

Noua Creațiune

Studii în Scripturi

„Căutarea celor drepte este ca zorile strălucitoare, care tot mai
mult luminează până se face ziua deplină”.

Volumul 6.

Noua Creațiune

„De aceea noi nu cunoaștem de acum pe nimenea după
trup; chiar dacă am cunoscut după trup pe Christos, acum
nu-l mai cunoaștem. Deci dacă este cineva în
Christos, este făptură nouă; cele vechi
au trecut, iată toate s'au fă-
cut noi”. 2 Corint.
5:16—17.

ASOCIATIA STUDENTLOR BIBLIEI
CAS POSTULA 849- ŐP 12
3400 CLUJ NAPOCA
ROMANIA

Romanian

Volume 6

DAWN PUBLISHERS
199 RAILROAD AVENUE
EAST RUTHERFORD, NJ 07073 U.S.A.

Această operă este dedicată

spre onoarea

Regelui regilor și Domnului domnilor

și spre binele

„Consacraților“ săi, cari așteaptă înțierea

și

„tuturor, cari în tot locul chiamă numele Deimnului nostru Isus Christos“,

— celor din „Casa Credinții“

cât

și spre binele făpturii suspinânde, care așteaptă cu nerăbdare
descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

„Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei de veacuri ascunsă în Dumnezeu care a făcut toate“, — potrivit bogății darului său, pe care l-a prisosit către noi prin orice înțelepciune și pricepere, făcându-ne cunoscut taina voinții sale, potrivit găsirii sale cu cale pe care mai dinainte și-a pus-o în gând pentru întocmirea împlinirii timpurilor cuvenite, să-și adune iarăși toate în Christos“. — Efes. 3:9; 1:7-10.

Precuvântarea Autorului

Multe din opera fiecărui servitor a lui Dumnezeu să în-
tâmplă în ascuns. Intocmai după cum ȋesătorul unui covor
frumos stă în dosul acestuia, așa și noi, puțin rezultat ve-
dem după lucrul nostru și totuș sperăm, că atunci, când
timpul Domnului va fi sosit, vom auzi și noi aprobarea sa și
vom vedea unele fructe din lucrarea noastră. „Mă voi
sătura când mă voi deștepta în chipul tău“

Deasemenea, Domnul nostru prin îndurarea sa ne-a încu-
rajat cu privire la influența exercitată de acest volum asupra
inimilor acelor care fac parte din poporul său în diferitele
părți ale lumii. Ne-am împărtășit de o mare bucurie, auzând
cum mulți au primit o binecuvântare prin o înțelegere mai
clară despre îndreptățire, sfințire și răscumpărare, care sunt
făgăduite Bisericii în cuvântul lui Dumnezeu. Mulți alții ne
scriu cum au fost binecuvântați prin sfaturile biblice, pe care
le-am dat bărbaților și femeilor, părinților și copiilor, cu privire
la căile păcii, dreptății și a creșterii în dar. Mulți ne-au
scris, că ei au primit o mare binecuvântare și ajutor, cu pri-
vire la datorințele și privilegiile lor ca bătrâni și diaconi și
cu privire la ordinea biblică în adunare. Noi ne bucurăm de
toate acestea și avem încredere, că sub conducerea dumne-
zească lucrul bun va merge mai departe și va fi spre lauda și
mărirea Domnului nostru și spre binele și edificarea popo-
rului său.

Noi îndreptăm atențiunea la aceea, că de când a apărut
acest volum, în ce privește Legămintele lui Dumnezeu, lumina
a devenit mai clară. Acum vedem, că Legământul Legii a
preumbrit Noul Legământ, care va fi pus în vigoare la a
doua venire a Domnului prin marele Mijlocitor, Isus capul
și Biserica corpul său, antitipul lui Moise, care a scris:

„Profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie, va scula ție Iehova“. Moise a fost numai un tip al Profetului mai mare și al Legământului Legii, pe care el îl mijloci, el a fost numai un tip al Legământului mai mare al Legii din timpul Mileniului.

Dumnezeu a sculat întâi capul marelui Mijlocitor, când a sculat pe Isus din morți. Dela acel timp începând el scoală Biserica ca creatură nouă, și când toți frații din corpul lui Christos vor fi adunați din lume prin adevăr și sfințiți prin Spiritul sfânt, iar prin puterea lui Dumnezeu vor fi ridicați dela stările pământești la cele cerești, ca membrii ai corpului lui Christos, atunci antitipul lui Melchisedec va fi desăvârșit, un Preot pe tronul său; marile Mijlocitor al Noului Legământ va fi așezat în puterea dumnezească. Atunci va intra în vigoare Noul Legământ, după cum a spus Dumnezeu lui Izrael: „Iată, vin zilele, zice Iehova, când voi încheia un Nou Legământ, cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda“.

După ce Mijlocitorul antitipic al Dreptății dumnezeiești va fi plătit pe deplin și pentru totdeauna prețul răscumpărării pentru Adam și urmașii săi, atunci va începe el deplina sa stăpânire, și sub Noul Legământ, care va fi pecetluit cu sângele său, va începe lucrul de binecuvântare și de restaurare pentru toți cei supuși de bunăvoință din neamul lui Adam. Toți, cari vor dori să vină în armonie cu Domnul, vor deveni o parte din sămânța pământească a lui Abraam, până când în cele din urmă, la sfârșitul Mileniului, toți, cari vor exercita credință și supunere, vor fi recunoscuți de Domnul ca sămânța lui Abraam.

Numele Noului Legământ, pe care îl va folosi Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii în timpul Mileniului, din neălgare de seamă, a fost întrebuintat pentru a arăta Legământul prin care să pregătește Biserica în vârsta evanghelică. Natural că și Legământul nostru este un Nou Legământ, în înțelesul că să deosebește de Legământul iudaic, care a fost încheiat la muntele Sinai, dar totuși nu e Noul Legământ. Legământul Bisericii este arătat în Scriptură ca

un „Legământ de Jertfă“. Ținând în minte acest lucru va fi spre avantajul cititorului acestui volum. Toate aceste Legăminte sunt în strânsă legătură unele cu altele, și toate au fost preumbrite în Abraam și în Legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu dânsul. Biserica e numită ca sămânța spirituală a lui Abraam și asemănată cu stelele cerului, iar neamul omenesc, după ce va veni în armonie cu Dumnezeu, va deveni sămânța pământească a lui Abraam — „ca nisipul de pe țărmurile mării“. Sămânța spirituală va fi canalul de binecuvântare pentru sămânța pământească.

Subiectul îndreptățirii nu s'a schimbat, totuș el a fost lărgit și făcut mai clar. Dacă autorul ar scrie acest volum astăzi, el ar face unele schimbări în ce privește limbajul, dar nici o schimbare în ce privește însemnătatea și întrebuintarea cuvântului îndreptățire.

Noi recunoaștem acum, că îndreptățirea la viață este una, iar îndreptățirea la o mai mare sau mai mică prietenie cu Dumnezeu este alta. Așa de pildă, Abraam și toți credincioșii dinainte de Rusalii au fost îndreptățiți de a putea sta în prietenie și comunitate cu Dumnezeu prin rugăciune, etc., totuș ei nu au putut ajunge la o deplină îndreptățire, până când sângele ispășitor nu a fost vărsat și prezentat Tatălui ceresc și primit de dânsul. Intocmai așa s'ar putea spune în timpul prezent de un păcătos, care să apropie de Dumnezeu, că el este pe drumul îndreptățirii — el va afla mai multă favoare la Dumnezeu când e pe calca îndreptățirii, decât atunci când să întoarcă spre păcat.

Odinioară am arătat pe un păcătos ca îndreptățit, pentru că el credea pe Isus ca răscumpărătorul său și se pregătea pentru o deplină consacrare. Acum vedem, că, în timp ce situația celui păcătos ar putea fi socotită ca „îndreptățită provizoriu“, totuș o astfel de condiție nu poate ajunge la o deplină îndreptățire, până nu a făcut o deplină consacrare, o deplină predare marelui Preot, Isus, și a fost primit de dânsul în numele Tatălui.

Este spre binele aceloră, cari au auzit de Isus și în parte au crezut într'nsul, că starea lor față de Domnul nu este o stare a îndreptăririi depline, că Domnul nu-i îndreptățește pe deplin, până când nu devin ucenicii săi, urmașii urmelor sale, conform Legământului de jertfă. Aceasta să întâmplă așa, pentrucă fiecare primește îndreptățirea numai odată, personal, și dacă cineva abuzează de această îndreptățire și greșește drumul care duce la viață vecinică, în cazul acesta s'ar afla într'o situație mai rea decât atunci, când niciodată nu ar fi fost îndreptățit. Dacă cineva nu este îndreptățit în timpul Evangheliei și conceput de spiritul sfânt, el nu aparține Bisericii, dar va avea parte la meritul jertfei lui Christos și la îndreptățirea care va fi oferită fiecărui membru din familia omenească în împărăția lui Christos. Acuma e îndreptățită numai Biserica, care primește partea cea mai bună, pe care Dumnezeu o pregătește pentru cei ce-l iubesc — mărirea, onoarea și nemurirea, natura dumnezească.

Unora nu li se va părea vrednică de amintit această fină deosebire a îndreptăririi, și totuș nouă ne face bucurie, fiindcă prin aceasta am ajuns la o mai mare apreciere a planului divin, pe care o arătăm tuturor celor ce însetează și flămânzesc după dreptate — tuturor celor ce studiază Biblia.

Domnul să binecuvinteze acest volum și mai departe spre binele și fericirea poporului său, aceasta e rugăciunea autorului:

Charles T. Russell

Brooklyn, N. J., 1 Oct. 1916.

CREAȚIUNEA NOUĂ

CAPITOLUL I.

„LA ÎNCEPUT“

Deosebite începuturi.—Pământul era.—O săptămână de creație pentru orânduirea lui.—Lungimea zilelor epoci.—Admisiunea speculațiilor nepermise a oamenilor de știință de către profesorul Dana.—Persistența speciilor doboară teoria evoluției.—Porumbii d-lui Darwin.—Teoria cosmogoniei.—Mărturii leale ale profesorilor Silliman și Dana.—Prima zi epocă a creației.—A doua, a treia, a patra, a cincea și a șasea.—Omul este domnul pământului, creat în zorile zilei epoci a șaptea.—Un sumar al „locului de întâlnire între geologie și istorie“, de către Sir J. W. Dawson, LL. D., F. R. S.—A șaptea zi epocă a săptămânii de creare.—Lungimea ei.—Repausul ei.—Obiectul și rezultatele ei.—Se va termina cu un Jubileu grandios, ceresc și pământesc.

MULȚI sunt servii lui Dumnezeu și nenumărate agențiile sale, ce sunt întrebuințate în legătură cu una sau alta din trăsăturile creației sale; însă la spatele tuturor acestora stă Înțelepciunea și Puterea sa proprie creatoare. El singur este Creatorul, și după mărturia Scripturii „*toată lucrarea sa este desăvârșită*“. El poate să dea voce ca îngeri răi sau oameni răi să-i sucească sau să facă abuz de lucrarea sa desăvârșită; însă el ne asigură că nu va permite răului pentru mult timp să vestezească, să aducă pagubă și să păteze lucrarea sa; și că la urma urmei, când el va restrânge și va nimici răul, toți vor cunoaște că el l'a îngăduit numai pentru ca să probeze, încerce, rafineze și să de-a omului o supremă lecțiune despre bine și rău, pentru ca să se oglindească cu atât mai mult caracterul și planul său propriu, sfânt și plin de har, în ochii tuturor făpturilor sale inteligente.

Când citim în Facere: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul“, trebuie să ne dăm seama numai decât că aceasta nu se referă la începutul universului, ci numai la începutul planetei noastre. Atunci a fost,

că „stelele diminetei cântau în cor“ și „toți fii (ingerești) ai lui Dumnezeu aruncau strigăte de bucurie“, —când Domnul a pus temeliiile pământului, și-i „dădu norii de veșmânt și întunerecul drept fașă“. (Iov. 38:4-11) Însă Biblia vorbește de un început încă și mai timpuriu; de un început înainte de crearea fiilor ingerești a lui Dumnezeu; după cum citim: „La început era Cuvântul (Logos) și Logos era cu Dumnezeu, și Logos era *un* Dumnezeu; acesta era la început cu Dumnezeu. Totul fu făcut prin dânsul, și fără de dânsul nu fu făcut nimic ce este făcut“. (Ioan 1:1-3) Pentru că Dumnezeu însuși este din veci în veci, el n'a avut nici un început. „Unicului Născut“, creat înaintea tuturor celorlalți îi revine înalta distincțiune de a fi „*începutul făpturii lui Dumnezeu*“; cel „mai întâiu născut decât orice făptură“. (Apocalipsul 3:14; Coloseni 1:15) Alte începuturi veniră la rând, când una după alta felurite trepte de îngeri au fost create; și toate aceste începuturi erau deja în trecut când Dumnezeu a creat pe om, așa că cetele lor puteau striga de bucurie, când creațiunile pământului, istorisite în Facere, își avură începutul lor.

Examinând amănunțit darea de seamă a Bibliei asupra creerii, ne dăm seama numai decât că se face o deosebire între crearea cerului și a pământului (versul 1) și orânduirea sau punerea lui în ordine, și între crearea de după aceea a plantelor și a animalelor. Aceste din urmă, sunt opera descrisă ca lucrarea dumnezeiască a celor șase zile epocale. Versul 2 ne spune că foarte de vreme la începutul zilei celei dintâi din săptămâna de creere, pământul *era*—cu toate că fără formă (ordine), și gol (deșert)—pustiu și întunerec. Această importantă scănteie de informațiune trebuie notată cu băgare de seamă. Căci odată recunoscută, ea adevăratește părți însemnate din mărturia sau învățătura geologiei; și fiindcă trebuie să contestăm (combatem) în câteva puncte concluziunile geologiei, este bine să recunoaștem ceeace este bun în ele și să punem deoparte tot aceea ce nu trebuie de combătut întru apărarea Bibliei.

Biblia nu spune cât timp a durat dela *începutul* când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, până la *începutul*

săptămânei de creere întrebuințată pentru dezvoltarea și pregătirea pământului în folosul omului; nici geologii nu sunt între ei de acord în privința aceasta; câțiva extremiști se dedau la speculațiuni nebune de milioane de ani.

Revenind deci la săptămâna de creere—la orânduirea lucrurilor pe cerul și pământul nostru, pentru pregătirea Paradisului ca locuință eternă pentru om observăm că nicăiri nu se spune că aceste ar fi „zile“ de câte douăzeci și patru de ore; și deci nici noi nu suntem în drept să le punem aceasta margine. Găsim în Biblie, că cuvântul „zi“ înseamnă epocă sau răstimp. Faptul că de *cele mai dese ori acest* cuvânt se întrebuințează pentru un timp de douăzeci și patru de ore n'are nici o însemnătate câtă vreme ni se amintește în Scriptură despre „ziua de ispită în pustie... de patruzeci de ani“ (Psalm 95:8-10), și nu arareori despre o „zi“ sau un „timp“, ce înseamnă un răstimp de un an (Numerii 14:33, 34; Ezekiel 4:1-8); apoi avem declarația apostolului, că „o zi la Dumnezeu este ca o mie de ani“. (2 Petru 3:8) În orișice caz, aceste zile epocale n'au putut fi zile solare, căci, după afirmația Bibliei, soarele nu s'a arătat până în ziua a patra, adică numai în a patra epocă a fost vizibil.

Credem că cititorii noștri vor fi de acord cu noi asupra faptului că deși Biblia nu spune nimic despre *lungimea* acestor zile epocale, totuși, dată fiind strânsa lor legătură ca membre ale uneia și aceleiaș săptămâni de creațiune, suntem îndreptățiți a conchide că aceste perioade au fost toate egale în lungime. Prin urmare, dacă găsim o dovadă rațională pentru durata uneia dintre aceste zile epocale, ne credem îndreptățiți să atribuim celorlalte „zile“ aceeaș durată. După cum vom arăta, găsim dovadă îndestulătoare pentru faptul că una dintre „zilele“ aceste de creațiune a fost de *șapte mii de ani*, și, prin urmare, durata întregii săptămâni de creere va fi de $7 \times 7000 = 49.000$ de ani. Perioada aceasta, cu toate că este infinit de mică în comparație cu feluritele presupțiuni geologice, este, după părerea noastră, tocmai îndeajuns pentru înfăptuirea lucrului ce ni se înfățișează ca împlinit în ea,—a formării și um-

plerii pământului, carele deja „era“, fiind însă „fără formă (fără ordine), și gol (deșert)“.

Profesorul *Dana*, comentând asupra datelor din cari oamenii de știință își formează teoriile lor, și asupra metodului de socotire întrebuițat de dânsii, zice:

„Calculările timpului după grosimea păturilor pământului sunt în totdeauna *foarte nesigure*, dat fiind că ele atârnă de o așezare în mod regulat și progresiv (scufundare regulată) a pământului. În evaluările (socotelile) ce se fac din sedimentele aluviale (pământul lăsat de apă sau humus mălit de apă), datele sunt bazate pe grosimea pământului adunat sau lăsat în felul acesta într'un număr dat de ani—ca să zicem cei din urmă 2000. Însă cine poate stabili aceasta cu siguranță? Întreaga calculare este în adevăr influențată de *îndoiele*, cari o fac aproape fără valoare, dacă nu cu totul *fără valoare*. Dacă evaluarea se bazează pe cantitatea de *detritus* (brutteală fină) depus de un râu, atunci ea este de o mai mare valoare; însă chiar și aici există motive *de mare îndoială*“.

Dară să ne uităm la chestia aceasta din punctul de vedere al Bibliei, crezând Biblia ca o descoperire (descălușare) dumnezească, și că prin urmare orice deosebiri dintre Biblie și ghicirile geologilor, sunt răstăcirea celor din urmă, fiindcă filozofiile lor încă n'au dobândit o dezvoltare absolut științifică.

Nici nu e necesar să presupunem că scriitorul Facerii a cunoscut toate amănuntele întâmplărilor istorisite de dânsul,—lungimea acestor zile, urmarea și rezultatele lor exacte. Noi primim istorisirea Facerii pur și simplu ca o parte din marea descoperire dumnezească—Biblia—și găsim că măreața ei expunere prin puține fraze se adevărește de cele mai minuțioase cercetări științifice. Spre deosebire de aceasta, „cărțile religioase“ ale păgânilor nu conțin nimic altceva decât expunerile absurde asupra acestei materii.

Aflăm o simplitate măreață în expunerea Facerii: „La început creă Dumnezeu“. Aceasta răspunde la prima întrebare a rațiunii: „De unde vin eu, și cui îi sunt eu responsabil?“ Din nefericire, în zilele noastre de lumină, unele dintre cele mai luminate capete (minți) s'au întors dela gândul acesta al unui Creator inteligent, îmbrățișând ipoteza că o putere oarbă ar lucra după legea (evoluții) dezvoltării continue și a supra-

vețuirii celor mai înalt dezvoltati. Și, cu părere de rău, aceasta teorie n'a fost admisă în general numai în instituturile cele mai înalte de învățătură, ei se introduce încetul cu încetul și în cărțile de text ale școalelor noastre populare.

Ce-i drept, sunt totuș încă puțini cei ce îndrăznesc să tăgăduiască cu totul pe Creator; însă chiar cei evlavioși, sub înrăurirea acestei teorii, zădărnicesc atât întreaga clădire a credinței lor proprii cât și pe cea a semenilor lor, când susțin că creațiunea nu este alta decât domnia Legii Naturale. Ca să n'o apuce de mai departe, ei presupun că soarele nostru a asvârlit masse colosale de gaze, cari în sfârșit s'au condensat și au format pământul nostru; că apoi, mai târziu, s'a format *protoplasma*, și că, nu se știe cum, această a conceput un viermișor, un *germene*. Dar trebuie totuș să admită o putere dumnezească, fie chiar de nevoie, numai pentru acest mic început de viață. Însă ei caută cu stăruință și pentru aceasta o Lege Fizică, așa ca să nu mai aibă nici decum lipsă de un Dumnezeu Creator. Se zice că această descoperire mai că ar fi acum făcută. Savanții acestia eugetă și vorbesc despre Natură, despre operele, legile și răsplățile ei, ca de un Dumnezeu—unicul Dumnezeu ce există. Un Dumnezeu surd și orb într'adevăr!

Ei pretind că sub orânduielele Naturei *protoplasma* a dezvoltat germeul sau viermișorul, care s'a svârcolit și întins până ce a reprodus specia sau soiul său propriu, și că apoi văzând că ar avea nevoie de o coadă își dezvoltă una. Un urmas de mai târziu—mai cuminte—găsi că lopățelele și aripioarele i-ar putea fi de folos, și le-a dezvoltat. Mai târziu, un altul fiind pus pe fugă de un confrate flămând, și sărind într'un avânt din apă, ajunsese la ideea, că aripioarele sale, aduse mai departe la dezvoltare, s'ar face aripi, și fiindcă stilul nou îi plăcea foarte, el rămase afară din apă, și conchizind că niște piciorușe și degețele i-ar prinde bine, le-a dezvoltat și pe aceste. Alții din familie urmară altor „noțiuni“ sau idei, cari, cum se vede, le stăteau la dispoziție în cantități nesfârșite, ceea ce reesă din varietatea animalelor, ce vedem împrejurul nostru. În fine, la timpul potrivit, mintea

unuia dintre acești urmași ai primului viermișor, ajuns pe treapta de dezvoltare a maimuței, își propuse un ideal nobil:—el își zise în sine: Eu voi să-mi leapăd coada, și nu voi să mai întrebuintez mâinile mele ca picioare, și voi să mă desbrace de haina mea de păr, și-mi voi dezvolta un nas, o frunte și niște creieri cu organe morale și chibzuitoare. Apoi voi să port haine făcute de croitor, să-mi pun pe cap un joben (cilindru) de mătăasă, și să mă numesc Darwin, doctor în științele naturale, și să scriu povestea dezvoltării mele.

Că Darwin a fost un om talentat, s'a dovedit prin succesul ce l'a avut prin impunerea teoriei sale semenilor săi. Inșă un fiu credincios al lui Dumnezeu, care are încredere într'un Creator personal, și care nu se leapădă cu una cu două de părerea că Biblia este descoperirea sa, va fi în stare să vadă îndată sofismul (filosofia mincinoasă) a teoriei lui Darwin. Nu este îndeajuns ca Darwin să însemne că el a fost în stare să desvolte anumite specii cu anumite semne în cultura sa de porumbi,—porumbi cu pene pe picioare, cu coaroane pe cap, cu gușe umflate ș. a. m. d.; altora le-a succes acelaș lucru cu găini, câni, cai ș. a. m. d., și grădinarii au avut rezultate similare în încercările lor cu flori, poame ș. a. Lucru nou în învățătura lui Darwin a fost *teoria*—că toate formele de viață s'ar fi *desfășurat* sau dezvoltat dintr'un început comun.

Inșă experimentele lui Darwin cu porumbii săi, precum și cele ale celorlalți crescători de soiuri felurite, au trebuit să întărească numai expunerile din Biblie că Dumnezeu a creat pe fiecare făptură după felul (specia) său. Înlauntruțl fiecărui soi se poate dezvolta o varietate minunată; inșă soiurile nu pot fi amestecate, și nici nu se pot face *soiuri* noi. Cea mai apropiată corcitură este „mula”—și toată lumea știe, că speciilor astfel formate le lipsește puterea de ași perpetua soiul. Afară de aceasta Darwin, tot atât de bine ca și alții, își va fi însemnat de bună seaemă, că nouile feluri de porumbi trebuiau ținuți bine despărțiți de ceilalți porumbi, altfel ei decădeau repede la nivelul comun. Inșă în natură vedem felurite specii, „fiecare după felul ei“, separate cu totul unele de altele, și pă-

strate astfel fără nici o îngrădire artificială, ș. a. m. d., — ci numai prin legea Creatorului lor. Noi cei ce credem într'un Creator personal putem fi siguri că speculațiunea omenească a greșit adevărul, încât a negat chiar pe Dumnezeu, a negat înțelepciunea și puterea sa, des-crisă în Facere.

Poate că nimic n'a contribuit mai mult la întunecarea și subminarea credinței în Dumnezeu ca Creator, și istorisirea Facerii ca descoperirea sa, decât presupunerea greșită, că sub zilele epocale din Facere sunt a se în-telege zile de câte douăzeci și patru de ore. Felurite stratificațiuni ale stâncilor și păturilor de luturi, dove-desc neîndoelnic că pentru schimbările colosale ce se arată prin ele a fost nevoie de lungi perioade de timp. Și găsim că Biblia ne învață despre zile epocale, noi suntem pregătiți să primim mărturia pietrelor care să stea în armonie perfectă cu spusele Bibliei, și atunci credința noastră în ea se întărește și mai mult; iar noi simțim că nu dăm încredere unor presupuneri de ale noastre sau de ale altora, ci cuvântului Creatorului, ce s'a adeverit cu prisosință prin faptele din natură.

TEORIA COSMOGONIEI (FACERII LUMII)

În folosul unora din cititorii noștri vom schița pe scurt una din părerile asupra perioadei de creațiune, cunoscută sub numele de „Teoria Valiană“ sau „Teoria Cercului“, care în mod special i se pare admisibilă scri-itorului: vom cerca prin urmare să dovedim o armo-nie între părerera aceasta și între istorisirea Facerii, 1:1-2, 3.

Începând cu starea lucrurilor amintită în Facere 1:2, „Pământul *era*“, pustiu, deșert și întunec, înțeleptul nu va încerca să ghicească ceea ce Dumnezeu nu a de-stăinuit cu privire la felul cum el a strâns mai înainte la un loc atomii pământului. Cele nedescoperite apar-țin lui Dumnezeu, și noi facem bine când așteptăm cu răbdare ca celelalte destăinuiri ale sale să se facă la timpul cuvenit. Cu ajutorul unui târnăcop, al unei lo-peți, și a unui ochiu scrutător, omul a aflat că coaja pământului se compune din felurite straturi sau pături, ce zac una peste alta, și cari toate aduc dovadă că au

foșt cândva moi și umede,—cu excepțiunea stâncilor elementare, de-asupra cărora sunt zidite aceste paturi sau straturi cu mai multă sau mai puțină regularitate. Aceste stânci elementare ne arată limpede că ele au fost cândva moi și fluide din pricina unei călduri foarte mari; și învățații sunt îndeobște de părerea că sub această „coajă“, nu prea adânc de tot, pământul ar mai fi încă învăpăiat și moale.

Aceste stânci elementare înfierbântate—granitul, basaltul ș. a.—trebuie că au fost cândva atât de fierbinți, încât au scos din ele toate elementele arzătoare, și fiindcă ele sunt păturile sau stâncile de bază, ajungem la convingerea că a existat o perioadă când întreg pământul era înfocat. În timpul acela, așa se crede, apa și mineralele (ce se găsesc acum în păturile sau straturile mai dela suprafață și care au fost depuse în apă) trebuie să fi fost mănate afară ca gaze; și atunci s'au format în cercuri de nepătruns, la mare depărtare de pământ, pe care îl înconjurau jur împrejur (din toate părțile). Mișcarea pământului în jurul axei (osiei) sale s'a întins până la aceste cercuri de gaze ce-l înconjurau, și efectul a fost că aceste s'au concentrat tot mai tare și mai ales deasupra equatorului pământului. Răcindu-se pământul, s'au răcit și ele și metalele mai grele trecând din stadiul de gaze în stadiul solid și fluid, căzură în paturi de pământ. Probabil că pământul avea pe atunci încâtva asemănarea înfățișării de astăzi a lui Saturn cu cercurile sau „inelele“ sale.

Făcând răcirea aceasta din ce în ce progrese tot mai mari, inelele de ape, osebite și depărtate, luară cu timpul o mișcare rotativă diferită de cea a pământului. apropiindu-se astfel tot mai mult și mai mult de el. În sfârșit ele se prăbușiră unul după altul asupra suprafeții pământului. După formațiunea „firmamentului“, a „întinderii“ sau a „atmosfera (văzduhului)“, aceste potopuri de ape și minerale ale „inelelor“, ce se prăbușeau au ajuns pe pământ dela cele două poluri, unde au întâmpinat rezistența cea mai mică fiind aceste punctele cele mai îndepărtate de equator sau centrul puterii centrifugale a mișcării pământului. Prăbușirea acestor „inele“, întâmplată pe rând și în răstimpuri mari,

a fost pricina multor potopuri, și a așternut asupra suprafeței pământului pături peste pături. Puhoiul de ape ce se revărsa dela poluri spre equator depunea în mod felurit năsip, mâl și minerale, acoperindu-se astfel de apă plină de minerale întreaga suprafață a pământului, întocmai cum se descrie la începutul istorisirii din Facere.

În răstimpul fiecărei din aceste „zile“ lungi de câte șaptemii de ani se făcea tot câte o lucrare anumită, după cum se spune în Facere: și probabil că fiecare zi se sfârșia cu câte un potop, care producea schimbări radicale pe pământ, și care pregătia calea cu câțiva pași mai departe spre pregătirea pământului pentru om. Teoria Valiană presupune că cel din urmă dintre aceste „inele“ a fost cel mai curat de minerale și de alte materii solide, adică era apă curată; și că în ziua facerii lui Adam acest inel nu se prăbușise încă, ci era întins în întregimea sa *în jurul* pământului, ca un vâl transparent deasupra atmosferei. El servea, la fel ca geamurile date cu alb ale unei seră (florării), pentru ca să egalizeze temperatura—așa încât clima dela poluri deabia se deosebea, sau poate nu se deosebea de loc de cea dela equator. Sub astfel de împrejurări egale, pretutindeni creșteau plante tropicale, după cum se arată și în geologie. Furtunile, ce provin din schimbări rapide de temperatură, trebuie să fi fost necunoscute pe atunci, și din aceleas pricini nu putea să existe atunci nici ploaie.

Cu aceasta se potrivește istorisirea Bibliei care spune că până la potop n'a fost ploaie pe pământ; că vegetațiunea a fost udată de o ceață ce eșia din pământ,—o stare jilavă și umedă ca cea din florării. (Facere 2:5, 6) După potopul din zilele lui Noe veniră mari schimbări, însoțite de o mare scurtare a vieții omenestii. Cu prăbușirea vălului de apă, încetă și starea asemănătoare cu cea dintr-o florărie: calea equatorială a soarelui deveni mai caldă, pecând la poluri schimbarea trebuie să fi fost groaznică;—trecerea aproape momentană dela temperatura caldă la frigul arctic (polar).

În regiunile arctice s'au găsit dovezi despre această schimbare năprasnică de temperatură: doi mastodonti

întregi s'au găsit înțepenți în gheață clară și solidă, care negreșit că i-a înghețat în pripă. S'au găsit tone de colți de elefanți, în aceeași Siberie friguroasă, care, până unde ajunge istoria, era din cale afară de rece pentru a adăposti elefanți, mastodonți etc. Într'un bloc mare de gheață din această regiune actică s'a găsit deasemenea înghețată și o antilopă. Că a fost copleșită pe neașteptate reese limpede din faptul că în stomacul ei s'a aflat iarbă verde încă, ceea ce arată că animalul o mâncase numai cu puține minute înainte de ce a înghețat de moarte,—și aceasta s'a petrecut în niște locuri unde n'ar mai putea crește iarbă astăzi.

Această prăbușire de apă neașteptat de repede—spargera năprasnică a învelișului ce împărția căldura pământului și a soarelui deopotrivă pretutindenea—produse întinse câmpii și munți de gheață în regiunile arctice, de unde în ficcare an se desprind sute de stânci de gheață și plutesc înspre miazăzi, spre equator. După cât putem să judecăm în privința aceasta, faptul acesta se întâmplă de veacuri de-a rândul, însă mișcarea se face într-una tot mai slabă. Aceasta e Vârsta de Gheață sau Perioada Glacială a geologilor, când munți mari de gheață, născuți de curenți repezi, au tăiat crăpături adânci dela un cap la celalalt al Americii de Nord, a căror urme se cunosc bine în munți și astăzi; aceleași urme le găsim și în munții din Europa nordvestică. Nu însă în sudostul Europei, în Armenia și în ținuturile vecine—leagănul rasei omenești, unde a fost făcută corabia lui Noe, și unde se opri dânsa, pe muntele Ararat. Mărturia prof. Wright și a lui Sir T. W. Dawson, doctor în litere și membru al Societății Regale, zice că în ținuturile apropiate de Arabia a avut loc o *scufundare generală a pământului*, și mai târziu o ridicare. Mărturia pare să arate în general că corabia a plutit într'un vârtej destul de liniștit, la o parte de furia generală a apelor. Aceasta se deduce din stratul aluvial cât se poate de gros, ce se zice că este astăzi în toate părțile acele. Se vede că întreg pământul a fost inundat de ape ce năvăleau dela Polurile de Sud și Nord, pecând leagănul omenirii a avut o soartă specială prin faptul că mai întâiu s'a lăsat în jos, și apoi, la timp potrivit, s'a

înălțat iarăși în sus. În privința aceasta e bine să notăm cuvintele renumitului geolog G. F. Wright, profesor la universitatea din Oberlin, după ziarul „New York Journal“ din 30 Martie 1901:

POTOPUL SE ADEVEREȘTE

„Profesorul George Frederick Wright, dela universitatea din Oberlin, un geolog distins, s'a întors din Europa. El este autorul operelor: „Ghiata din America de Nord“ și alte lucrări geologice, studii și descrieri asupra perioadei glaciale. El a făcut o călătorie științifică în jurul pământului. Cea mai mare parte din timpul său a petrecut-o studiind formațiunile și semnele geologice din Siberia, cu toate că cercetările sale îl duseră și în alte părți din Asia și Africa.

„Scopul de căpetenie al profesorului Wright a fost să răspundă, dacă e cu putință, la o chestiune discutată de multă vreme între geologi; și anume dacă Siberia a fost cândva acoperită de ghiată, cum a fost America de Nord și unele părți din Europa în timpul perioadei glaciale.

„O mare parte de geologi, cuprinzând și pe mulți învățați eminenti Ruși, cred că Siberia a fost acoperită cu ghiată.

„Ca rezultat studiilor de față, profesorul Wright crede hotărât, că în timpul când America de Nord era acoperită cu ghiată, Siberia era acoperită cu apă.

„Și că apa și ghiata au fost în fazele practice ale potopului biblic. Să citim mai întâiu o descriere a potopului din Facere, cât se poate de scurtată:

„Și veni potopul patruzeci de zile asupra pământului, și apa creșu și ridica corabia, de se înălță deasupra pământului.

„Și apa se întăria și creștea foarte pe pământ; de se acoperiră toți munții cei înalți de sub tot cerul.

„Cincisprezece coți se înălță apa mai pe sus, după ce munții se acoperiră.

„Toate ființele câte aveau suflare de viață în nările lor, toate de pe uscat au murit... și rămase numai Noe și ce era cu el în arcă.

„Și apa acoperi pământul o sutăcincizeci de zile.“—Fac. 7:17-24.

„Acuma să vedem ce zice profesorul Wright în privința aceasta:

„La miazăzi de gradul 56 n'am aflat nici un semn de fenomene glaciale. Mai spre miazănoapte n'am mers, însă din alte dovezi m'am convins că pământul acela a fost acoperit cu ghiată, precum a fost și al nostru, unde se găsesc acum semne în spre Sud până la New-York.

„N'am aflat indicațiuni de o lăsară în jos mai întinsă din regiunea aceasta, care aruncă o nouă lumină asupra lucrurilor de aici.

„La Trepizunda, pe țărmul mării negre, a fost o dovadă de o depresiune de 700 picioare. Aceasta a fost dată de păturile de pietriș ale munților.

„În centrul Turkestanului apele atinseră înălțimea lor cea mai mare, pentru că aici s'au găsit aceste straturi la o înălțime de 2000 picioare deasupra nivelului mării.

„Aici s'au mai aflat și alte dovezi că apele au acoperit această parte de pământ. Unul din aceste este faptul că în Lacul Baikal din Siberia, care e la o înălțime de 1600 picioare deasupra nivelului mării, se află foc. Focurile pe care le-am găsit sunt din specia celor ce se află în regiunile arctice, și sunt aceleași specii ce se găsesc în marea Caspică.

„Singura teorie ce se poate face în privința aceasta este că ele au fost prinse aici când s'au retras apele. Cea mai minunată descoperire dintre toate poate că a fost aflarea de unelte de pietre în orașul Kief, așezat lângă râul Nippur. La o adâncime de cincizecșitri de picioare sub pătura de pământ negru, arătând că apa a venit aici după vârsta omului.

„Aceasta ne îndreptățește deci, să determinăm vârsta acestei depresiuni. Aceasta dovedește că decând s'a ivit omul acolo, a fost o depresiune de 750 picioare la Trepizunda, și în Turkestanul de Sud apele au avut o adâncime de peste 2000 picioare. Unelele aflate au fost de acele ce s'au găsit și în America de Nord, înainte de perioada glacială. cecace ne dă motiv puternic ca să credem că depresiunea a fost făcută acolo atunci, când s'a întâmplat cotropirea avlanșii de ghiță în America de Nord.

„De fapt, aceștia a fost potopul Biblic în practică.”

Cunoscând sfârșitul dela început, Dumnezeu a potrivit astfel facerea omului pe pământ ca cel din urmă dintre „inele” să se prăbușească ca potop tocmai la timpul potrivit pentru că să nimicească omenirea desfrânată din zilele lui Noe, și să pună la cale starea de lucruri de astăzi, cunoscută în Scripturi sub numirea de: „lumea rea de astăzi”. Prăbușirea învelisului de apă a adus nu numai schimbarea timpului de vară și de iarnă, nu numai că a deschis cale pentru furtuni înverșunate, ci a făcut să apară și curcubeul, care a fost văzut pentru prima dată după potop, deoarece mai înainte razele directe ale soarelui n'au putut să pătrundă acoperișul de apă al pământului pentru ca să producă curcubeul.

După ce am scris cele mai de sus, scoatem din *Scientific American* următoarea expunere pe scurt eșită din peana profesorului Vail:

MAMUTUL ÎNGHEȚAT

Către redactorul lui *Scientific American*:

„În numărul d-voastră din 12 Aprilie am citit cu mare

interes notița referitoare la descoperirea unui mamut din partea doctorului Herz, într'un înveliș de gheață din regiunea ghietoasă din Siberia de Ost. După părerea mea aceasta înseamnă ceva mai mult în calea unui geolog decât „Piatra Rosetta“. Aceasta aduce dovada cea mai puternică întru sprijinirea presupunerii că toate epocile glaciale și toate potopurile ce l-ea văzut cândva pământul au fost pricinuite de o cădere progresivă și succesivă a aburilor primitivi ai pământului, ce înconjurau planeta noastră sub forma de nori de vapor, care se vede că înconjoară astăzi corpurile planetelor Jupiter și Saturn.

„Să-mi fie iertat să vin înaintea colegilor mei geologi cu ipoteza că rămășițele aburilor apoși ai pământului s'au învârtit împrejurul pământului, ca învelișul de nori ce acopere astăzi planeta Jupiter, chiar până aproape de timpurile recente geologice. Aburii aceștia trebuie să fi căzut mai ales în ținuturile polare, dat fiind faptul, că aici au întâlnit cea mai mică rezistență și cea mai mare atracțiune, și au căzut de sigur ca mase nemărginite de mari de omete cu continut teluric-cosmic. Această boltă sau înveliș, în formă de acoperământ al lumii, trebuie să fie temperat clima până la poluri, procurând astfel nutreț pentru mamuți și pentru neamurile lor din lumea arctică,—făcând pământul ca un fel de florărie cu acoperământ. Dacă se admite aceasta, atunci noi nu suntem în stare de a mărgini puterea și eficacitatea cu care puhoaiile de mase de omăt au nimicit viața îmbelșugată de pe pământ. Pare că mamutul doctorului Herz, după cum s'a întâmplat și cu alte animale îngropate în gheață, care au fost aflate cu hrana încă nemistuită în stomahurile lor, este o dovadă că el a fost surprins pe neașteptate de o cădere izbitoare de omăt. În cazul acesta, cu iarbă încă nemistuită în gura sa, el povestește o poveste fără greș a morții în mormântul de omăt. Dacă se admite aceasta, atunci avem ceea ce s'ar putea numi un atot-puternic *izvor de omete glaciale*, și putem scăpa cu bucurie de alternativa nefilozofică că pământul a devenit rece pentru că s'a poartă primi un veșmânt de omăt, pe când, după cum văd eu, pământul a *primit ometele sale și s'a răcit*.

„În timpul vârstei de foc sau infocată oceanurile aburiră, dimpreună cu o mulțime nemăsurată de sublimațiuni minerale și metalice; și dacă concedem că acești aburi formară în jurul pământului un sistem inelar, și că în cursul vârstelor se întoarseră sub forma de mari vărsări de apă, dintre cari unele ajunseră să cadă tocmai în vârsta omului, atunci suntem în stare a explica multe lucruri cari astăzi sunt întunecate și tulburi.

„Deja în anul 1874 am publicat unele din aceste idei în forma unei broșuri, și, în nădejdea că cugetătorii din secolul al douăzecilea vor căuta să le afle,, amintesc din nou „Teoria Cercului“.

ISAAC N. VAIL“.

SĂPTĂMÂNA DE CREERE

Cu aceasta privire generală asupra creațiunii înaintea ochilor noștri, să ne întoarcem acum iarăși la darea de seamă a Facerii, și să încercăm a armoniza presupunerile acestea cu expunerile Bibliei. Mai întâiu de toate observăm că Săptămâna de Creere se împarte în patru părți: 1) Două zile sau epoce [în socoteala noastră $2 \times 7000 = 14.000$ ani], au fost devotate orânduirii pregătitoare a pământului pentru viața animală. 2) Cele două zile următoare [după socoteala noastră $2 \times 7000 = 14.000$ de ani în plus] au fost întrebuințate pentru creșterea vegetațiunii și formelor celor mai joase de viață—scoici ș. a. m. d.—și pentru depunerea pietrei vâroase, cărbunelui și altor minerale. 3) Cele două zile ce urmară [în socoteala noastră $2 \times 7000 = 14.000$ ani] aduseră fapte ce se *mîscau*—în ape și pe pământ,—vegetațiuni etc., ce încă progresau, și cari pregătiră totul pentru introducerea omului, chipul pământese al Creatorului, „încoronat cu mărire și onoare”, pentru ca acesta să fie regele pământului. 4) Creerea omului, lucrul cel din urmă, s'a făcut la sfârșitul zilei a șaptea, după cum este scris:—„și sfârșind Dumnezeu în ziua a șaptea lucrările sale pe cari le-a făcut, s'a repausat”.

DOUĂ MĂRTURII LOIALE

Profesorul Silliman spune:

„Orice trăsătură importantă din structura planetei noastre corespunde cu ordinea întâmplărilor povestite în istoria sfântă... Istoria aceasta (Biblia) aduce o dare de seamă însemnată atât pentru filozofi cât și pentru religioși, și noi găsim în însăși planeta noastră dovada privitoare că darea de seamă a ei (Bibliei) este adevărată”.

Cu referire la istorisirea Creațiunii din Facere profesorul Dana zice:

„În urmare noi observăm nu numai o ordine a întâmplărilor, la fel cu cele deduse din știință, ci aici (în Biblie) avem de a face cu un sistem în orânduire și cu o profecție ce ajunge așa departe, că filozofia, oricât ar fi de înaintată, nici odată n'ar fi putut ajunge până acolo”.

El adaugă mai departe:

„Nici o minte omenească n'a fost martoră la întâmplările aceste; nici un om din veacul dintâiu al pământului, afară

numai dacă nu era inzestrat cu o inteligență *supraomenească*, n'ar fi fost în stare să alcătuiască un astfel de sistem și nici un om n'ar fi pus creerea soarelui, izvorul de lumină al pământului, atât de târziu după creerea lumii, adică tocmai în ziua a patra; și ceea ce este mai remarcabil, în mijlocul creerii dintre plante și animale, când doară soarele este tot atât de important pentru unele cât și pentru altele; și nimeni n'ar fi fost în stare să pătrundă în adâncimile filosofiei expuse în planul acesta dumnezeesc“.

PRIMA ZI EPOCALĂ A CREATIUNII

*Și spiritul lui Dumnezeu se purta (în engl. „clocia“)
deasupra apei. Și Dumnezeu zise: Să fie lumină. Și fu lumină.*

Natura și cauza fizică a luminii nici până în ziua de astăzi nu este cunoscută decât în mod foarte nedesăvârșit;—nici o deslegare îndestulătoare la întrebarea: Ce este lumina? nu s'a găsit încă. Noi știm însă că lumina este cel mai esențial lucru în natură: și de aceea nu se surprinde faptul că o găsim în locul diintăiu în ordinea dumnezească, atunci când sosi timpul potrivit pentru ca energia divină să lucreze la pregătirea pământului gol și pustiu pentru om. Natura energiei dumnezeesti, despre care se spune aici că „se purta“ sau clocia pare că înseamnă „dădea viață“ (vitaliza), și poate erau energiile electrice și luminile cunoscute sub numele de *aurora borealis*, sau luminile nordice. Sau poate că energia aceasta a făcut ca să cadă unele din inelele grele și pline de apă și minerale, și astfel lumina și întunerecul, ziua și noaptea, ajunseră să poată fi deosebite, cu toate că nici stelele, nici luna și nici soarele nu puteau fi zărite nici cătuși de puțin prin inelele grele, sau prin fașele cu cari încă era înfășurat pământul.

„Seara și dimineata—ziua întâia.“ Zilele aceste epocale, întocmai ca zilele solare la evrei, începeau mai întâiu cu seara, aducând la îndeplinire în mod treptat scopul dumnezeesc, până când începea cu întunecarea o altă zi de 7000 ani, rezervată pentru o altă lucrare dumnezească, ce înainta spre desăvârșire. Perioada sau „ziua“ aceasta este numită perioada Azoică, sau fără viață.

A DOUA ZI EPOCALĂ A CREAȚIUNII

Și Dumnezeu zise: Să se facă un „întins“ (firmament, atmosferă) între ape, care să despartă apele de ape. Astfel Dumnezeu despărți apele cele de sub acest întins de apele cele deasupra acestui întins. Și Dumnezeu numi întinsul (firmament, atmosferă) cer.

A doua zi epocală de 7000 de ani a fost dedicată în întregime producerii unei atmosfere. Probabil că aceasta s'a desvoltat pe o cale cu totul naturală, ca multe altele din lucrările minunate ale lui Dumnezeu, însă și aceasta după panul, ordinea și cuvântul său creator. Căderea unui „inel“ de ape și minerale, ceea ce a dat puțină luminii să pătrundă în primele zile epocale până la pământ, a produs la atingerea pământului încă fierbinte și apelor clocotitoare și cari abureauă încă diferite gaze, cari ridicându-se în sus, au alcătuit o boltă, o pernă, un firmament sau atmosferă, în jurul pământului, servind pentru ținerea deasupra pământului a rămășiței apelor din „inele“. Această „zi“, după cum ne arată Biblia, aparține deasemenea perioadei Azoice sau fără viață; însă geologia face aici o obiecțiune, arătând că stâncile din timpurile aceste au urme de viermi și cantități imense de scoici mici, a căror rămășițe se văd în straturile mari de var. Ei denumesc aceasta Vârsta Paleozoică a primei vieți—perioada silurică. Aceasta însă nu stă în contradicție cu darea de seamă biblică, cu mica deosebire că Biblia nu pomeneste nimic de aceste prime semne de viață.

Seara și dimineata—ziua a doua—se sfârși cu deplina înfăptuire a scopului dumnezeesc ce o privea, cu despărțirea norilor și aburilor, ș. a. m. d. de suprafața apei printr'o atmosferă.

A TREIA ZI EPOCALĂ A CREAȚIUNII

Și Dumnezeu zise: Să se adune apele cele de sub cer la un loc, și să se arate uscatul; și se făcu așa. Și Dumnezeu numi uscatul pământ, și adunătura apelor o numi mări; și văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Și Dumnezeu zise: Să producă pământul iarbă, verdeață purtând sămânță, și pomi roditori purtând fructe după

felul lor, a căror sămânță să fie într'înșii pe pământ; și se făcu așa.

Geologia întărește deplin expunerea aceasta. Ea ne arată că după ce se răci coaja pământului greutatea apei făcu ca el să se încovoie—unele părți cari se lăsară în jos se prefăcură în adâncimi de mări, altele ridicându-se, să constituiră în lanțuri de munți—aceasta însă nu se întâmplă deodată, ci treptat, un lanț după altul. Nu trebuie să presupunem, că toate aceste schimbări s'au făcut chiar în cei 7000 de ani din a treia zi epocală, ci mai vârtos, că aici e vorba de cele dintâi lucrări pregătitoare pentru începutul vegetațiunii; pentrucă desigur că geologia este în drept să susțină că unele din aceste mari schimbări de această natură s'au petrecut în vremuri destul de recente. Chiar într'un singur secol noi am avut pilde mici pentru puterea aceasta, și nu ne-ar surprinde dacă puținii ani viitori ne-ar aduce alte convulsii în natură; pentrucă noi ne aflăm într-o altă perioadă de tranziție—la deschiderea vârstei Mileniale, pentru care se recer schimbări de lucruri.

Indată-ce se scurseră apele în mări, răsări vegetațiunea—fiecare după felul ei și purtând în sine sămânță pentru reproducerea numai a *soiului propriu*. Creatorul a regulat reproducerea prin legi hotărâte astfel că, cu toate că oticultura, cu multă muncă, poate aduce o varietate la perfecțiune, totuș ea nu poate schimba *soiul* sau felul. Diferitele familii de plante, la fel cu cele ale animalelor, nu se pot împreuna sau amesteca întreolaltă. Faptul acesta arată o intențiune—și nu numai un Creator, ci și un Creator inteligent.

Geologia admite că vegetațiunea s'a ivit înainte de formele mai înalte de viață a animalelor. Ea ne mai învață că vegetațiunea din această perioadă era foarte îmbelșugată;—că mușchiul, ferică și plantele acățătoare creșteau foarte repede și erau de o mărime colosală, pricinuite de aerul plin de gaze carbonice și nitrogene; atât de plin de aceste încât animalele respirătoare n'ar fi putut viețui. Plantele, cari astăzi chiar la ecuator, au o înălțime de câteva șchioape sau picioare, atingeau

în vremea aceea, după cum se poate dovedi cu rămășițe de fosilii, o înălțime de patruzeci până la optzeci de picioare, și aveau uneori un diametru de două sau trei picioare. În starea aceasta de lucruri ce domnia în vremea aceea creșterea trebuie să fi fost nu numai enormă dar și foarte repede.

În perioada aceasta s'au format, susțin geologii, straturile de cărbuni: plantele și mușchiurile, ce aveau o afinitate mare pentru gazul de acid carbonic, au strâns în sine carbonul, formând cărbunele, pregătind astfel straturile de cărbuni de astăzi, și curățind atmosfera, pregătind-o pentru viața animalică din zilele epocale de mai târziu. Aceste straturi vaste de țizic și mușchiu au fost acoperite rând pe rând de nisip, măr. ș. a. și inundate mai departe de ridicări și coborări făcute în scoarța pământului, cât și de valurile apelor și de alte „inele” de ape ce se prăbuseau rând pe rând de deasupra firmamentului. Că aceasta s'a repetit de mai multe ori, se poate constata din faptul că s'au găsit straturi de cărbuni așezate unele peste altele, și cari sunt despărțite de olaltă prin pături de pământ, nisip, var și altele.

Seara și dimineata—ziua a treia epocală de 7000 ani, ce-și îndeplini partea ei la pregătirea pământului potrivit scopului și planului dumnezeesc. În geologie ziua aceasta se chiamă epoca de cărbuni sau era carboniferă, pentru că în ea au luat ființă straturile de cărbuni, izvoarele de oleiuri mineralice ș. a.

A PATRA ZI EPOCALĂ A CREAȚIUNII

Și Dumnezeu zise: Să se facă luminători pe întinsul (firmamentul, atmosfera) cerului, ca să despartă ziua de noapte, și cari să serve de semne pentru timpuri, zile și ani; și să fie luminători pe întinsul (atmosfera) cerului, ca să lumineze pe pământ; și se făcu așa. Și Dumnezeu făcu (făcu să apară, un verb deosebit ce nu înseamnă, creă”) pe cei doi luminători mari: pe luminătorul cel mare, ca să guverneze ziua (să arate timpul zilei), și pe luminătorul cel mic, ca să guverneze noaptea; făcu și stelele.

Lucrul săvârșit într-o zi epocală a fost prourmat în

ziua următoare, și suntem în drept a crede că lumina din prima zi a devenit în decursul următoarelor două zile tot mai clară și mai clară, cum un inel după altul de ape de deasupra atmosferei se coborea la cele de desuptul ei; până când în ziua a patra s'a putut vedea soarele, luna și stelele—nu așa de clar cum se văd astăzi într'o zi senină, ca după Potop când s'a prăbușit ultimul dintre „inele“;—dar totuș se putea deosebi clar prin vălul străveziu de apă, cum ar fi de pildă acuma o zi sau o noapte cu ceață. Soarele, luna și stelele au lucit de mult pe vălul din afară al pământului, dar acuma sosise timpul ca aceste lumini să fie văzute pe firmament; deoarece zilele, cari până atunci erau marcate prin o lumină slabă și întunecată, precum putem vedea în dimineța unei zile ploioase, când soarele, luna și stelele sunt acoperite cu nori, — se însenină cu totul, astfel că soarele prin cursul său să arate timpul sau orbita zilei atât pentru oameni cât și pentru animale, când vor fi create, și să înceapă în acelaș timp a oxigena aerul, pregătindu-l astfel pentru animalele respiratoare. Mai târziu, în aceeaș zi de 7000 de ani, au apărut și luna și stelele—pentru ca să influențeze fluxul și refluxul și pentru ca să fie gata a arăta timpul și noaptea spre înlesnirea omului.

Nu trebuie să presupunem că în ziua a patra viața plantelor a încetat de a se mai desvolta, ci mai vârtos dezvoltarea ei a progresat: — înrăurirea crescândă a soarelui și a lunii a făcut ca să se nască și alte feluri de iarbă, arbuști și arbori. Geologia ne arată progrese în această epocă: insecte, melci, raci etc. Oase și solzi de pește se găsesc și în straturile de cărbuni; dar aceasta nu tulbură ordinea; căci este foarte probabil că urmarea straturilor de cărbuni a continuat și după ziua a treia —trecând în perioada reptilelor (târâitoarelor). „Ziua“ aceasta corespunde foarte bine cu epoca numită de geologie perioada „*Trias*“ (epoca terțiară). Seara și dimineața—a patra zi de 7000 de ani, sau 28.000 de ani dela începutul acestei lucrări—se sfârși, dovedind un progres foarte mare în pregătirea pământului pentru om.

A CINCOA ZI EPOCALĂ A CREAȚIUNII

Și Dumnezeu zise: Să producă apele mulțime de animale viețuitoare, și păseri să zboare pe deasupra pământului, sub întinsul cerului. Și Dumnezeu creă chiții cei mari, și toate animalele viețuitoare ce se mișcă, pe cari apele le-au produs cu abundență după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și văzu Dumnezeu că aceasta este bine.

Din belsugul de viață ce domnește și astăzi prin mările calde dela miazăzi ne puteam închipui cum mișunau apele calde ale pământului de ființele vii din ele, începând dela meduză (scoică) și până la balenă. Reptilele ce trăiau parte în apă și parte pe uscat (amfibii), își aveau originea în această perioadă, în care s'au născut treptat continentele și insulele, dintre cari unele au dispărut din nou, fie că au fost inundate de puhoai mai mari sau mai mici de apă ce se revărsară asupra lor, fie că au fost șterse de valurile mărilor. De aceea să nu ne fie de mirare că resturi de scoici, etc., se află și astăzi pe piscurile munților celor mai înalți. Nici să nu ne fie de mirare dacă straturi de var, cari se numesc „morminte de scoici” pentru că se compun aproape numai din conglomerate de scoici, se găsesc astăzi în toate părțile lumii. Ce mișunare colosală trebuie să mai fi fost, când s'au născut toate aceste trilioane de făpturi mici, și cari murind și-au păturit găocile lor unele peste altele. Noi citim că Dumnezeu le-a binecuvântat ca să se înmulțească. Da, adevărat este că și o existență așa de joasă și numai pentru un timp atât de scurt este o favoare, o binecuvântare.

Noi să nu ne luptăm peste ceea ce Biblia nu cere. Ea nu spune că Dumnezeu a creat miriadele de soiuri de pești și reptile în mod separat și singuratic, ci numai că spiritul, puterea sau influența dumnezeiască s'a purtat, (a clocit) deasupra apei, și că marea, conform planului lui Dumnezeu, a produs miriadele sale de felurite soiuri. Cum s'a întâmplat aceasta nu ni se spune, și probabil că unele specii, sub împrejurări ce se schimbau, s'au prefăcut în alte specii; și este cu putință că din aceeaș protoplasmă dela început s'au dezvoltat

felurite clase de creaturi, sub împrejurări deosebite. Nimeni nu știe și nu este cuminte a dogmatiza în chestiune. Nici nu e de cuviința noastră de a disputa dacă protoplasma nămolului paleozoic s'a născut pe cale chimică din apele cât se poate de mineralizate ale acestor mări. Noi afirmăm numai că toate acestea au venit în existență conform voinții și orânduirii dumnezești, că a fost creațiunea dumnezească, indiferent cari au fost căile și mijloacele prin cari au venit; și noi susținem mai departe că atât prin faptele naturii cât și prin cuvintele Scripturii ni se arată că oricum ar fi fost făcute aceste fapte, ele au fost aduse la starea în care se află de prezent, primind fiecare soiul ei bine determinat, a cărui margini nu pot fi depășite. Aceasta este o lucrare dumnezească, oricari ar fi fost mijloacele prin cari a fost adusă la îndeplinire.

Ziua sau epoca aceasta corăspunde pe depiln cu Vârsta Reptilelor din geologie. Seara și dimineata—ziua a cincia—35.000 de ani dela începutul lucrării pentru pregătirea pământului ca locuință și împărăție pentru om.

A ȘASEA ZI EPOCALĂ A CREAȚIUNII

Și Dumnezeu zise: Să producă pământul animale viețuitoare după felul lor, vite și târâitoare și feare pe pământ după felul lor; și se făcu așa. Și Dumnezeu făcu fearele depe pământ după felul lor, și vitele după felul lor, și toate târâtoarele depe pământ după felul lor. Și văzu Dumnezeu că aceasta este bine.

În vremea aceasta lucrurile depe pământ se așezară mai bine. Coaja pământului se făcu cu câteva sute de picioare mai groasă, prin îngrămădire de nisip, pământ, scoici, cărbuni și alte minerale, cari proveneau fie din fărâmbăturile de stânci azvârlite de cutremure de pământ, fie din prăbușirea „inelelor“ ce înconjurau pământul, fie din straturile formate din animale și plantele îngropate; afară de aceasta pământul a trebuit să se răcească foarte mult în acești 35.000 de ani. Deasupra mărilor era acuma destul pământ uscat, cu văi regulate printre lanțurile de munți, pentru adăpostirea animalelor, cari se împărțese în trei soiuri: 1)

Reptile, făpturi respirătoare cu sânge rece, precum sunt: șopârlele, melcii, șerpii etc.; 2) Animalele sălbatice (bestiile) și, spre deosebire de aceste, 3) animalele domestice, potrivite anume ca să stea în slujba omului, și cari se numesc în Scriptură vite. Pentru a le face posibilă existența, a trebuit ca aerul să fie curățit considerabil în vremea aceea de elementele stricătioase pentru animalele respirătoare, fiind aceste absorbite din aer de vegetațiunea uriașă din perioada carboniferă, pe când micuțele scoici au curățit oceanul de hidratele de carbon de prisos, pregătind astfel mișunarea în ape a nenumăratelor animale respirătoare.

Și aici nu-i nevoie să ne certăm cu evoluționiștii pe tema aceasta. Noi vom îngădui că Dumnezeu putea, dacă ar fi fost voința sa, să creeze diferitele specii de animale prin dezvoltarea unei specii în alta, sau să facă pe fiecare specie îndeosebi din lutul original protozoic. Noi nu știm care metodă a fost urmată, pentru că nici în Scriptură și nici în stânci nu se arată aceasta. Sigur însă este că Dumnezeu, oricare ar fi calea pe care a ales-o pentru ca să aducă la îndeplinire aceasta, a pus *margini fixe* la speciile animalelor, și anume a hotărît pe fiecare „după soiul său“, în așa fel ca ele să nu se schimbe,—în așa fel ca ingenuitatea (geniul, dibăcia), minții omenești n'a izbutit să le schimbe, ori cât s'ar fi străduit. Aici vedem pecetea Creatorului inteligent pusă pe lucrările sale; căci dacă „natura“ sau „o putere oarbă“ ar fi fost creatorul, atunci am vedea-o și astăzi în lucrurile sale fără sistem, când progresând, când regresând (dând înapoi); astfel n'am putea constata invariabilitatea (marginile fixe a) speciilor cum o vedem acum în jurul nostru în natură.

Intr-adevăr putem crede că Dumnezeu a creat pe om chiar la sfârșitul zilei a șasea; căci aceasta a fost cea din urmă lucrare a creațiunii sale, și se spune hotărît că Dumnezeu a *sfârșit* lucrarea sa de creațiune „în ziua a șaptea“. și nu în a șasea; cea din urmă faptă a sa a fost în mod evident împărțirea lui Adam în două persoane, în două sexuri.

Și Dumnezeu zise: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră, care să stăpânească peste

pești mării și preste paserile cerului, și preste patrupe-de, și preste tot pământul, și preste toate târâtoarele care se târăsc pe pământ. Și Dumnezeu creă pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu îl creă pe dânsul, bărbat și femei îi creă pre ei. Și Dumnezeu îi binecuvântă, și Dumnezeu le zise: Creșteți și vă înmulțiți, și umpleți pământul, și-l supuneți pre dânsul, și domniți preste pești mării, și preste paserile cerului, și preste toate animalele câte se mișcă pe pământ.

Având în vedere cele spuse mai sus, că graiul Scripturii nu se împotrivesc teoriei care zice că ierburile și animalele, cele de apă și cele de pe uscat în măsură mai mare sau mai mică, s-au dezvoltat în cadrele diferitelor soiuri, credem că e bine să ne dăm seama de marea deosebire de limbă ce se observă atunci când e vorba de facerea omului. Aceasta din urmă este o declarațiune specifică (deadreptul) despre exercitarea directă a puterii creatoare, pe când celelalte declarațiuni nu arată aceasta, ci ne fac mai mult să credem că e vorba de o dezvoltare:

„Să producă pământul iarbă“, etc.

„Să producă apele multime de animale viețuitoare“, etc.

„Să producă pământul viețuitoare după felul lor, vite“ etc.

Scriptura are două istorisiri privitoare la creațiune: una din aceste am examinat-o până aci: ea tratează materia pe scurt, și în ordinea ei epocală, a doua se află în Facere 2:4-25. Cu alte cuvinte, împărțirea capitolelor nu s'a făcut după cuviință—fiecare din cele două istorisiri ar fi putut să alecătuiască câte un capitol separat. Al doilea este un comentariu la cel dintâiu, și explică unele amănunte. „Așa fu nașterea“, sau dezvoltarea cerului și pământului, și a făpturilor lor, într'un timp în care nu erau încă nici plante, nici ierburi. Prima cronică (istorisire), care e și cea principală, numește pe Creator „Dumnezeu“; iar a doua, sau cea comentatoare, arată că Dumnezeu Iehova a fost acela care a creat toată lucrarea—strângând totul ca într'o zi și mai mare, care cuprinde în sine opera de șase zile pe care le-am numărat mai sus.

Cuvântul Dumnezeu din capitolul întâiu este luat din cuvântul comun evreesc „*Elohim*“, un cuvânt plural, care s'ar putea traduce cu „zei“ și care, înseamnă „puternici“. „Unicul născut“ din Tatăl a fost de sigur neobositul său serv la îndeplinirea acestei lucrări de creare, și se poate că el a asociat la înfăptuirea amănuntelor în lucrarea sa și cete întregi de îngeri, cari aici, ca și pretutindeni în Scriptură, pot fi cuprinși sub cuvântul „*Elohim*“. Din cauza aceasta este foarte nimerit că istorisirea a doua, sau comentarul, ne trage băgarea de seamă asupra faptului că Iehova, Tatăl tuturor, a fost creatorul adevărat, oricari ar fi fost instrumentele și trimișii aleși de cari s'a folosit la îndeplinirea lucrării sale. Să vedem acum ce zic amănuntele adause la aceste din istorisirea a doua privitoare la facerea omului. Ea spune:

Și Dumnezeu formă pe om din pulberea pământului, și suflă în nările lui suflare de viață, și așa se făcu omul în ființă vie.

Dumnezeu a fost preamărit în toate lucrările sale de până aci, în orice fel de făptură, fie cât de neînsemnată, cu toate că nici una din ele nu putea să-i mulțumească, să-l prețuiască sau să-l cunoască. Minteia dumnezească a prevăzut dela început toate aceste, pregătind pământul pentru om care avea să fie capodopera creațiunii pământești și animalice. Despre om nu se spune ca despre peștii mării: „Să producă apele mulțime“... nici cum se spune despre animalele mai de jos ale pământului „să producă pământul, etc.“; ci crearea omului este arătată ca o creațiune specială din partea Făcătorului lui;—„făcut după chipul său“. Nu importă dacă sub aceasta se pricepe chipul „*elohim*“-ilor, sau chipul lui Dumnezeu Tatăl; căci nu erau oare „*elohim*“-ii „fiii lui Dumnezeu“, asemănându-se cu el atât în ce privește puterea rațiunii cât și intelectul moral?

Nu trebuie să credem că „chipul“ acesta se referă la forma fizică; ci mai mult, că este chipul intelectual și moral al marelui ființe Spirituale, Iehova, potrivit anume pentru împrejurările pământești și pentru natura sa. Și „asemănarea“ se referă fără îndoială la domnia

omului—el avea să fie regele pământului și al tuturor făpturilor acestuia, precum Dumnezeu este regele întregului univers. Aici începe conflictul între Cuvântul lui Dumnezeu și între așa numita „știință modernă“, înaintea căreia se pleacă întreaga lume, și mai ales lumea învățată—dimpreună cu conducătorii din seminariile teologice, și predicatorii dela toate catedrele—prin faptul că toți se închină dumnezeului științific, numit „Evoluție“. Cele două învățături sunt limpezi din capul locului: Dacă teoria evoluțiunii este adevărată, atunci întreaga Scriptură, dela Facere până la Apocalips este greșită. Dacă însă Scriptura este adevărată, după cum credem noi, atunci teoria evoluțiunii privitoare la omenire este absolut greșită dimpreună cu toate deducțiunile ei.

Nu numai în istorisirca Facerei se determină în mod categoric, prin tăria cuvântului dumnezeesc, că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu: întreaga teorie biblică pleacă dela aceasta istorisire și se bazează pe ea, astfel că sau rezistă, sau se prăbușește dimpreună cu dânsa. Pentrucă dacă omul ar fi fost făcut altfel decât curat, desăvârșit și înzestrat cu rațiune, atunci el nu putea fi numit „chipul“ lui Dumnezeu; nici creatorul său nu l-ar fi pus la încercare în Eden, pentrucă să dea dovadă de vrednicie pentru viața veșnică; nici nu ar fi putut fi privită ca păcat neascultarea lui de a mânca mărul oprit, și nu l-ar fi putut pedepsi cu moartea; și nici nu ar fi fost de lipsă ca apoi să-l răscumpere de sub judecata aceasta.

Afară de aceasta, se spune că „omul Isus Christos“ a fost „antilutron“, adică prețul de răscumpărare (sau prețul corăspunzător) pentru păcatul omului celui dintâiu, și ei (Isus) trebuia să fie deci considerat ca o pilă sau ilustrațiune de ceea ce fusese omul cel dintâiu înainte de păcat, și înainte de a fi pedepsit de Dumnezeu cu moartea.

Mai știm încă că și astăzi, ca și în trecut, sunt mulți oameni nobili din fire, pe cari însă Dumnezeu îi socotește și declară păcătoși, și cari ca atari nu pot fi recunoscuți de Dumnezeu până ce nu se întorc, afară

doară dacă se apropie de el în virtutea meritului jertfei lui Christos și obțin iertarea sa. Starea tuturor celor ce vin astfel la Dumnezeu se spune că e numai un har al său, o scutire sub veșmântul dreptății lui Christos. Și sfârșitul acestei stări, după cum ne învață Scriptura, trebuie să fie o *învieri* sau o *restituțiune* a omului la perfecțiune, înainte de a fi personal aprobat și înfățișabil Creatorului. Și totuș acesta este acelaș Creator care sta în legătură cu Adam înainte de căderea lui în păcat, pe care-l numea fiul său, și care acum declară că Adam și noi copii săi, am ajuns să fim „copiii mâniei” și supuși condamnării din pricina păcatului, de care Adam încă nu era vinovat atunci când fusese creat ca „fiu al lui Dumnezeu”.—Luca 3:38.

Pe cât de sigur, cum „toți sfinții profeți dela începutul lumii” au declarat, că viitorul Mileniu va fi „timpul de *restituțiune* (reîntocmire) a tuturor lucrurilor”, pe atât de sigur este că teoria evoluțiunii este în contradicție aspră cu cuvintele lui Dumnezeu puse în gura tuturor sfinților săi profeți. Căci restituțiunea sau restatornicirea, departe de a fi o binecuvântare pentru neamul omenesc, ar fi mai degrabă o crimă încontra lui, în caz că teoria evoluțiunii ar fi cea adevărată. Dacă omul s'ar fi dezvoltat încetul cu încetul în mod treptat prin o putere oarbă sau pe o oarecare altă cale evoluționară, prin străduinți obositoare și efortări anevoioase din protoplasmă în stridie, din stridie în pește, din pește în reptilă, din reptilă în maimuță, și din maimuță în omul cel mai de jos, și din omul cel mai de jos în ceea ce suntem astăzi—atunci întreg neamul omenesc ar suferi o mare nedreptate dacă Dumnezeu ar voi să-l *restaureze* pe om la ceea ce fusese Adam, sau chiar să-l silească la o trecere și mai departe înapoi, până la *protoplasmă*. În aceasta chestiune nu există un tărâm mijlociu; și cu cât poporul lui Dumnezeu se va hotări mai repede pe partea Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât mai bine va fi pentru el, și cu atât mai asigurat va fi el pentru a nu cădea în mreaja unor învățături cari neagă prețul de răscumpărare, învățături evoluționiste cari

sunt răspândite acum, și cari încearcă, încât le ajunge influența, să amăgească chiar și pe cei aleși. Dumnezeu trebuie să rămâie adevărat, chiar dacă toți evoluționiștii s'ar dovedi de mincinoși.—Rom. 3:4.

Nu ne putem lăsa în amănunte privitoare la crearea lui Adam, pentru a vorbi despre organismul sau corpul, despre spiritul sau suflarea vieții sale, și cum prin împreunarea acestora a ajuns să se facă ființă vie, sau suflet.

Înmulțirea omului în urmași de sigur că n'a avut nici o legătură cu căderea lui, cum își închipuiesc unii; ci ea era o parte din binecuvântarea lui Dumnezeu. Singura legătură ce are căderea și blăstămul, sau pedeapsa ei, în legătura aceasta, este numai aceea, că a avut drept urmare numai o înmulțire a „durerilor femeii“, cari corăspund cu munca omului în „súdoarea feții“. Necazurile se împovorără asupra omenirii cu atât mai mult cu cât aceasta a devenit mai degenerată și mai slabă, atât trupește cât și la minte. „Înmulțirea“ își va fi îndeplinit scopul pentru care a fost rânduită după ce se va fi născut un număr îndestulător de oameni pentru a umplea (nu a-l suprapopula) în fine pământul. De sigur că un număr foarte mare de oameni s'a născut deja—probabil vre-o cincizeci de mii de milioane—dintre cari cei mai mulți acum dorm în prisoarea morții, însă numărul acesta nu este de loc prea mare; căci chiar suprafața pământului de astăzi, dacă s'ar pune în stare de a putea fi locuite de om toate părțile lui—după cum se va întâmpla la sfârșit, ar cuprinde un număr de două sau trei ori mai mare de oameni,—fără de a lua în considerare puțința că alte continente ar mai putea răsări din adâncimile mării, precum s'a întâmplat cu aceste de astăzi în trecut.

Învățații, cu minte plină de îndoieli, au căutat de multă vreme să dovedească că omul a fost pe pământ înainte de timpul indicat în Scriptură, și orice s'a aflat în adâncul pământului sau pietrișului este studiat cu intențiunea de a-i face învățatului respectiv un renume sau o reputație mondială, ca unui om care a dat de minciună Cuvântul lui Dumnezeu. Noi am arătat deja

ce plătesc dovezile de felul acesta,¹⁾ ca de pildă aflarea unor vârfuri de săgeți în păturile unui pietriș dintr'o perioadă mai timpurie. În unele cazuri s'a dovedit chiar că ele au fost lucrul unor Indieni moderni aproape de locul unde s'a descoperit cremenea întrebuințată de ei.

La o ședință a „Institutului de filosofie Victoria“ s'a făcut cunoscut, că diferiți profesori (Stokes, Bennett, Beale și alții) au examinat diferite teorii ale evoluțiunii, și că nu s'a găsit nici o dovadă care să arate că omul s'ar fi ridicat din o treaptă mai inferioară de animal. Profesorul Virchow a declarat că între fosilii nu s'a găsit absolut nici un tip care să arate o dezvoltare de om care să stea pe o treaptă de dezvoltare mai joasă și că orice înaintare pe terenul antropologiei preistorice de fapt ne-a îndepărtat tot mai mult de dovezile unei astfel de legături cu restul împărăției animalice. Paleon-

¹⁾ Nu suntem în necunoștință de teoria care afirmă existența omului înainte de Adam, și încercarea de a explica în felul acesta deosebirea de rase a neamului omenesc. Noi rămânem însă credincioși Bibliei, care oste descoperirea lui Dumnezeu, și care prin urmare este mai presus de orice presupuneri omenești. Ea declară în mod categoric unitatea familiei umane și că neamul omenesc se trage dintr'o unică trupină: „Dumnezeu a făcut *dintr'un sânge* orice neam de oameni“ (Faptele 17:26); și iarăși spune că Adam a fost „*întâiul om*“. (1 Corinteni 15:45, 47) Istorisirea potopului este o altă dovadă temeinică despre faptul că numai 8 ființe omenești au reșas în viață în corabia lui Noe, și că acestea erau din familia lui, urmași ai lui Adam. Tipurile sau deosebirile de culoare în rasa omenească s'au născut în urma influenței de climă, obiceiuri, nutreământ, și mai ales prin împrejurarea că popoarele, trăind în regiuni îndepărtate unele de altele, au ajuns să primească însușiri particulare. Aceasta se ilustrează prin faptul, că Europeanii, cari trăiesc lung timp în India, și China se asimilează în bună parte cu indigenii, pe când la copii lor, născuți în acele părți, se poate constata o asimilare și mai mare în ce privește culoarea pielii și trăsăturile feței — datorindu-se aceasta, fără îndoială, împrejurimii în care petrece mama în timpul însărcinării. O explicație a acestei asimilațiuni ne dau și Chinezii unui ținut, cari se dovediră că sunt evrei, și cari fură împrăștiați în timpul de strămtorare dela sfârșitul vârstei evreești, — cam pela anul 70 d. Chr. Evreii aceștia sunt chinezi atât de desăvârșiți, încât nu se mai poate cunoaște că sunt evrei — rasa cea mai tare contra oricărei schimbări.

tologul renumit în privința aceasta, profesorul Barraude, confirmă aceasta, declarând că în decursul cercetărilor sale nu a găsit nici odată că unele specii de fosilii s'ar desvolta trecând în altele. Din toate acestea se vede că nici un învățat nu a descoperit încă legătura între om și maimuță, între pește și broască sau între animalele vertebrate și cele invertebrate: nu este mai departe nici o unică dovadă la vre-o specie, fosilă sau nu, ca măcar una să fi pierdut însușirile sale speciale, pentruca să dobândească altele noi, cari aparțin altei specii, cu toate că de pildă, lupul seamănă așa de bine cu cânele, nu s'a găsit vre-un fel de fir care se servească de legătură între ei, și acelaș lucru s'a petrecut și cu speciile moarte; nu s'a găsit nici o trecere în mod treptat dela una la alta. Pe lângă aceasta, animalele cele dintâi care au trăit pe pământ, nu pot fi considerate de loc ca inferioare sau degradate față de cele de azi.

Vom cita pe scurt din lucrarea învățatului Sir J. W. Dawson, L. L. D., F. R. S. din sumarul ce privește descoperirile sale cele mai noi: „Locul de întâlnire dintre geologie și istorie“. El zice:

„Nu am putut afla nici o legătură de apropiere între om și animalele care au fost înainte de el. El se ivește înaintea noastră ca un nou punct de plecare în creațiune, fără nici o legătură cu viața instinctivă a animalelor inferioare. Oamenii cei mai de vreme au fost tot oameni și cu nimic mai pre jos de urmașii lor, și, pe cât li era posibil cu mijloacele lor de atunci, făceau invențiuni, înnoiri, introduceau mode nouă de viață, tocmai cum fac și astăzi. Nu am putut urmări urmele omului nici măcar până la nevinovata epocă de aur (din Raiu). Când îl găsim în peșteri și prin stânci, el este deja un om căzut, el este în contradicție cu totul ce-l înconjură, și este dușmanul semenilor săi, și-l vedem urzând în contra lor arme de nimicire mai funeste decât acelea date de natură animalelor carnivore (cari mănâncă carne). După trup omul este animalic: din pământ, pământesc. El face parte din grupa animalelor vertebrate și din clasa animalelor sugătoare (*mammalia*); dar în clasa aceasta el formează nu numai o specie și un gen special, ci și o familie distinctă, un ordin. Cu alte cuvinte el este singura specie a genului său, a familiei sau ordinului din care face parte. Un abis îl despărțește chiar de animalele cari li stau mai aproape; și chiar dacă am accepta trecerea unor specii de animale inferioare în alte specii, încă nu suntem în măsură să înlocuim „puntea ce lipsește“ și alta să recere pentru a lega pe om cu o grupă oarecare de animale inferioare. Nici un fapt științific n'a

foat dovedit mai hotărît decât ivirea omului în timpurile geologice mai noi. În formațiunile geologice mai vechi nu numai că nu s'a află nici o urmă de om, dar nici o urmă de animalele cari stau mai aproape de el; și stările pe pământ din timpul acela erau cu totul nepotrivite pentru existența omului. Dacă împărțim și noi întreaga istorie a pământului în patru perioade mari, precum o fac de obicei sistemele geologice, începând cu stâncile cele mai vechi cunoscute nouă, de pe la epoca Azoică sau arhaică și până în epoca geologică mai nouă, găsim urme de om, și de lucrările sale abia în epoca a *patra*, și în aceasta numai în partea ultimă a ei. Este fapt cunoscut că până în timpul cel mai nou, ne lipsește orice dovadă incontestabilă despre existența omului... Este numai o specie de om, deși existau mai multe rase și varietăți; și aceste rase și varietăți seamănă a se fi dezvoltat foarte de timpuriu și au rămas de atunci într'o stare fixă. Istoria arătată în *Facere* a prevenit istoria modernă. Această carte veche este vrednică de crezut în orice privință, și se deosebește foarte mult de poveștile și legendele vechii lumi păgânești".

Renumitul profesor și bacteriolog. Pasteur, era un dușman neîmpăcat al Darwinismului; el se pronunță astfel:

"Posteritatea va râde într'o bună zi despre nebunia filozofilor materialişti moderni. Cu cât studiez mai adânc natura, cu atât mai mult crește admirațiunea mea pentru lucrările Creatorului. Eu mă rog de multe ori în timpul cât lucrez în laboratorul meu."

Savantul (învățatul) rus Virehow, cu toate că nu era creștin mărturisit, era de asemenea împotriva teoriei lui Darwin asupra dezvoltării ființelor organice din materie organică, zicând: „Orice încercare de a afla trecerea dela animal la om a dat greș cu desăvârșire. Firul și puntea care să-i lege nici nu s'a găsit, și nici nu se va găsi. Omul nu se coboară dela maimuță. S'a dovedit neîndoelnic că omenirea nu s'a schimbat în decursul celor 5000 de ani din urmă în mod vrednic de băgat în seamă."

Alți oameni de știință naturalistă încă au combătut teoria lui Darwin.

Cât de neîntemeiate și nebune apar deci față de aceste fapte încercările ocazionale ale „doctorilor" și „profesorilor" cari, voind să simuleze știință, discută despre „puntea ce lipsește", sau pun ipoteza că degetul cel mic dela piciorul omului și-a pierdut rostul și că nu peste multă vreme va fi „înlăturat de natură", pre-

cum i-a fost înlăturată deja și coada de maimuță. Nu avem noi mumii (oameni păstrați) vechi de aproape 4000 de ani, păstrate foarte bine? Nu avem noi aproape aceleași forme, acelaș corp ca și ele? Am aflat noi la unele din ele coadă? Este intrucâtva mai altfel degetul cel mic dela picioarele lor decât la noi? Nu este înclinată întreaga natură să păsească înapoi și în jos? Nu e oare nevoie de înțelepciunea omului și de măsurile sale dibace pentru a *menține* la plante și animale tipurile cele mai desăvârșite, altcum ele degenerază? Și oare omului nu-i este necesară grația lui Dumnezeu pentru a-l înălța și a-l împiedeca dela faptele grosolane, așa cum vedem că să întâmplă în „Africa cea mai întunecată“? Și nu corăspunde aceasta cu Scriptura?—Romani 1:21, 24, 28.

Este timp nimerit ca poporul Domnului să aibă bine în minte învățătura lui Pavel către Timotei: „O Timotee... ferește-te de flecăriile lumești și de împotririle științei mnicinoase“. (1 Timotei 6:20) Pentru a cunoaște limpede un adevăr trebuie să acceptăm punctul de vedere al descoperirii dumnezeiești. Noi trebuie să vedem lumină în lumina Sa. Apoi privind împrejur natura sub conducerea Dumnezeului naturii desigur ne va deschide atât inima cât și mintea, și ne va umplea cu admirare și adorare prinzând ca în niște străluciri panoramice măreția, nobleța și puterea Atotputernicului nostru Creator.

Seara și dimineata, ziua a șasea, spre finea ei, 42,000 de ani după ce începuse aceasta lucrare, găsi pământul îndeajuns pregătit pentruca omul să-l poată stăpâni; însă totuș, în întregimea lui, el încă nu era cu totul potrivit pentru om. Știind de mai înainte neascultarea făpturii sale—și întreg planul său, conform căruia omul condamnat urma să fie răscumpărat, să fie eliberat de păcat și moarte, și în fine ca toți acei cari s'ar lăsa purtați pe calea cea dreaptă și învățați de experiențe să fie restaurați—Dumnezeu nu a așteptat cu crearea omului până când întreg pământul a fost gata pentru el, ci a pregătit numai un Paradis, o grădină în Eden (raiu), pe care o făcu desăvârșită în toată privința pentru timpul scurt de încercare a perechii desă-

vârșită; apoi—știind înainte căderea—lăsă omenirii munca de a „supune“ pământul, ca unor oameni condamnați la muncă silnică pe viață, și că în același timp ei să câștige prin aceasta experiențe și învățături prețioase.

A ȘAPTEA ZI EPOCALĂ A CREAȚIUNII

Și sfârșind Dumnezeu în ziua a șaptea lucrările sale, pe cari le-a făcut s'a repausat în ziua a șaptea de toate lucrările sale cari le-a făcut“.

Când privim lucrarea din timpul celor șase zile, în mod progresiv, și când ne dăm seamă că numărul șapte însemnează complectare și desăvârșire, atunci ne-am aștepta în mod firesc că a Șaptea Zi Epocală să fie și mai minunată decât cele șase precedente. Și aflăm că chiar așa e; numai că partea ei mai însemnată este ascunsă pe un timp—până la „timpul cuvenit“ dinaintea ochilor priceperii noastre prin cuvintele că Dumnezeu s'a repausat în ziua a șaptea de toate lucrurile sale. Ce ciudat pare ca el să se repauzeze tocmai când era aproape să-și sfârșiască lucrarea; așa precum un meșter care și-ar pregăti tot materialul pentru clădire și apoi ar renunța la prourmarea lucrării fără ca să fi adus la îndeplinire planurile ce și le-a pus în gând.

Însă întreaga situațiune se deschide în chip măreț înaintea noastră, când pricepem că Dumnezeu a întrerupt opera creațiunii, încetând de a o prourma, fiindcă în înțelepciunea sa el a prevăzut că planurile sale se vor aduce la îndeplinire mai bine pe o altă cale. Dumnezeu a văzut că lucrul cel mai înțelept este ca Adam să aibă și să exerceite voință liberă, și să fie lăsat să cadă prin ispită în păcat și în osânda cuvenită pentru acesta, adică moartea—cuprinzând un period lung de 6000 ani de moarte lentă și de luptă, ca un osândit ce e înconjurat de stări rele. Dumnezeu a văzut că va fi spre binele omului dacă îi va lăsa lui, ca unui osândit, o parte din supunerea pământului; el a văzut că sub împrejurările aceste va fi bine ca omul să aducă pământul întreg la strea Raiului prezis; și că omului îi va fi de folos, dacă va cunoaște principiile puse la

baza dreptății dumnezeiești și vinovăția covârșitoare a păcatului, pentruca astfel să fie pregătit pentru grația ce se va acorda lumii la timpul cuvenit.

Ori și cum ar fi, unul din motivele principale că Dumnezeu a întrerupt opera creațiunii, a fost fără îndoială faptul că această operă avea să fie adusă la îndeplinire de un altul—de Fiul său Unul Născut—în așa chip, ca atât Fiul cât și Tatăl să fie preamăriți prin aceasta, prin desfășurarea perfecțiunii însușirilor lui Dumnezeu, așa cum nu s'ar fi putut face nicidecum pe altă cale. Aceasta s'a arătat prin trimiterea Fiului său pentru răscumpărarea omenirii—prin care s'a arătat nu numai *Dreptatea* dumnezească, a cărei principiu: „că răsplata păcatului este moartea“ nu putea fi violat în nici un chip, ci s'a arătat totodată și iubirea dumnezească—îndurarea pentru faptele sale căzute în păcat, o îndurare care s'a întins până la jertfirea Fiului său propriu pentru mântuirea omului. Înțelepciunea și Puterea lui Dumnezeu se vor arăta în fine în fiecare tră-sătură a planului său, când va fi îndeplinit.

S'ar putea obiecta, că repășirea Tatălui dela îndeplinirea planului Creațiunii, pentruca Fiul său să aducă la sfârșit această operă în decursul Mileniului prin restituire (așezare din nou), nu s'ar deosebi întru nimic de activitatea creatoare premergătoare, întrucât aceasta a fost executată în întregime *de* Tatăl și *prin* Fiul—și fără de care nu s'a făcut nimic din toate câte s'au făcut. Obiecțiunea aceasta însă nu este întemeiată. În opera de restituțiune din Ziua Epocală a Șaptea la finea căreia pământul va fi ajuns la desăvârșire, starea Fiului va fi cu totul deosebită de starea ce a avut-o în decursul lucrărilor de creare de mai înainte. În lucrările de mai înainte, Fiul, simplu a lucrat pentru Tatăl, întrebuintând puteri și mijloace cari nu erau ale sale proprii; însă în marea lucrare ce vine el va folosi puterea și autoritatea sa proprie cari l-au costat 34 de ani de umilință, și în urmă chiar moartea pe cruce. Prin întocmeala aceasta, pe care o plănuise înțelepciunea și iubirea Tatălui pentru Fiu, el „a cumpărat“ lumea, a cumpărat pe tatăl Adam și pe urmașii săi, dinpreună cu averea lor—pământul—și toate drepturile

asupra acestuia ca rege al pământului în asemănarea lui Dumnezeu. A fost voia Tatălui de a-l onora pe „Întâiul său născut” și din cauza aceasta el plănuiește astfel, și se odihni, sau făcu ca să înceteze opera sa creatoare, pentruca Fiul său săvârșind-o să-l onoreze astfel și ca el însuși să fie onorat.

Dumnezeu se odihni nu pentru a se recrea din pricina oboselii, ci odihna aceasta trebuie luată în sensul că el întrerupse de a mai crea. El văzu pierderea și căderea în ruină a făpturii sale celei mai nobile de pe pământ prin păcat, dar nu a luat nici o măsură pentru a împiedica executarea sentinței de moarte și nici n'a început oarecare operă de restituire. Prin legea impusă el a exclus în adevăr orice ocaziune pentru a arăta mila și îndurarea sa față de Adam și neamul său fără de plătirea unui preț de răscumpărare. Deoarece moartea a fost pedeapsa, și aceasta fără margini—moarte veșnică, „vecinică nimicire”—și fiind cu neputință pentru Dumnezeu ca să mințească, cu neputință pentru Judecătorul suprem al lumii ca să calce legea dreaptă dată de el însuși, asemenea a fost cu neputință pentru Creator ca să ia asupra sa în mod direct restituțiunea neamului omenească, sau să ducă mai departe într'un chip oarecare opera creațiunii sale față de omul căzut în păcat, și față de moșia sa, pământul.

Și astfel își arată Dumnezeu încrederea în planul său cel mare al vârstelor, și în Fiul său Unul Născut, căruia îi încredințează deplina executare a planului său. Încrederea Tatălui în Fiul său este întrebuintată de apostoli ca pildă, cum și credința noastră trebuie să caute la Unicul Uns, așa cum și noi să-i încredințăm toate afacerile noastre lui, fie că ne privește pe noi, fie pe prietenii noștri, sau omenirea în genere. Apostolul zice: „Căci intrăm în repaus cei cari am crezut. Căci cine a intrat în repausul lui (Dumnezeu), acela s'a și repausat de lucrurile sale, după cum Dumnezeu de ale lui”. Credincioșii, ca și Dumnezeu, au deplina încredere în destoinicia și zelul lui Christos de a aduce la îndeplinire planurile mari ale lui Iehova, cu privire la neamul nostru, și de aceea ei se repausează nu de oboseli fizice, ci de grijă, de teamă și de orice dorință de a lua

lui Christos însărcinarea ce i-s'a dat, de orice încercare de a ajunge la scopul lor prin alte mijloace și pe alte căi.

Dacă repaosul sau renunțarea Creatorului de a veni cu grabă în ajutorul făpturilor sale căzute, dau oarecum aparența că el ar fi cumva indiferent sau neglijent, în realitate aceasta n'a fost altceva decât aplicarea mijloacelor celor mai cuminiți și mai bune pentru a veni în ajutorul oamenilor—prin un Mijlocitor. La obiecțiunea că restituțiunea ar fi trebuit să înceapă mai de vreme, răspundem că periodul de 6000 de ani, în care a domnit păcatul și moartea, nu a fost prea îndelungat, pentru că să se nască un număr îndestulător de oameni, așa ca să „umplă pământul“; nu a fost prea mare pentru că să se dea tuturor o lecțiune despre „efectele păcatului“ și despre aspra lui răsplată; nu a fost prea lung pentru a-l lăsa pe om să încerce să se ridice el singur prin propriile sale mijloace, și să cunoască neputința lui. Prima venire a Domnului, în scopul de a răscumpăra lumea, ca apoi să aibă dreptul deplin de a veni iară, ca să binecuvinteze, să ridice și să reabiliteze pe toți acei ce vor primi harul său, deși s'a întâmplat numai după trecerea a mai bine de 4000 de ani după ce s'a născut răul care a adus păcatul și moartea, cu toate acestea Scriptura spune că aceasta a fost la timpul hotărât de Dumnezeu: „Când veni împlinirea timpului. Dumnezeu trimise dela sine pe Fiul său.“ De fapt chiar și atunci ar fi fost prea de vreme, dacă Dumnezeu nu avea de scop chemarea, alegerea, curățirea și pregătirea clasei aleasă—Biserica—pentru participarea la opera Mântuitorului de a binecuvânta lumea în marea lucrare a Mileniului;—și deoarece Dumnezeu a văzut că întreaga epocă evanghelică va fi de lipsă pentru alegerea aceasta, el a trimis pe Fiul său să plătească prețul de răscumpărare, tocmai cu atâta vreme mai înainte cât să rămână timp pentru îndeplinirea acestei opere.

EPOCA DE REPAOS A LUI DUMNEZEU, SAU SUSPENDAREA ACTIVITĂȚII SALE CREATOARE CU PRIVIRE LA PĂMÂNT.

Câtă vreme a trecut de când Iehova a întrerupt opera sa creatoare? Noi răspundem că au trecut ceva mai

mult decât 6000 de ani. Cât va mai dura încă acest repaos, această întrerupere? Noi răspundem că ea va dura până la finea Mileniului,—cei una mie de ani de domnie a marelui Mijlocitor, care va săvârși întocmirea din nou a tuturor lucrurilor despre cari Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților săi profeți din vechime. (Faptele 3:21) Se va dovedi încrederea ce o are Iehova în executarea planului său, care l-a făcut ca să lase totul în seama lui Isus, de a fi fost pe deplin justificată? Va fi rezultatul satisfăcător? Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul dela început, ne asigură că el va fi satisfăcător, și că Fiul, cu prețul căruia se execută planul, va „vedea fructele sufletului său, și se va sătura“. (Isa. 53:14) Da, toți cei ce cred și cari se repau-sează prin credința lor în lucrarea trecută și viitoare a Mântuitorului, pot fi în deplină credință, că „ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, și nici mintea ome-nească n'a priceput ceeace Dumnezeu pregătește pen-tru acei ce-l iubesc,“ și mai ales pentru biserică; dar afară de biserică—lumea, cei nealeși—încă vor cunoaște pe deplin lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii, îndurării, și binecuvântării sale ce să vor desfășura în restituire, dacă în decursul zilei mileniale vor îmbrățișa cu inima prevederile minunate ale lui Dum-nezeu în condițiunile așezate de El.

Cei șasemii de ani trecuți cu cei unamie de ani vii-tori, adică șaptemii de ani de „repaos“ a lui Dumnezeu, ne vor duce la timpul când se va sfârși domnia de una-mie ani a Fiului, deoarece ea își va fi ajuns scopul său —adecă aducerea din nou la chipul lui Dumnezeu a celor ascultători și supuși, și subjugarea pământului sub puterea omului, care este stăpânul și regele lui. În-dată ce tronul și domnia Mijlocitorului își vor fi ajuns scopul, și îndată ce vor fi nimiciți toți cei ce strică pământul, „Fiul va preda domnia lui Dumnezeu, Tatăl“, prin faptul că o va ceda omenirii pentru care era de-stinată dela început, precum este scris (Matei 25:31, 34): „Atunci va zice împăratul către ai săi: ... veniți, voi binecuvântații (aprobații) Tatălui meu, de moșteniți împărăția, care a fost pregătită pentru voi dela întee-

meierea lumii“, adică dela creațiunea ei.—1 Corinteni 15:25-28.

Lungimea acestei a Șaptea zi epocală, care este arătată așa de limpede de istorie și de profeti, ne dă deslegământul lungimii celorlalte zile din săptămâna de creațiune. Și întregul period de șapte ori șapte mii de ani, adică patru zeci și nouă de mii de ani, când se va sfârși, va duce la a cincizecea mie, pe care am notat-o deja că este foarte însemnată în Scripturi, ca culmea măreată în planul lui Dumnezeu. Cele șapte Sabate ale lui Israel, ajungându-și culmea de $7 \times 7 = 49$, ducând la a cincizecea zi, la Rusalii, cu repaosul ei de credință. Sabatele lor anuale de $7 \times 7 = 49$ ducând la al cincizecelea an, sau la anul Iubilar; iar ciclul și mai mare de 50×50 arată Mileniul ca fiind marcele Iubileu al Pământului. Sistemul acesta al Sabatelor sau al numărului de 7 îl găsim aci pe o scară mai largă ce măsoară creațiunea pământului dela începutul ei și până la desăvârșire, și aflăm că de 7 ori 7000 de ani este egal cu 49.000 de ani, cari ne introduc în epoca cea mare, când nu va mai fi suspin, nici plângere, nici durere și nici moarte, pentru că atunci opera de creere a lui Dumnezeu, întrucât privește pământul, va fi gata. Nu-i mirare că timpul acesta se numește un timp de Iubileu pentru pământ!

Fiii îngerești a lui Dumnezeu „aruncau strigăte de bucurie“ (Iov. 38:7) la începutul săptămânii de creere a pământului, și, după ce fuseseră martori la desvoltarea treaptă după treaptă a pământului, au văzut cum regele lui, omul, a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Apoi veni neascultarea, căderea în păcat și moartea, și apoi veniră înfricoșatele experiențe ale ingerilor căzuți în păcat, cari nu și-au păstrat starea lor dintâiu, și apoi rând pe rând se desfășoară istoria omenirii plină de egoism și vărsare de sânge din pricina domniei păcatului și a morții. Apoi urmează la timpul și rândul ei răscumpărarea, alegerea Unsului (cap și trup) prin jertfă, și înființarea Regatului Mesianic, cu minunata sa întocmire din nou a tuturor lucrurilor, de care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor profetilor săi sfinți dela începutul lumii. Nu e mirare deci, că atunci mare

bucurie va fi în cer și pe pământ, când toate făpturile inteligente a lui Iehova, vor vedea lungimea, înălțimea, lățimea și adâncimea nu numai a Iubirii lui Dumnezeu, ei și a Dreptății, a Înțelepciunii și a Puterii sale.

De sigur că atunci se va putea cânta în cer și pe pământ de către toate făpturile lui Dumnezeu Cântecul cel Nou, zicând:

„Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice!

Drepte și adevărate sunt căile Tale, împărate al neamurilor! Cine nu se va teme de Tine, Doamne și nu va preamări numele Tău?

Căci numai Tu singur ești cuvîlos,

Că toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, Că hotărîrile Tale fură cunoscute.”—Apocalipsul 15:3,4.

„Căci așa zice Iehova, cel ce a creat cerurile: acest Dumnezeu care a format pământul, l-a făcut și l-a întemeiat; nu în zadar el l-a creat, ci l-a format ca să se locuiască.”—Isaia 45:18.

„Și pe ori ce făptură care este în cer și pe pământ... și pe mare... le auzii zicând: cel care șade pe tron și Melușelul are lauda și cinstea și mărirea și stăpînirea în vecii vecilor.”—Apocalipsul 5:13.

Dela scrierea celor premergătoare am găsit următorul articol ieșit din peana profesorului Dr. G. Frederick Wright, D. D. LL. D., cu data de 18 Noembrie 1902, asupra istorisirii creațiunii din Facere.

ISTORISIREA FACERII

„Capitolul prim din Facere care se ocupă cu creerea lumii, este un document foarte remarcabil. El este remarcabil atât din pricina dibăciei cu care a știut să evite orice contradicție cu descoperirile științifice cât și din pricina efectului mare ce l-a obținut pe terenul literar. Dacă avem în vedere influența ce a avut-o Facerea asupra omenirii, atunci cu greu vom găsi în literatură o altă scriere, care s'ar putea asemăna în aceasta privință cu această carte. Este vădit lucru că scopul acestei scrieri este combaterea idolilor și dovedirea existenței unui singur Dumnezeu. Aceasta se face prin negarea idolilor, atât în general cât și în amănunte, și prin afirmarea că există numai un Dumnezeu, care a făcut cerurile și pământul, și toate lucrurile depe el, cărora idolatrii au prins obiceiul să se închine.

„Măreția sublimă a acestui capitol se vede din faptul că politeismul și idolatria domnesc pretutindenea unde n'a pătruns încă înrăurirea sa. Unitatea lui Dumnezeu și adorarea lui ca singurul Creator al tuturor lucrurilor se menține numai de acele neamuri cari au primit capitolul acesta drept adevăr și descoperire dumnezească.

COMPATIBILĂ CU ȘTIINȚA

„In acelaș timp progresul științei a servit mai vârtos pentru mărirea decât pentru micșonarea admirațiunii noastre pentru această minunată parte din marea carte a descoperirii dumnezeiești. In cadrele ei largi se găsește loc de adăpost potrivit pentru fiecare descoperire adevărată a științei. Limbajul acestui capitol a fost ales cu o înțelepciune atât de remarcabilă ca să poată evita orice contradicere cu știința modernă, încât un geolog mare precum este profesorul J. D. Dana dela Universitatea Yale a susținut cu tărie că ar fi fost cu neputință o astfel de istorisire fără inspirațiune dumnezească.

„In cel dintâiu vers el înlătură orice controversă privitoare la vârsta pământului, și de fapt a sistemului solar, prin simpla afirmare că cerul și pământul au fost făcute „la început“, fără să spună ceva cât timp înainte a fost acel început. Dar că acest sistem solar a avut un început știința modernă dovedește cu atâta claritate încât nici cei mai în-cântați evoluționiști nu pot tăgădui aceasta. Doctrina modernă asupra conservățiunii energiei dovedește că starea actuală de lucruri n'a existat în totdeauna. Soarele se răcește. Căldura lui se împrăstie în forma de raze prin spațiul gol, și se pierde în el. Cu un cuvânt, sistemul solar se trece, și este cât se poate de clar că acest proces n'a putut să existe din veci. Chiar și ipoteza nebulară presupune un început și nici o vorbă omenească nu a nimerit o expresiune mai nimerită pentru lucrul acesta decât primul vers din Scriptură.

CREAȚIUNEA A PROGRESAT TREPTAT

„Intregul prim capitol din Făcere se bazează pe principiul progresului în această metodă a creațiunii. Universul n'a fost creat într'un moment. El n'a fost complet dela început. La început am avut numai materiile sau forțele fizice ale naturii, a căror dezvoltare și activitate aveau să clădească încetul cu încetul întreaga structură pe cale de progres treptat, sau, dacă vom să zicem așa, pe cale „evoluționară“. ¹⁾ Aceasta rămâne adevărat orice înțeles i-am da noi cuvântului „zi“. (In limba ebraică „yom“) Dece să aibă nevoie un Creator Atotputernic de șase zile, chiar și când aceste ar fi fost zile de câte douăzeci și patru de ore, pentru ca să se creeze lumea? Răspunsul este că Creatorul nu numai că este Atotputernic, ci că este și nemărginit în înțelepciune, și a văzut că este mai bine de a alege o metodă de creațiune care să cuprindă mai întâiu paiul, apoi spicul și în sfârșit grâul plin în spic.

„Că această dezvoltare s'a făcut după un plan dumnezeesc reese în întregime din acest capitol. Creațiunea a început prin aducerea la existență a celor mai simple forme de ma-

¹⁾ După cum s'a arătat mai sus numai cu privire la creațiunea omului există contradicere între teoria evoluțiunii și Biblie; și numai pentru a ataca punctul acesta teoria are sau găsește apărători.

terie, impunându-se apoi asupra acestora acele activități de forță și energie ce produc lumină. Apoi a urmat despărțirea materiei ce formează pământul, separațiunea pământului în uscat și apă și a apei depe pământ de apa din aer. Dacă cineva ar voi să facă greutăți din cauza cuvântului „firmament“, și ar voi să inziste asupra înțelesului literal și gol, al acestui cuvânt, el ar fi împiedecat să susțină obiecțiunea aceasta prin declarațiunea care urmează (Fac. 1:20) că păsările au zburat deasupra pământului în firmamentul deschis al cerului. Mediul ce susținea apa de nori era format așa ca păsările să poată zbura prin el.

CREEREA VEGETAȚIUNII

„În stadiul al treilea, pământul se acoperi cu plante, cari reprezintă treapta cea mai simplă a vieții, care însă, odată introdusă în viață, poartă cu sine toate seriile de dezvoltare a productelor vegetale. Așa de cuprinzător este limbajul cu privire la crearea plantelor încât el lasă loc îndecajuns și pentru teoria generațiunii dela sine, care este una din cele mai discutate chestiuni geologice. Cât de remarcabile sunt în lumina aceasta cuvintele: „Dumnezeu zise: pământul să producă iarbă; ... și pământul a produs iarbă!“

„Acelaș fel remarcabil de a se exprima îl găsim și în raportarea despre ziua a cincea, unde cetim (Facere 1:20): „Și Dumnezeu zise: să producă apele mulțime de animale viețuitoare“. ... Și tot așa și despre ziua a șasea se întrebuințează acelaș frază (Facere 1:24): „Pământul să producă animale viețuitoare după soiul lor“. Dacă cineva ar inzista să interpreteze limbajul acesta numai după cuprinsul lui verbal, atunci ar ajunge la un înțeles pe care nu l-ar putea primi nici știința și nici teologia.

UN CREATOR SPECIAL

„Îndată ce se ajunge la creațiunea omului vedem că se întrebuințează un fel de exprimare cu totul nouă. Se zice că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său și că a suflat în el suflare de viață. Nu este de lipsă să cercetăm acum cât de mult poate să însemne aceasta cu privire la modul mai de aproape asupra creațiunii omului. Însă expresiunea aceasta se potrivește de minune cu demnitatea înaltă ce o are omul când se aseamănă cu celelalte animale ale creațiunii. Cele mai însemnate semne caracteristice ale omului sunt aduse la lumină atât în raportarea aceasta cât și în cea următoare dela începutul activității sale. Cetim nu numai că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, ci că el a fost potrivit pentru a domni peste fiecele câmpului și avea darul vorbirii, cu ajutorul căruia să le poată numi. Afară de aceasta omul mai este o ființă liberă, care poate să-și deosebească deosebirea dintre bine și rău. Cu un cuvânt el se află în stăpânirea unei firi morale care îl pune pe el într-o clasă anumită pentru el.

„Faptul că ni se povestesc atât de multe lucruri în jurul

creaţiunii, lucruri cari cu toate aceste nu conţin nimic absurd sau fantastic, şi că aproape nimic nu se contrazice cu ştiinţa modernă, ne dovedeşte cât se poate de limpede că aceasta s'a scris sub inspiraţiunea puterii dumnezeieşti. Nici Milton însuşi, cu toată învăţătura sa şi avantajul acestei scrieri înaintea lui, nu a putut să-şi înfrâneze îndeajuns imaginaţia ca pentru ea să nu facă o parodie a întregii sale concepţiuni privitoare la creaţiunea împărăţiei animalice. Ce l-ar fi putut conduce deci pe scriitorul primului capitol din *Facerea* dacă nu puterea inspiraţiunii dumnezeieşti?

OMUL A FOST CREIAT ŞI NU S'A DESVOLTAT ÎN MOD TREPTAT

„Este o mare deosebire între mărima şi dezvoltarea creierului omenesc şi cel al animalelor inferioare din cel mai înalt grad.

„Fiziologiceşte şi psihologiceşte omul se deosebeşte şi mai mult de animalele inferioare de ordinea sa. Omul poate vorbi după regulile gramaticale. El îşi poate înbrăca gândurile sale în sentinţe, cari pot fi înfăţişate după plac cu semne scrise pe hârtie sau pe alte substanţe. Omul are ureche pentru armonia muzicală, ceea ce nu are nici un animal. Aceasta presupune o întocmire foarte delicată a organelor de auz, de natură minunată. Printre calităţile sale mentale cea mai însemnată este calitatea de a elibza în mod ştiinţific şi logic, ceea ce la om să manifestă în mod deosebit, dacă îl asemănăm creaţiunii animale.

„În marea sa lucrare asupra „evoluţiunii mentale“, *Romances* zice că a aflat la animalele cele mai inferioare toate începuturile însuşirilor omenestii, dar că aceste începuturi sunt în adevăr atât de rudimentare încât ele formează în totdeauna un abis între om şi animal. După culegerea sau strângerea a toate manifestăţiunilor de inteligenţă în animale el află că toate însuşirile intelectuale ale animalelor la un loc nu fac mai mult decât mintea unui copil de cincisprezece luni. Dar nici inteligenţa aceasta nu se găseşte într-o singură specie, unele specii fiind mai înaintate cu un grad oarecare, şi într-o direcţie anumită, iar altele, altfel...

RAŢIUNEA ŞI INSTINCTUL

„Ori cât de fin ar fi mirosul cânelui, totuşi, el nu-l poate folosi pentru studierea astronomică. Înzădar am purta un câine prin lumea întreagă pentru a-l învăţa să priceapă întinderea scoarţei de ghiţă a periodului glacial, fiindcă el n'are nici o putere de gândire prin care se facă legătura dintre blocurile de piatră din Statele Unite cu straturile de pietre asemănătoare din Canada, sau a prundişurilor din şesurile Rusiei cu cele din munţii Scandinaviei, din a căror straturi ele au fost smulse şi duse de ghiţa inundătoare. Astfel de judecăţi şi conchideri sunt cu totul peste capacitatea unui câine...“

CAPACITATEA PENTRU RELIGIE

„În nimic nu apare mai puternică superioritatea minții omenesti decât în capacitatea sa de ași face idei religioase prin literatură. Ce-i drept, s'au dresat și școlat porci, niște arătări minunate, cari puteau alege câteva litere așezate pe butuci, și apoi să le puie în câteva cuvinte simple. Însă nici un animal nu poate fi învățat ca să vorbească inteligibil. Nici papagalul nu face excepție, deoarece cuvintele sale sunt numai o simplă recitare a sunetelor ce le-a auzit, fără ca să le pricicapă. Nici un animal nu poate învăța să citească cu pricopere sau să asculte vre-o cuvântare sau predică.

„Pe de altă parte, Biblia, care este o carte compusă din cele mai diferite ramuri de literatură, între cari se află și bucăți de cea mai înaltă poezie și elocință, și care ne înfățișează cele mai sublime, cele mai înalte concepțiuni despre Dumnezeu și despre viața viitoare ce a fost tratată cândva, a fost tradusă aproape în toate limbile vorbite de oameni, găsindu-se pretutindenea vorbe potrivite pentru a înfățișa cu folos gândurile cuprinse într'însa.

Astfel, omul privit din cel mai înalt punct de vedere intelectual, are în lumea animalelor o situațiune cu totul specială. El se deosebește de toate animalele prin intelectul său. Numele științific al genului căruia el aparține este „homo“, însă specia este „homo sapiens“, adică o ființă omenască înzestrată cu minte omenască...

„Alfred Russell Wallace, care independent de Darwin a descoperit tot la același timp principiul selecțiunii naturale, publicându-l, dă exemple de diferite însușiri fizice ce se găsesc numai la om și cari nu se puteau origina numai pe cale naturală, ci în mod nevoit și prin mijlocirea unei puteri conducătoare superioare.

IMBRĂCĂMINTEA ȘI UNELTELE

Printre aceste el numește faptul că omului îi lipsește orice îmbrăcămințe naturală menită să-l scutească. Dintre toate animalele numai omul poartă îmbrăcămințe. Din firisoare de plantă el își țese haină, sau întrebuințează pielea luată dela alte animale pentru ca să o arunce pe spatele sale goale, ca scut în contra asprimii vremii. Paserile au pene, oile, lână, alte animale au blănuri minunate de potrivite pentru a le scuti. Numai omul nu are nici un scut dela natură, dat fiind că el știe să și-l facă singur cu ajutorul inteligenței sale. Până ce nu ne oprim să ne dăm bine seama, nici nu știm câtă inteligență îi trebuie omului pentru ca să și poată face haine. Chiar numai pentru ca să poată ajunge la pielea unui animal el a trebuit să descopere mai întâiu unelte. Că nici un animal n'a putut fi jupuit cândva fără a întrebuința un cuțit oarecare.

„Aceasta ne aduce la o altă bună definițiune a omului, adică ca un animal ce întrebuințează unelte. Cea mai mare apropiere de a se întrebuința unelte din partea animalelor se găsește la elefant și la maimuță. S'a cunoscut un elefant care

apuca cu trompa sa o perie și care era în stare să-și perie corpul pe părțile la cari de altfel n'ar fi putut ajunge. S'a cunoscut o maimuță care întrebuința un baston pentru a putea deschide cu puterea o ușă. Însă nici un animal, după cât se știe, n'a făcut cândva vre-o unealtă; pe când, pe de altă parte, nu se găsește nici un neam de oameni, ori cât de slab în inteligență, care să nu fi făcut unele cât se poate de ciudate și de complicate.

Bărcile raselor celor mai joase au fost făcute în mod foarte iscusit și au fost adaptate perfect de bine trebuințelor și nevoilor lor. Unelele făcute din cremene cioplită arată că acei oameni aveau planuri prevăzătoare și că dispuneau de o mare dibăcie în scobirea lor. Metodele iscusite ale neamurilor sălbatice de a face foc prin frecarea a două lemne ar face și astăzi onoare omului civilizat; iar întrebuințarea arcului, a lațului și a buzduganului [instrument ce se aruncă cu mână] arată că oamenii au o capacitate descoperitoare cât se poate de înaltă, ce n'are asemănare întru nimic în lumea animalelor.

CAPACITATEA PENTRU MUZICĂ

Wallace arată mai departe că și vocea omenească este ca dezvoltare, cu mult mai departe decât s'ar fi putut produce prin o selecțiune naturală. Maimuțele n'au nici o muzică în suflitele lor, și nici capacitate pentru muzică în organele lor vocale; pe când neamurile cele mai joase de oameni au și una și alta. Cântecurile populare sunt un izvor nesecat la care se adapă marii noștri compozitori muzicali. Regretatul Theodore F. Seward, comentând cântările transcrise de plantațiune ale unor negri, zice că în armonia și în progresiunea lor ei se conformă regulilor științifice și compozițiunii muzicale. Ori cât de mare folos ar avea talentul muzical pentru omul cult nu înțelegem ce folos ar fi putut avea el pentru un animal, care stă pe o treaptă de dezvoltare atât de joasă, precum este maimuța. Acea muzică care o atrage pe maimuță este numai o umbră de muzică față de muzica care îl atrage pe om sau femeie.

Tot așa volumul creierului omenească stă în afară de orice proporție cu trebuințele mentale chiar și ale celor mai înalte animale, pentru cari acestea, lipsite de inteligența omului, n'ar fi decât o împovărare pentru ele. De aici rezultă că amândouă au trebuit să se desvolte deodată și că amândouă s'au dovedit una față de de alta ca un avantaj pe care o selecțiune naturală a putut să-l ia în stăpânire, să-l păstreze și să-l desvolte...

„E greu de înțeles ce avantaj ar fi putut să fie pentru o maimuță să aibă degetele dela picioarele de dinapoi, în schimbate cu degetele groase pe cari să nu le mai poată întrebuința pentru apucarea de lucruri, și pe care să le folosească numai pentru mersul pe două picioare. Este deasemenea greu de înțeles ce avantaj ar fi pentru o maimuță, când ar avea laba mai scurte, așa ca să-și facă din ele mâini omenești, sau

când și-ar schimba pozițiunea osulul șoldului sau al gâtului, care ar împedeca-o să meargă pe patru picioare, silind-o să meargă numai pe două și într-o poziție dreaptă.

„Din toate aceste este tot mai greu să pricepem cum s'a născut omul pe cale de selecțiune [evoluțiune] naturală, dacă la aceasta suntem siliți să presupunem că dezvoltarea s'a făcut foarte încet, așa de încet, încât primii pași spre perfecționarea omenească aproape nici nu s'au putut băga în seamă; fiindcă astfel de schimbări n'ar fi putut avea nici un folos. Pentru a putea fi simțite ca avantaj ele au trebuit să stea în acord corespunzător cu o oarecare lege asupra armoniei stabilite de mai înainte.

„Nici ipoteza lui Darwin și nici teoria evoluțiunii, care crede că a aruncat o oarecare lumină asupra venirii la existență a omului, nu a descoperit taina despre ivirea lui. Se recunoaște din partea tuturor geologilor că omul *este cea din urmă ființă* făcută pentru a popula pământul, iar mentalmente, că omul stă mai presus de toate animalele, și că el din acest motiv cât se poate de vajnic, dacă nu și pentru altele, formează o clasă specială. Taina e cum de a ajuns omul să aibă un grad atât de înalt de putere mentală și totodată un trup și o constituție fiziologică potrivită atât de desăvârșit pentru toate aceste. Cei ce susțin că acestea au trecut la el pe o cale oarecare de dezvoltare dela ființe intelectuale dintr'o ordine mai joasă, vor întâmpina greutăți filozofice de zeci ori mai mari decât cei ce cred în mărturisirea simplă a Bibliei, că suflarea omului e suflare dumnezească, și în adevăr un chip a lui Dumnezeu“.

„In mine adânci de nepătruns,
Cu măiestrie înalt cerească,
El își păstrează planu' ascuns,
Și-i hotărît să-l împlinească.

„Dând iute roade cu al său dar,
Voința sa se săvârșește,
Că mugurul cu gust amar
Dă floarea care îndulcește.

„Iar necredința în rătăcirii
In van ducerea-i cerceta-va,
Că numai El dă tălmăcirii,
Și numai tot El lumina-va“.

CAPITOLUL II.

CREAȚIUNEA NOUĂ

Creațiunea nouă deosebită și diferită de toate celelalte.— De ce este aleasă dintre creaturile omenești și nu din celelalte.— Scopul alegerii sale.—Chemarea sau misiunea ei prezentă și viitoare.—Cum este concepută și născută spre natura cea nouă.—Legătura apropiată între toți membrii ei și cu capitanul, conducătorul și Mirele ei.—Desvoltarea și proba membrilor.—Al șaselea simț, sau simțul spiritual al Noului Creaturi, pentru discernământul lucrurilor spirituale.—Prin ce nume ar trebui să fie cunoscută Noua creatură, spre a fi și rămănea credincioasă capului și fără a se despărți de vre-unul din frații săi?

BISERICA vârstei evanghelice este adesea pomenită în Sfânta Scriptură ca Creatură Nouă, iar membrii ei definitiv, biruitorii, sunt în chip deosebit numiți ca „Creaturi noi” în Christos Isus. (2 Cor. 5:17) Din nenorocire însă, a devenit un obicei la creștinii consacrați, ca și la ceilalți, de a citi cuvintele Sf. Scripturi numai în chip superficial, neglijând a le da cuvenita importanță. Din aceasta cauză cititorul este lipsit de o bună parte din binecuvântarea, mângăierea și învățătura ce și-ar putea-o însuși urmând o cale mai rațională, lăsându-se condus de spiritul uceniciei, doritor de a înțelege descoperirea dumnezească. Greșala constă în faptul că cititorul obișnuit al Bibliei nu caută a fi instruit de dânsa, ci o citește mai curând ca o datorie sau odihnă sau recreație—iar când dorește a fi informat despre planul dumnezeesc, recurge la ajutorul comentariilor și al catachismelor. Acestea comentarii precum și învățătorii vii ar trebui să fie niște ajutoi în calea pelerinilor pentru o cunoaștere mai clară a planului și caracterului divin; din nenorocire însă, ei procedează de multeori tocmai invers. Adesea ei își întunecă și zăpăcesc judecata, intervertind înțelesul Cuvântului divin; iar acei cari se încred într’înșii sunt adesea îndepărtați de lumină, în loc de a fi apropiați de dânsa.

Aceasta procedare greșită nu este cu voință; deoarece atât învățătorii Cuvântului lui Dumnezeu cât și comentatorii lui oferă cititorilor lor tot ceea ce ei au mai bun. Origina greșelei trebuie căutată mult mai înapoi. Aproape 1800 ani în urmă, după ce apostolii „adormiră”, vrăjmașul, Satan, își vără mână liberă și seamănă neghina rățăcirilor în Biserica Domnului, care era țarina unde semănase el sămânța cea bună; iar precum prevestise Domnul, diavolul își sămănă erorile sale fără a fi oprit de nimeni. (Matei 13:24; 36-43) Aceste erori au destrămat și descompus fiecare parte de adevăr al descoperirii divine, iar rezultatul fu că înainte de ivirea secolului al IV-lea, țarina de grâu a Domnului devenise în realitate un câmp de neghină, cu o proporție foarte mică de grâu adevărat în ea. Întunecul cuprinse din ce în ce mai mult Biserica, și timp de zece secole „mistierul fărădelegii” predomină lumea și un nor des de întunecime acoperea popoarele. Cele zece secole de întunecime groasă se numesc astăzi „evul mediu” de către o mare parte din lumea inteligentă ale așa ziselor „națiuni creștine”. Și nu trebuie să uităm, că din mijlocul acestui profund întuneric se ivi mișcarea Reformațiunii. Lumina reformatoarelor începu să strălucească în întuneric; dar slavă Domnului, razele sale au devenit și devin din ce în ce mai luminoase. Nu ne este totuș de mirare dacă reformatorii înșiși, educați în acel profund întuneric, au fost mai mult sau mai puțin contaminați de el, nereușind a să desbăra cu totul de erorile sale rușinoase. Din contră, am fi considerat mai mult drept un miracol ca ei să poată trece dintr'un deplin întuneric deădreptul în o lumină clară și completă a caracterului și planului divin.

În ultimele trei secole, greșala care au făcut-o urmașii reformatoarelor era că ei își făceau un merit din acceptarea crezurilor sau a credințelor formulate în aceea perioadă de reformă, glorificându-le mereu și socotind anti-ortodox orice alt progres spre lumină.

Din contră însă, deși onorăm pe reformatori bucurându-ne de fidelitatea lor, nu trebuie să uităm că ei n'au fost lumina Bisericii, că n'au fost destinați ca conducătorii ei, și în cel mai bun caz nu erau decât niște aju-

tori prețioși. Conducătorii însărcinați de Dumnezeu, erau, mai întâi Domnul nostru, iar în al doilea rând apostolii săi, inspirați și instruiți de dânsul, și în al treilea rând, profeții lui Dumnezeu, care vorbiră și scriseră mișcați de Spiritul sfânt pentru instruirea noastră. Numai fiindcă Dumnezeu le îngăduise să vadă o rază din adevărata lumină, reformatorii putură discerne cât de adânc era întunericul ce-i înconjura, și să facă eroicile efortări pe care le făcură spre a scăpa din întuneric și spre a ajunge iarăși în lumina înțelepciunii și cunoștinței dumnezeiești, care strălucește în fața Domnului Isus Christos. Aceasta lumină cerească, transmisă nouă prin cuvintele Domnului și ale apostolilor săi, este dată să fie lampa pentru picioarele noastre și o candelă pentru pașii noștri, astfel ca drumul cel drept să strălucească „din ce în ce mai mult până se face ziua deplină“. Oricine ar vrea să fie acum un discipol al Domnului și al luminei, trebuie să bage de seamă că, fără a nesocoti canalele omenești și textele lor, atât prin cuvânt cât și prin scris, el trebuie să primească dela dânsii numai acelea ajutoare care l-ar ajuta mai mult la aprecierea adevărilor scrise în Sf. Scripturi: „Iar dacă cineva nu vorbește după cuvântul acesta, o face pentrucă nu este lumină în el.“

În studiile (volumele) precedente am văzut că Domnul nostru Isus Christos, mult înainte de a fi devenit „Omul Isus Christos“ era „începutul făpturii lui Dumnezeu“. Am văzut o dezvoltare progresivă a altor creațiuni a lui Dumnezeu săvârșite prin Fiul său iubit, — cherubimi, serafimi, îngeri, diferite feluri și grade de ființe spirituale, în privința cărora numai puțin ni s'a descoperit. Tocmai am terminat cu examinarea creațiunii pământești, și, prin lumina descoperirii dumnezeiești, am putut vedea cât de măreață va fi completarea ei prin „timpurile restatornicirii tuturor lucrurilor, prezise mai înainte de Dumnezeu prin gura sfinților săi profeți“. Dar Scripturile ne introduc și ne arată o *Creațiune Nouă*, pe care o vom examina acum, cu totul deosebită și distinctă de ordinea îngerească sau omenească. Tatăl ceresc era mulțumit de fiecare lature și trăsătură a operei sale, deoarece „toată lucra-

rea sa este desăvârșită", iar fiecare clasă sau ordine este desăvârșită în sine, sau va fi, în timpul marelui Iubileu, la care ne-am referat în capitolul dinainte. De aceea, creerea acestor deosebite ordine, nu trebuie considerată ca o nemulțumire din partea Creatorului, și deci o încercare de a crea ceva mai bun, mai mulțumitor;—ci mai curând trebuie privită ca o ilustrare a „înțelepciunii de multe feluri a lui Dumnezeu." Marea varietate pe care o vedem în natură, în flori, ierburi, arbori și pomi, precum și în împărăția animală, ilustrează aceasta: fiecare este desăvârșit sau desăvârșită în felul și în ordinul său. Nu era nemulțumire cu trandafirul, care duse la creerea rozei sau catifelutei, ci variațiile în formă, frumusețe și parfumul din ele, ne dau o slabă licărire de lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea minții și înțelepciunii dumnezeiești; diversitatea armonioasă, frumusețea și perfecția imprimate în diferite forme, modele și culori. Tot așa este și cazul creaturilor inteligente—toți sunt copiii lui Dumnezeu dar în diferite feluri.

Pornind de aci, observăm că ori-câte ar fi creațiunile pe care le va concepe și crea Tatăl, nu va fi loc pentru gelosie între ele, căci fiecare fiind desăvârșită pe planul și sfera sa va fi pe deplin mulțumită cu propria-i situație, preferând-o pe a sa față de toate celelalte—întocmai cum peștele e mai mulțumit de a fi pește decât o pasere oarecare, și, *vice-versa*, paserea e pe deplin satisfăcută de propria-i fire. Tot astfel omnirea, înălțată la desăvârșirea umană sub aceleași stări ca în Rai, va fi pe deplin mulțumită de starea sa, așa că nu va dori de a fi îngeri de vre-un grad sau într-o stare mai înaltă, și nici nu va râvni cea mai înaltă dintre naturi care se acordă Creațiunii Noi: adică „natura dumnezească." (2 Petru 1:4) Nici îngerii nu vor rămâni la firea și situația cherubimilor, serafimilor sau oamenilor, și nici la natura dumnezească.

Ultimamente toți vor înțelege că natura dumnezească este cea mai înaltă dintre toate, cu calități care întrec pe toate celelalte. Totuș sub orânduirea dumnezească fiecare natură va fi în sine atât de potrivită

stărilor și mediului încât fiecare va fi pe deplin mulțumit.

Când Dumnezeu a proiectat Noua Creațiune, pe care să o facă pătașă naturei dumnezeiești—pătașă a propriei sale măriri, „onoare și nemurire“ (Rom. 2:7)—el hotărî ca nimeni să nu poată fi creat pentru o situație atât de înaltă și numai *apoi* să fie încercat, din contră, el hotărî că oricare ar fi aceia cari se vor face pătași acestei Noui Creațiuni, trebuie să fie puși întâi la încercare, și trebuie să-și dovedească complecta și absoluta loialitate și fidelitate către Creatorul lor și principiile dreptei sale guvernări, în chip absolut, înainte de a putea fi ridicați la această înaltă situație—să fie o Nouă Creațiune, o nouă natură divină, în înțelesul deplin al cuvântului. Tocmai cum am văzut că fu orânduită încercarea și probarea omului, în ce privește vrednicia sa pentru viață vecinică. Am văzut starea desăvârșită în care a fost creat; am văzut căderea sa; răscumpărarea și apoi restituirea tuturor acelor care vor fi găsiți demni de viață. Tot astfel am văzut, că îngerii fură creați în sfințenia și perfecția naturei lor, și *apoi* puși la încercare și probați. Este prea învederat însă că acest fel de procedură, în ce privește pe Creațiunea Nouă, n'ar fi deloc potrivită, adică creerea lor în perfecțiunea acestei naturi și numai *apoi* încercarea ei. Și de ce? Din cauză că unul din elementele cele mai importante ale naturii dumnezeiești este calitatea *nemuririi*. Ori, dacă ne dăm seama că acest cuvânt înseamnă calitatea asupra căreia moartea n'are nici o putere (Vol. 5 p. 407), putem vedea că a fi creat niște ființe la natura dumnezească, nemuritoare, rezistente morții, și puse la încercare ulterior, ar fi însemnat că, dacă vre una din ele n'ar fi ajuns la măsura de absolută loialitate către Dumnezeu, ei ar deveni păcătoși nemuritori, care n'ar mai putea fi distruși niciodată. Astfel existența lor continuă dealungul veacurilor, ca păcătoși ne-supuși, ar fi fost tot atâtea umbre, tot atâtea pete și piedeci pe frumoasa creațiune a Universului, pe care Dumnezeu intenționează să o facă astfel. Vedem deci profunda înțelepciune a planului urmat de Dumnezeu cu privire la cea mai înalt favorizată clasă din toate

făpturile sale—adecă punându-i sub o încercare aspră și grea în timp ce ei mai sunt muritori, adecă membri ai unei creațiuni supuse morții.

Dacă, în mintea noastră, ne așezăm lângă marele Creator ca prieteni ai săi intimi, și ne închipuim filozofia orânduiri divine pentru aceasta Nouă Creațiune, ne putem imagina pe Dumnezeu stând la sfat cu sine însuși, pentru a hotărî următoarele: cărei clase dintre fiii lui Dumnezeu să-i dăruiesc eu acest distins privilegiu de a fi transformați la această înaltă și supremă poziție sau grad de ființe pe care vreau să le creez? Fiecare ordin sau grad, sau clasă de ființe, sunt deja în chipul meu—omul, îngerii, cherubimii, serafimii și arhangeli—toți foarte fericiți, fiecare în culmea desăvârșirii și situației când planul meu își va fi atins culmea, și încercările vor fi terminate. Dar căroră dintre ele să le ofer eu aceasta mare binecuvântare de a deveni „părtași firei dumnezeiești”? Prea firesc că cel dintâi care să treacă pe dinaintea minții Tatălui, pentru această înaltă situație și poziție, trebuie să fie „Întâiul său născut” care deja era cel mai înalt, cel mai însemnat dintre miliardele ce-l înconjurau, care era al doilea după el; era Dumnezeu, puternicul prin care el creiase toate lucrurile, și care și-a dovedit fidelitatea și credincioșia în orice privință față de Tatăl și Creatorul său. De aceea, lui i-s'a acordat mai întâi privilegiul de a obține firea dumnezească, împreună cu mărirea, onoarea și nemurirea sa. „Pentru că într'însul a binevoit Dumnezeu ca să locuiască toată plinătatea.”—„Ca să se facă dânsul în toate cel dintâi.” (Col. 1:18, 19) El avuse de acum supremația peste toți ceilalți, și deoarece o întrebunțase credincios, era natural ca el să fie cel dintâi în ordinea avansării spre orice onoruri și demnități mai înalte ce avea de împărțit Tatăl. Celui care are, i-se va mai da, și va avea de prisos. Credincioșia trebuie răsplătită, chiar dacă asta înseamnă că credincioșul trebuie să fie supus încercărilor, probelor și disciplinei celei mai severe. Deși era fiu, credincios și cu totul devotat Tatălui, nu i-se putea totuș acorda o împărțășire la această fire dumnezească, fără ca mai întâi credința și loialitatea să-i fie supuse celor mai

grele încercări. Această hotărîre referitoare la Noua Creațiune, și această alegere a unicului Fiu născut spre a fi Capul și șeful ei—supus încercărilor, disciplinei și umilirei și altor probe aspre necesare pentru dovedirea meritului său—fusesse hotărîită în sfatul dumnezeesc încă înainte de a fi omul creat. Dumnezeu prevăzuse că ființa sa omenească are să cadă; el hotărîse că osînda său pedeapsa pentru aceasta să fie moartea; și el preorînduise ca încercarea la care el va supune pe unicul său Fiu o să fie aceea că, din propria voniță, el să devie Răscumpărătorul omenirii; iar pentru o astfel de jertfă, care sa dat pentru Fiul său, el să-și manifeste loialitatea sa deplină față de Tatăl și credința sa în el. Astfel, în planul divin, Iisus era „Mielul cel înjunghiat dela întemeierea lumii.” Din acest punct de vedere observăm că departe de a fi silit să devie Mântuitorul omenirii, și departe ca această cerință a Tatălui să fie nedreaptă—nu era altceva decât Tatăl pregătise această mare înălțare pentru el: mai presus de îngeri, mai presus de orice domnie și putere, și mai presus de orice nume ce se numește, ca să fie părtaş cu el la natura divină și părtaş la tronul său.—Evrei 1:4; Efesenii 1:21.

Din acest punct de vedere nu ne putem mira că apostolul vorbește despre hotărîrea Domnului de a fi Mântuitorul nostru, „ca de bucuria ce-i sta înainte.” (Evrei 12:2) Bucuria nu provenea numai din anticiparea celei mai înalte situații în Noua Creațiune, deasupra tuturor celorlalte creațiuni, ci ne putem presupune că bucuria provenea din faptul că el putea să devină o parte din ea. Totuș observăm că în rugăciunea Mântuitorului nostru către Tatăl, în timp ce era supus încercărilor celor mai grele, el nu se refera la marea onoare și nemurire, promisă și așteptată. Ci, cu admirabilă modestie și umilință, cerea numai să fie restaurat în poziția sa de mai înainte ca și când ar fi socotit-o onoare drept îndestulătoare a fi ales de Tatăl, pentru împlinirea altor părți ale planului divin, după cum fusesse și până aci reprezentantul onorat al lui Dumnezeu pentru înfăptuirea tuturor lucrurilor create. (Ioan 1:3) Cuvintele sale umile glăsuiau astfel: „Și acum mărește-mă tu,

Tată, la tine însuți cu mărirea pe care o aveam înainte de a fi lumea." (Ioan 17:5) Însă răspunsul Tatălui era plin de înțelesuri, când a spus: „Și l'am mărit, și iar îl voiu mări."—Ioan 12:28.

Dar, mai departe, Tatăl hotărîse în sine ca Noua Creațiune să nu consiste numai dintr'un singur individ, ci acesta să aibă „frați". (Evrei 2:17) Cine să fie acești frați? Din ce clasă să fie ei aleși? Dintre cherubimi, dintre serafimi, dintre îngeri, sau dintre oameni? Din oricare clasă ar fi fost aleși, ei trebuiau să fie supuși acelorași încercări la cari a fost supus și Fiul, din aceeași cauză, pentru că au să fie părtași gloriei, onoarei și nemuririi sale. Încercarea la care fu supus Fiul, era aceea a supunerii „până la moarte". (Fil. 2:8) De aceea, toți aceia care vor să se împărtășească cu dânsul la firea dumnezească, ca Creaturi Noi, trebuie să fie părtași la ispitele, suferințele și încercările sale, dovedindu-se credincioși până la moarte. Dacă această ofertă ar fi fost făcută membrilor uneia dintre clasele îngerești, atunci programul divin ar fi fost cu totul altul de acela pe care îl vedem realizându-se și îndeplinindu-se astfel. Am văzut că sfinții îngeri și-au însușit și câștigat experiențe și cunoștințe prin observație, în loc de prin păcat și moarte. Și a presupune o astfel de situație printre îngeri, care să permită unora dintre ei să moară, ar fi însemnat a admite o stare de păcat și persecuție unul contra altuia, ș. a. pentru a putea trece prin experiențele care le-a trecut Domnul; sau că unii dintre îngeri trebuiau să facă ceea ce a făcut Domnul nostru Isus Christos, adică să desbrace firea mai înaltă spre a deveni oameni „pentru suferința morții". Dumnezeu nu a adoptat acest plan; deoarece însă intra în scopul său ca păcatul și pedeapsa sa, moartea, să fie ilustrată și pilduită prin omenire, hotărînd să aleagă pe ceilalți membri ai Noii Creațiuni dintre oameni. Astfel nu numai încercarea Fiului va fi fost în legătură cu omenirea și păcatul și moartea ce domnesc printre oameni, ci asemenea toți care vor să moștenească cu dânsul noua fire, vor avea aceleași ocazii, experiențe și încercări. Astfel Fiul fu născut sub numele de Isus, mai apoi Christos, cel Uns, care să devie și un exemplu și model

pentru ceilalți membri ai Noului Creațiuni cari toți trebuie să devie asemănători la caracter lui—„asemănați la față cu chipul Fiului său, pentruca să fie el întâi născut între mulți frați.“ (Rom. 8:29) Aci, ca și pretutindeni, vedem o manifestare de economie în diferitele laturi și ramuri ale pământului divin: lucrarea păcatului și a morții într'un singur departament al Creațiunii era indetulătoare ca lecțiune pentru toată Creațiunea; era să fie nu numai o mare lecție și încercare pentru oameni, precum și pentru îngeri, ci și o încercare pentru accia cari vor să fie socotiți vrednici a fi părtași la Noua Creațiune.

Faptul că scrierile Noului Testament, învățăturile lui Isus și ale apostolilor, sunt adresate acestei clase a „Creaturilor Noi“, sau acelora care fac pașii trebuincioși de credință și ascultare pentru ai pune în această clasă, a cauzat multora ideea și părerea—ambele contrare Scripturilor—că scopurile lui Dumnezeu sunt aceleași pentru întreaga omenire. I-a făcut să treacă cu vederea faptul de mare însemnătate că chemarea vârstei evanghelice este special desemnată a fi o „chemare înaltă“, o „chemare cercască.“ (Fil. 3:14; Evrei 3:1) Lipsind de a vedea că Dumnezeu a avut și are un plan de mântuire pentru întreaga omenire, și un plan oarecum deosebit pentru mântuirea specială a bisericii din epoca evangheliei, mulți comentatori și tălmăcitori au săvârșit un șir întreg de confuzii. Aceștia n'au observat deosebirea dintre clasa aleasă și binecuvântările sale, și clasa mai numeroasă a nealeșilor, și binecuvântările ce le va primi la timpul cuvenit, prin clasa celor aleși. Ei și-au închipuit și-si închipuiesc încă că planul lui Dumnezeu să sfârșeste odată cu terminarea alegerii, în loc de a vedea că atunci va fi numai începutul mântuirii omenirii, marea restatornicire prevăzută pentru lume în general, sau pentru atâția dintre ei câți o vor primi pe condițiunile lui Dumnezeu.

Această nesiguranță de gândire, și lipsă de recunoaștere a deosebi între cele două mântuiri—aceea a bisericii spre o natură nouă, natura divină, și aceea a lumii pentru restaurarea la perfecțiune a naturii

omenești—a fost cauza multor confuzii în mintea acestor propovăduitori ai Scripturii, cari apelează la cele două mântuiri, și odată spun că sunt mântuiți dintr'un punct de vedere și apoi din altul. Unii își închipuie și vorbesc despre dânsii ca ființe spirituale, totuș confundă aceste ființe spirituale în glorie, onoare și nemurire cu ființele omenești, închipuindu-și că au carne și oase în stările spirituale. Alții fac din restituirea umană centrul gândirii lor, și-si închipuie pământul refăcut Rai sau Paradis, cu Domnul și sfinții locuind pe dânsul în trupuri spirituale, uitând să observe că trupurile spirituale sunt adoptate pentru stările spirituale și ar fi numai împiedecate dacă ar fi obligate să trăiască în stările pământești. Tot astfel trupul omenesc este adoptat stărilor pământești și dacă ar fi eternizat ar deveni o monstruozitate, care n'ar fi potrivită nici stărilor cerești nici celor pământești.

Frumusețea și simetria planului divin pot fi văzute numai prin recunoașterea Noului Creațiuni; că membrii prospectivi sunt chemați de Dumnezeu a fi deosebiți, de o altă natură sau fire decât cea omenească; că este „o chemare cerească“ sau „chemare înaltă“, și pe lângă că-si fac chemarea și alegerea lor sigură, ei mai au de îndeplinit și o operă dublă în legătură cu familia omenească din care au fost aleși: 1) ei trebuie să fie solii Domnului, pentru ca să adune clasa aleasă și să fie în lume o mărturie, ca și membrii ai preoției ispășitoare, suferind din mâinile lumii pentru credincioșia lor și pentrucă lumea este orbită; 2) împreună cu Domnul și Mântuitorul lor, ei vor constitui o preoție împărătească, divină, în mâinile căreia vor fi încredințate interesele și afacerile lumii, spre îndreptarea și înălțarea rasei omenești. Ei vor fi mijlocitorii dintre Dumnezeu și om, stabilind între oameni o împărăție a dreptății, conform planului divin pentru instruirea și restituirea omului.

Vom vedea imediat că nici o clasă de oameni nu va fi atât de bine și lesne adoptată intenției și scopurilor divine de a cârmui și binecuvânta lumea. Petrecerea lor de mai înainte cu omenirea, din mijlocul căreia ei au fost aleși, și împreună cu care s'au împărtășit la toate

slăbiciunile și greutățile vieții, fiind „copii ai mâniei întocmai ca și alții“, îi obișnuiește cu slăbiciunile, imperfecțiunile și ispitele la care sunt supuși oamenii din cauza păcatelor și a slăbiciunilor organice. Astfel, ei sunt pregătiți să fie conducători moderați și preoți miloși, deoarece desăvârșirea lor la natura divină le dă putința să fie absolut drepecți în toate hotărârile lor ca judecători ai acestei lumi în ziua judecării celei mari.— Vezi Vol. I cap. 8, *Ziua de Judecată*.

Deși aceasta va fi o operă mare de înălțare, guvernare, binecuvântare și judecare a omenirii și a îngerilor căzuți, ea va fi încredințată, ca operă, acestor Noui Creațuri de natură divină, căci nu există alte creațuri în tot Universul care să fie atât de bine pregătiți ca dânsii pentru această operă,—totuș, misiunea lor nu se termină aci. Tocmai din contră, cei o mie de ani ai domniei milenare, vor fi numai începutul domniei de glorie, onoare și nemurire al acestor Noui Creațiuni. La sfârșitul acestei perioade sau epoci, când împărăția va fi predată lui Dumnezeu Tatăl, și omenirii, ca reprezentanți glorioși ai Tatălui pentru guvernarea pământului, Noua Creațiune va avea o nouă sferă, un nou câmp, și mai mare, pentru exercitarea gloriei, onoarei și nemuririi lor. Oare nu stă scris că Tatăl ceresc l'a făcut pe Fiul său nu numai părtăș al propriei sale firi dumnezeiești, ci l'a făcut și părtăș al tronului său—și că Fiul va ședea cu Tatăl pe tronul său? (Apoc. 3:21) Și chiar dacă într-o măsură oarecare el părăsește această stare oficială în timpul vârstei milenare, spre a putea administra afacerile împărăției sale pământești,—asta nu înseamnă totuș că după ce va fi implinit opera încredințată lui de Tatăl, el va fi mai puțin glorios sau va ocupa o poziție mai puțin strălucită și demnă de cât aceea ce îi fu dată când se înălță la ceruri—după ce prin marea sa jertfă, plătitise prețul de răscumpărare al omenirii.

Nu știm pentru viitor ce operă mare pregătește Creatorul nostru pentru Fiul său unul născut și mult iubit pe care l'a numit „moștenitorul tuturor lucrurilor“; dar știind chiar din gura Domnului nostru că conform făgăduinței Tatălui vom fi preamăriți împreună cu el și vom

fi asemenea lui și-l vom vedea așa după cum este, împărtășindu-ne de mărirea lui, „fiind totdeauna cu Domnul.“ Deci, oricare ar fi activitatea Fiului, pe viitor, ca „moștenitor al tuturor lucrurilor“, noi vom fi cu dânsul, părtași ai operei și gloriei, precum și a naturei sale. În timp ce cuvântul scris al lui Dumnezeu nu ne duce mai departe, nu socotim că este un sacrilegiu dacă ne uităm în Cartea cea mare a Naturei, în lumina planului divin, și, folosindu-ne de Cuvântul lui Dumnezeu ca telescop, vom putea discerne că diferite planete sau lumi din jurul nostru, în fiecare direcție, nu sunt nici ele formate în zadar, și că va veni vremea când și acestea vor fi umplute cu ființe de diferite alte naturi. Iar când va veni acea vreme, acela care a avut întâietatea în toate lucrurile, o va avea și atunci, fiind în etern reprezentantul onorat al Tatălui pentru îndrumarea tuturor forțelor divine. Nu trebuie să ne presupunem că și în celelalte planete vor fi repetate experiențele păcatului de pe pământ, din contră, putem fi asigurați că această unică înfățișare a păcatului peste măsură și a dezastruoaselor sale urmări vor fi folosite de Domnul ca o vecinică învățătură pentru ființele ce vor fi create de acum înainte în chipul său în alte lumi care vor învăța prin observație și învățătură în loc de a învăța prin experiențe.

Când Satan și toți emisarii săi, împreună cu toate influențele rele și stricătioase, vor fi distruși.—când biserica cumintită prin experiențe va fi glorificată și însărcinată cu instruirea acestor desăvârșite ființe din alte lumi —și ceeace să mai poate, vor avea ca învățători chiar ființe luate de pe pământ, cari vor poseda cunoștințe și experiențe trase de pe urma contactului cu păcatul. Ia care se va mai adăuga binecuvântarea înălțătoare a Domnului, ce înțelepte vor putea fi aceste creaturi în privința a ce este bine și ce este rău cu urmările lor de răsplată sau pedeapsă! Instructorii lor vor fi în stare a le povesti toate amănuntele marei revolte a lui Satan, înșelătorul omenirii, precum și despre teribila cădere a omenirii în păcat și mizerie. Tot astfel le vor povesti despre marea operă de mântuire, despre înalta răsplată a Răscumpărătorului și a comoștenitorilor săi, precum

și despre binecuvântatele privilegii ale restaurațiunii întregii rase omenesti, și că aceste toate au fost lecțiuni și povești de cuminenie pentru întreaga creațiune a lui Dumnezeu pentru vecii vecilor. Aceste instrucțiuni trebuie să fie atototurnice în ce privește restrângerea dela păcat, și a-i învăța pe toți despre necesitatea dezvoltării caracterului, conform legii divine a iubirii.

Opera prezintă a acestor „Noui Creaturi“, după cum am arătat, este dublă. Conceperea lor cu Spiritul sfânt îi constituie preoți; însă numai mințile lor sunt concepute, cum spune apostolul: „Avem comoara aceasta în vase de lut, pentru ca covârșirea puterii să fie a lui Dumnezeu, și nu ca venind dela noi.“ (2 Cor. 4:7) Mințea sau voința nou concepută este tot ceea ce reprezintă realmente Noua Făptură, și tot ceea ce o va reprezenta și pe viitor până la prima înviere. Atunci, aceasta nouă voință, dezvoltată în caracter, va căpăta un trup ceresc, spiritual, desăvârșit și în absolută armonie cu voința divină.

Între timp, puterea divină, spiritul sfânt, lucrând astfel în mințile noastre și constituindu-ne „Făpturi Noi“ — ne conduce pe calea sacrificiului, arătându-ne că interesele, ambițiile și preferințele noastre omenesti sunt lucrurile ce trebuiesc jertfite, dacă aceste vin umva în ciocnire cu ambițiunile și stările prevăzute de Dumnezeu pentru „Nouile Făpturi“. Astfel biruința Creaturei Noi este atinsă prin sacrificiul propriei sale naturi umane, iar aceasta biruință mărește pe Dumnezeu și puterea sa, de a lucra și a voi în noi — „prin făgăduințele sale“ într'un chip cum n'ar fi cu putință dacă stările noastre naturale ar fi în acord cu toate cerințele sale, întrucât nici un fel de jertfă n'ar mai fi necesară. După cum însă credința, consacrarea și sacrificiile „Nouilor Făpturi“ în viața actuală, corespund și fură simbolizate prin preoția Aaronică, și prin jertfele lor, tot astfel, spune Apostolul, preoția viitoare a Nouilor Făpturi este reprezentată, sau simbolizată prin preoția glorioasă a lui Melchisedec.

Melchisedec nu era un preot care să aducă jertfe îmbrăcat în haină de în; el era un preot și în același timp

era și rege—„un preot pe tronul său“. Ca atare poziția sa era mai înaltă decât a lui Aaron. Aaron era fiul lui Abraam, care, ori cât era de mare, plătea zeciuială lui Melchisedec și primi binecuvântare prin mâna sa.

După cum spune apostolul, acest fapt tipifică că subpreoții în starea lor de jertfire sunt mai prejos decât cum vor fi în starea preoției împărătești, pe planul mai înalt de mărire și cinste. Deci, Făpturile Noi fură tipificate, în opera glorioasă a epocii milenare, prin Melchisedec. Cu terminarea operei de sacrificiu își va lua rândul opera de domnie, binecuvântare și ajutorare a omenirii, iar ei vor fi pe deplin competenți a duce la îndeplinire promisiunea dumnezească; adică „binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ“ printr'însii ca reprezentanții lui Dumnezeu, prin care oricine va vrea va putea să se reîntoarcă la deplină armonie cu Creatorul și legile sale.—Facere 22:18; Galateni 3:16, 29.

Diferitele parabole și figuri ale graiului prin cari Dumnezeu reprezintă legătura intimă dintre unicul său născut, Mântuitorul, și biserica aleasă, chemată și pregătită pentru a deveni „Făptură Nouă“ și tovarășă cu dânsul la natura dumnezească. ne arată în chip izbitor apropierea, intimitatea și unitatea ce există între dânsii. Dumnezeu, dându-și seama că creaturile sale omenești vor sovăi în credință la gândul unui astfel de prisos al iubirii pentru dânsii din partea Creatorului încât să-i invite la cea mai înaltă stare posibilă, al doilea după a Fiului și a sa proprie, prezintă chestiunea în repetate rânduri și sub deosebite chipuri, ca și când ar vrea să evite orice întrebare, îndoială și frică în privința credincioșiei sale, în legătură cu autenticitatea acestei „înalte chemări.“ Ne împrospătăm mintea cu unele din aceste figuri: într'una. Domnul nostru este reprezentat ca vârful unei piramide, iar biserica aleasă ca pietre vii clădite sub dânsul, formate și pregătite în armonie cu liniile caracterului, ca să poată fi membri cu dânsul în marea construcție pe care Dumnezeu o ridică în timpul vârstei evanghelice, și care în epoca viitoare va binecuvânta lumea, și prin care el se va preamări în întreaga eternitate.

Aceasta piramidă simbolică este în legătură apropia-

tă cu templul; și suntem siguri că templul zidit de Solomon, tipifică templul spiritual, pe care, cu și mai mare înțelepciune, îl zidește acum Dumnezeu (1 Pet. 2:5) Ni se arată că, după cum în tip, fiecare bârnă sau grindă sau piatră, era dela început hotărâtă și potrivită pentru locul ei, tot astfel se va întâmpla și cu biserica Creațiunii Noi: fiecare dintre membrii săi va fi potrivit și pregătit pentru locul său. Astfel se putu clădi templul simbolic, „așa că nici ciocan, nici secure, nici altă unealtă de fer, nu se auzia la casă, la clădirea sa“, —toate fiind așezate la locul lor fără sgomot sau altă nerânduială. Tot astfel, Arhitectul divin zidește biserica Creațiunii Noi, la sfârșitul acestei vârste evanghelice, care împreună sau asemenea Domnului ei, vor fi născuți din morți, ca parte a Christosului, împărtășindu-se de „prima înviere“.—1 Regi 6:7.

Ne amintim că o altă din aceste figuri este aceea a unui corp omenesc cu diferitele sale membre. Apostolul Pavel este acela care în chip atât de clar și distinct ne atrage atenția asupra acestei ilustrațiuni a apropiatei legături dintre cei aleși și Domnul, capul și biserica, care este trupul său. (Rom. 12:4,5; 1 Cor. 12:12) După cum capul stăpânește și controlează trupul, și gândește și hotărăște pentru dânsul, supraveghează afacerile sale și conduce sau întrebuițează pe unul sau pe altul dintre membrii trupului pentru ajutorarea celorlalte, tot astfel procedează și Domnul în biserica sa. El supraveghează și orânduiește membrele trupului, după cum îi convine, conducând tot corpul cu privire la interesele tuturor aceloră cari caută „să-și facă chemarea și alegerea lor sigură.“ Astfel ei sunt complect asigurați că atâta timp cât se află într'însul, și se găsesc în această dreaptă stare de inimă, umilită și credincioasă, „toate lucrează spre binele lor“, pentru că „ei iubesc pe Dumnezeu și sunt chemați potrivit unei puneri la cale.“

O altă figură care arată strânsa legătură dintre Christos și biserica sa, este aceea a unui căpitan și a soldaților săi. Iar alta este aceea a unui păstor și a turmei sale. Deși toate aceste figuri ne sugerează [dau] gânduri prețioase despre rudenția consacrată dintre capul Noului

Creațiuni și frații săi, biserica,--totuși, nici una poate nu ne dă o vedere mai deplină despre interesul și iubirea ce ni-le poartă Domnul, ca figura *Mirelui* și a *Miresei*. De sigur că Fiul unul născut este un Mire nobil pentru toți aceia a căror ochi înțelegători sunt deschiși spre a vedea măreția caracterului său, precum și credincioșia sa. Bine exprimat este sentimentul bisericei, care este trupul său, care în mod profetic spune că este „alesul dintre zecile de mii; cu totul plăcut și iubit este el.“ Apostolul întrebându-se această figură și adresându-se bisericei declară: „V'am logodit unui bărbat ca să vă înfățișez lui Christos fecioară curată.“ (2 Cor. 11:2) Aci el se referă la obiceiul căsătoriei evreiești, cu totul deosebit de obiceiurile zilelor noastre, în creștinătate. Astăzi o logodnă nu este decât o încercare sau un preambulu al căsătoriei supuse schimbării, dacă una dintre părți găsește că logodna e neînțeleaptă sau nepotrivită. Logodna evrească însă, era socotită de Dumnezeu a fi simbolul logodnei dintre Christos, Mirele, și biserica, logodnica sa. În obiceiul evreesc reprezentanții Mirelui și ai Miresei se înțeleg în privința zestre, trusoului ș. a., și prin aceasta logodirea devine complet și absolut obligatoare, deși, după obicei, căsătoria și formalitățile îndeplinite sunt amânate un an mai târziu. Tot astfel este înțelegerea, sau contractul dintre Domnul, logodnicul cereșc și acei care sunt acceptați de dânsul ca logodnica sa. Nici din partea sa și nici din partea noastră nu este un contract nesigur. ci o învoială pozitivă a inimei, a intereselor, a iubirii și a devotamentului; orice îndepărtare dela aceasta învoială are urmări grave, iar Mirele, apostolul ne asigură, „este credincios cel care vă chiamă, care și va face.“ (1 Tes. 1:24) De aceea, noi purtăm întreaga răspundere în ce privește ruperea legăturii cu dânsul.

La sfârșitul veacului evanghelic, Domnul nostru vine ca Mire spre ași primi mireasa; va primi însă numai pe „fecioarele înțelepte.“ Aceia cari deși au încheiat contract cu Domnul, au devenit nebuni în privința că au trăit o viață fără grijă de contractul lor, nu vor fi socotiți printre cei demni de primire; nu vor fi luați în seamă la nunta ce va avea loc; ușa va fi închisă pen-

tru ei după cum este arătat în parabolă (Mat. 25:1-12); ei vor mai fi lipsiți sau eschiși dela marile privilegii și binecuvântări de cari s'ar fi bucurat, dacă ar fi fost credincioși. Ne bucurăm însă că, deși necredincioșia le aduce mari supărări și poate pierderea tovarășiei și moștenirea firei dumnezeiești, totuș ei nu vor fi condamnați la chinuri vecinice. Nu, slavă Domnului, lumina Cuvântului său lucește cu mult mai clar acum? Facerea „chemării și alegerii noastre sigure“ ne asigură mari și eterne bogății de grație dumnezească; iar pierderea unor astfel de binecuvântări nu va fi în sine o mică pedeapsă pentru negrija și nepăsarea de legăturile legământului nostru cu Domnul, devenind întinați cu lumea și spiritul ei.

Deși cea mai mare parte a acestor „Noui Creaturi“ în Christos Isus sunt aleși din păturile cele mai de jos ale societății omenesti și nu din cele înalte, și deși din această cauză lumea nu ne cunoaște după cum nu l-a cunoscut nici pe dânsul, totuș Sf. Scriptură ne asigură că Dumnezeu, care se uită la inimă și nu la aparența pe dinafară, prețuește mult pe credincioșii acestei clase, cari sunt căutați și desvoldați acum pentru a forma mai târziu Creațiunea Nouă. Nu numai că el ne spune în ce privește purtarea sa de grijă, dar sub stăpânirea sa dumnezească, el întocmește ca toate să lucreze spre binele nostru, și ne explică totodată felul îndrumării binelui nostru. El ne asigură că îngerii „sunt toți spirite slujitoare trimise spre slujbă pentru cei care au să moștenească mântuirea“; și iarăși că „îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de dânsul și-i mântuie“; și iarăși ne mai spune că acești îngeri păzitori ai micii sale turme, au în totdeauna intrare la Tatăl și că, vorbind în chip figurativ, nici un fir de păr nu li se poate atinge fără de voia Tatălui. În deplină potrivire cu toate aceste asigurări ale favoarei divine, ni se spune prin cuvântul său, „că Domnul cunoaște pe cei care sunt ai săi“, și că „aceștia vor fi tezaurul său în ziua pregătirii.“—2 Tim. 2:19; Mal. 3:17.

Este în legătură cu subiectul nostru să considerăm că Noua Creațiune, din cauza chemării sale spre o nouă viață, i-se spune de către Domnul—„trebuie să fiți năs-

euți de nou.“ Aci nașterea naturală a creaturii pământești cu firea umană, este întrebuințată spre a pune înaintea minții noastre gândul unei noi nașteri spre a deveni ultimamente Noua Creațiune. Nașterea naturală este precedată de concepere, ivire și în urmă naștere. Tot astfel s'a orânduit și pentru Noua Creațiune: 1) trebuie să fim concepuți de Cuvântul și Spiritul lui Dumnezeu; 2) trebuie să se ivească în noi viața, adică să manifestăm viața de concepere, să fim puși în mișcare de spiritul adevărului primit; 3) dacă procesul dezvoltării continuă, dacă Cuvântul lui Dumnezeu trăește pe deplin și cu bogăție în noi, și ne face ca să nu fim nici neroditori [nemîșcători în cauza Domnului] vom ajunge încetul cu încetul la naștere—la o părtășenie în prima înviere ca membrii ai trupului lui Christos. Cu privire la aceasta înviere și aceasta complectă schimbare din ființe umane, pământești, în ființe spirituale, cerești, vom avea mai multe de spus în capitolul 6. Aici numai observăm și examinăm mai de aproape conceperea. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată hotărît și clar că conceperea acestor fii ai lui Dumnezeu nu se face „din sânge nici din a cărnii voință și nici din voință de bărbat, ci din Dumnezeu.“ (Ioan 1:13) Și apostolul Pavel ne spune despre aceasta când scrie despre clasa aleasă a Creaturilor Noi și capul lor, care este Isus Christos, și poziția de cînte la care aceștia au fost chemați, zicând: „Și nimenea nu-și ia si-eși cîntea aceasta, ci chemat fiind de Dumnezeu după cum și Aaron.“—Evr. 5:4.

Scripturile în continuu fac deosebire între clasa aleasă a Creațiunilor Noi și familia umană în genere. Dăm aici numai două exemple ale acestei deosebiri: 1) vorbind despre mîntuirea lumii, apostolul împarte sau desparte sacrificiul ispășitor în două părți, o parte pentru biserică, iar cealaltă pentru lume, zicând: „El însuși este ispășire de păcatele noastre, dar nu numai de ale noastre ci și de ale lumii întregi (1 Ioan 2:2); și 2) Sf. Pavel face o deosebire între încercările și suferințele bisericii în viața de acum, cu cele ale lumii, precum și între speranțele bisericii alese, și speranțele lumii. El spune: „Și noi, deși avem pîrga spiritului, ...suspi-

năm în noi înșine, așteptând cu nerăbdare înfierea, răscumpărarea [slobozirea] corpului nostru"—corpul bisericeii, al cărui cap este Christos, și al cărei sloboziri se va întâmpla prin învierea cea dintâi. (Rom. 8:23) Noi nu suspinăm în felul cum suspină lumea, deoarece prin conceperea spiritului sfânt noi am primit dela Domnul un leac care vindecă toate nemulțumirile, greutățile și încercările noastre, în timpul prezent, printre care sunt și făgăduințele și speranțele cele mărețe date nouă și care ne servesc drept ancoră pentru sufletele noastre, ancoră care intră dincolo de vâl. În diferitele noastre necazuri și suferințe noi nu ne plângem și nici nu trebuie să ne plângem ca cei care n'au speranță. În aceeaș legătură de idei apostolul se îndreaptă la lume și speranțele ei, spunând: „Căci știm că toată făptura suspină și este în dureri până acum“. Ea n'are decât un slab paliativ sau leac de ași vindeca rănila și durerile timpului de acum pe care ei le învață numai ca o lecțiune a răului și urmărilor pustitoare ce le aduce păcatul—boală și moarte. Dar străbătând cu privirea în viitorul plin de speranță al omenirii, apostolul ne arată că lumea „așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.“ (Rom. 8:19, 22) Ei nu așteaptă în speranța că vor fi găsiți printre acești fii ai lui Dumnezeu, ci așteaptă binecuvântările pe care fii Noului Creațiuni, îmbrăcați cu mărirea și puterea împărăției Mileniale, le vor aduce pe pământ tuturor, îndeplinind făgăduințele făcute de Dumnezeu în trecut, în cari prevede binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ.

Proba de membru în Noua Creațiune nu va fi proba de membru în vre-o organizațiune pământească, ci o unire cu Domnul ca membru al corpului său mistic [tainic]; după cum spuse Apostolul: „Dacă este cineva în Christos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, lată toate s'au făcut noi.“ (2 Cor. 5:17) Spre a putea fi socotiți membrii ai corpului lui Christos, este necesar ca toate lucrurile vechi sau lucrurile pământești—ambitiunile, speranțele, mândria, deșertăciunea și nebuniile ei, să fie dispărute din mintea noastră chiar dacă ne mai chinuie, din cauza că carnea noastră ne mai atrage către ele. Mintea nouă este ceea ce Domnul o numește

ca „Făptură Nouă“. Progresul și dezvoltarea minții celei noi îl interesează pe el și pentru care el a făgăduit răsplata cea mare.

Pentru a rămâne în Christos, Scripturile ne arată în mod limpede, că e nevoie de mai mult decât forma unei simple consacrări. Consacrarea ne deschide ușa, ea ne dă rangul, ne dă legătura și încurajarea făgăduințelor divine. Deci tot el ne duce pe calea cultivării diferitelor roade ale spiritului, spre a ajunge în urmă la moștenire cu Domnul în gloria cerească. Spre a ține însă această stare în corpul lui Christos, este necesar să producem roade, dovezi de iubire și devotament, după cum Domnul însuși a făcut și se exprimă în parabola viței de vie, zicând: „Orice rod, orice coardă de viță în mine nefăcând rod o desființează, și pe oricare, care face rod o curăță ca să facă mai mult rod.“ (Ioan 15:2) A fi astfel primit de Domnul ca o creaătură Nouă în Isus Christos, cu câțiva ani mai în urmă, ar însemna că, mai mult sau mai puțin, o lucrare a dezvoltării darurilor și fructelor spiritului a fost în progres. Altfel legătura noastră cu dânsul ar fi pierdută și un altul ne-ar lua locul printre cei aleși, iar coroana, socotită și pregătită pentru noi, ar trece altuia care apreciază mai mult privilegiile și care e mai zelos și energic întru câștigarea lucrurilor mărețe făgăduite de Dumnezeu celor care îl iubesc, care sunt mai dispuși a le pierde toate cele pământești,—cu scopul de a-l câștiga pe Christos și totodată câștigând un loc între cei uniși. Rangul de a sta în Christos nu este ilustrat numai prin o astfel de creștere a roadelor spiritului, ci după cum spune apostolul Petru: „Astfel făcând vi se va da cu bogăție intrare în împărăția vecinică a Domnului nostru și Mântuitorului Isus Christos“. (2 Pet. 1:10, 11) Totuș, după cum spune apostolul Pavel, aceasta înseamnă că Noua minte, Noua Creațiune, va fi conformată într-atâta voinei lui Dumnezeu încât zilnic va căuta să „desbrace pe omul cel vechiu și să îmbrace pe cel nou.“ Figurativ, Noua Făptură este reprezentată ca un om nou—Christos capul, iar biserica membrele trupului său care trebuie să desvolte și să ajungă la statura deplină a unui om desăvârșit în Christos Isus. Complectarea aceasta nu va fi

asemănătoare nouă în carne, ci se va desăvârși în dânsul și prin puterea lui care este Capul nostru viu, dreptatea sa covârșind defectele noastre neintenționate.

Omonirea judecă prin cele cinci simțuri ale sale—văzul, auzul, pipăitul, mirosul și gustul, cari toate pot fi întrebuințate cu chibzuință de noile făpturi până sunt în vasul de lut. Dar aceste simțuri nu sunt destule pentru Noua Creațiune care are trebuință și de alte simțuri prin cari să afle lucrurile spirituale cari nu pot fi nici văzute, nici pipăite, nici gustate, nici auzite și nici mirosite de organismul omenesc. Această lipsă a fost umplută de Domnul prin spiritul sfânt, după cum explică Apostolul: „Dar un om firesc nu primește cele ce sunt ale spiritului lui Dumnezeu... nici nu le poate cunoaște, pentru că se judecă spiritual”. Cele ce ochiul nu văzu și urechea nu auzi, și la inima omului nu se suiră, acestea le pregăti Dumnezeu pentru cei care-l iubesc, dar nouă (creaturilor noi) ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său; căci spiritul cercetează toate, și cele ascunse ale lui Dumnezeu”.—1 Corint. 2:9, 10, 14.

Acest simț spiritual poate fi numit al șaselea simț al celor concepuți spre a deveni Noua Creațiune; sau, cu alte cuvinte, pot fi socotiți ca având toate sensurile spirituale—cele cinci spirituale corăspunzând celor cinci naturale pământești. Încetul cu încetul, „ochii priceperii” lor se deschid din ce în ce mai largi spre a vedea lucruri ce nu se pot vedea de ochiul lor natural; și cu timpul, auzul credinței sporește până ce fiecare făgăduință a Domnului devine puternică și plină de înțeles. Mai târziu ei ajung în atingere cu Domnul și cu puterile sale nevăzute. Încetul cu încetul ei gustă favoarea Domnului, iar după un timp oarecare ei ajung să aprecieze că sacrificiile și rugăciunile lor tămâitoare sunt un miros dulce Domnului. După cum însă simțurile firești pot fi cultivate, tot astfel se pot cultiva și cele spirituale. Iar cultivarea acestor simțuri spirituale (sau cel puțin încercarea și străduința de a le cultiva) sunt semne sau dovezi că noi creștem și sporim în har—care este desvoltarea noastră dela început ca făpturi noi pentru nașterea învierii—când vom ajunge complecți în noi înșine în mărirea, cinstea și nemurirea naturii dumnezeiești.

PRIN CE NUME AR TREBUI SĂ FIE CUNOSCUTĂ NOUA
CREAȚIUNE?

Dintr'un anumit punct de vedere, aceasta e o întrebare curioasă și totodată complicată. Dacă ne dăm seama că biserica este logodnica Domnului, logodită să devie mireasa sa, se naște curioasa întrebare: prin ce nume să fie ea cunoscută. Cu toată siguranța, nici un nume n'ar fi potrivit Miresei decât acela al Mirelui. Orice propunere a unui alt nume, ar da de înțeles o altă legătură decât cea directă cu Domnul ei, care trebuie să fie întocmai după cum sunt membrele unui corp omenesc. Numele Scriptural ne pare tocmai deajuns, adică *eclesia*, care înseamnă trupul sau biserica lui Christos. Pentru acela care mai dorește și alte denumiri, le va găsi în Scripturi, prin expresiile: „*eclesia lui Christos*“, sau *biserica lui Christos*, „*eclesia lui Dumnezeu*“, sau *biserica lui Dumnezeu*“. (Rom. 16:16. Fapte 20:28) Cele două nume sunt sinonime, adică tot aceleași, întrucât atât Domnul cât și Tatăl sunt interesați în noi. După cum biserica este trupul lui Christos, iar Christos este capul său, tot astfel întreaga biserică, cap și trup, este asociația, grupul sau unșii Tatălui, prin care el va îndeplini marile și scumpele făgăduințe ale operii sale mântuitoare, schițate în cuvântul său. Apostolul dezvoltă mai departe tema numelui prin caracterizarea credincioșilor numindu-i „*biserica viului Dumnezeu*“, ca și când ar vrea să arate deosebirea dintre această biserică sau grup de consacrați, al căror cap este Christos, și alte grupuri sau sisteme religioase, care nu recunosc pe adevăratul Dumnezeu și care la rândul lor nu sunt recunoscuți de Dumnezeu ca *eclesia* sau biserica sa.

Tendința că alte nume și nu cele înfățișate nouă de către apostol, s'a manifestat încă dela început. După cum unii sunt dispuși a zice astăzi: „eu sunt al lui Luther“, „eu sunt al lui Calvin“, „eu sunt al lui Wesley“ sau al lui Knox, prefinzând totuși a fi al lui Christos, astfel, tot aceeași predispoziție și întindere era în biserica primitivă, căci apostolul ne atrage atențiunea asupra acestui fapt în epistola sa către Corinteni. (1 Corint. 3:4-6) S'a ivit printre frații Corinteni, cari, nefiind

mulțumiți cu numele lui Christos și al lui Dumnezeu, căutară să-și mai adaugă și alte numiri și unii deveniră Apoloniști, alții creștini Paveliști iar alții creștini Petreriști. Sf. Pavel vorbind din inspirație condamnă acest spirit sectar și arată că nu este Spiritul sfânt, ci cel truesc, care îndeamnă la împărțirea trupului, spre a urma unuia sau altuia din servii Domnului. Argumentul apostolului se potrivește foarte bine și zilelor noastre. Întrebarea sa, „oare s'a împărțit Christos?” înseamnă: „Există oare mai multe corpuri a lui Christos? Sunt oare mai multe biserici a lui Christos sau numai una? Dacă este numai una, de ce să fie împărțită? — „Deci ce este Apoline? Și ce este Pavel? Și ce este Petru?” Ei au fost numai servitori ai capului bisericii, pe care îi întrebuințează spre binecuvântarea trupului său, a bisericii sale. Dacă ei s'ar fi împotrivit, Isus ar fi găsit tot așa de bine pe alții care să facă ceea ce făcuseră ei. Deci lauda și onoarea oricărei binecuvântări venită prin apostoli, aparține în primul rând capului bisericii, care astfel a purtat grija de trupul său. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să recunoaștem și să dăm respectul cuvenit acelor pe care Domnul îi recunoaște și-i onorează. Înseamnă însă că sub nici un motiv nu trebuie să-i recunoaștem ca capii bisericii, precum nici nu trebuie să împărțim biserica în secte și partide, și să facem din urmașii Domnului urmași ai mai multor oameni. În oricare măsură s'a servit Domnul de apostoli sau de alți credincioși ai săi, aceasta n'a fost cu scopul de a-și împărți biserica, ci de a-i ținea mai mult strânși laolaltă, spre a uni pe credincioșii consacrați într'o legătură mai strânsă cu capul, sub un singur Domn, prin o singură credință și un singur botez.

Care credem că ar fi limbajul Apostolului, dacă ar trăi acum cu noi în trup, martor al despărțirii în diferite denumiri? Ne-ar spune de sigur că aceasta înseamnă triumful cărnii — triumful spiritului lămesc. Aceasta nu înseamnă că toți care sunt în legătură cu aceste sisteme sunt carnali, și complectamente lipsiți de spiritul Domnului. Dar înseamnă că, în măsura ce posedăm Spiritul Domnului, și în măsura ce suntem eliberați de mințea cărnii, de conducerea și influența sa, în aceeași mă-

sură vom fi lipsiți de simpatie față de diviziunile pe care le vedem în jurul nostru, sub denumirile diferitelor secte. În măsura în care Spiritul Domnului sporește și abundă în noi din ce în ce mai mult, în aceeași măsură vom fi mai nemulțumiți cu orice nume decât acela al Domnului, până ce la sfârșit, sub conducerea Spiritului, vom ajunge la locul unde putem recunoaște numai unica biserică, și unica membrărie adică: „Biserica întâilor născuți, ai căror nume este scris în ceruri“. Iar singura metodă de intrare în această biserică este prin botez în corpul Domnului, botez în moartea sa, devenind astfel uniți lui și tuturor celorlalți membri prin acelaș spirit.

Nu ne aparține nouă de a schimba sentimentele întregii creștinătăți asupra acestui subiect; ar fi o însărcinare prea grea pentru orice ființă omenească. Este însă datoria noastră să fim credincioși Mirelui, în mod personal și individual, și fiecare care cheamă numele lui Christos să se lapede de nedreptate precum și de orice acțiune care nu e în conformitate cu credința, conduita și obiceiurile Domnului. Unii ca aceștia nu vor dori să fie cunoscuți cu nici un alt nume decât acela al Mirelui, iar când vor fi întrebați vor fi fericiți să răspundă că se cheamă după numele său — „singurul nume dat sub cer prin care oamenii trebuie să fie mântuiți“. Supunându-ne acestui adevăr, ne vom lepăda de toate denumirile de secte precum și de toate instituțiile sectare, spre a fi liberi cu Domnul. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să respingem pe acei cari deși au Spiritul Domnului mai stau încă în legătură cu sistemele sectare. Din contră, trebuie să recunoaștem că cuvintele Domnului nostru: „Ieșiți afară dintr'însa poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu luați din plăgile ei“, înseamnă că o parte din poporul său se află încă în Babilon, și deaceia trăesc după concepții greșite cu privire la instituțiile sectare și numele lor. Datoria noastră este să contribuim ca să se facă lumină lăsând rezultatele în grija Domnului nostru Isus Christos.

Nu ne împotrivim numai adoptării unui nume omenesc, ci ne împotrivim oricărui nume care este sau poate

Devini sectar sau nume de partid, despărțind astfel o parte din ai Domnului de alții care sunt ai săi. Dorim să evităm întrebuintarea specială a termenului „biserica creștină”, sau denumirea de „biserica lui Christos”, deoarece aceste nume servesc pentru unele secte ce reprezintă anumite credințe și obiceiuri cari nu stau în legătură cu Biblia. Am prefera mai curând să fim denumiți sub diferitele denumiri Scripturale: ucenicii Domnului, biserica lui Dumnezeu, biserica lui Christos, bisrica Dumnezeului celui viu, biserica din Corint, biserica din Efes, etc. În aceasta probabil vom fi rău înțeleși; dar nu vom fi ofensați, chiar dacă ni se vor aplica numiri pe care noi nu le recunoaștem, și care ne vor fi aplicate fie pentru a ne cunoaște sau fie pentru a ne batjocori. Așa de pildă, se poate să ne cheme: „Mileniști”, „Russeliști”, etc. Nu recunoaștem aceste denumiri, ca aplicându-ni-se. Totuși din spirit de modestie, de răbdare, de pace și de iubire, nu vom fi jigniți de astfel de denumiri, ci din motive de dragoste, până și față de nepretenii noștri, vom presupune că ei n'au avut gânduri rele și că o fac pentru că nu ne cunosc. Unor astfel de denumiri trebuie să răspundem cu bunăvoință, și nu în mod combativ—dând de înțeles că noi suntem cei înțeleși prin aceste denumiri, dar nu recunoaștem nici un nume sectar sau de partid, și ne preferăm a sta numai sub numele de creștini în cel mai larg și mai deplin înțeles, întrucât nu avem alt cap decât pe Domnul nostru Isus Christos, și nu recunoaștem altă organizație decât aceea organizată de dânsul—unica biserică a viului Dumnezeu, eclezia sau corpul lui Christos, a căror nume sunt scrise în ceruri.

CAPITOLUL XIII

CHEMAREA NOUII CREAȚIUNI

Numai cei chemați pot fi aleși.—Când s'a început chemarea acestei mari mântuiri.—Chemarea la pocăință nu înlocuiește chemarea la natura dumnezească.—Chemarea evrească.—Chemarea evangheliei.—De ce nu sunt chemați mulți dintre cei înțelepți sau puternici.—Obținerea premiului numai pe baza adevăratei umilite.—Caracterul o condiție a chemării.—În timpul Mileniului lumea nu va fi chemată ci i se va porunci.—Chemarea vârstei evanghelice mărginită.—Noua creațiune este chemată sau trasă de Tatăl.—Christos înțelepciunea noastră.—Christos îndreptarea noastră.—Îndreptarea socotită și actuală deosebite.—Are noua creațiune nevoie de îndreptare?—Baza îndreptării.—Îndreptarea profeților deosebită de a noastră.—Îndreptarea vârstei milenare.—Christos stînjirea noastră.—Stînjirea în timpul Mileniului.—Două consecrări deosebite în umbrele levitice.—Nici unul nu era moștenitor al pămîntului.—Turma cea mare.—Stînjirea din două părți.—Partea omului.—Partea lui Dumnezeu.—Experiențele se deosebesc după temperamentul fiecăruia.—Stînjirea nu este perfecția sau emoția.—„Care vindecă toate boalele tale”.—Nevoia tronului de har.—Cum se cutundă în stînjire.—Consecrarea dela stîrșitul chemării înalte.—Mântuirea sau eliberarea bisericii.

PRIVILEGIUL de a deveni membri ai Noului Creațiuni și părtăși la toate posibilitățile, favorurile, binecuvîntările și gloriile sale, nu s'a pus la îndemîna omenirii în general, ci numai la o anumită „clasă aleasă” sau „chemată”. Acesta este un adevăr precis și hotărît arătat în Scriptură. Israel fu chemat de Dumnezeu pentru a fi poporul său, separat de toate celelalte popoare sau națiuni ale pămîntului, după cum stă scris: „Numai pe voi v'am (re)cunoscut dintre toate neamurile pămîntului”. (Amos 3:2) Totuși, chemarea lui Israel nu era „chemarea înaltă” sau „chemarea cerească” și, în consecință, nu găsim în făgăduințele făcute acestui popor, nici o făgăduință de răsplată cerească. Chemarea lor era pentru un lucru de pregătire, care eventual pregătea o rămășiță a acestui popor pentru a putea primi și beneficia de înalta chemare, de „mântuirea care a fost vestită întâi de Domnul,

și fu adevărată între noi de cei care auziră". (Evrei 2:3) Deaceia, condițiunile pentru înalta sau cerească chemare nu trebuie căutate în Vechiul Testament ci în cel Nou. Cu cât ochii noștri se deschid mai larg la recunoașterea și priceperea „lucrurilor adânci ale lui Dumnezeu”, cu atât mai lămurit vom putea vedea în purtările și griile sale față de israeliți, anumite învățături simbolice și de mare folos seminției spirituale care a fost chemată cu această chemare cerească. Căci, dupăcum ne spune apostolul, Israelul trupesc cu legile sale și cu orânduirile ce i le dădu Dumnezeu, era o umbră sau pildă a lucrurilor mai bune pregătite pentru cei ce sunt chemați să formeze Noua Creațiune. Deoarece în toate lucrurile planului divin Christos avea întâietatea, deaceia trebuia ca tot el să fie primul și principalul Arhiepiscop mare, devenind conducătorul acestei Noui Creațiuni de fii ai lui Dumnezeu; Căpitanul mântuirii și pilda lor pe care trebuie să o imite, și în urmele căruia trebuie să calce. În aceasta vedem un motiv foarte explicabil pentru ce profeții și alți drepți din trecut nu puteau fi părtași ai Nouii Creațiuni. Cuvintele Domnului nostru, referitoare la Ioan Botezătorul, dovedesc aceasta: „Adevăr vă zic vouă, că dintre cei născuți din femei nu s'a ridicat vreunul mai mare decât Ioan Botezătorul, și cine este mai mic în împărăția cerurilor, este mai mare decât dânsul”. (Matei 11: 11) Tot asemenea declară și Apostolul, vorbind în termenii cei mai elogioși despre credința și caracterul nobil al credincioșilor ce au trăit înainte de Christos, când spune că „Dumnezeu rânduint mai dinainte ceva mai bun pentru noi, ca (aceia) să nu fie desăvârșiți fără noi”. —Evrei 11: 40.

Afară de aceasta trebuie să ne amintim că nimeni dintre cei condamnați din pricina păcatului adamic nu poate fi chemat. Pentru a putea fi chemați prin această înaltă chemare, este necesar să fim mai întâi scutiți de osânda lui Adam, scutire care nu putea fi acordată nici israeliților prin sângele taurilor și al șapilor, deoarece aceștia nu puteau îndepărta păcatul, ci erau numai umbre a sacrificiilor mai bune, cerute de dreptate pentru mântuirea rasei omenești. Deaceia nu era posibil ca chemarea să înceapă, până ce Domnul nostru Isus Chri-

stos na plătitse prețul răscumpărării,—„să ne răscumpere cu scumpul său sânge“. Chiar și apostolii fură chemați și primiți în Noua Creațiune numai într'un chip de probă, până ce Mântuitorul nu plătitse prețul de răscumpărare, înălțându-se la cer să-l prezinte justiției în favoarea lor. Atunci și numai atunci, în ziua Rusaliilor, a recunoscut Tatăl pe cei credincioși și-i concepu prin Spiritul său cel sfânt să devie Creaturi Noi. E adevărat că Domnul spuse fariseilor din timpul său: „Căci n'am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși“. (Matei 9:13) Trebuie să facam însă o mare deosebire între chemarea lor la starea cerească a naturii divine și moștenirea cu Christos. Nici un păcătos nu poate fi chemat să le îmbrățișeze acestea; și fiindcă noi suntem „din fire păcătoși și filii ai mâniaei“, deaceia trebuie mai întâi să fim îndreptați și scutiți de toate acestea prin sângele prețios al lui Christos.

În deplin acord cu cele de mai sus citim introducerea epistolei lui Pavel către Romani (1:7), și vedem că ea se adresează „tuturor care sunteți în Roma iubiți de Dumnezeu, chemați să fiți sfinți”—chemați să devie sfinți, părtași ai naturii dumnezeiești. Introducerea epistolei către Corinteni rostește astfel: „Bisericii lui Dumnezeu, celei care este în Corint, sfinților în Christos Isus, chemați să fie sfinți, tuturor care în orice loc al lor și al nostru cheamă numele Domnului nostru Isus Christos“. (1 Corinteni 1:2) Exclusivitatea acestei chemări este accentuată în versul următor (9), care proclamă pe autorul chemării noastre, spunând: „Credincios este Dumnezeu prin care ați fost chemați la împărtășirea cu Fiul său Isus Christos, Domnul nostru“. Aceasta ne arată o asociere, o unitate, de unde rezultă că chemarea are de scop să găsească printre oameni pe acei cari să devie una cu Mântuitorul, făpturi noi, conmoștenitori cu dânsul la gloria, onoarea și nemurirea ce-i fu dată ca răsplată a credinței sale.

Aci ne amintim de cuvintele Apostolului, care ne spune că vom deveni părtași cu Christos numai pe anumite condiții, și anume: „Dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul ca să fim și măriți împreună cu el“. (Romani 8:17) În acelaș capitol către Corinteni (1:24) Apostolul

ne arată că chemarea despre care vorbește nu este una și aceeași cu chemarea care fu limitată într'un timp oarecare evreilor, iar mai departe, cuvintele sale indică că nu toți sunt chemați. El spune: „Iar pentru cei chemați însăși, atât Iudei cât și Eleni, predicăm pe Christos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu”—deși pentru iudeii nechemăți Isus era o piedică, iar pentru elenii nechemăți, el era o nebulie. În epistola sa către Evrei (9: 14, 15) apostolul ne arată că chemarea acestei epoci evanghelice nu putea fi predicată până ce Isus nu a devenit, prin moartea sa, garanța sau asigurarea Noului Legământ. Cuvintele sale sunt: „Și pentru aceasta este Mijlocitor al unui Așezământ Nou, ca prin aceea că se făcu moarte spre răscumpărare de abatere a întâiului așezământ (Legământul Legii), să ia cei chemați făgăduința moștenirii vecinice”.—Evrei 7: 15, 22.

NU MULȚI CHEMAȚI DINTRE CEI MARI, ÎNȚELEPȚI ȘI ÎNVĂȚAȚI

Am putea presupune în chip natural, că această chemare specială, restrânsă, s'ar limita deci la cele mai de seamă și mai fine specimene ale rasei decăzute—la acei mai nobili, cei mai virtuoși, cei mai talentați. Apostolul însă contrazice această părere, spunând: „Vedeți dară chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după carne, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de neam strălucit. Ci pe cele nemintoase ale lumii și le alese Dumnezeu ca să dea de rușine pe cele tari. Și pe cele de neam de jos ale lumii, și pe cele disprețuite și le alese Dumnezeu, pe cele ce nu sunt, ca să desființeze pe cele ce sunt, pentru ca să nu se laude nimeni înaintea lui Dumnezeu”. (I Corinteni 1: 26-29) Cauza acestei stări de lucruri, ne explică Apostolul, stă în intenția lui Dumnezeu ca nici un om să nu se poată lăuda că într'un înțeles sau altul meritase intrucâtva marile binecuvântări ce vor fi dăruite. Întreaga chestiune are de scop a fi atât pentru îngeri cât și pentru oameni o ilustrare a puterii lui Dumnezeu de a transforma caracterele josnice și disprețuite în caractere nobile și pure (curate).—și așa nu prin forță, ci prin puterea transformătoare a adevărului,—

lucrând în cei chemați prin făgăduințele și speranțele făgăduite întru a voi și îndeplini dorințele sale. Acest aranjament divin nu va rezulta numai spre gloria Tatălui, ci în umilirea și binecuvântarea vecinică a celor binecuvântați de dânsul. Dealungul Noului Testament găsim diferite afirmări repetându-se că această chemare și mântuire nu e dela om, nici prin puterea sa, ci e prin darul lui Dumnezeu. Nu este greu de înțeles de ce chemarea, ca regulă, este mai atrăgătoare pentru cei ignoranți decât pentru cei nobili.

Mândria este un element important în natura decăzuților, și trebuie mereu ținut seamă de dânsa. Acei cari sunt mai puțin decăzuți decât majoritatea semenilor lor, fiind deci mai nobili decât aceștia, își dau seama de această situație, simțindu-se superiori și mândri din această cauză. Aceștia, chiar dacă îl caută pe Domnul, aspirând la binecuvântarea și favoarea sa, inclină a crede că vor fi primiți de el cumva pe baza altor condițiuni mai favorabile decât cele puse celor mai decăzuți, mai puțin nobili. Totuși, măsura lui Dumnezeu este perfecțiunea; și declară că oricine nu ajunge la această măsură, e condamnat. Astfel stând cazul, fiecare condamnat este îndreptat spre același Mântuitor și spre același sacrificiu pentru păcate, indiferent dacă a suferit mai mult sau mai puțin prin decăderea rasei. Aceste condiții de primire sunt de sigur mai atrăgătoare pentru membri mai de jos și mai degenerați ai rasei umane, decât pentru cei mai nobili. Cei slabi, cei decăzuți, își dau mai bine seama de nevoia unui Mântuitor, pentru că își dau mai bine seama de propriile lor imperfecții. Cei mai puțin decăzuți, mulțumiți cu sine, nu sunt prea înclinați a se apleca prea jos față de crucea lui Christos, a primi îndreptarea ca dar liber, apropiindu-se pe această bază, și numai pe aceasta, de tronul grației divine spre a primi mila și iertarea Domnului. Ei sunt mai înclinați a se bizui pe propria lor pricepere și înțelepciune, și să se scalde întrucâtva întru simțământul mulțumirii cu sine, care îi împiedecă de a intra pe poarta strâmtă și calea îngustă.

Este evident că Dumnezeu pune un premiu pentru umilință, pe umilința aceloră pe cari îi invită să

devin membrii ai Creațiunii Noi. Apostolul ne arată aceasta, zicând: „Deci smeriți-vă sub mâna ceară a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timp cuvenit”. (1 Petru 5:6) Pavel ne arată pilda lui Isus,—cum s’a umilit și n’a ținut la reputația sa, înjosindu-se până la natura umană și suferind moartea, și încă o moarte pe cruce. Pe baza acestei umiliri și ascultări, Dumnezeu l’a înălțat și preamărit împreună cu dânsul. Sf. Petru ne trage atenția asupra acestei învățături, zicând: „Dumnezeu se împotrivesc mândrilor, iar smeriților le dă dar”. (1 Petru 5:5) Vedeți chemarea voastră, fraților, vedeți că nu mulți dintre cei mari, înțelepți sau învățați sunt chemați, ci mai ales sermanii acestei lumi, bogați în credință. Odată cu premiul ce Dumnezeu îl pune asupra smereniei, mai pune un premiu și pentru credință. Dumnezeu dorește să aibă ca creaturi noi pe acei cari se încred într’insul, cărora favoarea sa le este îndestulătoare, iar prin puterea provenită dela ei, ei luptă până la biruință, ajungând astfel să obțină premiul acestei chemări.

CARACTERUL ESTE TOTUȘI O CONDIȚIE A CHEMĂRII

Deși Dumnezeu nu cheamă pe cei înțelepți, pe cei mari sau învățați, nu trebuie să înțelegem prin aceasta că poporul ales de dânsul este josnic sau ignorant, în înțelesul răului, coruperii sau nelegiuirii. Din contră, Dumnezeu cere foarte mult dela acei pe cari îi cheamă. Ei sunt chemați spre sfințenie, puritate, credință și principii de dreptate; pentru a prețui aceste lucruri în propriile lor inimi, dovedindu-le prin viața lor, spre gloria aceluia care i-a chemat din întunec la minunata sa lumină. (2 Petru 1:8) Lumea îi cunoaște poate numai după trup, și după trup se poate ca ei să nu fie mai nobili sau mai fini ca alții—adesea sunt chiar mai puțin fini. Acceptarea lor de către Domnul nu depinde însă de trup, ci de spirit, de mintea, de intențiile, de inima lor. În consecință, din clipa când ei acceptă grația lui Dumnezeu prin Christos și iertarea păcatelor lor, consacrandu-și viața Domnului, ei sunt socotiți ca liberați de acele păcate cari sunt inerente firei lor ca copii ai lui Adam. Ei sunt socotiți ca având trupul înveșmântat în meri-

tele lui Christos, care ascunde toate defectele lor. Noua minte, noua voință este ceea ce numim „Noua Creaură”, acceptată și chemată de Dumnezeu, și numai despre dânsa poate fi vorba.

Într'adevăr pe măsură ce se dezvoltă, noua minte se va dovedi nobilă, onorabilă, dreaptă câștigând din ce în ce mai multă putere și control asupra cărnii, așa, încât cei cari nu recunosc acum pe noile fapte după cum n'au recunoscut pe Domnul, vor ajunge ultimamente a se minuna de faptele lor bune, de viața lor smerită și de mintea sănătoasă ce o posed; chiar deși uneori aceste însușiri vor fi atribuite unor motive mai puțin nobile. Se poate însă întâmpla, că deși mintea nouă înaintează mereu în armonie cu mintea Domnului, totuș ele să nu poată avea niciodată deplin control asupra trupurilor de carne de cari sunt legate. De sigur însă că ținta și scopul lor va fi să mărească pe Domnul în trupurile precum și în spiritele și mintea lor cari aparțin Domnului.—1 Corint. 6: 20.

Să observăm unele din aceste specificări și limitări cu privire la caracterul „Nouii Creațiuni”. Îndemnul apostolului către unul dintre cei chemați—dar aplicabil tuturor celor chemați—glășuește: „Luptă-te lupta bună a credinței, apucă viața vecinică la care ai fost chemat și ai mărturisit mărturia bună înaintea multor mărtori”. (1 Tim. 6: 12) Aceste fapte noi nu trebuie să se aștepte a câștiga victoria și marea răsplată fără luptă cu adversarul și cu păcatul care abundă prin slăbiciunea propriului lor trup, deși acesta din urmă este acoperit prin meritul dreptății lui Christos sub condițiile Legământului de Har. Din nou apostolul îndeamnă aceste clase să „umble cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu care vă cheamă la împărăția și mărirea sa”. (1 Tes. 2: 12) Noua creaură nu trebuie să recunoască numai chemarea sa și ultima răsplată în gloria împărăției, ci trebuie mereu să-și amintească că în viața prezentă a devenit reprezentanta lui Dumnezeu și a dreptății sale, și deci trebuie să caute să umble conform cu acestea. Astfel citim: „Ci după Sfântul care v'a chemat, fiți și voi sfinți în orice mers al vieții; pentru că scris este: fiți sfinți, pentru că sfânt sunt eu”. Apoi în aceeaș

epistola citim: „Să vestiți virtuțile celui care v'a chemat din întineric la lumina lui minunată".—1 Petru 2:9.

Israeliiți spirituali sau noile creaturi n'au fost supuse unor legi specificate, așa cum erau Israeliiți după trup. Ei sunt și trăesc sub „legea libertății", ca iubirea lor pentru Domnul să poată fi demonstrată, nu numai prin evitarea voluntară a lucrurilor desaprobatate de Domnul, ci și prin jertfirea drepturilor și intereselor omenești în slujba adevărului și a dreptății, pentru Domnul și pentru frații săi. Deaceea Apostolul ne spune: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat pentru necurăție, ci în sfințenie". (1 Tesal. 4:7) Apoi el spune iarăși: „Pentru că voi fraților ați fost chemați ca să fiți de sine stătători; numai nu întoarceți starea de sine spre pornire pentru trup, ci slujiți-vă unii pe alții prin iubire". (Galateni 5:13) Întrebuințați-vă libertatea mai curând spre jertfirea drepturilor prezente în slujba adevărului. Astfel veți putea fi preoți ai preoției împărătești și mai târziu veți domni în împărăția lui Dumnezeu, ca moștenitori cu Christos, spre a împărți lumii binecuvântările divine.

Multe și numeroase sunt textele Scripturale cari ne arată că „chemarea" de a fi „făpturi noi", este o chemare spre glorie, onoare și nemurire; (Filip. 3:14; 2 Pet. 1:3 ș. a.) pretutindeni însă Domnul indică că drumul spre această glorie, este îngust, așternut cu încercări de jertfe și ispite. Astfel numai acei concepuți cu spiritul său, plini de dânsul, vor fi capabili a eși învingători la sfârșit, atingând lucrurile glorioase la cari sunt chemați, pe calea deschisă de el și pe care, el ne asigură: „Darul meu îți este deajuns; căci puterea mea se desăvârșește prin slăbiciune".

Tot astfel nu trebuie să ne gândim la chemări diferite, ci trebuie să ne amintim declarația Apostolului: „Chemați ați fost printr'o singură nădejde a chemării voastre". (Efeseni 4:4) Deci este o greșală din partea oricui, închipuindu-și că are vreo alegere în această chemare. Într'adevăr, întrucât e vorba de lume, în epoca viitoare nu va mai fi nici o chemare, și Dumnezeu nu va mai căuta să aleagă o clasă specială, deosebită și diferită de celelalte, la o stare specială. În loc de a chema lumea în timpul epocii milenare, Domnul îi va porunci,

ca ea să asculte de legile și principiile dreptății; iar fiecare creatură va fi obligată (nu rugată) să asculte de guvernul milenar, altfel va fi bîcînit pentru neascultarea sa, și în urmă distrus, dupăcum este scris: „Și va fi că oricine nu va asculta de acel Profeț nimicîit va fi din popor” (Fapte 3:23)—adică va muri prin a doua moarte, dela care nu mai este nici o speranță de înviere.

Tot astfel nu va mai fi o a doua chemare în timpul acestei epoci evanghelice, deși, după cum am văzut, va fi o a doua clasă de aleși în timpul acestei epoci—turma cea mare (Apocalips 7:9-14) „ai cărei număr nu-l cunoaște nimeni, din fiecare națiune și limbă” care vor sluji pe Dumnezeu în templul său și înaintea Tronului, spre deosebire de Mireasa, care va fi pe Tron, și membri, sau pietrele vii, ale templului. Însă ei făcând parte din aceasta a doua clasă nu au o chemare specială și deosebită. Ei ar fi putut iesni, și cu mai multă satisfacție, atinge gloriile firii dumnezeiești, dacă s'ar fi supus repede și din toată inima. Ei ies învingători la sfîrșit, dupăcum se vede din faptul că în mîinile lor au ramuri de finic. Însă lipsa lor de zel i-a împiedecat de a fi acceptați ca clasă învingătoare. Astfel ei vor fi lipsiți de moștenirea și gloria večnică, ca pîrtași ai noului creațiunii, precum vor fi lipsiți și de o mare parte de bucurie, de pacea și mulțumirea cari aparțin învingătorilor, cari beneficiază de ele și acum în viața prezentă. Locul ce-l vor ajunge, după cum am văzut, va fi în aparență simțlar în multe privințe situației sau rangului îngerilor.

O altă părere în legătură cu chemarea este că timpul ei este limitat, după cum ne declară Apostolul: „Iată acum timp bineplăcut, iată acum zi de mîntuire”. „Astăzi dacă veși fi auzit glasul lui, nu învîrtoșați inimile voastre”. (2 Corinteni 6:2; Evrei 3:15) Această zi de bineprimire sau pericadă, sau epocă acceptabilă, începu cu Domnul nostru Isus Chris'os și consacrarea sa. El fu chemat. El nu și-a luat singur onoarea aceasta, ceeace e adevărat cu toți urmașii lui.— Nimeneș nu-și ia sieși cîinstea aceasta, ci chemat fiind de Dumnezeu”. (Evrei 5:4) Într'adevăr, îndrășneș ar fi omul care și-ar

asuma dreptul de a schimba o fire omenească într-una divină, și dintr'un membru al familiei lui Adam, moștenitor al stării sale nenorocite și pierdute, spre a se face un frate în Christos, părtaș al bogăției, gloriei și onoarei cari el, răspunzând chemării, le-a moștenit pentru vecinicie.

Sfârșitul acestei chemări sau „ziua mântuirii“, sau „timpul bineprimării“, se va întâmpla tot atât de sigur cum s'a întâmplat începutul. Un număr limitat, hotărât, fu însărcinat de Dumnezeu a constitui Noua Creațiune și îndată ce acest număr va fi completat, opera acestei epoci evanghelice va fi terminată. Am putea remarca că din moment ce numărul convenit de credincioși va fi chemat, chemarea însăși trebuie să înceteze. Aceasta din cauza că n'ar fi conformi înțelepciunii lui Dumnezeu să cheme un individ mai mult decât a hotărât dinainte, deși el prevăzuse căți dintre cei chemați vor fi neascultători, căți vor neglija ași asigura chemarea și alegerea, fiind astfel nevoe de a fi înlocuiți prin alții. Bunacuvîință cere din partea Atoîputernicului ca să nu se joace nici măcar în aparență cu creaturile sale, dăruind o singură invitație care mai târziu să nu poată fi mulțumită dacă i-ar fi acceptată. Sfânta Scriptură susține părerea că pentru acest număr limitat, ales, de subpreoți împărătești, s'a pregătit câte o coroană aparte pentru fiecare; și imediat ce cineva primește chemarea, consacrándu-se Domnului, una dintre coroane e pusă la o parte pentru dânsul. De aceea, nu se cuvine să presupunem că Dumnezeu ar chema pe vreunul care, prezentându-se și primind chemarea, ar trebui să fie informat că nu mai este nici o coroană rezervată pentru dânsul, și trebuie să aștepte până ce vreunul din frați, dovedindu-se necredincios, și-ar pierde pe a lui. Indemnul Domnului nostru: „Ține bine ceea ce ai, ca nimenea să nu-ți ia coroana“, pare a implica că nu numai numărul coroanelor este limitat, ci că ultimamente, la sfârșitul acestei epoci, va sosi un timp când acei cari n'au trăit fidel față de legământul lor vor fi respinși, iar alții, în acest timp, vor fi în așteptarea coroanelor lor.—Apoc. 3: 11.

După înțelegerea noastră chemarea generală la moș-

tenire împreună cu Mântuitorul nostru, ca membrii a Nouăi Creațiuni a lui Dumnezeu, încetă în 1881. Dar credem că un mare număr dintre toate diferitele denumiri ale Creștinismului—probabil douăzeci sau treizeci de mii—cari pe vremea aceea s'au consacrat pe deplin nu s'au dovedit credincioși legământului lor de jertfă de sine. Aceștia, unul câte unul, când măsura deplină a încercării lor este atinsă, sunt respinși din tovărășia clasei chemate, dacă sunt dovediți necredincioși. Acest procedeu are de scop, ca alții, cari s'au consacrat între timp, fără a fi chemați, să poată fi admiși spre deplină legătură în tovărășia lui Christos și connoștenitorii săi, ca dâșii, la rândul lor, să poată fi încercați și respinși, dacă vor fi găsiți nedemni, ca locurile lor să fie ocupate de alții cari vor aștepta rândul, într-o atitudine de consacrare. Evident că prin această orânduire, n'a fost nici o necesitate pentru o chemare generală dela 1881 încoace. Acei admiși acum se pot tot atât de bine bucura de privilegiile și favorurile acordate fără a le fi primit pe acestea sub chemarea sau invitația generală care încetă în 1881. Ei sunt admiși după cerere, după cum permit împrejurările, spre a umple locurile acelor cari pleacă. Credem că această operă de ieșire și intrare va continua până ce ultimul membru al Nouăi Creațiuni va fi găsit demn, și toate coroanele vor fi dăruite pe vecie.

Apostolul spune: „Dar voi fraților nu sunteți în întunec ca să vă apuce ziua ca un fur”. (1 Thes. 5:4) În armonie cu diferitele precedente ale Scripturii, înclinăm a crede că în această epocă de seceriș al epocii evanghelice, cunoașterea adevărului privitor la planul divin al vârstelor, precum și prezența Fiului Omului, vor fi aduse la cunoaștința tuturor consacraților Domnului. Ne temem că „adevărul prezent” va fi o încercare pentru starea sufletească a celor consacrați acum, după cum vestea prezenței Domnului nostru și a secerișului epocii judaică sluji spre încercarea israeliților pământești la prima venire a Domnului. Noi credem că acei cari ajung acum la o cunoaștere clară a adevărului, dovedind sinceritatea credinței lor în sângele prețios și adâncimea consacrării lor în slujba Domnului, să

fie considerați ca având dovada că au fost acceptați cu Domnul ca părtași ai lui Isus Christos, în viitor, chiar și dacă ei s'au consacrat după 1881. Dacă consacrarea lor au făcut-o cu mult înainte, înainte de a se fi terminat chemarea, în privința acestora înțelegem că după un timp atât de lung ei au ajuns într-o stare potrivită de consacrare, iar cunoștința adevărului prezent le-a adus binecuvântarea asigurării de tovărășia lor cu Domnul. Totuș, dacă ei n'au fost printre acei consacrați la 1881, sau înainte, presupunem că acum ei se găsesc printre cei primiți din clasa chemată, dăruindu-li-se locul cuiva chemat înainte, căruia însă i-a lipsit zelul, nefiind cald nici rece și prin urmare respins de către Domnul pentru a avea parte de strâmtorarea din timpul viitor, unde va învăța prețioasele lecțiuni de disciplină prin biciuri de care el putea să fie scutit, dacă asculta de cuvântul lui Dumnezeu. După ce va trece prin aceste aspre încercări el va câștiga loc în Turma cea Mare, pe când dacă în mod voluntar și cu bucurie se făcea părtaș suferințelor de acum el putea să ajungă părtaș la Tronul lui Christos.

CUM CHIAMĂ DUMNEZEU

„Dintr'insul sunteți dar voi în Christos Isus, care se făcu pentru noi înțelepciune dela Dumnezeu, îndreptățire și sfințire și răscumpărare.”—1 Corinteni 1:30.

CHRISTOS ÎNTELEPCIUNEA NOASTRĂ

Înțelepciunea are aci primul și în acest sens cel mai însemnat loc în calea mântuirii. Mărturia înțeleptului ne arată aceasta, zicând: „Înțelepciunea este lucrul cel mai însemnat... caută înțelegerea prin toate mijloacele posibile.” Oricât am fi de bine dispuși, oricât de slabi sau tari, înțelepciunea este primul mijloc esențial care să ne ducă pe calea cea bună. Aceasta este recunoscut de oameni în general. Toți, oricât de inteligenți ar fi, caută mai multă înțelepciune și mai multe cunoștințe; chiar și acei cari apucă calea cea mai proastă, atunci când o urmează li-se pare înțeleaptă. Tot astfel era și cu mama Eva; ea dorea să aibe mai multă cunoștință, mai multă înțelepciune;

însăși faptul că arborele oprit părea a fi poarta spre înțelepciune, constitui ispita, nesupunerea ei față de Creator. Câtă lipsă avem deci de un sfătuitor înțelept care să ne ducă pe calea frumoasă și plăcută a înțelepciunii, pe cărările sale de pace.

Iar dacă mama Eva, chiar în desăvârșirea ei, avea nevoie de un conducător înțelept, cu atât mai mult noi, copiii săi căzuți și imperfecti, avem nevoie de un astfel de conducător. Tatăl nostru ceresc, chemându-ne la tovărășie în Noua Creațiune, prevăzu toate lipsurile noastre. El prevăzu că înțelepciunea noastră nu este suficientă, și că inteligența Adversarului și a nelegiuitorilor săi urmași, va fi întrbuințată spre vătămarea noastră—făcând lumina să ne pară întunec și întunecul lumină; de-aci prevenirea textului nostru, că Christos trebuie să fie înțelepciunea noastră. Înainte de a ajunge la Dumnezeu, înainte de a primi meritul ispășirii sau prin el să ajungem la legătura de fiu, avem nevoie de ajutor, conducere, înțelepciune, astfel ca ochii înțelegerii noastre să se deschidă spre a putea discerne favoarea ce ne-a dăruit-o Dumnezeu prin Fiul său.

Spre a putea avea o ureche ascultătoare pentru înțelepciunea care vine de sus, este absolut necesară o stare sufletească serioasă. Trebuie să posedăm o măsură de umilință oarecare, altfel ne credem mai mult decât trebuie, și vom neglija cunoașterea propriilor noastre slăbiciuni, defecte, din punct de vedere divin. Tot astfel trebuie să posedăm anumite măsuri de onestitate sau cinste, fiind dispuși a admite, a recunoaște defectele văzute de mintea smerită. Privind din acest punct de vedere, acei cari râvnesc la dreptate și armonie cu Dumnezeu sunt îndreptați de dănsul spre Isus, Mântuitorul. Oricât de imperfectă ne este la început înțelegerea filosofiei ispășirii, indeplinită pentru noi, tot trebuie să priceapă faptul că noi am fost din fire copii ai mântiei, întocmai ca și alții,—adică păcătoși. Tot astfel trebuie să-și dea seama că jertfa lui Christos era dreaptă și că Dumnezeu o pregăti și o acceptă spre binele nostru, că prin rănilor sale noi suntem vindecați, iar prin ascultarea sa putem fi acceptați de către tatăl, păcatele noastre fiind ridicate de

Isus, iar dreptatea și meritul său ne sunt aplicate ca o haină a dreptății. Trebuie să vedem acestea—Christos devenind astfel *înțelepciunea* noastră înainte de a putea proceda prin cunoștința aceasta, și înainte ca prin acceptarea meritului său să fim îndreptățiți față de Tatăl, primiți și sfințiți de dânsul, iar mai apoi mântuiți și preamăriți. Christos nu încetează însă a fi *înțelepciunea* noastră când noi facem pasul al doilea, la care el devine atunci îndreptarea noastră. Nu, noi mai avem încă lipsă de dânsul, ca *înțelepciunea* noastră, ca sfătuitoarea noastră. Sub conducerea sa va trebui să vedem *înțelepciunea* deplinei consacrări, spre îndeplinirea voinței Tatălui ceresc; și dealungul vieții de consacrare sau sfințire, la fiecare pas al călătoriei noastre spre orașul ceresc, avem nevoie de *înțelepciunea* care vine de sus, și pe care apostolul o descrie astfel: —„întâi curată, apoi împăciuitoare, blândă, plină de milă și de roade bune, fără părtinire și lipsită de fățurie. (Iacob 3:17) *Înțelepciunea*, înălțarea proprie și părtinirea, toate acestea, după cum ne spune apostolul, duc spre invidie și luptă, din cauza că aceasta *înțelepciune*, în loc de a fi de sus, este „pământească, sensuală și diavolească.“ Dar din contră, *înțelepciunea* cerească, este în armonie cu caracterul divin al iubirii care „nu este lăudăroasă, nu să îngâmfă, nu este necuviincioasă, nu caută ale sale... nu se bucură de nedreptate; să bucură însă împreună cu adevărul.“

Aceasta *înțelepciune* este și foarte ordonată, căci în timp ce se comportă după cele menționate mai sus de apostolul Iacob, face și o diferență între rangul cuvenit fiecăruia. Pe când spiritul *înțelepciunii* de sus este împăciuitoare,—dorește pacea și caută s'o susție—totuș nu pune pacea mai întâi, ci *curățenia*—„întâi curată, apoi împăciuitoare.“ Numai *înțelepciunea* pământească acordă „pacea cu orice preț“, și condamnă conștiința să fie liniștită, numai ca pacea egoistă să poată progresa. *Înțelepciunea* care este curată, este simplă, nevinovată, onorabilă, deschisă; iubește lumina; ea nu se compune din întunecare sau din păcate, nici din lucruri ce trebuie ascunse; ea recunoaște lucrurile ascunse ca faptele întunecului, cele secrete ca lucruri

nelegiuite. Ea este împăciuitoare în limita onestității; dorește pacea, armonia și unirea.

Aceasta înțelepciune cerească este gentilă, blândă—nu este aspră, brutală în planurile sau mijloacele sale. Totuș blândețea urmează curățenia și pacea. Acei cari o posed nu sunt întâi blânzi și apoi curați și împăciuitori, ci în primul rând sunt curați, sfințiți prin adevăr. Ei sunt doritori de pace și dispuși a o propovădui; deaceia sunt blânzi și ușori de întreținut. Aceasta însă numai în armonie cu pacea, curățenia și blândețea; ei nu pot fi ușor convinși să ia parte la vre'o faptă rea, căci spiritul înțelepciunii cerești interzice așa ceva.

Înțelepciunea cerească este plină de milă și roade bune; se înveșelește prin mila, care este un element esențial al caracterului divin pe care încearcă să-l imite. Mila și toate roadele bune ale Spiritului, vor izvorî și se vor desvolta desigur în inima care este luminată cu înțelepciunea de sus. Cuprizând cu simpatie și voe bună atât pe cei neștiutori cât și pe cei cari greșesc neintenționat, această milă nu poate totuș simpatiza și nu se poate asocia cu cei răi de bună voe, pentru că spiritul înțelepciunii nu este întâi mila, ci întâi *nevinovăția*. De aceea îngăduința sau mila acestei înțelepciuni se poate exercita numai asupra celor răi fără de voe, inconștienți.

Aceasta înțelepciune cerească este considerată a fi „fără părtinire”. Părtinire înseamnă nedreptate; iar puritatea, pacea, blândețea și mila, precum și roadele bune izvorite din spiritul înțelepciunii de sus, ne îndeamnă a nu respecta oamenii decât pe măsura adevăratei lor valori. Trăsăturile exterioare ale firii omenești, culoarea pielii, etc., sunt necunoscute spiritului dumnezeesc—spiritului înțelepciunii care se pogoară de sus; acesta este nepărtinitor și dorește mereu ceea ce e pur, împăciuitor, blând, adevărat, oriunde s'ar găsi și în orice împrejurări s'ar arăta.

Înțelepciunea de sus este apoi „fără fățarie”—este atât de nevinovată, împăciuitoare, blândă, îngăduitoare față de toți, încât fățaria nu-și mai are rostul. Mai departe, aceasta înțelepciune nu stă în armonie și e contra cu tot ce este păcătos, deoarece este în de-

plină armonie, întovărășită cu tot ceea ce este curat sau năzuește spre curățenie, pace sau blândete; în astfel de condițiuni nu mai poate fi vorbă de fățarie.

În privința tuturor acestor chestiuni, Dumnezeu ne-a dăruit înțelepciunea cerească prin Fiul său, nu numai prin misiunea operei sale mântuitoare, ci și prin darurile Spiritului și ascultarea către Tatăl, instruindu-ne astfel atât prin Cuvânt cât și prin pilda sa. De altfel, această înțelepciune de sus ne vine prin apostoli, reprezentanții lui Christos, adecă învățăturile lor—cât și prin toți acei cari au primit acest spirit de înțelepciune de sus, și cari caută zilnic să răspândească lumina lor, spre glorificarea Tatălui lor din cer.

CHRISTOS ÎNDREPTĂȚIREA NOASTRĂ

În oarecare măsură, am discutat deja ispășirea dintre Dumnezeu și om, în care Domnul nostru Isus Christos deveni îndreptățirea tuturor celor ce îl primesc. Aci dorim însă să cercetăm mai cu amănunțime înțelesul acestui cuvânt obișnuit, îndreptarea, care pare a fi numai în parte înțeles de majoritatea acelor care se numesc poporul Domnului. Primul gând cuprins în cuvântul îndreptare înseamnă: 1) dreptate, sau un stindard a ceea ce este drept; 2) că ceva nu concordă cu acest stindard,—nu corăspunde și nu se ridică la cerințele sale; 3) ridicarea persoanei sau lucrului nedeplin la stindardul acesta drept sau corăspunzător. Pentru a ilustra acest fapt să luăm o balanță pe o parte greutatea ar reprezenta dreptatea, iar pentru cealaltă ar trebui găsit ceva de egală greutate, pentru a contrabalansa sau balansa exact dreptatea, reprezentând ceva pe linia ascultării și supunerii omenești. Aceste din urmă lipsesc mai mult sau mai puțin din noi toți, iar aceasta lipsă cere să fie compensată cu ceva care adaugă și îndeplinește îndreptarea în balanța egalității cu justiția. Aplicând aceasta ilustrație în mod deosebit observăm cum Adam era la început creat desăvârșit, în armonie și supus lui Dumnezeu. Aceasta era situația lui de drept, adevărată, pe care ar fi trebuit s'o păstreze. Însă prin păcat el suferi pedeapsa divină și a fost de dreptul izgonit, deoarece nu mai

părăși ca Domn al pământului, binecuvântând toate fa-
era conform stindardului divin. De atunci urmașii săi,
„născuți în păcat și concepuți în fărădelege“, au venit
la viață în condițiuni și stări mai joase decât ale tatălui
lor, Adam—și mai îndepărtați de treapta sau stin-
dardul cerut de justiția divină. Aceste fiind recuno-
scute, este în zadar ca vreunul din urmașii lui Adam
să ceară o nouă balansare, sau încercare, spre a vedea
dacă se pot ridica până la înălțimea sau stindardul
cerut de justiția divină. Trebuie să admitem că o ase-
menea încercare ar fi absolut fără folos; că dacă omul
perfect prin nesupunere și-a pierdut starea sa, noi, acei
cari suntem imperfecti, decăzuți, depravați, nu putem
nutri vre-o speranță de a atinge cerințele dreptății,
de a ne balansa și de a ne îndrepta pe noi înaintea
lui Dumnezeu. „Pentru că toți păcătuiră și au lipsă de
mărirea lui Dumnezeu“ (Romani 3:23), în care a fost
rasa noastră originală creată,—reprezentată prin tatăl
Adam.

Așa dar dacă ca rasă vedem că suntem cu toții
nedrepți, cu toții nedesăvârșiți, și dacă mai vedem că
nimeni nu poate prin oarecare fapte ale sale ajunge
la cerințele dreptății dumnezeiești, mai vedem apoi că
„frate pe frate nu poate răscumpăra dela moarte, nu
poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării sale.“
(Psalm 49:8) Nimeni nu poate recompensa greșelile al-
tuia, fiindcă nu numai că nu are un surplus de merit
sau virtute spre a le putea împrumuta altuia, ci n'are
îndeajuns nici pentru sine însuși, „pentru că toți au pă-
cătuț și au lipsă“. Deci ne întrebăm: poate Dumnezeu
accepta pe cei nedrepți, pe cei decăzuți—el care i-a
condamnat deja, declarându-i nedemni de favoarea sa,
și ca supuși morții nemeritând viața? Răspunsul este
că el are un mijloc de a face aceasta și totuș să rămână
drept, o cale pe care el să rămână drept și totodată să
îndrepteze pe acela care este în Christos. Ne arată că
el l-a așezat pe Christos ca Mijlocitorul Noului așeză-
mânt, și Christos a răscumpărat întreaga lume cu pro-
priul său sânge prețios, pe care l-a vărsat drept sacri-
ficiu pentru neamul omenesc. Pe baza acestui sacri-
ficiu la timpul cuvenit, care timp cuvenit va fi vârsta

milennială, Christos își va însuși marca putere și va împărați ca Domn al pământului, binecuvântând toate familiile pământului prin dăruindu-le o cunoaștere deplină a adevărului și restaurarea lor la chipul lui Dumnezeu reprezentat prin Adam. Și mai mult, oamenii vor fi învățați mult în legătură cu căderea și restaurarea lor. Readucerea omenirii la desăvârșire va fi opera *îndreptării—făcând în mod actual desăvârșit*, ca deosebit de îndreptarea noastră, „numai prin credință”—care se acordă bisericii în decursul vârstei evanghelice. Actuala îndreptare se va începe cu începutul domniei Mileniale a Domnului nostru, și va progresa pas de pas până când *fiecare* va fi avut privilegiu deplin să se întoarcă la tot ceea ce a pierdut Adam—la care se vor mai adăuga și experiențele cari vor fi folositoare.

Dar acum noi cercetăm în chip special Noua Creațiune și măsurile luate de Dumnezeu pentru îndreptarea micii clase chemate la natura divină, la mărirea și nemurirea ei. Aceștia, tot ca și ceilalți oameni, au nevoie de îndreptare, fiind din fire, „copii ai mâniei, întocmai ca și ceilalți.” Au nevoie de îndreptare pentru că după cum Dumnezeu nu putea intra în tratative cu omenirea osândită morții, tot așa el nu putea proceda deosebit cu acei chemați de a forma Noua Creațiune. Dacă lumea trebuie să fie îndreptățită,—readusă la perfecțiune,—înainte ca Dumnezeu să poată fi iară în armonie cu dânsa, cum ar putea Dumnezeu sta în tovărășia acestora și să-i înalțe la comuniune cu Christos, înainte de a fi îndreptați? Trebuie să recunoaștem că îndreptarea este o condițiune necesară chemării noastre la Noua Creațiune. Însă cum se îndeplinește aceasta îndreptare? Trebuie oare să ajungem la actuala desăvârșire—fizică—mentală și morală? Răspunsul e: Nu. Dumnezeu n'a crezut o asemenea îndreptare, ci o alta, care Sf. Scriptură o numește „îndreptare prin credință.” Dumnezeu admite că toți aceia care în timpul de acum vor auzi vestea harului și micii sale prin Christos și se vor conforma înțelepciunii de sus într'atâta încât să-și mărturisească starea lor greșită, crezând vestei Domnului, să vor întoarce dela păcate, ispășindu-le atât cât e posibil. Toți aceștia, în loc de a se înăpoeia la

actuala desăvârșire umană, el îi socoate ca fiindu-le acoperite lipsurile lor prin meritul lui Christos.

Astfel el se poartă față de ei ca față de cei socotiți drepti prin credință.

Aceasta îndreptare socotită, sau îndreptare prin credință, este valabilă atâta timp cât credința este satornică și este secondată de străduințe bune pentru îndeplinirea voiei lui Dumnezeu. În momentul ce încetează ascultarea, în acel moment încetează și îndreptarea socotită. Dar îndreptarea prin credință nu încetează cănu viitorul pas al sfințirii este făcut. Ea rămâne cu noi ca Creațiuni Noi, acoperindu-ne nu numai lipsurile adamice, ci și toate slăbiciunile și imperfecțiunile neintenționate ale gândului, cuvântului și faptului de care nu ne putem desbrăca complect din pricina slăbiciunilor inerente și nevoite. Astfel îndreptarea continuă a acoperi pe poporul Domnului ca Creațiuni Noi până la sfârșitul căii lor,—prin toate încercările și ispitele necesare candidaților și viitorilor membrii ai Noiei Creațiuni. În conformitate cu aceasta apostolul declară: „Nici o osândire acum dar pentru cei cari sunt în Isus Christos, cei cari umblă nu potrivit cărnei, ci potrivit spiritului“, în ciuda faptului că tesaurul nouăi naturi se găsește încă în vasul de lut și din aceasta cauză în continuu se ivesc lipsuri și neajunsuri nevoite, printre care cea mai mică ar fi suficiență spre a fi considerați ca nedemni de viața vecinică dacă n'ar fi acoperite prin meritele hainei de cununie, haina dreptății lui Christos, obținută de noi prin credință în sângele său. Avem nevoie de aceasta îndreptărire, și va continua a fi haina noastră atâta timp cât credem în Christos, fiind încă în carne. Va înceta însă complectamente odată cu terminarea încercărilor noastre și primirea noastră ca biruitori ai primei învieri. După cum explică apostolul: „este semănat în stricăciune, necinste și slăbiciune, dar ne vom ridica în nestricăciune, putere și mărire, în plinătatea asemănării Domnului, care este chipul persoanei Tatălui.“ Când aceasta perfecție va fi atinsă nu vom mai avea nevoie de o dreptate socotită, fiind că atunci vom fi de fapt drepti, aievea desăvârșiți. N'are importanță că perfecția Nouăi

Creațiuni va fi pe o treaptă mai înaltă decât aceea a lumii, adică n'are importanță întrucât privește îndreptarea; căci acei cari vor primi darul lui Dumnezeu prin restituire la natura umană vor fi tot atât de drepti și desăvârșiți la terminarea operei de restituire ca și cei ce primesc darul lui Dumnezeu la natura spirituală, decât pe o treaptă mai joasă. Acei chemați la firea dumnezeiască și sunt îndreptați prin credință acum, așa încât să poată avea parte de privilegiul încercării lor de fii ai lui Dumnezeu, nu vor fi de fapt îndreptați sau desăvârșiți până la învierea dintâi când vor ajunge la deplinătatea vieții și desăvârșirii în care nu se va mai găsi nimic din imperfecția prezentă—perfecția care acum le este numai socotită.

CAUZA SAU BAZA ÎNDREPTĂRII NOASTRE

În mintea multora s'a făcut o confuzie asupra acestui subiect, ca drept urmare a neglijenței lor de a compara diferitele declarații ale cuvântului dumnezeesc. Așa de pildă, unii notând expresia Apostolului că suntem: „îndreptați prin *credință*“ (Romani 5:1; 3:28; Galat. 3:24), cred că credința este atât de prețioasă în ochii Domnului încât ea acopere imperfecțiunile noastre. Alții, observând declarația apostolului că suntem „îndreptați prin al lui Dumnezeu *dar*“ (Rom. 3:24; Titu 3:7), cred că Dumnezeu îndreptează sau liberează de păcat pe oricine el vrea, în chip arbitrar, fără a ține seama de calitatea sau meritul, sau credința sau faptele lor. Iar alții observă declarația scripturală că suntem: „îndreptați în *sângele* său“ (Rom. 5:9; Evrei 9:14; 1 Ioan 1:7), și deduc de aci că moartea lui Christos a îndeplinit o îndreptare a tuturor oamenilor, nerespectând credința și ascultarea lor. Mai sunt alții cari susțin declarația scripturală că Christos a fost „*înviat* pentru îndreptățirea noastră“ (Rom. 4:25), și pe baza aceasta pretind că îndreptarea noastră vine prin învierea lui Christos; tot așa sunt alții cari citind textul Scripturii care spune: „că din fapte este îndreptățit omul și nu din credință numai“ (Iacob 2:24), pretind că numai faptele noastre decid grația sau disgrăția de care ne bucurăm înaintea lui Dumnezeu.

Faptul este că toate aceste expresii sunt adevărate, reprezentând diferite laturi ale acestei mari chestiuni, tot astfel după cum o mare clădire poate fi privită din față, din spate, de lături și din diferite părți. În diferitele lor exprimări, apostolii au așteptat diferite faze ale chestiunii. Este acum treaba noastră de a le împreuna, spre a vedea în împreunarea lor întregul adevăr asupra subiectului acesta al îndreptării.

Întâi de toate, suntem îndreptați prin *harul lui Dumnezeu*. Creatorul nu era obligat a face ceva pentru salvarea noastră dela osânda la care cu dreptul ne condamnase. Este cu totul din propria lor bunăvoință, favoare sau har că, prevăzând el căderea chiar înaintea de căderea noastră, el avu milă de noi și pregăti pentru mântuirea noastră Mielul înjunghiat dela întemnețirea lumii. Să ne încreștăm bine acest punct al împăcării noastre cu Tatăl, care se realizează exclusiv prin harul său, indiferent de mijloacele întrebuițate de el în scopul acesta.

În al doilea rând suntem îndreptățiți prin *sângele lui Christos*—prin opera sa mântuitoare, prin moartea sa, adică favoarea sau harul Creatorului manifestat prin *aceasta* îngrijire de noi—că „Isus Christos prin harul lui Dumnezeu să guste moarte pentru fiecare om,” plătind astfel osânda lui Adam. Și deoarece întreaga lume fu condamnată prin Adam, urmarea va fi anularea păcatului întregii lumi. Să ne încreștăm bine și acest punct, ca și pe cel dintâi, că darul lui Dumnezeu lucrează numai prin acest singur canal astfel, că „acela care are pe Fiul are viață, iar acela care n'are pe Fiul n'are viață”, ci continuă a trăi sub osânda morții.—1 Ioan 5:12.

În al treilea rând, este foarte adevărat că Christos fu sculat dintre morți pentru îndreptarea noastră; căci o parte din planul divin era nu numai că Christos să fie răscumpărătorul omenirii ci totodată și binecuvântătorul sau restauratorul acelor cari vor dori să se reîntoarcă în armonie cu Tatăl. Prin urmare, deși moartea lui Isus era de prima importanță, servind drept bază a împăcării noastre cu Dumnezeu, el n'ar fi devenit niciodată canalul binecuvântării și restaurării no-

stre dacă ar fi rămas mort. De aceea Tatăl, care pregăti moartea sa ca prețul nostru de răscumpărare, se îngrijii și pentru învierea sa dintre morți, ca la timpul cuvenit să poată fi îndreptățitorul omenirii, spre reîntoarcerea ei la starea dreaptă și a armoniei cu Dumnezeu.

În al patrulea rând, noi [biserica] suntem îndreptați prin credință în sensul că planul lui Dumnezeu nu prevede o îndreptare actuală sau restituțiune a cuiva în decursul veacului de acum, ci numai o restituire socotită sau restituire prin credință; aceasta, bine înțeles, să poate aplica numai acelor care vor exercita credința. Nici credința, și nici necredința noastră nu poate produce vre-o schimbare în aranjamentele dumnezeiești pe care Dumnezeu s'a pus să le săvârșască pe căile sale și la timpul său; participarea noastră însă la această favoare înainte de restul lumii, depinde de credința noastră. În decursul Mileniului lungimea și adâncimea dumnezeescului plan de mântuire va fi vădită tuturor. Împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită în lume, și acela care răscumpără omenirea, și care a fost însărcinat cu binecuvântarea tuturor care vor primi cunoașterea adevărului, va îndreptăți *faptic*, restaurând la perfecțiune pe toți acei cari vor primi darul lui Dumnezeu pe condițiunile lui Dumnezeu.

Într-adevăr, chiar și atunci, *credința* va fi esențială progresului spre *adevărata îndreptare*, căci „fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu“, și pentru că binecuvântările restituirii vor fi dăruite în condițiuni cari vor cere credință. Însă credința cerută pentru restituire va fi mult diferită de credința cerută acum dela acei „chemați a fi sfinți“, „moștenitori cu Christos“, „Creațiuni Noi.“ Când Împărăția lui Dumnezeu va avea stăpânirea pe pământ, și Satan va fi în-cătușat, iar cunoștința de Domnul va umplea tot pământul, aceste împliniri ale făgăduințelor dumnezeiești vor fi recunoscute de toți, și astfel cu ajutorul *vederii* sau *cunoașterii* vor cuprinde și înțelege multe din cele ce acum sunt folosite, recunoscute și văzute numai prin ochii credinței. Va fi totuși nevoie de credință spre a putea continua pe calea desăvârșirii; și astfel îndrep-

tarea actuală ce se va putea obține pe la sfârșitul epocii Milenare va fi atinsă numai de acei cari vor practica credința. Deși despre acel timp se scrie: „Și fură judecați morții din cele scrise în cărți *potrivit* cu LUCRURILE lor,” în directă contradicție cu judecata prezentă a bisericii—, „după CREDINȚA voastră fie vouă”, totuși lucrurile lor nu vor fi fără credință, după cum credința noastră nu este valabilă fără fapte.

Declarația apostolului că Dumnezeu va îndrepta pe neamuri prin *credință* (Gal. 3:8), este arătată prin context spre a arăta că împăcarea nu se va săvârși ca drept urmare a legământului legii, ci prin har și în condițiunile Noului Legământ, în care trebuie să se creadă, și pe care trebuie să-l primească și căruia vor să se conformeze toți aceia care vor să beneficieze de dânsul. Deosebirea între îndreptarea prezentă a bisericii și cea viitoare a lumii, este că consacraților din prezent li se acordă o *tovărășie instantanee* [imediată] cu Tatăl prin exercițiul credinței, și pe baza unei îndreptări socotită; pe când exercitarea unei credințe de supunere în condițiunile mai favorabile ale veacului viitor, nu vor aduce nici o îndreptare și *tovărășie* cu Dumnezeu în acest timp decât numai la sfârșitul Mileniului. Între timp lumea va fi în mâinile marelui Mijlocitor, a cărui misiune va fi de a înfățișa lor voința divină, corectând și restaurând pe aceia cari vor fi ascultători, până ce aceștia vor fi *de fapt* îndreptați, la care timp el îi va prezenta nevinovați înaintea Tatălui, și când el va preda împărăția lui Dumnezeu, Tatăl său.—1 Cor. 15:24.

Acum Dumnezeu caută o clasă specială, pentru a constitui Noua Creațiune, și nimeni n'a fost chemat cu aceasta chemare cerească, decât acei cari au ajuns la cunoștința harului lui Dumnezeu în Christos și au fost în stare să primească acest aranjament dumnezeesc prin credință. Numai aceia sunt chemați care se încred atât de mult în marea desfășurare a planului lui Dumnezeu încât aceasta credință a lor le influențează cursul vieții lor actuale, iar viața viitoare li se pare de o valoare atât de mare, încât, în comparație, viața prezentă și interesele ei par ca pierdere și nimicuri. Exercițind credință în acest timp întunecat, când

predominarea răului atacă înțelepciunea, iubirea și puterea Creatorului, credincioșii sunt socotiți de Dumnezeu ca și când ar fi trăit în epoca Milenară și actualmente ar fi fost restituiți la desăvârșirea umană. Iar aceasta stare socotită le este acordată cu intenția ca ei să aducă aceasta perfecție omenească drept jertfă—să înțelege deci trupurile lor [socotite perfecte] și toate privilegiile restituirii, speranțele lor, țințele și interesele pământești, ca jertfe vie lui Dumnezeu. În schimb li se pune înainte speranța și făgăduința divină, moștenirea firii dumnezeiești, tovărășie cu Christos, de care sunt legate, ca dovezi ale sincerității, condițiile de suferință și pierdere a intereselor și onoarei omenești.

În al cincilea rând, aceasta clasă, îndreptată prin credința sa, nu trebuie să procedeze în așa chip încât să-și nege credința prin fapte voite contrarii. Trebuie să știe că Dumnezeu, deși tratează cu dânșii din punct de vedere al credinței, și nu le pune în socoteala Răscumpărătorului lor, și nu-i respinge sau alungă din pricina defectelor lor, ci-i tratează după har și conform spiritului, voinței sau intenției lor, și nu după carne—totuș, el așteaptă ca trupul să fie supus minții celei noi pe atâta cât este posibil dela noi, și cât se va strădui să contribuie la toate lucrurile bune în măsura posibilității și ocaziunilor deschise. În acest sens și în aceasta măsură stau faptele noastre în legătură cu îndreptarea noastră, ca mărturie pentru sincera devotațiune. Cu toate acestea judecarea noastră din partea Domnului se face nu după fapte ci după credință: căci dacă am fi judecați după fapte toți am fi găsiți „lipsiți de mărirea lui Dumnezeu“; dacă însă suntem judecați potrivit inimilor, intențiunilor noastre, Noulle Creațiuni găsesc aprobarea măsurii divine sub și în condițiunile Răscumpărării de har, prin care meritul sacrificiului lui Christos le acopere greșelile lor nevoite. Și de sigur nimenea nu se va opune dreptelor cerințe a Domnului care așteaptă dela noi roadele dreptății, atât cât este posibil în starca imperfectă de azi. Mai mult decât atât el nu cere, iar mai puțin ca atât nu va accepta și nu va răsplăti.

Ca o ilustrare a acestei operi generale de îndreptare

prin har, prin sângele și prin credința noastră, și rezultatul faptelor bune din acestea, să luăm ca pildă serviciul tramvaiului electric. Uzina sau rezervorul puterii centrale a electricității va ilustra într-o măsură oarecare sursa îndreptării noastre, darul lui Dumnezeu. Sârma care transmite curentul să reprezinte în chip imperfect pe Domnul nostru Isus Christos, trimisul Tatălui pentru îndreptarea noastră; iar tramvaiul sau vagoanele propriu zis să reprezinte pe credincioși, în timp ce ruda care face legătura între tramvaiu și sârma electrică să reprezinte credința care trebuie exercitată și care trebuie să apese tare asupra firului. 1) Total depinde de curentul electric. 2) Este firul care transmite acest curent nouă. 3) Fără de ruda credinței care să atingă pe Domnul nostru Isus Christos, canalul îndreptării noastre, noi n'am putea primi nici o binecuvântare. 4) Binecuvântarea primită de noi prin contact cu Isus Christos ar corespunde luminării tramvaiului cu lumina electrică, ceea ce ar indica că puterea este acolo și poate fi întrebuințată. 5) Conducătorul sau pornitorul motorului care duce tramvaiul cum și mânerul său reprezintă voința omenească, și 6) motorul însuși reprezintă activitatea sau energia noastră sub puterea care ne vine prin credință. Toate aceste puteri combinate sunt necesare progresului nostru,—spre a putea face cercuitul și în cele din urmă a ajunge la locul sau garajul tramvaielor cari, în aceasta ilustrare, ar corespunde locul nostru ca Creațiuni Noi în casa cu multe locuințe ale Tatălui nostru, sau stările create pentru mulți fii de diferite natuți.

ÎNDREPTAREA ȘI VREDNICII VECII

Privind în urmă, putem vedea din istorisirile apostolilor, că în vechime, înainte ca sângele lui Christos să se fi dat pentru îndreptăcirea noastră, au trăit unii vrednici—Enoch, Noe, Abraam, Isaac, Iacob, David și alți diferiți profeți sfinți cari au fost îndreptați prin credință. Dacă ei nu puteau avea credință în sângele prețios, ce credință era într'înșii ca să poată fi îndreptați? Răspundem, după cum este scris: „Ei credeau lui Dumnezeu și aceasta le fu socotită spre îndreptățire.”

Este adevărat că Dumnezeu nu le-a destăinuit lor filozofia planului său, cum a făcut-o aceasta față de noi ca să putem vedea cum poate fi el drept, fiind în acelaș timp îndreptățitorul aceluia care crede în Isus. Prin urmare ei nu erau vinovați de faptul că n'au crezut în ceea ce nu le-a fost destăinuit. Ei crezuseră însă în cele ce Dumnezeu le-a făcut de cunoscut, iar aceeaș descoperire pe care Dumnezeu le-a făcut-o lor conținea tot ce știm noi acum detaliat, decât într-o formă foarte condensată, după cum o ghindă conține un stejar. Enoch profetiză venirea lui Christos și binecuvântarea ce va rezulta printr'însul. Abraam crezu în Dumnezeu că seminția sa va fi atât de binecuvântată de Dumnezeu încât toate familiile pământului vor fi binecuvântate printr'însa. Aceasta însemna o înviere a morților, deoarece multe din națiunile pământului muriseră deja. Abraam credea că Dumnezeu este în stare să-i învieze din morți—până într'atât încât, fiind pus la probă, era gata să se despartă de Isaac, prin care trebuia să se îndeplinească făgăduința, socotind că Dumnezeu putea să-l trezească dintre morți. Ca anume cât de clar și de luminat a putut el și alții să discearnă metodele exacte prin care Dumnezeu va stabili regatul său în lume, introducând dreptatea vecinică prin îndreptarea tuturor celor ce vor asculta de Isus Christos, noi nu putem ști. Avem însă cuvintele Domnului nostru că Abraam, cel puțin, deosebi clar gândul despre epoca Milenară, și posibil deduse ideea sacrificiului ispășitor pe care-l va îndeplini Domnul nostru când zise: „Abraam tatăl vostru fu bucuros să vadă ziua mea, și văzu și fu mulțumit.“—Ioan 8:56.

Toți nu pot vedea clar deosebirea care există între îndreptarea lui Abraam și a altor meritoși ai trecutului la *tovărășie* cu Dumnezeu, înainte ca dânsul să fi complectat baza acestei *tovărășii* a sacrificiului lui Christos, și cealaltă îndreptare la *viață* în timpul epocii evanghelice. Există totuș o diferență mare între acestea binecuvântări, deși credința este necesară pentru ambele. Toți erau sub osânda dreaptă a morții, și de aceea nimenea nu putea fi socotit liber de aceasta sentință, și să fie „îndreptățit la viață“ (Romani 5:18), până abea

după ce marele sacrificiu ispășitor fusese îndeplinit de către Răscumpărătorul nostru; după cum declară apostolul, acest sacrificiu fu necesar „spre arătarea dreptății lui în timpul de acum, pentru ca să fie el drept și îndreptățind pe cel prin credință în Isus.” (Rom. 3:15, 26) Justiția însă, prevăzând executarea planului de răscumpărare, nu putea obiecta anunțării sale de a face cunoscut aceasta mai întâi aceloră cari au fost vrednici de o atare favoare, pentru că ei au crezut în cuvântul lui Dumnezeu; credință care a fost destul de puternică de a-i îndrepta și a-i face prietenii lui Dumnezeu.

Apostolul vorbește de „îndreptățirea care dă viață” (Rom. 5:18) ca fiind orânduirea divină prin Christos, care în sfârșit va fi la îndămâna tuturor oamenilor. Și aceasta îndreptare spre viață este dăruită acum aceloră cari sunt chemați a fi Creațiunea Nouă, prin exercitarea nemijlocită a credinței. Aceștia ajung la o îndreptare nu numai de tovărășie cu Dumnezeu ca prieteni ai săi și nu ca străini și dușmani, ci afară de aceasta, ei au posibilitatea ca prin aceeaș credință să-și însușească drepturile restatornicirii *la viață*, obținută *pentru dânsii* prin sacrificiul Răscumpărătorului, pe care apoi să le sacrifice în schimbul unei întovărășiri cu Christos la sacrificiul său de înalt și mare preot, și sub care ei devin sub-preoți jertfitori.

Pe când profeții și alți credincioși ai trecutului puteau ajunge la tovărășie cu Dumnezeu prin credință în desfășurarea unui plan care nu le era descoperit și chiar nici început încă, se pare că este imposibil pentru justiția divină a mai continua astfel cu toți alții, până ce ispășirea pentru păcate n'a fost realmente depusă prin sacrificiul lui Christos. Aceasta este în deplin acord cu declarația apostolului că „Dumnezeu rândui mai dinainte ceva mai bun pentru noi [biserica vârstei evanghelice, Noua Creațiune], ca să nu fie ei [credincioșii și vrednicii din trecut] desăvârșiți fără noi.” (Evrei 11:40) Aceasta mai este în armonie și cu declarația Domnului nostru, privitor la Ioan Botezătorul, cum că nu s'a ridicat din cei născuți dintre femei vre-un profet mai mare decât dânsul, totuș mu-

rind el înainte de a se fi procurat actualmnete prețul de răscumpărare, cel mai mic în clasa împărăției cerului, Noua Creațiune, îndreptată *la viață* [după ce sacrificiul pentru păcat a fost de fapt depus] și chemat să sufere și să domnească cu Christos, va fi mai mare decât dânsul.—Matei 11:11.

Am menționat deja faptul că Christos și biserica în glorie, vor îndeplini o operă de îndreptare [restaurare] în lume, în timpul epocii Milenare, și că aceasta nu va fi o îndreptare prin credință ca a noastră, ci o îndreptare *reală*—îndreptare prin fapte în sensul că deși va fi amestecată cu credință, proba din urmă, va fi „potrivit cu faptele lor“. (Apoc. 20:12) Acum Noua Creațiune trebuie să umble prin credință și nu prin vedere; și credința lor este încercată, și i-se cere „să îndure, ca văzând pe acela care este nevăzut“ să creadă lucruri cari după dovezile dinafară par neprobabile, neverosimile minții carnale. Și aceasta credință, susținută prin faptele noastre *nedesăvârșite*, este susținută de faptele *desăvârșite* ale Domnului îndeplinite în favoarea noastră. Și este bineprimită lui Dumnezeu în baza principiului, că dacă în împrejurări nefavorabile noi ne străduim a fi pe placul său, și în chipul acesta ne însușim spiritul lui Christos de a ne bucura să suferim pentru dreptate, este o dovadă că sub împrejurări mai favorabile de sigur nu am fi mai puțin credincioși și fideli principiului. Când *cunoștința* de Dumnezeu va umplea tot pământul, și întunerecul și ceața care împrejuruesc acum pe credincioșii Domnului va fi dispărut, iar marele Soare al dreptății va umplea lumea cu adevărul prin cunoașterea deplină și absolută a lui Dumnezeu, a caracterului și planului său,—când oamenii vor vedea dovezile favoarei, iubirei și împăcării prin Christos, în ridicarea treptată a tuturor care caută armonie cu dânsul—când restituirea mentală, morală și fizică va fi *evidentă*—atunci credința va fi într-o mare măsură deosebită de credința oarbă, necesară acum. Atunci oamenii nu vor mai avea nevoie să privească „ca într-o oglindă mărirea Domnului“; nu vor mai fi forțați spre a putea vedea dovezile lucrurilor glorioase rezervate acelor cari iubesc pe Dumnezeu, căci acelea

lucruri glorioase vor fi mai mult sau mai puțin clar manifestate oamenilor. Deși oamenii vor crede atunci lui Dumnezeu și vor avea *credință* într'însul, va fi o mare deosebire între credința ce o vor avea față de dovezile pe care le vor vedea cu ochii și credința pe care trebuie să o exercite acum Noua Creațiune în privința lucrurilor ce nu se pot vedea. Credința pe care Dumnezeu o caută acum la poporul său, este prețioasă în ochii săi, și este particulară unei anumite clase, puțin numeroasă; de aceea a pus el un astfel de premiu sau răsplată pentru dânsa. Când Epoca Milenară va fi introdusă pe deplin în lume, va fi cu neputință ca cineva să aibă îndoială în privința faptelor vădite, și deci nu ar fi la loc să mai continue a oferi premii și răsplată specială acelor care nu s'ar îndoi.

Însă deși cunoștința de Dumnezeu va umplea pământul, și nu va mai fi nevoie a spune aproapelui: „Cunoaște pe Domnul!“—totuș, oamenii vor fi supuși unei aspre încercări—nu de credință, ci de fapte, dovezi de supunere; căci „va fi că orice suflet care nu va fi ascultat *[supus]* de acel profet, nimicit va fi din popor.“ (Fapte 3:23) Tocmai pentru epoca prezentă de întuneric, privitor la planul divin, când păcatul abundă și Satan este prințul acestei lumi, pentru aceasta epocă puse Domnul un premiu al acestei credințe, zicând: „După credința ta să fie ție.“ (Mat. 9:29) Și iară: „Aceasta biruință care a biruit lumea este credința noastră.“ (1 Ioan 5:4) În ce privește însă încercarea lumer, sau judecata ei în epoca Milenară, citim că toți vor fi judecați potrivit cu *lucrurile* lor—susținute de credință; și după cum vor fi faptele, așa va fi și răsplata, și la sfârșitul Mileniului vor sta aprobați sau desaprobați de către Domnul.—Apoc. 20:12.

După cum am văzut, îndreptarea înseamnă aducerea păcătosului la deplină armonie cu Creatorul său. Nu citim nicăieri despre necesitatea îndreptării păcătosului față de Christos, dar citim că prin meritul lui Christos el trebuie să fie îndreptat față de Tatăl, și ne va ajuta mult să înțelegem acest subiect prin o examinare a cauzei pentru ce este aceasta astfel. Este astfel pentru că Creatorul este reprezentantul propriei sale legi,

sub care puse la început pe Adam și rasa sa, declarând că binecuvântarea și viața vecinică depinde de ascultarea sa, iar nesupunerea îl va face să piardă viața și favoarea sa. Acest punct de vedere sau stare de fapt nu pot fi puse la o parte. De aceea, înainte ca omenirea să poată ajunge la tovărășie cu Dumnezeu, spre a se bucura de viața sa vecinică, trebuie ca într'un chip sau altul să ajungă iarăși în perfect acord cu Creatorul ei, și astfel înapoi la aceea perfecție care poate sta în fața deplinei lumini a inspecției divine și la deplină încercare a supunerii. Astfel lumea, ca să spunem așa, era cu totul îndepărtată de Atotputernicul—care cu adevărat orândui legile sale într'asa fel încât să fie peste putința justiției de a se amesteca în ele, făcând astfel necesar planul său de mântuire și restituire, sau îndreptare, sau înapoiere la desăvârșire celui supus și ascultător, prin Răscumpărător, care între timp stă ca Mijlocitor între Tatăl și omenire.

Mijlocitorul—deși desăvârșit, nu avea nici o lege de menținut; el nu pronunțase nici o osândă în contra lui Adam și în contra rasei sale care să-l împiedece de a recunoaște și de a fi milos față de imperfecțiunile lor. Din contră, el cumpără lumea în păcat și imperfecție, dându-și seama de starea ei mizerabilă. El preia omenirea așa cum o găsește, iar în cursul Mileniului va trata cu fiecare individ în parte după starea fiecăruia, fiind îngăduitor și milos față de cei slabi, cerând mai mult dela cei tari, potrivindu-se astfel pe sine și legile împărăției sale diferitelor particularități de defecte și slăbiciuni, așa cum le găsește, căci „Tatăl nu judecă pe nimenea, ci judecata toată a dat-o Fiului.” (Ioan 5:22) Fiul va ilustra omenirii desăvârșirea legii divine, la care trebuie să ajungă toți, înainte ca ei să poată fi drepi și bineprimiți înaintea lui Dumnezeu—atunci când Tatăl îi va pune pe probă la sfârșitul epocii Milenare. Isus nu va insista însă asupra acestui stindard de perfecție, susținând că acei care nu se ridică până la deplina ei măsură sunt călcătorii ei, având nevoie de grație spre a acoperi fiecare încălcare, ori câtă ar fi ea de involuntară și neintenționată. Tocmai dimpotrivă, toată aceasta *ispășire* pentru încălcările legii desăvâr-

șite și nestrămutată a lui Dumnezeu va fi terminată înainte de ce Isus va fi luat în mână frânele guvernării.

Isus a plătit deja prețul prin propria sa jertfă. În mod grațios acest merit el l-a imputat casei credincioșilor, iar la încheierea veacului evanghelic va face o depunere sau aplicare definitivă a întregii jertfe ispășitoare pentru „tot poporul”—cuprinzând toată lumea. Dumnezeu ne-a arătat prin pilda zilei de ispășire că acest merit va fi acceptat de dânsul, iar ca rezultat al acestei acceptări, Christos și biserica sa vor prelua stăpânirea lumii, sub ceea ce am putea numi legi marțiale sau despote, cari înlocuiesc pe cele obișnuite din cauza cerințelor cazului, și împart legea într'un chip potrivit nu acelor cari sunt în situație perfectă [cum sunt legile împărăției universale a lui Dumnezeu] ci potrivit situației de rebeliune și anarhie care s'a produs în lume ca rezultat al păcatului. Aceasta guvernare de circumstanță—in care Regele va domni nu numai ca Rege ci și ca Judecător și Preot suprem, este chemată să îndrepteze lumea realmente, și nu socotit, prin fapte care vor fi măsura sau proba din urmă—susținute de credință. Aceasta reală îndreptare va fi îndeplinită nu la începutul domniei Milenare, ci ca rezultat al acestei domnii, la încheierea ei.

Îndreptarea prin credință din timpul de acum are de scop de a îngădui câtorva, pe cari Dumnezeu a hotărât să-i cheme la o slujbă specială, să participe în legământul harului sau legământul abraamic ca seminția făgăduită, ca tovarăși jertfitori, și ca urmare tovarăși în domnie cu Isus. Nici chiar cu aceștia Dumnezeu nu poate veni în contact direct, ci, ca să spunem așa, chiar și după ce sunt îndreptați prin credință și prin meritul Răscumpărătorului lor sunt încă tratați ca incompetenți și informați că sunt bine primiți numai în Christos; iar toate contractele și legămintele lor de jertfă, dacă n'ar fi susținute de el, ar fi fără valoare.

Cât este de dorit că singurul scop al acestei vârste evanghelice este adunarea Micei Turme chemată să constituie Noua Creațiune, iar aranjamentul îndreptării credincioșilor *la viață*, prin credință, are de scop de

a le da posibilitatea să stea înaintea lui Dumnezeu, prin care să poată intra în obligațiile cerute candidaților Nouăi Creațiuni. După cum am mai arătat, condiția pe baza căreia aceștia sunt bineprimiți este aceea a jertfirii de sine. Deoarece Dumnezeu nu poate primi ca jertfă nimic ce este pătat, imperfect, ca membre a rasei pătate și condamnate, nu putem fi bine primiți până ce n'am fost mai întâi îndreptați de orice păcat; "ca astfel, după cum spune apostolul, să putem „înfățișa corpurile noastre ca o jertfă vie, *sfântă, bineplăcută* lui Dumnezeu—serviciul nostru înțelept."—Rom. 12:1.

ÎNDREPTĂȚIREA PARȚIALĂ

În vederea celor de mai sus, ce putem spune despre acei cari ajung la punctul de credință în Dumnezeu și la oarecare *măsură* de îndreptare, dar văzând că a înainta mai departe pe calea Domnului înseamnă jertfire de sine, negare, etc., țin înapoi și nu intră prin poarta cea strâmtă la calea îngustă a unei depline consacrări până la moarte. Putem spune oare că Dumnezeu se va mânia pe dânsii? Nu; trebuie să presupunem că până la un anumit punct, înaintând pe calea dreptății, ei erau plăcuți lui Dumnezeu; și că primesc o oarecare binecuvântare, reiese clar din cuvintele apostolului: ¹⁾ „Fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos." Această pace implică o oarecare discernere a planului divin cu privire la iertarea păcatelor celor credincioși. (Fapte 3:19) Mai înseamnă că în oarecare *măsură* ei stă în armonie cu principiile dreptății, deoarece credința în Christos este întotdeauna reformatoare. Ne bucurăm cu toți aceia cari ajung până la acest grad; ne pare bine că ei au acest avantaj asupra masselor în genere pe cari dumnezeul acestei lumi li-a orbit complet, și cari, de aceea, nu pot vedea și aprecia acum grația lui Dumnezeu prin Christos. Pe aceștia îi îndemnăm să rămână în favoarea lui Dumnezeu, urmând calea supunerii depline.

¹⁾ Păreră mai târzie a autorului este că acest text se poate considera ca referindu-se numai la cei deplin îndreptați, sau real îndreptați.

„NU PRIMIȚI ÎN DEȘERT DARUL LUI DUMNEZEU”

Ori cât ne-am bucura însă cu aceștia, și ori cât de multă pace și bucurie poate fi dăruită acestor credincioși, care încearcă să umble pe calea dreptății, dar evitând drumul îngust al sacrificiului, trebuie totuși să le atragem atenția că ei „primesc darul lui Dumnezeu în deșert” (2 Corinteni 6:1)—deoarece darul lui Dumnezeu manifestat față de ei prin îndreptarea ce au primit-o, era menit să fie piatră de pășire spre privilegii și binecuvântări mai mari, spre a se face părtași chemării înalte—de a deveni Creațiuni Noi. Ei primesc în deșert darul lui Dumnezeu, pentru că nu se folosesc de acest prilej fără asemănare de mare, și după indicația Scripturilor un asemenea privilegiu nu va mai fi oferit niciodată. Ei primesc darul lui Dumnezeu înzadar, pentru că privilegiile restatornicirii cari le vor fi acordate în Mileniu, vor fi acordate deopotrivă întregii rase mântuite. Darul lui Dumnezeu din veacul prezent constă în faptul că li-sa atras atenția asupra bunătăților sale înaintea restului lumii, cu scopul ca prin îndreptare să poată ajunge la înalta chemare și a tovărășiei la premiul glorios ce va fi dăruit trupului măreț al lui Christos, preoțimea împărătească.

Aruncând o privire asupra „lumei creștine”, pare evident că marea masă a credincioșilor, sinceri chiar, n’a mers mai departe de pasul acest elementar al îndreptării: ei au „gustat că Domnul este îndurător”, și aceasta le-a fost îndeajuns. S’a întâmplat cu ei tocmai dimpotrivă de ceea ce trebuia să facă: prin această „gustare” ei ar fi trebuit să se trezească la o mai mare sete pentru dreptate, pentru adevăr, pentru cunoașterea mai adâncă a caracterului și planului divin, spre o creștere mai mare în cunoștință și iubire, dorind să ajungă la o mai deplină înțelegere a voinței divine, referitor la dânsii, pe care o vom considera mai târziu sub titlul Sfințenie.

Atât cât putem noi discerne, avantajul acestor credincioși îndreptați este numai pentru viața prezentă și ușurarea ce o simt gândindu-se la caracterul de îndurare al lui Dumnezeu și la viitoarele sale purtări

cu dănșii. Și totuș cunoștințele lor în această direcție sunt atât de insuficiente încât ei adesea cântă:

„Mă gândesc trist de multe ori,
Sunt eu sau nu al Domnului.“

Fapt sigur este, că, deși Christos a fost înțelepciunea lor până ce le arată trebuința de un Mântuitor și ceva din mântuirea pregătită printr'insul, totuș nu se prevede în planul divin că el să continue a fi înțelepciunea lor, introducându-i „în lucrurile mai adânci ale lui Dumnezeu“, numai în cazul când prin consacrare și devotațiune ei devin urmașii urmelor sale. Credinciosul neconsacrat nu e de loc Creațiune Nouă, chiar recunoscând unele din căile și condițiunile lui Dumnezeu, chiar dacă caută să ducă o viață oarecare morală, înțeleaptă și cinstită. El este încă tot de pe pământ, pământesc; el n'a înaintat întru nimie în schimbarea drepturilor sale umane, pământesti, pentru lucrurile cerești, la cari Isus, prin sacrificiul său, îi deschise ușa. Leviții nu aveau dreptul să intre în locurile sfinte ale templului, nici să privească și să aprecieze măreția lor, înainte de a deveni membrii ai preoției împărătești prin o deplină consacrare lui Dumnezeu. A aștepta o preferință sau favoare specială din partea Domnului în timpul vârstei Milenare, din cauza că în viața prezentă au primit darul său în zadar, va fi ca și când am aștepta o binecuvântare specială din cauza că binecuvântarea precedentă a fost rău întrebuințată sau nesocotită. Oare n'ar fi conform procedurilor divine din trecut, dacă am vedea că aceștia cari n'au fost favorizați în timpul vârstei evanghelice, să fie favorizați special în vârsta viitoare? N'ar fi oare aceasta în deplin acord cu cuvintele Domnului nostru: „Cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă“? Intr'adevăr, apostolul ne spune lămurit că atunci când Noua Creațiune va fi completă și epoca Milenară introdusă, favoarea lui Dumnezeu va trece din nou asupra israeliților, dela care a fost luată la începutul acestei epoci evanghelice.—Rom. 11:25-32.

Acei îndreptați la prietenie cu Dumnezeu înainte de această epocă, care și-au menținut îndreptarea lor, și

cari, ca drept răsplată, vor deveni „domnitori peste toată țara”, sub împărăția cerească a lui Christos, au menținut această îndreptare cu prețul multor abnegațiuni și pierderi pământești. (Evr. 11:35) Cei din epoca prezentă, cari vor să întrebuițeze bine și să-și păstreze îndreptarea lor, trebuie să o facă aceasta cu prețul cărnii lor. Mica turmă, credincioasă în chip excepțional, își va jertfi viața în slujba adevărului și a fraților, imitând în aceasta pe Căpitanul mântuirii lor. O a doua clasă, arătată în altă parte ca „Turma cea mare” trebuie să-și obțină răsplata cu costul cărnii; cu toate că din lipsa unui zel arzător în jertfă, ea va pierde marea răsplată a Noului Creațiuni și privilegiile deosebite ale împărăției. Aceste trei clase par a fi singurele care vor profita, dincolo de viața prezentă, de privilegiile speciale ale acestei vârste de îndreptare prin credință.

Infăptuirile împărăției, sub lumina deplinei cunoștințe vor fi, din mai multe motive, mai atrăgătoare israeliților după trup. Când orbirea lor va fi dispărut, aceștia vor deveni extrem de zeloși pentru Unul Domnului, zicând ca în profeție: „Iacă acesta este Dumnezeuul nostru, îl așteptăm, ca să ne mântuie.” (Isaia 25:9) Dar cu toate că israeliții vor fi în mod firesc cei dintâi să se potrivească noului ordine de lucruri, binecuvântările și privilegiile împărăției vor fi—multumită lui Dumnezeu!—repede răspândite prin întreaga lume. Aceasta cu scopul ca toate națiunile să poată deveni copiii lui Avraam, în sensul participării lor la binecuvântările făgăduite printr’însul, după cum este scris: „Te-am făcut tată al multor națiuni; în seminția ta se vor binecuvânta toate familiile pământului.”

CRISTOS SFÎNȚIREA NOASTRĂ

După cum înțelepciunea sau cunoștința de Dumnezeu ne-a venit ca rezultat al jertfirii lui Christos în favoarea noastră, și după cum îndreptarea ne-a venit prin meritul său, când am primit ispășirea sa și ne-am consacrat pe noi lui Dumnezeu, tot astfel și sfînțirea noastră printr’însul vine. Nimeni nu se poate sfînți singur, în sensul de a se curăți pe sine până la punctul

de a putea fi primit de Dumnezeu în familia Nouăi Creațiuni, concepută de spiritul său. (Ioan 1:13; Evr. 5:4) După cum meritul lui Christos era necesar îndreptării noastre, tot astfel primirea noastră ca membri ai trupului său, ca sub-preoți împărătești, și ajutorul său neconținut sunt indispensabile pentru a ne putea face și asigura chemarea și alegerea noastră. Apostolul condamnă pe unii pentru ca „neținând Capul” (Colos. 2:19), și observăm că o astfel de recunoaștere a lui Isus Christos, nu numai ca Mântuitor din păcat, ci ca Capul, trimisul Tatălui, călăuza, instructorul, susținerea corpului, este esențială fiecăruia dintre membrii săi. Domnul ne atrage atenția asupra importanței de a ne supune poruncii sale, repetând mereu: „Rămâneți în mine, ... după cum coarda de viță nu poate face rod dela sine însăși, dacă nu va fi rămas în viță, așa nici voi dacă nu veți fi rămas în mine.” (Ioan 15:4) „Dacă veți fi rămas în mine, și cuvintele mele vor fi rămas în voi, cereți ori ce ați voi, și se va face vouă.” (Ioan 15:7) Apostolul arată încă necesitatea rămânerii în Christos, zicând: „Infricoșător este a cădea în mâinile viului Dumnezeu.” (Evr. 10:31) El continuă să ne arate acest înțeles, citând din profeție: „Căci si este Dumnezeuul nostru foc mistuitor.” Atât iubirea cât și dreptatea lui Dumnezeu arde în contra ori căruia păcat, și „orice nedreptate este păcat”; el nu poate suferi păcatul. De aceea el s'a îngrijit nu de păstrarea păcătoșilor, ci de mântuirea lor din aceasta boală și nimicire.

Împreună cu Sf. Scriptură, acest fapt ne asigură că se apropie vremea când păcatul, cât și urmările sale: durerea, suferința și moartea vor dispărea. Mulțumită Domnului, ne putem bucura și de această trăsătură a caracterului său, anume că Dumnezeu este un foc mistuitor, odată ce el ne-a pregătit un loc de scăpare în Isus Christos în timpul imperfecțiunii noastre nevoite, și pentru ultima noastră scăpare de păcat și moarte și orice slăbiciune, la perfectă sa asemănare. Noua Creațiune va ajunge la perfecțiunea firei divine și în deplinătatea acestei firi; turma cea mare va obține perfecțiunea asemănătoare celei îngerești; și vor fi ser-

vitorii și soții bisericii mărite—fecioarele, amicele, care îi vor urma.” (Psalm 45:14) Apoi vechii credincioși vor fi desăvârșiți în firea umană, chipul lui Dumnezeu în carne, și solii glorioși ai împărăției cerești, precum și canalele de binecuvântare dumnezească a tuturor familiilor de pe pământ. Ultimamente, când cercările și privilegiile și probele veacului milenar vor fi ridicat pe cei supuși și ascultători la desăvârșire, și aceștia își vor fi dovedit loialitatea lor lui Dumnezeu, ei vor fi ajuns la desăvârșirea umană, chipul lui Dumnezeu în carne. Printre toți aceștia, voința lui Dumnezeu va fi atât de bine înțeleasă și urmată cu voioșie, încât el nu va fi pentru dânsii un foc mistuitor, deoarece toată pleava va fi dispărut sub disciplina marelui Mijlocitor, în a cărui grijă au fost lăsați toți prin iubirea și înțelepciunea Tatălui. Christos „va vedea atunci durerile sufletului său și va fi mulțumit” de roadele lui.

Sfințire înseamnă a pune ceva la o parte pentru slujbă sfântă. Păcătoșii nu sunt chemați la sfințire, ci la pocăință; iar păcătoșii pocăiți nu sunt îndemnați la consacrare, ci să *creadă* în Domnul Isus Christos spre îndreptare. Sfințirea este potrivită numai clasei îndreptate, pentru cei care cred în făgăduințele Domnului centralizate în Christos și asigurate prin jertfa sa ispășitoare. Aceasta nu înseamnă că sfințirea nu este un lucru potrivit pentru întreaga omenire. Înseamnă numai că Dumnezeu a prevăzut pentru omenire că atâta timp cât are o situație de păcătoși nepocăiți, ar fi inutil a-i invita la o viață aparte, retrasă, și sfântă; ei trebuie întâi să-și dea seama de păcătoșenia lor, și să se întoarcă; deasemenea nu înseamnă că cel pocăit sau reformat nu trebuie să devie sfânt, pus aparte pentru slujba sfântă, ci înseamnă că o sfințire lipsită de îndreptare ar fi cu totul fără folos. Conform planului dumnezeesc, noi trebuie să învățăm mai întâi despre bunătatea divină în prilejurile care el le-a făcut pentru scăparea noastră din păcat, și trebuie să primim această iertare ca dar gratuit prin Christos, înainte de a fi în starea potrivită de a ne consacra, sau de a ne sfinți sau dedica serviciului sfânt. În lumea aceasta, scopul ace-

stei orânduiri a veacului evanghelic—chemarea spre pocăință, vestea cea bună a îndreptării și invitația celor îndreptați de a se consacra sau sfinți lui Dumnezeu, sunt tot atâtea părți ale marelui plan pe care Dumnezeu îl desfășură acum—adecă dezvoltarea Nouăi Creațiuni. Dumnezeu a hotărât mai înainte că toți aceia cari voesc să fie părtași la Noua Creațiune trebuie să fie jertfitori—jertfitori ai „preoției împărătești“; fiecare dintre ei trebuie să aibă ceva de oferit lui Dumnezeu, întocmai ca și marele nostru preot care „s'a adus pe sine însuși lui Dumnezeu.“ (Evrei 7:27; 9:14) Tot astfel sub-preoțimea, cu toții trebuie să se *aducă pe ei înșiși* lui Dumnezeu, după cum spune apostolul: „Vă îndemn dar fraților [frați, pentru că îndreptarea și consacrarea lor i-a pus în relație cu Dumnezeu], prin îndurările lui Dumnezeu [arătată prin iertarea păcatelor voastre], ca să *înălțați corpurile voastre ca o jertfă vie*, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu: care este serviciul vostru înțelept.“ (Rom. 12:1) Să abservăm acum, că deoarece trupurile noastre nefiind în adevăr „sfinte“, ele trebuie să fie făcute astfel, înainte de a putea fi „bine primite de Dumnezeu“, înainte de a fi socotite ca „sfinte“. Aceasta înseamnă, că trebuie să fim îndreptați prin credință în Christos înainte de a avea ceva sfânt și acceptabil depus pe altarul Domnului; trebuie să fie depus pe altarul său, jertfit, și primit de el prin mijlocirea marelui nostru preot, înainte de a putea fi socotiți ca membri ai preoției împărătești.

Cerința și condiția pe care marele Rege o va pune tuturor în timpul miei de ani va fi sfințirea. Toată lumea va fi chemată spre sfințenie, spre deosebire de tot ce este necurat, de orice fel de păcat, și să se supună voinței dumnezeiești, reprezentată prin împărăție și solii săi. Unii se vor conforma atunci, poate sfințirii numai pe dinafară, fără a fi în realitate sfinți la inimă: aceștia vor face unele progrese mentale, morale și fizicale—până la limita deplină a restituirii, la desăvârșire. Astfel făcând, ei se vor bucura între timp de binecuvântările și răsplățile acelei epoci glorioase, până la sfârșitul ei. Iar dacă până la acel timp

sfințirea nu va fi adâncită în intențiunile gândului și inimei lor, ei nu vor fi potriviți pentru stările vecinice dincolo de vârsta milenară, de care nu vor putea avea parte decât cei absolut în conformitate cu voința divină, în gând, cuvânt și fapt.

În timp ce înfățișând astfel sfințirea ca principiu general precum și înfăptuirile sale viitoare asupra lumii, să nu pierdem din vedere că Scripturile au fost scrise în mod special „pentru îndemnarea noastră”—a Nouăi Creațiuni. Când va sosi timpul pentru instruirea lumii, de a se conforma principiilor sfințeniei, ei vor avea pe marele Învățător: Minunatul soare al dreptății își va așterne minunata sa lumină asupra întregii lumi, umplând-o de înțelepciunea lui Dumnezeu. Nu va mai exista atunci un babilon de teorii și doctrine confuze; căci, vorbind despre aceea zi Domnul a făgăduit: „Și atunci voiu preface buzele popoarelor în buze curate, ca ele toate să cheme numele lui Iehova și să-i servească într'un gând.” (Zefania 3:9) Apostolul se adresează exclusiv Nouăi Creaturi când declară că: „Christos se făcu *pentru noi* înțelepciunea dela Dumnezeu, îndreptățire și sfințenie și răscumpărare.” De aceea să dăm o atenție mai deplină acestui lucru scris pentru învățătura noastră și vădit necesar nouă, dacă ținem să ne facem chemarea și alegerea sigură pentru membrărie în Noua Creațiune.

După cum Dumnezeu spuse tipicilor israeliți: „Sfințiți-vă, și eu vă voiu sfinți pe voi” (Lev. 20:7, 8; Ex. 31:13), tot astfel îndeamnă pe israeliții spirituali la consacrare, să-și prezinte trupurile jertfe vii, să se aducă pe ei înșiși lui Dumnezeu prin meritul lui Christos. Numai acei care se comportă astfel în „veacul bineprimirii” vor fi acceptați de Domnul și considerați ca sfinți înscriindu-le numele lor în cartea vieții Mieluşelului (Apoc. 3:5), și rezervându-le coroanele gloriei, cinstei și nemuririi, care le vor aparține dacă se vor dovedi credincioși tuturor angajamentelor lor, cari, după cum suntem asigurați, constituie numai „un serviciu înțelept.”—Apoc. 3:11.

După cum consacrarea levitilor tipici a fost în o măsură oarecare o consacrare de a urma dreptății, dar

n'a fost o consacrare la jertfă, tot astfel următorul pas al sfințeniei, care aparține celor care primesc dumnezeasca chemare, a fost simbolizat prin consacrarea lui Aaron și a fiilor săi la oficiul preotesc—o consacrare spre jertfă. Aceasta fu simbolizată prin haina lor albă de în reprezentând dreptatea, îndreptarea, și prin oleiul ungerii și prin jertfirea la care toți preoții au luat parte.—Evrei 8:3.

În tipurile levitice ne sunt clar înfățișate două feluri de consacrări: 1) consacrarea generală a tuturor leviților; 2) o consacrare deosebită a câtorva leviți cari erau desemnați *jertfieri*. Cei dintâi reprezintă consacrarea generală spre viață sfântă și ascultare de Dumnezeu, pe care o fac toți credincioșii, și care prin darul lui Dumnezeu în Christos îndeplinește pentru ei o îndreptare provizorie la pace cu Dumnezeu. Aceasta e aceea ce toți adevărații credincioși înțeleg și experimentează în veacul de acum. Însă după cum ne spune apostolul: „Sfârșitul poruncii este iubire din inimă curată (1 Timotei 1:5), care înseamnă că Dumnezeu prevede că conformarea noastră primei consacrări provizorie, conformarea la condițiile îndreptării noastre din veacul acesta, ne va călăuzi încetul cu încetul spre o deplină consacrare să fim preoți jertfitori.

Cum e aceasta? Din cauza că viața sfântă și ascultarea față de Dumnezeu cuprind „iubire din inimă curată“ pentru Dumnezeu și pentru semenii noștri. Iubirea pentru Dumnezeu înseamnă „din toată inima, sufletul și puterea noastră“, și o astfel de iubire nu va aștepta să i-se poruncească ci ea însăși va cere slujbă, zicând: „Dumnezeul meu, ce ai dori să fac eu?“ Fiecare „israelit adevărat“ dela prima venire a Domului a făcut aceasta primă consacrare—tipificată prin Leviți—și acestora le trimise Domnul chemarea specială a evangheliei, invitându-i să se consacreze la moarte, să sacrifice interesele lor pământești în schimbul celor cerești, să-și potrivească stările lor de ucenicie lui Isus, căpitanul mântuirii noastre, și să apuce pe strâmta cale a mării, cinstei și nemuririi. Cei care s'au supus *invitațiunei* au fost primiți ca preoți, membrii

Dumnezeu (Evr. 11:32-39), ne putem oare aștepta ca *îndreptarea spre viață*, acordată în timpul evangheliei acelor care devin leviți antitipici, să poată fi menținută prin mai puțină credincioșie față de Dumnezeu și dreptatea sa? De sigur trebuie să conchidem că aceia dintre credincioșii îndreptați provizoriu [leviți antitipici] cari „socotind prețul“ (Luca 14:27, 28) uceniciei la care conduce consacrarea lor, deja făcută, și refuză apoi să exercite credință în ajutorul făgăduit al Domnului, și mai refuză sau neglijează a păși înainte în desfășurarea „serviciului înțelept“, făcându-și consacrarea completă până la moarte—unii ca aceștia nu pot fi considerați ca menținându-și îndreptarea spre viață, și nici măcar menținerea unei îndreptări de o prietenie oarecare cu Dumnezeu. Ei cad din starea lor ca leviți antitipici și nu mai sunt socotiți ca atari.

Printre cei cari apreciază favoarea lui Dumnezeu însă, și a căror inimă răspunde cu loialitate prilejurilor și „serviciului înțelept“ al unei depline consacrări, și cari țin la legământul lor de ascultare față de Dumnezeu și de dreptate, se află și aceste două clase:

1) Acei leviți antitipici cari bucuroși își „*depun viața*“, și în mod voluntar caută căi și mijloace pentru a servi Domnului, fraților și adevărului, socotind drept plăcere și onoare de a se *sacrifica* astfel, cât și planurile, timpul, influența și bunurile pământești, împreună cu tot ceea ce înseamnă pentru ei *viața prezentă*; aceștia bucuroși și supuși jertfitori, preoți antitipici, și cari în curând vor fi glorificați, vor constitui preoția împărătească împreună cu Domnul. Când jertfele lor vor fi completate, ei nu vor mai fi tipificați prin Aaron și fii săi îndeplinind jertfe pentru popor, ci prin Melchisedek—preot pe tronul său—împărțind lumii, în timpul Mileniului, binecuvântările pregătite prin „jertfe mai bune“ ce au fost aduse în antitipica zi a ispășirii—veacul evanghelic.

2) O altă clasă de credincioși la suflet și loiali răspund chemării, consacrând astfel vrednicia lor de a face parte dintre leviți antitipici, deoarece nu primesc darul lui Dumnezeu înzadar. Însă, vai, deși răspund chemării și ajung astfel la „*unica speranță*”

a chemării lor“, și la toate privilegiile celor aleși, totuș iubirea și zelul lor nu sunt de așa natură încât să-i îndemne să îndeplinească sacrificiile la care s'au obligat. Și deoarece iubirea și credința lor nu sunt destul de intense [înfocate], jertfele lor sau nu sunt deloc puse pe altar sau de sunt puse nu sunt păstrate acolo, și deci nu pot fi socotiți „imitații“ depline ale marelui nostru preot, care avea o deosebită plăcere de a putea îndeplini voința Tatălui. Decarece ei nu biruesc pie-dicile și greutateile puse în calea celor jertfitori, nu vor putea fi socotiți printre biruitoarii cari vor fi părtași cu Domnul la împărăția cerească, ca membrii ai preoției regești. Ei neglijează să-și facă chemarea și alegerea sigură și să umble potrivit legământului lor încheiat cu Domnul.

Ce va fi cu aceștia? Au pierdut ei totul, încercând să câștige premiul, fără a birui în încercarea de zel și iubirea cerută de Domnul? Nu, slavă Domnului. Cu toate că cu ocazia încercărilor, credința și zelul lor n'au fost la înălțime spre a-i clasifica printre preoți, totuș credința care îi făcu să se consacreze la moarte a demonstrat în deajuns sinceritatea credinței lor ca leviți. Nu este însă destul că s'au consacrat pe deplin; trebuie să demonstreze că iubesc pe Domnul din toată inima lor, și nu l-ar *nega cu nici un preț*, chiar și dacă nu sunt destul de credincioși pentru a jertfi prea mult în slujba sa. Care va fi încercarea prin care aceștia vor trebui să treacă pentru a merita partea leviților în împărăție? Și cum va fi ea aplicată?

Am mai vorbit și în alte părți de aceasta „turmă mare“ a celor consacrați Domnului, care sunt în mod atât de viu zugrăviți în Apoc. 7:13-15. „Aceștia sunt care vin din marea strămtorare și își spălară vestimintele lor și le albiră în sângele Mielușelului. Pentru aceasta sunt înaintea [și nu pe] Tronului lui Dumnezeu, și ei slujesc zi și noapte în templul său, [biserica], și cel care șade pe tron va locui peste dânsii.“ „Fecioarele neînțelepte!“ Ele scapă prilejul de a deveni membre ale miresei; Totuș, ele sunt *fecioare*, curate în scopurile inimii lor. Ele pierd *premiul*, câștigând însă mai târziu, prin aspre încercări, o parte la serbarea

nunții cu Mireasa și Mirele ca „fecioarele, amicele care îi urmează.“ „Cu bucurie și veselie intră în palatul Regelui.“ (Psalm 45:14, 15) Ca leviți au pierdut premiul preoției regale, însă sunt totuși leviți și pot sluji lui Dumnezeu în templul său preamărit, biserica, deși nu vor putea fi nici „stâlpi“, nici „pietri vii“ ale acestui templu. (Apoc. 3:12; 19:6, 7; Ps. 45:14, 15) Versul citat în urmă ne atrage atențiunea asupra leviților antitipici din timpurile trecute, cunoscuți israeliților după carne ca „părinți“, și ne asigură că vor fi răsplătiți cu cinstea de a fi „domni peste toată țara.“

Tot astfel cei trei fii a lui Levi (Kohat, Gherșon și Merari) par a înfățișa patru clase: 1) Moisi, Aaron și toată familia preotească a lui Amram [fiul lui Kohat], a căror corturi erau dela templu spre răsărit, sau în fața Tabernacolului. Aceștia erau însărcinați cu toate lucrurile religioase, iar frații lor,—Leviții—slujindu-le ca ajutoare. 2) La sud erau așezate corturile familiei Kohat, cea mai apropiată rudă a lor, și aceștia aveau în grijă lucrurile cele mai sfinte:—altarele, sfeșnicul, masa și chivotul. 3) Așezați spre nord dela Tabernacol se aflau Leviții din familia lui Merari, urmând pe ceilalți în onoarea slujbei lor, și erau însărcinați cu paza lucrurilor acoperite în aur, a stâlpilor, verigilor, ș. a. 4) În partea dindărăt a Tabernacolului, se afla familia Gherșon, însărcinată cu slujbele mai puțin însemnate—ca portar, păzirea perdelelor, cordoanelor, porțile, ș. a.

Aceste diferite familii de Leviți pot fi luate ca înfățișând pe cele patru clase de *îndreptați*, când ispășirea va fi deplină: Sfinții, sau preoția regească, Vrednicii vechi, Turma cea mare, și lumea mântuită. După cum adese se întâmplă când e vorba de simboluri sau tipuri, numele par a fi semnificative. 1) Familia lui Amram, a fost aleasă să fie preoți. Numele *Amram* înseamnă *popor înalt, sau înălțat*. Ce nume potrivit pentru simbolul „Micii Turme“ a cărei Cap este Isus Christos! „Foarte înălțat“, „foarte înalt“, sunt termenii scripturali pentru acești preoți. 2) *Kohat* înseamnă *aliat sau camarad*. Din familia Kohat au fost aleși fii lui Amram spre a deveni o nouă ordine de preoți. Familia Leviților kohatiști ar putea deci reprezenta pe Vred-

nicii vechi a căror credință și supunere față de Dumnezeu precum și dorința și voința lor de a suferi pentru dreptate, a fost atât de vădit manifestată, și față de care ne simțim atât de aproape înrudiți. Într'adevăr, dânsii erau aliații Domnului și ai noștri, și în anumite privințe se apropie mai mult de Christos decât oricare alții. 3) *Merari* înseamnă *amărăciune*; deci familia Leviților merariți pare a înfățișa pe „Marea Turmă“, a concepților de Spirit care pierd premiul preoției regești, și sunt „mântuiți ca prin foc“, ajungând prin mari suferințe și *amare* încercări la situația glorioasă și onorabilă de serviciu pe care o vor ocupa. 4) *Gherșon* înseamnă *refugiat*, scăpat; deci după toate probabilitățile, familia Gherșon pare a reprezenta întreagă omenirea mântuită, care se va refugia sub scutul lui Christos și va fi mântuită de orbirea, sclăvia și împilațiunea lui Satan.

Deci, după cum am văzut, primii în rang printre acești Leviți antitipici, sau îndreptați, vor fi preoții împărătești, sub a căror îngrijire se va afla întreaga împărăție milenară cu toate interesele omenirii. De-a dreapta lor se va afla cea mai apropiată rudă a lor—vrednicii vechi—cari vor fi puși „domnitori peste toată țara“. La stânga lor se vor afla frații lor credincioși din Turma cea Mare.¹⁾ La urmă de tot se vor afla cei mântuiți de moarte și păcat, în timpul Mileniului, a căror loialitate și fidelitate va fi pe deplin dovedită prin marca încercare cu care se va sfârși epoca Milenară.—Apoc. 20:7-9.

Toate aceste clase de Leviți vor fi încercate și vor fi trecut prin încercarea aspră a *supunerii de inimă*. Aceasta nu înseamnă totuș că cei îndreptați acum prin credință, în mod provizoriu, și cari neglijează sau refuză de a păși mai departe să ajungă la *sfârșitul* poruncii—iubire din inimă curată—și cari de aceea primesc darul lui Dumnezeu în deșert, nu se vor mai bucura

¹⁾ Gândul mai din urmă al autorului este că anumite Scripturi par a învăța că *vrednicii vechi* nu vor întrece, ci vor sta mai pe jos decât *Turma cea Mare* în timpul Mileniului, iar la terminarea mii de ani ei vor fi schimbați la natura spirituală și onoruri mai mari.

de nici un alt prilej. Dacă ei, după ce au „socotit costul“ participării în serviciul preoțesc, care este „serviciul înțelept“, refuză oferta, atunci dela sine înțeles că nu vor fi lăudați sau răsplătiți, dar nici nu se poate ca neînțelepciunea lor să fie prea aspru pedepsită, căci atunci chemarea la mărire, onoare și nemurire, nu ar fi din dar, ci din necesitate—n'ar fi învitare, ci poruncă—n'ar fi jertfă, ci obligațiune. Anularea îndreptării lor îi pune din nou cu lumea răscumpărată, tot așa cum au fost înainte de a primi pe Christos prin credință, cu singura diferență că odată cu sporirea cunoștințelor lor, le sporește și răspunderea de a face binele, pe care neglijându-l vor purta oarecare răspundere în viitor. Cu alte cuvinte, actuala încercare spre viață sau moarte vecinică, privește și cuprinde numai pe aceia cari de bună voie se consacrează Domnului spre a-i face voia „până la moarte“. Restul rasei nu este încă sub judecată pentru viață sau moarte vecinică și nici nu va fi până la stabilirea împărăției Milenare. Intre timp însă fiecare om, în măsura cunoștințelor sale clădește sau dărâmă structura caracterului său, contribuind astfel mult sau mai puțin la situația lui Milenară în ce privește viața vecinică care va fi mai bună sau mai rea, după cum ascultă sau se opune cunoștinței și conștiinței sale.

Pentru cei consacrați pe deplin, chestiunea e cu totul diferită. Prin complecta lor consacrare, de bună voie spre *moarte*, ei renunță la viața pământească în total, pentru a câștiga viața spirituală care va fi a lor numai dacă vor fi credincioși până la moarte. Pentru aceștia, necredințioșia va însemna moarte vecinică, întocmai cum se va întâmpla necredincioșilor la sfârșitul Mileniului.

Nici unul dintre Leviți nu avea dreptul la o moștenire în pământul Canaanului. Aceasta este semnificativ pentru faptul că, consacându-și totul ce au Domnului și fiind în deplin acord cu dreptatea sa, stările păcătoase și nedesăvârșite ale prezentului, nu sunt moștenirea lor. Canaanul reprezintă terenul de luptă al stărilor de încercare; învingerea dușmanilor, biruirea răului ș. a., mai ales în timpul Mileniului. Dumnezeu însă

s'a îngrijit și a pregătit o mai bună, nevinovată și desăvârșită moștenire pentru toți aceia pe care îi îndreptează ca Leviți antitipici. Primii cari vor intra în aceasta moștenire mai bună vor fi preoții, care vor intra în ea prin prima înviere și vor fi desăvârșiți la natura dumnezească. Apoi vor veni „vrednicii din vechime“ cari vor câștiga moștenirea desăvârșită a învierii lor ca ființe umane desăvârșite¹⁾ În al treilea rând va veni „Turma cea mare“ care va fi desăvârșită pe planul spiritual; iar la urmă de tot va veni clasa Gherșon, educată, ridicată în timpul Mileniului, și va intra în moștenirea ei prin învierea treptată sau ridicarea pas cu pas, treaptă după treaptă, dela moarte la viață, dela imperfecțiune la perfecțiune, la care vor ajunge la finea Mileniului.

După cum numai cei credincioși, cari se consacrează pe deplin până la moarte, sunt concepuți de Spiritul sfânt și socotiți membrii ai înaltului preot, tot astfel ne arată și tipurile ilustrate mai sus; pentru că Leviții, în general, n'au primit nici o ungere cu oleiul sfânt, simbolul Spiritului sfânt, ci numai preoții, acei care jertfesc. Aceștia erau în întregime stropiți cu oleiul amestecat cu sânge, spre a arăta că Spiritul sfânt se acordă membrilor lui Christos numai în virtutea vârsării sângelui său: 1) Sacrificiul lui Isus Christos în favoarea lor, spre a-i îndrepta; și 2) angajamentul lor de a se face jertfitori cu Christos—depunându-și viețile în serviciul său.—Exod 29:21.

Ungerea înaltului Preot iară era o chestiune diferită, și înfățișa unitatea, solidaritatea bisericii alese; căci aceasta ungere se făcea numai asupra aceluia care trebuia să officieze ca preot principal—numai pentru Aaron, la început. Mai târziu însă ungerea aceasta s'a aplicat fiecăruia dintre fii săi, la rândul după cum fiecare primea slujba de mare preot „ca să îmi preotească“. (Exod 28:41; 40:13, 15) Domnul nostru Isus Christos, Capul bisericii care este trupul său, fu uns cu „oleiul bucuriei [Spiritul sfânt] mai mult decât soții tăi sau conmoștenitorii săi, sub-preoții preoției împărătești.

¹⁾ Vezi nota dela pagina 131.

Oleiul sfânt a fost turnat totul asupra sa, și „din plinătatea sa am primit noi toți favoare peste favoare.“ E nemărginit darul care ni se face prin ertarea și îndreptarea noastră prin meritul sacrificiului său; este aproape imposibil de crezut ca noi să fim chemați de conmoștenitori ai împărăției sale și consacrarea noastră să fie „sigilată“ cu stropirea sângelui și oleiului care ne constituie membrii în Unsul lui Dumnezeu.

Profetul David, călăuzit de Dumnezeu, ne zugrăvește în scris pe acest Uns, și cum ungerea a fost toată revărsată asupra Capului nostru, și care apoi curge în jos asupra noastră cari ne găsim într'însul. (Ps. 133:1-3; 45:8; Luca 4:18) Membrii bisericii sunt frați, al căror spirit îi obligă a trăi în „unire.“ Toți aceia cari sunt una cu Capul, trebuie să simpatizeze cu membrii trupului său, biserica,—și numai în aceasta proporție vor primi ei Spiritul sfânt al ungerii. Acest olei sfânt al ungerii reprezintă Spiritul sfânt și iluminăția ce el o dă acelor pe care Dumnezeu îi primește ca membrii pe probă ai preoției împărătești, Noua Creațiune, dintre care fiecare este pecetluit sau însemnat, sau indicat prin Spiritul sfânt ce-i fu dăruit, după cum am arătat mai sus.

Toți cei însemenați astfel de Spiritul sfânt, probabil ca membrii ai Noiei Creațiuni, sunt asigurați de către Domnul: „Nu sunt din lume, după cum eu însumi nu sunt din lume.“ „Eu v'am ales mie, și v'am rânduit ca voi să vă duceți și rod să aduceți și rodul vostru să rămână.“ „Dacă ați fi din lume, lumea v'ar iubi; dar fiindcă nu sunteți din lume, ei v'am ales mie din lume de aceea lumea vă urește.“ (Ioan 15:16, 19; 17:16) Deși aceste *semne* ale sfînțirii vor putea fi deosebite în o măsură oarecare de către cei lumesti, nu putem totuș aștepta că ele vor provoca admirația și aprobarea lor. Dimpotrivă, le vor considera ca dovezi de slăbiciune și efemenizare. Lumea apreciază și aprobă numai o viață robustă și plină de putere—nu prea dreaptă. Domnul ne explică de ce lumea nu poate aproba pe urmașii săi; adică, lumina este în loc de întuneric, deoarece înălțimea de gândire, vorbă și faptă ale preoților săi, întrec pe cele ale omenirii în general, și astfel condamnă, mult sau mai puțin, calea ei. Lumea preferă să fie

aprobată, să fie măgulită, iar cine nu voește s'o aprobe, este evitat sau chiar respins. Aceasta desaprobare a creștinătății, cu înțelepciune pământească, constituie o parte a încercărilor preoției împărătești. Iar dacă consacrarea lor nu va fi din deplină inimă curată, ei vor ofta mult după tovarășia lumii și vor dori aprobarea ei în așa măsură, încât vor lipsi de a umbla conform Spiritului jertfirii intereselor pământești, pe care ei s'au angajat să le sacrifice. Urmarea va fi că ei vor pierde dreptul la preoție și cu acest drept vor pierde dreptul la Creațiunea Nouă. Totuș, având în vedere bunele lor intenții, Domnul îi va trece prin anumite încercări de foc pentru *nimicirea* cărnii, pe care ei n'au avut zelul necesar să o *jertfească* din proprie voință. Astfel vor fi socotiți vrednici de a se împărtăși la binecuvântările prevăzute pentru Marea Turmă care va eși biruitoare din năcazurile timpului de strămtorare și vor ajunge servi de cinste în fața tronului, pe care va sta Domnul împreună cu Mica sa Turmă credincioasă.

Sfintirea nu are numai două părți, adică partea omului de consacrare deplină și partea lui Dumnezeu din întreaga acceptare, ci mai are și elementul progresului. Cu toate că consacrarea noastră trebuie să fie sinceră și *deplină*, spre a putea fi acceptată de Dumnezeu, trebuie totuș să fie însoțită de o măsură, relativ mică, de cunoștință și experiență. Trebuie așa dar să sporim în sfintire zi cu zi, după cum sporim în cunoștință. Inimile noastre fură pline la început de lipsă de încăpăținare, desbrăcate de voința de sine, dar capacitatea inimei noastre era mică, și numai pe măsura ce crește și se lărgește sfintirea trebuie să ne țină pasul umplând fiecare colț al inimei. Apostolul ne grăește astfel: „Fiți plini de spirit“; și apoi iar: „Iubirea lui Dumnezeu care se revarsă în inimile voastre să vă umplă tot mai mult.“ S'au prevăzut mijloace de înlărgire a inimilor noastre, și acestea sunt arătate prin cuvintele exprimate în rugăciunea Mântuitorului: „Sfintește-i în adevărul tău, cuvântul tău este adevăr.“—Ioan 17:17.

A fost cuvântul sau vestea lui Dumnezeu, „*înțelepciunea*“ lui Dumnezeu prin Christos, care a început să manifeste pentru noi în favoarea divină și care ne-a

condus pas cu pas până la consacrare; iar acum a acelaș Cuvânt sau veste a lui Dumnezeu prin Christos, este menită să ne lărgească și să ne umplă inimile. Cu toate că este datorința lui Dumnezeu de a ne prevedea cu adevărul care să ne umplă și să ne sfințească, este însă totuș datoria noastră să manifestăm aceea stare a inimei prin care să dovedim că suntem însetați și flămânzi după acel adevăr sfințitor. Trebuie să ne hrănim zilnic cu acest adevăr, spre a ne putea întări în Domnul și a crește în tăria puterii sale. Nu este în deajuns să ne consacram Domnului. El n'are de gând să facă numai candidați la Noua sa Creațiune. Aceștia trebuie să fie instruiți, disciplinați și încercați spre a putea progresa și desvolta diferitele laturi ale caracterului lor, cari trebuie să fie supuse unei probe direct fidelitate față de Domnul. Astfel se va avea certitudinea, că, încercați și ispitiți fiind în toate direcțiile, aceste fapte noi vor fi găsite loiale aceluia care le-a chemat, fiind astfel socotite demne de a împărtăși bucuriile glorioase ale Domnului lor, la care se vor împărtăși prin învierea cea dintâi.

După cum îndreptarea la prietenie a adus pace cu Dumnezeu, tot astfel celalalt pas al deplinei consacrări Domnului și toate interesele pământești cât și toate speranțele și ambițiile ei, schimbându-le pentru speranțele, țințele și binecuvântările cerești, ne aduc o mare ușurare a inimei, dându-ne din ce în ce mai mult seama de însemnătatea marilor și prețioaselor făgăduințe pe cari Dumnezeu le-a făcut Noiei Creațiuni. Aceste promisiuni sunt rezumate pe scurt în aceea că „pentru acei care iubesc pe Dumnezeu toate lucrează spre bine, adică acei care sunt chemați potrivit unei puneri la cale.” (Rom. 8:28) Aceasta e a doua binecuvântare, în adevăratul înțeles al cuvântului, nu pentru că este însoțită de manifestări pe dinafară ale cărnei, ci pentru că cauzează o liniște adâncă în sufletele noastre, și o deplină încredere în Dumnezeu, îngăduind însușirea inimioasă a prețioaselor făgăduinți ale Scripturii.

Din pricina diferenței de temperament, vor exista necesarmente și experiențe diferite în legătură cu această deplină consacrare. Deplina consacrare Domnului,

și recunoașterea griiei sale pentru viitorii membrii ai bisericii alese, va da unora numai odihnă satisfăcătoare și o pace sufletească; pe când alții, de o fire mai voioasă, vor ajunge într'o stare de bucurie și iubire continuă. Trebuie să ne amintim această diferență de temperament, simpatizând cu acei a căror experiențe sunt deosebite de ale noastre, și amintindu-ne că aceleași deosebiri au fost constatate și printre cei doisprezece apostoli. Unii, în special Petru, Iacob și Ioan—erau mai expansivi decât ceilalți, cu privire la toate încercările lor—inclusiv cele dela Rusalii. Aceia frați cari sunt mai apucați și mai aprinși din fire, să învețe moderația pe care o îndeamnă apostolul; iar acei care din fire sunt mai reci și prozaici să se roage și să caute să aibă o mai mare apreciere, o mai mare libertate pentru arătarea minunilor aceiua care i-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Să ne amintim că Iacob și Ioan, doi dintre cei specialmente iubiți, numiți „fii tunetului“ din cauza zelului și impetuozității lor, avură nevoie de corecție în această privință—pentru ași aduce aminte cărui spirit aparțin. (Luca 9:54, 55) Apostolul Petru, unul dintre cei iubiți și zeloși, fu pe de o parte binecuvântat pentru prompta sa recunoaștere a lui Messia; iar cu altă ocazie fu aspru muștrat ca adversar, din cauza zelului său prost întrebuințat. Totuș Domnul și-a arătat lămurit aprecierea sa pentru acești trei discipoli ai temperamentului arzător, în faptul că-i făcu cei mai intimi tovarăși ai săi. Numai aceștia erau pe care îi luă cu sine pe muntele schimbării la față, și în camera unde zăcea fiica lui Iair, pe care Domnul nostru o trezi din somnul morții; și în grădina Ghetsemane tot dânsii erau mai aproape decât alții. De aici putem trage învățătura că zelul este plăcut Domnului, și înseamnă apropierea de dânsul; dar acest zel trebuie în totdeauna să respecte pe Cap, și să se lase condus de cuvântul și spiritul său.

Sfintirea nu înseamnă perfecție umană, după cum au interpretat-o unii greșit; ea nu schimbă întru nimic calitatea creierului nostru, nici nu schimbă defectele trupurilor noastre, în chip miraculos. Este o consacrare sau predare a *voinței*, care prin Christos este primită

ca desăvârșită. Este o consacrare a trupului spre jertfă, și acest trup, după cum am văzut, nu este realmente desăvârșit prin îndreptarea prin credință, ci este numai socotit ca atare, conform voinței, inimei și bunelor noastre intențiuni. După cum spune apostolul, noua voință, trebuie să încerce să supună orice talent, orice putere a trupului său voinței Domnului, căutând să exercite o influență în aceeași direcție asupra tuturor oamenilor cu care vine în atingere. Aceasta nu înseamnă însă că în câțiva ani—cinci, zece, douăzeci, cincizeci—ai vieții prezente, cineva va fi capabil ași aduce propriul său trup imperfect la perfecție. Chiar din contră, apostolul ne asigură, că în moarte el este „se-mănat în stricăciune, sămănat în slăbiciune, sămănat în necinste, sămănat un trup de carne“; și numai la înviere vom primi trupuri noi, puternice, desăvârșite, glorioase, de cinste și nemuritoare. Până atunci noi nu vom putea ajunge perfecția pe care o căutăm și pe care Domnul ni-o făgăduiește, dacă în prezenta epocă de slăbiciuni ne vom dovedi cu inima întreagă cătră dănsul.

Fidelitatea din inimă cătră Domnul înseamnă o sfortare continuă de a supune voinței divine întreaga noastră viață, chiar și gândurile și intențiunile inimei noastre. (Evrei 4:12) Aceasta este prima noastră datorie continuă, și va fi sfârșitul datoriei noastre, căci aceasta este voința lui Dumnezeu, sfîntirea noastră. „Fiți sfînți, căci eu sunt sfînt, zice Dumnezeu.“ (1 Tesal 4:3; 1 Pet. 1:16) Sfîntenie absolută este ceva ce mintea noastră concepe cu bucurie, la care însă nu vom putea ajunge niciodată în realitate, atîta vreme cît suntem supuși slăbiciunilor naturii noastre decăzute, și ispitelor lumii și ale adversarului. Dar zi de zi, pe măsură ce noi suntem aplecați a fi „învățați de Dumnezeu“, și pe măsura ce ajungem la o mai deplină cunoaștere a gloriosului său caracter, mintea cea nouă va câștiga influență, vigoare putere, din ce în ce, mai mare asupra slăbiciunii cărnii, oricare ar fi ea—și aceste slăbiciuni variază între membrii trupului.

Adevărata sfîntire a inimei către Domnul va însemna hărnicie continuă în slujba sa; va însemna o răspân-

dire a veștilor bune și altora; va însemna că trebuie să facem bine tuturor oamenilor după cum avem ocaziune, în special celor ce aparțin Domnului. Va mai însemna că prin aceste diferite mijloace viața noastră, consacrată Domnului, va fi pusă în serviciul fraților (1 Ioan 3:16) zi cu zi, la toate ocaziile. Va mai însemna că iubirea noastră pentru Domnul, pentru frați, pentru familiile noastre și pentru omenire în general, va umplea mereu inimile noastre, în măsura ce creștem în cunoștință, har și supunere față de cuvântul lui Dumnezeu și pilda lăsată nouă de Isus. Totuș, cheltuirea energiilor noastre pentru alții, nu sunt decât tot atâtea căi prin cari, grație îndurării Domnului, *să îndeplinește sfințenia noastră*. După cum fer ascute fer, tot astfel cheltuirea energiilor noastre în serviciul altora ne aduce noi binecuvântări. Afară de aceasta, deși trebuie să ne silim spre starea de a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine—și în mod deosebit pe acei cari sunt de o credință—totuș motivul principal dinapoia acestora trebuie să fie iubirea supremă pentru Creatorul și Mântuitorul nostru, și dorința de a fi și de a face tot ce-i place lui. Deci sfințirea noastră trebuie să fie mai întâi către Dumnezeu, afectând întâi propria noastră voință și inimă. Iar ca rezultat al acestei devotațiuni către Dumnezeu, își va găsi plăcerea de a se exercita în folosul fraților și al tuturor oamenilor.

SFINȚIȚI PRIN ADEVĂR

Din cele premergătoare este vădit că sfințirea pe care o dorește Dumnezeu—sfințirea necesară la câștigarea locului de membrărie în Creațiunea Nouă, nu va fi posibilă decât acelor cari stau în școala lui Christos și învață dela dânsul. Numai aceștia sunt sfințiți prin adevăr. Eroarea nu poate sfinți precum nu poate nici ignoranța. Mai departe, nu putem comite greșală atunci când spunem, că nu tot adevărul tinde spre sfințire; din contră, chiar deși, în general, adevărul este admirabil pentru toți cei care îl iubesc, urind minciuna, cuvântul Domnului nostru este că numai „*adevărul Tău*” este acela care sfințește. Vedem întreaga lume civilă alergând și luptând pentru adevăr, ponegrindu-se

și injurându-se unul pe altul. Geologii își au câmpul lor de a căuta și lupta pentru adevăr, astronomii altul, chimiștii altul, medicii altul, politicianii altul etc. etc. Nu vedem însă că aceasta goană după adevăr să-i ducă pe careva la sfințire. Ba din contră, ca regulă vedem că duce tocmai în direcție opusă; de aceea apostolul spune: „Prin înțelepciunea ei lumea nu cunoaște pe Dumnezeu.” (1 Cor. 1:21) Fapt este că în cei câțiva ani ai scurtei noastre vieți, știind situația noastră imperfectă și decăzută, capacitatea noastră este prea mică spre a putea cuprinde adevărul în toate laturile sale și asupra tuturor subiectelor; și de aceea vedem că oamenii cu succese sunt acei care se specializează pentru o anumită ramură. Acela care se devotază astronomiei va avea tocmai destul de furcă cu dânsa, și nu va mai avea timp să se ocupe cu geologia, cu chimia, cu botanica, cu medicina, sau cu cea mai înaltă dintre științe—„*Adevărul Tău*”—planul divin al vârstelor. În vederea acestui fapt, apostolul, care însuși era un om învățat pe vremea lui, îl sfătuiește pe Timotei să se „ferească de filozofiile omenești” sau minciunile minții îngâmfate. Cuvântul știință înseamnă *adevăr*, și putem fi siguri că apostolul nu avea intențiunea să atace sinceritatea oamenilor de știință din ziua sa, nici să spună că dânsii sunt niște falsificatori cu voia. Cuvintele sale ne trezesc gândul, adevărit de calea științei, că deși toate aceste științe conțin câte puțin adevăr, totuși teoriile omenești, numite științe, nu sunt adevăruri—nu sunt absolut-corecte. În cel mai bun caz ele nu sunt decât cele mai bune găcituri ale studenților cei mai cu atențiune ai acestor ramuri; iar aceștia—după cum știm din istorie și din spusele lor contemporane—se contrazic dureros unii pe alții. După cum savanții și oamenii de știință, de acum cincizeci de ani, negau știința vremurilor înainte de ei, tot așa metodele și deducțiile lor sunt negate de savanții zilelor noastre, și ale savanților noștri vor fi negate de savanții de mâine, ș. a. m. d.

Apostolul Pavel nu era numai un om înțelept și un membru deplin consacrat al preoției împărătești—mai bine calificat decât mulți dintre tovarășii săi, a alerga pe urma pașilor înaltului preot—ci mai era

și unul dintre cei doisprezece apostoli aleși ai Mielului luând locul lui Iuda, el era călăuzit și desemnat de Domnul de-a fi instructorul celor credincioși dealungul epocii evanghelice. Cuvintele unui astfel de exemplu nobil al credinței, cât și pilda consacrării sale, trebuie să cântărească greu și mult pentru noi, cari ca membrii consacrați am intrat pe calea preoției împărătești. El ne îndeamnă să punem la o parte orice greutate și păcatul care curând ne impresoară, și să alergăm cu stăruință calea pusă nouă înainte, privind cu încredere la autorul și implinitorul credinței noastre. (Evr. 12:2) Și ca o îndemnare mai departe, apostolul ne arată propriile sale experiențe, spunând: „Aceasta una fac:” găsesc că deplina mea consacrare Domnului, nu îmi permite risipirea talentelor mele în toate direcțiile, nici chiar studierea tuturor adevărilor. Adevărul Domnului meu, care mi-a cuprins sufletul și călăuzește talentele mele cinstite și consacrate, mi-a arătat limpede că dacă vreau să câștig marele premiu trebuie să-i dau toată atențiunea mea, după cum acei care caută răsplată pământească, trebuie să-i dea toată atențiunea cuvenită. *Aceasta una o fac*—uitând pe cele din urmă [uitând ambițiunile mele de mai înainte pe care le aveam ca student, vechile mele speranțe ca cetățean roman și un om cu educație mai multă decât obicinuită; uitând ispitele diferitelor științe și laurii pe care acestea îi făgăduesc aceluia care aleargă pe căile lor] și mă întind către lucrurile care sunt înainte [ținându-mi ochiul credinței, al speranței, al iubirii și al devoțiunii mele atințit asupra marelui oferte de conmoștenire cu Domnul meu în împărăția cerească, pentru binecuvântarea lumii], alerg la semn către darul de biruitor al chemării de sus.—Filipeni 3:13, 14.

EMOȚIUNEA NU ÎNSEAMNĂ SFÎNȚIRE

Creștinii fac adesea multe confuzii, privitor la măriturile sau dovezile Domnului despre acceptarea acordată consacraților fideli ai acestei vârste. Din eroare unii așteaptă o manifestare pe dinafară, după felul cum s'a întâmplat cu biserica dela început prin binecuvântarea dela Rusalii. Alții așteaptă anumite senzații vo-

ioase dinăuntru. Iar dacă aceasta așteptare nu este realizată, le cauzează și sunt cuprinși de o deziluzie și îndoială privitor la viață, or de ei sunt sau nu ai Domnului. Așteptările acestea se bazează, în mare parte, pe mărturiile acelor cari au trecut prin astfel de exuberante. Este important că Sf. Scriptură nu îndeamnă nicăiri la astfel de așteptări: că toți suntem chemați cu o singură chemare a nădejdi noastre, și că aceleași făgăduințe a iertării păcatelor trecute, acelaș zâmbet părintesc—de favoare și ajutor spre a putea ajunge la premiul ce ne-a oferit—aparține deopotrivă tuturor acelor cari răspund și se conformează condițiunilor chemării. Poporul Domnului să deosbește totuș în felul în care primește făgăduințele Domnului, fie temporale sau spirituale. Unii sunt mai emoționați decât alții și deci mai demonstrativi, atât în vorbă cât și în fapte, pentru zugrăvirea acelorasi emoțiuni. Afară de aceasta, Domnul nu se poartă la fel cu toți copiii săi. Marele Cap al bisericii, Domnul nostru Isus Christos, când se consacră lui Dumnezeu la vârsta de treizeci de ani, și fu apoi conceput și uns de Spiritul sfânt, nu a experimentat nici o emoție exuberantă. Fără îndoială însă, că Isus era plin de convingerea că calea sa este calea cea dreaptă și potrivită, că ea este aprobată de Tatăl și că va fi încoronată cu binecuvântarea divină, oricare i-ar fi încercările. Cu toate acestea, în loc de a fi dus pe vârful unui munte de bucurie, Domnul nostru fu condus de spirit în pustiu, iar primele sale încercări de făptură nouă, concepută de spirit, au fost o ispită aspră asupra sa. Adversarul avu voie să-l asalteze pentru a-l mișca și duce dela devotamentul său către Tatăl, punându-i înaintea alte planuri și căi pentru îndeplinirea lucrului pe care a venit să-l facă—planuri care nu prevedeau moartea sa atât de rușinoasă. Credem că acelaș lucru se petrece cu urmașii Domnului, în momentul și chiar câțva timp după consacrare. Ei sunt asaltați și cuprinși de frică și îndoială, sugerări de ale adversarului, învinuind înțelepciunea divină că ne obligă la sacrificii și pierderea lucrurilor pământești. Totuș nu avem voie să ne judecăm unul pe altul în astfel de chestiuni, dar dacă careva se poate bucura de o clipă de extază, ceilalți

deosemenea se pot bucura împreună cu dănsul. Și dacă un alt consacrat se găsește în încercări grele și înconjurat de năcazuri, ceilalți să-l simpatizeze și să se bucure că sunt învredniciți a avea parte de aceleași experiențe ca și ale Capului.

Oamenii scumpi a lui Dumnezeu, cum au fost Ioan și Vasile Wesley, erau, fără îndoială, consacrați lui Dumnezeu. Totuș concepțiile lor despre rezultatele consacării, deși au făcut bine unor creștini, tot cam în aceeaș măsură au făcut și rău altora, prin încercarea de a crea unora năzuinți nescipturale care nu puteau fi ajunse de toți, producând astfel descurajare și dezastru multora. A fost o mare greșală din partea lor să presupună că consacrarea față de Domnul înseamnă pentru toți acelaș grad de exuberanță voioasă. Acei născuți din părinți creștini și educați sub influența unei familii creștinești, instruiți în toate problemele vieții, conform credinței părinților lor și instrucția cuvântului lui Dumnezeu, n'ar trebui să aștepte că ajungând la vârsta putinței de judecată independentă, în ce privește consacrarea lor individuală Domnului, ei să experimenteze aceeaș culme de bucurie care poate îl cuprinde pe un altul, care, până la aceea vreme, fusese cu totul străin și depărtat de bucuriile și lucrurile sfinte.

Întoarcerea sau convertirea celor din urmă înseamnă o schimbare radicală în viață, înseamnă a întoarce cătră Dumnezeu toate curențele vieții și forțelor care mai înainte alergau în lături dela Dumnezeu, în păcat și egoism. Pe când în cazul celui dintâi, a cărui sentimente și referență încă din copilărie erau crescute de către părinți pioși în direcția dreptății care îi duce la Domnul, pentru unul ca acesta nici o revoluție de sentimente nu poate avea loc și nu se poate aștepta la așa ceva. Aceștia ar trebui să-și deie seama că fiind născuți din părinți credincioși, au fost mai mult sau mai puțin sub favoarea dumnezească până la timpul răspunderii lor personale și individuale, iar consacrarea lor nu este decât confirmarea trecutei lor tovărășii cu Dumnezeu. Aceștia trebuie să-și dea seama că consacrarea lor nu este decât „serviciul lor înțelept”; și trebuie să fie instruiți din cuvântul lui Dumnezeu, odată

ce s'au prezentat lui Dumnezeu, ei își pot însuși, în mai mare măsură decât înainte, toate făgăduințele mari și prețioase ale Scripturilor,—care aparțin numai celor consacrați și copiilor lor. Dacă pe lângă aceasta primesc o vedere mai adâncă în lucrurile planului divin, să o considere drept dovadă mai departe a favoarei dumnezeiești în legătură cu chemarea înaltă a veacului creștinesc, pe care ei să o îmbrățișeze și în care să se bucure.

Expresia apostolului, —„că umblăm prin credință și nu prin vedere“,—se aplică întregii biserici din vârsta evangheliei. Dorința Domnului este să ne desvolte credința—cu scopul de a învăța să ne încredem într'însul și acolo unde nu-l mai putem urma. În acest scop el ne lasă multe lucruri nelămurite, atât încât judecata și vederea omenească este privită, cu intenția ca credința să poată fi desvoltată într'un chip care ar fi imposibil dacă ni s'ar da să vedem semne și minuni miraculoase cu ochii naturali. Ochii înțelegerii noastre trebuie să fie deschiși, și să se deschidă tot mai larg, către Dumnezeu, prin făgăduințele Cuvântului său—prin discernerea și priceperea adevărului—care să ne aducă bucurie de credință în cele necunoscute, nevăzute cu ochiul natural.

Apostolul ne spune că chiar și aceasta deschidere a ochilor înțelegerii noastre este o chestie de progres. El se roagă pentru aceia care se află deja în biserica Domnului, pentru cei consacrați, ca ochii înțelegerii lor să se deschidă din ce în ce mai mult către lărgimea și lățimea, înălțimea și adâncimea înțelepciunii și iubirii lui Dumnezeu. Gândul, că binecuvântările spirituale ale Noiei Creațiuni, care urmează consacrării, nu sunt pipăibile simțurilor sale pământești, ci numai credinței, este ilustrat în umbrele Tabernacolului—prin perdeaua mai dinafară a „sfintei“ în care se ascundeau lucrurile sfinte. Aceasta tipifica taina adevărilor mai adânci, cari erau ascunse până și Levitilor [tipul celor îndreptați dar neconsacrați]. Aceste pot fi cunoscute și apreciate numai de aceia care au intrat în Sfânta, membrii preoției împărătești.

Exuberanța sentimentală, care îi cuprinde pe unii din

cauza temperamentului lor, este adesea pierdută din aceeaș cauză. Însă binecuvântarea și bucuria o pot avea, dacă urmează pe Domnul, căutând a călca pe urma pașilor săi; sunt bucuriile credinței pe care norii și năcazurile pământești nu le pot acoperi, și care, după voința divină, nu vor fi întunecate, decât doar pentru momente scurte, ca în cazul Domnului nostru când strigă pe cruce: „Dumnezeule, Dumnezeule, de ce mai lăsați!” Dupăcum era necesar ca Domnul nostru, luând locul lui Adam, să guste toate pășaniile lui Adam ca păcătos, tot astfel trebuia să treacă și prin această încercare, chiar și dacă numai pentru un moment. Cine poate spune că o astfel de clipă întunecată, nu va fi îngăduită asupra celor mai credincioși dintre urmașii Mielului? Toți astfel de încercări nu vor putea dura multă vreme și sufletul care se încrede în Domnul în clipele întunecate de dezastru, va fi răsplătit cu dărmicie pentru credința și încrederea sa, când norii vor fi trecuți și soarele prezenței lui Dumnezeu va fi răsărit din nou.

O altă cauză de momente sunt sugerate de poet în cuvintele următoare:

„O! dacă norii pământești nu s'ar fi
Să te ascundă din ochii alor tăi tii!”

Norii care se ivesc între copiii deplin consacrați Domnului și Tatălui nostru ceresc și Fratelui lor mai bătrân, au de obicei obârșie pământească. Ei rezultă din faptul că îngăduim ca afecțiunile noastre să graviteze înspre lucrurile pământești, înloc de a le îndrepta asupra celor cerești. Sunt rezultatul neglijenței față de votul nostru de consacrare; neglijenței de a fi cheltuiți în serviciul Domnului; neglijenței de a ne pune viețile pentru frați, de a face bine tuturor oamenilor. În astfel de vremuri, când ochii noștri sunt depărtați de Domnul, de conducerea sa, norii gri se adună repede, și nu trece mult și soarele înțelegerii, credinței și speranței este acoperit. Aceasta este vremea bolnăvirii suiești; a neliniștii lăuntrice. Dumnezeu permite o astfel de supărare pentru noi, însă nu îngăduie să fim cu totul despărțiți de favoarea sa. El își ascunde fața sa de noi, numai spre a ne putea da seama cât de singuratică și nemulțumitoare ar fi starea noastră dacă nu ne-am bucura

de soarele prezenței sale, care luminează calea noastră, făcând ca toată povara vieții noastre să ne pară ușoară; după cum a exprimat-o poetul din nou:

„Mulțumit sunt a-i privi fața,
Hotărât sunt de tot să fac a lui plăcere,
Timpul și locul nu-mi schimbă viața,
Într'insul sufletul meu odihnește în tăcere;
Atins de a iubirii sale fericire,
Palatul, jucărele de copii ar fi,
Și temnițele palate de trândărie,
Dacă Isus este mine acolo ar locui!”

„CARE VINDECĂ TOATE BOALELE TALE”

„Binecuvintează, suflete al meu, pe Iehova; și nu uita toate binefacerile lui: cel ce iartă toate fărădelegile tale, cel ce vindecă toate boalele tale! Cel ce scapă de mormânt viața ta, cel ce te încununează cu milă și îndurare! Cel ce umple de bunătăți sufletul tău, așa că se înnoiesc, ca ale vulturului, tinerețele tale”. — Psalmul 103:2-5.

DESI Domnul îngăduie ca astfel de bofi să copleșească Noile Făpturi, el stă gata să-i vindece atunci când inima lor se găsește într-o stare potrivită. Pentru astfel de dureri sufletești, trebuie să ne apropiem de tronul îndurării dumnezeiești,—ca viața spirituală, vitalitatea și sănătatea să se poată înapoia în lumina favoarei divine. Apostolul ne îndeamnă: „Să ne apropiem cu încredere de tronul darului, ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la timp cuvenit”. (Evrei 4:16) Toate făpturile noi au fost încercate pe această linie, și prin aceste încercări ei devin din ce în ce mai puternici în Domnul și în tăria puterii lui. Chiar slăbiciunile și erorile lor, precum și nevoia lor de a chema pe Domnul în ajutor, răzîmându-se pe brațul său—sunt mijloace de binecuvântare spirituală. Astfel ei se întăresc și se ridică mai mult decât dacă ar fi fost mântuiți de ispite și suferințe și Domnul și-ar fi retras zimbetul său din inimile lor, când devin indiferenți și nepăsători față de privilegiile lor. De fiecare dată ce găsește necesar să caute mila și îndurarea, noua creatură își amintește de necesitatea sacri-

ncialui Mântuitorului—dându-și seama că jertfa lui Christos este suficientă nu numai pentru păcatele din trecut, ci prin jertfa sa pentru toți, el a ispășit toate petele noastre mintale, morale și fizice, de care noi suntem responsabili. Astfel noua creatură își amintește intruna, în tot cursul călătoriei sale pe calea îngustă, că a fost cumpărată cu prețul sângelui lui Christos. Iar încercările, chiar neisbânzile și erorile sale, o apropie mereu de Domnul, în amintirea operii sale trecute ca Mântuitor și a operii sale prezente ca ajutor și eliberator.

Totuși multe dintre noile creaturi n'au învățat ce trebuie să facă față de aceste boli suiești și de aceea sunt înclinate a-și spune: „Iară am greșit. Nu mă pot apropia de tronul darului divin până nu voi fi demonstrat Domnului bunele mele intenții de a câștiga o biruință”. Astfel ei anădă ceea ce ar trebui să fie primul lor pas. Căutând să câștige învingerea prin propria lor putere, și conștiințioși de greșala lor trecută, ei nu se găsesc în starea potrivită „de a lupta lupta bună a credinței” nici împotriva cărnii lor și nici împotriva adversarului ceea ce dă de înțeles că înfrângerea nu va întârzia să vină. Odată cu înfrângerea îi va cuprinde și simțământul de a înceta să mai apeleze la Domnul, supunându-se din ce în ce mai mult norilor cari ascund de dânsul soarele favoarei divine. Iar cu timpul ajung să afirme cu țărle că, în cazul lor particular, norii au fost inevitabili.

Trebuie însă să urmăim tocmai calea opusă: în momentul ce am recunoscut eroarea sau greșala noastră, fie în cuvânt sau în fapt, și ofensa făcută altuia a fost reparată în parte, sau atât cât am putut, trebuie să căutăm numai decât a ne apropia de tronul darului, în deplină cunoștință și lipsiți de orice îndoială. Nu trebuie să credem că Domnul dorește să aștepte ocazii împotriva noastră, și dorește să ne judece aspru; ci trebuie să ne amintim că îndurarea și bunătatea sa a fost care l-a călăuzit să ne pregătească mântuirea, pe când eram încă păcătoși. De sigur că, devenind copiii săi și fiind concepuți de spirit și căutând a urma calea sa spirituală—a umbra după spirit și nu după

carne, oricare ar fi piedecile ce le întâmpinăm în străduințele noastre—in asemenea cazuri iubirea sa crește mereu pentru noi, mai mult decât în trecut, când eram „copii ai mâniei” tocmai ca și alții. Trebuie să ne amintim că dupăcum un tată pământesc se îndură de copiii săi, tot astfel se îndură și Domnul de cei care îl respectă. Trebuie să observăm pe cei mai buni dintre prietenii noștri pământești, simpatia, iubirea și compătimirea lor, și făcând comparația vom vedea că Dumnezeu este cu mult mai bun și mai fidel decât cea mai bună dintre creaturile sale. El ne invită la credință și încredere în el, pe care apoi o răsplătește. Toți aceia cari au avut credință spre a se apropia de el la început, au și trebuie să aibă și mai multă credință de a se apropia de el zi după zi prin toate încercările, năcazurile și slăbiciunile lor, dacă ei voesc. Dacă ei îngăduie ca norii întunecoși să intre între ei și Domnul, și neglijează invitația Cuvântului de a veni la Tronul darului spre a găsi pacea, spre a găsi restaurarea armoniei, ei vor fi ultimamente socotiți nedemni de a ocupa un loc în clasa specială pe care o alege Domnul: „Căci Tatăl pe unii ca aceștia voește să se închine lui”—adică pe aceia cari îi iubesc și se încred în el. „Fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu”. „Aceasta este biruința care a biruit lumea, credința noastră”.—Ioan 4:23; Evrei 11:6; 1 Ioan 5:4.

De sigur că vom întâmpina și trebuie să întâmpinăm multe greutăți în calea noastră, dar Domnul se îngrijește de ajutorul și sfaturile necesare, atât prin cuvântul său cât și prin frații săi, pe cari îi „asează” în trup pentru acest scop. (1 Corint. 12:18) Așa de pildă, ne va fi de folos să putem vedea unde stă greșala drumului nostru,—să putem vedea că amânând vizita noastră la tronul Harului spre a obține îndurarea, până când vom putea avea ceva în mână spre a ne putea îndreptăți, înseamnă că nu apreciem pe deplin marea învățătură pe care Dumnezeu ne-a dat-o timp de secole; adică, că suntem cu toții imperfecti și nu putem face ceea ce am dori; din care pricină era necesar să vie Mântuitorul spre a ne ridica. Acela care umblă să se justifice pe sine însuși, încearcă imposibilul, și cu cât o va afla

mai repede cu atât va fi mai bine de el. Socotelile noastre cu Domnul precum și bilanșul trebuie făcute zilnic, și dacă greutățile sunt considerabile sau sunt ușoare, și dacă inima celui consacrat este obișnuită într-o comunicare continuă cu Domnul, el va găsi binecuvântare deosebită ori de câte ori se va apropia de tronul ceresc, spre care se va îndrepta imediat fără a mai aștepta sfârșitul zilei. Cu toată siguranța însă, nimic nu trebuie să rămână peste noapte, atâta timp cât darul ne așteaptă oricând; a neglija aceasta înseamnă a arăta un spirit contrar celui cuprins în cuvântul lui Dumnezeu.

Greutatea pe care o încearcă unii constă în faptul că, după ce se află la tronul darului, nu primesc binecuvântarea căutată—iertarea păcatelor și împăcarea cu Tatăl. Dificultatea lor poate fi de trei feluri: 1. Se poate ca ei să fie lipsiți de credință, și deoarece purtarea Domnului în timpul de față merge după credință, nimic nu poate fi obținut fără credință. „După credința ta să fie ție”. 2. Greșala lor poate constă în faptul că n’au reparat greșala comisă pe care o mărturisesc; sau că n’au cerut scuză pentru ofensa făcută altora. Sau că, greșind față de Domnul, ei caută pacea fără să mărturisească și să-i ceară iertarea. 3. Nu în rare cazuri de felul acesta, observate de noi, greutatea s’a ivit în urma faptului că vinovatul nu făcuse o cuvenită consacrare Domnului, ei căutau pacea divină, bucuria și soarele favoarei sale—căutau binecuvântările reprezentate prin lumina sfeșnicului de aur și prin pâinile de pe masa de aur din Sfânta,—pe când în realitate ei se aflau departe de aceste lucruri, afară de consacrare, și deci departe de preoția împărătească,—nefiind decât niște simpli Leviți cari primesc un timp oarecare favoarea sau darul lui Dumnezeu înzadar.

Remediul potrivit pentru lipsa de credință este cultivarea ei prin studierea amănunțită a cuvântului lui Dumnezeu, prin meditare asupra bunătății sale prezente și trecute, căutând a ne da perfect seama că Dumnezeu este plin de îndurare, plin de dărnicie față de noi; și în toate acestea este mai mult decât am fi crezut noi vreodată. Pentru cei cu a doua piedecă, remediul

este o imediată și deplină cerere de iertare, și, pe cât s'ar putea, repararea greșelii lor sau contrabalansarea răului făptuit cu bine,—înapoindu-ne apoi la Tronul darului cu credință neștirbită. Iar pentru cea de a treia dificultate, remediul constă în deplina consacrare pe care Domnul o cere acelor care vor să se bucure de privilegiile și orânduirile speciale ale vârstei evanghelice.

O altă clasă a celor consacrați, însă bolnavi spiritualicește care are nevoie de considerațiune aci, este clasa celor îndreptați în aparență prin credință și sinceri în consacrarea lor, și care totuși nu fac decât foarte puțin progres în stăpânirea cărnii lor, și cari în unele cazuri s'ar părea că credința lor în bună-tatea și mila lui Dumnezeu, desbrăcându-i de orice frică, îi lasă mult mai deschiși și expuși ispitelor prin slăbiciunea cărnii, decât au fost la început—când aveau mai puțină cunoștință despre Domnul. Încercările acestora sunt foarte grele, nu numai pentru dânsii, dar pentru toți credincioșii cu care vin în atingere;—iar viața lor pare a fi o succesiune de decăderi (o cădere după alta) și căință, unii pe linia nestatorniciei financiare, iar alții în jurul greșelilor morale și sociale.

Care este remediul acestei stări de lucruri? Răspundem, că unii ca aceștia să fie informați în mod distinct, că noua creațiune nu va fi compusă dintre aceia cari numai contractează obligația de abnegație, de jertfă în lucrurile pământești, făgăduind că nu se vor lăsa conduși de trup, ci numai de spirit,—ci se va compune numai dintre acei cari prin credincioșie și statornicie îndeplinesc acest legământ, fiind astfel socotiți biruitori de acela care ne cîștește inimile. Ei să fie instruiți că procedeul cuvenit celor consacrați este că odată fiind făcuți liberi prin Fiul, ei să fie atât de doritori de a câștiga binecuvântările favoarei divine, încât să se supună de bună voie anumitor restricțiuni și limitări cu privire la cuvintele, conduita și gândurile lor. Ei trebuie să dorească pe Domnul și ajutorul făgăduit, exprimat prin cuvintele apostolului: „Darul meu îți este deajuns; puterea mea se desăvârșește în slăbiciune“. Ori de câte ori păcătuiesc, nu numai că trebuie să ceară iertare dela

cei ofenșați, dar totodată ei trebuie să-și mărturisească Domnului greșala și prin credință să obțină iertarea sa; apoi să făgăduiască mai multă străduință pentru viitor, îngrădindu-și și mai mult libertatea în direcția slăbiciunilor constatate mai în urmă.

Astfel veghind și rugându-se, și aducând „orice gând în supunere” voinței lui Dumnezeu în Christos (2 Corint. 10:5), nu va fi mult până ce vor fi asigurat și pe frații lor de sinceritatea credinței lor, umblând cu atâta băgare de seamă, încât toți vor fi în stare a discerne, nu numai că au fost cu Isus, dar că au și învățat dela dănsul, folosindu-se de ajutorul său de a câștiga biruința asupra slăbiciunilor lor. Cazurile unor astfel de frați și surori intră sub denumirea a ceea ce apostolul numește „a umbla în neorânduială”—și nu după exemplul Domnului—cu privire la felul cum trebuie să fie tratați de către frați, acei cari se lasă stăpâniți de carne, desonorând și defăimând astfel cauza Domnului.

Totuși observăm aci că, atât timp cât se pocăiesc pentru calea lor greșită, dorind din inimă să intre pe calea cea bună, dovedind credință și încredere continuă în Domnul, ei trebuie să fie socotiți ca frați;—aceasta, ori cât ar fi de necesar de a ne restrânge tovărășia cu dănsii, până ce vor fi demonstrat în chip pipăibil puterea de har lucrând în inimile lor și biruind slăbiciunile carnale. Dar ei trebuie să fie încurajați a crede că Domnul este foarte milos față de toți aceia cari au încredere într'Insul, și care doresc din inimă căile sale, cu toate că nu se pot aștepta a fi vreodată socotiți demni de a fi numărați printre clasa biruitoare, până ce zelul lor pentru dreptate nu va fi atât de puternic, încât trupul lor să ofere o mărturie a supunerii față de noua voință.

Am văzut pe unii dintre consacrații Domnului într'o stare slabă și de plâns, dorind din inimă o deplină tovărășie cu Domnul, și totuși lipsiți de instrucția necesară asupra felului cum ar trebui atinsă și menținută. Într'adevăr, aveau Biblia, dar atențiunea lor era îndreptată în alte părți, către învățături, catechisme, ș. a. umblând astfel după tradițiile oamenilor și nu după spiritul sau mintea Domnului, și prin urmare lipsiți astfel de cuvenita hrană spirituală. Rezultatul a fost că se

găseau într-o stare nemulțumitoare a formalismului, necunoscând nici bunătatea și nici bogăția darului lui Dumnezeu prin Christos, necunoscând nici marele său plan de mântuire, și nici chemarea bisericii la noua natură. Această stare de plâns mai întâi de toate are lipsă de laptele cuvântului lui Dumnezeu, și apoi de hrană mai puternică a descoperirilor dumnezeiești. Aceștia însă nu trebuie disprețuiți, nici lăsați în părăsire, chiar dacă, dându-și seama de goliciunea bisericii în genere, au inclinat să caute în altă parte satisfacerea foamei lor sufletești—în plăceri pământești, ș. a. Am cunoscut pe unii din această clasă care în aparență au ajuns la o indiferență față de lucrurile spirituale și cari înzadar au încercat să-și găsească vreo satisfacție sufletească în altă direcție; dar primind „adevărul de față” au înflorit din nou în daruri și cunoștințe spirituale, într'un chip neobișnuit. Credem că sunt mulți din aceștia sub diferitele denumiri sectare, și că este privilegiul aceloră cari au primit lumina adevărului prezent să le dea o mână de ajutor din întuneric la lumina cea minunată; să iasă din seceta spirituală și să intre în abundența grației și a adevărului. Spre a fi însă întrebuințați de Domnul la binecuvântarea acestora, este necesar să căutăm darul și înțelepciunea divină în cuvântul Domnului, exercitându-le cu bunătate, credincioșie și sfăruiță.

INDREPTAREA MERGE ÎNAINTEA SFÎNȚIRII

Am observat că îndreptarea nu este numai consfințirea minții de a crede că Isus Christos muri ca Mântuitorul omenirii, asigurându-i astfel binecuvântări de împăcare cu Dumnezeu, ci spre a deveni un credincios îndreptat este de neapărată trebuință să facem și o anumită consacrare. Îndreptarea înseamnă o deplină recunoaștere a păcatului ca o mare nelegiuire (Rom. 7:13) și o dorință de a ne depărta de dânsul—de a ne elibera de puterile precum și de pedepsele lui ce urmează. Înseamnă deci dorința de a fi drept și în armonie cu marele Creator și cu legile sale drepte. Mai mult chiar, îndreptarea înseamnă că credinciosul și-a propus cu tărie să urmeze dreptatea în toate afacerile vieții. Credința

În Isus, însoţită de o astfel de consacrare, aduce îndreptarea provizorie—însă nu cuprinde jertfa. Dumnezeu are dreptul să ceară ca toate creaturile sale să aprobe dreptatea, arînd nedreptatea, sau altfel să se considere ca străini de dănsul—ca inamicii săi. Dumnezeu nu obligă pe nimeni să-şi cheltuiască viaţa în slujba sa, şi nici pentru vreo altă cauză. De aceea, Sf. Scriptură ne arată că sacrificiul este un lucru voluntar, nefiind nici cerut nici obligatoriu, chiar dacă este, după declaraţia Apostolului, „un serviciu înţelept”, la care el ne îndeamnă spunând: „Vă îndemn dar, fraţilor, prin îndurările lui Dumnezeu, ca să înfăţişaţi corpurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, care este serviciul vostru înţelept”.—Romani 12:1.

La unii, consacrarea spre jertfă urmează îndată după ce au credinţa în Domnul şi dorinţa de a umbla pe urma paşilor sai. După cum am văzut însă această consacrare spre jertfă trebuie să urmeze, dar nu poate să precede îndreptarea prin credinţă, fiindcă numai îndreptăţi prin credinţă putem avea ceva de oferit Domnului ca el să poată primi pe altarul său ca jertfă alături de jertfa Mântuitorului nostru. Iar aici ajung la îndreptare înainte de a se fi oprit la gândul consacrării complete, sau la jertfierea intereselor pământeşti în slujba Domnului. Însă în împrejurările actuale, acei cari pornesc pe calea îndreptării, pe calea dreptăţii, a armoniei cu Domnul, nu vor umbla mult fără a întâlni rezistenţă, fie dinlăuntru, din lume sau de la adversar.

Ei găsesc că calea dreptăţii este un urcuş care devine din ce în ce mai pieziş şi mai greu. A urma pe această cale a dreptăţii, prin mijlocul actualei stări păcătoase, va costa ultimamente jertfierea intereselor pământeşti, ambiţiilor şi pretenţiilor pământeşti, ş. a. Aici ei vor ajunge la răspântie; drumul care duce spre glorie, onoare şi nemurire, este accesibil numai prin poarta umilinţii, abnegaţiei şi jertfirii de sine. Odată intraţi pe această cale, vom găsi că ea este aspră şi grea, deşi ca ajutor vom avea pe nevăzuţii servitori trimişi să ajute celor cari câştigă mântuirea. Vom mai observa că făgăduinţele darnice ale lui Christos răsar ici şi colo spre incurajarea şi asigurarea darului şi ajutoru-

lui divin, până la sfârșitul călătoriei. Statornicia pe această cale ne va dovedi că toate lucrurile se lucră spre binele nostru cel mai înalt, și au de scop conducerea Noului Creațiuni până la treapta mării din împărăția Milenară. La această poartă, sau răscruce, care înseamnă deplină consacrare spre jertfire, mulți credincioși îndreptați în parte se opresc mai mult timp, socotind prețul înainte de a intra, ascultând de îndemnul cuvântului care îi invită să intre, întărindu-le sufletul spre a putea porni pe drumul acest lung sub călăuzirea Domnului.

Afară de această poartă sunt numeroase căi lăturalnice prin care mulți dintre cei ajunși aci au căutat să găsească o potecă mai ușoară spre glorie, onoare și nemurire — însă totul înzadar. Există sute de aceste căi lăturalnice, dintre care unele duc puțin în sus, implicând oarecare măsură de abnegație; în timp ce altele duc din ce în ce mai jos spre fericirile și perspectivele acestei lumi. Pe nici una din aceste căi lăturalnice nu vom găsi făgăduințele dumnezeiești care aparțin numai acelor care pornesc pe calea sacrificiului — „calea cea îngustă și strâmtă a tovărășiei cu Domnul și renunțarea la ambițiile pământești, pentru atingerea scopului de asociere intimă cu Isus Christos în gloria ce va urma.

Bucuria și pacea vin îndată când credem în Domnul, primind ispășirea sa, și ne-am hotărât a urma dreptatea, înconjurând păcatul. Această pace și bucurie este deplină până ajungem la drumul cel îngust; dar când dreptatea ne cere abnegație și sacrificiu și noi nu facem acest sacrificiu și nu intrăm pe calea cea strâmtă, atunci bucuria și pacea favoarei dumnezeiești sunt întunecate. Totuși, pentru un timp, această bucurie și pace divină nu sunt imediat retrase, până ce credinciosul sincer mai caută drumuri de a sluji dreptății, iubind-o încă și prețuind favoarea divină, dar abținându-se de a intra pe calea cea îngustă. Soarta acestora nu va fi o bucurie și pace deplină, până nu-și vor da seama că o deplină consacrare a puterilor lor pentru slujba Domnului nu ar fi decât un serviciu înțelept, și o dreaptă răsplătire a favorurilor deja primite prin mântuirea de păcatele lor.

Mulți rămân ani de-a rândul în această atitudine, pe când alții apucă și să rădăcesc pe drumurile pământești. Nimeni nu poate ajunge nici măcar candidat la noua creațiune, dacă nu intră pe calea îngustă a negării și jertfirii de sine. Un timp oarecare Domnul nu le laie orice privilegiu special ce le-a acordat cu scopul de a-i conduce către această cale îngustă. Iar dacă după un timp totuși refuză să intre pe această cale îngustă, atunci singuri mărturisesc că „au primit darul lui Dumnezeu înzadar”; deoarece, stăruint în această stare neglijență să folosească „speranța marelui chemări”. Domnul ar putea spune acestora: retrag toate privilegiile speciale ce vi-le-am acordat. Voi nu mai sunteți demni de favoarea mea decât restul lumii, și veți avea aceleași privilegii și ocazii pe cari le veți dăruia întregii omeniri în timpul epocii milenare; deci nu veți mai avea privilegii, favoruri, îngrijiri și atenții speciale din partea mea. În viața voastră prezentă, și nici preferințe în viața viitoare. Ei însă nu o face aceasta în pripeală ci are multă răbdare cu unii ca aceștia.

Marile și prețioasele făgăduințe ale cuvântului dumnezeesc, ca de pildă acele care ne asigură că „toate vor lucra spre binele nostru, a acelor care iubesc pe Dumnezeu”—se aplică numai acelor care au fost favorizați de Domnul, și conduși pe calea îngustă a sacrificiului, pe care ei au pornit cu bucurie, au dovedit astfel că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe ei înșiși. „Toate sunt ale lor, pentru că ei sunt ai lui Christos și Christos este a lui Dumnezeu”. Ei intră în școala lui Christos și biruie toate în puterea celui care îi conduce. Toate năcăzurile, învățămintele, disciplinele și încurajările lucrează spre pregătirea lor pentru împărăție. Însă aceste învățăminte și binecuvântări nu sunt pentru acei care refuză de a urma această școală—cari refuză de ași supune voința lor voinței marelui învățător.

Drept vorbind, acei care primesc darul lui Dumnezeu înzadar n'au nici o bază de apropiere de Domnul, nici chiar în rugăciune. Cum s'ar putea aștepta la privilegii și îngrijiri speciale din partea Domnului, în timp ce ei neglijează să răspundă cu ascultare și supunere acestor

binecuvântări primite? Poate el să judece, că deoarece el a primit înainte binecuvântări dela Domnul în înțelepciune și îndreptare parțială, Domnul să fie obligat să-i mai deie alte îndurări? Oare n'ar trebui ca el să raționeze, că primind aceste binecuvântări din mâna Domnului și încă mai mult decât ceea ce i se cuvenea,—că nevoind să urmeze pe calea deschisă lui de către Domnul,—el nu se poate aștepta la alte îndurări și favoruri dumnezeiești?

Care ar fi remediul pentru aceia cari se află în această stare, cari doresc să fie pe deplin ai Domnului și să se bucure de favoarea sa? Răspundem, că aceștia ar trebui să facă o completă consacrare Domnului, supunându-și voința lor voinței sale. Țintele, speranțele, prospectele și mijloacele lor, până și pe iubii lor pământești, toate trebuie să le supună Domnului; iar în schimb să primească ca lege a filiolei și conduitei lor viitoare cauzea cuvântului, spiritului și providenței sale, asigurați fiind că aceste vor obține pentru dâșii rezultate mai glorioase nu numai pentru viața viitoare, dar și pentru viața prezentă.

Cum să o facă aceasta? Răspundem, că trebuie făcută cu inimă sinceră, în sinceritate și rugăciune. Contractul să fie încheiat imediat cu Domnul și dacă este cu puțință cu voce auzibilă, cerând în ajutor darul, îndurarea și binecuvântarea divină pentru a duce la îndeplinire acest sacrificiu.

Și ce trebuie făcut dacă cineva „dorește pe Dumnezeu” și totuși nu se simte gata a se consacra pe deplin voinței sale? Răspunsul nostru este, că aceștia trebuie să se ducă în rugăciune la Domnul cerând binecuvântarea sa pentru studierea adevărului, spre ași putea da din ce în ce mai mult seama despre înțelepciunea acestei slujbe; al doilea de asigurarea binecuvântărilor ce au să rezulte din acest serviciu înțelept; iar în al treilea rând credințioasă Domnului în îndeplinirea tuturor făgăduințelor sale îndurătoare de ajutor și întărire făcute clasei jertfitoare. Mai trebuie să ceară dela Domnul să-i împuternicească a cântări și a aprecia just valoarea lucrurilor pământești; să-i facă capabili a înțelege cât de trecătoare și nemulțumitoare sunt toate lucrurile

legate cu egoismul vremurilor prezente. Mai trebuie să ceară ca Domnul să le dea putere de a se consacra, și a putea aprecia privilegiul de a așeza gândul lor asupra lucrurilor cerești și nu asupra celor pământești; putere de a le sacrifica pe cele din urmă pentru cele dintâi.

Se naște însă aci o altă întrebare: având în vedere faptul că „înalta chemare” este închisă, și deci cel consacrat nu mai este sigur că mai poate câștiga premiul sau răsplata naturii noui și gloria acesteia, onoarea și nemurirea ei—ce deosebire ar face aceasta cu privire la consacrare? Răspunsul este că nu face nici o deosebire. În orice caz, consacrarea este singura cale cuvenită poporului lui Dumnezeu; și tot o consacrare deplină se va cere și dela acei ce vor trăi și se vor bucura de binecuvântările vârstei milenare. Iar întrucât privește răsplata și beneficiile de câștigat, am arătat în alt loc că încă mulți vor fi admiși la privilegiul „înaltei chemări”, pentru a lua locurile acelor care s’au consacrat, dar totuși nu fac nimic pentru a obține premiul,—fiind astfel socotiți ca nevrednici și scoși din cauză. Nimeni însă nu va fi admis la aceste favoruri dacă nu s’a plecat mai întâi să intre pe calea îngustă a consacrării și a jertfei.

Probabil este adevărat că aproape toți acei care au intrat pe această cale îngustă, n’au văzut limpede și n’au înțeles marile binecuvântări pregătite de Domnul pentru membri credincioși ai Noului Creațiunii. La început n’au văzut decât „serviciul înțelept”, iar mai târziu au aflat mai multe cu privire la lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea bunătății dumnezeiești și privilegiile înaltei chemări. Tot astfel se întâmplă și cu acei ce intră acum; ei nu pot aprecia pe deplin binecuvântările spirituale și cerești, până n’au ajuns la punctul de ași îndeplini slujba lor înțeleaptă prin o deplină consacrare Domnului. Putem fi siguri, că cei care se consacrează și îndeplinesc opera jertfirii de sine în interesele cauzei Domnului, după ce clasa cerească este complectă, vor găsi că Domnul mai are multe alte binecuvântări de împărțit și că toate aceste binecuvântări sunt pentru acești consacrați ai săi. Poate unii din

aceștia să fie puși în rând cu vrednicii vechi, cari aveau acelaș spirit sacrificător, care a fost plăcut lui Dumnezeu, înainte de a se începe „chemarea cea înaltă“.

PĂRERI GREȘITE ASUPRA SFINȚIRII

Având în vedere confuzia generală cu privire la planul divin și îndreptarea și sfințirea arătate în Scriptură care pretutindenea domnește între creștini, nu este mirare că haosul acesta predomină pretutindeni. Una dintre aceste păreri greșite—sustinută, ce-i drept, de un mic număr de oameni, dar spre paguba lor proprie—este pretențiunea unei actuale sfințenii și perfecțiuni, adevărul uneori prin afirmarea pozitivă a expunătorului ei „că ei n'au păcătuit niciodată ani de-a rândul“ ș. a. Aceștia își găsesc paralela în fariseii de pe timpul Domnului, cari „să vedeau într'înșii că sunt dreți, disprețuind pe alții“, și cari conștiințioși de aceasta dreptate a lor au neglijat privilegiile și mila Domnului, pregătita prin opera sa mântuitoare.

Aceștia, așa ziși „oameni sfinți“ și „fără de păcat“, prin această eroare au fost totuși depărtați de credința în Domnul și în meritul jertfei sale. De ce să se mai bizue ei pe meritul sau darul său, dacă ei pot îndeplini în mod perfect legea divină? Una din erorile care i-a adus în situația aceasta este lipsa de pietate față de Domnul, iar cealaltă este o prea mare stimare de ei înșiși. Dacă ar avea respectul ce se cuvine față de Domnul, ei ar putea discerne ușor măreția, maiestatea și desăvârșirea caracterului său; iar o dreaptă prețuire de ei înșiși i-ar convinge că sunt, departe de Domnul și de măsura divină atât cu gândul cât și cu cuvintele și faptele lor.

O altă clasă a acelor așa ziși „oameni sfinți“, nu merge atât de departe încât să pretindă o absolută nevinovăție, însă dându-și seama de imperfecția omenească, pretinde sfințenie, complectă sfințenie, ș. a. pe baza că se ferește absolut de păcat, trăind în nevinovăție complectă. După cum am arătat suntem și noi de părerea că toți cei realmente consacrați trebuie să se străduiască a se feri de păcat pe măsura posibilității. Greșala

acestora însă este a crede că această iertare a păcatului este singurul scop și țință a consacrării lor. Astfel ei dovedesc o neînțelegere completă a chestiunii: nici o creatură a lui Dumnezeu nu are dreptul să păcătuiască; abținându-se dela păcat—adică dela ceea ce nu era îndreptățit să facă—nu se poate socoti drept un „sacrificiu”. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune nicăieri că noi trebuie să sacrificăm păcatul. Acei prieteni creștini cari nu merg mai departe cu consacrarea decât numai că se feresc de păcat, au mers numai până acolo până unde toți cei îndreptați ar trebui să meargă; ei n’au pornit pe calea îngustă a sacrificiului, care înseamnă predarea, jertfirea acelor lucruri cari sunt drepte, legitime și potrivite, și aceasta de bună voie, cu scopul de a putea servi mai bine Domnului și cauzei sale.

CHRISTOS FĂCUT PENTRU NOI RĂSCUMPĂRAKE

Cuvântul răscumpărare este întrebuințat aci în sensul de eliberare, mântuire, consecința operii de răscumpărare, rezultatul prețului răscumpărător. Înțelesul cuvântului ne duce până la sfârșitul biruinței bisericii, starea nașterii complete a noului creațiunii—deși în înțelesul textului nostru se poate aplica și mântuirilor incidentale a credincioșilor dealungul drumului cel strâmt, culminând în salvarea completă la mărire, onoare și nemurire prin puterea primei învieri.

Apostolul ne asigură că sacrificiul Domnului nostru a obținut pentru noi „mântuirea vecinică”, asigurându-ne o vecinică eliberare din robia păcatului și osânda acestuia—moartea. (Evrei 7:25; 9:12) Este adevărat că această mântuire cuprinde pe întreaga lume, iar ultimamente, Domnul nostru va asigura tuturor atelora cari sunt în armonie cu voința divină, o mântuire vecinică dela păcat și moarte. Însă, dupăcum am văzut, această mântuire vecinică, care în vârsta viitoare va fi dăruită întregii omeniri, prin aducerea lor la cunoștința adevărului, sub stăpânirea împărăției lui Dumnezeu, în epoca prezentă este aplicată numai turmei de credincioși, și dintre aceștia numai acelor cari umblă pe urmele Domnului ca membri ai preoției împărătești. „Mântuirea lor vecinică”, din păcat și moarte, va fi în înțelesul

devenirii lor ca membrii ai noului creațiune, încoronați cu mărire, nemurire și onoare.

Să cercetăm acum și alte texte în care același cuvânt grecesc *apolutrosis* (eliberare, mântuire) este tradus prin mântuire. Domnul nostru Isus Christos îndreptându-ne mintea spre mântuirea care ne va veni prin „prima înviere” vorbește unora cari vor trăi la sfârșitul veacului, și cari vor discerne anumite semne ale timpului: „Ridicați capetele voastre, pentru că s’a apropiat răscumpărarea voastră”. (Luca 21:28) Apostolul vorbind de aceeași clasă de creaturi noi, le spune: „Și nu întristați pe a lui Dumnezeu spirit sfânt, în care ați fost pecelluiți pentru zi de răscumpărare”. (Efeseni 4:3,10) În aceste texte nu se vorbește de opera de răscumpărare îndeplinită prin jertfa Domnului nostru, ci de rezultatul acestei opere în desăvârșirea bisericii, care este trupul său, în prima înviere. În aceeași epistolă (1:7) apostolul declară: „Avem răscumpărarea prin sângele lui”. Evident că aci se referă la binecuvântările de care ne bucurăm în timpul prezent prin meritele sacrificiului Domnului nostru, care a acoperit păcatele noastre, și care lucrează pentru noi o cumpănă vecinică de mărire, îndemnându-ne să ne supunem voinței și plăcerii lui Dumnezeu. Gândul pe care voim să-l scoatem în evidență este acela că Christos a devenit eliberarea noastră în timpul prezent—el ne ajută să biruim în conflictele prezente, dupăcum ne va ajuta ca în urmă să obținem o biruință completă, desăvârșindu-ne și făcându-ne în asemeneaa sa.

Acest gând este dezvoltat mai departe de către același autor, care ne asigură (Rom. 3:24) că darul Domnului „prin dăruire cu a lui dar prin răscumpărarea care este în Christos Isus”, și care va fi completă atunci când vom deveni ca dânsul, văzându-l așa cum este și împărtășindu-ne de mărirea sa în ziua răscumpărării (eliberării). În aceeași epistolă (Rom. 8:23), apostolul vorbește iară despre desăvârșirea răscumpărării sau eliberării noastre pe care trebuie s’o așteptăm până la timpul fixat de Domnul. După ce ne arată cum „toată făptura suspină și este în dureri până acum... așteptând descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Noua Creațiune

ne glorificată],—apostolul adaugă, „dar nu numai toată făptura, ci și noi, deși avem părga Spiritului, și noi chiar suspinăm în noi înșine, așteptând cu nerăbdare înfierea, *răscumpărarea* [eliberarea] corpului nostru“—corpul lui Christos, biserica, al cărei cap este Isus, iar noi suntem membrele sale. Aceasta va fi sfârșitul operei de răscumpănare pentru noi; căci cu toate că ne bucurăm de multe binecuvântări și avantaje de pe urma răscumpărării sale, noi nu vom ajunge la deplinătatea răscumpărării noastre până atunci.—Rom 8:28-23.

Cu privire la starea noastră prezentă—la partea pe care noi o avem deja obținută din aceasta răscumpărare,—Isus spune: „Acela care crede în mine are viață vecinică“ (Ioan 6:47), iar apostolul spune: „Acela care îl are pe Fiul, are viață.“ (1 Ioan 5:12) Nu trebuie să înțelegem aceasta ca o simplă confirmare mintală a unor fapte în legătură cu planul divin de mântuire, ci trebuie să o privim și să avem o credință complectă în jertfa ispășitoare și o conformare cu aceasta, împotrivi-vindu-ne păcatului—o credință vie care se arată pe sine prin ascultare și supunere din inimă. Tot astfel nu trebuie să credem că credincioșii posed de acum viața vecinică în sensul deplin al cuvântului. Trebuie mai curând să înțelegem că credincioșii consacrați sunt concepuți la o înnoire de viață, și că într'înșii s'a început o nouă viață, în sensul că voințele lor sunt primite de Dumnezeu că începutul nouilor făpturi care vor fi desăvârșite la prima înviere.

Trebuie să înțelegem aceasta declarație în deplină armonie cu declarația apostolului că „suntem mântuiți prin speranță“—prin credință socotiți ca mântuiți, și nu în realitate și pe deplin mântuiți. De aceea trebuie să așteptăm în răbdare desăvârșirea operii pe care Dumnezeu a început-o în noi—să așteptăm cu răbdare „darul [mântuirii] care ne va fi adus prin descoperirea lui Isus Christos.“—„când va fi venit să fie mărit între sfinți săi.“—2 Tes. 1:10; 1 Pet. 1:13.

Răscumpărarea [eliberarea] care este în Isus Christos—aceea de care ne bucurăm acum, cât și aceea care va fi cu timpul complectată în noi, pretutindeni în Scrip-

tură este pusă în legătură cu jertfa pe care Domnul a făcut-o în favoarea noastră. Deoarece moartea sa constituia prețul osândei noastre, învierea sa era esențială; căci un Mântuitor mort nu putea ajuta celor mântuiți să-și recapete ceea ce au pierdut. Suntem siguri că chiar propriile suferințe ale Domnului nostru, în legătură cu jertfa sa, îl califică cu atât mai mult pentru marea sa operă de mântuire a omenirii suferinde, răscumpărată prin sângele său. Apostolul declară: „Căci pentru aceea că a suferit, fiind însuși ispitit, poate să ajute celor care sunt ispitiți”—poate să-i *scape* de ispite cari altfel i-ar putea biurui. „Dar credincios este Dumnezeu, care nu va îngădui ca voi să fiți încercați peste ce puteți, ci va face deodată cu încercarea și scăparea ca să puteți răbda“. El va îngădui ca să ne împiedecăm, dar atâta timp cât ne încredem lui, el nu va îngădui să ne pierdem cu desăvârșire,—căzând în a doua moarte.—Evr. 2:18; 1 Cor. 10:13.

Îngăduind să ne împiedecăm poate să fie chiar mijlocul său de a ne învăța la anumite timpuri câte o lecție prețioasă cu privire la slăbiciunile noastre și lipsa noastră de a privi la Păstorul și Răscumpărătorul nostru, ca astfel să devenim tari prin el și puterea tăriei lui. El este pus înainte ca înaltul preot, unul care simte infirmitățile noastre și având deplină putere de a ne mântui în ceasurile de ispită. Sf. Scriptură îl descrie ca pe unul „ce are milă cu cei fără cunoștință și afară din cale“, și ca fiind în stare să „mântuiască“ până la sfârșit pe cei care se apropie de Tatăl prin dânsul și care continuă să trăiască în credință și să rămână într’însul, care implică ascultare după cea mai bună putință a sa. Astfel credincioșii se pot bucura în Răscumpărătorul nostru ca Mântuitorul și Eliberatorul prezent al celor cari țin la legământul și hotărîrea lor de a alerga până la capăt. În sfârșit el va fi Eliberatorul nostru din morământ, prin înviere; Desăvârșitorul credinței noastre.

CAPITOLUL IV.

PREDESTINAREA NOUEI CREAȚIUNI

Păreră generală despre alegeri.—Care este adevărul.—Nu se face nici o pagubă celor nealeși.—Distincția între aleși și nealeși.—„Sunt păcate spre moarte.”—„E lucru înfricoșător a cădea în mâinile Dumnezeului viu.”—„Turma cea Mare.—Hainele lor spălate în sângele Mielului.—Via și coardele sale.—Diferite alegeri în trecut.—Nici una din aceste nu erau vecinice.—Iacob și Esau tipuri.—„Pe Iacob l-am iubit.”—„Pe Esau l-am urit.”—Faraon.—„Tochmai pentru aceasta l-am ales.”—Dumnezeu nu siluește voința cuiva.—Faraon nu face excepție dela aceasta regulă.—„Dumnezeu îi împetri inima lui Faraon.”—Alegerea națiunii lui Israel.—„Care este folosul evreului, mult în toate privințele.”—Alegerea Noiei Creațiunii.—Insemnătatea „harului”—„Ilustrația suitei Regelui.—Predestinați a fi „conformați cu chipul Fiului său.”—„Chemăți potrivit punerii sale la cale.”—Calificarea și caracteristica celor chemați.—„Dacă Dumnezeu este pentru noi.”—Parafrazarea argumentului Apostolului.—Asigurarea chemării și alegerii noastre.—Arenă de alergare.—„Mă întind către darul de biruitor.”—„Știind că alegerea voastră este dela Dumnezeu.”

DOCTRINA alegerii, așa cum se înțelege în general, este foarte respingătoare și plină de nedreptăți; iar aceasta să datorește lipsei complete de a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu asupra acestui subiect. Alegerea pe care o învață Scripturile, și pe care vom încerca să o lămurim aci, va fi recunoscută de toți ca una din cele mai importante doctrini ale Bibliei,—care nu se bazează numai pe har ci și pe dreptate, echitate și pe—complectă—impărțialitate. Pe scurt, părerea greșită este aceea care susține că Dumnezeu, condamnând întreaga omenire la chinuri vecinice, s'a gândit să mântuie numai „o mică turmă”,—îngăduind ca marea masă să petreacă veșnicia în grozave chinuri ale iadului la care preștiința dumnezeiască i-a predestinat înainte de creerea lor. Confesiunea credinței West Ministeriane, care este cea mai abilă expunere a acestei păreri greșite, declară în chip special că aceasta „Mică Turmă” nu trebuie privită ca mântuită din pricina vre-unui me-

rit sau vrednicie din partea lor, ci numai prin unica și suverana voință a lui Dumnezeu.

Gândul corect cu privire la alegere, gând pe care îl susține Biblia pretutindeni, stă tocmai contrar celor de mai sus, și anume: *moartea* [iar nu viața în chinuri vecinice] fusese osânda asupra rasei noastre, cuprinzând pe toți membrii săi din cauza greșelii unui singur om; iar favoarea lui Dumnezeu, manifestată prin mântuirea care este în Isus Christos, care răscumpără întreaga omenire prin jertfa sa, și care era „ispășire de păcatele noastre [ale bisericii], dar nu numai de ale noastre, ci și de ale lumii întregi.” (1 Ioan 2:2) Dumnezeu hotări ca Fiul său unul născut să aibă privilegiul de a răscumpăra rasa cu prețul propriei sale vieți; iar ca răsplată, el să fie înălțat la cea mai înaltă treaptă de viață, până la firea dumnezească, dărundu-i-se privilegiul „de a binecuvânta toate familiile pământului, prin o trezire din somnul morții și readucerea lor la cunoașterea deplină a adevărului, și ajutând celor ascultători să se ridice la starea desăvârșirii umane și la binecuvântări și stări care vor întrece pe cele din fostul Eden.

Dumnezeu deasemenea hotări să aibă și un număr de „sfinți”, moștenitori cu Fiul său Unul născut în gloria, onoarea și nemurirea Noiei Creațiuni și în opera de binecuvântare a omenirii prin restaurațiune. Vârsta evanghelică n'a avut ca scop binecuvântarea și restaurarea lumii, ci numai chemarea și alegerea din lume a unei Turme Mici care să constituie pe „aleși” lui Dumnezeu, care să învingă ispitele și încercările credinței, iubirii și ascultării, și astfel să-și „facă chemarea și alegerea lor sigură.” (2 Pet. 1:10) Inșă chemarea și alegerea acestei „Turme Mici” *nu constituie* nici o nedreptate, nu le face nici un rău, celor *nealeși*, care nu sunt mai osândiți de cum au fost din cauza nechemării lor, din cauza trecerii pe lângă dâșii. Tot astfel, după cum masa poporului acestei țări nu este nedreptățită sau condamnată dacă cu ocazia unei alegeri ei n'au fost printre cei aleși. După cum scopul alegerilor pământești este să găsească oameni potriviți pentru oficii respective și pentru binele poporului în

general, care să dea acestuia legi și administrație înțeleaptă,—tot astfel binecuvântarea orânduită de Dumnezeu pentru cei aleși nu cauzează nici o pagubă celor nealeși, ci dimpotrivă ar aduce o binecuvântare—prin faptul că cei aleși vor deveni judecătorii imperiali, regii și preoții epocii Milenare, sub a căror administrație totate familiile pământului vor fi binecuvântate.

Scripturile abundă cu referări la cei „aleși“. Toți cei consacrați, care acceptă înalta chemare a lui Dumnezeu să devie Noua Creațiune, sunt socotiți ca făcând parte dintre „aleși“ când numele lor este înregistrat în Cartea vieții Mielului, și când coroana li s'a depus pe seama lor. „Aleși“ însă, în înțelesul deplin al cuvântului, vor fi numai aceia cari ultimamente vor ajunge să obțină binecuvântările la care Dumnezeu i-a înviat pe credincioșii acestui veac—aceia cari „își vor face chemarea și alegerea sigură“ prin credincioșie strictă față de condițiunile legământului lor, până la moarte.

Scriptura ne atrage atențiunea asupra a două clase cari nu-și vor face chemarea și alegerea lor sigură. Una din aceste clase, pe care nu o credem prea numeroasă—nu va pierde numai răsplata celor aleși, ci va pierde chiar și viața însăși—va ajunge în a doua moarte. Aceștia sunt zugrăviți de către apostolul Ioan care, vorbind despre biserică sau cei aleși, spune: „Este păcat spre moarte; nu zic ea să se roage pentru păcatul acela.“ (1 Ioan 5:16) Este zadarnic să ne rugăm sau să avem vre-o nădejde pentru acei care săvârșesc păcatul spre moarte. Acest păcat este descris în Scriptură ca un păcat în contra *Spiritului sfânt* a lui Dumnezeu,—un păcat nu neplănuit sau din necunoștință, ci rezultatul stăruinței în ceeace la început era clar că este rău. Incăpăținarea și îndărătnicia în a stăruii în ceeace la început au recunoscut că e greșit, constituie o mare amăgire, în care Domnul le permite să ajungă din pricina preferărei lor să rămână într'însa în loc de a se reforma și a se lîpi de adevăr.—2 Tes. 2:10-12.

Apostolul Petru și Iuda menționează aceasta clasă în absolut aceeaș limbă. (vezi Iuda 11-16; 2 Pet.

2:10-22) Aceștia au avut tot odată locurile lor în biserica aleasă. Dar în loc de a umbla după Spirit și în urma Domnului, pe calea sacrificiului, ei „umblă potrivit cu poftele lor, și cu gura lor vorbesc cuvinte trufășe, deși dau cinstea unor fețe pentru folos”;— ei caută să placă oamenilor, și sunt departe de legământul consacării lor. (Iuda 16) Descrierea lui Petru relativ la aceasta clasă este și mai lămurită. El spune că aceștia sunt de aceia cari „după ce au fugit de necurătențiile lumii prin cunoștința deplină a Domnului nostru și Mântuitorului Isus Christos, iarăși s'au încureat într'acestea, sunt biruiți, „și asemenea porcului care s'a spălat în tăvălitura de mocirlă, și câinele care s'a întors la vărsătura sa.” El îi aseamănă cu Balaam, care părăsi calea cea dreaptă pentru câștig pământesc. Cuvintele sale arată că aceasta clasă va fi găsită mai ales printre învățătorii bisericii, și în deosebi la sfârșitul veacului prezent, ca o parte a purtării lor nepotrivite va fi că „vor vorbi rău de stăpâniri”—de acei pe care Domnul i-a cinstit și „așezat” în corp.—2 Pet. 2:1, 10-22.

În epistola către Evrei, avem două descrieri ale acestei clase care încetează a face parte dintre cei aleși. În prima (6:4-9) apostolul arată pe unii cari, după ce au gustat darul ceresc și puterile veacului viitor, după ce s'au făcut părtași ai Spiritului sfânt și au fost primiți ca membrii ai clasei aleasă,—au căzut din nou, și nu prin slăbiciunea cărnii sau cursele adversarului, cari se puteau încunjura, ci numai prin părăsirea de bună voie și în chip conștient a dreptății. Apostolul ne asigură că va fi imposibil a-i înoi pe aceștia iarăși spre pocăință. Deoarece au fost odată părtași la beneficiile marelui sacrificiu ispășitor, și după aceea au dăruit acest mare dar al lui Dumnezeu, ei și-au folosit în chip greșit darul mântuirii și de aceea n'a mai rămas nimic pentru dănsii; și deoarece ei au ajuns în această atitudine în mod conștient și prin propria lor voință orice cerere din partea celor drepti n'ar mai avea nici un folos pentru dănsii.

Intr'un alt capitol (10:26, 27, 31) apostolul descrie o altă clasă care în loc de a porni pe calea păcatului

și o viață spirituală discompusă, se leapădă de *cre-dința* care i-a îndreptat și care este esențială menținerii unei legături de dreptate cu Dumnezeu. De notat este că în ambele cazuri, *voința* este aceea care constituie seriozitatea încălcării: „Căci dacă noi *de bună voie* păcătuim, după ce am luat cunoștința adevărului [după ce am primit favoarea lui Dumnezeu în Christos în sensul înțelepciunii, îndreptării și sfințirii sale], nu mai rămâne jertfă pentru păcate.” Jertfa lui Christos era pentru păcatul original al lui Adam, și slăbiciunile moștenite de noi, copii săi. Domnul nostru Isus Christos n'a făcut nici o jertfă pentru păcatele noastre cu voința, și de aceea suntem obligați a ne ispăși singuri păcatele noastre voite și dacă păcatele erau de bună voie, cu intențiunea, comisă după ce am căpătat o cunoștință clară despre starea și legătura noastră cu Domnul, atunci aceste păcate sunt spre moarte,—moartea a doua—și nu mai avem nici o speranță înaintea noastră,—decât o așteptare a unei judecăți aspre, osândirea la nimicire, și focul mistuitor care va pustii pe toți împotrivorii lui Dumnezeu—pe toți aceia care în mod inteligent i-se opun lui și dreptății sale, precum și planului său de a pregăti această dreptate prin mântuirea care este în Domnul nostru Isus Christos.

În versetul 29, apostolul pare a implica că se referă aci la acei care, după ce au înțeles opera ispășitoare a lui Christos ca Răscumpărătorul nostru, își fac de cap și disprețuesc sângele prețios vărsat, disprețuind astfel Spiritul darului lui Dumnezeu care se îngrijește de aceasta mântuire și tovărășie cu Mântuitorul în jertfa și răsplata sa. Acei care l-au disprețuit pe Moisi și legea pe care a mijlocit-o, muriră fără îndurare, deși osânda morții care fu rostită împotriva lor, nu era menită să fie vecinică. Aceia însă cari disprețuesc pe antitipicul Moise, cari disprețuesc privilegiul împăr-tășirii în sângele lui Christos, îl disprețuesc pe Dumnezeu care orându-i astfel, spre binele lor, și vor fi socotiți demni de o pedeapsă mai severă decât încălcătorii legii vechi. Va fi mai severă în aceea că va fi o pedeapsă de moarte—dela care nu va fi *nici o răs-*

cumpărare, nici o înviere, nici o scăpare—va fi a doua moarte. Nu e de mirare deci că apostolul ne previne asupra atitudinii noastre față de grația divină. El ne asigură că pierderea protecției acordată de apărătorul nostru—Isus—ar fi să cădem în mâinile Tatălui nostru, marele Judecător, care nu poate îngădui păcatul și nu poate accepta nici o scuză, și a cărui milă față de păcătoși este manifestată numai prin răscumpărarea săvârșită prin Isus Christos Domnul nostru.

TURMA MARE

După cum am arătat până aci, afară de aceia care, perzându-și starea de aleși, intră în a doua moarte, mai este și o altă clasă supusă atențiunii noastre, care lipsește ași face chemarea și alegerea sigură, care însă nu va fi pedepsită cu a doua moarte, deoarece membrii ei n'au păcătuit de bună voie, nici n'au negat meritul sângelui prețios. Aceasta clasă am pomenit-o deja ca Turma cea Mare, care va eși din marea strămtoare, unde-și va spăla bainele, albindu-le în sângele Mielului. Deși vor câștiga firea spirituală și o mare binecuvântare și o participare la masa de nuntă a Mielului,—totuș vor pierde marele premiu care va fi atribuit numai celor aleși—credincioși învingători, acei care urmează din toată inima calea lui Isus cu bucurie și veselie. (Apoc. 7) Această Turmă Mare lipsește ași menține locul printre cei aleși,—din cauza zelului insuficient pentru Domnul, pentru adevăr și pentru frați; deoarece sunt „supra încărcăți cu grijile acestei vieți“. Totuș deoarece inimile lor sunt curate înaintea Mântuitorului și-și mențin credința în sângele său prețios, de aceea Isus Christos, avocatul și căpitanul mântuirii noastre, care conduce pe cei aleși în glorie prin jertfa voită, îi va călăuzi și pe aceștia spre binecuvântare spirituală, spre desăvârșire pe o treaptă mai joasă, pentru că s'au încrezut într'insul și nu i-au negat numele și opera.

Domnul nostru se referă la biserica aleasă, Noua Creațiune, în parabola sa cu vița de vie, în care ne spune că el este vița, iar urmașii săi consacrați, care calcă pe urmele sale, sunt coardele. El ne asigură

că fiind coarde nu va însemna că vom fi scutiți de încercări și năcazuri, ci din contră Tatăl, marele Vier, va căuta să ne pună la încercare credința, răbdarea și devotamentul, prin care să ne curățe, și afecțiunile noastre să reverse mai puțin asupra speranțelor și ambițiilor pământești, spre a putea îmbogăți recolta spirituală, adică blândețea, suferința, bunătatea frățească și iubirea. În felul acesta ne vom bucura de o intrare mai bogată în împărăția vecinică a Domnului nostru Isus Christos, ca membri ai Noului Creațiuni.— 2 Petru 1:11.

Totuș el ne previne că a câștiga numai un loc printre coardele Viței nu este de ajuns, ci trebuie ca Spiritul Viței, sucul ei, să intre în noi, precum și dispoziția de a purta roadele viței trebuie să fie în inimile noastre. În acest fel, Vierul ne va îngădui să rămânem ca coarde pentru un timp oarecare, spre a se convinge dacă suntem sau nu în stare să aducem roadele necesare, înainte de a ne condamna ca nepotrivii. Vierul nu caută să afle struguri copleșiți pe coardele noi, și nu va căuta să găsească nici măcar struguri verzi. El caută în primul rând să vadă numai mugureii, și apoi florile și târziu numai va căuta rodul verde iar și mai târziu deliciosul fruct copleșit. Vierul acesta are multă răbdare pentru dezvoltarea acestui rod al viței de vie, „sădirea mâinei drepte a Tatălui.” (Ps. 80:16) Dacă însă după un timp oarecare nu găsește rod, el îndepărtează ramura neroditoare ca un „parazit” ce absoarbe numai tăria și hrana viței, spre întinderea și dezvoltarea sa proprie, fără a da rodul dorit. Astfel, Domnul ne indică că trebuie să ne facem chemarea și alegerea sigură, producând roadele sfințeniei, a cărei sfârșit este răscumpărarea vieții vecinice.

Să notăm acum alte câteva alegeri menționate în Scriptură, ca mintea noastră să poată fi lărgită asupra acestui subiect, înainte de a ne opri asupra frazei principale care ne interesează mai mult: adică Noua Creațiune. Trebuie să facem o deosebire între alegerile care au precedat prima venire a Domnului nostru și alegerea Noului Creațiuni sub conducerea lui Christos, care este atât Capul cât și călăuza noastră. Despre cea din urmă

clasă se spune: „Cum și chemați ați fost prin o singură nădejde a chemării voastre“, pe când algerile din trecut au avut diferite alte scopuri în desfășurarea planului lui Dumnezeu. Abraam fu ales spre a fi tipul lui Ichova, iar soția sa Sara spre a fi tipul Legământului abraamic, prin care trebuia să vie Mesia. Serva Sarei, Agara, fu aleasă spre a fi tipul Legământului Legii, iar fiul ei Ișmael, pentru a fi tipul Israelului natural, cari, deși născuți mai înainte, nu vor fi comostenitori cu Isaac, fiul făgăduinței. Isaac a fost ales să fie tipul lui Christos, iar soția sa Rebeca, ca tipul Bisericei, Mireasa, soția Mielului. Eliazar, servul lui Abraam, fu ales să fie tipul Spiritului sfânt, a cărui menire a fost să invite biserica, s'o ajute, și în urmă s'o aducă împreună cu fecioarele, tovarășele ei, la Isaac.

Aceste alegeri nu afectau viitorul acestor indivizi. Inșă fiindcă ei au fost întrebuințați de Dumnezeu, au primit drept răsplată binecuvântări încă în viața de acum; și fiindcă au putut pătrunde în spiritul planului divin, au avut mângăiere și bucurie, răsplătindu-i astfel pentru sacrificiile și încercările suferite prin alegerea și slujba lor ca tipuri. Apostolul discutând acest subiect al alegerii, și încercând să arate că nu s'a făcut nici o nedreptate israeliților trupești, prin faptul că Dumnezeu s'a adresat păgânilor, spre a complecta din rândurile lor alegerea Noiei Creațiuni, ne atrage atenția asupra faptului că Atot-Puternicul are multe favoruri de dăruit, și că este cu totul lucrul său, cui i-le dăruiește. El arată că Dumnezeu dădu israeliților naturali anumite favoruri și privilegiiuri ca națiune, iar unora indivizi ai acestei națiuni le-a dat favoruri speciale, întrebuințându-i ca tipuri, cari în schimb s'au bucurat de binecuvântări speciale din partea sa. Inșă în nici un chip Dumnezeu nu este obligat ași continua binecuvântările în aceeaș direcție, ignorând pe alții tot atât de demni de favoarea sa. Din contră, este cu totul la loc ca Dumnezeu să înceteze a-și dăruia favorurile sale aceloră cari nu se folosesc de ele, spre a binecuvânta pe alții.—Rom. capitolele 9, 10 și 11.

Mai departe apostolul vrea să ne arate că Domnul prevăzu rezultatul binecuvântărilor sale către israelul

natural; adecă că acei cari vor fi tras beneficii din binecuvântările sale, nu vor fi totuș (decât o mică „rămășiță”—Rom. 9:27-32) în starea potrivită spre a primi cea mai mare dintre toate binecuvântările ce o avea de dăruit—„premiul înaltei chemări” spre a constitui Noua Creațiune. Pentru a ilustra aceasta, el ne atrage atenția asupra celor doi fii ai lui Isaac, și ne arată că Dumnezeu prevăzu ceeace are să se întâmple, sute de ani mai târziu, și făcu o alegere arbitrară între cei doi fii ai Rebecii: Iacob și Esau. Dumnezeu făcu un tip din acești doi gemeni, spre a reprezenta unul pe credincioșii săi, Noua Creațiune, iar celalalt pe israeliții naturali, cari preferă bunurile vieții prezente și-și vând privilegiile lor divine pentru o fier-tură de linte. În cazul lui Iacob și Esau, alegerea lui Iacob spre a fi tipul învingătorilor Nouilor Creațiuni, fu de sigur o mare binecuvântare pentru dânsul, deși o plătea scump. Însă alegerea lui Esau spre a fi tipul clasei cu mintea pământească, care își preferă bunurile pământești în fața celor cerești, nu e adus totuș nici un desavantaj, căci aceasta nu însemna nici că va suferi chinuri vecinice și nici că va avea de suportat ceva în viața prezentă. Chiar din contră, el fu binecuvântat tot așa cum sunt binecuvântați oamenii în genere, cu cele pământești, pe cari Domnul le deține dela Noua Creațiune ca fiind păgubitoare. Tot astfel și Iacob fu păgubit de unele lucruri pământești, ca prin năcăzurile sale, pierderile, fuga sa și altele, el să fie tipul potrivit al acestei clase. Iacob însă a experimentat bucurii și binecuvântări ce nu-i fură dăruite lui Esau și pe care nu le-ar fi apreciat—tot astfel după cum Noua Creațiune, cu toate năcăzurile și încercările vieții de acuma, gustă o pace și o bucurie cu totul necunoscută omului firese.

Declarația—„Pe Iacob l-am iubit, iar pe Esau l-am urit” (Rom. 9:13), pare multora „o purtare aspră” din pricina că cuvântul *urit* implică o dușmănie neîndreptătită—după judecata omului firese—deoarece Esau nu era în nimic mai rău decât ceilalți oameni, și deoarece aceasta îi era atașată încă înainte de a se fi născut, „înainte de a fi făcut vre-un rău sau vre-un bine.”

Cuvântul „urît” înseamnă probabil: *iubit mai puțin*, ca și în Deut. 21:15-17. Gândul corect este acela că Iacob era favorizat de Domnul, iar Esau era mai puțin favorizat; iar acești doi, după cum ne arată apostolul, tipificau pe israeliții naturali și spirituali. Favoarea lui Dumnezeu pentru israeliții naturali, reprezentați prin Esau, era mai mică decât favoarea sa pentru israeliții spirituali, născuți mai târziu, și reprezentați prin Iacob. Ținând seama de acest gând, toate aceste întâmplări sunt pline de logică și armonie.

PENTRU ACEASTA CHIAI TE-AM DEȘTEPTAT

Spre ași dovedi argumentul său, cum că Dumnezeu a exercitat totdeauna o autoritate și suveranitate în afacerile lumii, cu deplinul drept de a proceda astfel, apostolul ne citează cazul lui Faraon, care era rege al Egiptului pe timpul eliberării israeliților. El citează cuvintele lui Dumnezeu, rostite prin gura lui Moise Exod 9:16: „Pentru aceasta chiar te-am deșteptat, ca să arăt în tine puterea mea, și ca să fie dat în știre numele meu în tot pământul.” „Deci dar pe cine vorește îl miluiește, iar pe cine vorește îl învârtosează.” —Rom. 9:17-18.

Nu de mult timp, guvernul francez dădu pe mâna câtorva savanți mai mulți condamnați la moarte spre a se experimenta asupra lor care este influența frigului asupra omenirii. Unul dintre ei fu așezat într-o celulă, despre care i-se spuse că noaptea trecută murise în ea un alt rob de vărsatul negru, și că probabil se va molipsi și el de aceeaș boală, murind înainte de zori zilei. Prezicerea s'a adevărit, deși nici un bolnav de vărsat nu a ocupat vreodată acea celulă. Un alt prizonier fu legat la ochi, iar brațul i-s'a trecut printr'un pârte subțire de carton. I-s'a spus apoi că are să i-se sfășie mâna ca să se poată vedea, în interesul științei, cât timp necesită spre a se cauza moartea prin hemoragie [scurgerea sângelui din fracturarea vinelor] dintr-o mică arteră a brațului. El fu numai sgârbiat puțin, și nu pierdu decât câteva picături de sânge; însă se orânduie astfel să picure mereu dealungul brațului său apă de caldura sângelui, iar condamnatul auzi mereu cum picătu-

rile de sânge [apă] cădeau în vasul așezat sub brațul său. El muri în câteva ceasuri. Nimeni n'ar aproba acest tratament pentru cetățenii pacinici; însă nimeni nu ar putea obiecta acestei proceduri când e vorba de oameni a căror viață era în orice caz pierdută. Tot astfel procedează și Dumnezeu cu familia omenească; dacă omul rămânea ascultător și supus, el n'ar fi avut de suferit osânda morții, și ca atare ar fi avut anumite drepturi garantate de legea divină, pe cari nu le mai are acuma. Ca rasă suntem toți condamnați la moarte din pricina păcatului (Rom. 5:12); însă Dumnezeu și-a ales să-și arate puterea și înțelepciunea sa, în legătură cu unii din acești osândiți într-un fel, iar cu alții în alt fel. Am observat deja aceasta în legătură cu Amalekiții și Hitiții și Canaanitiți pe care Israel fu însărcinat a-i distruge—care asemenea erau un tip al viitorului: Israel simbolizând pe credincioșii Domnului din viitor, iar inamicii lor simbolizând pe păcătoșii cu voința, și dușmanii dreptății epocii viitoare. Am observat că același principiu este ilustrat prin distrugerea Sodomei și Ierichonului, prin distrugerea a mii de israeliți prin ciumă și prin prăbușirea lui Uzza, care abia întinase mâna spre chivot, violând astfel sfîntenia sa și porunca lui Dumnezeu.

Întrebuințarea lui Faraon de către Domnul, precum și aducerea mai multor plăgi asupra Egiptenilor, incluziv uciderea celor întâi născuți din Egipt, precum și înnecul Egiptenilor în Marea Roșie, fac parte tot din aceleași ilustrări. Egiptenii, ca parte din omenire, erau și ei osândiți la moarte, și puteau fi tratați în consecință—spre a servi ca manifestare a puterii și măririi lui Dumnezeu în legătură cu eliberarea tipicului său popor israelitean. Pe de altă parte, Dumnezeu își arată marea sa favoare față de alți osândiți ai rasei omenești—Abraam, Moisi ș. a., făcând din dânșii tipuri ale lucrurilor bune pe care el plănuiește să le îndeplinească în viitorul apropiat. Toate acestea însă fără a elibera pe Abraam, Moise, sau Faraon de partea lor în osânda morții, lăsând ca aceasta să o facă Christos prin opera răscumpărării sale și restaurațiunei care va urma.

Văzând astfel cum Dumnezeu a exercitat autoritatea sa suverană asupra creaturilor sale osândite, și cum el hotărîse că unii să sufere o anumită încercare, iar alții să fie altfel încercați, și că toate acestea erau numai învățături și lecțiuni pregătitoare, pentru lămurirea acestui subiect, după cum ne arată apostolul în vederea alegerii Noiei Creațiuni din vârsta evangheliei, trebuie să recunoaștem că Dumnezeu nu a forțat niciodată voința oamenilor în nici una din aceste alegeri. Este o mulțumire pentru noi să știm că nu intră în programul divin a forța voința cuiva. Alegând pe Abraam, Isaac, Iacob și Moisi, ș. a. cîz să servească de tipuri și simboluri, Dumnezeu alege oameni a căror mentalitate era în deplin acord cu descoperirea planurilor sale, și nici o influență nu s'ar fi exercitat asupra lor dacă ei ar fi vrut altfel. Tot astfel, alegând oameni să illustreze partea opusă și principiile contrare, ca Ișmael, Esau, Canaanitii, Sodomitii Egiptenii, Domnul s'a folosit de oameni, conform tendințelor lor naturale. Ceeace dorim să lămurim este că Dumnezeu nu a forțat voința lui Abraam, Isaac, Iacob și Moisi, după cum nu a forțat nici voința acelora care săvârșeau răul și reprezentau principiile rele. Dumnezeu s'a purtat cu fiecare numai conform propriilor sale înclinațiuni naturale.

Spunând dar despre Faraon că „l-a deșteptat tocmai în acest scop“, nu trebuie să înțelegem că Dumnezeu a plantat în Faraon un caracter netrebnic și un spirit încăpățînat—și că l-a „deșteptat“ forțându-l să fie ceeace a fost, un caracter prost. Trebuie să înțelegem că printre diferiții moștenitori la tronul Egiptului, după obiceiurile aceluia popor, Dumnezeu orîndui astfel, ca prin moartea câtorva membrii ai familiei regale, tocmai acest Faraon să ajungă la tron *din cauza că el poseda un caracter atît de încăpățînat și îndărătnic* încît lupta sa și a lui Dumnezeu contra israeliților să provoace plăgile aduse, care să fie de altfel drepte și cuvenite—drept răsplată ale acestei încăpățînări, și cari să scoată în evidență nu numai favoarea lui Dumnezeu față de israeliți și făgăduințele făcute lui Abraam, Isaac și Iacob, ci totodată să illustreze plăgile prin care se va termina aceasta vîrstă a Evan-

gheliei—cele dintâi trei și cele „din urmă șapte”.— Apoc. 15:1.

Însă caracterul paritcular al acestei ilustrați Faraonice, care este neclar pentru mulți, îl vom găsi în declarația că „Dumnezeu împetri într'atâta inima lui Faraon, încât el nu vru să lase pe israeliți să plece.” La prima vedere, aceasta afirmare ar părea contradictorie cu ceea ce tocmai am spus: adecă că Dumnezeu nu intervine niciodată pentru a forța voința omenească. Credem însă că contrazicerea va dispăre când ne amintim *folosul* în care Dumnezeu împetri inima lui Faraon. A fost *bunătatea* lui Dumnezeu care-l împetri pe Faraon, —bunăvoința lui Dumnezeu de a-i asculta rugăciunea de mântuire a lui Faraon și de a primi făgăduința sa că va lăsa pe israeliți să plece. Dacă Dumnezeu și-ar fi menținut prima plagă în vigoare până ce isareliții ar fi fost lăsați liberi să plece, de sigur nu mai era nevoie și de celelalte nouă. Însă când Dumnezeu scăpă țara și poporul de prima plagă, Faraon crezu că pericolul a trecut și nu va mai veni niciodată; așa că pas cu pas mila lui Dumnezeu îl făcuse pe Faraon din ce în ce mai încăpățânat. Astfel privită chestiunea, libertatea voinței lui Faraon este evidentă, și Dumnezeu nu poate fi învinuit de a conlucra cu răul. „Toate lucrurile sale sunt desăvârșite”, chiar dacă bunătatea lui Dumnezeu, care ar trebui să căluzească pe oameni spre pocăință, îi călăuzește uneori pe calea tocmai opusă, din cauza stărilor imperfecte ce dăinuiesc.

ALEGEREA NAȚIUNII ISRAELITENE

Dintre toate națiunile pământului, Dumnezeu alege pe israeliți de a fi poporul său spre a face dintr'înșii tipul israelului spiritual. Acest fapt va fi admis, credem, de toți creștinii cari sunt întrucâtva familiari cu Biblia. Tot în acest sens este și afirmarea profetului Amos (3:2): „Numai pe voi v'am cunoscut dintre toate neamurile pământului.” Prin gura lui Isaia (45:4) Domnul vorbește lui Cir, regele madianit, care trebuia să îngăduie înapoierea israeliților din captivitate: „Pentru Iacob, servul meu, și pentru Israel *alesul* meu, te-am chemat pe numele tău; te-am numit, deși nu m'ai cuno-

scut. " Faptul că în aceasta declarație putem observa o oarecare aplicare simbolică a lui Christos, și liberarea israeliților spirituali din Babilonul mistie, nu este în contradicție cu faptul că aci se vorbește de israeliții tipici ca „aleși". În argumentarea sa împede și puternică, referitoare la trecerea favoarei divine dela israeliții naturali la israeliții spirituali (Rom. 9-11), apostolul ne arată lămurit că favoarea divină fu acordată pentru un timp oarecare israeliților naturali ca tip al poporului ales de Dumnezeu—deși Dumnezeu știa dinainte că ei vor trebui să fie alungați dela aceasta favoare divină și vor fi înlocuiți de alți israeliți spirituali, cari erau reprezentați prin Iacob.

Apostolul ne arată cum israeliții, ca popor favorizat și ales al lui Dumnezeu pentru un timp, se bucurau de mari avantaje în toate privințele față de națiunile înconjurătoare ale pământului. Lor le aparțineau făgăduințele lui Dumnezeu, ei erau stâlpările arborelui de măsline, Dumnezeu însă retează din favoarea sa numai pe acele din stâlpările naturale care nu stăteau în armonie deplină cu rădăcina făgăduinței, reprezentată în mod tipic prin Abraam, Isaac și Iacob. Tot astfel apostolul arată „că Israel nu dobândi ceea ce caută cu stăruință, iar cei aleși (vrednici—Ioan 1:12, 13) dobândiră; și ceilalți fură învățoșai." (Rom. 11:7) Deși la început întreaga națiune fu aleasă spre a primi cea mai rară favoare a lui Dumnezeu, totuș numai cei credincioși se aflau în starea sufletească nimerită spre a putea deveni israeliți spirituali, atunci când sosi vremea acestei favori. Aceștia constituiau însă „aleși" acestei națiuni, care la încheierea veacului jidovesc se găseau în starea potrivită sufletească de a intra în noua vârstă și de a se face părtași la binecuvântările mai mari ale ei,—trecând dela casa servitorilor în casa fiilor. (Evr. 3:5; Ioan 1:12) Apostolul ne arată că noi, cari din fire eram păgâni, „streini și inamici", făgăduințelor și legămintelor făcute israeliților tipici, am dovedit acum, prin harul lui Dumnezeu, credință și ascultare asemănătoare cu a lui Avraam. În urma acestui fapt, al credinței și ascultării de Christos, ei devin mireasa lui Christos, adevărata seminție a lui Avraam, ocupând locul ramu-

rilor smulse în planul și făgăduințele originale ale lui Dumnezeu. Dar deși aceste ramuri smulse au fost tratate ca dușmani în timpul vârstei Evangheliei, totuși „după alegere sunt iubiți pentru părinții lor.”—Rom. 11:28, 29.

Astfel suntem informați că unele laturi și trăsături ale alegerii originale rămân în favoarea israeliților naturali, deși ca popor au fost alungați dela cea mai mare favoare a planului divin—respinși de a deveni alesul israel spiritual, care a fost complectat dintre gîni în cursul veacului creștin. Deoarece făgăduințele date lui Avraam, Isaac și Iacob, precum și profețiilor, vor fi îndeplinite lor și ei vor deveni „domnitori” sau reprezentanții împărăției spirituale în cursul Mileniului, fără îndoială că aceasta va lucra înspre avantajul multor israeliți naturali, cari actualmente se află într-o stare de întuneric și înstrăinare de Christsos. Ei vor putea să se înțeleagă mai ușor cu proprii lor conducători decât restul lumii. Astfel, ca popor, israeliții vor ocupa din nou locul cel mai proeminent între celelate popoare, la începutul epocii Milenare, „căci Dumnezeu închise împreună pe toți spre neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască.”—Rom. 11:32.

ALEGEREA NOUEI CREAȚIUNI

Ajungem acum la partea cea mai însemnată a subiectului nostru,—pregătiți însă cu anumite cunoștințe cu privire la alegerile din trecut, și cu înțelegerea că multe din ele tipificau aceasta mare operă a lui Dumnezeu—alegera Noiei Creațiuni. Am văzut mai sus, că această alegere nu nedreptățește pe cei nealeși, ci din contră, prevede binecuvîntarea lor la timpul anumit. Cu privire la aceasta, am putea adauge că nici Dreptatea și nici Iubirea nu putea desaproba sau sta împotriva acordării unor favoruri speciale cari nu s'au acordat și altora, chiar dacă cei favorizați nu erau meniți a deveni mai târziu ca canale ale binecuvîntării celor mai puțin favorizați sau nefavorizați. Aceasta este înțelesul cuvîntului „dar” sau favoare: el implică înfăptuirea a ceea ce nu este absolut necesar sau cerut de Dreptate, iar aceste cuvinte „dar” și „favoare” sunt foarte des întrebuințate dealungul Scripturii, cu privire

la aceasta clasă aleasă a vârstei Evanghelice. „Prin har sunteți mântuiți“ și alte texte asemănătoare, ne învață, că Atot-Puternicul nu era obligat a mântui pe vre-unul din rasa lui Adam de sub osânda morții, nici de a da vreunuia prilejul vieții vecinice prin mântuire și răscumpărare. Cu atât mai puțin era el obligat de a dărui vre-uneia din creaturile sale osândite darul „înaltei chemări“—de a ajunge membru în Noua Creațiune. Tot aranjamentul este o favoare divină—„Dar peste dar“ sau favoare adausă la favoare; iar acela care nu-și dă seama clar despre aceasta, nu va aprecia niciodată cum trebuie ceea ce să întâmplă acuma.

Apostolul Petru ne asigură că noi, ca clasă, am fost „aleși după preștiința lui Dumnezeu Tatăl nostru.“ El nu se oprește la aceasta declarație, ci continuând spune: „În sfințirea spiritului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Christos.“ (1 Pet. 1:2) Aceasta înseamnă că Dumnezeu cunoștea dinainte Noua Creațiune, ca clasă; că intențiunea sa prevăzuse de a-i îndrepta prin credință, prin sângele lui Christos; că el prevăzu că se vor găsi destui ascultători spre a completa aceasta clasă, și a atinge sfințirea prin adevăr. Nimic în Scriptură nu implică o preștiință divină relativ la *indivizii* ce vor compune clasa aleasă, cu excepția Capului bisericii, Domnul nostru Isus. Ni se spune că Dumnezeu cunoștea mai dinainte că Isus va fi alesul său. Prin aceasta nu trebuie să înțelegem o limitare a lui Dumnezeu de a cunoaște și identifica indivizii care vor alcătui clasa aleasă, ci numai că, oricare ar fi puterea sa în aceasta direcție, el n'a intenționat să se folosească de ea. El a orânduit ca Christos să fie Răscumpărătorul lumii, iar răsplata să-i fie înălțarea sa până la poziția de prim-membru, Cap și Domn al Noiei Creațiuni. El a mai orânduit că un anumit număr de ființe să fie aleși dintre oameni care să-i fie asociați și conmoștenitori în împărăție—părtași cu dânsul al Noiei Creațiuni. Avem tot motivul să credem că numărul celor aleși fusese dela început hotărât și fixat, și este de mai multe ori menționat în Apocalips (7:4; 14:1): adică 144.000 „răscumpărați dintre oameni.“

Alegerea sau orânduirea dela întemeierea lumii, că

are să fie aleasă o asemenea clasă de oameni, o putem asemăna cu aceea a unei anumite trupe de soldați din armata engleză, cunoscută sub denumirea de „trupă regală.“ Această trupă specială este alcătuită din oameni de statură înaltă și special desvoldați, în care înălțimea, greutatea și alte trăsături particulare fiind dinainte prescrisă, precum și numărul din care are să se compună, înainte ca vre-unul din membrii săi să se fi măcar născut. După cum decretul regal ordonă însușirile fizice și numărul celor care vor alcătui trupa, tot astfel decretul regal al Creatorului hotărî numărul acelor care vor alcătui Noua Creațiune a lui Dumnezeu, fără a defini dimensiunile lor fizice, însușirile lor morale și sufletești. După cum nu era necesar a preorândui numele acelor care vor constitui „trupa regală“, tot astfel nu este necesar ca Creatorul nostru să preorândească dinainte numele indivizilor cari vor fi primiți de dănsul ca membre ale Noiei Creațiuni în Christos, sub măsurile și limitățiunile așezate de dănsul.

Acest fapt este în special adus atențiunei noastre în pasajul Scripturei, care de obicei este citat numai în parte—„pe care i-a rânduit mai dinainte, pe aceștia i-a și chemat.“ (Rom. 8:28) Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se mulțumească a lua astfel o parte a Cuvântului divin și a o despărți de contextul său. Dacă citim și restul acestui text, așa cum este scris, întreaga chestiune ni se lămurește: „Căci pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și rânduit de mai înainte asemeneați la față cu chipul Fiului său, pentru ca să fie el întâi născut între mulți frați.“—Rom. 8:29.

O astfel de predestinare este deosebită de aceea cunoscută în general de cei ce șampionează doctrina alegerii din trecut. Conform concepției și învățăturai lor, versetul de mai sus ar trebui citit astfel: „Pe acela pe care l-a cunoscut mai de înainte, pe acela l-a și predestinat [rânduit] spre a scăpa de chinul vecinic și a gusta binecuvântările vecinicei glorii.“ Astfel privită, cât de deosebită este chestiunea de cea reală și logică, înfățișată nouă în limbajul Scripturei! Dumnezeu preorândui ca Fiul său Unul născut să fie Capul acestei

Noui Creațiuni, și totodată preorândui, cu mult înainte de a chema pe vre-unul dintre noi, că nimeni să nu poată fi membru al Noului Creațiuni, dacă nu va fi întru toate asemănător Fiului. Ce frumoasă și ce logică este doctrina Scripturală asupra alegerii! Cine poate sta la îndoială asupra Înțelepciunii, Dreptății sau Iubirii unei astfel de alegeri, cu astfel de limitări ca aceea a asemănării cu Christos, pentru o operă atât de mare ca aceasta plănuită de Dumnezeu?—adecă tovărășia cu Christos la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ.

„CHEMAȚI POTRIVIT UNEI PĂRĂMI LA CALD“

—Rom. 8:28-30—

Considerând acest subiect nu putem decât să urmăm cu îngrijire cuvintele apostolului și raționamentele sale logice. În versurile precedente (22, 23), vedem care este scopul lui Dumnezeu prin chemarea Noului Creațiuni: sunt chemați spre a primi o mare binecuvântare, și spre a întinde o binecuvântare și altora, adecă făpturii care suspină și este în dureri până acum, așteptând descoperirea fiilor lui Dumnezeu, Noua Creațiune, și că acesta este înțelesul desiluziilor, încercărilor și supărărilor prezente, precum și împotrivirea lumii, a trupului și a vrăjmașului. Aceste experiențe sunt desemnate pentru a lucra în noi roadele dreptății, și astfel a ne câștiga „o cumpănă vecinică de mărire“ la care am fost chemați, și la care din toată inima dorim. Apostolul ne lămurește pas cu pas providențele dumnezeiești în legătură cu toate experiențele noastre ca chemați și aleși a lui Dumnezeu, scoțând în evidență folosul cel mare care aceste experiențe, fie bune sau rele, dulci sau amare, îl lucrează în favoarea noastră. Nici prin gând să nu ne treacă importanța noastră în această chemare decât în legătură și sub conducerea fratelui nostru mai mare. Nici un membru al Noului Creațiuni nu putea să-l precedeze, căci numai observându-l de aproape și urmând în pașii săi este pentru noi vre-o speranță de a ajunge cândva părtași ai gloriei sale. Preorânduirea lui Dumnezeu că acești frați trebuie să fie toți imitații ale Fratelui lor mai mare, ne-ar umplea cu disperare, dacă,

în altă parte, nu ne-ar arăta Domnul în chip lămurit ajutoarele pregătite nouă prin răscumpărarea care este prin Isus Christos Domnul nostru. Tot astfel ne arată că slăbiciunea cărnii pe care o moștenim și pe care n'o putem stăpâni pe deplin, este acoperită prin meritul sacrificiului lui Christos; astfel că Dumnezeu are posibilitatea de a ne cauza să fim întocmai copia Fiului său în carne, și ne poate primi conform preorânduiri sale, dacă găsește că suntem copiii Fiului său în inimile noastre, în intenții și în voința noastră; pe care le dovedim prin stăpânirea cărnii în măsura care ne este cu putință, și prin darul Domnului nostru Isus Christos ne străduim a trăi cât se poate de aproape de el.

Continuând descrierea acestei clase de preorânduiri, apostolul spune: „Iar pe cei care i-a orânduit mai dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și mărit.” În general acest verset este rău înțeles, din cauza că cititorii capătă impresia că apostolul ne arată experiențele obișnuite ale unui creștin,—după cum le-am explicat în capitoul precedent,—unde am arătat felul cum Christos s'a făcut pentru noi înțelepciune, îndreptare, sfântire și eliberare. Însă apostolul privește aci chestiunea dintr'un punct de vedere opus, și începe dela celalalt capăt. El privește aci biserica din punctul de vedere al ei complet, aleasă a lui Dumnezeu în frunte cu Isus Christos ca Cap: Biserica în mărire. El urmărește desvoltarea bisericii, Noua Creațiune, privind *înapoi*. Ne arată apoi că nimeni nu va ajunge la înalta stare a glorioșilor aleși ai lui Dumnezeu, afară de cei *chemați* [primiți] prin darul lui Dumnezeu; iar toți chemații trebuie să fi fost mai întâi *îndreptați*; căci Dumnezeu chiamă, sau invită numai pe credincioși să concureze la acest mare premiu. Iar acești îndreptați trebuie ca înainte de îndreptarea lor să fi fost *onorați* [nu „măriți”]—onorați de Dumnezeu, trimițându-le vestea despre sine însuși și Fiul său iubit,—Calea, Adevărul și Viața.

Aceasta este o onoare cu mult mai mare decât unii își presupun. Este o atențiune deosebită până și de a avea privilegiul de a auzi despre harul lui Dumnezeu

în timpul de acum. După cum mântuirea este un dar al lui Dumnezeu, la îndămâna tuturor în timpul Mileniului, tot așa este o onoare specială de a primi o cunoștință despre darul lui Dumnezeu acum, și privilegiul unei împăcări cu dânsul, înainte de lume. Căci fiind astfel onorați, și având cunoștința necesară îndreptării prin credință, am făcut *al doilea pas* care duce spre sfîntire în armonie cu chemarea, iar de aci prin credincioșie și străduință pornind spre „mărire“ care are să fie descoperită în noi“, făcându-ne membrii Noiei Făpturi.

„DACĂ DUMNEZEU ESTE PENTRU NOI“

Continuând a urma pe apostol în destăinuirile sale asupra acestei alegeri, și parafrazând părerile sale, vedem aceasta: „Oare nu vedem fraților că Dumnezeu are un plan mare și minunat pe care îl desfășură acum? Oare nu vedem că, hotărînd alegerea unei anumite clase spre a conlucra cu dânsul în acest plan, el ne favorizează, descoperindu-ne nouă condițiile acestuia,—îndreptându-ne și chemându-ne cu aceasta chemare cerească? Aceasta înseamnă că Dumnezeu *este pentru noi*—că dorește să facem parte din aceasta clasă aleasă, și că a orînduit astfel ca să putem ajunge la un loc într'însa. Oare nu simțim câte odată că, deși Domnul este cu noi, Satan, păcatul, precum și propriile noastre slăbiciuni moștenite sunt toate împotriva noastră, căutând să ne prindă în laț și să ne prăbușească? Să ne gândim că, Dumnezeu Atot-Puternicul fiind de partea noastră, nici o împotrivire de acestea nu trebuie să ne înspăimînte, căci el este în stare să ne scoată teferi din toate și să ne facă în sfîrșit biruitori. Privind înapoi vom vedea favoarea sa față de noi; căci pe cînd eram încă păcătosi el s'a îngrijit de scăparea noastră prin Isus Christos. Să ne gândim că, dacă el a putut face toate acestea pentru noi pînă încă eram păcătoși, nu va face cu atît mai mult acum cînd am devenit copii săi,—acum, cînd am auzit vocea sa și cînd am primit pe Fiul său, cînd ne-am pus încrederea într'însul și în meritul jertfei Fiului său prin care am primit îndreptarea noastră; acum cînd am auzit chemarea și am con-

sacrat tot ce am avut, punând tot puținul nostru pe altarul său. Nu încapc nici o îndoială, că Dumnezeu ne va favoriza și va face mai mult pentru noi acum, că ne încredem într'însul, deși nu putem cuprinde cum el poate face mai mult decât a făcut prin aceea că ne-a dăruit pe Fiul său. Putem fi siguri că acela care nu se schimbă, ne mai iubeste încă, și este pentru noi, și se va folosi de toată puterea sa, spre binele nostru spiritual și spre a ne ajuta să ajungem la locul nostru în Noua Creațiune, dacă noi rămânem într'însul în credință, în dragoste și ascultare din inimă—ori care ar fi slăbiciunile și imperfecțiunile care ne impresoară prin carnea de care mai suntem încă legați. Să fim siguri, că dându-ne pe Fiul său, și deschizându-ne astfel calea spre ajungerea Noiei Creațiuni, Dumnezeu s'a îngrijit prin Christos pentru orice nevoie a noastră care s'ar putea ivi vre-odată. Într'însul el ne-a dăruit toate cele spre trebuință.

„Ne spune cineva că legea ne condamnă cu toată bunăvoința lui Dumnezeu? Să ne aducem aminte că Dumnezeu este acela care ne-a condamnat pe noi fiind încă sub lege; și că este acelaș Dumnezeu, care ca mare Judecătotr ne-a osândit, și care acum ne hotări îndreptați—care rosti sentința de „îndreptățiți prin dăruire cu a lui dar”—pe care legea nu ne putu îndreptăți—„prin răscumpărarea care este în Christos Isus“. În fața acestui fapt, cine ar putea ridica învinuire împotriva aleșilor lui Dumnezeu”—pe care el îi favorizează în chipul acesta? Cine ne-ar putea condamna din cauza greselilor și slăbiciunilor noastre neintenționate? La care răspundem: ar fi oare acela Christos care muri pentru noi, dar mai vărtos care fu sculat dintre morți, și înălțat de-adreapta Tatălui ca reprezentantul nostru, și care ne-a atribuit valoarea meritului său, spre a acoperi toate neajunsurile și scădințele noastre.—Rom. 8:34.

„Ni se va mai spune oare că ar interveni ceva care să ne poată despărți de iubirea lui Dumnezeu sau de Christos, de iubirea și mila sa? sau că vom fi lăsați în părăsire, pe cont propriu, și să întâlnim prăbușirea vasului de credință și viitorul nostru în ce privește Noua

Creațiune? Răspundem: din contră, Christos avu mare iubire pentru noi, altfel el nu ne-ar fi răscumpărat. Fiecare purtare a sa față de noi a fost motivată de iubirea și dragostea pentru noi și n'am trebui să îngăduim nimic ca să ne despartă de această iubire. Dacă ne găsim în nenorociri și în tulburări, acestora să nu le îngăduim să ne îndepărteze de Domnul ci să ne măie către dânsul, care ne poate scăpa de ele. Dacă ne cuprinde foamea, persecuția, năcazurile, desperarea sau pericolul, sau orice altă nenorocire, trebuie oare ca noi, din pricina acestora, să încetăm a-l iubi pe Domnul, renunțând la numele și cauza sa care ne poate ajuta și să nu mai umblăm în pații săi, și să apucăm pe alte căi mai ușoare din viață? Nu; tocmai aceste experiențe sunt prevăzute de a scoate din noi însușiri biruitoare, care să facă din noi biruitori vrednici de glorie, mărire și nemurire. Cum am putea fi socotiți ca biruitori dacă n'ar fi nimic de biruit.—dacă calea noastră ar fi în totdeauna netedă? Am fost făcuți oaspeții milei și binecuvântării dumnezeesti; iar acum dânsul ne încearcă spre a vedea în ce măsură suntem demni de iubirea și favoarea sa, fără însă a ne forța voința noastră. El voințește ca noi să rămânem și să ne ospătăm într'însele, prevăzând și preorânduind orice trebuință a noastră și ajutor pentru orice lipsă. Acolo vrea el ca noi să rămânem. Sunt convins, ca Pavel, și am încredere că nu vom îngădui nimic ca să ne separe de iubirea lui Dumnezeu, manifestată prin Christos—nici frica de moarte și nici iubirea de viață; nici una din creaturile lui Dumnezeu nu ar putea să ne întoarcă dela favoarea sa, fie aceștia îngeri, fie stăpâniri înalte, fie ele puteri văzute sau puteri ale văzduhului nevăzute. În toate acestea lucruri noi trebuie să fim mai mult decât învingători—fiind că suntem adoptați ca fii ai lui Dumnezeu, prin acela care ne-a iubit și ne-a răscumpărat.

„ASIGURAREA ALEGERII ȘI CHEMĂRII NOASTRE”

—2 Pet 1: 10, 11—

„De aceea cu atât mai mult, fraților, sîrguiți-vă să faceți temeinică alegerea și chemarea voastră; căci făcînd aceasta [lucrurile specificate în versurile mai

dinainte] nu veți greși niciodată. Căci astfel vi se va da cu bogăție intrare în împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos".—2 Petru 1:10.

În alegerea aceasta, vedem că pașii importanți apar: (în lui Dumnezeu, adică: 1) preorânduirea de a avea o asemenea Creațiune Nouă; 2) invitația făcută unora de a desvolta caracterul necesar acesteia; 3) aranjamentele făcute în așa fel încât cei invitați să aibă posibilitatea de a ajunge la starea acceptabilă, în conformitate cu chemarea.

Pe de altă parte, și cei aleși trebuie să facă pași destui de importanți: 1) este datoria celor chemați, pentru cari au fost făcute toate aceste pregătiri și orânduiri, să accepte chemarea—făcând o consacrare deplină; 2) trebuie să devie atât de iubitori și covârșiți și pătrunși de spiritul chemării lor, și să aprecieze într'atâta binecuvântarea lor, încât să se conformeze, plini de zel, condițiilor și limitărilor cerute.

Am văzut deja că aceste condiții și limitări înseamnă, pe scurt, asemănare sufletească cu Fiul iubit al lui Dumnezeu; analizând însă mai departe aceasta *asemănare* găsim că înseamnă, după arătarea apostolului Petru, că trebuie să posedăm roadele Spiritului sfânt. Dumnezeu este sfânt, iar cei aleși trebuie să aibă Spiritul său, iubirea dreptății și ura pentru tot ce este nedreptate. Apostolul ne citează diferitele elemente ale acestui Spirit sfânt a lui Dumnezeu, și ne arată că nu putem atinge perfectă sa asemănare la începutul căii noastre; ci aceasta asemănare este mai curând *semnul* sau *înta*, punctul de biruință către care noi trebuie să alergăm și să ajungem spre a fi biruitori. Iubirea ca expresie generală cuprinde în sine pe toate aceste elemente ale caracterului cari nu sunt decât părți ale iubirii. Umi-lința, gentilețea, bunătatea frățească, pietatea, sunt toate elemente ale iubirii.

Cineva a spus că aceste roade ale Spiritului lui Dumnezeu pot fi definite după cum urmează, și noi suntem de perfect acord cu această definiție:

- (1) Bucurie—Iubire exultantă.
- (2) Pace—Iubire în liniște.
- (3) Indelungă-răbdare—Iubirea care îndură.

- (4) Gentilețe—Iubirea în societate.
- (5) Bunătate—Iubirea în acțiune.
- (6) Credință—Iubirea pe câmpul de luptă al vieții.
- (7) Unilită—Iubirea în resignațiune.
- (8) Moderație—Iubirea disciplinată.

Când am pornit la luptă, hotărâți la dânsa, pentru că Dumnezeu ne-a îndreptat prin harul său, și ne-a invitat să alergăm după premiul înaltei chemări de a ajunge în Noua Creațiune, noi am spus, mai întâi de toate: vom lăsa de o parte piedecile și greutățile și sarcinile ambiției pământești, consacrandu-ne voinței Domnului și hotărându-ne că vom face numai aceasta, adică: vom căuta ca prin harul lui Dumnezeu să ajungem la toate binecuvântările la care ne-a chemat. Tot atunci am hotărât că ne vom lepăda de toate impresurările păcatului, oricare ar fi ele, și în măsura în care vom putea—atât din noi cât și din alții; și că ne vom strădui a alerga într-asa fel ca să obținem premiul.

Intrarea la concursul alergării pentru acest mare premiu corăspunde consacării noastre. Acesta era începutul. Ne-am consacrat pe noi însine Domnului, spre a fi conduși prin Spiritul său iubitor; dar ne-am dat seama că din cauza căderii în păcat ne lipsesc acele însușiri ale caracterului care ar fi fost plăcute Tatălui. Totuș, stăruiind în silința noastră de a deveni asemănători Fiului—care este voința sa cu privire la noi, și condiția tovărășiei noastre cu dânsul. În aceasta privință ne deosebim de Domnul, care fiind desăvârșit nu avea nevoie să facă un pas sau altul pentru dezvoltarea iubirii. El dela început era cuprins de acest spirit,—fiind dela început *la semnul* iubirii desăvârșite; iar probele sale au fost numai spre a se vedea dacă Isus va rezista sau nu acestei probe, și va sta la semnul iubirii desăvârșite către Dumnezeu, față de poporul său și față de dușmanii săi. Cu noi însă este altfel; noi trebuie să ne străduim, să alergăm și să ne luptăm spre a ajunge la acest semn sau punct.

Am putea împărți acest concurs în patru părți, și să spunem că în primul sfert recunoaștem iubirea ca o necesitate divină și căutăm a o câștiga, deși o putem recunoaște și aprecia numai din punct de vedere al

datoriei. Simțim o iubire îndatorată față de Dumnezeu, Creatorul nostru, care are dreptul să ceară ascultarea, iubirea și devotamentul nostru; o iubire îndatorată față de Domnul nostru Isus Christos, tot pentru că ne-a iubit, și deci trebuie ca și noi, în dreptate față de dănsul, să-l iubim; și o iubire îndatorată față de semenii noștri, deoarece aceasta este voința lui Dumnezeu.

Al doilea sfert la concursul alergării ne aduce ceva mai departe, astfel că lucrurile pe care înainte le îndeplineam din *datoria iubirei*, acum începem a le aprecia altfel decât ca simple datorii. Am văzut, începând de aci, că ceea ce Dumnezeu ne poruncește până acum că este drept și e datoria noastră să o facem, sunt *lucruri bune*; că cele mai nobile principii despre care noi avem vre-o idee, sunt identificate cu Dreptatea, Iubirea și Înțelepciunea, pe cari Dumnezeu le-a așezat înaintea noastră și pe cari de atunci am început a le aprecia. Am început al iubi pe Dumnezeu nu numai pentru că era datoria noastră să-l iubim fiindcă este Creatorul nostru, în deosebi fiind că l-am văzut înzestrat cu acele mari însușiri pe cari le cerea și de la noi, —personificarea oricărei îndurări și bunătăți. Acei care ajung până la semnul acestor două pătrimi, îl iubesc pe Domnul nu numai pentru că el ne-a iubit întâi pe noi, ci pentru că acum ochii înțelegerii noastre au fost deschiși destul de larg, spre a putea întrezări ceva din măreția caracterului său, ceva din lungmăia și lățimea, și înălțimea și adâncimea Dreptății, Înțelepciunii, Iubirii și Puterii Creatorului nostru.

Al treilea sfert al acestui concurs îl vom numi—iubirea pentru frați. Dela început am recunoscut că trebuie să avem o iubire îndatorată față de frați, întocmai ca și față de Tatăl, decât într-o măsură mai mică, deoarece frații au făcut mai puțin pentru noi; și recunoaștem astfel mai ales pentru că așa este voința Tatălui. Însă pe măsura ce vedem principiile dreptății, și vedem că Tatăl însuși ne iubeste, și ne-a iubit el mai întâi de a-l iubi noi pe el, în ciuda tuturor neajunsurilor noastre neintenționate, inima noastră începe a se lărgi și adânci și pentru frați; iar încetul cu încetul ajungem a trece cu vederea imperfecțiunile, greșelile și lipsurile lor și oh-

servăm în ei dovezile unei dorințe de-a umbla în pași lui Isus, și conform principiilor caracterului divin. Atunci iubirea pentru frați devine deosebit marcată în experiențele noastre. Dar, vai! o bună parte din frați încă n'au ajuns la semnul al treilea al concursului pentru premiul înaltei chemări. Este o mare nevoie de a dezvolta bunătatea frățească, îndelunga-suferință și răbdarea pe care Scriptura ni le tot aduce înaintea,—și cari, necesarmente, sunt mai mult încercate și probate față de frați, decât față de Tatăl și de Isus Christos. Putem vedea perfecția Tatălui și a Fiului cari n'au nici un cusur sau defect; ne putem da seama de bunătatea lor față de noi, precum și de propriile noastre lipsuri față de dânsii. Inșă privind pe frați vedem că unul are o slăbiciune și altul are alta; și apoi suntem ispitiți adesea să-i spunem fratelui nostru: „Dă-mi voie să scot gozul din ochiul tău“—fără a ne da seama că o astfel de dispoziție de a găsi cusurul pretutindeni, și a tot pune neajunsuri în sarcina fraților, este o dovadă că suntem stăpâniți de o mare „bărnă“ de nerăbdare și egoism și răceală față de frații noștri, contra cărora trebuie să lucrăm noi împotriva noastră ca să le izgonim din noi. Ajungând la acest al treilea stadiu, începem a scoate bărna din proprii noștri ochi, și începem a vedea propriile noastre slăbiciuni, apreciind din ce în ce mai mult bogăția darului dumnezeesc pentru noi. Rezultatul este că devenim mai umili, mai răbdători și mai amabili față de toți; și aceasta ne face în stare să trecem cu vederea asupra multor imperfecțiuni ale fraților—atâta timp cât ei se încred în sângele prețios și caută a concura pentru acelaș premiu.

Al patrulea sau cel din urmă stadiu al concursului nostru înseamnă iubire *desăvârșită*—cătră Dumnezeu, cătră frații noștri, cătră toți oamenii, și pe care trebuie să căutăm a o atinge cât mai curând posibil. Ni se spune că nu trebuie să ne oprim la semnul al treilea, ci să alergăm în răbdare, cu toată stăruința și energia cătră cel din urmă. Intr'un înțeles ni-se spune „să nu iubim lumea, nici cele dintr'însa“; iar în altul ni se spune s'o iubim și „să facem bine tuturor oamenilor cum avem ocaziune, dar mai ales celor de o credință cu noi.“ (Gal. 6:10)

Aceasta iubire cuprinde și pe dușmani, fără a scădea iubirea noastră pentru Tatăl și pentru principiile sale precum și față de frați, ci din contră o intensifică; iar aceasta intensificare ne face capabili a cuprinde în bunăvoința și simpatia noastră toată omenirea suferindă, care suspină și așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. „Iubiți pe dușmanii voștri, și faceți bine celor care vă urăsc și vă prigonesc”—este porunca Domnului nostru. Până ce nu vom fi atins acest grad de iubire—iubirea până și a dușmanilor noștri—nu vom putea ajunge la *semnul* de biruitor pe care Domnul l-a pus înaintea urmașilor săi. Numai atunci când vom ajunge aceasta culme vom fi noi chipuri ale Fiului iubit al lui Dumnezeu.

Trebue să ajungem la această culme de iubire înainte de a putea fi socotiți demni de Noua Creațiune, și nu trebue să ne așteptăm că fiecare dintre urmașii Domnului va fi ajuns la acest punct tocmai în ultimul moment, la moarte. Chiar din contră, trebue să ne așteptăm al atinge încă de vreme în experiențele noastre creștine, și apoi să ne aducem aminte de cuvintele apostolului—„Iar după ce ați făcut totul *să stați*” (Ef. 6:13) După ce vom fi ajuns la țintă, la semn, vom avea nevoie să fim probați, puși la încercare; va trebui să facem exerciții zilnice—luptând pentru a menține viața noastră lângă acest semn—și care va întări mult caracterul nostru. Intr’aceasta experiențele noastre se vor asemăna cu ale Domnului; căci deși dânsul nu avea nevoie să lupte spre a atinge aceasta țintă, fu nevoit însă să lupte lupta bună a credinței ca să se mențină *la acest semn*—spre a nu se depărta de dânsul, și spre a nu fi biruit de diferitele impresurări ale lumii și ale adversarului. „Mă întind către darul de biruitor”, spune apostolul; și tot astfel trebue ca fiecare dintre noi să rămână statornic lângă acest semn, după ce odată l-a ajuns, căutând ca în toate încercările permise de Domnul, să fim socotiți ca învingători,—nu prin propria noastră putere, ci prin puterea și ajutorul răscumpărătorului nostru.

Vom fi impresurați mereu spre a ne îndepărta de iubirea desăvârșită a Tatălui, spre a ne induce a-l iubi

și respecta mai puțin decât i-se cuvine. Ispita se va apropia de noi spre a sugera ca să nu îngăduim ca iubirea să acopere „prea” mare mulțime de greșeli ale fraților. Alte sugestii ne vor veni ca să ne lăsăm provocați de aceia pe care odată am învățat a-i iubi și aprecia, și cu ale căror slăbiciuni am învățat să fim simpatici. Vom fi impresurați de sugestii cu privire la dușmanii noștri, după ce ne-am obișnuit a-i iubi; ni se va sugera că sunt unele cazuri excepționale, și mărinimonia noastră față de dânsii trebuie să aibă margine. Fericiți vom fi noi dacă în aceste ispite vom rămânea statornici, stăruind a sta lângă seim și a rămânea în poziția pe care am atins-o, luptând mereu lupta bună a credinței, și ținându-ne încreștați de viața vecinică care este socotită a noastră prin Isus Christos.

„ȘTIIND NOI ALEGEREA VOASTRĂ”

„Știind noi, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră. Căci Evanghelia noastră nu s'a făcut la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Spiritul sfânt și în multă deplină încredere.”—1 Tesol. 1:4, 5.

În altă parte am arătat ceea ce constituie semnele dovezile că suntem fii lui Dumnezeu, adică conceperea noastră prin Spiritul sfânt, sigilarea și ivirea noastră la viața spirituală. (Vol. 5 Cap. 9) Nu vom repeta aici cele spuse acolo, însă în linie generală vrem să tragem atenția asupra faptului, că oricine participă la aceasta alegere are diferite dovezi, vizibile nu numai lui, ci cu timpul ele vor putea fi discernate și de către „frații” cu care vine în contact. Există o putere, cât și o veste, în aceasta alegere. Vestea ori chemarea acestei alegeri nu este numai Evanghelia sau buna-vestire pentru clasa aleasă, ci pentru dânsii toate aceste sunt mai mult decât atât: este puterea lui Dumnezeu care lucrează într'înșii spre buna sa plăcere și voință. Aceasta putere aduce celor aleși Spirit sfânt și multă asigurare, iar dânsii, la rândul lor, sunt gata cu orice preț să facă să răsunе și să răspândească cuvântul lui Dumnezeu.

În epistola sa către Coloseni (3:12-14) apostolul spune, vorbind despre aceasta clasă aleasă a Noului Creațiuni, că aceștia trebuie să se desbrace de lucrurile

vechi și să se îmbrace în cele noi, care sunt semnul de distincție și cunoștință a celor aleși, cari se vor cunoaște unii pe alții nu după naționalitate sau alte însușiri ale cărnii, ci ca *toți fiind în Christos*, și numai într'însul, și sunt *aleși* pentru Noua Creațiune. El spune: „Îmbrăcați-vă dar, ca aleși a lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, cu inimă de îndurare, cu bunătațe, smerenie, blândete, îndelungă-răbdare; îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, și dacă are cineva vre-o plângere împotriva cuiva, după cum și Christos va iertat așa și voi; iar peste toate acestea îmbrăcați-vă cu iubire care este încingătoare a desăvârșirii.”

Domnul nostru, vorbind de biserica aleasă ca totală, ne spune că va fi încercată și ispitită în diferite feluri și pare a sugera că aceste încercări vor fi mai amare către sfârșitul veacului Evangheliei, în așa măsură, încât toți vor fi amăgiți, afară de „cei aleși”.—Mat. 24:24.

Totuș găsim și aci o îmbărbătare și anume: cuvintele sale nu implică că cei „aleși” vor avea o capacitate superioară care să le îngăduie a cunoaște toate subtilitățile adversarului din ziua cea rea; nici nu dau de înțeles că ei vor fi ajuns perfecțiunea în ce privește controlul vaselor lor pământești, încât să nu mai poată greși niciodată; chiar dimpotrivă, înscamnă că acei care vor rămânea în Christos, li se va acorda dar *îndeajuns*, ajutor *necesar* pentru orice nevoie a lor. Câtă mângăiere conține aceasta pentru toți acei cari și-au căutat refugiul în speranța Evangheliei! Câtă încredere câștigăm simțindu-ne ancorați dincolo de vâl—in Isus Christos! O astfel de predestinare este mângăitoare, îmbărbătătoare, după cum spune apostolul: „După cum ne-a ales sieși într'însul mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim noi sfinți și desăvârșiți înaintea sa, în iubire. Rânduindu-ne pe noi mai dinainte spre înfiere cătră sine prin Isus Christos, potrivit găsirii cu cale a voinții sale... pentru întocmirea împlinirii timpurilor cuvenite, să-și adune iarăș toate în Christos, cele din cer și cele de pe pământ, într'însul; în care am și dobândit parte de moștenire rânduți fiind mai dinainte după puzerea la cale a celui care lucrează toate potrivit sfatului voinței sale: ca să fim [noi, Noua Creațiune]

spre lauda mărireii sale, care am nădăjduit mai înainte în Christos.“—Ef. 1:4-11.

„PRIN MULTĂ STRĂMTORARE TREBUE SĂ INTRĂM ÎN ÎMPĂRĂȚIE“

Necesitatea de a face eforturi și de a învinge în dezvoltarea noastră ca caractere condiționate de Dumnezeu pentru intrarea noastră în Noua Creațiune, nu este fără asemănare în natură. Vom ilustra aceasta prin cele ce urmează:

„Se povestește despre cineva care dori să-și îmbogățească colecția de insecte cu încă un fluture regal, și că prin noroc avu șansa să obțină o gogoasă, pe care o atarnă în biblioteca sa pentru timpul iernii. În primăvară observă că larva încearcă să iasă. Gaura era însă atât de mică, și insecta se lupta cu atâta disperare, și aparent fără speranță, încât omului i-se făcu milă și făcu gaura mai mare cu ajutorul foarfecelor. Larva frumoasă și mare eși din gogoasă, însă nu sbură nicio-dată. Cineva spune atunci că lupta era necesară spre a forța seva trupului să pătrundă în aripile mari ale larvei. Astfel ajutorul „mântuirea“ care i-s'a dat fu o bună-tate greșită, căci efortarea ar fi însemnat salvarea larvei. Morala este evident. Lupta dusă de oameni pentru binele temporal, dezvoltă în ei tăria caracterului care altfel n'ar putea fi atins. E bine că și pentru îmbogățirea spirituală e nevoie de o luptă atât de aprigă.

Am arătat în altă parte (Vol. I. pag. 95) că Scripturile învață doctrina „harului liber“, care va fi deschis în toată mărișia și grandiositatea lui tuturor, îndată ce cei aleși au fost desăvârșiți și preamăriți. În cursul Mileniului seminția lui Abraam va binecuvânta toate familiile pământului, dându-le prilejul de a ajunge caractere perfecte, completă restituire și viață vecinică.

CAPITOLUL V.

ORGANIZAȚIUNEA NOUEI CREAȚIUNI

„Pietrele vii” pentru templul spiritual.—Noua Creațiune nominală și adevărată.—„Misterul lui Dumnezeu” și „Taina fărâdelegii”.—Marea organizație a lui Antichrist.—Scripturile vrednice de încredere.—Libertatea admisă lumii și bisericității.—Ordinea scoasă din confuzie.—„La timpul cuvenit.”—„Sfârșiturile vârstelor.”—Via plantată de mâna Tatălui.—„Cei doisprezece apostoli ai Mielului”.—Pavel ia locul lui Iuda.—Numărul apostolilor limitat la doisprezece.—Misiunea apostolică.—Caracterele tari ale apostolilor.—Pavel nu era cu nimic mai înapoi de ceilalți apostoli.—Inspirația celor doisprezece.—Îngrijirea divină a scrierilor apostolice.—„Pe aceasta pentru voi zidi biserica”.—Armonia evangheliilor.—Cheia autorității.—Infalibilitatea apostolică.—Considerarea obiecțiunilor.—„Unul este Domnul nostru.”—Adevărata biserică este „turma lui Dumnezeu”.—Apostoli, profeti, evangheliști, învățători.—Organizațiunea Domnului pentru Noua Creațiune este absolut completă.—El este superiorul și superintendentul ei.—Darurile Spiritului încetate odată cu necesitatea lor.—Unitatea credinței „dată sfinților o singură dată”.—Unitatea forței este anti-creștină.—Episcopi, bătrâni, diaconi.—Înțelesul adevărat al cuvântului „profet”.—Umilința esențială bătrânilor.—Alte calificări necesare.—Diaconi, servitori.—Învățători în biserică.—Mulți ar trebui să fie în stare a învăța.—Nu fiți mulți învățători fraților.—„N’aveți nevoie ca să vă învețe nimeni”.—„Acel care este învățat” și „acel care învață”.—Chemarea femeii în biserică.—Femeile tovarășe de muncă.—„Să-și acopere capul.”

DUPA cum Noua Creațiunea nu va atinge perfecția până la prima înviere, tot astfel organizațiunea ei nu va fi deplină și completă până de abea atunci. Figura templului ilustrează aceasta: ca pietre vii suntem chemați sau invitați la locuri în templul glorios, și, după cum explică apostolul (1 Pet. 2:5), venind la Isus, ca reprezentantul Tatălui, ne formează, ne cislează și ne potrivește spre a fi demni de locuri în gloriosul templu al viitorului—locul de întâlnire între Dumnezeu și lume. După cum în templul tipic, zidit de Solomon, fiecare piatră își avea locul nimerit, tot astfel suntem și noi pregătiți în viața prezentă. Orice pregătire trebuie așezată la locul său, fără o singură lo-

vitură de ciocan, tot astfel în antitip—pietrile vii, care se supun acum voioși pregătirilor Domnului, vor fi pe deplin organizate sub dânsul ca conducător și unite cu dânsul dincolo de vâl—fără confuzie, fără a mai fi nevoie de vre-un aranjament sau vre-o pregătire.

Totuş Scripturile recunosc o unitate sau legătură între aceste pietre vii încă în timpul pregătirii lor. În adevăr, ea merge un pas mai departe, și recunoaște chiar *organizația temporală* care îngăduie fiecărui membru al împărăției viitoare să fie un conducător cu mare învățător la opera de pregătire de a „se edifica unul pe altul în credința cea sfântă”, și de a se ajuta reciproc la formarea lor ca caractere în conformitate cu modelul nostru Isus Christos. Procedând la examinarea amănunțită a crânduirilor dumnezeiești pentru timpul prezent, mulți se vor mira văzând câtă libertate a îngăduit Domnul fiecărui membru al Noului Creațiuni. Însă când ținem seama de faptul că Isus caută credincioși și jertfitori de bună voie, cari, mișcați de iubire către Domnul și principiile dreptății, mișcați de spiritul de ași pune viețile pentru frați și pentru cauza Domnului, de a fi conducători cu dânsul, atunci ne dăm numai decăt seama că planul Domnului de a acorda atâta libertate este cel mai bun plan,—un plan care este cel mai bun de a ne proba supunerea inimii, care ne încearcă mai mult dezvoltarea caracterului, și probează voința fiecăruia de a conlucra la legea iubirii, făcând altora ce ar dori să-i facă alții lui.

O astfel de libertate, sau libertatea comparativă, este foarte nimerită scopului Domnului pentru timpul prezent—adecă selecționarea Micei Turme și desăvârșirea acestora ca caractere și pregătirea lor pentru preoția împărătească a viitorului. Această libertate ar fi însă cu totul nelalocul ei, și absolut insuficientă pentru opera de „convertire a lumii”, pe care mulți creștini, rău informați, presupun că Domnul o face în timpul de față. Din cauza acestei doctrine greșite e presupunerea că Dumnezeu ar fi însărcinat biserica să cucerească întreaga lume și să supună toate sub dânsul în timpul de acum—că multe persoane cu judecată sănătoasă s'au mirat de simplitatea organizației bise-

ricii alcătuită de Domnul și apostolii să. Și observând cât de neîndestulătoare este o astfel de organizație pentru *convertirea lumii*, oamenii au întreprins să elaboreze o nouă organizație, pe care o observăm în diferite instituții preoțești ale Creștinismului. Din aceste face parte papalitatea, care este una dintre cele mai subtile și puternice organizații de închipuit. Sistemul Methodist-Episcopal este și el magistral, însă pe o treaptă mai înaltă; el are stăpânire asupra altei clase de adepți. Datorită organizării complete a acestor două mari sisteme este succesul și puterea lor „în lumea creștină”. Pe măsură ce ne vom adânci în acest subiect, cititorul va observa cum acestea și toate „bisericele” *omenești* sunt cu totul deosebite în organizația lor de biserică pe care a întemeiat-o Domnul,—căci căile lor nu se aseamănă căilor Domnului după cum planurile lor nu consună cu planurile Domnului; căci după cum sunt cerurile mai înalte de pământ, tot astfel sunt căile și planurile Domnului deosebite de acelea pe care și-le închipuie oamenii. (Isa. 55:8, 9) Nu va trece mult până când cei cu inima adevărată vor observa cât de mult au greșit părăsind simplitatea lui Christos și încercând să fie mai înțelepți decât Dumnezeu întru conducerea lucrurilor sale. Rezultatele ne vor dovedi înțelepciunea lui Dumnezeu și nebunia oamenilor.

NOUA CREAȚIUNE NOMINALĂ ȘI ADEVĂRATĂ

După cum era un popor mare de israeliți nominali, însă foarte puțini „israeliți adevărați”, tot astfel nu trebuie să ne mire dacă în antitip găsim o biserică nominală, cu o organizație ramificată și grandioasă, cât și una adevărată, simplă și neluată în seamă; o Creațiune Nouă nominală, falsă, și una adevărată. De când creștinismul a devenit într-o măsură oarecare popular, „neghina”, „tăciunile” a cotropit țarina grâului, și în aparență a făcut mult rău grâului adevărat. Oricât de greu ar fi pentru oameni, cari nu pot citi inimile, să determine pe cei adevărați dintre cei falși, grâul din neghină, Domnul însă ne asigură că el cunoaște inimile, că— „cunoaște Domnul pe care sunt ai săi.” (2 Tim. 2:19) El însă așteaptă ca și noi să facem deosebirea între miei

adevărați și lupii în haine de miel, precum și între via care aduce fructele adevărate și spinii care produc ciulinii, însă pretind că sunt și ei vie și fructul lor bun de mâncat. Dar dincolo de aceasta judecată exterioară, și examinarea a fructelor, care le putem observa, Domnul nu îngăduie poporului său să meargă, spunând: „Nu judecați nimic înainte de timp.“ Printre acei cari ar putea fi oarecum recunoscuți ca coarde legitime în vie, să nu se încerce a aduce vre-o judecată câtă vreme le trebuie pentru a produce fructul copt, aceasta trebuie să o lăsăm Tatălui, Vierului, care are grijă de via sa, și care știe timpul și coarda care trebuie îndepărtată—, care nu aduce fruct.“ De aceea noi lăsăm lui curățirea sau îndepărtarea membrului neadevărat care să străcură în biserica adevărată, însă nu aduce fructul cerut. Tot lui lăsăm sarcina excomunicării, deoarece el a plantat și udat și crescut fiecare coardă adevărată a viei sale. Spiritul vitei se poate recunoaște într-o măsură oarecare în fiecare ramură sau membru, și fiecare trebuie încurajată și ajutată în creșterea sa. Iubirea trebuie să fie legea comună a acestor ramuri; și numai pe măsura ce Cuvântul divin este ascultat,—și nici un pas nu ni-e permis să trecem peste autorizația sa,—are vre-o ramură dreptul să critice, să mustre sau să curățească sau să întreprindă ceva contra altei ramuri. Din contră, spiritul iubirii îndeamnă la milă, bunătate, îndurare și răbdare până la limitele îngăduite de Vier, limite care sunt foarte largi și liberale și sunt desemnate a ajuta pe fiecare ramură în creșterea sa, dacă are voința.

În organizația omenească toate aceste sunt diferite, luând alte baze și principii greșite în proporția ce au ignorat sau părăsit simplitatea orânduirii divine. Oamenii au făcut legi arbitrare privitor la cei ce pot fi recunoscuți ca membri sau coarde în Vie, și reguli aspre pentru aceia ce nu pot fi admiși în asociația intimă a lor. Au prevăzut dijme bănești și diferite reguli, necunoscute Scripturii, așezând și întemeind numeroase credințe și confesiuni deosebite de cele Scripturale. Apoi au prescrip pedepse pentru violarea acestora și au făcut regulamente pentru excomunicare, ș. a. contrare

oricărei organizații date adevăratei biserici, trupul lui Christos, adevărata Vie, Noua Creațiune.

Am mai tras atenția (Vol. I cap. 5) asupra faptului, că biserica lui Christos este numită în Scripturi „Misterul lui Dumnezeu“, deoarece, contrar așteptărilor, biserica era orânduia, să fie *trupul* Mesianic, care sub Capul ei Uns, adică I-us, va cârmui și binecuvânta lumea. Acest mister sau secret, descoperit acum sfinților, fu învăluit și ținut taină în veacurile trecute (Ef. 3:3-6), și este misterul lui Dumnezeu care se va termina în curând, prin complectarea Nouei Creațiuni, la sfârșitul acestei vârste a Evangheliei. Tot astfel am tras atenția și asupra faptului că Scripturile se referă la Babilon și vorbesc de dânsul ca de un sistem contra făcut [mama și fiicele—unele mai mult și altele mai puțin stricate, unele sisteme contra făcute, mai abile, iar altele mai nereușite], și este desemnat „ca misterul fărădelegii.“ Nu vrem să spunem că fondatorii acestor sisteme contra făcute le-au organizat cu intenția de a induce în eroare pe poporul lui Dumnezeu. Mai curând suntem conduși a crede că Satan este măestrul șiret al acestor țesături contra organizației adevărate a lui Dumnezeu. Scripturile îi atribuie opera „de a fi înșelat întreaga lume“ în privința acestui subiect, înfățișând răul ca bine, și binele ca rău, lumina drept întuneric și întunericul drept lumină. Satan are în mână de-a binele toate sistemele lumii acesteia „lucrând în fii neascultării“ (Isa. 5:20; Ef. 2:2), și a încercat să tragă chiar și pe Ișus de partea sa, oferindu-i ajutorul și sprijinul său. El este gata oricând și se bucură să coopereze cu toți urmașii lui Christos pe care îi poate înșela să nu mai umble în pașii Mântuitorului. După cum încercă să-l convingă pe Domnul nostru că există căi mai bune, care cer mai puțină jertfă și abnegație, prin care el poate tot așa de bine să ferească pe oameni, tot astfel dealungul evacului creștin, el caută să convingă pe adevărații consacrați ai Domnului, să adopte planurile sale, și să lase la o parte planurile și regulile Tatălui, ca prea extreme și fără foloase momentane. El le-a sugerat o altă înțelepciune și nu cea de sus și ă sunt alte căi și metode mai bune de slujit Domnului decât cele

arătate de Scripturi. El i-a umplut de mândria sistemelor lor omenești, umplându-i cu zel pentru apucături cu totul contrare Scripturilor și spiritului creștin. Mândria acestor sisteme omenești i-a orbit pe mulți de a vedea pe Dumnezeu și pe Isus Christos, precum și organizația bisericii adevărate. În încercările sale de a seduce pe Mântuitorul, Satan nu avu succes, căci răspunsul său invariabil era:— „Este scris.“ Dar nu astfel se în tâmplă cu urmașii săi. Mulți, foarte mulți, neglijează ceea ce este scris; neglijează exemplul și cuvintele Domnului; neglijează cuvintele și exemplele apostolilor, și caută să înfăptuiască pentru Dumnezeu o operă care ei cred că Dumnezeu nu poate să nu le-o aprobe și astfel să atragă laudele sale. Răspunsul acestor străduințe ale lor este însă destul de dureros pentru ei.—Mat. 7:21-23.

Cât de înșelați se vor găsi aceștia când va sosi timpul răsplății și vor vedea împărăția stabilindu-se așa cum Dumnezeu a plănuit-o la început, și pe care a dezvoltat-o conform planurilor sale! Abea atunci vor observa, cu cât era mai înțelept dacă se lăsau învățați de Domnul—a nu încerca a-l instrui ei pe dânsul—și a îndeplini lucrul conform planului său, decât a lucra pentru dânsul într'un chip care el nu-l aprobă. Succesul acestui plan omenesc,—exemplificat în papism și methodism, și în măsură mai mică în alte sisteme—contribue mult ca aceste sisteme să devie „puternice înșelăciuni.“

Domnul n'a împiedicat creșterea și dezvoltarea neghinei din țarina roditoare a grâului în cursul vârstei Evanghelice. Din contră, instrui pe urmașii săi să se aștepte ca neghina să crească la un loc cu rodul cel bun, până la „seceris“, când el însuși va fi prezent, spre a supraveghea separarea. Grâul va fi adunat în hambarul său [starea glorificată], iar neghina va fi strânsă pentru ardere în timpul marelui timp de strâmtorare cu care veacul de acum are să se sfârșească, și în cursul căruia mulți din cei care s'au socotit *Făpturi Noi* vor găsi că n'au fost decât imitații false, sau „negbine“, și ca atare vor fi arși, rămânând ceea ce totdeauna au fost—oameni lumești. Într'adevăr, mulți dintr'aceasta „neghină“ sunt oameni respectabili și morali, sau, după

cum îi numește lumea, „oameni de treabă“. Tot astfel și printre religiile păgâne se găsesc elemente bune, deși în măsură mult mai mică decât printre neghină, care a fost binecuvântată și avantajată mult prin contactul său apropiat cu grâul adevărat, precum și prin cunoștințele crude ce le-a avut despre Domnul.

Acest mister al fărâdelegii (Babilon, confuzie, creștinism) după declarația lui Pavel începu să lucreze printre poporul Domnului încă în ziua sa, dar nu cu prea mari izbânzi ca după moartea lui Pavel și a celorlalți apostoli. Atât timp cât apostolii mai erau cu biserica, ei observau îndată și arătau bisericii pe învățătorii falși cari se strecurau între credincioși, cu ajutorul căroră adversarul căuta să strecore erezii păgânești pentru a denatura credința, și a-i întoarce pe credincioși dela speranțele și făgăduințele și simplitatea Evangheliei. (2 Pet. 2:1) Apostolul Pavel încă vorbește despre unii, și arată în termeni generali, cum misterul fărâdelegii a și început să lucreze; iar pe unii îi amintește chiar cu numele, cum sunt Imeneu și Filet, ș. a. „care au rătăcit în ce privește edavărul“, „răsturnând credința unora.“ (2 Tim. 2:17) Prin bătrânii bisericii din Efes el preveni iarăș biserica în contra unor învățători falși și rătăcirile lor, arătând că ei vor înflori îndată după moartea sa, și asemenea unor lupi flămânzi, nu vor cruța turma. (Fapte 20:29) Aceasta din urmă afirmație este în perfect acord cu prezicerea din parabola Domnului nostru. (Matei 13:24-30) El arată clar că acești învățători cu doctrinele lor false sunt agenții adversarului care vor semăna neghina printre grâul sădit de el și de apostoli. El spune: Și dormind oamenii, [serviii speciali ai bisericii, apostolii] veni vrăjmașul lui și semăna neghină între grâu.“

Nu mult după adormirea apostolilor, spiritul rivalității, introdus de adversar în sânul bisericii, duse spre marea organizație a antichristului—sistemul papal. După cum am văzut, organizația nu s'a născut într-o noapte, ci încetul cu încetul, începând să-și asume puterea abea prin secolul al patrulea. Marele sistem a lui antichrist fu atât de înfloritor pentru un timp, încât toate istoriile scrise dela aceasta perioadă înainte și până la

„Reformație“ aproape nu recunoșteau dreptul la numele de creștin sau ortodox a celor ce nu-l susțineau pe acest sistem al lui Antichrist. Altoru nu li se îngădui să trăiască decât ascunși sau în exil; iar istoriile lor, dacă au existat, ele au fost distruse. Este posibil însă că, asemenea celor ce umblă acum în lumina adevărului prezent, credincioșii de pe timpul acela erau atât de neînsemnați ca număr și influență, încât nimeni n'ar fi socotit necesar a-i menționa, în comparație cu marele și biruitorul sistem cărui învățăturile lor se opuneau, și care a urcat atât de repede treptele puterii și înfrâuririi lor spirituale și temporale.

Dela „reformațiune“ încoace, adevrsarul și-a arătat din nou violența, organizând fiecare efortare nouă pentru a ajunge la adevăr, într'un alt Antichrist; așa că astăzi nu avem numai pe originala „mamă a desfrânatelor“ ci și pe multele ei „fete“. În vederea acestor fapte nu vom mai trata istoria adevăratei biserici în hărțile acestor sisteme antichriste, ci ne vom mărgini la cele găsite în Noul Testament, unde ne-a fost păstrată cu mare sfințenie și puritate, deși câteodată s'au mai strecurat și câte o interpretare greșită, după cum se arată din Ioan 21:25 și 1 Ioan 5:6.

Totuș vom trage atenția pe scurt asupra unor anumite fapte, cari nu dovedesc numai că Scriptura ne-a fost păstrată într'o puritate comparativă, ci în același timp ne confirmă că multele sisteme cari pretind a fi întemeiate de Domnul și de apostoli, sunt cu totul deosebite de cel organizat de dânsul, și deslușit în Noul Testament.

1) Dacă biserica primitivă ar fi fost organizată după sistemul papalității sau a altor denominațiuni de astăzi, atunci povestirile din Scriptură ar fi fost cu totul altfel de cum sunt. Ni s'ar fi vorbit despre ceremonia instituirii apostolilor, cu Domnul, în mare ținută ca papi, primind pe apostoli în hainele purpurii de cardinali, ș. a. m. d. Am citi, mai departe, despre regulamente severe privitor la abținerea dela carne în ziua Vinerei, despre serbători, despre post, ș. a., ni s'ar mai spune despre „sfințirea apei“ cu care apostolii stropiau pe credincioși, ceva despre facerea semnelui crucei. Maria, ma-

mama Domnului nostru, n'ar fi fost uitată. Ni s'ar fi relatat iară despre pretinsa ei virginitate, ca „Maica lui Dumnezeu“. Isus Christos însuși ar fi fost înfățișat într-o atitudine de reverență față de dânsa, instruind pe apostoli să se apropie de dânsul prin intermediul Mariei. Ni sar fi dat unele sfaturi cu privire la „lumânările sfinte“, când și cum și unde trebuiesc întrebuințate. N'ar lipsi nici instruirea provocării la „sfinți“; cum nici aceea referitor la „liturghie“ și cum Petru, întâlnindu-se cu ceilalți discipoli, era recunoscut ca „papă“. Cum toți se prosternau în fața lui, și cum el a ținut slujba pentru ei toți, declarând că are puterea să-l recreieze pe Christos în pâine și să-l jertfească de nou pentru fiecare gresală. Ni s'ar mai povesti întâmplarea înmormântării lui Ștefan, cum Petru și ceilalți apostoli i-au sfințit groapa, astfel ca el să se repauseze „în pământ consacrat“, și cum i-au pus în mână „o candelă sfântă“, spunând anumite rugăciuni pentru dânsul și sufletul său. Am mai afla printre scrierile apostolilor diferite legi și regulamente cu privire la diferitele orduri de preoți, și cum laicii nu pot fi deloc „frați“ cu dâșii, ci numai supușii lor. Am mai observa apoi diferitele grade, care de care mai înalte și mai distincte, între proțime: reverend, prea-sfânt, de tot sfânt, sanctitate, înalt, preasfânt, ș. a. Ni s'ar spune precis despre episcopi, arhiepiscopi, cardinali, patriarhi și papi. N'ar lipsi nici regulile și instrucția cum toți aceștia au ajuns la pozițiile lor, căutând onoarea unul la altul, cum și care să fie mai mare.

Faptul că toate acestea lipsesc cu desăvârșire și nu sunt nici măcar pomenite de către apostoli, sunt dovezi *prima facie* că sistemele cari pretind a fi diviziuni ale bisericii, fie în întregime sau parțial, n'au fost organizate de către apostoli sau sub conducerea lor, și nici de Domnul care i-a numit și a supravegheat opera lor. —Ioan 15:16; Fapte 1:2; Apoc 21:41.

2) Mai dovedește că acești organizatori înțelepți n'au avut nimic de a face cu Biblia, căci atunci ei ar fi îmbogățit-o cu abundante povești ca cele sugerate de noi mai sus.

3) Având această autoritate și dovadă că „maica“ și numeroasele ei „fete“ din zilele noastre, n'au fost instituite de Domnul și de apostoli, ci au rezultat din coruperea învățăturilor sale simple, fiind astfel simple instituții omenești ce încearcă a fi mai înțelepte decât Dumnezeu în înfăptuirea operei sale divine,—să avem cu atât mai mare credință în Cuvântul lui Dumnezeu, urmându-l până în cele mai mici amănunte ale sale, atât asupra acestui subiect cât și asupra altora.

În decursul celor șase mii de ani ai istoriei lumii și până astăzi, Dumnezeu a îngăduit omenirii mână liberă să-și rezolve cum știe mai bine problemele vieții. Omul fu creat cu însușiri mentale cari îl înclinau spre adorarea și închinarea Creatorului său; iar aceste însușiri n'au fost cu totul șterse din cauza căderii; „depravarea totală“ nu este adevărată despre întreaga omenire. După cum Dumnezeu a permis oamenilor să-și exercite celelalte însușiri mentale ale lor așa cum au vrut, tot astfel le-a permis să-și exercite și însușirile lor morale și religioase, conform propriei lor înclinațiuni. Putem vedea că, afară de israeliții naturali și spiritali, și afară de influențele ce s'au răspândit dela aceștia oamenilor în genere, Dumnezeu a lăsat celelalte națiuni libere a se desvolta după placul lor. În ignoranța și orbirea sa, omul a căzut adesea pradă violențelor lui Satan și a ingerilor căzuți, cari prin diferite mijloace, ca magie, diferite forme de superstiție, religii false, ș. a. au îndepărtat masele dela adevăr. Apostolul explică situația spunând că atunci când oamenii l-au cunoscut pe Dumnezeu nu l-au preamărit ca atare, nici nu i-au fost recunoscători ci au devenit vanitosi și mândri și inima le-a fost întunecată. Atunci Dumnezeu i-a părăsit, îngăduindu-le să apuce pe calea ce-și preferă, spre a se convinge de propria lor depravare, și spre a scoate în evidență infinita nelegiuire a păcatului, și neînțelepciunea de a lua sfaturi din alte părți în loc să le ia dela Creator. După cum am văzut, Dumnezeu nu intenționează să lase omenirea în această situație de nelegiuire și decădere. Prin Noua Creațiune, la timpul convenit al lui Dumnezeu, fiecare membru al familiei omenești, va

ajunge a-l cunoaște, și a cunoaște adevărul, precum și a obține binecuvântările câștigate prin mântuire. Însă punctul esențial ce dorim a-l stabili aci este că, după felul cum Dumnezeu a îngăduit națiunile păgâne în propria lor grije, tot astfel lăsa el „creștinătatea” nominală pe urechca ei, ca să spunem așa. El permite oamenilor cari au primit o oarecare lumină dumnezească, să o folosească așa cum vor; să-și încerce înțelepciunea de a îmbunătăți și modifica planul divin, și să organizeze sisteme omenești, ș. a. Toate acestea nu însemnează însă că el nu are puterea de a interveni, și nici că doar aprobă aceste diverse conflicte ale instituțiilor omenești și bisericești. Toate aceste experiențe nu-s decât o altă lecție, de care ei vor lua seamă cu amar, când vor observa marele rezultat al planului divin,—cu totul altfel de cum și l-au închipuit ei. Dumnezeu și-a continuat drumul și a urmat planul croit înainte de întemeierea lumii pentru înfăptuirea scopurilor sale, neținând nici o seamă de încercările unor oameni ambițioși de a-i crea alte căi și planuri pentru îndeplinirea acestor scopuri.

Mai este un alt punct demn de a fi observat: Domnul are un timp special pentru începerea împărăției, și deci un timp special, hotărît, în cursul căruia să se înfăptuiască alegerea și dezvoltarea Noului Creațiuni pentru slujba sa. În planul său este și aceea că o lumină specială să lumineze începutul și sfârșitul acestei perioade. Acestea ni le sugerează apostolul când spune: „Asupra căroră veni sfârșitul veacurilor.” (1 Cor. 10:11) A fost la întretăierea epocilor jidovești și evanghelice când s'a manifestat pentru întâia dată Calea, Adevărul și Viața. Apoi au intervenit „vârstele întunecate”, iar acum stăm la întretăierea și tranziția din vârsta Evangheliei în cea Milenară, când lumina strălucește că niciodată mai înainte, aducând la iveală „lucruri noi și vechi.” În timp ce presupunem că acei cari au fost în armonie cu Domnul la începutul epocii au fost dăruți cu o lumină specială, și că acum, la încheierea acestei vârste, ei vor fi favorizați cu lumina adevărului prezent prin care să efectueze sfințirea în toate secolele, dintre cari unele sunt cunoscute ca „secole întu-

necate." Nu trebuie să credem că aceeaș măsură de lumină era necesară sfințirii în toate secolele, dintre cari unele sunt cunoscute ca „secole întunecate". Nu trebuie să credem că Domnul s'a lăsat vreodată fără martori, chiar dacă aceștia au fost neluați în seamă de istorie. Uitarea lor se datorează relativ la obscuritatea lor, precum și lipsei de simpatie și contact cu marea organizație a lui Antichrist, care predomină totul în acele vremuri. Astfel chemarea Domnului, aplicabilă acum, indică clar că unii dintre ai săi se vor găsi în aceste sisteme, zăpăciți și nedumeriți în încercătura sectarismului ce predomină Babilonul. Vocea Domnului sună: „Babilonul cel mare a căzut." „Ești dintr'însa, poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei și să nu luați din plăgile ei."—Apoc. 18:2, 4.

Aruncând astfel o privire grăbită asupra bisericii și asupra istoriei sale limitate, să examinăm acum mai de aproape biserica așa cum a fost la început instituită de Domnul. După cum este numai un singur *spirit* al Domnului, pe care trebuie să-l poseadă toți cei cari îi aparțin, tot așa există numai un singur Cap și *centru* al bisericii, Domnul nostru Isus Christos. Trebuie să ne amintim însă că în toată opera sa, Isus a atribuit recunoștința și toată inițiativa Tatălui, în numele căruia el a lucrat, și prin autoritatea căruia a săvârșit tot ce a săvârșit. „Orice sad, pe care nu l-a sădit Tatăl meu cel ceresc, va fi desrădăcinat." (Mat. 15:13) Adevărata biserică, Noua Creațiune, este sădirea Tatălui. Domnul nostru ne spune: „Eu sunt Via cea adevărată, voi sunteți coardele, iar Tatăl meu este Vierul." Mai apoi el ne arată că există și o „vie a pământului", o biserică nominală, falsă, care nu era și nu este sădită de Tatăl și care va fi desrădăcinată. Rodul Viei adevărate este iubirea, și acest rod este prețios Tatălui; rodul viei pământești este însă egoismul în diferite forme, care va fi ultimamente forțat în marele teasc al mâniei lui Dumnezeu, în grozavul timp de strămtorări prin care se va sfârși veacul acesta.—Ioan 15:1-6; Apoc. 14:19.

Fiecare student în Biblie a observat de sigur că Domnul nostru și apostolii n'au voit să știe de nici o

diviziune a bisericii, ignorând orice deosebire, fie în muncă sau nume. Cu dănșii biserica era una și indivizibilă, ea și unica sa credință, unicul ei Domn și unicul său botez. Ea era pomenită ca biserica lui Dumnezeu, biserica Dumnezeului celui viu, biserica lui Christos, biserica întâilor născuți al căror nume este scris în ceruri; iar membrii săi erau numiți „frați“, „discipoli“, „creștini“. Toate aceste numiri sunt întrebuintate pentru numirea adevăratei biserici, fie despre întreaga biserică, precum și despre cele mai mici adunări—chiar dacă era vorba de câte doi sau trei—la Ierusalim, Antiochia și aiurea. Varietatea acestor numiri și întrebuintarea lor generală, ne arată clar că nici unul dintre aceste numiri nu era menit a fi nume propriu. Toate ilustrau numai faptul pe care Domnul și apostolii săi îl propovăduiau mereu și anume că biserica urmașilor Domnului este „aleasa“ sa, împărțășind crucea și învățând acum lecțiile necesare, spre a fi asociată apoi și la gloria sa.

Acest obicei trebuia să continue, însă a fost schimbat în timpul vârstelor întunecate. Când croarea s'a dezvoltat deabinele, ea a adus cu sine spiritul de sectă, iar denumirile speciale au urmat cu duiumul—biserica din Roma, biserica baptistă, biserica lutherană, biserica anglicană, sf. biserică catolică, biserica wesleyană, biserica creștină, biserica presbiteriană, ș. a. Aceste sunt semnele *cărnii*, ne explică apostolul (1 Cor. 3:3, 4), și în măsura ce Noua Creațiune se desbaeră de întunericul învățat care acoperise lumea atât de multă vreme, în aceeaș măsură ea se luminează și asupra acestui punct. Și observând croarea și înfățișarea răului, ce rezultă din aceste denumiri, credinciosul nu numai că iese din cătușele sectarismului, dar refuză a fi cunoscut cu vre-unul din aceste nume sectariene și să țină strict de Biblie.

Să venim acum la examinarea detaliată a unicei și nedespărțite biserici, stabilită de Domnul nostru.

CEI DOISPREZECE APOSTOLI AI MIELULUI

„Nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, adică Isus Christos“, declară apostolul. (1 Cor. 3:11)

Pe această temelie, Domnul nostru, ca trimis al Tatălui, începu să-și zidească biserica. Astfel el chemă pe cei doisprezece apostoli—nu prin întâmplare, ci urmând scopului, întocmai cum cele douăsprezece seminții ale lui Israel nu erau douăsprezece prin întâmplare, ci în conformitate cu planul divin. Nu numai că Domnul n'a ales decât doisprezece pentru poziția de apostolie, dar nici nu a dat nimănui autoritatea de a înmulți numărul lor. Apostolul Iuda, dovedindu-se nedemn de a ocupa un loc printre cei doisprezece, își pierde locul și fu înlocuit de către apostolul Pavel.

Observăm cu câtă grijă îi păzea Domnul pe apostoli, —atențiunea sa deosebită pentru Petru, rugăciunile sale pentru dânsul în ceasul încercării acestuia, apoi apelurile sale speciale de a hrăni mieii și oile sale. Tot astfel observăm grija sa pentru Toma necredinciosul și solitudinea sa de a-i dovedi realitatea învierii sale. Dintre cei doisprezece, el nu pierde nici unul decât pe fiul peirii—iar decăderea acestuia era știută înainte de Domnul și prezisă în Scripturi. Nu putem recunoaște alegerea lui Matia arătată în Faptele apostolilor ca fiind într'o măsură oarecare alegerea Domnului. Fără îndoială că el era un om bun, dar ales de cei unsprezece fără autorizație din partea Domnului; ei au fost instruiți să se oprească la Ierusalim, așteptând primirea Spiritului sfânt la Rusalii. În timpul acestei așteptări însă, și înainte de a fi dăruit cu puterea Spiritului sfânt de sus, din greșală ei aruncară sortii și-l aleseră pe Matia spre a obține locul lui Iuda. Domnul nu i-a muștrat pentru acest amestec nechemat în treburile sale, ci simplu n'a luat în seamă alegerea lor, iar la momentul oportun îl aduse pe Pavel, declarând: „Acesta îmi este un vas ales“; apoi apostolul însuși ne afirmă că a fost ales din pânțelele mamei sale spre a fi un slujitor special, și că n'a fost cu nimic mai în urmă dintre cei mai de frunte apostoli.—Gal. 1:15; 2 Cor. 11:5.

Din acestea se vede că suntem opuși vederilor papalității și ale bisericii Episcopal-protestantă, ale bisericii Apostolo-catolice precum și ale Mormonilor. Toți aceștia pretind că numărul apostolilor n'a fost mărgi-

nit la doisprezece, și că de atunci au mai avut urmași care s'au succedat unii pe alții, iar scrierile și cuvântările lor au aceeași autoritate ca și a celor doisprezece. Noi negăm aceasta, și ca dovadă observăm că Domnul alege special numai pe acești doisprezece, scoțând în evidență numărul doisprezece în lucrurile sfinte în legătură cu aceasta alegere, și atingem culmea arătând simbolul bisericii gloriificate dat nouă de Domnul în Apoc. 21. Acolo Noul Ierusalim—simbolul guvernării Milenare, biserica, Mireasa unită cu Domnul, este foarte clar lămurit. Iar în acest simbol găsim afirmarea precisă că cele douăsprezece temelii ale cetății sunt prețioase, iar pe ele stă scris numele celor doisprezece apostoli ai Mielului; iar ceilalți toți sunt, după cum spune apostolul Pavel, „apostoli mincinoși”.—2 Cor. 11:13.

Nici nu ne putem închipui nevoia mai multor apostoli; căci acești doisprezece sunt și acum cu noi, mărturia și rodul muncii lor, într'o formă mult mai convenientă decât aceea pe care a avut-o biserica în timpul slujbei lor. Noi posedăm narațiunea slujbelor, a cuvintelor și miracolelor Domnului, ș. a. Vorbirile din epistolele apostolilor asupra diferitelor subiecte ale doctrinei creștine, se află astăzi în mâinile noastre în chip foarte mulțumitor. Aceste sunt „îndestulătoare”, după cum spune apostolul, ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin instruit. Explicând chestiunea mai pe larg, apostolul declară: „Nu m'am ferit să vă vestesc toată hotărârea lui Dumnezeu.” Ce mai e necesar?—2 Tim. 2:3, 17; Fapte 20:27.

Imediat după cele patruzeci de zile de meditațiune și încercări din partea adversarului, și hotărîndu-se ce anume are de făcut, Domnul nostru începu să propovăduiască evanghelia împărăției viitoare, și să-și adune urmași, care fură numiți discipoli. Dintre aceștia el își alege pe cei doisprezece. (Luca 6:13-16) Ei făceau parte din clasele mai umile ale societății; câțiva dintre ei erau pescari, și se spune despre dânsii că mai marii zilei de atunci „înțeleseră că sunt oameni fără carte și din lumea de jos.” (Fapte 4:13) Probabil că cei doisprezece fură chemați sau aleși dintre „discipoli” sau ceilalți

urmasi care adoptaseră cauza Domnului, fără ași părăsi ocupațiile zilnice. Cei doisprezece fură însă invitați să se asocieze la slujba evangheliei, și citim că ei părăsiră totul spre a-l putea urma pe Domnul. (Mat. 4:17-22; Marcu 1:16-20; 3:13-19; Luca 5:9-11) Cei șaptezeci însărcinați și trimiși mai târziu n'au fost niciodată recunoscuți ca apostoli. Luca ne relatează în chip special în alegerea celor doisprezece, informându-ne că tocmai înaintea alegerii lor, Domnul s'a retras la munte spre rugăciune,—probabil spre a se sfătui cu Tatăl asupra operii sale și colaboratorilor săi. El stătu toată noaptea în rugăciune, iar când se făcu ziuă chemă la sine pe toți discipolii săi [grecește *mathetes*—cei care învață sau învățăcei]; și dintre aceștia își alege douăsprezece pe care îi numi *apostoli* [grecește, *apostolos*] adică trimiși. Astfel acești doisprezece fură deosebiți de ceilalți discipoli.—Luca 16:12, 13, 17.

Ceialalți discipoli cari n'au fost astfel aleși la apostolie erau asemenea iubiți de Domnul, și fără îndoială ei erau pe deplin în simpatie cu alegerea celor doisprezece, recunoscând că este în interesul lucrului general. Nu mă se spune baza pe care Domnul i-a ales; însă avem relatarea rugăciunii sale: „Ai tăi erau și tu mie mi-ai dat“, și apoi iar: „Dintre câți mi-ai dat, pe nici unul n'am pierdut, decât pe fiul peirei“—Iuda. Care este sensul alegerii făcută de Tatăl, și ce l-a cauzat la alegerea acestora, nu joacă nici un rol aci. Putem fi siguri însă că una din însușirile lor era umilința, iar pozițiile lor umile precum și experiențele precedente ale vieții, au fost de așa natură spre a-i transforma nu numai în oameni umili, ci i-a făcut niște caractere tari, hotărâte, statornice ș. a., într-o măsură care poate nu se găsea în alții. Suntem informați că alegerea celor doisprezece la timpul când s'a întâmplat, în loc de a se aștepta până la Rusalii, avu scopul de a le da posibilitatea celor doisprezece să fie mereu cu Domnul, și a-i observa lucrurile, a-i auzi vestea, spre a putea fi astfel martorii săi, relatându-ne și nouă și la tot poporul lui Dumnezeu direct și clar minunatele lucruri ale Domnului, precum și minunatele

cuvinte ale vieții, manifestate prin Isus Christos.— Luca 24:44-48; Fapte 10:39-42.

MISIUNEA APOSTOLILOR

Nu există nici cea mai ușoară amintire, făcută apostolilor, ca ei să domnească peste moștenirea sau biserica lui Dumnezeu, și nici că ar avea dreptul a se considera deosebiți de ceilalți credincioși, în afară de mersurile obicinuite ale legii dumnezeiești, sau că ar fi fost special favorizați sau asigurați cu privire la mântuirea lor vecinică. Ei trebuiau să-și amintească mereu că „toți sunt frați“, și că „unul este învățătorul vostru, Isus Christos.“ Tot astfel trebuiau să-și amintească că este necesar să-și facă chemarea și alegerea lor *sigură* și că fără a asculta și a se supune legii iubirii, umilindu-se asemenea copiilor mici, cu nici un preț nu vor intra „în împărăție“. Nu li s'au dat nici un fel de titluri oficiale și nici instrucție cu privire la haine sau îmbrăcăminte speciale, ci li s'a spus numai că în toate acestea ei trebuie să slujească de pildă lumii; iar ceilalți văzând faptele lor bune să-l mărească pe Tatăl care este în ceruri; iar apoi alții, călcând pe urma pașilor lor, îl vor urma astfel pe Domnul, ajungând în urmă la aceeași glorie, onoare și nemurire—părtași ai aceleas naturi divine, membrii ai aceleas Noului Creațiuni.

Misiunea lor era *slujba*—ei trebuiau să slujască unul altuia, să slujască Domnului, jertfindu-și viața pentru frați. Acest serviciu avea un rol însemnat în legătură cu propovăduirea evangheliei. Ei erau părtași ai preungerii cu care fu uns Domnul—aceeaș ungere care aparține întregii Noului Creațiuni, întregii preoțimi împărătești, și este astfel descrisă de profet: „Spiritul lui Iehova, Domnul, este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns, *ca să binevestesc celor sermani*... să vindec pe cei zdrobiți la inimă“, ș. a.—Isaia 61:1, 2; Luca 4:17-21; Mat. 10:5-8; Marcu 3:14, 15; Luca 10:1-17.

Deși n'au fost unși imediat ci trebuiau să aștepte până la Rusalii, ei gustară totuș aceasta favoare, prin faptul că Domnul le dăruî o parte a Spiritului său sfânt când „sufliă Spirit sfânt peste dânșii“ și i-a trimis să predice. Dar până și în aceasta, Domnul înlăturase

baza oricărei mândrii prin faptul că mai târziu a trimis pe alți șaptezeci, cu aceeaș însărcinare și împuternicire și pe aceștia, să facă minuni și să vestească împărăția în numele său. În realitate, adevărata muncă a apostolilor nu începu deci până după primirea Spiritului sfânt la Rusalii. Aci li se dăruie o manifestare specială a puterii divine nu numai prin primirea Spiritului sfânt și a darurilor sale, ci și prin puterea de a înzestra pe alții cu aceste daruri, de aci înainte, și prin acest dar deosebit, apostolii erau deosebiți de toți ceilalți membrii ai bisericii. Și alți credincioși erau socotiți ca membrii ai trupului uns al lui Christos, și făcuți părtași ai Spiritului său și concepuți spre învoire de viață; însă nimeni nu putea avea vre-un dar sau vre-o manifestare specială, decât aceea ce li se dăruia prin acești apostoli. Aceste daruri pentru miracole, limbi, interpretarea limbilor ș. a. n'au luat locul, în nici un sens, fructelor Spiritului sfânt, ce trebuiau dezvoltate de fiecare dintre credincioși prin ascultare și supunere la învățăturile divine—pe măsura ce fiecare creștea în har, cunoștință și iubire. Dăruirea acestor însușiri sau daruri, pe care cineva le putea primi și totuș să rămână un cîmbal sunător, i-a constituit pe apostoli ca servitori speciali sau reprezentanții Domnului în opera de întemeiere a bisericii.—1 Cor. 12:7-10; 13:1-3.

Alegând și instruind pe acești apostoli, Domnul nostru avea în vedere binecuvîntarea și instruirea tuturor urmașilor săi până la sfârșitul veacului. Acest lucru este evident și din rugăciunea sa la sfârșitul misiunii sale, prin care spune, referitor la discipolii săi: „Am făcut cunoscut numele tău oamenilor [apostolilor] pe care mi-ai dat din lume. Ai tăi erau și mie mi-ai dat, și cuvîntul tău l-au păzit. Acuma au cunoscut că tot ce mi-ai dat dela tine este; pentrucă cuvintele pe care mi-le-ai dat le-am dat lor, și dînșii le-au primit... eu pentru dînșii mă rog; nu mă rog pentru lume, ci pentru care mi-ai dat, fiindcă ai tăi sunt... și nu numai pentru aceștia [apostoli] mă rog, ci și pentru aceia care vor crede în mine prin cuvîntul lor [întreaga biserică a evangheliei], pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie în noi

[și atunci arătând scopul acestei alegeri, atât a apostolilor cât și a întregii Novei Creaturi, adauge], ca lumea [iubită de Dumnezeu până era încă păcătoasă și răscumpărată prin sângele prețios] să creadă că tu m'ai trimis—să o răscumpăr și să o restaurez.—Ioan 17:6-9, 20, 21.

Deși apostolii erau oameni fără de carte, totuși ei erau, după cât se pare, caractere puternice; iar lipsa lor de „carte” și înțelepciune pământească era mai mult decât compensată prin învățătura Domnului și „Spiritul unei minți sănătoase.” De aceea nu ne este de mirare, că acești oameni erau în deobște recunoscuți de biserica primitivă ca călăuze a lor pe calea Domnului—instructori speciali numiți „stâlpi ai bisericii”, a doilea în autoritate, după Domnul. Prin diferite mijloace și căi Domnul i-a pregătit pentru aceasta poziție:

Apostolii erau cu dânsul în continuu și de aceea puteau fi martori la toate întâmplările misiunii sale, la toate învățăturile, minunile, rugăciunile, simpatiei, sfintenției, jertfirei de sine până la moarte și în fine chiar ai învierii sale. Nu numai biserica primitivă a avut nevoie de aceste mărturii, ci toți cari de atunci au fost chemați de Domnul și au primit chemarea la Noua Creațiune—toți cari și-au căutat refugiul în speranțele glorioase, concentrate în caracterul și moartea lui Isus, în preamărirea sa și în planul dumnezeesc pe care el avu să-l înlăptuiască—toți aceștia avură nevoie de mărturie personală, ca astfel credința lor să devie mai puternică.

Mai târziu alți șaptezeci de discipoli fură trimiși de Domnul să proclame prezența sa și secerișul epocii jidovești, însă în multe privințe opera lor era deosebită de a celor doisprezece. Într'adevăr, cu orice prilej, Domnul îi deosebi într'atâta pe apostoli, încât noi împreună cu întreaga biserică, să putem avea deplină încredere într'insul. Ei singuri au participat la ultimul Paște și la instruirea Cinei de amintire a morții sale; numai apostolii au fost în grădina Getsemâne; tot lor li s'a arătat Isus în chip deosebit după învierea sa, și numai ei au fost întrebuințați în ziua Rusaliilor de Spiritul sfânt. Ei erau „oameni din Galilea”, după cum

observă cineva care îi auzi: „Oare nu sunt toți aceștia Galileeni?”—Fapte 27; Luca 24:48-51; Mat. 28:16-19.

Deși—după cum ne arată Biblia—Domnul nostru se făcu cunoscut, după învierea sa la vre-o cincisute de frați, totuș apostolilor li se arată în mod deosebit, meniți a fi „martori pentru toate câte făcu în țara Iudeilor și în Ierusalim; pe care l-au și omorât atârându-l pe lemn. Pe acesta Dumnezeu l-a înviat a treia zi, și... nouă, martorilor,... ne-a *poruncit* să predicăm poporului și să încredințăm că el este cel orânduit de Dumnezeu.”—Fapte 10:39-45; 13:31; 1 Cor. 15:3-8.

Apostolul Pavel, deși nu era un martor ocular în aceeaș măsură ca și ceilalți unsprezece, fu totuș făcut martor al învierii Domnului nostru, prin faptul că i-se dădu o licărire ulterioară a glorioasei sale ființe, după cum el însuși ne spune: „Iar în urmă de tot mi se arată și mie, ca unui născut înainte de timp.” (1 Cor. 15:8, 9) Apostolul Pavel nu era în realitate îndreptățit de a vedea gloria Domnului, înainte de restul bisericii, la a doua sa venire, când toți credincioșii vor fi schimbați și vor fi asemenea lui, văzându-l așa cum este, însă ca apostolul să poată fi *martor*, i-se acordă această licărire, precum și alte vedenii și descoperiri mai mult decât tuturor celorlalți. Astfel fu recompensat pentru lipsa precedentă de contact personal cu Domnul. Dar experiențele sale speciale nu erau numai pentru El, ci pentru întreaga biserică. Și faptul este că experiențele deosebite, vedeniile, descoperirile, ș. a., făcute apostolului care luă locul lui Iuda, ne-au fost de mai mare folos decât ale oricărui alt apostol.

Experiențele sale l-au dus nu numai să cunoască și să aprecieze „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (2 Cor. 12:4), din care unele nici nu era permis să le rostească, ci mai mult: mintea sa fu atât de iluminată prin ele, încât lumina aceasta se reflectă prin scrierile sale asupra bisericii din ziua sa și până astăzi.

Datorită acestor vedenii și descoperiri, apostolul Pavel fu în stare să cuprindă împărțirile de timp, vârstele, recunoscând lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea caracterului divin cu atâta claritate, încât el fu cel mai calificat să le desfășure în învățăturile și epistolele

sale și în așa fel, încât credincioșii să fie binecuvântați dealungul veacului creștinesc. În adevăr, chiar astăzi, biserica ar putea mai bine să piardă mărturiile tuturor apostolilor, decât să se lipsească de mărturia lui Pavel. Totuș suntem mulțumiți a avea deplina mărturie, apreciind-o pe deplin, cât și caracterele nobile a lor **toți** cei doisprezece. De notat este dovada care indică apostolatul său: întâi de toate avem cuvintele Domnului: „Acesta îmi este un vas ales, spre a duce numele meu înaintea neamurilor și a împăraților și a fiilor lui Israel.” (Fapte 9:15) Apoi propria declarație a apostolului: „Vă fac dar cunoscut, fraților, că evanghelia care a fost binevestită de mine, nu este după om; pentru că și eu n'am primit-o nici n'am învățat-o dela om, ci prin descoperirea lui Isus Christos” (Gal. 1:12, 12); iar apoi declară: „Pentru că cel care a lucrat pentru Petru față de apostolia tăerii împrejur a lucrat și pentru mine față de neamuri. (Gal. 2:8) Demnitatea sa, egală oricărui apostol, nu este dovedită numai prin zelul său față de Domnul și de frați, jertfindu-și viața pentru binecuvântarea lor, ci atunci, când poziția sa apostolică în biserică fu pusă la încercare de către unii, el le atrase atenția în mod direct asupra binecuvântărilor primite dela Domnul prin misiunea și descoperirile sale, dovedind astfel „că n'a fost cu nimic mai în urmă de cei mai însemnați apostoli.”—1 Cor. 9:1; 2 Cor. 11:4, 23; 12:1-7; Gal 2:8; 3:5.

Nu era intenția Domnului ca apostolii să lucreze numai printre iudei; Biblia ne arată tocmai contrarul. El însuși îi instrui pe cei doisprezece că munca și chemarea lor precum și vestea ce le-a pus-o în gură, este intenționată pentru tot poporul, deși trebuia ca ei să întârzie puțin la Ierusalim, până ce vor fi fost înzestrați cu putere, și de unde apoi să înceapă munca și mărturia lor. Cuvintele lui Isus sunt: „Dar veți lua putere de sus când Spiritul sfânt va fi venit peste voi, și-mi veți fi martori în Ierusalim, și în toată Iudeea și Samaria, și până la marginea pământului.” (Fapte 1:8) Aceasta mărturie nu a durat numai timpul vieții apostolilor, dar ea continuă și astăzi. Inima îi predică și acum, mai instruiază pe cei credincioși, cuvintele lor

de încurajare sunt tot cu noi, precum și muștrările și corectările necesare. Moartea lor nu opri totodată și misiunea lor. Ei mai vorbesc și acum, sunt martorii și gurile Domnului către credincioșii săi.

INSPIRAȚIA APOSTOLILOR

Este bine că avem deplină încredere în apostoli, ca martori sau istorici fideli, și observăm că mărturiile lor poartă stampila onestității, prin faptul că ei n'au căutat nici glorie și nici onoare printre oameni, nici avuție pământească, ci în zelul lor pentru preamăritul și înălțatul Mântuitor, au sacrificat toate interesele pământești. Mărturia lor ar fi fără de valoare dacă ar avea numai aceasta însemnătate. Scriptura ne învață că ei au fost întrebuințați de Domnul ca solii săi inspirați, fiind în mod special călăuziți de dânsul în ce privește mărturia, doctrinele, obiceiurile, ș. a. pe care să le stabilească în biserică. Ei au pus mărturie nu numai pentru lucrurile auzite și văzute, ci și pentru cele învățate și primite dela Spiritul sfânt, fiind astfel adevărate slugi credincioase. „Așa dar fiecare să ne socotească ca slujitori ai lui Christos și îngrijitori ai tainelor lui Dumnezeu“, spunea Pavel. (1 Cor. 4:1) Acela gând fu exprimat de Domnul nostru, când spuse privitor la cei doisprezece: „Vă voi face pescari de oameni“, și apoi iarăș: „Paște mielușei mei“, „paște oile mele.“ Iar apostolul spune: „Taina [adevărurile adânci ale evangheliei asupra înaltei chemări a Creațiunii Noi—Christosul] ascunsă în alte veacuri, fu descoperită acum nouă prin spirit.“ Scopul acestei descoperiri este: „Să lumineze tuturor care este întocmirea [condițiunile participării în această Nouă Creațiune] tanei din veacuri ascunse în Dumnezeu.“ (Ef. 3:3-11) Apoi iar, descriind cum biserica are să fie clădită pe temelii apostolică și profețică, Isus Christos fiind petra unghiulară, apostolul spune: „Pentru aceasta eu, Pavel, legatul lui Isus Christos pentru voi, neamurilor.“—Ef. 2:20, 22; 3:1.

Mângăitorul, Spiritul sfânt, a fost făgăduit de către Domnul care era să-i „învete tot și să le aducă aminte tot ce v'am zis“, „Și va vesti vouă cele ce au să vie.“

(Ioan 14:26; 16:13) Intr'o măsură oarecare, aceasta se poate aplica întregii biserici, însă s'a aplicat în chip special apostolilor. Intr'adevăr, aceasta făgăduință este și astăzi tot adevărată față de restul bisericii prin apostoli—cuvintele lor fiind mijlocul prin care Spiritul sfânt ne vestește lucruri vechi și noi. În armonie cu aceasta făgăduință putem înțelege că inspirația apostolică avu o însemnătate triplă: 1) reîmprospătarea memoriei de a putea să-și aducă aminte și să reproducă învățăturile personale ale Domnului; 2) călăuzirea minții la aprecierea adevărului relativ la planul divin; 3, descoperiri și destăinuirii speciale despre lucruri viitoare—despre care Domnul nostru a spus: „Mai am multe de spus vouă, dar nu puteți purta greutatea lor.“ —Ioan 16:12.

Nu trebuie să presupunem că împrospătarea memoriei apostolilor cuprindea și dictarea cuvintelor sau frazele exacte ale Domnului. Nici una din scrierile apostolului nu dovedesc o astfel de dictare. Totuș, făgăduința Domnului este în sine o garanție despre corectitudinea afirmațiilor lor. În fiecare din cele patru evangheliile găsim o istorioară aproape completă a vieții Domnului nostru; totuș în fiecare din ele personalitatea scriitorului este vădit manifestată. Fiecare din stilul său a însemnat lucruri de care i-s'au părut mai importante. Sub supravegherea Domnului aceste diferite narațiuni ne dau o istorie atât de completă cât e necesar pentru stabilirea credinței bisericii, a identității lui Iisus ca Mesia profeților, a îndeplinirii profețiilor într'însul, a vieții și învățăturilor lui. Dacă inspirația ar fi fost verbală, [adică dictată din cuvânt în cuvânt], atunci n'ar fi fost necesar ca mai mulți oameni să reconstruiască narațiunea. De remarcă este însă faptul, că deși fiecare scriitor își exercita libertatea de expresie, alegând el însuși evenimentele mai importante și demne de a fi reținute, Domnul supraveghea prin Spiritul sfânt toată materia în așa fel, încât nimic important să nu fie lăsat afară. Toate cele necesare sunt povestite fidel,—ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, gătit deplin spre orice lucru bun.“ Mai este interesant de notat că narațiunea apostolului Ioan completează pe a celor-

Ialți trei—Matei, Marcu și Luca—și el vorbește mai mult despre întâmplările și cuvântările Domnului lăsate afară de ceilalți.

Făgăduința Domnului că are să călăuzească pe apostoli, prin spiritul său sfânt, iar prin dânsii pe Noua Creațiune, „în tot adevărul“, implică că aceasta călăuzire va fi mai curând generală decât parțială, personală sau individuală—iar împlinirea făgăduinței în acest fel este evidențiată din scrierile lor. Deși apostolii, cu excepția lui Pavel, au fost oameni simpli și neînvațați, totuș expunerile lor Scripturale sunt remarcabile. Ei erau în stare să înfrunte înțelepciunea învățaților teologi din vremea lor, și chiar de atunci încolo. Ori cât de elocventă [iscusită] ar fi eroarea, ea nu poate rezista deducțiilor logice trasă din lege și profeții și învățăturile Domnului. Doctorii în drept ai iudeilor au remarcat aceasta, și, după cum citim, „cunoscără că au umblat cu Isus“—că au învățat doctrina sa și i-au imitat spiritul.—Fapte 4:5, 6, 13.

Epistolele apostolice se compun din astfel de argumente logice, bazate pe scrierile inspirate ale Vechiului Testament și pe cuvintele Domnului, încât toți cari, dealungul vârstei creștine, s'au împărtășit din acelaș spirit, urmând argumentelor așezate nouă de Domnul prin gura acestor apostoli, au găsit că ajung la aceleași concluzii adevărate. Astfel credința noastră nu se bazează pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. (1 Cor. 2:4, 5) Totuș, nici în aceste învățături și nici în prezentarea lor istorică nu avem dovada dictării din cuvânt în cuvânt,—precum n'avem probă că apostolii au fost sfinții secretari ai Domnului, scriind și vorbind în chip mecanic după cum făceau odinioară profeții. (2 Pet. 1:21) Din contră, vederea clară a apostolilor le luminează mintea în așa fel încât îi făcu în stare să vadă și să aprecieze scopurile dumnezești, și să le afirme cu tărie și limpede.

Tot astfel toți urmașii Domnului, cari au urmat calea indicată de apostoli, au crescut în har, cunoștință și iubire, fiind astfel în stare să „înțeleagă împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea

și adâncimea și înălțimea iubirii lui Christos cea mai presus decât știința [omenească].—Ef. 3:18, 19.

Totuş suntem îndreptățiți să credem, că celelalte învățături ale lor, cât și relatările lor istorice, au fost atât de aproape supravegiate de Domnul, încât cuvintele nepotrivite au fost evitate, iar adevărul a fost prezentat în așa fel încât să constituie „hrană la timp cuvenit“ pentru credincioșii tuturor vremurilor. Aceasta supraveghere divină a apostolilor fu mai dinainte indicată prin cuvintele Domnului: „Adevăr zic vouă, câte veți fi deslegat pe pământ, vor fi deslegate în cer.“ (Mat. 18:18) După înțelegerea noastră aceasta nu înseamnă că Domnul și-ar fi cedat prerogativele sale, ascultând de dictările apostolilor, ci mai curând ei vor fi în așa fel conduși de Spiritul sfânt, încât hotărârile lor în biserică, privitor la ceea ce trebuie considerat ca obligator și ce nu, vor fi hotărârile potrivite; iar biserica în general să fie la adăpost de orice îndoială, cunoscând că aceste hotărâri și concluziuni stabilite de apostoli și-le însușește și Domnul.

„PE ACEASTĂ PEATRĂ VOI CLĂDI BISERICA MEA“

În conformitate cu aceasta, și după ce apostolul Petru mărturisi că Domnul este Mesia, „...răspunzând Isus îi zise: fericit ești Simone, fiul lui Iona, că trup și sânge nu ți-au descoperit ție, ci Tatăl meu cel din ceruri. Și eu zic ție, că tu ești Petru [*petros*—o piatră, stâncă] și pe aceasta peatră [*peatra*—o masă de stânci—marea stâncă fundamentală a adevărului, pe care chiar ai spus-o] voi clădi biserica mea.“ (Mat. 18:17, 18) Domnul însuși este ziditorul, după cum el însuși este temelie. „Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă—care este Isus Christos.“ (1 Cor. 3:11) El este marea Stâncă, iar mărturia lui Petru, despre aceasta fu declarația principiilor fundamentale pe care se bazează planul divin. Așa a înțeles apostolul Petru aceasta chestiune și așa își exprimă el înțelegerea sa. (1 Pet. 2:5, 6) El declară că toți credincioșii consacrați sunt „*pietre vii*“ care se apropie de marea stâncă a planului divin, Isus Christos—spre a fi zidite în templul sfânt al lui Dumnezeu, prin unire cu dânsul, care

este temelia. De aceea, Petru desmintește orice afirmare că ar fi el însuși temelia, clasându-se și pe sine împreună cu toți ceilalți ca „pietre vii” [grecește *lithos*] a bisericii—deși *petros*, stâncă, înseamnă o piatră mai mare decât *lithos*, iar toți apostolii „ca pietre fundamentale” ar avea în planul și ordinea divină o importanță mai mare decât frații lor.—Apoc. 21: 14.

CHEILE AUTORITĂȚII

În aceeaș legătură de idei Domnul mai spuse lui Petru: „Și voi eu da ție cheile împărăției cerurilor, și ce vei fi legat pe pământ va fi legat și în ceruri și ce va fi deslegat pe pământ va fi deslegat și în ceruri.” Deci aceeaș autoritate dată apostolilor ca un întreg fu special exprimată lui Petru, cu surplusul privilegiului de a deține cheile—puterea sau autoritatea de a deschide. Ne amintim cum apostolul Petru se folosi de cheile împărăției spre a deschide munca vârstei noi, mai întâi evreilor cu ocazia Rusaliilor, iar mai târziu, păgânilor, în casa lui Cornelius. În ziua Rusaliilor, după revărsarea Spiritului sfânt citim că „Petru stând cu cei unsprezece își ridică glasul”,—el luă inițiativa; el deschise, iar ceilalți îi urmară, și invitația evangheliei fu astfel pusă înaintea evreilor. În cazul lui Corneliu, Domnul trimise cuvânt lui Petru, îndrumându-l în mod special prin o vedenie ca să urmeze invitației făcută. Astfel îl întrebuiască spre a deschide ușa milei și a judecării și privilegiului pentru păgâni,—ca să poată intra și ei, devenind părtași ai înaltei chemări la Noua Creațiune. Toate acestea sunt în deplin acord cu cele ce am văzut privitor la scopurile Domnului prin alegerea celor doisprezece apostoli. Și cu cât poporul lui Dumnezeu va discerne mai clar acest fapt, că cei doisprezece au fost în mod deosebit reprezentanții și solii speciali ai Domnului pentru deschiderea vârstei harului, cu atât mai bine vor fi pregătiți spre acceptarea cuvintelor lor, respingând astfel orice învățătură care ar fi în conflict cu mărturia lor. „Căci pentru cei care nu vorbesc după cuvântul acesta, nu le va răsa nici o lumină.”—Isaia 8:20.

Ultima propunere a făgăduinții Domnului nostru

sună: „Și [Spiritul sfânt al Tatălui] va vesti vouă cele ce au să vie.“ Această declarație implică inspirația specială a apostolilor, și, indirect, binecuvântarea și iluminarea poporului Domnului, până la sfârșitul veacului, prin învățăturile lor. Astfel ei nu erau numai apostoli, ci totodată și profeți sau văzători, cari făceau cunoscut bisericii întâmplări viitoare. Nu e nevoie să presupunem că toți apostolii au fost întrebuințați în aceeaș măsură în toate aceste slujbe. Faptul este că unii au fost onorați mai mult nu numai prin privilegiile slujbei de apostoli, ci în deosebi și prin arătarea lucrurilor viitoare. Apostolul Pavel ne arată mai multe din aceste întâmplări viitoare: marea decădere sau apostasia în biserică; descoperirea „omului păcatului“; Misterul privitor la a doua venire a Domnului, și că nu toți vom adormi, deși trebuie toți să fim schimbați; misterul ascuns de veacuri și de generațiuni, că biserica, cuprinzând și pe păgânii cari au primit chemarea la membrărie în Noua Creațiune, să fie conmoștenitori ai făgăduinței făcută lui Abraam—că în seminția sa se vor binecuvânta toate familiile pământului. El mai arată apoi că la sfârșitul veacului se vor ivi stări rele în biserică; că oamenii vor fi iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu, arătând o înfățișare dumnezească dar cu totul străini de Dumnezeu și puterea sa; vor fi încălcători de legăminte ș. a., iar „lupi răpitori“ [critici, distrugători] nu vor cruța turma Domnului. În adevăr, toate scrierile apostolului Pavel sunt pline de iluminății și vedenii și destăinuiri pe care el, ca văzător, le-a văzut. El a văzut lucruri cari pe vremea lui erau încă ale viitorului și nu puteau fi explicate, cari acum însă sunt cunoscute sfinților prin tipurile și profețiile Vechiului Testament—inteligibile acum în lumina cuvintelor apostolice, din cauza că „timpul cuvenit“ pentru înțelegerea lor a venit.

Ca vizionar, apostolul Petru ne arată ivirea în biserică a învățătorilor falși care în secret și prin viclenie vor introduce eresii nelegiuite și vor nega însuși faptul de a fi fost răscumpărați de Domnul. În dreptându-și privirea asupra timpului nostru, el profetiză, zicând: „Cunoscând întâi aceasta, că vor veni

cu batjocură *în zilele din urmă* batjocuritori... zicând: unde este făgăduința venirii lui?" ș. a. El mai profetiză că „Ziua Domnului ca un fur noaptea, așa va veni“, ș. a.

Apostolul Iacob deasemenea profetiză referitor la sfârșitul veacului, spunând: „Veniți acum cei care sunteți bogați, plângeți, jeluindu-vă de muncile ce vin peste voi... ați hrănit inimile voastre în zi de junghiere“, ș. a.

Totuș apostolul Ioan fu cel mai mare vizionar sau profet dintre toți apostolii; viziunile sale formează cartea Apocalipsului care zugrăvește în cel mai viu înțeles lucrurile ce au să vie.

INFAILIBILITATEA APOSTOLILOR

Din cele premergătoare suntem îndreptățiți a crede, că apostolii erau astfel călăuziți de Domnul, prin Spiritul sfânt, încât toate declarațiunile lor biblice au fost rostite sub inspirația divină pentru admonierea bisericii, și nu mai puțin infailibile decât declarațiile profeților din veacul înainte de ei. Dar în timp ce noi simțim astfel învățăturile lor pentru biserică, ca fiind făcute sub supravegherea și îndrumarea Domnului, este totuș bine să examinăm acum cinci cazuri deosebite, menționate în Noul Testament, cari de obicei sunt considerate ca fiind opuse părerii că apostolii n'au greșit în învățăturile lor. Vom trata pe fiecare în parte.

1) Negarea de către Petru a Domnului nostru Isus Christos, tocmai înainte de răstignirea acestuia pe cruce. Nu se poate nega că Petru a comis prin aceasta o mare greșală, pentru care mai târziu s'a căit amar. Nu trebuie însă să uităm că greșala sa, deși săvârșită după alegerea sa ca apostol, s'a întâmplat înainte de a fi fost uns și conceput cu Spiritul sfânt, care a venit numai mai târziu. Mai departe infailibilitatea pe care noi o pretindem și o susținem pentru apostoli, o susținem pentru scrierile și declarațiile *publice* făcute de dânsii, și nu tuturor întâmplărilor și incidentelor vieții lor private, care, fără îndoială, au fost atinse prin cădere suferită de toți copii lui Adam. Cuvintele aposto-

lului—„Avem acest tezaur în vase de lut“, evident, se aplică lui însuși cât și celorlalți apostoli și întregii biserici. Partea noastră, ca indivizi, în marea operă de ispășire a Domnului nostru, acopere aceste defecte ale cărnei care sunt contrarii dorințelor noastre ca făpturi noi.

Oficiul apostolic pentru slujba Domnului și a bisericii era ceva cu totul deosebit de slăbiciunile trupului, iar numirea de apostoli nu le-a fost încredințată din cauza perfecției lor omenești, ci fiind cunoscuți ca „oameni, având ca voi aceeași fire și simțire.“ (Fapte 14:15) Oficiul apostoliei nu le-a adus restituire—sau perfecționarea trupurilor lor viitoare, ci le-a dăruit numai mintea nouă și Spiritul lui Dumnezeu spre a fi conduși de dânsul. Nici nu desăvârși faptele și gândurile lor, ci numai le supraveghea în așa fel încât învățăturile lor să fie ferite de greșelile omenești, conținând cuvântul lui Dumnezeu. Acest fel de infailibilitate este pretins și pentru papi; ei pretind că atunci când vorbesc *ex cathedra*, sau oficial, Dumnezeu nu le îngăduie ca să greșască. Aceasta neputință de a greși ei o pretind pe baza că ar fi și ei apostoli—trecând cu vederea faptul că Scriptura învață că există numai doisprezece apostoli ai Mielului.

2) Intr-o anumită împrejurare Petru se făcu vinovat de fățarnicie. (Gal. 2:11-14) Aceasta se aduce înainte ca o dovadă că apostolii nu erau infailibili în purtarea lor. Noi admitem și observăm că și apostolii însăși o mărturisesc (Fapte 14:15); repetăm însă că aceste slăbiciuni omenești nu puteau păta opera lor, sau utilitatea lor ca apostoli—„să binevestească evanghelia în Spirit sfânt trimis din cer“ (1 Pet. 1:12; Gal. 1:11, 12)—și nu prin înțelepciunea omenească ci cerească. (1 Cor. 2:5-16) Această eroare din partea lui Petru, Dumnezeu o corectă prompt prin alt serv al său, apostolul Pavel, care gentil, dar ferm „m'am împotrivit lui fiind că era învinuit“, iar Petru primi aceasta corectare în spiritual care se cuvine, și reuși să biruie această slăbiciune a sa, în ce privește preferința sa pentru evrei. Indreptarea lui Petru este clar dovedită din cele două epistole ale sale, în care nici urmă de amintire nu face

despre evrei, și nici vre-o lipsă de complectă credincioșie fără recunoștință față de Domnul.

3) Să susține că apostolii așteptau venirea a doua a Domnului să aibă loc foarte curând, chiar în timpul venirii sale a doua și a stabilirii împărăției. Domnul i-a instruit numai atât ca să stea de veghe, iar când evenimentul se va întâmpla ei să poată avea cunoștință de dânsul, și să nu fie în întuneric cu restul lumii, asupra acestui subiect. După învierea Domnului întrebarea lor în această privință le-a adus răspunsul din partea Domnului că „nu este al vostru să știți timpurile sau vremurile potrivite, pe care le-a așezat Tatăl prin a sa putere.“ Cum să socotim drept eroare a apostolilor, ceea ce Tatăl ținea pentru un timp oarecare ca secret? De sigur nu. Găsim totuș că, sub călăuzirea Spiritului sfânt cu privire la cele ce au să vie, apostolii erau foarte precauți în expresiile lor în deoseb cu privire la timpul venirii a doua a Domnului; și departe de a aștepta ca evenimentul să se întâmple în timpul lor, scrierile lor indică tocmai contrarul.

Așa de pildă, apostolul Petru ne spune că a scris epistolele sale cu intenția ca mărturia lui să rămână bisericii, după moartea sa—o dovadă clară că nu să aștepta să trăiască până la stabilirea împărăției. (2 Pet. 1:15) Deși a declarat că „timpul este foarte scurt“, apostolul Pavel nu pretindea că știe cât de scurt. Privită din punct de vedere al săptămânei de șapte zile, a o mie de ani fiecare, dintre care cu a șaptea va sosi împărăția, pe timpul apostolilor au fost trecut mai mult decât patru șesimi ale timpului. În acelaș chip vorbim acum cu privire la afacerile pământești, spunând Joia că săptămâna aproape a trecut. Pavel ne mai spune despre plecarea sa, și cum el este gata să-și verse viața pentru frați, din preferință. El arată că Ziua Domnului va veni ca un fur noaptea; iar unele idei greșite în privința acestui subiect, el le-a corectat spunând: „Voi să nu vă lăsați a fi clătinați îndată de minte, nici nu vă înspăimântați nici prin spirit, nici prin cuvânt, nici prin scrisoare ca fiind dela noi, *cum că ar fi aproape Ziua Domnului*. Să nu vă amăgească cineva în nici un chip, că nu este aproape Ziua Dom-

nului dacă nu va fi venit mai întâi apostasia și nu va fi fost descoperit omul fărădelegii, fiul peirei", ș. a. „Nu vă aduceți aminte că fiind încă la voi vă spuneam aceasta? Și cunoașteți ce-l oprește acum, ca să fie descoperit la timpul său potrivit".—2 Tes. 2:2-4.

4) Să obiectează că Pavel, care scrisese: „Iată eu Pavel vă zic că dacă vă veți fi tăiat împrejur, Christos nimic nu vă va folosi vouă" (Gal. 5:2) l-a făcut pe Timotei să fie tăiat împrejur. (Fapte 6:3) De aceea suntem întrebați: oare nu învăța el fals și în contradicție cu propria sa mărturie? Răspundem: Nu. Timotei era evreu, pentru că mama sa era evreică (Fapte 16:1); iar tăierea împrejur era un obicei național al evreilor, care începu înainte de legea lui Moise și fu continuată după ce Christos „a făcut capăt legii, sigilând-o pe cruce." Circumcisiunea fu dată lui Abrahă și seminției sale, cu patrusute și treizeci ani înainte de ce legea a fost dată lui Israel ca națiune pe muntele Sinai. Petru era desemnat ca apostolul circumcisiunii [adică al evreilor], iar Pavel, apostolul necircumcisiilor, adică al păgânilor.—Gal. 2:7, 8.

Argumentul său în Galateni 5:2 nu era adresat evreilor ci păgânilor, al căror singur motiv de a dori circumcisiunea era, că anumiți învățători falși îi confundau, spunându-le că trebuie să primească legea, *precum și* pe Christos, incurcându-i astfel în ce privește darul lui Dumnezeu. Apostolul ne arată aci că a fi circumcis [din asemenea motiv], înseamnă nesocotirea Legământului de har, și deci nesocotirea întregii opere a lui Christos. El nu a găsit cu cale să obiecteze evreilor să-și continue obiceiul național al circumcisiunii, și aceasta să învedera din cuvintele sale în 1 Corinteni 7:18, 19, precum și în cazul lui Timotei. Nu doar că era *necesar* pentru Timotei sau vre-un alt evreu să se circumcidă; dar nici nu era nepotrivit, și întrucât avea de a face în mare parte cu evrei, acest fapt era în avantajul său de a recâștiga încrederea. Vedem însă rezistența hotărâtă a lui Pavel asupra acestui subiect, când unii căutară să-l circumcidă pe Titu, un grec în toată regula.—Gal. 2:3-5.

5) Relatarea purtării lui Pavel făcută în Fapte 21:20-

26, este considerată de unii a fi în contradicție cu propriile sale învățături despre adevăr, indicând greșala sa cu privire la doctrinele și propovăduirile sale. Se pretinde că din cauza greșelii cu aceasta ocaziune, Pavel avu de suferit mult ca prizonier și fu în sfârșit trimis la Roma. Aceasta părere nu este suportată de faptele arătate în Scriptură. Narațiunea ne arată că dealungul întregii sale experiențe, Pavel se bucura de simpatia și aprobarea tuturor celorlalți apostoli, și, mai pe sus de toate, de favoarea neîntreruptă a Domnului. Ceeace el făcu se întâmplă la cererea celorlalți apostoli. Înainte de a se duce la Ierusalim, i-se mărturisii prin profeție, că acolo îl așteaptă lanțuri și închiisoare. (Fapte 21:10-14) În conformitate cu convingerile sale despre datorie el porni în spre Ierusalim în ciuda tuturor împotrivirilor prezise. Iar când se afla în mijlocul năcazurilor sale, citim: „Domnul stând lângă el zise: îndrăznește; că după cum ai mărturisit cele despre mine la Ierusalim, astfel trebuie ca tu să mărturisești și la Roma“ Iar mai târziu îl auzi pe Domnul arătându-i iar favoare, zicând: „Nu te teme Pavele, tu trebuie să stai înaintea Cesarului; și iată Dumnezeu ți-a dăruit pe toți care călătoresc cu tine.“—Fapte 23:11; 27:23, 24.

În vederea acestor fapte trebuie să căutăm a înțelege calea lui Pavel conform atitudinii sale nobile și brave—stimând mult opera și mărturia pe care Dumnezeu în loc s'o mustre o aprobă. Intorcându-ne la examinarea versetului din Fapte 21: 21-27, notăm că Pavel nu învăța că *evreii* convertiți să nu-și circumcidă copii lor, și nici nu respingea legea mozaică. Din contră el o onoră, arătând realitățile mărețe tipificate în chip atât de măreț prin legea lui Moise. Deci, departe de a-l nega el onoră pe Moise, cât și legea sa: „legea e dreaptă, sfântă și bună.“ Iar mai departe le spusese că legea este atât de mare încât nici un om imperfect nu o poate îndeplini cum ea cere, și că prin neascultarea sa, Christos își câștigă răsplata; iar acum prin Legământul harului, Christos oferă viață vecinică și binecuvântare celor cari nu sunt în stare să *împlinească legea*, dar prin credință acceptă jertfa sa drept acoperire a pă-

catelor și imperfecțiunilor lor, devenind astfel urmașii săi pe calea dreptății.

Anumite ceremonii ale veacului iidovesc, ca posturile, serbările lunei noi, sâmbetele și serbătorile—erau tipuri ale adevărilor spirituale aparținând epocii Evanghelice și Milenare. Apostolul ne arată clar că evanghelia harului nici nu le obligă nici nu le interzice acestea [Cina de pe urmă și botezul fiind singurele simboluri poruncite nouă, iar acestea nu erau în lege ci sunt noi].—Coloseni 2:16, 17; Luca 22:19, Matei 28:19.

Unul din riturile simbolice evreiești din cazul pe care îl examinăm aici, numit „curățire” a fost cel observat de Pavel și ceilalți patru evrei. Fiind evrei ei aveau dreptul, dacă voiau, nu numai să se consacreze lui Dumnezeu, în Christos, ci să-și îndeplinească și simbolul acestei *curățiri*. Și tocmai aceasta o făcură—oamenii care erau cu dânsul mai făcând încă și jurământ de a se umili înaintea Domnului sau oamenilor, prin aceea că se raseră pe cap.

Apostolul Pavel n'a învățat niciodată pe evrei că sunt *liberi* de lege—ci din contră, că legea este stăpână asupra lor atâta timp cât trăesc. Totuș el arată că dacă un evreu îl primește pe Christos, și devine „mort cu dânsul”, pretențiile legii asupra celui evreu s'au terminat, și respectivul devenea liber în Christos. (Rom. 7:1-4) El învăța însă pe păgânii convertiți, că nefiind niciodată sub obligațiunile legii, a încerca să țină ceremoniile și riturile legii evreiești ar însemna că ei se încred în acele simboluri și asteaptă mântuirea lor dela ele și nu se încred îndeajuns în meritele jertfei lui Christos. Toți ceilalți apostoli au confirmat aceasta.—Fapte 21:25; 15:20, 23, 29.

Concluzia noastră este că Dumnezeu a știut să întrebuințeze în mod deosebit pe cei doisprezece apostoli, făcându-i destoinici slujitori ai adevărului său, și călăuzindu-i în chip supranatural în subiectele asupra cărora au scris—astfel că nimic folositor omului lui Dumnezeu n'a rămas afară. Iar prin însăși cuvintele originale ale scrierilor lor, ei manifestară o grijă și o înțelepciune care întrecea până și priceperea lor pro-

prie. Mulțumire și laudă Domnului pentru aceasta bază sigură a credinței noastre.

APOSTOLII NU ERĂU STĂPÂNI PESTE MOSTENIREA LUI DUMNEZEU

Trebuesc apostolii priviți ca *stăpâni* peste biserică? Sau cu alte cuvinte, când Domnul și Capul bisericii s'a depărtat, a luat vre-unul dintre dâșii locul Capului? Sau au constituit ei împreună un cap colectiv, spre a lua locul său, asumând frânele guvernului? Au fost ei sau vreunul dintre dâșii ceea ce pretind a fi papii din Roma ca succesorii lor—vicarii—sau locuitorii lui Christos în biserică, care este trupul său?

În contra acestei ipoteze avem afirmarea clară a lui Pavel (Ef. 4:4, 5): „Este un singur corp” și „*un singur Domn*”; și, prin urmare, membrii acestui trup, oricare ar fi importanța lor relativă, recunosc numai pe acest *unic Domn* și Cap al lor. Și Domnul învăța aceasta în chip lămurit, când adresându-se mulțimei și discipolilor, spune: „Cărturarii și fariseii... iubesc... să fie numiți de către oameni Rabbi; căci unul este Învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați.” (Mat. 23:1, 2, 6-8) Apoi adresându-se apostolilor, Isus zice: „Știți că cei cari se par a domni peste păgâni îi stăpânesc pe aceștia, și cei mari ai lor întrebunțează puterea asupra lor; dar nu astfel este între voi; care ar voi să fie mare între voi, va fi slujitorul vostru. Căci și Fiul omului n'a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să dea sufletul său preț de răscumpărare pentru mulți.”—Marcu 10:42-45.

N'avem nici măcar o dovadă că biserica primitivă i-ar fi socotit pe apostoli ca stăpâni peste ea, sau că apostolii și-ar fi asumat vre-odată aceasta autoritate și demnitate. Într-adevăr, atitudinea lor era foarte departe de idea papală a unei suveranități și stăpâniri forțate, și de aceea a preoților cu vază din sectele creștine. Așa de pildă Petru nu s'a intitulat niciodată „princeps apostolorum”, după cum îl întitulează papistii. Ei nu se intitulau nici între dâșii, și nu primeau omagiile bisericii; ei se adresau sau se numeau numai ca Petru, Ioan, Pavel, etc.; sau fratele Petru, fratele Ioan, etc.; titluri pe cari le purtau toți ceilalți membri ai

bisericii întregaltă și față de apostoli—ca frați și surori în Christos. (Vezi Fapte 9:17; 21:20; Rom 16:23; 1 Cor. 7:15; 8:11; 2 Cor. 8:18; 2 Tes. 3:6, 15; Filimon 7:16) Este scris că Domnul însuși nu s'a rușinat de a-i numi pe toți „frați” (Evrei 2:11)—atât era el de departe de orice atitudine stăpânitoare în exercițiul adevăratei și recunoscutei sale stăpâniri și autorități în biserică.

Nici unul din acești conducători ai bisericii primitive, nu umbla în haine preoțești, sau cu crucea atârnată, etc. dorind omagiul și respectul poporului; căci după cum îi învățase Domnul, cel mai mare dintre ei era acela care servea mai mult. Așa de pildă, când persecuția risipi biserica, izgonindu-i din Ierusalim, „cei unsprezece” își menținură situația cu bravură, fiind dispuși a întâmpina orice; căci știau că în aceste vremuri grele, membrii bisericii de pretutindeni, vor căuta spre dânsii ca pildă și încurajare. Dacă dânsii ar fi fugit, întreaga biserică ar fi fost cuprinsă de panică și groază. El găsim pe Iacob murind de sabia lui Irod, și Petru așteptând aceeaș soartă, aruncat în închisoare și legat de doi soldați. (Fapte 12:1-6) Pavel și Sila bătuti până la nesimțire în misiunea lor, aruncați apoi în închisoare, „Și după ce le deteră multe lovituri îi aruncară în fundul închisorii și le înțepeni picioarele în lemn; iar Pavel avu de suferit „chinuri și bătăi nemaipomenite.” (Fapte 16:23, 24; 2 Cor. 11:23-33) Au avut ei aerul de a domni, sau au procedat ca atari? Desigur că nu.

Petru era foarte lămurit în aceasta chestiune, când sfătui pe bătrâni „să păstorească cea între voi turmă a lui Dumnezeu.” El nu spune *turma voastră*, enoriașii voștri, biserica voastră, după-cum vorbesc mulți dintre preoții de azi.—ci spunea *turma lui Dumnezeu*, *nici să nu stăpâniți cu apăsare*, ci făcându-vă pilde ale turmei—pilde de umilintă, fidelitate, zel și cucernicie. (1 Pet. 5:1-3) Iar Pavel spune: „Gândesc însă că Dumnezeu ne-a arătat pe noi apostolii ca pe cei din urmă, ca osândiți la moarte, pentru că priveliște ne-am făcut lumii, atât ingerilor cât și oamenilor. Noi suntem nemînțoși pentru Christos... noi suntem disprețuiți. Până în ceasul de acum și flămânzim și însățoșem și

fără îmbrăcămintă suntem, și cu pumnii suntem bătuți și nestătornici suntem, și ne *ostenim lucrând cu mâinile noastre*; înfrunțați fiind binecuvântăm, urmăriți suferim, defăimați fiind, ne rugăm; ca gunoaie ale lumii ne-am făcut până acum, ca o lepădătură a tuturor." (1 Cor. 4:9-13) Cu astfel de experiențe la activul lor nu prea seamănă că ar fi fost domni. Iar combătând ideea unora dintre frații cari păreau a aspira la stăpânire asupra moștenirii lui Dumnezeu, Pavel le spune ironic: „Acum sunteți sătui; acum v'ați îmbogățit; *fără noi ați domnit*"; și mai departe îi sfătuiește să meargă pe singura cale dreaptă, care este aceea a umilinței, zicând: „Luați-vă după mine" în aceasta privință. Apoi iar zice: „Așa dar fiecare să ne socotească ca *slujitori* ai lui Christos și *ingrijitori* ai tainelor lui Dumnezeu."—1 Cor. 4:16, 1.

Apoi iarăș, același apostol mai adaugă: „Și după cum am fost învredniciți de Dumnezeu ca să ni-se încredințeze evanghelia astfel vorbim, nu căutând să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu care lămurește inimile noastre. Pentru că niciodată nu ne-am arătat cu cuvântare de lingușire, după cum știți, nici sub cuvânt pentru pornire spre înavutire, Dumnezeu este mator. Nici căutând mărire dela oameni, nici dela voi și nici dela alții, deși putem să fim în cinste ca apostoli ai lui Christos; ci ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, după cum o mamă încălzește pe copii ei." (1 Tes. 2:4-7) Apostolii n'au dat nici canoane nici anateme [blesteme], ci printre îndrumările lor iubitoare și calde, găsim următoarele expresii: „Defăimați fiind, *ne rugăm*." „In adins te rog și pe tine adevăratule Szighe." „Nu înfrunța pe mai bătrân, ci *indeamnă-l* ca pe un tată."—1 Cor. 4:13; Fil. 4:3; 1 Tim. 5:1.

Biserica primitivă respecta cu dreptate cucernicia și înțelepciunea spirituală a apostolilor, privindu-i așa cum erau în realitate, ca soli aleși ai Domnului; ei stăteau la picioarele lor ca învățăcei; dar nu cu o minte bianco [goală] fără însușiri de judecată sau dispoziții de a întreba, ci de a încerca spiritele și a dovedi cele auzite. (1 Ioan 4:1; 1 Tes. 5:21; Isaia 8:20) Iar apostolii i-au învățat într'un spirit și atitudine care

le cerea să desvolte într'înșii spiritul de a cunoaște baza speranței lor, și pentru a putea da socoteala de credința lor. De aici urmează că biserica la început era pregătită să apără credința atât prin cuvinte, cât și prin suferințele îndurate, care se pot îndura numai de aceia cari sunt convinși de ceea ce cred, despre cunoștința și credința lor. Tot astfel ei au putut constata că credința lor nu se bazează pe cuvinte meșteșugite ale înțelepciunii omenești [filozofii și teorii omenești], ei în *dovedirea spiritului* și *puterii* lui Dumnezeu. (1 Cor. 2:4,5) Apostolii n'au cultivat în ascultători un spirit orb de superstiție și cinste pentru ei.

Citim că cei din Berea „erau mai mărinimoși decât cei din Tesalonic, dânsii primiră cuvântul cu toată voioșia, cercetând cu deamănuntul în fiecare zi Scripturile, dacă acestea ar fi așa.” (Fapte 17:11) Iar străduința continuă a apostolilor era să arate că evanghelia pe care o predică ei, este aceeași evanghelie ce fusese nelămurit exprimată de profeți, „căroră le fu descoperit că nu pentru dânsii, dar *pentru voi* [corpul lui Christos] slujau aceleași care acum fură vestite vouă prin cei [apostolii] care vă binevestiră în Spirit sfânt trimis din cer.” (1 Pet. 1:10-12) Era aceeași evanghelie spre viață și nemurire, adusă la lumină prin Domnul însuși; iar lămurirea ei în amănunțime se făcea acum prin apostoli sub conducerea Spiritului sfânt. În ei era împlinită făgăduința Domnului, iar prin ei întregii biserici, „căci Spiritul sfânt îi va călăuzi în tot adevărul, și le va arăta cele ce au să vie.”

De aceea nu era decât drept din partea bereanilor să cerceteze Scripturile să vadă dacă mărturiile apostolilor se unesc cu legea și profeții, comparându-le cu învățăturile Domnului. Și Domnul nostru invită la o astfel de dovedire a mărturiei sale, zicând: „Cercetați Scripturile... căci aceste sunt care mărturisesc despre mine.” Toată mărturia divină trebuia să fie în armonie și acord, fie că ea a fost exprimată prin lege, prin profeți, de Domnul sau prin apostolii săi. Armonia lor completă era dovada inspirațiilor. Și mulțumită lui Dumnezeu, aflând că aceasta armonie există, astfel că Scripturile Noului și Vechiului Testament constituiesc

ceea ce Domnul însuși numi „Harfa lui Dumnezeu“. (Apoc. 15:2) Iar diferitele mărturii ale legii și profețiilor sunt cele câteva coarde ale acestei harfe, cari, acordate de Spiritul sfânt în inimile noastre, și cântate de slujitorii și cercetătorii devotați ai adevărului divin, dau cea mai dulce melodie divină ce a fost vre-odată auzită. Preamărit fie Dumnezeu pentru delicioasa melodie a „cântecului lui Moise și al Mielului“, pe care îl învățăm prin mărturia sfinților săi apostoli și profeti, al căror cap este Isus!

Deși mărturia Domnului și a apostolilor trebuie să se armonizeze cu aceea a legii și a profețiilor, totuși trebuie să ne așteptăm la mărturii despre lucruri *noui* precum și *vechi*; căci aceasta ne-au prevestit-o profeții. (Mat. 13:35; Ps. 78:2; Deut. 18:15, 18; Daniil 12:9) Astfel îi vedem expunând și destăinuind nu numai adevărurile ascunse ale profețiilor vechi, ci și desvăluind mereu noi laturi ale adevărului vecinic.

APOSTOLI, PROFETI, EVANGHELIȘTI, ÎNVĂȚĂTORI

Conform părerii generale ce domnește printre creștini, Domnul nostru Isus Christos și-a lăsat biserica sa organizată într'un chip care nu corăspundea scopului dorit, și cu mijloace absolut nepotrivite, așteptându-se apoi ca poporul său să se folosească de propria sa înțelepciune pentru aceasta organizare. Mulți oameni au fost pentru idea unei organizări mult sau mai puțin stricte, și astfel găsim diferite secte de creștini, organizate în diferite chipuri și cu multă sau mai puțină severitate, fiecare lăudându-și organizația și preținzând avantaje față de celelalte. Aceasta e o gresală! Nu este rezonabil să presupunem că Dumnezeu, preorându-și aceasta Nouă Creațiune înainte de întemeierea lumii, să fie atât de neglijent de lucrul său încât să-și lase poporul credincios fără o cunoaștere clară a voinței sale, și o orânduire potrivită bunului mers a lucrurilor. Tendința minții omenești este către anarhie, pe de o parte, sau către tiranie și încătușare pe de alta. Orânduirea divină, evitând amândouă aceste extreme, desemnează pentru Noua Făptură o organizație extrem de simplistă, lipsită de orice tindere spre încătușare sau

anarhie. Într'adevăr, porunca Scripturii către fiecare creștin este: „Pentru a sta de sine v'a făcut Christos pe voi de sine stătători. Deci stați și nu vă prindeți iar în jugul robiei.”—Gal. 5:1.

Pentru a arăta aceasta orânduire divină, trebuie să ne mărginim numai la instrucțiunile divine, ignorând complet istoria preotească,—amintindu-ne că „apostasia” sau „decăderea” prezisă începuse încă din timpul apostolilor, înaintând repede după moartea lor, care și-a ajuns culmea mai întâi în sistemul papal. Urmând darea de seamă a Bibliei, putem și vom lua în socoteală lângă îndrumările Noului Testament și întocmirile simbolice ale legii,—că aceste simbole sau tipuri nu reprezentau numai întâmplările vârstei evanghelice, ci și întocmirile epocii milenare. Așa de pildă, ziua ispășirii reprezintă, după cum am văzut, vârsta evangheliei. În aceasta zi înaltul preot nu îmbrăca hainele sale de serbătoare, ci hainele simple de în,—ilustrând faptul că în cursul acestei vârste, nici Domnul și nici biserica nu ocupă locul de glorie și distincție pe care îl vor ocupa în mia de ani în fața oamenilor. Aceste haine de în, albe, în cazul bisericii, simbolizau dreptatea Domnului și Capului ei. Așa după ziua ispășirii, înaltul preot își îmbrăca hainele glorioase, reprezentând demnitatea, puterea și mărirea lui Christos din timpul Mileniului. Iar biserica este reprezentată cu Domnul ei în gloria acestei figuri; căci precum capul înaltului preot reprezintă pe Domnul și Mântuitorul nostru, tot astfel trupul preotului reprezintă biserica; iar hainele mărețe reprezentau demnitățile și cinstea întregii preoții împărătești, când timpul înălțării sale va sosi. Eraria papală—pretinzând în chip fals că *domnia* lui Christos se va întâmpla prin mandat, că papii sunt giranții săi, iar cardinalii, diaconii și prelații, reprezintă biserica în glorie și putere,—încearcă să exercite puterea civilă și religioasă asupra lumii, *contra-făcând* gloria și demnitatea Noului Creațiuni. Aceasta explică de ce pentru imitarea, sau falsificarea acestei demnități a Noului Făpturi, fețele bisericesti se îmbracă în atâtea haine pompoase. Adevărata preoție împărătească însă, mai poartă și acum

hainele albe ale sacrificiilor așteptând pe adevăratul domn al bisericii, și adevărata înălțare la „onoarea, mărirea și nemurirea“ împărăției, când ultimul membru, al bisericii alese, va fi terminat opera sa de sacrificiu.“

Pentru îndrumarea noastră, cu privire la organizarea regulilor bisericii, în zilele ei de umilire și sacrificiu, trebuie să ne adresăm Noului Testament. Faptul că aceste legi și reguli nu sunt scrise într-o formă precisă, nu trebuie să ne facă să credem că ele nu există în forma unui sistem complet. Trebuie însă să luptăm contra fireștilor noastre așteptări călăuzite de o judecată incapabilă asupra acestor reguli, și trebuie să ținem seama că biserica, ca filii ai lui Dumnezeu, li s'a dat „legea libertății desăvârșite“, nefiind mai departe robi, ei filii, și pentru că sunt filii ai lui Dumnezeu trebuie să învețe a întrebuința libertatea de filii și să se supună cu atât mai mult principiilor care regulează legea iubirii.

Apostolul ne pune în față o ilustrație a Noului Creațiuni care ne lămurește întreaga chestiune. Este figura unui trup omenesc, al cărei cap îl reprezintă pe Domnul nostru Isus Christos, iar diversele membre sau mădulări ale trupului reprezintă biserica în parte. În 1 Corinteni 12, subiectul acesta este zugrăvit amănunțit, și cu mare simplitate ni se spune că: „După cum corpul este unul și are multe membre, dar toate membrele corpului deși multe fiind un corp sunt, așa este și Christos [un trup sau asociere compusă din mulți membrii]. Pentru că și într'un singur spirit noi toți am fost botezați, spre a fi *un singur corp* [fie evrei sau păgâni, robi sau de sine stătători].“ Apostolul ne trage apoi atențiunea asupra faptului că, după cum buna stare a trupului omenesc depinde în mare măsură de unitatea și armonia conlucrării tuturor membrilor, tot astfel se întâmplă și cu biserica, trupul lui Christos. Dacă un membru suferă durere sau degradare, toate membrele sunt atinse de voie sau de nevoie; iar dacă un membru este îngrijit, îmborsat sau în oarecare măsură binecuvântat, toate celelalte membre resimt aceasta. El arată [versetul 23] că precum noi aco-

perim și pansăm slăbiciunile și rănilile trupului nostru firesc, tot astfel este și trebuie să fie în corpul lui Christos, adevă, când membrele rănite sau suferinde trebuie să aibă o atențiune deosebită, precum și pansamentul iubirei—„ca să nu fie nemurire în corp, ci membrele să îngrijască deopotrivă unele pentru altele“,—atât pentru cei mai umili cât și pentru cei mai sus puși.—Versetul 25.

Vedem deci că organizația bisericii de către Domnul este o organizație complectă; însă, după cum este în natură tot astfel este și în daruri—unde organizația e mai deplină, acolo, în comparație, este nevoie de mai puține pansamente și îngrijiri. Arborele este perfect organizat și unificat din vârf și până în rădăcină, totuș ramurile sale nu sunt încheiate la dânsul în mod artificial, nici nu sunt legate cu sfori, sau bătute cu cuie, etc. Tot astfel este și cu corpul lui Christos: dacă este în mod potrivit armonizat și unit conform dorinței Domnului, sau conform regulilor puse de el, nu va mai fi nevoie de sfori, cuie, sau alte legături artificiale, spre a le ținea la un loc,—nu va fi nevoie de legi și judecăți omenești spre a-i împreuna sau ținea la olaltă. Spiritul unic și specific corpului va ținea aceasta legătură, și atâta timp cât spiritul acesta va rămânea, va exista unirea sau unitatea corpului, iar aceasta va fi tare sau slabă numai în măsura în care Spiritul Domnului lipsește sau prisosește în corp.

Apostolul merge mai departe și ne arată că Dumnezeu este intendentul [îngrijitorul] suprem al acestei organizațiuni, Noua Creațiune, creată și pusă la cale de dânsul. Cuvintele sale sunt: „Voi dar sunteți corpul lui Christos și membre în parte.“ Și pe unii i-a *pus Dumnezeu* în biserică mai întâi apostoli; al doilea profeți, al treilea învățători, apoi a pus puteri, în urmă daruri și tămăduiri, ajutorări, îndreptări, și cunoașterea diferitelor limbi.“ Acesta va fi un gând nou pentru aceia cari sunt obicinuiți a se așeza ei întâi în locurile de frunte, cinstite, onoare și încredere în slujba bisericii; și ne va părea izbitor a ști că Dumnezeu a promis că singur să va îngriji de aceasta chestiune, în ce pri-

vește călăuzirea și îndreptarea bisericii prin cuvântul și spiritul său.

Dacă aceasta s'ar recunoaște, cât de mic ar fi numărul acelora care îndrăznesc și aleargă după cele dintâi scaune în aranjamentele bisericești și situațiile politice! Pentru a ne da seama de grija ce o poartă Dumnezeu bisericii sale, trebuie mai întâi să distingem adevărata biserică de celelalte sisteme omenesti; iar apoi să punem străduința umilă de a cunoaște voința divină cu privire la toate orânduirile adevăratei biserici, serviciile și slujitorii săi.

Apostolul întreabă: „Oare sunt toți apostoli? Oare sunt toți profeți? Oare sunt toți învățători?”—Ceea ce arată că nu acesta e cazul. Iar toți cei recunoscuți în aceste slujbe, trebuie să fie în stare să dovedească în oareva chip aceasta numire divină, exercitându-și slujba sau misiunea nu spre plăcerea lor, ci spre plăcerea marelui supraveghetor al bisericii, Capul și Domnul ei. Apostolul ne atrage atenția asupra faptului că aceste deosebiri în biserică corăspund deosebirilor ce există printre membrele corpului omenesc, dintre cari fiecare este necesar și nici unul nu e de disprețuit. Ochiul nu poate spune piciorului, nu am nevoie de tine; nici urechei și nici mâinei, nu am nevoie de voi. Căci dacă toți ar fi un singur membru unde ar fi trupul? „Căci corpul nu este un singur membru, ci multe.”—Versete 12, 19, 14.

Este adevărat că astăzi nu avem în biserică aceeași varietate de membrii; căci după cum arată apostolul—„limbile sunt spre semn nu credincioșilor, ci necredincioșilor”, cum tot astfel erau și miracolele. Când apostolii, cari posedau puterea de a conferi [a da] *darurile* Spiritului, muriră, acestea miracole,—*daruri*—au încetat în biserică. Totuș se mai găsește în biserică un lucru corăspunzător fiecărui bărbat sau femeie—un prilej de a sluji Domnului, adevărului și fraților în Christos, conform talentelor naturale ale fiecăruia. Pe măsură ce miracolele au încetat, le-a luat locul educația în adevăr și în cunoștința de Domnul precum și o creștere a fructelor Spiritului. Și cu toate că existau în biserică aceste daruri mai puțin însemnate de a vindeca, a vorbi în

limbi, a tălmăci și a face miracole, apostolul îi îndeamnă pe frați: „Rămniți darurile mai mari.”

Ei nu puteau rămni sau aștepta apostolia, deoarece nu puteau fi decât doisprezece apostoli; puteau dori însă să fie profeți [tălmăcitori, vorbitori publici] sau învățători. „Și la aceasta”, — adaugă apostolul —, „vă arăt o cale mai înaltă.” [Versetul 31] El ne arată mai departe că mai presus de toate aceste daruri sau poziții în biserică, este onoarea de a poseda într-o largă măsură Spiritul Domnului — *iubirea*. El ne arată că cel mai umil membru din biserică, care atinge iubirea desăvârșită, a ajuns la o situație mai înaltă și mai nobilă înaintea Domnului, decât oricare dintre apostoli sau profeți, sau învățători, care este lipsit de darul iubirii. El declară că oricare ar fi darul lipsit de iubire, este gol și nesatisfăcător în ochii Domnului. Într-adevăr, putem fi siguri că nimeni nu poate menține multă vreme situația sa de apostol sau învățător în biserică, dacă n'a atins starea iubirii desăvârșite sau dacă nu luptă spre atingerea ei. Altfel, el va fi lăsat de sigur să dibuiască în întunec, și eventual să devie un învățător al eroarei, în loc de a fi un învățător al adevărului, — un slujitor al lui Satan spre a-i cerne pe frați.

În epistola sa către Efesenii (4:11-16) apostolul repetă aceasta învățătură a unității biserice, arătând că este ca un trup din mai multe membre, sub conducerea unui singur cap, Isus Christos, uniți printr'un singur spirit, spiritul iubirii. Ca membrii ai acestui corp el ne îndeamnă să umblăm vrednici de chemarea noastră, umblând în umilință, simplitate, îndelungă-răbdare, îngăduință unul față de altul prin iubire; străduindu-ne a păstra unitatea de spirit în legăturile păcii. În acest capitol, apostolul ne arată pe diferiți membrii ai trupului așezați în slujbe speciale și ne spune scopul slujbei, astfel: „Și el însuși dăte pe unii [să fie] apostoli, pe alții profeți, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători; spre întregirea sfinților pentru lucrul de slujire [de a-i pregăti pentru slujba glorioasă a împărăției Milenare], pentru clădirea corpului lui Christos: până când toți vom fi ajuns la unirea cre-

dinței și a cunoștinței lămurite a Fiului lui Dumnezeu, la bărbat desăvârșit, la măsură de vârstă a împlinirii lui Christos; ca să nu mai fim nevârstnici, aruncați fiind de valuri și duși înapoi și încolo de orice vânt al învățăturii... ci vorbind adevărul în iubire să creștem în toate în privința lui, care este Capul, Christos; din care tot corpul bine împreunat și împreună bine pus fiind săvârșește, prin orice simțire a dării, creșterea corpului, ... spre clădirea lui însuși în iubire.—Efeseni 4:11-16.

Observăm pictura pe care o zugrăvește apostolul—aceea a unui corp omenesc, însă mic și nedesvoltat. El ne informează că este voința divină ca toți membrii să se desvolte pe deplin, în tărie și putere—“la bărbat desăvârșit, care este idealul care reprezintă biserica în situația sa potrivită și întregită. Urmărind aceasta ilustrație în cursul veacului până acum, noi vedem cum membru după membru, al acestei mărețe organizații a adormit în așteptarea fericitei dimineți a Mileniului când va suna ceasul învierii, iar locurile lor au fost mereu ocupate de alții, astfel că biserica nu a fost niciodată fără organizație deplină, deși câteodată câte unul din membrii era mai slab iar altul mai tare. Totuș, străduința fiecărui membru era să facă totul ce-i sta în putere pentru clădirea trupului, pentru întărirea membrilor și pentru desvoltarea lor în darurile spiritului—până când toți vom fi ajuns la unirea credinței.

„Unitatea de credință este un lucru de dorit; trebuie să ne străduim a o ajunge—dar nu felul unității la care se râvnește în general. Unitatea trebuie să existe, pe baza „credinții dată o singură dată sfinților“, în curățenia și simplitatea ei, fiecare membru având deplina libertate a vederilor sale proprii asupra punctelor mărunte, și fără socoteală sau instrucție cu privire la speculațiile și teoriile omenesti. Ideea Scripturii despre unitate se bazează pe principiile evangheliei. 1) Răscumpărarea noastră prin sângele prețios, și îndreptarea noastră prin credință într'însul. 2) Sfințirea și separarea noastră pentru Domnul, pentru adevăr și slujba sa,—incluzând slujirea fraților. 3) Afară de aceste puncte esențiale, pe cari trebuie să se bazeze uni-

tatea, nu poate exista tovărășie Scripturală. Astfel fiecare membru al trupului lui Christos, menținându-și libertatea personală, este atât de devotat Capului și tuturor mebrilor, încât îi va face plăcerea să jertfească totul,—chiar viața, pentru binele lor.

Am examinat opera specială a apostolilor, precum și faptul că numărul lor era limitat, și că ei își îndeplinesc și acum încă slujba lor în biserică, vorbind ca guri ale Domnului către poporul său, prin cuvântul său. Să cercetăm acum celelalte slujbe ale bisericii, la care se referă apostolul, ca darurile Domnului date trupului în genere, sau bisericii.

Domnul a orânduit apostoli, profeți, evangheliști, învățători și păstori pentru binecuvântarea trupului în general, cu privire la mântuirea lor prezentă și veșnică. Aceia care se sprijină din toată inima pe Domnul ca Cap, instructor și conducător al bisericii, trebuie să caute și să observe aceste daruri specificate și să le accepte și să se folosească de ele—dacă vor să aibă binecuvântarea făgăduită. Aceste daruri nu sunt oferte bisericii cu sila, iar aceia care le neglijează, încearcă o grea pierdere. Domnul ni-le așează aceste în biserică la început, dându-ne astfel o întocmire ideală în biserică, lăsând apoi poporului său să urmeze pildei astfel arătate și să obțină binecuvântările corăspunzătoare; sau, ignorând întocmirea făcută de el, să încaseze corăspunzătoarele dificultăți, năcazuri și nemulțumiri. Acei cari dorim să fim îndrumați și conduși de Domnul, trebuie să observăm procedura Domnului în așezarea diferiților membri în corp și ce daruri au fost încredințate poporului său de atunci, cu scopul de a putea astfel aprecia oricare ar fi darurile date nouă acum, și să ne putem folosi de ele cu mai mult beneficiu pe viitor.

Apostolul declară că aceasta este plăcerea Domnului, ca să nu fie nici o vrajbă sau împărțiri în trupul său. Mijloacele omenesti, sau împărțirile, sunt inevitabile. Excepție face numai perioada de triumf a papalității, când sistemul nominal deveni puternic, întrebuițând mijloace drastice pentru persecutarea și urmărirea acelor cari nu erau în deplin acord cu dânsul.

Aceasta însă a fost *o unire forțată*,—o unire exterioară, și nu o unire a inimei. Aceia pe cari Fiul îi face liberi nu vor putea participa niciodată la o astfel de unire, în care libertatea personală este complect distrusă. Vina sistemelor protestante nu este aceea că sunt doar prea liberale, și de aceea s'au împărțit în atâtea divizii; ci pentru că ei mai au încă mult din spiritul sistemului mamă, fără a avea totodată și puterea de care aceasta dispunea cândva și prin care înăbușea libertatea de gândire. Fără îndoială, afirmarea noastră că, în loc de a avea prea multe diviziuni de felul celor actuale, adevărata nevoie a bisericii lui Christos este *o libertate și mai mare*, va surprinde pe mulți; o libertate care să-l facă pe fiecare membru să fie de sine stătător sau liber de orice legături, crezuri și confesiuni pământești. Fiecare creștin individual, încrezându-se astfel pe libertatea prin care Christos l-a făcut liber (Gal. 5:1; Ioan 8:32), și unindu-se cu fidelitate la Domnul și cuvântul său, își va putea repede dobândi unitatea originală arătată de Scriptură; iar toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu, toți membrii Noului Creațiuni, s'ar găsi atrași unul către altul, legați unul de altul prin lanțurile iubirei, mai puternic decât prin sistemele și societățile omenesti. „Pentru că iubirea lui Christos *ne ține* [la oaltă] pe noi.”—2 Cor. 5:14.

Toți membrii familiei Aaronice erau eligibili la slujba de preoție: totuș existau anumite limitări sau bariere pentru slujba preoțească. Tot astfel există și cu privire la preoția împărătească, antitipică; toți sunt preoți, toți sunt membrii ai trupului uns, iar *ungerea* înseamnă pentru fiecare deplină autoritate să predice și să vestească veștile cele bune, după cum este scris: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns ca să binevestesc celor sermani: m'a trimis să vindec pe cei zdrobiți la inimă”, s. a. m. d. Pe când aceste cuvinte se aplicau în chip special Capului lui Christos, Noua Creațiune, preoția împărătească, ele se aplică și tuturor membrilor. Deci, în înțeles general, fiecare copil consacrat al lui Dumnezeu, posedă, prin ungerea sa cu Spiritul sfânt, deplină autoritate să vestească cuvântul—„ca să vestiți afară

virtuțile celui care va chemat din întunec la lumina lui minunată.—1 Pet. 2:9.

După cum însă se cerea dela preoții tipici să fie fără anumite defecte și să fie ajunși la o anumită vârstă, tot astfel se întâmplă cu membrii antitipici ai preoției împărătești, printre care se află unii lipsiți de însușirile necesare pentru slujba publică, pe care alții le posedă. Fiecare trebuie cu smerenie (Rom. 12:3, 6) să caute a hotări pentru sine măsura darurilor lui Dumnezeu, pe care le posedă dânsul, și deci măsura slujbei și răspunderii sale. De asemenea toți membrii trebuie să-și cunoască reciproc însușirile, naturale și spirituale, și să judece voința divină în conformitate cu ele. În umbră, vârsta era un factor important; dar în antitip vârsta ar însemna experiență și dezvoltare înaintată, vârstnic în cel privește credința, iubirea și zelul său. Defectul la ochi, sau care era chior, în umbră, în antitipul preoției împărătești, înseamnă lipsă de claritate și vederi în ce privește lucrurile spirituale, care ar fi o piedecă destul de mare pentru un servitor public al bisericii. Tot astfel diferitele defecte, care barau sau împedecau calea preoției tipice, reprezintă în antitip diferite lipsuri și defecte morale și fizicale sau intelectuale printre preoția împărătească.

Totuș, după cum preoții tipici, cari erau deformați, avură toate privilegiile celorlalți, în ce privește întreținerea lor proprie, împărtășire de a mânca din pâine, jertfă, etc. tot astfel se întâmplă și cu noi în antitip. Acele înefriorități sau lipsuri cari ar putea împiedeca pe un membru al trupului lui Christos de a fi un slujitor public al bisericii și al adevărului, nu trebuie să împiedice în dezvoltarea sa spirituală, precum și recunoașterea sa ca posesor al drepturilor depline la masa spirituală a Domnului și la Tronul Harului. Deoarece nimeni nu putea exercita sau ocupa slujba înaltului preot, dacă nu era complet din punct de vedere fizic și de vârsta matură. tot astfel și aceia care ar voi să slujească ca expunătorii ai adevărului, în „cuvânt și învățătură“, nu pot să fie novici,—tineri—ci membrii ai trupului, al căror caracter și înțelepciune coaptă îi califică pentru o astfel de slujbă. Aceștia trebuie re-

cunoscuți ca bătrâni, nu necesarmente bătrâni în vârstă vieții naturale, ci cu privire la cunoștința adevărului și capacitatea de a sfătui și îndemna pe frați, conformându-i Cuvântului dumnezeesc.

Astfel având înțelesul cuvântului „bătrân“, recunoaștem rațiunea Scripturii, declarând că toți acei cari sunt slujbași publici ai adevărului, sunt bine descriși prin termenul de „bătrâni“; indiferent dacă slujesc ca apostoli, profeți, evangheliști, păstori sau învățători. Pentru ca cineva să poată ocupa aceste poziții în biserică așa cum se cuvine, trebuie să fie recunoscut ca bătrân al bisericii. Astfel apostolii arată că ei erau bătrâni, presbiteri (1 Petru 5:1 ;2 Ioan 1); iar referindu-se la slujitorii bisericii și alegerea lor, ei sunt menținuți sub trei nume:

EPISCOPI, PRESBITERI, PASTORI

Acești termeni sunt totuș rătăcitori, având în vedere aplicarea lor greșită în bisericile cu diferitele denumiri; și de aceea este necesar să arătăm că cuvântul episcop înseamnă numai *supraveghetor*, iar fiecare presbiter sau bătrân era recunoscut ca supraveghetorul unui lucru fie mic sau mare. Astfel, de pildă, apostolul fu întâlnit de bătrânii bisericii din Efes, și dându-le ultimul sfat, le zise: „Luați aminte de voi înșivă și de toată turma în care Spiritul sfânt v'a pus *supraveghetori*.“—Fapte 20:28.

Totuș prin orânduiala Domnului, unii dintre acești supraveghetori li se acordă o supraveghere mai întinsă în biserică, și ar putea deci fi numiți *supraveghetori generali*. Astfel erau apostolii; apostolul Pavel având un domeniu mai mare de supraveghere, mai ales printre bisericile stabilite în țările păgâne,—Asia Mică și Europa sudică. Inșă aceasta poziție de supraveghetor general n'a fost limitată numai apostolilor: Domnul a orânduit și pe alții să slujască biserica în acest fel—„veghind nu cu silnicie, ci de bună voie“—cu o dorință de a servi Domnului și fraților. Mai ales Timotei era întrebuițat pentru aceasta slujbă sub ocârmuirea lui Pavel și într'o măsură oarecare ca reprezentantul său. Ca atare, găsim că el a fost recomandat de către Pa-

vel diferitelor adunări ale poporului lui Dumnezeu. Domnul a fost și este încă și acum în deplină putere, ba destul de înțelept și în stare, de a ridica astfel de supraveghetori, pe cari îi trimite pentru conducerea și sfătuirea turmei sale. Iar poporul Domnului trebuie să fie în așa stare încât să poată măsura valoarea sau nevaloarea conducerii prin acești supraveghetori. Ei trebuie să se dovedească prin o umblare și prezentare umilită și temătoare de Dumnezeu și prin spiritul jertfirei, că sunt liberi de spiritul mândriei și al iubirii de avere (câștig), cât și prin învățătura, care poate fi aprobată conform Scripturii. Turma trebuie să cerceteze zilnic Scripturile, pentru a se convinge or de cele învățate de acești supraveghetori sunt în deplină armonie cu litera și spiritul cuvântului lui Dumnezeu.

Așa au fost aprobate și învățăturile apostolilor, iar apostolii au recunoscut aceasta cu bucurie și de aceea ne trag atențiunea asupra pildelor acelor, cari au cercetat Scripturile cu îngrijire, dar nu în mod viclean sau cu prejudiciu. — Fapte 17:11.

Cu toată această introducere, după cât ne învață istoria bisericii nominale, în locul spiritului de devotațiune și al lepădării de sine a intrat spiritul geloziei și al mândriei, și spiritul lingușirii și al necredinței, în loc de-a cerceta Scripturile. Aceasta a făcut pe supraveghetori să devie tot mai doritori de stăpânire: ei au prefins din ce în ce mai mult să fie văzuți egali cu apostolii. În sfârșit au început a primi onoare unul dela altul, iar cei ce au reușit mai bine în câștigarea onorurilor au fost numiți apoi episcopi. Lupta pentru grade și onoruri a condus în cele din urmă la ridicarea unuia dintre dânsii la rangul de papă. Dela acest timp începând, mult sau mai puțin, acest spirit a devenit stăpân nu numai în biserica papală, dar între toți aceia, cari, fără să aparțină acestei biserici, prin pilda ei, au fost conduși în croare, de-

parte de simplitatea aranjamentului original. Prin urmare există și astăzi o organizație, ca aceea a pri-meii biserici, fără un nume de sectă și fără poziții de onoare și demnități, și fără stăpânirea celor mulți prin cei puțini, — fără deosebire între preoți și laici, *în general nu ca organizație*. Dar noi suntem fericiți a ne afla între acești disprețuiți, a urma cât să poate exemplul bisericii primitive și a gusta avantajele și libertățile corăspunzătoare acesteia.

Întocmai după cum bătrânii în adunare trebuc să fie supraveghetorii, îngrijitorii și apărătorii ei, uneori în cercuri mai mari, altădată în mai mici, totașa fie-care consacrat poate servi turmei, folosindu-se de ca-pacitățile și ocaziunile ce i se dau: *unul ca evan-ghelist*, a cărui datorință este de-a ajuta mai departe pe cei începători în adevăr și de-a afla pe cei ce au urechi de auzit; *altul ca păstor*, dacă el prin purta-rea sa se potrivește la acest lucru, care îi permite să îngrijească de binele personal și spiritual al copiilor lui Dumnezeu prin cercetându-i din casă în casă, încu-rajându-i, întărindu-i și ținându-i laolaltă, și apărân-du-i de lupii îmbrăcați în vesminte de oi, care i-ar putea sfășia.

Deasemenea și „profeții” trebuc să se potrivească serviciului lor. Cuvântul „profet” în general astăzi nu se mai întrebuințează în înțelesul său mai larg, după cum a fost întrebuințat în vechime. Sub numele de profet astăzi se înțelege un văzător, care spune vii-torul. După originea sa din greacă, cuvântul profet înseamnă un vorbitor sau cineva care vorbește în pu-blic. Un văzător, cineva care primește descoperiri, poate să fie și un profet, dacă el vestește cele des-coperite; dar aceste înțelesuri (văzător și profet) nu au o singură însemnătate și de-aceea trebuc ținute deose-bite unul de altul. În cazul lui Moise și Aaron, Moise a fost locțiitorul lui Dumnezeu, deci cel mai însemnat;

de aceea Domnul i-a zis : „Iată eu te-am pus pe tine să fii dumnezeul lui Faraon, și Aaron, fratele tău, va fi profetul tău“. (2 Moise 7:1) Că unii dintre apostoli, în deoseb Pavel și Petru, au fost văzători, în înțelesul că lor li s'au descoperit lucruri viitoare, am văzut deja; acum însă observăm că ei, aproape toți, au fost și profeți, adică vorbitori publici. Dar afară de apostoli au fost încă și alți mulți vorbitori publici, adică profeți. Barnaba de pildă a fost unul, iar în Fapte 15:32 cetim : „Și Iuda și Sila, fiind și ei profeți, îndemnară prin multe cuvinte pe frați și-i întăriră“.

Nicăiri nu ne arată Scriptura, ca cineva, care nu corăspunde unui anumit serviciu, să fie socotit ca așezat acolo de Dumnezeu, când îi lipsesc însușirile corăspunzătoare pentru acesta. Aceasta e mai mult decât o datorință, ca în corpul lui Christos fie care membru să servească altui membru după capacitățile sale, și fiecare trebuie să fie deștept și umilit destul pentru a „nu susținea mai mult despre sine decât ceea ce trebuie să susțină“, talentul dăruit lui de Dumnezeu să-l prețuiască în mod drept. Adunările trebuie să mai știe, că pe aceia, cari doresc să fie mai mari, să nu-i privească ca atari, ci din contră, spiritul umilit și devotamentul să fie semnul acolora cari să fie socotiți ca bătrâni sau în vreun alt serviciu. Când într'o adunare doi bătrâni sunt egali în capacități și talente, dar unul este mai ambițios, iar celalalt să țină într'o stare mai umilită, atunci spiritul Domnului, care e spiritul înțelepciunii și al mînții sănătoasă, va îndemna pe poporul Domnului să privească pe fratele care e mai umilit ca pe acela pe care Domnul îl favorizează în mod deosebit, și îl va ruga să ocupe serviciul cel mai proeminent.

Nu să pare de loc ciudat, când „capre“ sau oi în asemănare de capre să luptă după conducere în turma

Domnului, în timp ce adevăratele oi, care cunosc vocea și spiritul Domnului, îngăduie ca astfel de capre să se vâre la conducere. Este adevărat, că noi, după putința noastră mai bună, trebuie să avem pace cu toți oamenii; dar când noi, pentru a avea pace, trecem cu vederea cuvântul și spiritul Domnului, atunci cu siguranță vom avea pagube, în măsură mai mică sau mai mare. E foarte adevărat că toți să pot învăța, și ca oi să lasă conduși, dar și aceea este adevărat și de lipsă ca oile să aibă caracter și judecată sănătoasă, altcum nu pot fi învingătoare, și dacă ele posed caracterul, atunci să-și aducă aminte de cuvintele marelui Păstor: „Oile mele ascultă de glasul meu... și-mi urmează. Dar unui străin nu-i vor urma... pentru că nu cunosc glasul străinilor“ (Ioan 10:27,5). De aceea, c datorința tuturor oilor să fie atente asupra cuvintelor și asupra umblării fiecărui frate, înainte de a fi pregătiți pentru așezarea lui în poziția de supraveghetor în o adunare sau mai multe. Mai întâi frații trebuie să se convingă, or de fratele, care trebuie să fie ales, are însușirile cari trebuie să le aibă un bătrân al adunării sau nu, că oare înțelege el învățăturile fundamentale—împăcarea, răscumpărarea prin sângele scump al lui Christos și deplina consacrare pentru Domnul, cuvântul său și frații săi—in mod corect sau nu. Ei trebuie să iee pe cei slabi între melușei și tuturor oilor tinere să le arate compătimire și iubire; dar a alege pe unii, ca aceștia ca conducători și bătrâni ar fi în directă contrazicere cu ordinea dumnezeiască. Frații nu trebuie să aibă nici o aplecare față de capre sau de lupii îmbrăcați în veșminte de oi, cari se îndeasă prin adunare și cerșesc autoritate. Ei trebuie să recunoască, că e mai bine fără nici un frate care să servească, decât să aibă ca bătrân o capră cu o limbă de cimbăl sgomotos (I Corint. 13:1), care înloc să conducă ini-

mile la iubirea lui Dumnezeu le-ar abate dela aceasta. Iată de aceștia a prevenit Dumnezeu biserica sa; apostolul zice: „Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați vorbind lucruri sucite ca să tragă după dânșii pe ucenici“, și mulți vor urma după destrămările lor din a căror pricină este defăimată calea adevărului“. — Fapte 20:30; 2 Petru 2:2.

Așa vedem și astăzi. Mulți se predică pe ei în loc să predice vestea bună a împărăției lui Dumnezeu; ei își fac lor ucenici și-i numesc după denumirile lor „sectare“, înloc să-i conducă ca pe membrii corpului lui Christos care este Domnul lor și să-i asocieze cu el. Ei caută să fie văzuți ca capi ai adunărilor, înloc să îndrepte pe toți membrii să privească pe Domnul ca singurul lor cap. Dela toți aceștia trebuie să ne întoarcem privirea; oile adevărate nu trebuie să încurajeze pe unii ca aceștia în căile lor rătăcite. Ei sunt aceia despre care vorbește apostolul în 2 Timotei 3:5, că ei au înfățișarea fetei de Dumnezeu, dar care au tăgăduit puterea ei; ei sunt luptători plini de râvnă pentru sărbători, servicii cu forme dumnezeiești, comunități „bisericești“ și multe alte asemenea, și pentru acestea vor fi onorați de semenii lor, dar înaintea Domnului sunt o uriciune, cum spune apostolul. Datorința oilor adevărate nu este numai de a recunoaște vocea păstorului adevărat și să-i urmeze lui, ci trebuie să grijească și de aceea, ca pe aceia, cari să îngrijesc numai pe sine, să nu-i urmeze, și afară de aceasta să retragă dela ei ori ce ajutor și să nu le dea nici o încurajare. Când e vorba de cineva ca de bătrân în adunare, unul ca acesta trebuie să fie vrednic de încredere; el trebuie să fie, după cum spune apostolul, nu „decurând sădit“ sau un novice. Un novice poate strica adunării și chiar pe sine să poate păgubi; prin îngâmându-se poate să rătăcească dela Domnul și

dela spiritul său cât și de pe calea îngustă pe calea cea lată.

Apostolul Pavel în 1 Timotei 3:2; 5:17; 1 Tesaloniceni 5:12 și Iacoh 5:14, dă o lămurire clară la întrebarea, că cine poate fi ales de bătrân în adunare, prin descriindu-le caracterul și alte însușiri la toți cei ce pot ocupa aceste servicii. (1 Timotei 3:1—7 și Titu 1:5—11) Iar Petru scrie cu privire la acest lucru următoarele : „Deci pe presbiterii cari sunt între voi îi îndemn cu împreună presbiter . . . Păstorii cea între voi turmă a lui Dumnezeu, veghind nu cu silnicie, ci de bună voc potrivit lui Dumnezeu, nici pentru câștig urât, ci cu nepreget, nici ca cum ați stăpâni cu apăsare pe cei dați prin sorși, ci făcându-vă pilde ale turmei.—1 Petru 5:1—3.

Bătrânii trebuie să fie oameni cu cugetări nobile, fără nici un fel de vină, să nu aibă decât o femeie, și dacă au copii, trebuie să fie atenți să aibă o influență bună asupra familiei. Pentrucă e o cugetare foarte la loc când să spune, că dacă cineva nu este în stare să-și îndeplinescă dadorința față de copiii săi, atunci și față de copiii lui Dumnezeu în adunare va fi neglijent, adecă față de cei aleși. El trebuie să fie blând, negâlcevitor, dar trebuie să aibă dovadă bună și dela cei dinafară, nu în înțelesul că lumea va prețui și va iubi pe sfinții Domnului, dar în înțelesul că lumea să nu fie în stare a dovedi lipsa de respect, de moralitate, de sinceritate și de adevăr asupra unui bătrân.

Deși Scriptura nu spune că în fiecare adunare să fie numai un anumit număr de bătrâni, totuș ca cere ca bătrânul „să fie în stare să învețe“ adecă, bătrânul trebuie să fie în stare să expună planul lui Dumnezeu și să-l explice, ca prin aceasta să poată fi folositor turmei lui Dumnezeu în cuvânt și învățătură. Pentru aceasta nu e neapărată trebuință ca el să se

potrivescă și ca vorbitor public (profet); să poate ca într'o adunare să se afle mai mulți bătrâni cari sunt în stare să învec, să facă cercetări pe la case, sau să îndeplinească alte datorințe ce aparțin unui bătrân, și cari totuș nu sunt capabili să vestească planul lui Dumnezeu în vorbiri publice. Fiecare adunare să încredințeze acest lucru Domnului, că el va ridica atâția servitori câți sunt de lipsă adunării; acolo însă, unde el nu ridică nici unul, în caz de lipsă, ar deveni nedumerire de a avea profeti. Dar noi observăm, că acele adunări, cari n'au profeti, să află tocmai între cele mai înfloritoare, ceea ce rezultă de acolo, că în asemenea adunări studierea Bibliei să face regulat și nu numai în cazuri excepționale. Scriptura arată clar, că în biserica primitivă aceasta a fost o regulă. Când ei să adunau, fiecăruia i să da ocaziune de a servi cu darurile sale altora: unul vorbea, altul se ruga, și mulți, decă nu toți, puteau să cânte. Experiența pare să dovedească, că adunările, cari se țineau în mod precis de regula aceasta, arătată mai sus, erau cele mai binecuvântate și dezvoltau caractere puternice. Unde numai să ascultă, acolo vorbirea nu face atâta impresie asupra inimii, fie ea ori cât de bine vorbită, ca atunci când fiecăruia i să dă ocaziune de a spune și el ceea ce vede de bine despre cele vorbite sau în legătură cu ce s'a vorbit, ca toți să-și poată afla plăcerea, bucuria și curajul, în fiecare adunare care e condusă în mod corect.

Unii bătrâni sunt poate mai puțin în stare de a învăța, dar cu atât mai mult trebuie să fie în stare a se ruga și a pune mărturie în public, ceea ce la diferite întruniri ale poporului lui Dumnezeu trebuie să se întâmple. Cine poate să îmbărbăteze, să-și exercite acest talent, în loc să se ostenească pe alte tere-nuri de muncă, pentru care nu e potrivit. Apostolul spune: „Cine îmbărbătează pe alții să se țină de

imbărbătare" (Rom. 12:8), aceasta înseamnă să-și depună darul primit în serviciul adunării. „Cine învață pe alții să se țină de învățătură" (Rom. 12:7), adică, cine poate explica adevărul ca să fie înțeles, acela să se folosească de ori ce ocaziune pentru a face acest lucru.

După cum însemnătatea cuvântului „episcop" sau supraveghetor este foarte cuprinzătoare, tot așa este și cuvântul „păstor". Numai un bătrân este în stare a fi un păstor. Un păstor este un supraveghetor al turmei; amândouă înțelesurile au aceeași însemnătate. Iehova este păstorul nostru în cel mai larg înțeles al cuvântului (Psalm. 23:1) și Fiul său unul născut, Domnul nostru Isus, este marele păstor și episcop (supraveghetor) al sufletelor noastre, a tuturor oilor, de peste întreg pământul. (1 Petru 2:25) Supraveghetorii generali („peregrinii") toți sunt păstori, prin aceea că supraveghează interesele întregii adunări, sau întregului popor al Domnului, și fiecare bătrân al unei adunări locale este un păstor pentru „oile" din localitatea sa. În felul acesta este ușor de recunoscut, că însușirile numite în general pentru poziția de bătrân sunt foarte de lipsă, și că între membrii adunării, recunoscuți ca bătrâni, însușirile naturale ale fiecăruia îi arată starea cu ce serviciu poate fi el încredințat, ca apoi cauza Domnului să tragă cele mai mari foloase din aceasta. În chipul acesta unii vor deveni evangheliști (vestitorii vestilor bune pentru lume), alții păstori ai aceloră, cari deja au auzit vestea bună și au primit-o, fie această ocupațiune pentru una sau mai multe localități unde sunt adunări.

Noi cetim: „Presbiterii cari cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se osteneză cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora". (1 Timotei 5:17) Răzîmându-se pe acestea cuvinte, biserica nominală a întocmit o castă de su-

periori, și cere să i să recunoască un *drept de stăpânire* în mică sau în mai mare măsură asupra fraților. „*Superiorul*“, după cum se înțelege în general, este *contra Scripturii*. Timotei, care a ocupat o poziție de supraveghețor principal, de exemplu, e admoniat de Pavel: „Nu muștra cu asprime pe un bătrân ci sfătuiește-l ca pe un tată“. — „Și un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie călăra toți blând“. (1 Timotei 5:1; 2 Timotei 2:24) Din acestea cuvinte nici decum nu s-a poate vedea dorința de a câștiga *drepturi de stăpânire peste alții*; de aceea, blândețea, prietenia, răbdarea, iubirea frățească și iubirea în general, trebuie să se vadă la toți aceia, cari au să ocupe serviciul de bătrân. În toată privința, ei trebuie să fie pildele turmei. Dacă ei ar fi doritori de *stăpânire*, atunci ar umplea întreaga turmă cu *spiritul de stăpânire*; dar dacă ei sunt blânzi, răbdători, iubitori, prietenoși, atunci întreaga turmă va fi înzăstrată cu *acestea însușiri*. Tocmai textul amintit (1 Timotei 5:17), în textul grec original, înseamnă, că bătrânii să fie învredniciți cu atât mai multă onoare, cu cât sunt mai credincioși în serviciile la care s'au obligat. Noi am putea descrie textul amintit în felul următor: Bătrânii mai escelenți sau, mai bine zis, mai sirguincioși, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales aceia, cari își dau toată silința în predicare și în învățătură.

SERVITORI—DIACONI

Cuvântul grecesc „Diacon“ (servitor) a ajuns la aceeaș schimbare în însemnătatea sa ca și cuvântul „episcop“ (supraveghețor). Intocmai după cum din diacon a devenit „episcop“, cecace înseamnă un stăpân al bisericii, totașa și din „Decan“, care este titlul unui alt purtător de onoare din grupa preoțească. Înțelesul apostolului despre datorința unui „diacon“ este cu totul deosebit de acela, care mai târziu

s'a așteptat dela un decan. Să vedem unele propuneri. În 2 Corint. 6:4 Pavel se numește pe sine și pe Timotei „diaconi (adecă servitori) a lui Dumnezeu“, în 2 Corint. 3:6 „diaconi (adecă servitori) ai unui nou legământ“. Dacă Pavel și Timotei au putut fi numiți astfel, atunci dela sine înțeles, că toți bătrânii adevărați au fost servitori între cei aleși—servitori ai lui Dumnezeu, ai adevărului și ai celor aleși; altcum nu puteau fi recunoscuți ca bătrâni.

În nici un caz nu voim ca prin aceasta să susținem părerea, că în biserica primitivă n'a existat nici o deosebire în ce privește serviciul. Nu, nici decum. Dar ne este foarte de folos a arăta, că chiar apostolii și profeții au fost bătrânii adunării, toți au fost servi ai acclora, după cum Domnul a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru“. (Matei 23:11) Caracterul și credincioșia unui servitor trebuie să arate măsura cât de înalt trebuie să fie respectat fiecare în adunările noilor creaturi.

Și fiindcă în adunări au existat servitori, cari nu erau însemnați prin deosebite daruri și deci din lipsa de capacitate de a învăța, sau din lipsa de experiențe, nu erau potriviți să fie aleși de adunări ca bătrâni, ei totuși și-au aflat ocupație în aceea, că apostolii și profeții (învățătorii), la anumite timpuri, îi foloseau ca servitori (ajutori) pe lângă dânsii: Pavel și Barnaba foloseau pe Ioan Marcu, Pavel și Sila foloseau pe Luca, etc. Acești servitori nu se socoteau egali cu apostolii și cu alți bătrâni, cari erau înzestrați cu daruri mai mari, ei se bucurau de privilegiul că puteau fi ca ajutorii acclora, a căror capacitate de a fi servii speciali ai lui Dumnezeu și ai adevărului au recunoscut-o cu bucurie. Alegerea acestor ajutori prin apostoli a fost tot atât de puțin înțărîtă de către adunări întocmai după cum a fost înțărîtă alegerea bătrânilor prin adunări din partea apo-

stolilor. Tot așa, nimeni nu era silit la astfel de servicii, ci mai mult erau ocupate de bună voe. Putem susținea cu siguranță, că Ioan Marcu și Luca au judecat, că ei ar putea servi pe Domnul în aceste poziții mai bine decât într'alte, și de-accea au primit acestea servicii cu totul de bună voe, fără nici un fel de silă. Dacă ei ar fi judecat, că cu darurile sau talentele lor sunt în stare a servi mai bine în alte servicii, cu toată siguranța că ei au fost liberi s'o facă și aceasta.

Afară de acești ajutori a mai existat în biserica primitivă o clasă de frați, cari erau folositori adunării ca servitori și respectați în conformitate cu serviciul ce-l îndeplineau, dar cari nu corăspundeau de bătrâni. La aceste servicii speciale, ce le-au fost încredințate, au putut fi aleși numai după ce s'au dovedit ca caractere bune, statornici în adevăr și zel în serviciul Domnului și al turmei sale. Așa de pildă apostolii, mai întâi ei au primit slujba de a împărți alimentele etc. între săracii primei biserici din Ierusalim. Dar când s'a ridicat un murmur și plângerea s'a adus la cunoștință, că unii s'au împărtășit prea puțin din darurile de mâncare, apostolii au chemat adunarea și i-a propus să-și aleagă oameni potriviți pentru acest serviciu, ca ei (apostolii) să-și poată depune tot timpul, cunoștințele și capacitatea numai în servirea cuvântului.—Fapte 6:2-5.

Între cei șapte bărbați, aleși pentru acest serviciu, se afla și Ștefan, care a fost primul martir și care a avut onoarea de a fi primul care a urmat în urmele Măestrului până la moarte. Alegerea lui Ștefan nu l-a împiedecat în nici un chip de a predica cuvântul, ori când și ori unde i s'a dat ocaziune. Aici iară vedem ce libertate deplină a domnit în biserica originală. Întreagă adunarea putea să ceară pe ori care membru al ei să-i servească, în ori ce serviciu, dacă

se observa darul corespunzător serviciului la care respectivul era chemat; dar afară de această cerere cât și refragerea din partea celui cerut de a îndeplini serviciul însemna o încătușare, o silă; fiecare era liber să-și întrebuițeze darurile sale în oricare alt chip, dacă i se da ocaziune. De exemplu, Ștefan, pe lângă servirea cu credințioșie la mese, în îngrijirea treburilor cu banii adunării, mai afla ocaziune de a-și întrebuița zelul și talentele sau darurile sale în vestirea vestilor bune în mai multe chipuri în mod public. Cursul vieții sale arată, că Domnul l-a recunoscut ca un bătrân, înainte de ce frații au putut să observe capacitățile sale de bătrân. Dacă el ar fi trăit mai mult cu siguranța că și frații i-ar fi observat capacitățile sale de bătrân și de expunător al adevărului și deasemenia l-ar fi recunoscut ca atare.

Noi am voit să arătăm prin aceasta, că fiecare are deplină libertate de a-și întrebuița darurile și talentele conform capacității sale, ca *evangelist*, ca *vestitor al vestilor bune*, fie că adunarea l-a ales pentru acest serviciu sau nu. (De a învăța însă în adunare, chiar și Ștefan trebuia să fie însărcinat de dânsa). Această absolută libertate a conștiinței și a capacității fiecărui consacrat, cât și lipsa oricărei autoritate din poporul Domnului, care ar fi chemată să interzică această libertate, este unul din semnele bisericii originale, pe care noi am face bine urmându-l în cuget și fapt. După cum adunarea a avut trebuință de bătrâni, cari să fie în stare să învețe, și de evangheliști, cari să se potrivească pentru lăfirea vestilor bune între cei dinafară, tot așa ea are trebuință și de servitori, cari să-i servească în diferite alte chipuri (ca primitori și împărțitori de daruri etc.). Și aceștia sunt servii lui Dumnezeu; acesta este un serviciu în adunare, și ei au dreptul la respectul ce li se cuvine din partea membrilor; bătrânii deasemenia sunt servitori,

deși serviciul lor este de un ordin mai înalt; acesta este un serviciu în cuvânt și în învățătură.

ÎNVĂȚĂTORI ÎN ADUNARE

Intocmai după cum am văzut, capacitatea de a învăța este o cerință pentru a putea ocupa o poziție de bătrân al adunării. Am putea înșira multe poziții, care arată, că apostolul Pavel s'a socotit nu numai ca *apostol*, *bătrân* și *servitor*, ci și ca *învățător*, „nu în cuvinte învățate dela înțelepciune omenească, ci învățate dela spiritul sfânt”. (1 Corint. 2:13) El nu a fost un învățător de limbă sau de matematică, n'a fost un profesor de astronomie sau 'a unei altă știință oarecare, afară de aceea mare știință, care are de a vesti veștile bune. Aceasta este însemnătatea cuvintelor de mai sus ale apostolului, și poporul Domnului face bine dacă totdeauna se ține în armonie cu acestea. Nu numai cei ce învață și predică, dar și cei ce ascultă, trebuie să fie cu cea mai mare băgare de seamă, că ceea ce se predică să nu fie înțelepciune omenească, ci înțelepciune dumnezească. Așa spune Pavel lui Timotei: „Predică cu vântul” (2 Tim. 4:2); „poruncește aceasta și învață” (1 Tim. 4:11); „acestea învață și poruncește” (1 Tim. 6:2). Urmând mai departe acest cuget, apostolul arată, că fiecare membru al adunării, nu numai bătrânii, să fie atent, ca pe învățătorii greșiți, învățătorii cari învață înțelepciune omenească, nu-milă fals „știință”, să nu-i recunoască ca învățători în adunare. „Dacă cineva învață altcum” etc. (1 Tim. 6:3-5; Galat. 1:8) depărtați-vă de unii ca aceștia, nu dați sprijinul vostru unei alte evanghelii, decât numai acelei pe care ați primit-o, care vi s'a adus de către aceia, cari v'au vestit evanghelia prin spirit sfânt, care a fost trimis din ceriuri.

Există și de aceia, cari sunt în stare să învețe pe alții, să le facă clar planul lui Dumnezeu în convor-

biri private, dar nu au capacitate de a vorbi în public ca „profeți”. Cine poate să vorbească un cuvânt pentru Domnul și cauza sa în felul acesta, să nu fie descurajat, ci din contră, încurajat să folosească toate ocaziunile de a servi acelorora, cari au urechi de auzit, să vestească lauda Domnului și Regelui nostru. Trebuie însă să facem o deosebire între „a învăța” și „a predica”. (Fapte 15:35) Predica să întâmplă în public, iar învățătura este mai potrivită și cu mai mare efect în cercuri sau grupuri mai mici—intr’o grupă biblică sau în convorbiri private. Cei mai buni vorbitori sau „profeți” au avut ocaziunea să observe că opera sau lucrarea lor publică s’a lăsit mai bine și mai ușor, dacă a fost mai puțin ajutată prin vorbiri publice, și mai mult prin lăfirea și explicarea lucrurilor mai adânci ale lui Dumnezeu, înaintea adunărilor mai mici*).

Capabilitatea de evanghelist, care mișcă capacitatea, inima și simțurile oamenilor, cari caută adevărul, este un dar deosebit, care astăzi să găsește foarte rar, întocmai ca și în biserica primitivă. Afară de aceasta, împrejurările schimbate au avut o mare influență asupra felului și modului de evanghelizare. Lăfirea generală în arta cetitului prin tipărituri face posibilă evanghelizarea. Astăzi mulți să ocupă cu lăfirea scrierilor: unii trimit tractate sau serviste, alții merg dela casă la casă cu Studii în Scripturi și diferite broșuri care conțin adevărul. Față de metodele moderne, prin care lucră acești evangheliști, traversând țara cu trenul, nu să mai pot folosi metodele vechi de evanghelizare, care să făceau pe picioare și cămile. Lucrul de căpătenie, în ce privește

*) Din cauza aceasta noi sfătuim, ca, cu ocazia cercetărilor de peregrini, timpul cel mai mult sa se folosească cu învățături în cercuri mai mici, cu adunări din acela cari se interesează mai adânc, sau dacă aceasta nu e posibil, atunci cu cercetări și învățături private și nu cu adunări publice.

evangelizarea este vestirea adevărului, a planului dumnezeesc al vârstelor, este „vestea de bucurie mare pentru tot poporul“. Atât cât putem noi judeca, nici o operă de evangelizare nu are atâta efect ca distribuirea de tipărituri. Și pe lângă aceasta există încă unii, cari au capacitate de a intra în acest lucru, dar cari încă n'au făcut acest serviciu — lucrători cari încă n'au intrat în vie, pentru care într'una ne rugăm, ca Domnul să trimită încă lucrători la secerișul său, să arate celor nohotărâți, ce privilegii și ce răsplată le poate aduce celor ce să împărtășesc în vestirea veștilor bune.

După ce Filip, evangelistul, a făcut tot ce i-a stat în putere pentru Samaria, au fost trimiși acolo Petru și Ioan. (Fapte 8:14) Tot așa fac și colportorii noștri, întâi toți dintre ascultători îi ascultă, iar după aceea li să împart „Studii în Scripturi“ și „Turnuri de Veghere“ cu atenția, că acestea conțin învățături despre care au putut s'audă și cari le pot lămurii și mai bine căile Domnului. Intocmai cum Petru și Pavel, Iacob și Ioan, ca trimiși și reprezentanți ai Domnului, au trimis epistole pentru casa credinței și așa au apărat și încurajat turma Domnului, așa cerce-tează astăzi „Turnul de Veghere“ pe prietenii săi, pe fiecare în parte sau în adunare, la timp regulat, pentru a-i întări în credință și a *le desvolta caracterul conform liniilor trase de Domnul și apostolii săi.*

MULTI SĂ FIE CAPABILI SĂ ÎNVEȚE

„Căci voi (după ce ați cunoscut adevărul) trebuind chiar să fiți învățători de mult timp, iarăși (în urma lipsei de zel pentru Domnul și în urma înfrării spiritului lumesc în voi) aveți trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu“ — scrie Pavel. (Ebrei 5:12) i Accasfa ne dovedește, că, după părerea apostolului toți, toată preotimea, membrele creaturii noi, toți, cel

puțin în mod general, trebuie să fie atât de bine cunoscuți cu cuvântul lui Dumnezeu, încât „în tot timpul să fie pregătiți de a da răspuns celor ce le cer socoteală de nădejdea lor, însă cu blândete și cu temere de Dumnezeu”. (1 Petru 3:15) De aici iară vedem, că după Scriptură, învățătura *nu este dreptul exclusiv al „ordinului preoțesc”*, ci din contră, fie care membru al noiei creaturi este un membru al preoției împărătești, „uns (cu spirit sfânt) pentru a predica”, și prin urmare deplin îndreptățit de a vesti veștile bune celor ce au urechi de auzit, și anume, fiecare membru, atât cât este în stare, să facă aceasta în mod înțelept și adevărat. Cum putem înțelege cele zise mai sus față de îndemnul lui Iacob apostolul :

„NU FIȚI MULȚI ÎNVĂȚĂTORI, FRĂȚII MEI :

(Iacob 3:1)

Iacob însuși dă răspunsul la aceasta : „Știind că mare osândă vom lua” — adică, știind, că cu cât sunt mai însemnate serviciile noastre în sânul bisericii, cu atât mai grele ne sunt răspunderile, și cu atât mai periculoase încercările. Apostolul nu spune că nimeni să nu învețe, ci el ar vrea să ne spună, că fiecare, care susține că el e în stare să învețe pe alții, să fie cu băgare de seamă, că *această cunoștință îl face prizonierul unei depline răspunderi* de a fi într'un mod mai puțin sau mai mult gura lui Dumnezeu, că fiecare învățător să fie convins despre aceasta, că el nici barem un cuvânt să nu spună prin care să arate sucit planul și caracterul lui Dumnezeu, și așa să necinstească pe Dumnezeu și să păgubească pe cei ce-l ascultă.

Ar fi un mare avantaj pentru cei aleși, dacă toți ar urma sfatul acesta și l-ar recunoaște ca o înțelepciune venită de sus. Poate că atunci s'ar învăța mai puțin decum să învață acum, dar efectul asupra

învățătorului și a ascultătorului ar fi cu mult mai mare. Domnul și adevărul, cuvântul său, ar fi prețuit cu mult mai mult, iar copiii lui Dumnezeu ar fi liberi de erorile care de multe ori îi înurează. În conformitate cu aceasta este de înțeles un cuvânt al Domnului, după ce unii vor avea parte în împărăție, a căror învățătură nu au corăspuns în totul cu planul lui Dumnezeu; dar tocmai din această cauză poziția lor în împărăție va fi mai puțin glorioasă decât în cazul când ei ar fi fost mai atenți la învățătură și ar fi învățat numai vestea de bucurie a (cuvântului) lui Dumnezeu. Noi înțelegem textul dela Matei 5:19: „Așa că, ori cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni să facă așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor“.

NU AVEȚI TREBUIȚA CA SĂ VA ÎNVEȚE CINEVA

„Cât despre voi, ungerea, pe care ați primit-o dela el, rămâne în voi, și n'aveți trebuință ca să vă învețe cineva, ei după cum ungerea lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în el. Și voi aveți ungere dela cel sfânt și știți totul“. — I Ioan 2:27,20.

Față de multe textele, cari pretind celor aleși să învețe, pentru a crește în har și cunoștințe, de a să clădi unii pe alții în credința prea sfântă, și să așteptăm ca Domnul să ridice apostoli, profeti, evanghelisti, învățători etc., textul de mai sus se pare străin, atâta timp cât acesta nu să poate înțelege clar. Acest text, pentru unii pușini, a fost o piatră de poticnire; totuș noi suntem siguri, că Domnul nu a permis, ca cei cu inima curată să se lovească de acesta. Înțelesul fundamental al Scripturii cât și experiențele din viață vorbesc o limbă destul de lămurită, pentru ca fiecare, care e temător de Dumnezeu, să se convingă, — ori că textul de mai sus e tradus greșit sau

că concluziile trase din acesta sunt greșite. Accia cari se păgubesc prin acest text, de regulă sunt oameni coștincioși, a căror părere despre sine, că sunt mai buni, îi face să creadă, că ei au dreptul la un tratament mai bun din partea Domnului decât celelalte membre ale nouci creațiuni. Astfel de păreri însă stau în directă contradicție cu învățura Scripturii, deoarece corpul este *unul* și are multe membre, cari sunt legate unele de altele într'insul și că hrana pregătită pentru dânsul va fi transmisă printr'un membru la toate celelalte membre pentru binele și întărirea lor. Domnul a voit să facă ca în chipul acesta toate membrele din corpul său să atârne unul de altul, încât nici o deosebire să nu fie în corpul lui Christos. De aceea ne trage el atențiunea, prin cuvântul apostolului, ca să nu părăsim adunarea noastră, fiindcă el are o plăcere deosebită de a se întruni cu adunarea care formează corpul său, oriunde ar fi aceștia, fie ei numai doi sau trei cari se adună în numele său.

Dacă cercetăm deaproape textul de mai sus, observăm, că apostolul voeste să doboare o eroare ce stăpânea în zilele sale, o mare greșală, care se lucra în numele învățaturii și lucrării lui Christos și a cărei țintă era să facă nimica din descoperirea dumnezească. Apostolul spune că această înșelăciune nu are de a face nimic cu cei aleși și cu credința lor, că aceasta e mai mult o învățătură anticristă, adică contrară cu Christos, deși ea se numește pe sine ca o învățătură creștină; el o clasază între steagurile false. Despre reprezentanții acestei învățaturi el spune: „Dintre noi au eșit, dar nu erau dintre noi (ei nici odată n'au fost creștini adevărați, sau au încetat de a mai fi creștini); căci dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi: (1 Ioan 2:19) După părerea apostolului greșala lor a fost aceea, că ei susțineau că profețiile, cu privire la Mesia, să fie înțelese în mod

figurativ și niciodată să se îndeplinească prin oameni. Aceasta este o deplină abatere dela învățătura Scripturii, cu privire la Fiul lui Dumnezeu că a fost carne, că la botez a fost uns cu spirit sfânt și a plătit prețul răscumpărării pentru noi.

Cugetul apostolului este, că, cine a devenit creștin, cine harem în o măsură oarecare a cunoscut planul lui Dumnezeu, trebuie să fie în clar cu aceea, că el e un păcătos ca toți oamenii și are lipsă de un răscumpărător, și că Isus, Unsul (Christos), l-a cumpărat cu prețul vieții sale. Apostolul spune, apoi mai departe, că unii ca aceștia nu au trebuință ca să-i învețe cineva *despre aceste învățături fundamentale ale adevărului*. Dacă ei nu ar fi știut deja, că Christos a murit pentru păcatele lor și a înviat pentru îndreptarea lor, că îndreptățirea, consacrarea și speranța lor la mărirea viitoare se bazează pe meritul jertfei lui Christos, atunci nici nu ar fi fost creștini. După cum mai înainte, adică înainte de ce Fiul s'a descoperit, a fost cu puțință a crede în Tatăl și a se încredința lui, tot așa, cine tăgăduiește acum pe Fiul, tăgăduiește și pe Tatăl; și nimeni nu poate mărturisi pe Fiul lui Dumnezeu fără ca în același timp să mărturiscască pe Tatăl și planul său, în care plan Fiul își are rolul principal.

Astăzi putem vedea lămurit cugetul apostolului: că adică „cine este conceput de spiritul sfânt, mai întâi trebuie să aibă credință în Domnul Isus, trebuie să vadă în el pe întâinăscutul dela Tatăl, trebuie să creadă că Fiul s'a arătat în carne, dar sfânt, nepătat și deosebit de păcătoși, că el s'a dat ca preț de răscumpărare pentru noi, că Tatăl a primit această jertă și prin această a recunoscut pe Fiul ca Regele și Eliberatorul plin de glorie, și că el l-a înviat din morți. Fără această credință nimeni nu poate primi spiritul sfânt sau ungerea; dar cine are deja această

ungere, nu are frecvență ca cineva să-și piardă timpul cu întrebări, ori de Isus e Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul sau Mesia, singurul care va duce la îndeplinire făgăduințele prețioase ale Scripturii, sau nu. Dacă ungerea, pe care am primit-o, rămâne în noi, atunci acestea lucruri ne vor fi sigure; „după cum ungerea lui vă învață despre toate, așa veți rămâne într'însul“. Cine nu rămâne cu el în via, poate fi sigur, că el se va usca întocmai ca coarda lătată; dar cine rămâne în el poate fi deasemenea sigur, că el rămâne și în spiritul său și nu-l poate tăgădui.

„Și voi aveți ungerea dela cel Sfânt, și toți știți“. (1 Ioan 2:20) Antifipul spiritului sfânt în vârsta judee a fost oleiul sfânt, care s'a turnat pe capul marelui Preot și a curs peste întreg corpul său. Tot așa stă fiecare membru din corpul lui Christos sub ungere, sub influența spiritului sfânt, și unde este spiritul Domnului, acolo să află prietenie și bucurie. În aceasta stă îndemnul și plăcerea de-a avea pace cu toți oamenii, atât cât este cu putință, și atâta cât permite susținerea la principiile fundamentale ale dreptății duunezești; aci nu e vorba de frecături, mânie, răzbunare, ură, ceartă; aici să primește învățătura lui Christos cu mulțumire. Unii ca aceștia nu să curgă toată ziua în jurul planului și descoperirii lui, că oare e adevărat sau nu, ci îl primesc cu bucurie și trag cele mai mari foloase dintr'însul: ungerea, blândetea, pacea, bucuria și sfințirea conștiinței.

Cine în acest chip a primit spiritul Domnului și așa a ajuns la pace și bucurie și înțelegere cu Dumnezeu în inima sa, acela știe, că toate acestea sunt fructul procedurii Domnului cu dânsul, și că el aceste daruri le-a primit de când a crezut în Domnul Isus și l-a primit ca Mântuitorul său. Această ungere e totodată o dovadă, nu numai pentru fiecare uns, ci în-o mare măsură și pentru alții, că el este un

membru în corpul lui Christos, pe când lipsa de pace și de bucurie, și în locul acestora o inimă plină de rășunare, de ură, de ceartă, și plină de critică, este o dovadă, că spiritul Domnului, ungerea, care moaie toate aceste întărituri, lipsește. De sigur, noi nu suntem toți la fel, și la unul să poate să dureze mai mult decât la altul până când blândețea să arată în lucrurile pe dinafară; dar imediat la începutul școlării prin Christos trebue să se câștige blândețe hărem în inimă, ca o dovadă, că de fapt am fost cu Dumnul și am învățat dela el, și atunci să nu dureze prea mult, până când blândețea să va arăta în lucrurile din viața zilnică.

Deci vedem că nici un text nu se contrazice cu înțelesul sau ideea fundamentală a Scripturii, și de aceea învățătorii sunt de lipsă prin care trebue să învățăm a cunoaște mintea Domnului. Nu că doară noi am cugeta, că Dumnezeu depinde de acești învățători și nu este în stare să învețe și să edifice pe membrii noiei creațiuni într'un alt chip, ca să nu fie deosebire în corp și fiecare membru să învețe a trăi în înțelegere cu celelalte membre și așa să se servească unii pe alții.

Noi am văzut deja, că acești învățători nu trebue să se privească ca negreșiți, ci că cuvintele lor trebue să fie examinate cu măsura cuvintelor lui Dumnezeu, ale Domnului, ale apostolilor săi și cu ale sfinților profeți din vechime, deoarece și profeții vechiului legământ au vorbit și scris îndemnați de spiritul sfânt, pentru învățătura noastră la care au ajuns sfârșitul veacurilor.

CEL CE ÎNVĂȚĂ ȘI CEL CE ESTE ÎNVĂȚAT

„Cel care învață cuvântul împărtășească învățătorului din toate bunurile sale“. — Gal. 6:6.

Textul acesta, în unire cu toate altele, arată că Dumnezeu a voit, ca în poporul său să se învețe,

și să se ajute unii pe alții. Chiar și cel mai neînsemnat din turma sa trebuie să lucreze pentru a-și dezvoltă o credință și un fel de cugetare a sa proprie. Ce pagubă, că punctul acesta atât de însemnat, între creștinii nominali, a fost cu totul trecut cu vederea. Textul de mai sus, se înțelege, face deosebire între învățător și învățăcel; totuși învățăcelul trebuie să se simtă liber, de a împărtăși și a aduce la cunoștința învățătorului totul ce ar voi din cele ce i-a venit la cunoștință și ar putea da o lumină mai clară asupra subiectelor învățate, fără ca prin aceasta să-și susțină dreptul de a fi învățător, ci mai mult ca un învățăcel devotat, care numai s'ar sfătui cu fratele său mai bătrân, care deasemenea este un învățăcel. Ascultătorii nu trebuie să fie ca niște mașini, să nu se rușineze a-și împărtăși și ei ideile; prin punerea de întrebări, care îndreaptă atențiunea asupra a ceva ce lor li se pare ca o explicare greșită, ei să-și poată spune părerea lor, pentru ca cei aleși cât și învățătura credinții lor să se păstreze curată. În chipul acesta ei trebuie să fie un fel de critici; și nimenea să nu încerce a-i abate dela aceasta, de a întreba și a critica pe învățători și să pună la întrebare explicațiile lor; din contră, ei trebuie să fie îndemnați și încurajați la aceasta.

Aceasta nu înscamnă ca și cum Domnul ar fi dorit, ca noi să fim un fel de critici minuțioși sau cenzori, sau că el ar fi voit ca în felul acesta noi să căutăm greșelile unii altora. O astfel de cugetare nu este în armonie cu spiritul sfânt și ar fi foarte periculoasă. Deoarece, acela care pune o întrebare numai cu scopul de a încurca pe învățător sau a câștiga ocaziune la o discuție asupra răspunsului care este conform adevărului, ceea ce nu să cuvine, acela de sigur va fi păgubit, și aceasta înseamnă și pentru alții un pericol. Cu adevărul trebuie să fim foarte serioși, dacă voim să facem progres într'insul; a com-

bate ceea ce să susține adevărat și în aparență a lupta în glumă ca în contra unui neadevăr, c ca și cum a-i vătăma pe Domnul, și respectivul cu siguranță își va atrage asuprași o răsplată. Ah, câți s au prins în cursă încercând să combată o învățătură pe care înșiși au crezut-o adevărată; și cum au ajuns ei cu totul în rătăcire și în orbire, urmând pe aceste căi străine. Afară de Domnul, adevărul e cel mai scump lucru pe pământ; el nu este un lucru cu care să te joci și cine nu ține seamă de aceasta, acela va fi păgubit. (Vezi 2 Tesal. 2:10,11).

Cuvântul „împărtășească”, din textul de mai sus (Gal. 6:6), are mai multe înțelesuri; acesta nu înseamnă numai împărtășirea cugetelor, părerilor etc., ci să mai înțelege, că cel ce este învățat de altul și primește daruri spirituale, să fie pregătit, în oarecare chip, spre întreținerea celor ce învață pe alții, așa că din rodul lucrului său cât și din talentele sale să se împărtășească Domnului, frații și adevărul. Acesta este sâmburele minții spirituale al noului creațiuni. Deja la începutul umblării sale ca nouă creatură experimentează fiecare adevăritatea cuvântului Mântuitorului nostru: „E mai plăcut a da decât a lua”. De aceea toți să bucure, cari sunt de spiritul acesta, când își pot pune lucrurile pământești în slujba adevărului, și anume cu atât mai mult cu cât au primit mai multe daruri într’o inimă sinceră și adevărată. Întrebarea, cum trebuie să se dec, ce înțelepciune să se folosească în privința dării, aceasta o lăsăm pentru’un alt capitol mai târziu.

FEMEIA ÎN ADUNARE

Acest subiect, în anumite privințe, ar putea fi mai bine cercetat după ce am tratat legătura dintre bărbat și femeie conform ordinului dumnezeesc; dar un punct în subiectul acesta ni se pare că aparține aci, și ceca ce se va spune mai târziu asupra ace-

stui subiect, va servi ca adevărare la ceea ce am pus-tea spune aici.

Nimic nu este mai lămurit ca aceea, că Domnul nu face nici o deosebire între genuri la alegerea noilor făptuiri. Bărbați și femei sunt botezați într'un singur corp, a cărui cap este Isus. Tot așa, amândoi să vor împărtăși în mod egal în prima înviere, cât și la mărirea, onoarea și nemurirea, la care duc „suferința împreună cu dânsul ca să fim și măriți împreună cu el“. Domnul și apostolii vorbesc despre femei cu aceeași recunoștință ca și despre bărbați. De aceea, restrângerile, cu privire la felul și cadrele în care femeia poate servi în lucrul evanghelic, să referă numai la timpul prezent, la viața ei cât este încă în corpul de carne, și trebue să se găsească o altă explicare pentru dânsa decât aceea — după cum în aparență s'ar părea — că Dumnezeu ar părtini pe bărbați. Vom încerca să arătăm, că deosebirile, cari trebuesc făcute între bărbat și femeie, au însemnătatea *antitipurilor*, în care bărbatul reprezintă pe Christos Isus, iar femeia reprezintă pe biserică, pe mireasă, sub capul așezat de Dumnezeu.

Raportul evanghelic arată foarte lămurit, că Domnul nostru a iubit pe mama sa, pe Maria, Marta și pe alte femei cinstite, cari l-au servit cu darurile lor; de altcum aceasta este scris lămurit în Ioan 11:5. Și cu toate acestea le-a trecut cu vederea când a ales pe cei doisprezece apostoli și mai târziu pe cei șaptezeci. Nu putem susține însă, că aceasta ar fi fost o nebagare de seamă din partea Domnului, întocmai cum n'a fost o nebagare de seamă când cu 16 sute de ani înainte de Christos, la formarea antitipului levitilor, în care femeile din sămânța lui Levi n'au avut nici o parte în serviciul public al Levitilor. Mai putem explica acest obiect și prin aceea, că femeilor le-ar fi lipsit educația trebuincioasă pentru a servi

Domnului, deoarece despre bărbații aleși să spune, că ei s'ar fi privit egali, fiindcă ei erau oameni neîn-vățați. Trebuie deci să credem, că voința lui Dumnezeu a fost ca numai pe bărbați să-i folosească în serviciile publice, în vestirea veștilor bune. Și aici să observă, că aranjamentul dumnezeesc este contrar cu metoda adversarului, care are o plăcere deosebită de a folosi pe femei ca unelte sale, ori unde le găsește. Deja prima femeie a fost unelalta cea dintâi a lui Satan, prin care a dus la cădere pe primul om. Hexele din trecut, mediile spiritiste și a științelor oculte, sunt pilde mai departe, că Satan să servește de femeie în propaganda sa cu aceeași plăcere cu care să servește Dumnezeu de bărbat. În general, pe terenurile religioase, femeii i să dă un respect mai mare din partea omului natural, dupăcum să vede din lăfșirea cultului „zeitelor“ Isis, Astarte, Diana, Venus s. a., cât și din cultul Mariei, care astăzi este urmat de trei părți din așa numita creștinătate. Față de acestea stă trăsătura clară în planul lui Dumnezeu, că în adunare bărbații sunt așezați ca gurile și reprezentanții Domnului.

Afară de însemnătatea antitipică a femeii, cuvântul lui Dumnezeu nu face nici o deosebire între bărbat și femeie. Sustinerile noastre în privința aceasta pot să fie tot atât de bine neadevarate cât și adevarate; totuși noi le exprimăm aici. După părerea noastră, tocmai acele însușiri ale spiritului și ale inimii, cari să află unite în cele mai nobile femei, fac pe femeie incapabilă pentru serviciul public în biserică. De pildă, ficcare femeie, din norocire, e înzestrată dela natură cu dorința de a fi plăcută, aprobată și lăudată. Această însușire este o mare binecuvântare pentru ficcare cămin și-l face mai plăcut de locuit. Femeia edevărată caută ca prin toate străduințele să-și facă familia fericită, și să bucure dacă familia își

expimă mulțumirea față de mâncarea pregătită ș. a., niciodată să nu i să retragă aceste laude mici și neînsemnate; familia îi este datoră cu acestea, și ea înseamnă după dânsese, și are lipsă de ele, pentru a rămânea sănătoasă și a face progres.

Când totuș o femeie iese din cercul ei de activitate naturală, care e atât de mare și însemnat, după cum spune Pectul:

„Mâna care leagănă copaia,

Tot aceea domnește și lumea“ —,

dacă ea pășește în public cu vorbiri sau cu scrieri — atunci ea să află într-o poziție foarte periculoasă pentru ea. Deoarece unele însușiri ale ei (dintre care tocmai am amintit una), care o fac o adevărată femeie și plăcută tuturor bărbaților adevărați, în împrejurări nepotrivite cu natura ei, îi vor răpi feminitatea și o vor face „bărbătoasă“. Natura a dăruit ficcării gen ceea ce îi aparține, nu numai în ce privește exteriorul, în purtarea părului etc., dar și însușirile spiritului și ale inimii sunt întocmite în așa fel, încât să se completeze una pe alta, și așa să-și afle plăcerea una în alta. A trece cu vederea legile naturii, înscamnă a te păgubi cu siguranță, chiar și atunci când la început nu s'ar putea observa deloc aceasta.

Dorința de a fi aprobat, pe care natura a dăruit-o femeii într'un grad așa de înalt, și care femeii îi lipsește atât de mult pentru a face familia fericită, e o cursă pentru femeie, imediat ce să manifestă în public; aceasta e așa pentrucă ea și în public caută să placă, ca și în familie, fie ea în adunare sau în lume. Dorința de a părea mai înțelept și mai iscusit decât alții, și ca această înțelepciune și iscusință mai mare să iasă la iveală, este un pericol, care totdeauna este legat de manifestarea publică; și în acest pericol au căzut mulți bărbați, cari în această singură s'au îngâmfat și au ajuns în cursa întinsă lor

de adversar. Cu cât mai periculoasă este aceasta pentru femei, pe care tocmai adevărata ei feminitate o lasă să cadă în cursa cochetăriei, care o face să se poticnească. A păși afară din drumul ei propriu și a intra pe alte căi, ea va primi dela adversar o ungere neadevărată, a cărei aparență înșelătoare poate să abată pe alții de pe căile Domnului. De aceea ne spune apostolul: „Nu fiți mulți învățători, frații mei, știind că mare osândă vom lua” (Iacob 3:1) — cu atât mai mare pentru surori. Da, pentru ele ar fi aceasta atât de periculos, încât dintre ele nici una n'a fost alcasă ca învățător, cum stă scris: „Iar femeii nu-i dau voc să învețe, nici să stăpânească pe bărbat, ci să fie în liniște; femeia învețe în tăcere în orice supunere”. — 1 Timotei 2:12,11.

Totuș aceasta nu să poate înțelege așa ca și cum surorile, care fac parte din noua creațiune, nu ar avea niciodată ocaziune de a se împărtăși de-o binecuvântare prin vestirea „planului dumnezeesc plin de iubire”. Din contră, apostolul amintește plin de recunoștință mai multe femei ca conlucrătoarele sale, care l-au ajutat în serviciu, de pildă, Priscila și Acvila etc. (Rom. 16:3) Aceasta înseamnă mai mult decât că l-au primit în casa lor și s'au îngrijit de el cu cele trebuincioase vieții: aceasta înseamnă că ele au lucrat cu el nu numai la facerea de covoare pentru corturi, ci și la chemarea lui principală ca servitorul veștilor bune. Tot asemenea laudă pe Trifena, Trifosa și Persida (vers 12), iar în altă privință pe una Maria (vers 6).

Orice concluzie trasă din cuvintele apostolului, care ar arăta, că surorile s'au folosit de ori ce ocaziune a lucra pentru Domnul, ar fi greșită. În adunare (fie doi, trei sau mai mulți) surorile să fie supuse numai la cântări, rugăciuni și la edificarea reciprocă și să nu să încerce a fi conducători și învățători. Aceasta

ar fi o încercare a stăpâni pe bărbat, pe care Domnul dela natură și prin ordin l-a denumit pentru poziția de stăpânitor, care poartă în sine o răspundere. Cu toată siguranța Domnul a avut bune cauze pentru această întocmire, fie că noi ne unim cu aceasta sau nu.

Interdicerea din partea apostolului să referă de sigur la adunări, cum e arătat în I Corint. 14. Surorile au luat parte în aceste adunări, și ele desigur au avut toată binecuvântarea din acestea. Ele s'au pozitivat la cântări, cântări de laudă și cântări spirituale și s'au rugat.

Apostolul a voit numai să spună, că în adunările sfinților trebuie să domnească o anumită rânduială, ca toți să poată trage cu atât mai multe foloase.

El a recomandat ca numai un vorbitor să profesească edată, și toți ceilalți să fie atenți, că într'o adunare să nu vorbească mai mult de doi sau trei, ca să nu să aducă prea multe idei între ei, și că cine are darul de a vorbi în limbi să nu vorbească, numai în cazul când este cine să tălmăcească.

În astfel de adunări femeile peste tot să nu vorbească nimic, ci înainte sau după adunare, sau acasă, să întrebe pe bărbații lor, (soți, frați sau pe fiii lor) și ceea ce ei ar avea de zis să le spună pe drum către casă sau altcum. Cuvântul „acasă” în grecește înseamnă „în cercuri cunoscute”. Acolo poate femeia să întrebe sau să-și aducă ideile sale înainte. Apostolul spune lămurit: „Femeile tacă în biserică, căci nu li să dă voc să vorbească”. — I Corint. 14:34.

Evident, în adunarea din Corint au existat femei cari au susținut, că atât bărbatul cât și femeia au drepturi egale în adunare. Apostolul nu să mulțumește numai cu respingerea acestor idei, ci el merge mai departe și spune Corintenilor, că ei au îndrăsnit să introducă noutăți între ei, cari altora din poporul

Domnului li se par neîndreptățite. „Sau a ținut dela voi cuvântul lui Dumnezeu, sau a ajuns la voi numai? Dacă cineva gândește că este profet sau spiritual, cunoască bine ce vă scriu, că este porunca Domnului (1 Corint. 14:26,36), nu e părerea mea. Tot așa și noi, nu trebuie să facem nici în cea mai mică măsură cum au făcut Corintenii, și să umblăm după plăcerile noastre, ci să primim regulile apostolului ca poruncile lui Dumnezeu. Iar dacă cineva să lovește de conducerea apostolului în punctul acesta, atunci urmează lupta pentru egalitate în serviciul de apostol a lui Pavel.

Aceasta s'a adus înainte ca atențiunea să se îndrepte asupra cuvintelor apostolului, care le vorbește cu privire la darul Domnului pentru biserică, începând dela Rusalii. Apostolul spune despre aceasta următoarele: „El însuși dăte pe unii apostoli, pe alții profeti, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători, spre întregirea sfinților pentru lucru de slujire, pentru clădirea corpului lui Christos”. (Efes. 4:11,12) Fiindcă greca deosebește genul prin articol, iar aici, afară de cuvântul „învățător” (poate însemnând la fel cu „ajutor”, vezi în 1 Corint. 12:28), în tot locul stă articolul masculin, să vede clar, că spiritul sfânt, prin cuvântul scris, a voit să ne dea o introducere sigură cu privire la întrebarea că ce poziție poate ocupa femeia în biserică. E posibil și aceea, că lipsa articolului înaintea cuvântului „învățător” să arate că Dumnezeu numai pe apostoli, profeti, evangheliști și păstori i-a rânduit ca *învățători*.

Dar aici trebuie să mai adăugăm ceva, și anume, faptul cănd o soră îndreaptă atențiunea adunării la cuvintele Domnului sau ale apostolilor, care luminează această întrebare, nu poate fi socotit ca o învățătură; dacă ea nu-și aduce părerea ei proprie la aceasta, atunci nu însemnă că ea stăpânește peste

bărbat, ci aceasta este mai mult o datorință față de învățătorul ales. Tot așa n'ar fi o învățătură din partea femeii, când ea ar celi din Studii în Scripturi altora, aceasta ar fi mai mult o învățătură prin autorul acestor Studii. Din aceasta să vede că Domnul își pregătește turma sa și o apără și totodată să îngrijește abundent de lipsurile ei. Toți pot asculta de poruncile lui Dumnezeu, dară numai aceia vor înțelege, cari sunt convinși, că, în limbajul Bibliei, femeia reprezintă pe biserică, iar bărbatul pe Domnul, Capul sau conducătorul celor aleși. (Efes. 5:23; 1 Corint. 11:3) După cum biserica nu poate învăța pe Domnul, tot așa femeia să nu se încumete a stăpâni pe bărbat. Față de însemnătățile simbolice, arătate mai sus, nici o femeie să nu se simtă vătămată și nici un bărbat să nu se îngâmfe; din contră, fiecare să se gândească, că Domnul este singurul învățător, și că frații nu încearcă să scoată în evidență înțelepciunea lor proprie, ci ei să silesc să pună înaintea frăției numai aceea ce Capul lor le-a desemnat ca adevăr. Deci să întrebuițăm textul din 1 Timotei 2:11 și 12 cu privire la situația noastră față de Domnul în mod simbolic și de aceea să cetim: „Adunarea învețe în liniște și în orice supunere, iar adunării nu-i dau voc să învețe, nici să stăpânească pe Cristos, ci să fie în liniște”.

„SĂ-ȘI INVĂLEASCĂ CAPUL”

Noi am arătat deja în „Tabernacol”, că marele preot a preumbrit Christosul, pe marele preot al mărturisirii noastre, care singur a rămas cu capul neacoperit când purta ornamentele oficiului său, pe când subpreoții, cari preumbreau biserica, pe preoțimea regală, au purtat un acoperământ pe cap. Acest antitip este în deplină armonie cu ceea ce tocmai am văzut în cele zise mai sus; aceasta e așa pentru că în adunările celor aleși frații preumbresc pe marele

Preot antitipic, iar sutorile biserica. Deaceea trebuie ca sutorile să poarte acoperemânt pe cap ca un semn de supunere a bisericii față de capul ei, Christos. Amănuntele le aflăm în 1 Corinteni 11:3-5,10-15.

Susținerea că apostolul prin acest acoperemânt înțelege părul lung, o contradicție versul 6, unde să cere lămurit, că, afară de părul lung, femeia să-și acopere capul și cu alt ceva. Această acoperire a capului să arată în versul 10 ca un semn al supunerii față de bărbat, eecace preumbreste supunerea bisericii întregi față de legea lui Christos.

Versul 5, la prima privire, să pare în contradicție cu pretențiunea, că femeia să facă în adunare. Noi credem că aceasta ar fi de înțeles așa, că în adunările generale, din cauza caracterului public al acestor adunări, femeia să nu se manifeste în cuvânt, dar apostolul nu face nici o obiecțiune, când femeile iau cuvântul cu capul acoperit în adunările pentru rugăciune comună și mărturisire, dar nu pentru a învăța.

Totuş s'a făcut observația, că pretențiunea acoperirii simbolice a femeii în adunare, apostolul nu a pus-o ca o poruncă, ci să recomandă numai stătutor. Din contră el adaugă (1 Corint. 11:16): „Iar dacă găsește cineva cu cale să fie iubitor de ccartă, (adecă să se certe față de cele zise) noi nu avem un asfel de obicei (obicei, o astfel de regulă în biserică) și nici bisericile lui Dumnezeu“. Aceasta să nu să considere ca un punct esențial, fiindcă toți, care caută să facă voia Domnului, chiar și această parte, o vor îndeplini cu îngrijire, imediat ce vor recunoaște însemnătatea simbolică. Cuvintele „pentru îngeri“ (1 Corint. 11:10) să pare că se referă la bătrânii bisericii, cari, într'un mod deosebit, preumbresc pe Domnul, capul bisericii. — Apoc. 2:1.

Anuncând încă odată privirea asupra celor zise, noi sfătuim să se dea cuvintelor apostolului o explicație cât mai larg posibilă cu privire la libertatea surorilor în afacerile bisericii. Păreră noastră cu privire la aceasta ar fi următoarea.

1. Surorile au aceeași libertate ca și frații în ce privește alegerea servitorilor în biserică, adică a bătrânilor și diaconilor.

2. Surorile nu pot servi în biserică ca bătrâni sau învățători, deoarece apostolul spune: „femeii nu-i dau voc să învețe”. (1 Timitei 2:12) Aceasta totuși nu trebuie să se înțeleagă așa, ca și cum surorile ar fi oprite de a lua parte la adunările în care să țin învățături și predici; tot așa la adunările de rugăciune și de studii bereane, etc., deși apostolul spune, că, dacă femeia să roagă sau profestește (vorbește), să-și acopere capul; ceea ce preumbrește recunoștința faptului, că Domnul, marele învățător, este preumbrat în deoseb prin frați. (1 Corint. 11:5,7,10) Astfel de participări nu trebuie să se înțeleagă ca învățături; tot așa nu toți frații sunt învățători, după cum spune apostolul: „Oare toți sunt învățători?” Nu, învățătorii sau bătrânii vor fi anume aleși, și la tot cazul numai din mijlocul fraților. — Efes. 4:11; 2 Timitei 2:24; 1 Corint. 12:28,29.

CAPITOLUL VI

ORDINEA ȘI DISCIPLINA ÎN NOUA CREAȚIUNE

Însemnătatea ordinațiunii.—Numai doisprezece Apostoli înputerniciți — „Preoți” și „Laici”.—Alegerea bătrânilor în fiecare adunare.—Cine poate alege bătrân și diaconi și cum?—O simplă majoritate nu e destulă.—Diferite slujbe.—O slujbă plătită.—Disciplina în Biserică.—Înțelegeri greșite despre chemarea de a predica.—„Înțelepțiți pe cei fără rânduială”.—A mostra nu e o poruncă generală.—Muștrarea în public.—„Luați seama să nu răsplătească cineva rău cuiva pentru rău”.—Îndemnare spre iubire.—Adunările noastre.—Varietatea și felul întrunirilor.—Învățătura este încă indispensabilă.—Ocazii de a pune întrebări.—Exemple pentru întruniri folositoare.—„Orici e fie pe deplin incredințat în al său cuget”.—Slujbe funerare.—Zeciueli, colecte, etc.

CONSIDERÂND acest subiect este bine să ținem în minte unitatea Bisericii care este *una* în întreaga lume. Totuși să ținem seama și de aceea, că fiecare adunare de credincioși înfrunțează Biserica întreagă. De aceea fiecare „*ecclesie*” trebuie să aibă pe Domnul ca singurul ei Cap, iar pe cei doisprezece Apostoli ca douăsprezece stele strălucitoare, ca pe învățătorii pe care Domnul i-a avut în mână sa în mod deosebit și i-a condus și întrebuințat pentru instruirea Bisericii dealungul veacului evanghelic.

Fiecare adunare sau „*ecclesie*”, de-ar fi alcătuită chiar numai din doi sau trei membri, trebuie să recunoască voinea Capului în toate afacerile vieții sale. Ea trebuie să se simtă în deplină unitate cu toate adunările cari au „*aceeaș prețioasă credință*” în jertfa de răscumpărare a Mântuitorului și în făgăduințele lui Dumnezeu. Fiecare adunare trebuie să fie bucuroasă auzind de buna stare a altor adunări, recunoscând faptul că Domnul, ca supraveghetorul lucrării sale, poate întrebuința astăzi, ca și în timpul trecut, unele unelte deosebite pentru slujba Bisericii în general, și totașa să poate folosi de unii membri din fiecare adunare pentru edificarea fiecărei adunări a parte. Privind pe Domnul în felul acesta și recunoscând caracterul slujitorilor pe care Domnul i-ar întrebuința—adică plini de umilință și zel pentru cauza adevărului, deasemenca o cunoștință clară despre

adevăr cât și dovada că au conceperea și ungerea spiritului sfânt—fiecare adunare ar fi pregătită să aștepte astfel de unelte pentru serviciul Bisericii în general și ar căuta să se împărtășască de binecuvântarea generală și de serviciul reciproc în întreaga Biserică, cu hrana promisă de Domnul la timpul potrivit. Fiecare adunare își va aduce aminte de binecuvântările deosebite pentru sfârșitul veacului evanghelic (Luca 12: 37), precum și de darurile noi și vechi pe care Domnul le va împărți credincioșilor prin unelte potrivite și alese de el însuși.—Matei 13: 52; 24: 45-47.

Aceste unelte vor fi supravegheate de Domnul însuși. Toți membrii corpului, uniți cu Capul, trebuie să aibă încredere în Domnul și să caute a obține și a ajunge la toate făgăduințele sale. Totuși ei „trebuie să încerce spiritele”—adică să examineze toate învățăturile cu cuvântul lui Dumnezeu, ori de unde ar veni aceste învățături. Această încercare nu înseamnă lipsă de încredere în cei recunoscuți ca reprezentanții adevărului divin, ci înseamnă numai o mai mare încredere în Domnul și adevărul său decât în învățătorii pământești și în spusele lor. Mai înseamnă că ei nu ascultă de vocea omenească ci de vocea marelui Păstor, și că respectă cuvintele sale și-l iubesc. Membrii corpului, care se poartă în felul acesta, cresc mai repede în Domnul și în tăria puterii sale decât alții, deoarece ei sunt mai atenți la învățătura și călăuză Domnului.

Unitatea corpului întreg, această simpatie generală și învățătura a tuturor, printr'o unealtă comună pe care Domnul o folosește pentru strângerea mărgăritarelor sale la a doua sa venire (Mal. 3: 17; Matei 24: 31), nu este în contradicție cu ordinea care trebuie să existe în fiecare adunare sau ecdesie. Oricât de mică ar fi o adunare, într'nsa trebuie să domnească ordinea și disciplina. Prin cuvântul „ordine” noi nu înțelegem formalismul pe dinafară. Ordinea cea mai bună și cea mai mulțumitoare este aceea care lucrează fără sgomot și al cărei mecanism este cu totul nevăzut. Și cele mai mici adunări, care constau din trei, cinci sau zece membri, trebuie să se adreseze Domnului pentru sfat și îndrumare, ca să-și poată alege bătrâni pe cei mai înaintați în adevăr și cari au însușirile de lipsă unui bătrân. Aceste însușiri sunt rezumate în cuvântul lui Dumnezeu astfel: Să cunoască adevărul, să fie în stare să învețe, să aibă o via-

ță morală ireproșabilă, să poată păstra ordinea în adunare fără hărțueli, dovedind aceasta prin conducerea în regulă a familiei sale proprii, etc.

Dacă mica adunare să conducă în gând și faptă după cuvântul și spiritul Domnului, atunci rezultatul consfăturii, exprimat la alegerea de bătrâni, trebuie să fie recunoscut și primit ca voința Domnului în această chestiune: persoanele alese ca slujitori vor fi probabil cele mai potrivite dintre toți membri adunării. Totuș trebuie să băgăm de seamă ca astfel de alegeri să nu fie făcute fără o cercetare amănunțită și rugăciune. Ele^a trebuie să fie anunțate totdeauna înainte. Se 'nțelege, trebuie să se țină seamă și de aceea, că numai frații și surorile cari sunt membri ai Noului Creațiuni să voteze la alegerile de bătrâni. Membri ai Creațiunii Noi sunt numai aceia cari și-au recunoscut păcatul și s'au întors dela el după puterile lor mai bune, și au primit jertfa ispășirii dată de Isus ca baza primirii lor din partea lui Dumnezeu și s'au consacrat cu totul Domnului, s'au făcut părtași ai spiritului sfânt și astfel li s'au dăruit toate privilegiile „casei fiilor“. Numai aceștia sunt în stare să cunoască și să exprime voința Capului. Numai aceștia formează Biserica, corpul lui Christos. Toți ceilalți, cari încă n'au făcut pasul consacării, dar și-au pus încrederea în sângele scump al lui Isus, aceștia pot fi socotiți ca membri din casa credinței de a căror progres se poate ține socoteală și deaceia trebuie să se poarte grija de binele lor.

PUNEREA DE PRESBITERI ÎN FIECARE ADUNARE

„Și alegându-le prin ridicare de mâni presbiteri la fiecare biserică, rugându-se cu poftiri îi lăsă Domnului, în care crezură“.—Fapte 14: 23.

Acest text, ca și multe altele, unde e vorba de bătrâni în fiecare adunare, îndreptățește susținerea noastră, că, în Biserica primitivă, în general, acesta a fost felul alegerii de bătrâni, dupăcum s'a făcut și în Iconia, Listra și Antiochia. Dupăcum am văzut, cuvântul „presbiter“ cuprinde în sine înțelesul de evangheliști, păstori, învățători și profeți; deaceia este de folos să aflăm ce se înțelege prin cuvântul „numiți“. Astăzi, acest cuvânt este întrebuințat spre a da de înțeles o ceremonie de instalare. Dar cuvântul grec „kirotoneo“, întrebuințat în acest text, înseamnă „a alege prin

ridicare de mâini", o formă de vot care se obișnuiește și astăzi în poporul Domnului.

Un cuvânt cu totul deosebit se întrebuințează când Domnul vorbește despre alegerea Apostolilor: „V'am ales mie și v'am rânduit". (Ioan 15:16) Este acelaș cuvânt, „titthemî", care este întrebuințat și de apostolul Pavel când spune: „Am fost pus (rânduit) predicator și apostol". (1 Tim. 2:7) Apostolul spune lămurit, că slujba sa de apostol „nu este dela oameni, nici prin om, ci prin Isus Christos și Dumnezeu Tatăl". (Gal. 1:1) Toți membrii corpului uns, uniți cu Capul și părtași ai spiritului său, sunt puși sau rânduiți nu spre a fi apostoli, ci pentru slujirea adevărului, fiecare după puterea și talentele sale mai bune. (Isaia 61:1) Numai cei doisprezece au fost „puși" sau rânduiți de Dumnezeu și de Domnul Isus Christos ca să fie Apostoli.

Să ne întoarcem acum la alegerea sau ordinațiunea presbiterilor ce să face prin votul adunării care face parte din noua creațiune, și care vot se făcea atunci, ca și astăzi, prin ridicare de mâni. Apostolul întrebuințează acelaș cuvânt grecesc când ne povestește cum a devenit Titu ajutorul său. El scrie: „Dar nu numai că este lăudat, ci și ales a fost de biserici prin ridicare de mâni ca soțul nostru de călătorie". (2 Corint. 8:19) Acest text dă de înțeles că și Apostolul a fost ales printr'un asemenea vot. Totuș nu ca Apostol, fiindcă el era deja Apostol, ci ca trimisul adunării din Antiochia (Fapte 13:2), care s'a îngrijit și de întreținerea lui în călătorie. Călătoriile de mai târziu ale lui Pavel se vede că au fost fără votul și ajutorul adunării din Antiochia. (2 Tim. 1:15) Biserica primitivă lăsa libertate deplină tuturor membrilor ei, pentru a-și exercita fiecare talentele sale după propria sa conștiință. Adunările puteau primi sau respinge slujba Apostolilor, iar apostolii deasemenea puteau primi sau respinge însărcinările din partea adunărilor; amândouă părțile, atât apostolii cât și adunările, erau libere să-și urmeze propria lor conștiință.

Oare nu amintește Noul Testament o altă formă pentru alegerea de bătrâni decât aceea prin ridicare de mâni? Oare nu există vreo altă regulă prin care să se înțeleagă, că a predica și a învăța nu se poate decât atunci când ești autorizat și împuternicit? Vom examina aceste întrebări.

La prima vedere s'ar părea că susținerea noastră de mai

sus ar fi contrazisă de textul dela Titu 1:5, unde Pavel spune: „Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să întocmești mai departe cele rămase înapoi și să pui în fiecare oraș presbiteri, cum eu ți-am rânduit.” Din acest text s’ar părea că Titu a fost împuternicit să numească bătrâni în fiecare adunare, fără să țină seamă de dorința adunărilor. Bazați pe acest text, atât Catolicii cât și Episcopalii și Metodistii, recunosc dreptul episcopilor lor de a pune și denumi presbiteri în fiecare adunare, fără ca adunările să voteze prin ridicare de mâni.

Dacă judecăm mai bine acest text, vedem că nu apără deloc dreptul de a pune sau a alege bătrâni fără votul adunării prin ridicare de mâni. Titu trebuia să pună bătrâni în fiecare adunare după cum i-a poruncit Pavel. Iar dacă Pavel le-a pus presbiteri în fiecare biserică prin ridicare de mâni (prin vot) (Fapte 14:23), desigur că nici Titu nu putea face altcum.

Fără îndoială că statul Apostolului cât și a lui Titu, pe care l-a recomandat fraților ca pe un servitor credincios al adevărului, va fi mult dorit și căutat cât și urmat de toți credincioșii. Totuș apostolul și toți cei ce l-au urmat, au căutat să pună răspunderea totdeauna asupra Bisericii, pentru că asupra ei a pus-o și Dumnezeu. Deaceia Biserica e obligată să încerce spiritele (învățăturile și învățătorii) ori de ele sunt dela Dumnezeu sau nu.” (1 Ioan 4:1) „Dacă cineva nu vorbește după cuvântul acesta, o face pentru că nu este lumină în el”, iar apostolul ne sfătuiește „să ne ferim de un astfel de om”. Nu trebuie nici să votăm și nici să primim pe un astfel de om ca presbiter sau învățător, etc.

În tot cazul, Titu nu putea face nimic fără de aprobarea adunării. Dar să presupunem că Titu ar fi pus presbiteri pe care frații nu i-ar fi voit, oare cât timp ar fi domnit pacea în adunare? Ce servicii ar putea îndeplini un bătrân care nu este în armonie cu dorințele adunării? Se înțelege dela sine că nici un fel de serviciu!

Despărțirea creștinilor în două clase: „preoți” și „laici”, nu se trage dela Domnul și nici dela Apostolii săi. Această despărțire vine dela spiritul de intrigă al preoților și dela Anticrist, care caută să domnească asupra poporului lui Dumnezeu cu ori ce preț, în măsură cu ignoranța (neprice-

perea) ce domnește în fiecare adunare. Domnul și Apostolii niciodată n'au recunoscut pe bătrânii adunării ca corpul lui Christos, ci numai pe adunare (ecclesia). Adunarea care îi alege trebuie să-i cunoască și să bage bine de seamă dacă ei au sau nu darurile și însușirile unui bătrân așa cum le arată cuvântul lui Dumnezeu. Fără aceste daruri și însușiri adunarea nu poate să-i pună în astfel de situații și onoare. Totuși nici un presbiter nu să poate pune singur în această slujbă decât prin votul adunării; iar dacă cineva ar îndrăzni să se pună în această slujbă fără votul adunării, prin aceasta ar călca în picioare dreptul adunării și s'ar pune în fruntea întregii organizații, care este corpul lui Christos, ceea ce ar dovedi, că un astfel de frate nu este deloc potrivit pentru slujba de presbiter, deoarece umilința și recunoașterea bisericii ca Corpul lui Christos sunt cele dintâi însușiri pentru slujba de presbiter.

Nici un frate nu are dreptul să ocupe o slujbă publică în biserică fără votul adunării, chiar și atunci când este sigur că vrednicia lui nu este deloc pusă la îndoială. Metoda Scripturii pentru alegerea bătrânilor în fiecare biserică, este votul adunării prin ridicarea de mâni. Este o faptă care dovedește supunere față de voința lui Dumnezeu, când un frate dorește să fie ales după toate regulile Scripturii. Acest fapt dă presbiterului stabilitate, iar adunării îi trage atenția la datorințele ei, ca să-și aleagă bătrâni în numele și spiritul Domnului, adică totdeauna după voința lui Dumnezeu. După Scriptură, membri adunării sunt răspunzători de toate vorbirile și faptele bătrânilor care le vorbesc și făptuesc în numele adunării. Aceasta nu se potrivește deloc cu părerea (ideea), că bătrânii au dreptul să dispună și să stăpânească Biserica dupăcum ei văd de bine, și totodată pune capăt acelor vorbiri, cari dau de înțeles că adunările sunt poporul bătrânilor, în loc de a recunoaște că adunările sunt „poporul lui Dumnezeu, iar bătrânii sunt numai servii lui“.

Oare de ce se înțeleg atât de greu aceste chestiuni când ele sunt atât de clare din punctul de vedere al Scripturii? Numai penfrucă natura omenească este bucuroasă să fie onorată și cea dintâi în toate, și primește orice nelegiuiri numai pentru a se putea lăuda cu aceste situații pe care le dorește mai mult decât libertatea dată de Christos. Afară

de aceasta, mulți au fost alăt de încrezuți în sistemele și obiceiurile Babilonului, că niciodată nu le-a venit în minte să cerceteze cuvântul lui Dumnezeu cu privire la aceste chestiuni.

DURATA SLUJBEI DE PRESBITER

Sf. Scriptură nu ne spune pe cât timp să fie ales un bătrân de adunare, deaceia suntem liberi a hotări acest lucru după propria noastră judecată. În sânul adunării se pot afla mai mulți frați, cari pentru înaintarea lor în adevăr pot fi respectați și preluși asemenea cu bătrânii, deși nu sunt aleși de adunare ca bătrâni, evangheliști, păstori sau învățători. Unii dintre bătrânii adunării pot să înceteze de a mai avea însușirile de lipsă unui bătrân, iar alții, prin binecuvântarea dumnezească, s'ar putea dezvolta în așa măsură că ar putea ocupa servicii mai înalte în poporul Domnului. În urma acestor situații, sfatul nostru este ca frații cu experiențe și încercări mai puține să fie aleși pe un sfert sau jumătate de an, iar cei cu experiențe mai multe și încercări mai mult să fie aleși pe un an. Totuș, fiindcă Sf. Scriptură nu conține vreo regulă sau vreun sfat cu privire la acest lucru, rămâne ca fiecare adunare să hotărască cum poate mai bine pentru a servi pe Domnul conform voinții sale.

NUMĂRUL PRESBITERILOR

În Sf. Scriptură nu e stabilit numărul bătrânilor. Judecând însă în mod înțelept, el depinde de mărimea adunării și de numărul celor găsiți vrednici pentru această slujbă. Suntem de părerea că o adunare poate avea atâția bătrâni câți sunt înzestrați de Dumnezeu cu însușirile de lipsă pentru aceste servicii, iar serviciile să fie împărțite între dânsii. Dacă sunt mișcați de zelul cuvenit, atunci fiecare va găsi lucru destul: unii ca misionari, alții ca evangheliști, etc. Fiecare adunare ar trebui să fie un fel de seminar teologic, care întruna să producă învățători vrednici pentru a porni spre un câmp de activitate mai mare în cauza adevărului. Un bătrân care s'ar dovedi gelos și ar încerca să împiedece pe alții în a servi, unul ca acesta trebuie să fie socotit nevrednic de a mai ocupa această slujbă, dar locul său nu trebuie să fie ocupat de unul care nu este vrednic de această slujbă sau de un novice, numai spre a mulțumi pofta unui asemenea om. Adunarea, ca membri corpului

lui Christos, trebuie să aleagă și să voteze dupăcum vede că este plăcerea și voința Domnului. E mai bine ca adunarea să fie fără bătrâni, decât să aleagă pe unul care nu e vrednic să ocupe acest loc. Până când s'ar găsi un frate care să ocupe slujba de bătrân, întrunirile se pot face în mod informativ. La aceste întruniri Biblia să se întrebuițeze ca text, iar ca învățător să se folosească volumele „Studii în Scripturi”. Aceasta ar însemna că adunarea și-a ales de bătrân pe Pastor Russell.

CINE POATE ALEGE PRESBITERI ȘI CUM?

Numai Biserica, bărbați și femei cari sunt creaturi noi, au dreptul să voteze și să aleagă bătrâni. „Credincioșii ne-consacrați” n'au dreptul să se amestece în astfel de alegeri, deoarece în aceste alegeri trebuie să se arate voința Domnului, care se poate îndeplini numai prin corpul său care are spiritul său. Toți consacrații ar trebui să ia parte la aceste alegeri și să facă diferite propuneri la adunarea convocată în scopul acesta. Această convocare ar trebui făcută cu o săptămână înainte de alegere, ca fiecare să aibă timp de chibzuit asupra acestor lucruri în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu.

Unii au propus ca alegerea să se facă prin buletine de vot, pentru ca fiecare să fie liber a-și exprima propria sa dorință. Noi credem că un astfel de vot este vătămător poporului lui Dumnezeu, deoarece el arată nedisciplină și împiedică dezvoltarea caracterului, care se poate câștiga numai prin metoda arătată de Apostoli, adică votul prin ridicare de mâni. Fiecare ar trebui să învețe a fi deschis, cinstit și drept și totodată bun și iubitor. Să nu uităm că votul este voința Domnului, care să duce la îndeplinire prin membri corpului său, după măsura capacității și înțelegerii lor mai bune. Nimeni nu are dreptul să se sustragă dela această datorie, și totașa nu e cu dreptul a avea pe unii în favoare deosebită, decât în cazul arătat de Domnui.—1 Timotei 5:17.

VOCEA MAJORITĂȚII NU E DESTULĂ

În afacerile lumești vocea majorității e hotăritoare. Totuși în afacerile Bisericii, care este corpul lui Christos, lucrurile n'ar trebui să se întâmple la fel cu cele lumești. Ar trebui să se caute, cât este cu putință, votul întregii adunări. Un

frate care ar fi ales printr'o simplă majoritate de voturi nu ar trebui să se simtă mulțumit cu un astfel de vot și nici să creadă că această alegere ar fi voia Domnului, și tot-așa nici adunarea nu poate fi mulțumită cu o astfel de alegere. Adunarea ar trebui să caute un candidat care să obțină voturile tuturor, sau aproape a tuturor; sau ar trebui aleși doi sau trei candidați cari să servească pe rând și așa să mulțumească dorința tuturor. Acolo însă unde domnește adevărata iubire pentru Domnul și adevărul său, va fi ușor a se ajunge la o înțelegere în ce privește voința divină în această chestiune. „Nimic să nu faceți prin lupte și mărire deșartă“. „Silindu-vă să păstrați unirea spiritului în legătura păcii“.—Filipeni 2 : 3; Efes. 4 : 3.

Acceas regulă trebuie să domnească și la alegerea de diaconi și diaconese, care deasemenea trebuie să dovedească însușirile de lipsă pentru aceste servicii. (1 Tim. 3:8-13) Ei vor fi întrebuințați oriunde va fi lipsă, deaceea trebuie să aibă și multe din însușirile presbiterilor, care-i fac în stare a învăța și a păși cu îndrăzneală în orice serviciu de care sunt capabili să-l îndeplinească.

FELURITE SLUJBE

Dupăcum am văzut, presbiterii pot să aibe mai multe daruri: unii pot fi învățători, alții îndemnători, alții profeți sau vorbitori publici, alții evangheliști, iar alții păstori, supraveghind turma în interesele ei locale și generale. Ceea ce spune apostolul Pavel către bătrânii bisericii din Efes, ne arată scopul general al diferitelor servicii, pentru care bătrânii trebuie să-și potrivească talentele, exercitându-le fiecare după capacitatea sa. Cuvintele sale trebuie privite cu mare băgare de seamă și cu rugăciune din partea fiecăruia, care primește vreo slujbă de presbiter. Pavel spune: „Deaceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma în care spiritul sfânt v'a pus (episcopi) supraveghetori, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care și-a dobândit-o prin însuși sângele său“. (Fapte 20:28) Într'adevăr, înainte de toate, presbiterii ar trebui să vegheze asupra lor înșiși, ca onoarea situației lor să nu-i facă mândri și sumeți și să se ferească de a-și însuși autoritatea și onoarea cari aparțin numai Capului—Marelui Păstor. Este atribuția Domnului de a-și hrăni turma, dupăcum este scris: „El își va hrăni turma ca un păstor“. (Isaia 40:11) Deaceea, când cineva este

ales ca presbiter, el trebuie să reprezinte pe Marele Păstor, devenind astfel o unealtă prin care Marele Păstor, să poată trimite la ai săi „hrană la timp cuvenit“, „lucruri noi și vechi“.

„Vai de păstorii, ce strică și risipesc oile pășunii mele, zice Iehova. Deaceia, așa zice Iehova, Dumnezeuul lui Israel, de păstorii ce păstoresc pe poporul meu: Voi ați împrăștiat oile mele, și le-ați alungat, și n'ați luat seamă de dânsle: Iacă, eu vă voiu pedepsi pentru răutatea faptelor voastre, zice Iehova.... Și voiu ridica păstori peste dânsle, cari le vor păstori: Și nu se vor mai teme și n'ci se vor înspăimânta, și nici unul dintr'înși nu va lipsi, zice Iehova“.—Ieremia 23: 1, 2, 4.

PUNEREA MÂNILOR PREOȚILOR

1. „Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin profeție cu punerea mânilor preoților“.—1 Timotei 4: 14.

2. „Pe care-i înfățișară înaintea apostolilor (pe cei 7 diaconi aleși de biserică), și ei rugându-se puseră mâinile peste dâni și îi lăsară să plece“.—Fapte 13: 1-3.

3. „În biserica din Antiochia, spiritul sfânt zise: deosebiți-mi acum pe Barnaba și pe Saul la lucrul pentru care mi i-am chemat. Atunci postind și rugându-se punând mâinile peste dâni și îi lăsară să plece“.—Fapte 13: 1-3.

4. „Nu pune îndată mâinile peste nimenea, nici nu te face părtaș de păcate străine“.—1 Tim. 5: 22.

5. „Și după ce-și puse Pavel mâinile asupra lor, veni spiritul sfânt peste dâni și vorbeau în limbi și profetizau“.—Fapte 19: 6.

6. „Atunci apostolii puneau mâinile peste dâni, și ci luau spirit sfânt“.—Fapte 8: 17-19.

7. „Înflăcărează darul lui Dumnezeu, care dar este în tine prin punerea mânilor mele“.—2 Tim. 1: 6.

Am adunat astfel mărturia apostolilor inspirați cu privire la punerea mânilor în Biserica Noilor Creațiuni. În ultimele trei mărturii (5, 6, 7), se vorbește despre felul de împărțire a „darurilor“ dupăcum se obișnuia în Biserica primitivă. Apostolii își puneau mâinile asupra credincioșilor consacrați și prin această credincioșii primeau unul sau mai multe daruri. „O anumită măsură de spirit i se dă fiecăru-

ia spre folos^a. (Vol. 5, cap. 8) Cele dintâi patru texte (1, 2, 3, 4) arată un semn de aprobare în interesul general al lucrului, și nicidecum o autorizație dupăcum se face în biserica nominală.

1. Timotei, pe care Pavel îl adoptase ca „fiu” în slujbă, era deja botezat și a fost primit darul Spiritului sfânt prin mâinile apostolului Pavel (vezi 7), când a mers cu Pavel la Ierusalim. (Fapte 21: 15-19) Fără îndoială că atunci, când Iacob și toți presbiterii cât și Apostolii, au văzut devotamentul lui Timotei și au recunoscut rudenția sa în cele spirituale cu Pavel, îl binecuvântară împreună, punându-și mâinile pe capul său în semn de aprobare. Iar cuvântul ne spune că aceasta nu s'a făcut după obicei, ci „prin profeție”—dând de înțeles că, în cazul lui Timotei, ei au procedat din inspirație divină, deoarece cu ceilalți tovarăși de muncă ai lui Pavel nu s'a făcut astfel.

2. Cei șapte diaconi n'au fost autorizați sau trimiși să predice prin punerea mâinilor apostolilor, fiindcă ei n'au fost aleși pentru a predica ci pentru a sluji la mese. Totuși, fiind uniți cu spiritul sfânt, ei aveau dreptul să predice după măsura talentelor și posibilităților lor. Aflăm de pildă pe Ștefan, unul dintre cei șapte diaconi, că fără a fi autorizat sau trimis de cineva, el predica cu atâta zel, că a fost cel dintâi după Domnul, care și-a pecetluit mărturia cu propriul său sânge. Această punere a mâinilor asupra îngrijitorilor însemna numai că Apostolii aprobă și binecuvântă pe cei aleși de adunare.

3. Punerea mâinilor pe Pavel și Barnaba deasemenea nu putea însemna imputernicirea de a predica, deoarece ei erau deja recunoscuți ca presbiteri și au fost predicat un an întreg în Antiochia. Afară de aceasta ei au mai predicat înainte și în altă parte. (Fapte 9: 20-29; 11: 26) Această punere de mâini putea să însemne numai aprobarea lucrului misionar, întreprins de Pavel și Barnaba, și că biserica din Antiochia să unește la această misiune, plătind probabilitatea cheltuielilor ei.

4. În acest punct Apostolul arată, că, dacă Timotei și-ar pune mâinile asupra unui tovară; de muncă în vie, el și-ar arăta aprobarea sa față de dânsul, iar dacă acela s'ar dovedi nevrednic, atunci Timotei ar fi părtaș la păcatele acelui om. Deaceia, cât era cu patință, Timotei trebuia să fie

asigurat că nu introduce pe cineva care ar putea fi dăunător turmei Domnului, fie prin purtare sau prin învățătură.

Orice pericol, ce s'ar putea observa, ar trebui încunjurat, iar precauțiunea luată printr'o scrisoare de recomandajie este foarte nimerită. Acest fapt este potrivit pentru toți din poporul Domnului, cu atât mai mult cu cât influența lor este mai mare. Dar toate aceste sfaturi nu conțin învățătura, că cineva din poporul Domnului depinde de aprobarea lui Timotei spre a avea dreptul să predice; acest drept se dăruiește de Domnul tuturor care sunt uniți cu spiritul sfânt; fieceărui după capacitatea sa.

O SLUJBA PLĂTITĂ

Slujba preoțească răspândită și plătită astăzi atât de mult și socotită de unii ca ceva de neapărată trebuință, nu era cunoscută în Biserica primitivă. Domnul nostru Isus Christos, împreună cu cei doisprezece aleși ai săi, erau foarte săraci, după cât putem vedea din Scripturi. Excepție făceau numai Iacob, Ioan și Matei. Obişnuiți a da Leviților de bunăvoie, evreii au trecut acest obicei asupra tuturor lucrurilor religioase. Învățăceii aveau un casier (pe Iuda, — Ioan 13:29), și niciodată n'au suferit lipsă, deși este clar că niciodată n'au cerut milă, deoarece nu se face nici cea mai mică amintire despre aceasta în cuvintele Domnului. Isus a avut încredere în îngrijirea Tatălui ceresc, iar unele femei nobile îl ajutau din averea lor. — Matei 27:55-56; Luca 8:2-3.

Dacă predicile și parabolele Domnului nostru ar fi conșinut și apeluri pentru bani, atunci toată puterea acestor predici și parabole ar fi fost surpată. Nimic nu ne mișcă mai mult decât altruismul vădit al Domnului și al celor aleși de dânsul, afară de Iuda, a cărui cădere a fost cauzată de sgârcenia sa. (Ioan 12:5-6) Setea de bani și de fast, precum și cerșetoria sunt foarte dăunătoare influenței puternice a Babilonului de astăzi, iar lipsa acestui spirit hrăpăreț printre credincioșii de astăzi ai Domnului, cât și printre cei din trecut, vorbește mult în favoarea lor față de cei dinafără, care-i observă, fără însă a le aprecia pe deplin învățătura. De însemnat este faptul, că Dumnezeu a purtat grijă pentru „secerișul său în așa fel, că nu s'a făcut niciun apel pentru bani pân'acum. Sperăm că nu va fi niciodată altfel, și credem că aceasta este voința Domnului.

Acei ce râvnesc la bunurile și luxul acestei lumi n'au decât să le caute în comerț sau în alte profesii bănoase. Însă nimeni să nu se facă slujbaş al Evangheliei lui Isus Christos din alt motiv decât din motivul că iubește pe Domnul, adevărul său cât și pe frații săi, o iubire care bucuros, și nu murmurând, va jertfi onoarea, averea și toate plăcerile acestei lumi pentru a putea servi pe Dumnezeu și cauza sa. Dar vai, creștinismul nominal a devenit mare și prea lămes, iar servitorii săi sunt onorați cu titlurile de „Cuvioase Părinte“, „Prea sfinte Părinte“, „Doctor în teologie“, etc. Odată cu aceste titluri și onoruri ei primesc și salarii, nu în conformitate cu trebuințele lor, ci pe baza comercială a puterii slujitorului de a atrage oameni bogați în multe comunități pe care le stăpânesc. Iar rezultatul n'a întârziat să vină: „Capii săi judecă pentru daruri, preoții săi învață pentru plată și profeții săi prezic pentru argint. Și tot se razimă în lehova, zicând: „Au nu este lehova în mijlocul nostru? Deci nenorocirea nu va veni asupra noastră.“—„Orbi sunt păzitorii săi, toți sunt fără înțelegere; toți câini muți neputând să latre; alurează, stau tolăniți, le place să doarmă. Da, sunt câini laconi ce nu cunosc sațul, și sunt păstori ce nu înțeleg nimic; toți s'au întors în calea lor, fiecare în partea sa, pentru câștigul său.“—„Își vor grămădi învățători, gâdilași fiind la auz. Și deia adevăr își vor întoarce auzul, dar se vor abate la istorisiri închipuite. —M.ca 3: 11; Isaia 56: 10-11; Filip. 3: 2; 2 Tim. 4: 3-4.

Unii ar dori ca amândouă extremele (salarii prea mari cât și nici un fel de salariu) să fie încunjurate. Aceștia s'ar putea baza pe cuvintele Domnului, că „vrednic este lucrătorul de plata sa“, cât și pe cuvintele Apostolului, care spune: „Dacă v'am semănat cele spirituale, mare lucru este dacă noi vom secera cele firești ale voastre“. Totuș nu trebuie să uităm, că, chiar aceste afirmații puternice ale Scripturii nu se referă la salarii princiare, ci numai la lucrurile ce sunt de neapărată trebuință vieții. Apostolul ne arată felul de slujire prin viața sa proprie, zicând: „Eu nu voi fi sarcină pentru voi, pentrucă nu doresc ale voastre ci pe voi....Eu foarte bucuros voi cheltui și mă voi jertfi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit mai puțin.“—2 Corint. 12: 14-15.

Călcând pe urmele lui Isus, nu vom fi duși în direcția salariilor; tot astfel ni se va întâmpla de vom urma calea

marelui său apostol Pavel. Apostolul, după ce ne arată că a cere plată pământească pentru slujba spirituală, n'ar însemna încă o călcare a justiției, ne spune următoarele despre propria sa cale în această direcție: „N'am dorit argint sau aur, sau îmbrăcăminte dela nimenea; voi înșivă cunoașteți că aceste mâni au slujit pentru cele trebuincioase mie și celor împreună cu mine. În toate v'am arătat, că astfel ostenindu-vă trebuie să sprijiniți pe cei cari sunt slabi și să țineți minte cuvintele Domnului Isus, că însuși el a zis: mai fericit este a da, decât a lua”.—Fapte 20: 33-35.

„Nu ne-am folosit de dreptul acesta (de a vă cere lucruri temporare în schimbul celor spirituale), ci toate le suferim ca să nu punem vreo piedecă evangheliei lui Christos”.—1 Corint. 9: 12.

„Fiind la voi și lipsă având n'am fost sarcină nimănui. Căci lipsa mea au umplut-o cu desăvârșire frații după ce veniți din Macedonia”.—2 Corint. 11: 8-9.

În această privință libertatea noastră este ca și a Apostolilor; iar credincioșia față de cauza Domnului ar trebui să ne îndemne a călca pe urma pașilor lor, atât în această chestiune cât și în toate celelalte. Domnul, Apostolii și toți asociații lor, cari călătoreau și-și foloseau tot timpul în slujba adevărului, primeau darurile de bunăvoie din partea fraților, spre a-și acoperi cheltuelile. Iar dupăcum am arătat, punerea mânilor de către biserica din Antiochia asupra lui Pavel și Barnaba, când erau gata să plece la prima lor călătorie ca misionari, pare a da de înțeles, că biserica să obligă și la suportarea cheltuelilor lor, luând astfel parte în aceeași lucrare. Totuși ne unim și noi cu toții în trimiterea „peregrinilor”, pentru a căror întreținere suntem responsabili.

Nu există nici o dovadă în Scriptură, fie directă sau indirectă, că presbiterii, servind biserica acasă, au primit vreun salariu sau oarecare sumă pentru cheltueli. Credem că e și folositor ca fiecare biserică locală să se folosească de serviciile voluntare ale membrilor ei proprii. Această metodă Scripturală este sănătoasă din punct de vedere spiritual; ea conduce pe toți membri la exercitarea tuturor capacităților lor spirituale, îndrumându-i să privească pe Domnul ca adevăratul lor Păstor, și-i ferește de sistemele păstorilor salariați. Dacă numărul fraților capacitați sporește, atunci trebuie urmată pilda bisericii din Antiochia, și anume: unii

pot fi trimiși ca misionari, alții ca peregrini, iar alții ca colportori, etc.

Totuş, dacă o comunitate găseşte că câmpul ei de activitate este foarte mare şi că un frate şi-ar putea folosi tot timpul său în serviciul misionar, şi dacă această comunitate îl mai serveşte şi cu bani pentru lucrul acesta, nu cunoaştem nici o părere Scripturală care să interzică aceasta. În-să, atât presbiterul cât şi biserica care-l susţine, trebuie să vadă că suma ce i se dă să nu treacă peste trebuinţele unui trai creştinesc. Apoi ar trebui să se caute ca toţi membri bisericii să-şi exercite însuşirile lor spirituale, şi în mod deosebit aceia cari se potrivesc pentru serviciul de presbiter; căci nefăcând aceasta spiritul Babilonului nu va întârzia să se desvolte în Biserică.

DISCIPLINA ÎN BISERICĂ—MATEI 8: 5-18.

Pentru menţinerea disciplinei nu sunt obligaţi numai presbiterii, ci întreaga adunare. Dacă cineva greşeşte sau păcătuieşte, numai acela care a fost ofensat, adică acela care a descoperit întâi greşala, trebuie să atragă atenţia vinovatului asupra faptei sale. Dacă inculpatul nu se desvinovăteşte, şi continuă a păcătui, atunci doi sau trei fraţi trebuie chemaţi în consiliu, spre a sfătui pe cei învrăjbiţi. Aceştia pot să fie presbiteri sau oricare alţii; în cazul acesta autoritatea lor de presbiter nu are mai multă însemnătate decât a altui membru, numai în cazul când judecata lor ar fi ştiută mai sănătoasă şi din sfatul lor s'ar putea trage un folos mai mare. Dacă acest comitet a adus o hotărâre în favoarea unuia, şi dacă paguba sau nedreptatea, după putinţă, a fost ispăşită, atunci celalalt ar trebui să fie mulţumit şi întreaga afacere s'o privească ca aplanată. Dacă vinovatul rămâne mai departe în greşala sa, atunci acela care a făcut prima acuză, sau unul dintre cei chemaţi în consiliu, sau toţi împreună, pot să aducă acest caz înaintea adunării. Astfel este clar, că presbiterii în niciun caz nu sunt judecătorii membrilor. Dreptul de-a asculta şi judeca, Domnul l-a încredinţat adunării.

După ce s'au luat aceste două măsuri şi faptele au fost cunoscute presbiterilor, este datoria lor să cheme pe toţi consacraţii într-o adunare, care să formeze un fel de curte sau tribunal, înaintea căruia să se facă cunoscut cazul întâmplat, în toate amănuntele sale, ca să se poată aduce o

hotărîre în conformitate cu voința Capului. Ca să se poată lua o hotărîre unanimă, e de lipsă ca adevărul să se facă cât se poate de clar și vinovatul să fie tratat în modul cel mai binevoitor. În felul acesta pacea și unitatea va rămînea neștirbită. Într'adevăr, chiar dacă vinovatul nu voește să urmeze hotărîrea adunării, nici atunci nu trebuie să fie pedepsit. Ce se întâmplă în cazul acesta? Tot ce se poate face este că frații își rup legăturile frățești cu dănsul și-l tratează ca pe un păgân și vameș.—Matei 18: 17.

Scopul acestui procedeu nu este pedepsirea vinovatului, ci întoarcerea lui dela păcat. Pedepsa se dă din partea Domnului, dupăcum este scris: „A mea este răzbunarea, eu voiu răsplăti, zice Domnul”. (Rom. 12: 19) Iar când vinovatul se întoarce dela păcat, aceasta ar trebui să fie o cauză de bucurie și mulțumire înaintea Tatălui ceresc pentru toți cari au spiritul Domnului; altcum nu pot face parte din corpul lui Christos.—Rom. 8: 9.

În tot timpul acestei proceduri, greșelile înculpatului nu trebuie să se facă cunoscute în public, și prin aceasta să se aducă dispreț asupra Bisericii cât și asupra Domnului. Nici chiar după despărțire nu trebuie ca vinovatul să fie calomniat, dupăcum nu trebuie să criticăm sau să ne batem joc nici de păgâni și vameși, ci trebuie să ascultăm porunca: „Să nu vorbim rău de nimenea”, ci „să facem bine tuturor oamenilor”. (Titu 3: 2; Gal. 6: 10) Iubirea este în-sușirea care îndeamnă la ascultare strictă a celor două cerințe față de „toți oamenii”. Cu cât mai mult ar trebui să ne îndemne iubirea ca un „frate”, membru al Bisericii lui Christos, să fie ferit de calomnii, ba chiar mai mult, însăși slăbiciunile sau păcatele sale să fie acoperite, nu numai față de răutatea lumii, ci și față de „credincioși”. Nici chiar Bisericii nu trebuie să i se spună nimic, până la pasul cel din urmă, când greșala trebuie să fie adusă în fața ei spre judecată. La fiecare pas, spiritul iubirii va presupune că vinovatul păcătuiește din neînțelegere, și se va ruga ca mila și înțelepciunea de sus să întoarcă pe păcătos din rătăcirea căii sale, astfel sperând să scape un suflet dela moarte.—Iacob 5: 20.

O, dacă spiritul sfânt, spiritul iubirii, ar locui cu bogăție în fiecare membru al Bisericii, ca fiecare să simtă o durere când vede că fratele său este desăimătit! În felul acesta jumătate din certele Bisericii s'ar putea încunjura. În urmând

metoda arătată de Domnul în Matei 18:15-18, nu există nici un pericol. Această procedură nu are alt scop decât înlăturarea cauzelor spre ceartă și introducerea respectului față de hotărîrea pe care adunarea este obligată s'o aducă în numele Domnului. Dacă în adunare ar domni ordinea și iubirea, putem fi siguri că atunci fiecare și-ar căuta de „treburile sale” și nu s'ar amesteca în treburile altora. Iar neînțelegerea ivită n'ar fi adusă în fața adunării, numai în cazul când aceasta ar fi spre paguba poporului lui Dumnezeu și spre disprețui adevărului.

Fără îndoială că cele mai multe din supărările ce se întâmplă în „casa credinții” (ca și în familie sau în societatea omenească), nu se nasc din dorința de a face rău, sau dintr'un rău intenționat, ci din neînțelegeri și în parte din explicările greșite ale intențiunilor și motivelor celor învrăjbiți. În general, limba este originea tuturor relelor. Deaceia a păzi limba și inima face parte din spiritul minții sănătoase. Inima este aceea care dă naștere sentimentelor negeneroase, cari, fiind exprimate de limbă, aprind pasiunile rele și așa dăunează multora. Noua Creațiune—Biserica—a primit dela Domnul, Capul ei, învățături foarte lămurite și aspre cu privire la acest subiect. Spiritul iubirii trebuie să pătrundă pe fiecare consacrat, ca, în astfel de cazuri, singur să meargă la cel vinovat, fără a se fi sfătuit cu cineva. Iar scopul nu este a-l bajocori sau a-l pedepsi, ci a întoarce pe vinovat dela nedreptate, și dacă e cu puțință a pretinde o despăgubire pentru paguba făcută. A povesti altora despre nedreptatea ce ni s'a făcut din partea celui vinovat, fie înainte sau după tratare, este o faptă lipsită de iubire și bunătațe și deaceia se contrazice cu cuvântul și spiritul Capului nostru. Neînțelegerea nu trebuie povestită altora nici în scopul de a cere măcar un sfat; noi avem sfatul Domnului și acesta trebuie să-l urmăm. Dacă este un caz mai mare, atunci să se cheme cel mai înțelept dintre bătrâni la sfat, fără însă a i se spune despre cine e vorba.

Dacă neînțelegerea nu este de o natură serioasă, chestiunea ar trebui să se mărginească la primul pas, făcut din partea celui nedreptățit, fie că vinovatul se supune sau nu. Se vede însă de lipsă și al doilea pas, atunci cazul se va face cunoscut comitetului numai în fața celor cu pricina. În felul acesta calomniile vor fi încunjurate, iar comitetul

va putea cerceta cazul fără prejudecăți și așa va fi în stare să dea un sfat mai potrivit, deoarece e cu puțință ca amândoi să fie vinovați, sau numai acuzatorul. În tot cazul vinovatul va fi impresionat de un tratament atât de drept și se va supune mai ușor, văzând că și comitetul a aflat vina de partea sa. Fie că vinovatul se supune sau nu, chestiunea rămâne recunoscută până când va fi de trebuință să fie adusă în fața adunării spre judecată. Atunci fiecare membru trebuie să-și facă o idee clară despre hotărârea dreaptă adusă de Biserică, pentru că fiecare trebuie să se poarte conform acestei hotărâri. Retragerea tovărășiei este o corecțiune dreaptă prescrisă de Domnul. Ea servește pentru apărarea Bisericii, despărțind pe cei nedisciplinați și pe cei ce nu umblă conform spiritului iubirii. Această despărțire va dura numai până când vinovatul își va recunoaște greșala și după puțină își va fi îndreptat-o.

ACUZĂRI ÎN CONTRA PRESBITERILOR

„În contra preotului nu primi învinuire, decât numai în fața doi sau trei martori”.—1 Timotei 5:19.

Prin această declarație Apostolul recunoaște două principii. 1. Că presbiterul a fost recunoscut de adunare ca având un caracter bun și nobil, serios față de adevăr și deplin devotat Domnului. 2. Că astfel de persoane prin situația lor proeminentă în Biserică, vor fi ținta atacului special al Adversarului—ținta invidiei, a urei și a luptei din partea unora, dupăcum a spus Domnul: „Nu vă mirați dacă lumea vă urăște, voi știți că m'a urât pe mine mai întâi decât pe voi”. „Dacă pe stăpânul casei îl numără Belzebul, cu atât mai vartos pe casnicii lui”. (Matei 10:25; 1 Ioan 3:13; Ioan 15:18) Cu cât fratele va fi mai credincios și mai capabil, mai asemănător Domnului, cu atât mai nimerită va fi alegerea sa ca presbiter. Și cu cât presbiterul va fi mai credincios, cu atât mai sigur va avea ca dușmani nu numai pe Satan și pe îngerii săi, ci pe toți aceia pe care ei îi va putea înșela și conduce în rătăcire.

Aceste cauze ar trebui să fie un fel de scut față de toate acuzele și condamnările neîntemeiate, atâta vreme cât viața presbiterului se pare în armonie cu voia Domnului. Iar în ce privește calomniile și zvonurile, acestea niciodată nu trebuiesc luate în seamă, deoarece nici un consacrat adevărat, care cunoaște regula Domnului din Matei 18:15, nu

va răspândi și nici nu va crede astfel de zvonuri și prin aceasta să nesocotească regula de aur. Pentru ca cineva să poată fi ascultat ca acuzatorul unui bătrân, el trebuie să fi fost martor ocular. Oricine învinuiește pe un presbiter, în primul rând trebuie să o spună vinovatului, întocmai după-cum cere regula Domnului; iar dacă aceasta nu reușește, atunci să ia cu sine doi sau trei martori. Dacă conflictul nici așa nu va fi aplanat, atunci trebuie adus de Timotei sau de un altul în fața adunării.

Fiecare faptură nouă trebuie să fie cu băgare de seamă la ceea ce spun martorii. Iar calomniile sau cele ce pretind unii că știu, nici nu trebuie ascultate. Dacă doi sau trei, urmând sfatul Domnului, formează o acuză în contra cuiva, —nu în dos sau în chip intrigant, ci așa cum au fost învățați—ei nici atunci nu trebuie crezuți. În cazul acesta Biserica trebuie să cerceteze întreaga chestiune; trebuie să asculte ambele părți puindu-le față în față. Apoi trebuie să aducă o hotărîre după voia Domnului, formată în astfel de cavinte, ca ea să ajute vinovatului să se întoarcă pe calea dreptății și să nu-l împingă în întunecul cel dinafară.

DESPRE CHEMĂRI GREȘITE DE A PREDICA

Mulți oameni susțin că Domnul i-a chemat să predice Evanghelia. În acelaș timp mai susțin că nu știu de ce, și că nu se simt capabili pentru această slujbă, sau că împrejurările totdeauna i-a împiedecat de a răspunde chemării. Întrebați fiind cum le-a venit această „chemare“ dela Domnul, atunci se dovedește că aceasta a fost numai o presupunere sau o închipuire. Deodată unuia i se pare că el trebuie să se devoteze cu totul Domnului și slujbei sale, iar cel mai înalt ideal al său pentru slujba Domnului i-a venit din slujba tinută de un preot (predicator) din biserica nominală. Un altul se simte impresionat și-și zice: Cum mi-ar plăcea să pot purta haina și să primesc respectul, titlul și leafa unui preot—chiar a unuia de mîna a doua sau a treia. Iar dacă mai are și o bună măsură de încredere în sine, el mai este impresionat și de faptul că, deoarece cei doisprezece Apostoli nu erau oameni cu talente și învățătură, este cu putință ca Dumnezeu să se fi gândit la dănsul tocmai din această cauză, fiindcă și lui îi lipsește talentul și educația. Dumnezeu însă nu a deschis calea pentru ambiții de felul acestora, dupăcum ei își presupun că aceasta ar fi

chemarea spre Evanghelie, ci pentru ca să le fie de folos, atât lor cât și cauzei sale.

Dupăcum am arătat, fiecare membru al Noului Creațiuni este chemat să predice; dar nu prin ambiția sau inchipuirea sa, ci prin cuvântul lui Dumnezeu, care cheamă pe toți cari nu primesc darul lui Dumnezeu înzădar să „vestească lauda celui care ne-a chemat din întunecare la minunata sa lumină”. (1 Petru 2:9) Această chemare cuprinde deci pe toți cei unși cu spiritul Adevărului—bărbați și femei, liberi și robi, bogați și săraci, educați și needucați, negri și albi, piele roșie și galbenă. Este de lipsă o altă chemare decât aceasta: „Și puse în gura mea o cântare nouă, lauda Dumnezeului nostru”?—Psalm 40:4.

Este adevărat că Dumnezeu a ales și chemat în mod special pe cei doisprezece Apostoli, pentru o lucrare deosebită; apoi mai este adevărat că el și-a propus, că, intrucât poporul său va asculta de cuvintele sale, el va „pune” diferitele membre ale corpului dupăcum îi va plăce, pe unii într-o slujbă iar pe alții într’alta, pe fiecare conform talentelor sale. (Matei 25:15) Dumnezeu ne-a arătat însă lămurit, că mulți vor căuta a se pune ei înșiși în învățători, și că, tocmai pentru acest fapt, datorită Bisericii este să se adreseze totdeauna Domnului ca adevăratul ei Cap și Conducător și să nu favorizeze pe frații ambițioși și egoiști. A nu ținea la această datorie, înseamnă a părăsi cuvintele sale, și deaceia înseamnă lipsă de iubire și ascultare. De sigur că toate acestea vor fi spre paguba spirituală atât a adunării cât și a învățătorului de sine pus.

Regula Domnului cu privire la acest subiect ne este arătată lămurit: „Pentru că oricine se înalță pe sine, va fi umilit; și cine se umilește pe sine, va fi înălțat”. (Luca 14:11) Biserica trebuie să urmeze această regulă în toate afacerile ei, prin căutând și ascultând de voința Domnului. Domnul favorizează și înalță numai pe aceia, cari s’au dovedit credincioși, zeloși și stăruitori în facere de bine și în cele mai mărunte lucruri. „Cel credincios în puțin, este credincios și în mult, și cel nedrept în puțin, este nedrept și în mult”. (Luca 16:10) „Bine slugă bună și credincioasă, la puține ai fost credincios, la multe te voi pune”. (Matei 25:21, 23) Totdeauna se găsește mult loc liber pe scara onorurilor. Oricine vrea, nu are nevoie să aștepte multă vreme ocazi-

nea de a servi Domnului, Adevărului și fraților, în slujbe umile, dar respinse de cei îngâmfaiți, cari caută servicii mai onorabile în fața oamenilor. Credincioșii se bucură de orice slujbă, și lor le va deschide Domnul posibilități din ce în ce mai mari. Astfel voința sa, înfățișând înțelepciunea divină, trebuie să fie pe deplin urmată de fiecare membru al Noului Creațiuni și în mod deosebit când e vorba de a vota prin ridicare de mâni la alegerea de bătrâni, prin care vot să exprime voința Domnului.

Un frate egoist ar trebui trecut cu vederea, oricât de capabil ar fi, și în locul lui să se aleagă ca presbiter unul chiar mai puțin capabil, însă umilit. Un astfel de reproș blând, față de un bătrân, ar trebui să folosească tuturor, chiar dacă nu s'ar face nicio amintire despre cauza nealgerii sale. Iar dacă un bătrân capacitat, dă dovadă de un spirit traniu, inclinând a se considera pe sine mai presus de Biserică, și crezând că dreptul divin de a învăța nu-i vine prin Biserică, atunci este o datorie a-l cobori la o slujbă mai puțin însemnată, sau să i se restrângă orice serviciu în adunare pe un timp anumit, până când va observa acest reproș și se va desface din ghearele Adversarului.

Toți trebuie să știe, că ambiția este totașa de trebuincioasă în Biserică ca și în lume; însă această ambiție nu trebuie să fie egoistă, dorind pentru sine o situație mare și însemnată, ci o ambiție doritoare de a servi Domnului și poporului său; fie ei cât de neînsemnați. Știm cu toții, că ambiția a cauzat căderea lui Satan,—din grația și slujba Domnului într-o situație de dușman al Creatorului său, și vrășmaș al tuturor orânduirilor sale. Astfel, toți aceia cari adoptă calea sa, zicând în sine: „Vreau să mă ridic deasupra stelelor lui Dumnezeu, vreau să fiu deasupra celorlalți fii ai lui Dumnezeu, vreau să fiu asemenea celui Preainalt”—vor suferi de sigur desaprobarea divină și prin aceasta, conform greșelii, înlăturați din favoarea Domnului. Iar influența lor este dăunătoare întocmai ca și a lui Satan. După cum Satan ar fi un învățător nesigur, tot astfel și aceia cari au apocaturile sale vor călăuzi spre întunec și nu spre lumină, deoarece nu au o putare cuvenită pentru a primi lumina și a fi întrebuințați ca trimișii Domnului.

Deaceia, oricând un frate se simte sigur că el este chemat să predice în public, dar nici o ușă nu i se deschide

pentru acest lucru, sau dacă el este inclinat a se impune Bisericii, fără a fi invitat de întreaga adunare—atunci putem presupune, sau că n'a băgat în seamă însușirile de lipsă pentru această chemare, sau că este călăuzit de un spirit egoist și rău, care nu este potrivit pentru nicio slujbă în Biserică. Tot același lucru ni-l putem presupune și dela un frate, care, fiind ales de bătrân și conducător al bisericii, caută să-și menție acea situație, considerând-o ca a sa de drept, fără ca voturile regulate ale bisericii să-i ceară continuarea slujbei sale. În ambele cazuri este la loc și potrivit a se face o schimbare la prima alegere ce vine; și dupăcum am amintit, prima duminică a anului, sau a fiecărui trimestru, va fi o dată potrivită și ușor de amintit.

„INTELEPTIȚI PE CEI FĂRĂ RÂNDUIALĂ”

„Vă îndemn dar fraților, înțelepțiți pe cei fără rânduială, mângâiați pe cei mici la suflet, sprijiniți pe cei slabi, fiți îndelung răbdători către toți. Luați seama să nu răsplătească cineva rău cuiva pentru rău, ci totdeauna căutați binele unii către alții și către toți”.—1 Tes. 5: 14, 15.

Acest îndemn nu este adresat numai către bătrâni ci către Biserica întreagă, cuprinzând și pe bătrâni. Prin acest îndemn se recunoaște faptul că, deși întreaga Biserică, ca Noua Creațiune a lui Dumnezeu, are o situație desăvârșită înaintea sa, totuși fiecare își are păcatele sale, datorite cărnii. Mai departe ne arată ceea ce știm cu toții, că există deosebiri în gradul și felul păcatelor noastre trupești. În tocmă dupăcum copiii unei familii, având diferite aplecări, au lipsă de un tratament deosebit. Dar acest tratament nu se face în așa fel, ca noi să ne bucurăm în descoperirea slăbiciunilor altora, iar pe ale noastre să le trecem cu vederea. A face aceasta ar însemna să ne păgubim pe noi înșine. Afară de aceasta, o astfel de purtare nu se unește cu spiritul și îndemnul Apostolului din textul de mai sus.

Acest îndemn se adresează către toți aceia cari au fost uniți cu spiritul adevărului, spiritul sfintenției, spiritul umilinții și spiritul iubirii. Acei ce cresc în darurile spiritului în felul acesta, se vor teme și în primul rând își vor îndrepta greșelele lor proprii, iar iubirea li va face să fie mai buni și mai îngăduitori față de aproapele lor. Cei fără rânduială nu trebuie să fie mângâiați și susținuți pe calea lor greșită.

Dar prin bunătate și iubire, ei trebuie muștrați, amintindu-le că Domnul are rânduială, și în măsura ce vrem să creștem în asemănarea și darurile sale, în aceeași măsură trebuie să urmărim regulile sale. Tot astfel ar trebui să li se amintească că nimic nu este mai departe de orânduirea divină decât anarhia, și că însăși oamenii politici recunosc, că cea mai rea formă de guvernare este mai de dorit decât anarhia. Cu atât mai mult poporul Domnului, care a primit spiritul minții sănătoase, ar trebui să recunoască acest principiu pentru Biserică; iar Apostolul ne îndeamnă să ne supunem unul altuia, pentru interesele generale ale cauzei dumnezeiești. Dacă toți am fi desăvârșiți și judecata noastră, în ce privește voința Domnului, ar fi perfectă, atunci de sigur că toți am cugeta la fel—și n'ar mai trebui să ne supunem unul altuia. Dar fiindcă părerile noastre sunt deosebite, deaceia e de lipsă să luăm în considerație și părerile altora, îngăduind fiecare ceva în interesul păcii generale, ba renunțând chiar totul pentru a păstra unitatea spiritului în corpul lui Christos, dacă principiile adevărului nu sunt știrbite prin această procedură.

Poate că cei nesupuși sau fără rânduială nu sunt de condamnat; căci mulți se nasc astfel, fără rânduială în ținută și în toate afacerile vieții lor. Deci aceasta face parte din slăbiciunile lor, la care ar trebui să ne gândim cu indulgență. Totuși nu trebuie să îngăduim ca această nerânduială să fie spre paguba Bisericii lui Dumnezeu, împiedecându-i astfel conlucrarea la studiul și serviciul Adevărului. Celor fără rânduială ar trebui să le arătăm, într'un mod blând și iubitor, însă foarte ferm, că deoarece ordinea este prima lege a cerului, trebuie să fie foarte apreciată de către toți aceia cari sunt călăuziți de spiritul ceresc. Apoi trebuie să li se spună că ar fi un păcat din partea adunării, dacă ea ar îngădui ca unii dintre membri ei să calce legile divine, arătate în cuvântul lui Dumnezeu, așa cum sunt înțelese de adunarea din care face parte.

A MUSTRA NU ESTE O PORUNCĂ GENERALĂ

Ar fi totuș o mare greșală a crede că Apostolul, vorbind în locul acesta și întrebându-l un limbaj general, prin aceasta ar înțelege, că fiecare membru al Bisericii să muștre pe 'semenii săi. A muștra înțelegește și în mod folositor, este un lucru foarte greu, și foarte puțini oameni au

darul acesta. De aci vine că bătrânii, aleși de adunare, trebuie să fie bine desvoltați spiritualmente: să aibă însușirile de lipsă nu numai pentru conducerea întrunirilor, ci și pentru păstrarea ordinii, muștrând pe cei nesupuși și fără rânduială în mod înțelept și blând, dar cu fermitate. Că acestu este gândul Apostolului, să vede clar din următoarele două versuri: „Vă rugăm dar, fraților, să cunoașteți pe cei cari se ostenesc între voi și rânduiți mai marii voștri în Domnul și înțelepțitorii voștri, și să-i aveți în iubire mai presus pentru lucrul lor. Traiți în pace unii cu alții”. — I Tesal. 5: 12, 13.

Dacă alegerea bătrânilor unei adunări s'a făcut conform înțelepciunii dumnezeiești, înseamnă că cei aleși sunt foarte prețuiți; și fiindcă cei tineri nu pot fi aleși, înseamnă că cei bătrâni au fost aleși pentru vrednicia lor, deoarece frații au recunoscut, că, pe lângă alte însușiri naturale pentru această slujbă, ei sunt călăuziți de spiritul sfânt al iubirii, al înțelepciunii și al umilinții. Dupăcum am văzut, cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu nu au dreptul să se judece și să se condamne unul pe alții; numai adunarea are dreptul să excludă, pe un membru dela tovarășia și privilegiul întrunirilor. Iar aceasta se întâmplă numai după ce toate măsurile prescrise în cuvântul lui Dumnezeu s'au luat — numai după ce toate efortările de a întoarce pe cel greșit dela calea sa au rămas fără rezultat, și interesele Bisericii în general sunt în pericol, numai atunci se întâmplă excluderea. În textul de mai sus însă, Apostolul îndeamnă ca adunarea să cunoască pe cei ce se ostenesc... și sunt înțelepțitorii ei, adică să urmărească pe cei aleși de bătrâni ca ei să vegheze asupra intereselor Bisericii, muștrând și înțelepțind pe cei nesupuși și fără rânduială, până când chestiunea devine atât de gravă încât trebuie să fie adusă în fața Bisericii spre judecată.

MUȘTRĂRILE PUBLICE SUNT RARE

În anumite împrejurări, unele muștrări trebuiesc făcute în public, în fața adunării, dupăcum sfătuiește apostolul Pavel pe Timotei: „Muștră înaintea tuturor pe cei ce păcătuiesc, ca și ceilalți să aibă temere”. (I Tim. 5: 20) O astfel de muștrare publică se face numai atunci când și greșala a fost publică, și încă de o natură gravă. Pentru o abatere mai ușoară dela regulile ordinii, ar trebui ca bătrânii, con-

duși de legea iubirii, „să îndrepte luarea aminte unii asupra altora spre înfrăiere de iubire și lucruri bune.” Supraveghind în felul acesta, vor vedea că un cuvânt spus între patru ochi e cu mult mai folositor celui vinovat decât o mostrare publică, care ar putea răni sau ofensa o fire mai simțitoare. Dar chiar și atunci, când un bătrân muștră în public, trebuie s'o facă într'un mod blând și iubitor, condus de dorința ca vinovatul să fie corectat și adus din nou la calea cea bună, nu ponegrindu-l și făcându-l urât înaintea publicului. Biserica sau „Ecclesia” ca un întreg reprezintă pe Domnul, iar bătrânul este numai reprezentantul Bisericii. Biserica a fost aceea care a exprimat voința Domnului la alegerea de bătrâni; nu bătrânii ci ea este cea mai înaltă instanță judecătorească, deaceia purtarea unui bătrân este totdeauna supravegheată de Biserică, pentru ca la caz de lipsă să fie îndreptată.

Discutând acest punct, să ne oprim puțin să vedem până unde se întinde dreptul Bisericii de a îndrepta pe cei ne-supuși și fără rânduială, sau a-i exclude din adunare. Biserica nu are dreptul a exclude pe un membru pentru totdeauna. Dacă un frate, care a ofensat sau a vătămat pe un alt frate sau adunarea întreagă, să întoarcă și zice: „Îmi pare rău și mă căiesc de purtarea mea greșită și făgăduiesc că pe viitor mă voi strădui a urma calea cea bună”,—în cazul acesta trebuie să fie iertat din toată inima, întocmai dupăcum noi sperăm și dorim ca Domnul să ne ierte toate greșelile noastre. Numai Domnul are dreptul să izgonească din favoarea sa pe cineva cu dsăvârșire,—adică să taie o viță din vie. Scriptura ne învață, că este un păcat de moarte pentru care nu trebuie să ne rugăm. (1 Ioan 5:16) Un păcat care se pedepsește cu a doua moarte, trebuie să fie un păcat atât de izbitor, încât să fie lesne de observat de cei ce sunt în tovărășie cu Domnul; afară de aceasta, trebuie să fie un păcat făcut cu voia de care respectivul nu se mai căiește. Noi nu trebuie să judecăm pe nimeni după ceea ce este în inima sa, deoarece noi nu putem celi în inimi. Dacă cineva face păcat de moarte, de sigur că acesta va veni la iveală: fie că va tăgădui sângele lui Christos ca prețul răscumpărării, sau că va umbla conform cărnii. La aceștia să referă Apostolul în Evrei 6:4-8; 10:26-31 și 2 Petru cap. 2, când ne spune că nu trebuie să avem nici

un fel de legătură cu dânzii și nici să-i primim în casele noastre (2 Ioan 9-11), căci aceia care s'ar uni cu ei și i-ar primi, vor fi socotiți ca părtași ai faptelor sau învățăturilor rele, dupăcum e cazul.

Pentru cei ce „umbă fără rânduială”, regula este cu totul deosebită. Ei nu trebuie să fie tratați ca dușmani și nici priviți ca atari, ci ca niște frați rătăciți, dupăcum ne spune Apostolul: „Iar dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru prin epistola aceasta, însemnați-vă pe acesta; nu vă amestecați cu dânsul ca să fie rușinat. Și nu-l socotiți ca pe un vrășmaș, ci înțelepțiți-l ca pe un frate” (2 Tesa. 3: 14, 15). Un astfel de tratament înseamnă o desmințire publică din partea fratelui a regulilor descrise de Apostol, ca trimisul Domnului. O împotrivire lățișă față de principiile dreptății, după ce s'a constatat, trebuie să fie muștrată de Biserică. Iar dacă respectivul se împotrivesc și mai departe regulilor trimise de Domnul prin Apostolul său, atunci el nu mai e vrednic de a fi recunoscut în societatea frățească, până când nu va recunoaște și se va supune regulilor înțelepte descrise de Apostol. Totuși el nu trebuie să fi trecut cu vederea pe stradă, ci tratat într'un mod foarte cinstit. Excluderea se face numai dela întrunirile celor credincioși. Acest caz este arătat în cuvintele Domnului: „Ei să-și fie fie ca un păgân și vameș”. Prin aceasta Domnul nostru nu ne-a dat de înțeles, că față de păgâni sau vameși să ne purtăm necinstit sau să-i vătămăm, ci simplu să nu ne însoțim cu ei ca cu frații, adică să nu le dăm încrederea noastră ca fapte noi. Unirea credincioșilor trebuie să fie legată de simpatie și iubire reciprocă, dovedite în diferite feluri. Fratele exclus, dela care s'au retras aceste legături de iubire, trebuie să sufere, până când va simți lipsa acestor legături frățești și-l va face să-și schimbe căile și să se înapoieze iară la întrunirile familiare,—unde cordialitatea și adevărata iubire frățească ar trebui să domnească printre toți cari sunt membri ai corpului lui Christos.

„MÂNGĂIAȚI PE CEI MICI LA SUFLET”

Cercetând mai departe cuvintele Apostolului din textul nostru, observăm că Biserica trebuie să mângăie pe cei mici la suflet. Prin aceasta ni se trage atențiunea, că ungera cu spiritul sfânt nu transformă corpurile noastre muritoare în așa fel, încât să nu mai fie supuse slăbiciunilor lor.

Unii sunt slabi la minte, iar alții sunt slabi la corp, și fiecare din aceștia are lipsă de simpatie pentru slăbiciunile sale. Mințile slabe nu se pot vindeca în chip miraculos, și nici nu trebuie să ne presupunem, că cei cu mintea mai slabă—cari nu pot înțelege toată lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea planului dumnezeesc,—nu fac parte din corpul lui Christos. Chiar din contră, dupăcum Dumnezeu nu caută pentru Biserica sa numai pe cei ce sunt bine dezvoltăți trupește și robuști, totașa ei nu caută numai pe cei ce sunt puternici și robuști la minte, cari sunt în stare a judeca și a înțelege pe deplin fiecare parte a planului divin. Se înțelege că se vor afla în corpul lui Christos și unii din aceștia, dar cei mai mulți sunt slabi la minte și nu ajung nici măcar la o cunoștință mijlocie. Ce mângâiere le-am putea da acestora? Răspundem, că bătrânii, arătând adevărul, precum și toți membrii adunării în legăturile lor cu dânzii, ar trebui să-i mângăie, nu prin arătându-le slăbiciunile lor, ci prin explicându-le adevărul după priceperea minții lor și nicicând să nu se mîre, dacă cei din familia lui Dumnezeu, nu toți pot face înaintarea în cunoștința adevărului la fel de repede. Nimeni să nu cugete, că frații cari suferă de astfel de slăbiciuni nu fac parte din corp.

Toți ar trebui să recunoască că Domnul judecă pe oameni după inima lor. Și dacă cei slabi de minte au avut totuș destulă minte și voință să înțeleagă principiile fundamentale ale planului divin cu privire la răscumpărarea prin Isus Christos, și îndreptarea lor în fața lui Dumnezeu prin credință în sângele lui Christos, și dacă ei, bazați pe această cunoștință, s'au predat cu totul lui Dumnezeu, atunci ei trebuie să fie tratați în așa fel, încât să se simtă că sunt membri ai corpului lui Christos. Ei trebuie să fie îndemnați pe calea jertfirii și încurajați să facă tot ce pot pentru a mări pe Dumnezeu și a binecuvânta pe poporul său, mângâiați în gândul, că, la timpul convenit, toți cei ce rămân în Christos, cultivând roadele spiritului sfânt și mergând pe calea jertfirii până la moarte, vor primi trupuri noi cu capacități desăvârșite, prin care toți membri vor putea cunoaște totul, dupăcum și ei au fost binecunoscuți, iar până atunci Domnul ne asigură, că puterea sa se desăvârșește în slăbiciunea noastră.

„SPRIJINIȚI PE CEI SLABI“

Această declarație arată că în Biserică se află unii mai slabi decât ceilalți, nu mai slabi în trup, ci mai slabi din punct de vedere spiritual, în înțelesul că corpul lor este atât de degradat, încât, ca fapte noi, cresc și se dezvoltă cu mai multă greutate decât alții. Unii ca aceștia nu trebuie respinși, ci din contră, trebuie să ne cugetăm, că, dacă Domnul i-a socotit vrednici să le facă cunoscut darul și îndurarea sa cea mare, aceasta înseamnă că el este în stare să-i facă și biruitori, prin cel ce ne-a iubit și ne-a răscumpărat cu sângele său prețios. Pentru aceștia sunt făgăduințele Scripturii, că atunci, când suntem slabi, în Domnul și puterea sa, putem fi totuși tari, dacă toată grija o aruncăm asupra sa și dacă prin credință ne răzimăm pe mila sa. Iar în ceasul ispitei și al slăbiciunii se va îndeplini făgăduința Domnului: „Darul meu îți este deajuns, pentru că puterea mea în slăbiciune să desăvârșește“. (2 Corint 12:9) Întreaga adunare poate ajuta la această mângăiere și sprijinire, în deoseb bătrânii, fiindcă ei, ca reprezentanții Bisericii, au o răspundere mai mare. Apostolul, în 1 Corint. 12: 28, vorbind de păstori și învățători, amintește și de „ajutoare“. Desigur că plăcerea Domnului este ca fiecare membru din Biserică să ocupe o astfel de slujbă, ca ajutor, ajutând nu numai pe presbiteri, ci și unul pe altul, făcând bine tuturor oamenilor dupăcum avem timp nimerit, mai ales celor din casa credinții.

„FIȚI ÎNDELUNG RĂBDĂTORI CĂTRĂ TOTI“

Dacă Noile Făpturi ascultă îndemnul de a fi în toate împrejurările îndelung răbdători cătră toți, nu numai că se vor purta cum se cuvine unii față de alții, dar ei vor mai câștiga și unul dintre cele mai mari daruri ale Spiritului—răbdarea. Răbdarea este un dar al Spiritului, pentru a cărui practicare vom afla ocazii în toate împrejurările vieții, atât față de cei dinafară cât și față de fiecare membru al Bisericii; și este bine să ne amintim, că toată lumea are un drept asupra răbdării noastre. Aceasta o putem vedea numai după ce am primit o înțelegere clară despre situația nenorocită a lumii, așa după cum ne este arătată în Sf. Scriptură. În Biblie găsim istoria căderii omului în păcat și marea nenorocire ce a ajuns pe fiecare om prin această cădere. Vedem apoi răbdarea Domnului față de păcătoși și

mare a sa iubire pentru răscumpărarea lor, precum și îngrijirea sa de a ridica din noroiu, păcat și moarte, nu numai Biserica, ci și întreg neamul omenesc. Tot în Sf. Scriptură vedem, că marele păcat al omenirii constă în faptul că s'a lăsat înșelată de Adversar, „dumnezeul acestei lumi,” care și acum o orbește și înșală.—2 Corint. 4:4.

Aceste cunoștințe trebuie să ne facă foarte răbdători iar dacă avem răbdare cu lumea, cu cât mai multă răbdare ar trebui s'avem cu cei ce nu mai fac parte din lume, care prin mila lui Dumnezeu au primit iertarea de păcate în Christos și au fost primiți în familia sa, iar acum se străduiesc a călca pe urmele Domnului. Ce îndelungă iubire și răbdare ar trebui s'avem față de acești tovarăși de școală și membri ai corpului lui Christos. De sigur că față de dâșii nu putem fi decât răbdători, și totașa de sigur putem fi, că nerăbdarea noastră față de ei, Domnul și învățătorul nostru ar muștra-o în mod deosebit. Afară de aceasta trebuie să mai avem răbdare în suferințele noastre pentru credință, luptând contra cărnii, a lumii și a Adversarului. O cunoștință clară despre toate acestea ne va ajuta a fi mai răbdători față de toți.

„**LUAȚI SEAMA CA NIMENI SĂ NU RĂSPLĂTEASCĂ CUIVA RĂU PENTRU RĂU**”

Acesta este mai mult decât un sfat personal; el este un indemn adresat Bisericii ca un întreg și se poate aplica fiecărei adunări a poporului lui Dumnezeu. Acest indemn înseamnă, că, dacă vreunul din membri Bisericii este dispus a se răzbuna, răsplătind rău pentru rău, fie asupra unui frate sau a cuiva dinafară, Biserica nu se face vinovată de amestec în treburile altora, dacă pășește contra acestei răzbunări. Biserica este datoră să supravegheze acest lucru, ca nimenea „să nu răsplătească cuiva rău pentru rău”. De aceea, dacă bătrânii observă sau aud, că unii dintre membri adunării se poartă contra cu cerințele de mai sus, ei sunt datori să tragă atențiunea celor vinovați și să-i îndrepte la cuvântul lui Dumnezeu; iar dacă cei vinovați nu ascultă, atunci bătrânii sunt obligați să-i înfățișeze înaintea adunării, pentru ca adunarea să pună lucrurile în ordine. Pe lângă aceasta, fiecare este obligat ca cu bucurie să vegheze de interesele altuia, nu numai în ce privește păzirea de cădere, ci și în ce privește încurajarea de a face tot ce

este drept și bun. Ar trebui să ne bucurăm de orice înaintare a unui frate pe calea dreptății și să-l încurajăm spre a înainta și mai departe, prin arătându-i aprobarea noastră, atât singuratici cât și ca adunare. Lucrând în felul acesta, dupăcum ne spune Apostolul, ne putem bucura tot mai mult, având și pentru ce. Căci ajutându-ne astfel unul pe altul, corpul lui Christos va spori în iubire, devenind din ce în ce tot mai asemănător Capului și mai vrednici de a moșteni cu dânsul împărăția.

„ȘI SĂ ÎNDREPTĂM LUAREA AMINTE UNII ASUPRA ALTORA, SPRE ÎNTRARIPARE DE IUBIRE ȘI LUCRURI BUNE”.—EVREI 10:12.

Ce gând frumos și iubitor este exprimat în aceste cuvinte! Până când alții judecă pe semenii lor cu scopul numai spre a le găsi cusururi sau a-i descuraja și a se folosi în mod egoist de slăbiciunile lor, Noua Creațiune trebuie să studieze cu băgare de seamă aptitudinile fiecăruia, cu scopul de a descuraja orice vorbă și orice faptă ce ar putea răni sau supăra pe semenii lor, și pentru a face totul ce i-ar putea încuraja spre iubire și bunătate.

Și de ce nu? Oare lucrurile corpului, ale lumii și ale diavolului nu totdeauna provoacă invidia, egoismul, gelozia, îndemnul spre păcat, în gând, vorbă și faptă? Pentru ce dară Noua Creațiune, corpul lui Christos, atât între ei cât și între cei dinafară, nu s'ar reținea dela astfel de fapte și în locul acestora să se îndemne și să se încurajeze spre iubire și fapte bune? De sigur că și aceasta, ca orice îndemn al cuvântului lui Dumnezeu, este atât rațional cât și folositor.

„ADUNAREA NOASTRĂ LAOLALTĂ”

„Neparăsind adunarea noastră, dupăcum au unii obiceiul, ci îndemnându-ne și cu atât mai mult cu cât vedeți ziua apropiindu-se”.—Evrei 10:25.

Acest îndemn al Apostolului este în deplină armonie cu făgăduința Domnului: „Căci unde sunt doi sau trei adunați în numele meu, acolo sunt eu în mijlocul lor”. (Matei 18:20) Scopul acestor întruniri este progresul reciproc în lucrurile spirituale. Aici ni se dă ocaziune a ne îndemna și a ne încuraja la iubire mai ferbinte față de Domnul și unul față de altul, precum și la tot felul de fapte bune cari ar glorifica pe Tatăl nostru ceresc și ar binecuvânta pe toți oamenii, potrivit cu împrejurările. Dacă cineva zice că lu-

bește pe Dumnezeu, dar urăște pe fratele său, acela nu știe ce spune și se înșală pe sine însuși. (1 Ioan 4:20) Tot așa este cazul și cu cel ce spune: „Eu doresc să fiu cu Domnul, să fiu în societatea lui și să fiu părtaș la binecuvântările sale”, dar neglijează ocaziunea de a se întâlni cu frații și nu caută societatea și tovarășia lor.

Este în natura lucrurilor ca fiecare ființă omenească să caute o asociere oarecare, iar experiența ne dovedește adevărul proverbului care spune, că „păsările de acelaș neam se adună laolaltă.” De aceea, dacă tovarășia celor călăuziți de spirit nu este dorită și apreciată, atunci putem fi siguri, că starea noastră sufletească este bolnavă. Omul natural iubeste societatea semenilor săi, discută afacerile și plăcerile împreună cu tovarăși săi, deși planurile și speranțele lor sunt cu mult mai mărginite decât ale Noilor Făpturi. Schimbându-ne mințile cu ajutorul Spiritului, niciodată nu ne pierde dorința de a ne întruni. Din contră, această schimbare de minte ne dă o nouă direcție, unde găsim un nou câmp de tovarășie și interese. Aici putem cerceta istoria păcatului și a creaturii gemânde din trecut și prezent, putem afla mijloacele prin care Domnul a răscumpărat omenirea din păcat și moarte și cum o va ridica până la desăvârșire; putem afla despre înalta noastră chemare și moștenire cu Domnul, cât și dovezile că eliberarea noastră se apropie, etc. Ce teren larg pentru studii, gândire, tovarășie și prietenie!

Deci nu e de mirare când spunem, că acela care nu apreciază ocaziunile de a se întruni cu frații săi, pentru a cerceta și discuta aceste subiecte, în anumite privințe este bolnav sufletește, fie că el își recunoaște boala sau nu. Se poate întâmpla că el suferă de un fel de mândrie sau îngâmfare spirituală, care-l face să cugete: „Nu am nevoie să merg în școala generală a lui Christos spre a învăța împreună cu ceilalți urmași ai săi; eu voiesc să învăț acasă, privat, unde Domnul îmi va descoperi lucruri spirituale mai adânci”. E mic numărul acelor care sunt bolnavi de acest egoism spiritual—închipuindu-și că stau pe o treaptă mai înaltă decât ceilalți frați ai Domnului, cugetând că Domnul se va abate dela regula sa arătată în cuvântul său, și-i va servi pe ei în mod deosebit, numai pentru că ei se socotesc a fi ceva mai mult decât alții. Astfel de frați ar trebui să-și amintească, că Domnul nu le va da nici o bine-

cuvântare, câtă vreme vor rămâne în această stare de inimă. Chiar din contră, „Domnul se împotrivesc celor mândri și dă dar celor umiliți.” Domnul binecuvântă pe cei ce ascultă și păzește poruncile sale, zicând: „Dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele.” Acei ce au o stare de inimă potrivită, sunt fericiți când știu că Domnul a rânduit întrunirea; că el binecuvântările sale speciale le dă numai acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele său; că Biserica este corpul său și binecuvântarea se dă numai prin servirea reciprocă a membrilor, și că membrii trebuie să se clădească unii pe alții în toate darurile și roadele Spiritului.

Adeseori boala aceasta nu vine numai dela egoismul spiritual, ci în parte și dela o neglijare a Cuvântului divin, bizuindu-se pe înțelegerea omenească și presupunând că făgăduința: „Ei vor fi toți învățați de Dumnezeu”, dă de înțeles o învățătură individuală, deosebiți unii de alții. Obiceiurile și învățăturile Apostolilor, precum și experiența poporului lui Dumnezeu, sunt cu totul contrare acestei păreri.

Totuș nu trebuie să râvnim numai după număr și popularitate, ci trebuie să ne amintim că binecuvântarea promisă de Domnul se adresează la „doi sau trei dintre voi”, iar îndemnul Apostolului să referă la „adunarea noastră laolaltă”. Domnul și Apostolul, prin această făgăduință și acest îndemn, ne spun să nu facem adunări lumești ci adunări creștine, întruniri ale acelor care cunosc darul lui Dumnezeu și s’au consacrat cu totul Domnului și cauzei sale; aceasta nu înseamnă că acesta este un spirit de sectă. Cei din lume nu trebuie să fie invitați la aceste adunări. Ei nu sunt dintre voi, dupăcum „voi nu sunteți din lume”. Iar dacă aceștia s’ar simți atrași fie de muzică sau de alte obiceiuri, atunci spiritul adevărului ar fi pierdut; căci acolo unde stăpânește spiritul lumesc și dorința de a plăcea celor din lume și a-i atrage pe aceștia, adevăratul scop al întrunirii noastre ar fi pierdut din vedere. Adevăratul scop al acestor întruniri este arătat foarte clar: „Dar voi, iubiților, clădindu-vă pe credința voastră prea sfântă, rugându-vă în spiritul sfânt, păziți-vă în iubirea lui Dumnezeu, așteptând mila Domnului nostru Isus Christos spre viață vecinică.” (Iuda 20-21) „De aceea mângăiați-vă unii pe alții și clădiți-vă unul pe altul, dupăcum și faceți.” (1 Tes. 5:11) „Și să îndreptăm luarea aminte unii asupra altora spre întrărirare de iubire și lucruri bune.”—Evrei 10:24.

Lăsați pe cei aplecați spre rele să se adune dupăcum voesc; lăsați de asemenea pe cei ce se 'ndreaptă prin faptele lor, să-și aibă adunările lor, iar cei ce sunt concepuți și unși de spiritul sfânt, aceia să se adune laolaltă și să se clădească unul pe altul dupăcum arată cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ei neglijează această regulă, atunci Capul Bisericii și Apostolii săi credincioși nu pot fi învinuiți pentru neplăcerile și relele ce urmează din această neglijență. Domnul și Apostolii ne-au pus înainte regula de aur, iar cei credincioși sunt datori s'o urmeze.

Prin cele de mai sus nu se înțelege că cei din lume nu au voie să ia parte la întrunirile Bisericii; dacă ei ar dori „să vadă ordinea și disciplina voastră”; și prin această convorbire sfântă și îndemnuri la iubire și fapte bune, și prin lămurirea cuvântului divin despre scumpele făgăduințe pentru toți, să primească o binecuvântare, noi suntem foarte bucuroși. Apostolul ne lămurește aceasta în 1 Corinteni 14:24. A'ragem însă atenția asupra faptului, că „adunarea noastră” nu trebuie să fie o adunare de necredincioși, unde să încercăm a mișca inimile păcătoșilor. Păcătosul trebuie să fie liber a lua parte la aceste întruniri, ca singur să poată vedea ordinea și iubirea ce domnește în poporul lui Dumnezeu. În felul acesta, dacă numai pe jumătate va înțelege, el va suferi remușcări pentru păcatele sale, prin observarea spiritului de sfințenie și curățenie al Bisericii; va vedea greșala învățăturilor sale, văzând ordinea și adevărul ce domnește în poporul Domnului.—1 Corint. 14:23-26.

CARACTERUL ÎNTRUNIRILOR

Înainte de toate observăm, că poporul lui Dumnezeu în privința acestui obiect, ca și în multe altele, nu are legi și regulamente aspre. El are deplină libertate să se potrivească după situația schimbăcioasă a timpului și locului; are libertate să se folosească de spiritul minții sănătoase și de a căuta înțelepciunea de sus, cât și gradul de asemănare cu Domnul sub disciplina legii de iubire. Legea iubirii de sigur va îndemna la modestie în ce privesc toate schimbările obiceiurilor Bisericii primitive.

În Biserica primitivă avem pilda Apostolilor ca învățători speciali. Avem apoi bătrâni, cari îndeplinesc slujba de păs-

tori, de peregrini, de profeți sau vorbitori publici, iar din 1 Corinteni cap. 14, putem vedea, că fiecare membru al Bisericii era încurajat de Apostol să-și pună în lucrare orice talent și orice dar, pentru a lăuda pe Domnul și a servi fraților; astfel se va întări în Domnul și în adevăr, ajutând altora și fiind ajutat și el de alții. O astfel de întrunire, dupăcum era pe vremea Apostolilor, n'ar putea fi urmată în zilele noastre în toate amănunțele ei, din cauza că darurile speciale ale spiritului sfânt, astăzi nu se mai dau ca pe timpul Apostolilor. Aceste daruri au servit ca o dovadă pentru convingerea necredincioșilor, cât și spre încurajarea personală a credincioșilor, într'un timp când fără aceste daruri era cu neputință ca cineva să se poată edifica și să înainteze. Totuși, din obiceiul aprobat de Apostol, putem trage o învățătură folositoare, ce poate fi întrebuințată oriunde de micile adunări ale poporului lui Dumnezeu.

Regula cea mai importantă este ajutorul reciproc, „a se edifica unii pe alții în cea mai sfântă credință“. Nu era obiceiul ca unul dintre presbiteri să predice regulat, sau ca singur să se îngrijească pentru toți. Fiecare membru al Bisericii avea lucrul său, iar lucrul bătrânilor era cu atât mai însemnat cu cât talentele și darurile lor erau mai mari. Se poate vedea ușor, că această orânduire e foarte folositoare, și fiecăruia, care se folosește de ea, îi poate aduce binecuvântare. Având inima plină de iubire și devotament față de Domnul, chiar și cea mai incultă persoană poate comunica anumite gânduri, ce vor fi prețioase tuturor cari ascultă. Felul întrunirilor descrise de Apostol în 1 Corint. 14 cap., era de sigur o pildă a celor mai multe întruniri ținute de Biserică. Dacă am voi să facem și astăzi la fel, atunci ar însemna că unul să țină o învățătură, altul să înalțe o rugăciune, un altul să propue o cântare, iar altul să citească un Psalm pe care-l găsește potrivit cu scopul întrunirii; altul ar putea citi vreun vers sau mai multe cu privire la cele ce s'au vorbit și astfel Domnul ar putea întrebuința pe fiecare membru din corpul său spre a se încuraja și edifica unii pe alții.

Nu suntem de părerea că în Biserica primitivă nu se obișnuia predică. Din contră, găsim că oriunde mergeau Apostolii, ei erau considerați ca fălmăcitori ai Cuvântului divin. Același obicei era urmat și de alții, cari nu erau apos-

toli, cum erau Barnaba, Timotei, Apoline, Titu, etc. Alții însă, cum erau Imeneu și Filet, au abuzat de aceste libertăți, exercitând o influență foarte păgubitoare.

Acolo unde Domnul n'a lăsat nici o lege, este cu totul nepotrivit ca noi sau alții să facem reguli. De aceea, nimeni să nu ne înțeleagă greșit, că în cele ce urmează am avea altceva în cuget decât sfatul cel mai prietenos pentru binele spiritual al Bisericii, și anume:

1. Învățătura este de lipsă, pentru cunoașterea profesiilor și învățăturilor morale, și pentru dezvoltarea darurilor și însușirilor creștinești.

2. Din cauza că nu toți au aceeași capacitate de vorbire, și că nu toți înțeleg la fel, cât și din cauza că unii sunt mai bătrâni în cunoștințe, este bine ca fiecăruia să i se dea ocaziunea pentru a spune el însuși ceea ce înțelege din cele ce a învățat. Aceasta cu scopul ca cele greșit înțelese să poată fi corectate de explicațiile celorlalți (mai capacitați).

3. La anumite timpuri ar trebui să se facă unele întruniri cu scopul ca oricine să-și poată spune părerea sa deosebită asupra adevărului aprobat și susținut de adunare.

4. În legătură cu întrunirile poporului lui Dumnezeu este foarte folositor ca fiecare, ascultând pe fratele său, să-și poată spune și el devotamentul său față de Domnul, fie prin mărturie sau prin rugăciune.

INSEMNĂTATEA DOCTRINEI

Cu privire la prima noastră propunere, vedem că trăim într'un timp când lumea își bate joc de doctrine, și când mulți susțin, că doctrina și credința sunt fără valoare în comparație cu fapta și morala. Noi însă nu putem fi de aceeași părere, deoarece găsim că această părere nu este în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu, în care credința este așezată în rândul întâiu, iar faptele în al doilea: Domnul va primi credința noastră și în armonie cu dânsa ne va și răsplăti, deși așteaptă ca această credință să producă atâtea roade frumoase cât li va fi cu puțință vasului de lut, care este corpul nostru. Aceasta este regula credinței, descrisă în Sf. Scriptură. „Fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu“. „Și această credință care a biruit lumea este credința noastră“. (Evrei 11:6; 1 Ioan 5:4)

Nimeni nu poate fi învingător, dacă nu exercită credință în Dumnezeu și în făgăduințele sale, iar spre a putea exercita credință în făgăduințele lui Dumnezeu, trebuie ca întâi să le cunoaștem. Cu cât vom cunoaște mai mult și mai clar planul divin al vârstelor, cât și făgăduințele nespuse de mari și minunate în legătură cu acest plan, cu atât mai puternici vom deveni în credință. Deaceia, învățătura nu este numai pentru a înțelege lucrurile lui Dumnezeu, ci mai ales pentru influența sfântă pe care această înțelegere o exercită asupra umblării, intenției și asupra speranțelor noastre. „Oricine are această speranță într'insul, se curățește pe sine”. (I Ioan 3:3) Această expresie a Scripturii se potrivește întocmai cu cele zise mai sus. Acela care vrea să se curățească, mai întâi trebuie să înceapă cu inima, dupăcum ne spune Scriptura, iar mijlocul de curățire este credința în făgăduințele lui Dumnezeu. Aceste trebuesc cunoscute, și ele se află în învățăturile lui Christos.

Totuși noi trebuie să facem deosebire între învățăturile lui Christos și învățăturile oamenilor. Învățăturile lui Christos sunt acelea pe care el însuși și Apostolii săi inspirați, ni le-au transmis prin Noul Testament. Învățăturile oamenilor sunt reprezentate în crezurile lor, dintre care cele mai multe sunt cu totul deosebite de ale Domnului, iar între ele toate se contrazic. Afară de aceasta, nu e destul să primim învățătura numai odată, căci, dupăcum ne spune Apostolul, noi primim această comoară a darului lui Dumnezeu în vase de lut, slabe și crepate. Iar dacă noi vom începe a mai primi învățătura, atunci în scurtă vreme nu vom mai avea nimic din aceeași comoară. De aceea e de lipsă ca în continuu să măsurăm cuvânt cu cuvânt și regulă cu regulă, reînviind mereu studiul planului divin al vârstelor, folosindu-ne de o icoană ajutor ce îngrijirea dumnezeiască ni l-a pus la îndemână, și căutând a ne supune cu toată puterea la îndemnul Apostolului: „Faceți-vă dar implinitori ai cuvântului, și nu numai auzători”.—Iacob 1:22-25.

A doua propunere a noastră e posibil ca la prima vedere să nu fie pe deplin apreciată. Poate că mulți, dacă nu toți, vor cugeta, că numai cei ce pot explica adevărul în modul cel mai clar și mai precis, să predice cuvântul, iar ceilalți să asculte și să învețe. Aceasta este adevărat în unele privințe. Noi nu spunem că cei ce nu sunt în stare să învețe

și nu înțeleg pe deplin planul lui Dumnezeu, să fie puși ca învățători. Este însă o mare deosebire în aceea, ca cineva să fie pus ca învățător—cum este cazul unui bătrân—și în a convoca o întrunire, unde fiecare membru al Noului Creațiunii să aibă ocaziunea a prezenta un cuget oarecare sau a pune întrebări, înțelegându-se bine, că aceste întrebări și cugete nu fac parte din părerea întregii adunări. În felul acesta se pot aduce la cunoștință unele idei gresite, sub formă de întrebări, cari la astfel de ocazii pot fi îndreptate. De aceea, toți cari sunt înaintați în adevăr și sunt în stare a-și dovedi credința pe baza Scripturii, trebuie să fie de față la aceste întruniri, pentru a arăta lămurit calea Domnului. Se naște întrebarea: Ce folos se poate trage dintr-o astfel de procedură? Răspundem că am văzut adeseori foloase, și încă foarte mari. Este greu, ba de multeori cu neputință, a exprima un lucru destul de simplu, încât dintr-o singură explicare să-l poată înțelege toți la fel, fie ei oricât de sinceri. La astfel de ocazii același adevăr se poate discuta din mai multe puncte de vedere,—o metodă de care s'a folosit și Domnul, arătând adevărul în diferitele sale pilde. Dacă un subiect se discută în felul acesta, atunci cunoștința devine mai lămurită și mai armonioasă. Noi trebuie să ne bucurăm dacă Evanghelia este predicată și-și află crezare în inimile flămânde, oricare ar fi uneltele întrebuintate, căci dupăcum spune Apostolul: „Unii predică pe Christos din ură și din pricire, iar alții de bunăvoie”. Numai bucura ne putem dacă cineva poate fi adus la cunoștința adevărată despre Domnul nostru Isus Christos, deși trebuie să regretăm mijloacele nepotrivite pentru această predică. Domnul, adevărul său și frații sunt aceia pe care-i iubim și cărora dorim a le servi. De aceea trebuie să ne bucurăm de tot ce poate servi acestui scop, făcând totul ce poate ajuta această înaintare și nimic ce ar împiedeca-o. Aceasta însă nu înseamnă că cei ce nu sunt capabili și cei lipsiți de logică trebuie să predice în Biserică, nici să ne închipuim că și cea mai illogică predică va fi încununată de succes. Chiar din contră. Dar cu toate acestea nu trebuie să disprețuim pe cei ce la diferite ocazii au fost o binecuvântare pentru unele minți, și cari de asemenea au fost folosiți și de Biserica primitivă.

Venim acum la a treia propunere a noastră. Oricât am

fi de convingși că avem adevărul, ar fi totuși neînțelept a respinge orice întrebare și orice idee, care în ochii bătrânului sau a adunării întregi s'ar părea greșită. O singură restrângere totuș trebuie făcută, și anume: întrunirile noilor fapte să nu aibe ca scop studiul afacerilor trecătoare, știința lumească sau învățături omenești, ci numai studiul cuvântului divin. Studiind planul divin, adunarea totdeauna trebuie să aibă în vedere deosebirea dintre principiile fundamentale ale învățării lui Christos și discuția asupra învățăturilor moderne, cari trebuie să fie în deplină armonie cu principiile fundamentale. Ca aceste discuții să poată fi auzite, trebuie să convocăm întruniri în scopul acesta, la orice timp de trebuință. Totuși asta nu înseamnă că același lucru să fie auzit iară și iară, îngăduind unui individ oarecare să zăpăcească fiecare întrunire cu vreo marotă deosebită. Această marotă ar trebui să fie ascultată și discutată într'un moment potrivit și în prezența unuia care cunoaște bine adevărul. Dacă adunarea află că această idee nu se unește cu Scriptura iar cel ce a adus-o înainte nu să lase conving, — în cazul acesta trebuie să i se interzică a mai aduce acest lucru în fața adunării, pentru un timp mai îndelungat (cam un an), iar după acest timp, dacă adunarea vopsește, poate să asculte din nou această chestiune.

Dacă nu am îngădui ca aceste lucruri să fie discutate, am putea ajunge la două pericole: Unul este pericolul de a cădea în situația ce domnește în bisericile nominale ale creștinătății, unde, afară de preotul sau predicatorul bisericii, nimeni nu are voie să vorbească un cuvânt, al doilea pericol este acela, că, dacă un individ are o idee (fie ea oricât de falsă și nerațională) ce lui i se pare cea mai apropiată de adevăr, el nu se va simți niciodată mulțumit, dacă nu va fi ascultat în mod înțelept. Iar dacă va fi ascultat, chiar dacă nu va fi convingt despre susținerea sa greșită, va fi totuș desarmat și nu va mai aduce această chestiune în fața aceloră cari a auzit și au respins părerea sa.

Cea de a patra propunere a noastră este următoarea: Sporirea cunoștințelor ne poate ușor abate dela supunerea și respectul cuvenit, oricât de ciudată s'ar părea aceasta susținere. Capacitatea noastră este atât de mică și timpul pentru studiul lucrurilor religioase atât de mărginit, încât

este cu puțină ca atențiunea noastră, îndreptată într-o anumită direcție, să negligeze celelalte ramuri de activitate. Creștinul nu trebuie să fie numai cap fără inimă, și nici numai inimă fără cap. „Spiritul minții sănătoasă” ne arată că trebuie să cultivăm toate roadele și darurile cari întrec și desăvârșesc caracterul. În zilele noastre se vede o aplecare contrară în toate meseriile—specializarea. Un lucrător pregătește o anumită parte de lucru, iar un altul pregătește alta, în aceeași meserie, așa ca pușini lucrători cunosc o meserie în întregime, cum era în vremurile trecute. Noua Creaură trebuie să se împotrivească acestei aplecări și trebuie să-și croiască cale dreaptă pentru picioarele sale, ca nu cultivând un dar, celelalte să fie neglijate.

Înșușirile cucerniciei se găsesc în fiecare om, fie în măsură mai mică sau mai mare. Aceste însușiri cheamă într-ajutor conștiința și speranța noastră. Dacă aceste sunt neglijate, rezultatul va fi că interesul și iubirea pentru adevăr vor scădea. Astfel, în loc ca inimile noastre să fie călăuzite spre o mai mare apreciere a iubirii Domnului și spre o mai mare dorință de a-I plăce, de a-L onora și de a-L servi, vom vedea că însușirile inferioare vor lua locul celor superioare, iar convorbirile noastre vor deveni mai mult ocazii pentru schimbări de cugete omenești, cari vor cuprinde combativitatea, ambiția, cearta și vanitatea. De aceea, Noua Făptură nu are lipsă de întruniri numai pentru rugăciune și laudă, ci credem că ea mai are lipsă și de o întrunire specială, de natură cucernică, odată pe săptămână, la care să se discute experiențele creștinești; nu în felul cum adeseori se întâmplă prin povestirea experiențelor de acum douăzeci de ani, ci prin arătarea experiențelor inimii, câștigate dela întrunirea din săptămâna trecută până la aceasta. Astfel de experiențe sunt foarte folositoare celor ce le aud; încurajându-i câteodată prin arătarea experiențelor favorabile, iar altădată mângâindu-i prin povestirea diferitelor încercări și greutăți. Astfel pot vedea că nu numni ei au fost încercați și ispitiți.

În felul acesta toți pot vedea cât de multă dreptate are Apostolul când scrie: „Nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, ca și cum vi s'ar întâmpla ceva straniu”. (1 Petru 4: 12) Vom vedea că toți din poporul Domnului sunt supuși încercărilor și greutăților de tot felul,

și astfel toți vor învăța a compătimi unul cu altul, iar cu aceasta va crește spiritul ajutorării și spiritul iubirii, va spori spiritul sfânt. Astfel de întruniri din mijlocul săptămânii s'ar putea folosi de un subiect amintit la întrunirea din Duminica trecută; iar acest subiect, fiind în mintea tuturor, ar trebui pus în legătură și armonie cu experiențele din fiecare zi. E sigur că fiecare creștin are o mulțime de ocaziuni pentru a câștiga învățături folositoare din viața sa zilnică. Dar cei mai mulți nu cugetă, nu observă, ci lasă ca aceste învățături folositoare să treacă nebagate în seamă și trag foloase numai din încercările mari și grele ale vieții, pe când ar fi putut învăța mai ușor din experiențele lor zilnice sub conducerea Domnului.

Să ilustrăm: Presupunem că subiectul săptămânal a fost „pacea lui Dumnezeu”, după textul: „Și a lui Dumnezeu pace care este mai presus de orice minte va păzi inimile și gândurile voastre în Christos Isus”. (Filip. 4: 7) Fiecare dintre frați ar trebui să bage de seamă în ce măsură a fost îndeplinită această Scriptură în propriul său caz, și cari întâmplări au împiedecat și conturbat această pace, aducând neliniște și nemulțumire. Aceste experiențe, precum și învățăturile trase din ele, povestite de fiecare, nu vor trage atenția unul altuia numai asupra încercărilor lor proprii, ci le vor întregi prin învățăturile și experiențele altora. Astfel își vor lărgi simpatiile unul față de alții și frumusețile păcii vor ocupa tot mai mult locul certelor. Pacea lui Dumnezeu va umplea tot mai mult inimile noastre și se va vedea tot mai clar cum e cu puțință a avea această pace chiar și în mijlocul tulburărilor și năcazurilor, pe care noi nu le putem stăpâni. Caracterul acestor întruniri va fi un sprijin pentru fiecare mai departe. Acela care-și dă mai bine seama de propriile sale slăbiciuni, și care se străduiește a crește în darurile spiritului, va fi cu atât mai serios în devotamentul său față de Domnul și în dorința de a fi pe pl-cul său, împărtășindu-se tot mai mult de spiritul său sfânt.

Este știut că la aceste întruniri, ca și la toate celelalte, cel mai mare bine poate fi câștigat prin păstrarea ordinei; nu o ordine care să distrugă orice viață și libertate a întrunirii, ci o ordine care să apere libertatea și să combată aserhia și desordinea, într'un mod blând, iubitor și înțelegător.

De pildă, scopul întrunirii ar trebui să fie știut mai dinainte, și este datorința conducătorului să se ție de dănsul, lăsând atâta libertate cât îngăduie iubirea. Toți ar trebui să știe, că aceste nu sunt întruniri pentru întrebări și discuții generale, și nici pentru predică; că pentru aceste scopuri sunt alte întruniri, unde oricine, care vrea să întrebe sau să vorbească ceva, sau dacă dorește s'a-asculte o vorbire, este primit cu bunăvoință! De aceea, pentru a păstra ordinea în aceste întruniri, e de lipsă ca numai conducătorul să răspundă sau să corecteze, dar și el numai acolo unde este de lipsă. Apoi conducătorul trebuie să bage de seamă ca măturile să nu fie prea lungi, ca să nu devie plictisitoare, și nici să împiedece pe ceilalți membri a vorbi, iar întrunirea nu trebuie să fie prolongată dincolo de timpul hotărât. Deoarece toate aceste lucruri cad în sarcina conducătorului, se presupune că acesta este un prebiter al Bisericii. Un novice, caruia îi lipsesc experiențele trebuitoare, având chiar cele mai bune intenții, poate fi sau prea îngăduitor sau prea aspru pentru aplicarea regulilor stabilite în scopul acesta. Chiar de aceea, conducătorul unei astfel de întruniri trebuie să fie un bătrân, sau unul care poate să ocupe locul de bătrân al adunării; el trebuie să cunoască bine cuvântul lui Dumnezeu, să aibă experiențe în daruri și în învățătură, încât să fie în stare a încuraja și sfătui, prin răspunsurile sale, pe cei ce depun diferitele mărturii ale experiențelor lor. Căci „un cuvânt la timpul său cât de bun este”, — de multeori mai bun decât o vorbire întreagă, în alte împrejurări.—Prov. 15:23.

În cele de mai sus am discutat interesele diferitelor întruniri, totuși în amănunțime am discutat numai pe cea din urmă,—aceea pe care o socotim mai importantă dintre toate, întrunirea cea mai folositoare pentru creșterea spirituală. Să observăm acum care ar fi cele mai bune arânduri pentru celelalte adunări. Bine înțeles că acestea vor varia după împrejurări, situație și numărul ce constituie adunarea. Dacă numărul fraților se ridică până cam la cincizeci, și dacă unii dintre ei ar fi în mod deosebit capabili și talentați pentru vorbiri publice, cât și pentru o clară expunere a adevărului, atunci credem că o vorbire pe săptămână ar fi folositoare, la care să se invite prieteni, vecini și alții cari doresc s'asculte Cuvântul. Dacă însă Domnul nu s'a îngrijit

de astfel de serviri, cari să poată ține o vorbire clară și la loc despre un subiect scriptural în fața publicului, în cazul acesta credem că e mai bine să nu se facă nici o adunare la care să se țină predici, ci să se trateze un subiect sau un text de către mai mulți, cari sunt în stare să lămuirească câte-o parte din subiect. În felul acesta doi sau trei ar putea vorbi în Duminica aceasta, iar doi sau trei în Duminica viitoare, și așa pe rând. Se pare că interesele Bisericii sunt mai bine apărute, când fiecare din ei se da dreptul să vorbească în măsura talentului său. Inșă totdeauna ținând seamă ca aceasta să se facă cu toată umilința și cât se poate de clar, deoarece aceste sunt calitățile de competență în serviciul adevărului—nu oratoria și florile de stil.

Deci cea mai importantă întrunire după cea descrisă ca întrunire de mărturie, credem că este aceea la care toți au dreptul să vorbească pe rând, sub diferiți conducători. La aceste întruniri se poate lua ca discuție un subiect sau un text scriptural, iar bătrânul care va conduce întrunirea viitoare, trebuie să fie însărcinat cu autoritatea de a împărți textul sau subiectul cu o săptămână înainte între frații cari nu să trateze acest subiect, pentru ca fiecare să se poată pregăti cu dovezile de lipsă subiectului său. Pentru această pregătire, pe lângă Sf. Scriptură, vor afla că „Studiile în Scripturi” și „Turnul de Veghere” sunt foarte folositoare. Fiecare vorbitor va putea apoi să-și expună subiectul printru cuvintele sale, însoțit de textele scripturale și de extrasele din „Studii în Scripturi” și „Turnurile de Veghere”.

După ce adunarea a fost deschisă prin cântări și rugăciune, conducătorul trebuie să ia subiectele la rândul său; iar după ce fiecare vorbitor și-a prezentat subiectul, întreaga adunare poate pune întrebări, sau își poate exprima părțile contrare asupra celor spuse de vorbitori. Dacă adunarea nu este aplecată la discuție, atunci conducătorul ar trebui s'o provoace prin întrebări iscusite. Și pentru ca să nu se nască neplăceri personale, vorbitorii totdeauna trebuie să-și adreseze observațiile conducătorului, și nicidecum unul altuia. Conducătorul nu trebuie să ia parte la discuție decât la conducere, și trebuie să fie în stare a rezuma pe scurt întreaga discuție, din punctul său de vedere, înainte de a închide întrunirea, prin lauda și mulțumire Domnului.

Fiecare punct poate fi cerșetă cu deamănăntul, și întregul subiect lămurit în așa fel, încât toți să-l poată înțelege. Iar dacă subiectul este mai complicat, atunci conducătorul ar putea rezuma și exprima părerea sa la sârșitul fiecărei jătări a subiectului. Nu cunoaștem o întrunire mai potrivită decât aceasta, pentru studiul amănunțit al cuvântului divin. Credem că pentru poporul Domnului, aceste întruniri sunt cu mult mai folositoare decât predica, obișnuită aproape la toate întrunirile.

O întrunire de fel 1 această cuprinde în sine toate amănunțile arătate la punctele 1-3. Cu privire la primul punct, cei însărcinați cu conducerea au deplina posibilitate și ocaziune să-și exercite tot talentul ce-l au. În ce privește punctul 2, toți au ocaziunea să pună întrebări și să-și spună părerile față de cele discutate. Iar punctul 3, și el este realizat la o astfel de întrunire, deoarece fiecare subiect este spus întregii adunări cu o săptămână înainte de discuție.

Toți dăruiesc parte la aceste întruniri, ar trebui să aibă privilegiul de a pune întrebări și a propune subiectele pentru discuție. De aceea, spiritul iubirii și al îndurării, al ajutorării și al considerațiunii, ar trebui să pătrundă pe fiecare, în așa măsură, încât toți să-și dorească dreptul la astfel de discuții. Dacă vreunul ar avea o dorință specială pentru a prezenta un subiect presupus a fi contrar cu părerea adunării, însă nu contrar cu principiile fundamentale ale evangheliei, el trebuie lăsat să-și lămurească și să dovedească subiectul pe deplin, după aceea toți membrii adunării sunt liberi să-și spună părerea asupra subiectului prezentat, iar vorbitorului i se vor da câteva minute pentru a răspunde la contrazicerile celorlalți. Pe urmă conducătorul va face un rezumat din toată discuția și cu acesta se va încheia adunarea.

O altă întrunire care s'a dovedit folositoare pentru studiul cuvântului divin, este cunoscută sub numele de „Cercetare pentru studiul Bibliei”. În aceste cercuri nu se citește numai, ci se studiază planul divin în mod sistematic, în toate fazele sale. Volumele „Studii în Scripturi”. în care planul divin este explicat în chip lămurit, servesc într'un mod minunat la studiul Bibliei în aceste cercuri berecane. Spre folosul tuturor este însă de lipsă ca conducătorul

cât și adunarea, să facă o clară deosebire între „a ceti” și „a studia”. În ce privește cetirea, toți prietenii pot s'o facă tot atât de bine, ba încă și mai bine, acasă la ei. Scopul acestor studii este ca să se lămurească o anumită latură a unui subiect, arătat de unul sau mai multe aliniate, discutându-l între dâșii și dovedindu-l cu texte din Scriptură, și astfel lămurind chestiunea în toate amănuntele ei, întrucât este cu putință, ar fi de dorit ca fiecare membru al cercului să-și exprime părerea asupra acestei chestiuni, înainte de a trece la alt punct. Unele din aceste cercuri bereane au avut lipsă de 1-2 ani pentru studiul unui singur volum al „Studiilor în Scripturi”—și asta spre interesul și folosul lor. (În legătură cu adunarea din Brooklyn, sunt 24 cercuri de studii bereane, cari se țin în diferite părți ale orașului și în sălile potrivite pentru prieteni și ascultători. Ele sunt conduse de diferiți bătrâni de adunare.)

„ORICINE FIE PE DEPLIN ÎNCREDINȚAT ÎN AL SĂU CUGET”

Toate mințile sănătoase se bucură ajungând la o clară hotărâre cu privire la fiecare latură a adevărului. Apostolul ne spune, că fiecare membru al Bisericii ar trebui să se străduiască a ajunge la o hotărâre „în propriul său cuget”. Totuși este o greșală generală a încerca și a face ca toți să hotărască acelaș înțeles cu privire la cuvântul lui Dumnezeu. Este natural să dorim ca toți să vadă și să înțeleagă la fel; totuși nu este înțelept să așteptăm așa ceva, când știm că toți suntem căzuți, nu numai trupește dar și sufletește. Apoi, deosebirea de educație este o altă piedică însemnată, care nu ne lasă să vedem toate lucrurile la fel.

Oare nu ne spune Apostolul să fim „toți de acelaș gând”? Nu ne spune el oare, că toți vom fi învățați de Dumnezeu, ca toți să căpătăm spiritul minții sănătoase? Nu ne mai spune oare că trebuie să ne așteptăm a spori în daruri și cunoștințe, clădindu-ne unii pe alții în cea mai viată credință?

Da, aceste toate sunt adevărate. Dar pe de altă parte nu ni se spune că vom ajunge aceste daruri la o singură înfrunire. În poporul Domnului nu există numai minți deosebite, experiențe și educații deosebite, ci și deosebire de vârstă a Noilor Creaturi—unii sunt încă copii în Christos, pe

când alții sunt adolescenți, iar alții sunt bărbați în Christos. Deci nu trebuie să fim surprinși când unii înțeleg mai încet decât alții, și de aceea se lasă mai greu convinși în propriul lor cuget, cu privire la unele „lucruri mai adânci ale lui Dumnezeu”. Ei trebuie să înțeleagă mai întâi principiile fundamentale ale adevărului, și anume: că toți am fost păcătoși și că prin iertfa depusă pe Golgota de Isus Christos am fost răscumparați, și că acum trebuie să facem școala lui Christos, pentru a fi vrednici de împărăție și slujba ei, și că nimeni nu poate intra în această școală dacă nu se consacră pe deplin Domnului. Oricine dorește să intre în Noua Creațiune, mai întâi trebuie să recunoască și să creadă aceste lucruri, altfel nu poate fi recunoscut ca frate în Christos. Trebuie însă să avem răbdare unul cu altul, și îngăduință față de cindărienile caracterului fiecăruia, susținute de iubirea frățească, care va spori fiecare dar al Spiritului în proporție cu apropierea noastră de măsura deplină a iubirii.

Astfel, toate întrebările, toate răspunsurile și toate observațiile, din partea celor prezenți, trebuie adresate conducătorului, afară de cazul când conducătorul vede că ar fi mai potrivit ca respectivul să se adreseze direct ascultătorilor. După ce unul și-a spus părerea, el trebuie să asculte liniștit părerea celorlalți și să nu creadă că el trebuie să răspundă la toate, spunându-și din nou părerea sa. Recunoaștem că fiecare latură a adevărului este importantă, și că cea mai mică greșală poate fi dăunătoare, și că poporul Domnului ar trebui să se roge și să se străduiască a ajunge la o unitate de cunoștințe, totuși nu putem nădăjdui că aceasta o vom ajunge prin forță. Unitatea de spirit, bazată pe principiile adevărului, este un lucru de mare însemnătate; iar acolo, unde această unitate este realizată, putem avea încredere, că Domnul nostru va conduce pe toți aceștia pe calea întregului adevăr. De aceea, credem că conducătorii turmei Domnului au lipsă de înțelepciune, iubire și forță specială de caracter, ca la sfârșitul fiecărei întruniri, acela care a condus-o, să fie în stare a rezuma descoperirile scripturale, ca fiecare să rămână sub influența lor binefăcătoare—exprimându-se într'un mod clar, pozitiv și iubitor—însă niciodată în chip dogmatic, afară doar când e vorba de principiile fundamentale ale credinței.

SERVICII PENTRU ÎNMORMÂNTARE

În cazurile de înmormântare, când prietenii prezenți sunt cuprinși de mai multă sau mai puțină tristețe;—răceala cadavruului, ochi umezi ai asistenței, doliul ei, etc, toate acestea contribuie la ne da impresia și convingerea că moartea nu e prietenă omului, ci dușmanul său. Prin urmare, astfel de împrejurări sunt foarte potrivite pentru înfățișarea adevărului, și ar fi la loc a le întrebuința în scopul acesta. Mulți dintre cei ce sunt în adevărul prezent, primile impresii de adevăr le-au primit printr'un discurs de înmormântare. Apoi mulți vor asista la astfel de ocazii, cari altminteri, fie din cauza prejudecății sau frică de prietenii lor, nu iau parte niciodată la serviciile adevărului. Din acest punct de vedere suntem de părerea că aceste ocazii să fie folosite cât se poate mai mult. Acolo unde cel decedat este credincios, iar familia sa se opune, el ar fi trebuit să lase o cerere ca cineva, care reprezintă adevărul, să vorbească amicilor săi cu ocazia înmormântării sale. Când e vorba de un copil decedat, și amândoi părinții sunt pe calea adevărului, lucrul se aranjează dela sine. Dacă însă numai unul dintre părinți este pe calea adevărului, iar celălalt se opune, răspunderea cade asupra tatălui, cu toate că și soția ar putea să-și spună părerea, dacă ar fi lăsată în considerare de către bărbatul ei, fără ca el să încunjure răspunderea sa față de Domnul, fiind capul familiei.

În multe din aceste mici adunări, se găsesc frați cari sunt în stare să țină un discurs interesant și potrivit într-o astfel de împrejurare, fără a avea lipsă de sfaturile noastre sau ale altora. Însă în majoritatea acestor mici grupuri de consacrați, lipsește talentul pentru un astfel de discurs, și de aceea oferim unele idei cu privire la o metodă mai potrivită de a conduce astfel de servicii. Este de dorit ca frațele conducător să nu fie o rudă apropiată cu cel decedat. Dacă nu este obișnuit cu discursuri publice și cunoscut cu subiectul, atunci este mai bine ca vorbitorul să-și citească discursul în fața publicului. E bine ca manuscriptul să fie scris în chip cîțel, sau să fie scris la mașină, și apoi citit acasă de mai multeori, pentru ca atunci, când va fi citit în fața publicului, să fie cât se poate de lămurit. Mai suntem de părerea, că, dacă nu se găsește un frate pentru îndeplinirea acestei slujbe, nu s'ar face nici o greșală în-

sărcinând pe o soră să citească,—în cazul acesta ea trebuie să fie cu capul acoperit.

Oferim următoarele păreri pentru conducerea unei slujbe și pentru un discurs la înmormântarea unui frate în Domnu:

1. Slujba se începe cu o cântare sau mai multe, cântate încet: „Mai aproape Doamne către tine”—„Îndrumează-ne cu lumina ta”—„Adormi-vom dar nu pe veci”, etc.

2. Dacă cineva din familie este membrul unei alte confesiuni și ar dori ca preotul său să ia oarecum parte la slujbă, atunci ar fi la loc să-l pue să citească câteva versuri din Scriptură despre înviere, sau să înalțe o rugăciune sau amândouă. Dacă această dorință nu există, atunci lăsăm punctul 2 și trecem la al treilea.

3. REZUMATUL UNUI DISCURS LA ÎNMORMÂNTARE

Iubiți prieteni! Ne-am adunat aici spre a da cinstea și respectul ultim memoriei prietenului și fratelui nostru, ale cărui rămășițe pământești le vom încredința mormântului, țărâna devenind iară țărână și cenușa iară cenușă.

Deși nimic nu este mai obișnuit în viața decât moartea, precedată de cei alții factori ai săi: boale, suferințe și năcazuri, totuși, ca ființe inteligente, ne este cu neputință să ne obișnuim cu o astfel de rupere momentană a legăturilor de prietenie, iubire și frăție. Oricum am judeca, lucrul acesta este dureros, deși noi ca creștini n'ar trebui „să ne întristăm ca cei ce n'au nădejde”, dupăcum spune Apostolul. Și ce poate fi mai potrivit pentru noi astăzi decât a cerceta, și a ne convinge despre buna speranță, care ne este arătată în Evanghelie ca balzamu din Ghilead, care este în stare să vindece toate suferințele pământești, cum nimic altceva nu le poate vindeca.

Totuși, înainte de a cerceta speranțele ce ni le arată Evanghelia—speranța învierii morților, speranța unei vieți viitoare în împrejurări cu mult mai bune decât cele de astăzi—ne lovim de întrebarea: Dece avem lipsă de o astfel de speranță? Dece să nu fim mai bine scăpați de moarte, decât să fim daruiți cu speranța învierii din morți? De ce îngăduie Dumnezeu să trăim numai câțiva ani, și aceștia plini de năcazuri? De ce sunt rupte legăturile de inimă și familia disrupsă de acest mare dușman al omenirii, moartea,

care în timpul celor șase mii de ani trecuți, a nimicit aproape cincizeci miliarde de oameni, frați de-ai noștri după trup, toți copiii ai lui Adam? O minte cugetătoare nu găsește o întrebare mai importantă decât aceasta.

Necredința susține, că omul, fiind numai animalul cel mai superior dintre toate animalele de pe pământ, se naște, trăiește și moare ca și animalele, și de aceea nu există o viață viitoare pentru om. Deși ne-am cutremurat la acest gând, totuși prin experiența noastră proprie n'am putut dovedi contrariul. Am ascultat însă cuvântul Tatălui nostru din cer, care ne glăsuiește pace prin Domnul nostru Isus Christos. Vestea păcii pe care Mântuitorul o vesteste urmașilor săi, nu tăgăduiește faptele, nu spune că nu este durere, tristețe și moarte. El însă ne spune: „Eu sunt învierea și viața”. Apoi ne mai spune că „toți cari sunt în morminte vor auzi glasul lui și vor ieși afară”. Aceste cuvinte, cari sunt contrare necredinței, ne sunt dragi și scumpe. Ele ne aduc speranță, iar speranța ne aduce pace, pe măsură ce învățăm a cunoaște și a ne încrede în Tatăl ceresc și Fiul său, ale cărui cuvinte le-am auzit și care îndeplinește planurile strălucite ale Tatălui.

Cu toții am crescut în învățătura greșită, că răsplata păcatului lui Adam, blăstăm, pedeapsa, urma să fie chinul veșnic; că noi și întreaga omenire am moștenit această pedeapsă îngrozitoare, ca rezultat al păcatului lui Adam; și că numai urmașii adevărați ai lui Isus, sfinții consacrați, vor scăpa de chinurile veșnice. Dupăcum însă vedem, cuvântul lui Dumnezeu nu ne arată o astfel de hotărîre nedreaptă și aspră; din contră, Sf. Scriptură ne spune lămurit, că plata păcatului este moartea, că viața veșnică este un dar dela Dumnezeu, și că nimeni nu poate avea acest dar, decât cei ce se unesc cu Fiul iubit al Tatălui. Vedem deci, că cei păcătoși, neavând viață veșnică, nu pot suferi chinuri veșnice. Declarația scripturală este foarte simplă și rațională: „Toți nelegiuirii vor fi nimiciți de Dumnezeu”.—Psalm 145:20.

Observați cât de limpede i s'a spus lui Adam acest lucru, când el a fost pus la încercare; aci trebuie să căutăm declarația Tatălui ceresc spre a vedea care este pedeapsa mâniei sale adevărate. Domnul a purtat destulă grijă pentru primii noștri părinți, dăruindu-le pomii dătători de viață ai

Paradisului, și încercându-le numai ascultarea, prin oprindu-i a gusta din rodul unui anumit pom. Această neascultare a fost cauza izgonirii omului din Paradis și condamnării lui la moarte, care mai dăinuiește și astăzi, și încă din ce în ce mai mult. Căci toți putem vedea, că viața mijlocie a omului, astăzi este cu mult mai scurtă decât pe timpul tatălui Adam, care „a trăit nouă sute și treizeci de ani”.

Cuvintele Domnului cu privire la aceasta sunt următoarele: „În ziua în care dintr'insul vei mânca, vei muri cu siguranță” Apostolul Petru ne spune, că această zi a fost de o mie de ani, dupăcum stă scris: „Nu uitați, fraților, că o singură zi la Domnul este o mie de ani”. În decursul unei astfel de „zile” muri Adam, și nimeni dintre urmașii săi n'a trăit o zi de o mie de ani. Sentința dată lui Adam pentru păcatul său, nicidecum nu arată, că Dumnezeu ar fi avut de gând să-și chinuiască creaturile sale. +edeapsa pentru păcat este numai distrugerea vieții prezente împreună cu toate durerile și suferințele ei. Dumnezeu a zis: „În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până ce te vei întoarce în pământul din care ești luat, că țărână ești și în țărână te vei întoarce”.—1 Moise 2: 17; 3: 19; 2 Petru 3: 8.

De sigur e o mare bucurie pentru noi când aflăm, că învățătura despre chinul veșnic cu toate grozăviile lui este falsă și nu este din Biblie, ci din „timpurile întunecate”. Ascultați explicația dată de apostolul Pavel, care este în deplină armonie cu ceea ce-a spus Dumnezeu că se va întâmpla cu omul, dacă va mânca din pomul oprit: „Drept aceea, dupăcum printr'un om intră păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentrucă toți păcătuiră”. (Rom. 5: 12) Poate fi o explicare mai lămurită și mai mulțumitoare, în ce privește moartea, decât aceasta care ne-o arată cuvântul lui Dumnezeu? Vedem că moartea este o urmare a păcatului; că tatăl Adam prin neascultare și-a pierdut toate drepturile la viață și a căzut sub blăstămul suferințelor, năcazurilor și a lipsurilor de tot felul, și așa se stinge încetul cu încetul în moarte; și că noi, în urma păcatului moștenit, cu toții trebuie să urmăm același drum de suferințe și năcazuri și pe urmă să ne stingem în mormânt. Această explicare ne mulțumește judecata și corespunde cu faptul, că copilul care nu are

mai mult decât o zi sau o lună, suferă durerea morții tota-
sa ca și cei ce traiesc mai mulți ani și iau și ei parte la
înmulțirea păcatelor prin faptele lor. „Că iacă, întru țara-
delegi n'am născut, și în păcate n'a conceput mama mea”.
„ofi au păcatuit și au pierdut măr ea lui Dumnezeu”.

Dar unde este acumă speranța? Ce ajutor putem găsi
pentru o stare atât de tristă? Ce se poate face pentru cei
ce suferă acumă în întreaga lume, și ce se poate face pen-
tru cele cincizeci miliarde de oameni cari sunt în mormânt?
Răspunsul nostru este, că ei dela sine nu pot face nimic:
De șase mii de ani să luptă omenirea să scape de boale,
surerințe și moarte și totul esie înzădar; nici o speranță
nu putem avea în această luptă. Speranța noastră este la
Domnul. Dumnezeuul mântuirii noastre. El a hotărât o mân-
tuire iar Biblia descoperă glorioșul plan al veacurilor, pe
care Dumnezeu îl înlăpătește pas cu pas. Primul pas a
fost pasul răscumpărării, plățirea pedepsei noastre de moar-
te. Această răscumpărare a fost îndeplinită de către Dom-
nul nostru Ieșus Christos, care „muri ca să ne poată aduce
la Dumnezeu”. Nimeni din omenirea condamnată nu se
putea răscumpăra nici macar pe sine, decum pe altul, după
cum ne spune Profetul: „Frate pe frate nu poate răscumpă-
ra dela moarte, nu poate da lui Dumnezeu prețul răscum-
părării sale”. (Psalm 49:8) Dar neputința omului a devenit
ocazia lui Dumnezeu. El a trimis pe fiul său Ieșus, care dă-
du pentru noi viața sa nepătată, „sfântă, nevinovată, deose-
bită de păcătoși”. Această viață, Dumnezeu a primit-o ca
preț de răscumpărare pentru viața condamnată a lui Adam,
fiindcă noi n'am fost osândiți din vina noastră, ci prin „ne-
ascultarea unui singur om”. Deaceia Dumnezeu poate fi
drept eliberându-ne de pedeapsa prin ascultarea și jertfa
unui singur om, Domnul nostru Ieșus Christos. Despre el
este scris: S'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru
toți, dovada pentru timpurile sale cuvenite”. — I Tim. 2:6.

Să observăm iubiți prieteni, că Ieșus n'a răscumpărat nu-
mai Biserica, ci dupăcum ne arată Scriptura: „Și el însuși
este ișpășire de păcatele noastre, dar nu numai de ale noa-
stre, ci și de ale lumii întregi”. (I Ioan 2:2) Mulțumim
Domnului! Iată avem baza speranței pe care ne-o arată
Apostolul. De aceea ni se spune să nu ne întristăm ca și

ceialaltă cari n'au speranță, sau care n'au decât o speranță trecătoare, sebarată pe cuvântul lui Dumnezeu.

Dar va zice cineva, e multă vreme de când a murit Isus. De ce se mai îngăduie ca păcatul și moartea să nimicească omenirea, dacă surtem răscumparați? Răspunsul este următorul: Dumnezeu a amânat trimiterea țerifei timp de patru mii de ani, și totuși mai amână și trimiterea binecuvântării, până când sosește „timpul hotărât de dânsul”. Scopul amânării, explicat în Sf. Scriptură, este dublu și anume:

Întai spre a îngădui nașterea unui număr de oameni, pentru a umplea și popula întreg pământul, în timpul restaurării, când acesta va deveni Paradisul lui Dumnezeu. În timpul de acum oamenii câștigă destule experiențe cu păcatul și moartea, și învață o lecție foarte înălțătoare, adică: marea nelegiuire a păcatului, îndată ce va veni timpul Domnului, pe care îl credem foarte aproape, el își va îndeplini făgăduința, stabilind împărăția sa pe pământ.

Această împărăție va lega pe Satan, va nimici toate puterile și influențele cari astăzi cauzează păcatul și moartea, iar cunoștința de Dumnezeu va umple tot pământul. Astfel Christos va binecuvânta omenirea și o va înalta pas cu pas la desăvârșirea în care a fost creată—la chipul lui Dumnezeu, înălțat prin tatăl Adam până nu păcătui. Acest timp de binecuvântare este numit împărăția de o mie de ani, după care Christos ne-a învățat să ne rugăm: „Ve împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ”. Va fi lipsă de întreaga zi de o mie de ani pentru îndeplinirea lucrului de binecuvântare și restaurare și pentru stabilirea dreptății pe pământ. Binecuvântările din această și de o mie de ani nu vor fi dăruite numai celor șasesprezece sute de milioane ce trăiesc acum pe pământ, ci și celor cincizeci de miliarde cari au intrat în mormânt în marea închisoare a morții, din care Domnul Isus îi va chema în împărăția sa, dupăcum el însuși spune: „Eu am cheile morții și ale mormântului”.—Apoc. 1:18.

În al doilea rând, iubiți prieteni, Domnul a amânat binecuvântarea lumii cu scopul, ca în timpul evangheliei, adică, dela prima până la a doua sa venire, să-și aleagă din omenirea răscumpărată „o mică turmă”, „o clasă aleasă”, ucenicii sau sfinții cari urmează în urmele sale. Astfel el cau-

lă o clasă deosebită, „o preoție împărătească”, care va fi unită cu dânsul în această împărăție de o mie de ani—nu pentru a deveni părtaşă la restatornicirea pământească, oricât de perfectă și glorioasă ar fi această restatornicire—ci pentru o favoare mai înaltă, asemenea cu Domnul, înțelegând spirituale, părtașe la natura dumnezească, mai presus decât îngerii. Ce speranță minunată este aceasta, și ce încurajatoare pentru orice inimă care a auzit de această invitație și a devenit un discipol, un urmaș al lui Isus, căutând a călca pe urma pașilor săi! Ce mare privilegiu va fi acela de a fi părtaş la o astfel de glorie, onoare și nemurire, dupăcum se va împărți Biserica la prima înviere! A fi unit cu Domnul pentru a împărți binecuvântările lui Dumnezeu asupra creaturii gemânde! Da, atunci, în împărăția lui Dumnezeu, Spiritul și Mireasa vor zice „vini și cine dorește, să ia apă de viață în dar”. (Apoc. 22: 17) Vedem că Domnul are două cauze bune, pentru care amână binecuvântarea lumii, după ce a depus jertfa pe Golgota. Și noi ne putem bucura de această amânare, și de privilegiile la care suntem chemați spre a ne face sigură chemarea și alegerea.

Iată, iubiti prieteni, o expunere scurtă a speranțelor ce l-au călăuzit pe iubitul nostru frate, a cărui memorie o onorăm astăzi. Aceste speranțe au fost ca o ancoră pentru sufletul său, cari l-au împuternicit a sta ferm pe partea Domnului și a-și împreuna soarta alături de cei ce recunosc pe Domnul și-și poartă zilnic crucea, urmându-l pe dânsul. Prietenul nostru avea calități nobile pe care mulți dintre dumneavoastră le-ați cunoscut de sigur. Totuși speranțele noastre pentru dânsul nu se bazează pe presupunerea că era perfect, ci pe faptul că Isus Christos era Mântuitorul său, și că acela care se încrede întru Isus nu va fi niciodată rușinat, ci va ieși învingător. Fără îndolală că iubitul nostru frate avea calități însemnate pe cari cu toții le-am putut cîmpia, însă nu avem lipsă de modele omenești. Dumnezeu însuși ne-a dat o pildă glorioasă prin Fiul său, pe care noi toți trebue să ne străduim a-l copia. Facem bine când nu ne uităm unul la altul, ci la chipul perfect al Domnului Isus Christos. Am face iară bine dacă am trece cu vederea slăbiciunile naturale, ce le are toată omenirea prin căderea lui Adam, amintindu-ne că la urmașii Domnului

toate acestea sunt acoperite cu haina dreptății sale, așa încât ei pot să fie primiți de Dumnezeu „în cel iubit”.

În cele din urmă, iubiți prieteni, să învățăm o lecție despre scurttimea vieții prezente, și că în timp ce Dumnezeu a pregătit mari binecuvântări pentru toată lumea, noi cari am auzit de darul și mântuirea prin Isus, avem privilegiul și ocaziuni speciale, și de aceea și răspunde corăspunzătoare cu acestea. După cum spune Apostolul: „Acela care are nădejdea aceasta într'însul, se curățește pe sine”. Dacă dorim să fim cu Domnul, părtași la gloria sa, și asociații săi în lucrarea sa viitoare, știm că asta înseamnă să ne transformăm caracterele, că inimile noastre trebuie să fie înalte, că noi trebuie să devenim curați nu numai la inimă, ci în măsură ce noua minte poate să supravegheze aceste corpuri nedesăvârșite prin cădere, noi trebuie să ne mai curățim și vorbele și faptele. Trebuie să ne amintim că nu e destul să ne acoperim cu haina dreptății lui Christos, ci trebuie să cultivăm în sufletele noastre și darurile spiritului; iar hotărârile cele bune ne vor fi de mare folos în această direcție. De aceea să luăm din nou hotărîrea, în aceste momente solemne, de a ne strădui să călcăm pe urmele Domnului, ca lumina adevărului și darului său să lumineze din ce în ce tot mai mult viața noastră. Să ne străduim ca lumea să devie mai bună și mai fericită pe fiecare zi ce trece, iar pe cât ne va fi cu putință să preamărim pe Domnul prin corpul și spiritul nostru care sunt ale lui. Amin.

4. Discursul poate fi urmat de rugăciune, rostită de vorbitor sau de un frate cunoscut bine cu adevărul. Niciodată să nu se cheme un preot de altă credință pentru a rosti o rugăciune la încheierea discursului. Prin rugăciune trebuie să se aducă mulțumiri speciale lui Dumnezeu pentru darurile sale în Isus Christos, cerându-se binecuvântarea cerească pentru toți cei prezenți, și mai ales pentru familia îndoliată.

5. Slujba poate fi stârșită printr'unul sau două versuri dintr'o cântare potrivită, cum am arătat înainte.

6. După părerea noastră, numai câteva cuvinte ar trebui rostită la groapă, după coborîrea sicriului.

VARIEREA DISCURSULUI POTRIVIT ÎMPREJURĂRILOR

Se înțelege dela sine că discursul de mai sus, ar fi potri-

vit și pentru o soră, schimbându-se cuvântul „frate” prin cuvântul „soră”. Când va fi vorba însă de o persoană din lume, sau de cineva care nu dorește să fie socotit printre cei consacrați, atunci va fi lipsă de mai multe schimbări, pe care persoana capabilă de a ține un discurs, le va găsi ușor.

În cazul unui copil, fie din părinți credincioși sau nu, discursul poate fi schimbat după trebuință. Se va vorbi despre morți ca „tânărul nostru prieten, tăiat în floarea vârstei de coasa nemiloasă a morții; iar dacă e vorba de un copilăș mic, putem lua ca text următoarele texte scripturale: „Oprește-ți vocea dela plâns și ochii tăi dela lacrimi, căci înalta ta va fi răsplătită, zice Iehova; și copii tăi se vor întoarce înapoi din pământul inamicului”. (Ier. 31: 16-17) Într-un astfel de caz este bine să insistăm asupra faptului că, deoarece copiii atât de tineri nu pot face păcate de moarte, se adverează susținerea Scripturii că prin neascultarea unui singur om a intrat păcatul în lume, având ca pedeapsă moartea.

ZECIUELI, COLECTE, ETC.

Atât cât ne putem da seama, niciuna din aceste comunități ale Domnului nu se ocupă cu colecte publice. Dela început noi am lós contra acestor colecte, nu pentru că aflăm că procedeul acesta ar fi vinovat și că Sf. Scriptură l-ar condamna întrucâtva, ci din cauza că banul domnește în toate confesiunile Creștinătății nominale, iar încunjurarea acestei colecte ar fi spre lauda și mărirea lui Dumnezeu. Oameni cari toată viața lor au fost ocupați cu strângerea de bani, ajung lesne să creadă, că o mare parte a predicilor și învățăturilor se fac cu acopul de a produce bani.

Nu numai Sf. Scriptură susține că majoritatea credincioșilor Domnului se compune din săracii acestei lumi, dar experiența noastră dovedește același lucru, că nu mulți dintre cei bogați, dintre cei mari, dintre cei nobili, ci mai cu seamă „săracii acestei lumi sunt bogați în credință”. Unul dintre cei ce Domnul le-a deschis ochii pentru lumina adevărului prezent, sunt cuprinși de un zel și energie pentru slujba adevărului, cât și de o mare dorință de a lăsa lumina lor să strălucească spre gloria Tatălui și a Fiului, încât mulți creștini nominali sunt inclinați a întreba: care e mo-

Ţelul și scopul acestui zel? Ce folos îți va aduce aceasta, de cauți a mă interesa, împrumutându-mi cărți și cheltăindu-ți timpul spre a-mi atrage atenția asupra acestor lucruri din Biblie? Venind însă la adunare unde nu se face colectă de bani, acești oameni vor fi cu atât mai convinși, că zelul și râvna fraților, cari au fost cu vestea adevărului pe la ei, n'a fost din interese egoiste sau pentru bani, ci numai iubirea pentru Domnul, pentru adevăr și pentru tarma sa a fost ceea ce i-a îndemnat la eforturile făcute pentru a duce adevărul la apropierea lor. Chiar dacă oamenii sunt contra adevărului, aceste dovezi de sinceritate, de bunăvoință și generozitate, se dovedesc că vin din spiritul Domnului, spiritul adevărului și al iubirii.

Până când pe deoparte suntem contra colectelor, recomandând acest principiu tuturor din poporul Domnului, pe de alta parte însă, este datoria noastră să atragem atenția asupra faptului, că oricât de egoist și mizerabil ar fi cineva înainte de consacrare și primirea sa de Domnul, el nu poate fi asemănat cu „Biserica al cărei nume este scris în ceruri”, sau cu Domnul, Capul Bisericii, până când nu va câștiga o învingere asupra pornirilor sale egoiste. Cu toții știm că egoismul și sgărcentia sunt străine de spiritul Tatălui ceresc și de al Domnului nostru Isus Christos, și totuși de străine trebuie să fie și de toți aceia cari voiesc să fie recunoscuți ca copii ai Tatălui lor—care toți trebuie să aibe asemenea familiară, ale cărei însușiri sunt iubirea și generozitatea, sau dărnicia. Dacă prin moștenire sau educație generozitate, egoismul a luat în stăpânire carnea muritoare a acelor cari au fost primiți ca „membri pe probă” ai Noului Creștinism, ei trebuie să-și caute scăparea prin luptă contra cărnii, dupăcum spune Apostolul: „Carnea poartă împotriva spiritului”, iar spiritul, Noua făptură, trebuie să învingă, dacă voaie ca la sfârșit să ajungă între cei învingători. Egoismul și sgărcentia trebuiesc învinse, iar în locul acestora trebuie cultivate temerea de Dumnezeu, dărnicia și generozitatea. Sunt unii cari până la moarte trebuie să lupte cu corpul, dar ținuta și voința lor niciodată nu trebuiesc puse la îndoială; iar aceia care-l cunosc mai bine, vor observa de sigur în purtarea lor dovezile învingerii minții celei noi asupra egoismului și a cărnii.

Dacă părerea noastră este ca la întrunirile Bisericii să nu se facă colecte, asta nu înseamnă că dărnicia să fie descurajată. După cât noi am putut observa, acei ce sunt mai darnici și mai zeloși față de Domnul, sunt și cei mai binecuvântați în lucrurile spirituale. Noi însă nu suntem de părerea, că Cuvântul Domnului, care spune că „Dumnezeu iubește pe dătătorul voios“, se refără numai la darurile bănești, ci credem că acesta cuprinde în sine toate darurile și sacrificiile pe care poporul lui Dumnezeu le aduce pe altarul de jertfă, și pe care Dumnezeu le primește cu plăcere, prin meritul Mântuitorului nostru. Dacă cineva are talentul de a vesti adevărul, precum și talentul de a câștiga bani legitimi, statul nostru este ca el să-și folosească capacitatea de a câștiga bani numai într-o măsură mărginită, pentru ca să-i rămână cât se poate mai mult timp pentru slujirea adevărului, care se poate face și prin scris și colportaj, etc.

Cuvintele Domnului că „a da este mai fericit decât a lua“, sunt un principiu pe care toți din poporul Domnului, cari au ajuns la oarecare măsură de dezvoltare, au învățat să-l aprecieze. Dumnezeu este marele donator—el dăruiește neîncetat. Întreaga creațiune, în toate laturile sale, este rezultatul bunătății lui Dumnezeu. El dădu pe Fiul său unul născut cu viața, plăcerile și binecuvântările tovarășiei sale cu dânsul. El a dăruit îngerilor binecuvântări neenumărate. El a binecuvântat omenirea cu viață și o inteligență, care cu toată paguba suferită prin căderea tatălui Adam, încă și acum este admirabilă. Dumnezeu nu ne-a dăruit numai cele cinci simțuri, ci el a pregătit și natura într'un chip de tot minunat pentru mulțumirea acestor simțuri: prin fructe și flori, stelele și ceriul, el a risipit darurile sale asupra omenirii întregi.

Când ne uităm apoi la binecuvântările pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru „mica turmă“, membrii Noului Creațiuni, descoperite nouă prin cuvântul său, recunoaștem că sunt o bogăție fără de margini, mai mari și mai minunate decât am fi așteptat sau ne-am fi putut închipui vreodată. „Cele ce ochiul nu văzu și urechia nu auzi și la inimă de om nu se suiră, acestea le găti Dumnezeu celor ce-l iubesc. Dară nouă ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său“. De aceea a da, a ajuta, a binecuvânta, este o parte din însuși-

rile lui Dumnezeu. Nu e mirare deci când socotim, că a da este mai fericit decât a lua?

În măsura în care învățăm a aprecia lucrurile spirituale, și în măsura care ne întovărășim cu Domnul, devenind părtași ai spiritului său,—în aceeaș măsură suntem bucuroși a face bine tuturor oamenilor, mai ales celor din casa credinței. Iubirea care este în noi, ca și aceea a Tatălui ceresc, este mereu în căutarea unui mijloc de a binecuvânta pe alții, ca viețile lor să fie luminate și înveselite, și ca să poată fi mângăiați și ajutați în năcazurile lor. Cu cât inima noastră este mai plină de acest spirit și cu cât mai mult ni se înnoește mintea, cu atât mai mult vom putea aprecia marea lucrare ce ne așteaptă în viitor—opera cerească de a binecuvânta omenirea, de a fi unelte ale lui Dumnezeu pentru distribuirea bogățiilor cerești, pregătite pentru toți cari vor ajunge la deplină armonie cu dănsul. Astfel, Noile făpturi, în măsura ce cresc în har, apreciind mărirea promisă lor, ajung să se gândească mai mult la privilegiile ce le vor aparține prin moștenire cu Domnul, și la slujirea și binecuvântarea omenirii sărmâne și suferinde, ridicând și reformatoricind pe toți ei și vor dori să fie înălțați la desăvârșirea umană, dela care toți au căzut prin Adam.

Acest spirit de iubire, această dorință de a da, de a ajuta pe alții, crescând în inimile noastre, nu ne îndeamnă numai la generozitate față de alții, ci și la înfăptuirea ei, la dorința de a ne ține timpul și influența în folosul altora, în așa fel ca și ei să poată fi binecuvântați cu lumina adevărului prezent, dupăcum și noi am fost binecuvântați printru-insul. Acelaș spirit ne îndeamnă, dacă nu avem talentul pentru a învăța pe alții, să căutăm a întrebuința timpul și privilegiile noastre pentru distribuirea de tratate sau foi, etc. însoțite de un cuvânt potrivit; iar dacă avem bani și bunuri pământești, acelaș spirit ne îndeamnă să le folosim în slujba Domnului, pentru răspândirea veștilor de bucurie. De fapt noi suntem de părerea, că Domnul și azi, ca totdeauna, apreciază spiritul văduvei sărmâne, care aruncă cei doi bani în cutia cu daruri, și a cărei tăgăduire de sine Dumnezeu o socotește pe treapta cea mai înaltă a dăruitorilor — „Pentru că toți aruncară din ce prisosește lor, iar aceasta din lipsa ei aruncă tot ce avea, tot din ce trădește”. (Marcu 12: 44) În felul ei, a lucrat după acelaș spirit, după

care a lucrat și Domnul, care zilnic și-a dăruit viața, ba în fiecare ceas, în slujba altora, iar în cele din urmă, și-a terminat opera în cel mai înalt înțeles al cuvântului, murind pe cruce.

Un timp am fost aplecați a ne mira, de ce n'a spus Domnul acestei văduve sărace, că ea face mai mult decât este datoria ei; căci având numai doi bani, ea trebuia să-i păstreze, sau cel puțin unul din ei, pentru lipsurile ei. Dacă altcineva, nu Domnul și Apostolii săi, ar fi lăudat această faptă a văduvei, noi am fi avut dreptul s'o prevenim că face prea mare jertfă. Presupuneam însă, că acolo unde e vorba de jertfirea de sine, puțini oameni trebuie să fie preveniți, iar aceia, cari ar vrea să dea Domnului tot ceea ce au, sunt foarte puțini. Poate să fie și de aceștia, dar noi suntem siguri, că Dumnezeu le-ar răsplăti pe o cale oarecare această generozitate a lor. Suntem convinși că mai bine să greșescă în dărnicie decât în sgârcenie. „Unul împarte și mai avut încă se face, altul oprește mai mult decât se cuvine, dar numai spre lipsa sa (câteodată financiară, însă totdeauna spirituală)“ — Proverbe 11: 24.

Deoarece Dumnezeu n'a dat nici o lege poporului sau cu privire la darurile lor de jertfă, ci el a lăsat această chestiune cu totul liberă pentru cei ce s'au consacrat pe deplin lui, este clar că consacrarea lor va fi măsurată cu purtarea, cu jertfirea și cu tăgăduirea lor de sine. În cazul acesta întrebarea să pune pentru fiecare dintre noi: „Cât să dau eu pentru slujba Domnului din timpul meu, din influența și din banii mei?“ Răspundem: Dacă întrebarea este pusă de unul care s'a consacrat pe deplin Domnului, devenind o făptură nouă, atunci nu poate fi decât un singur răspuns, și anume, că el nu mai are de dat nimic — fiindcă el a dat deja tot ce are Domnului. Dacă și-a mai păstrat încă ceva, atunci nu s'a consacrat pe deplin, și poate fi sigur că nici Domnul nu l-a primit pe deplin.

Admițând însă că am dat totul Domnului, cum să cunoaștem voința divină cu privire la înfăptuirea acestui dar? Fiecare trebuie să se considere pe sine ca un îngrijitor pus de Domnul peste timpul, influența și averea sa, și să caute a le folosi toate acestea spre cinstea și mărirea lui Dumnezeu. Și deoarece fiecare consacrat are dreptul la tronul dăruirii, de aceea fiecare are dreptul să ceară statul lui Dum-

nezeu, care totdeauna îi dă celor ce cer dela dănsul. Călăuzit de înțelepciunea cerească, pe măsură ce iubirea și zelul său pentru Domnul vor spori, în aceeași măsură, fiecare consacrat, va dăruia mai mult din timpul, din influența și din toate bunurile sale pentru slujba adevărului, plănuiind mereu cum ar putea reduce obligațiile sale personale și familiare în-așa fel, încât să poată spori darurile și jertfele sale.

Dupăcum se știe, Dumnezeu dădu evreilor o lege, prin care din tot ce aveau, fie cereale, turme sau bani, a zecea parte trebuia pusă pentru scopurile sfinte ale Domnului. Această orânduire era însă numai pentru casa servilor. Domnul a lăsat „casa fiilor” fără un astfel de regulament. Oare prin aceasta se înțelege că așteaptă mai puțin dela fii decât dela servi? De sigur că nu; căci dacă fiul ar fi mai puțin interesat în afacerile tatălui său decât servitorul, atunci n’ar fi vrednic să mai ocupe locul de fiu și de sigur l-ar pierde, pentru a fi ocupat de un altul, care are mai mult din spiritul fiilor. În cazul fiilor, nu numai o zecime, ci totul este consacrat sau jertfit, și totul trebuie folosit, conform împrejurărilor, pentru a servi pe Domnul și cauza sa. Astfel întruna trebuie să ne punem viața și tot avutul nostru în slujba adevărului.

Apostolul ne atrage atenția asupra acestei învățături în epistola sa către Filipeni (4: 17), asigurându-i că darurile lor voluntare erau foarte apreciate, el zice: „Nu că umblu după daruri, dimpotrivă, umblu după câștigul care prinosese în folosul vostru.” El știa că dacă ei au fost uniți cu spiritul sfânt, acesta va da roadele sale prin fapte bune și generozitate; și cu cât va fi mai vădită această generozitate, cu atât mai mult se va dovedi creșterea lor spirituală, pe care Apostolul o dorea foarte mult. Și tot astfel este și astăzi. Domnul ne spune că tot aurul și argintul, împreună cu vitele ce pasc în mii de munți, sunt ale sale. În realitate el nu are lipsă de eforturile noastre, și nici de banii noștri. Dar fiindcă aceste daruri sunt spre binele nostru, deoarece ne ajută la dezvoltarea spirituală, el îngăduie ca opera sa să fie ajutată de toate eforturile acelor care sunt într’adevăr ai săi, precum și de toate mijloacele și bunurile ce le vor întrebuința spre gloria și mărirea sa.

Suntem deci de părerea ca chestiunea financiară să nu fie discutată în întrunirile Bisericii. Stătuim însă să se cu-

live mai mult spiritul Domnului, iar acesta dezvoltându-se fiecare să va strădui să contribuie și el cu partea sa, nu numai la cheltuielile curente ale Bisericii, chiria și altele, ci și la răspândirea luminii care binecuvintează sufletul său asupra celorlalți, cari mai zac încă în întunec. Toțaza suntem de părerea, că dela oamenii străini de Biserică să nu se colecteze bani; iar dacă ei oferă de bunăvoie, atunci nu găsim aici un motiv pentru care să fie refuzați. Aceasta ar fi cel puțin o dovadă a simpatiei lor față de adevăr, care fără îndoială le va fi recunoscută de acela care a spus, că, chiar și un pahar de apă rece, dat unuia dintre ucenicii săi, în numele său, nu va rămânea nerăsplătit. —Marcu 9: 41; Matei 10: 42.

CAPITOLUL VII

LEGEA NOUII CREAȚIUNI

Emiterea unei legi implică posibilitatea aplicării sale.—Legea divină așa cum a fost scrisă la început.—O lege a vieții nu putea fi dată unei rase decăzute.—Mântuirea nu prin lege ci prin dar.—Împlinirea Vechiului Testament și pecetuirea celui Nou în jertfa lui Christos.—Legea dată pe muntele Sinai, era numai pentru Israelul trupesc.—Legea Noului Testament.—Porunca sub care se dezvoltă sfinții.—Noua Creație deosebită și diferită prin legăturile divine și prin legământul ei.—O mai mare apreciere a legii perfecte.—Alergară după premiu și necîntirea dela acesta.—Legea de aur.—Legea perfectă a libertății.

EMITEREA unei legi de către o autoritate competentă, cuprinde în sine ca primitorul să i se poată supune. Dar emiterea unei legi presupune și posibilitatea violării sale, și deaceia conține pedepsele convenite în acest caz. În cazul tatălui Adam, care, dupăcum ni se spune, a fost creat în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și a fost condamnat din cauza nesupunerii sale față de legea divină, se înțelege dela sine că și lui i s'o fi dat o lege destul de lămurită, altfel nu putea fi condamnat în mod drept de Creatorul său. Ni se spune clar că păcatul din Rai consta din nesupunerea față de legea divină. Dacă sentința de moarte dată lui Adam, și printr'însul tuturor urmașilor săi, a fost dreaptă, atunci Adam a înțeles legea sub care se afla și pe care o călca în mod conștient, altfel greșala ar fi fost a legislaforului. Că Adam era în stare a primi legea divină și a o respecta se poate vedea și din faptul, că nimic nu era prevăzut pentru împăcarea acelei legi—niciun mijlocitor; iar ca rezultat al acestei violări, pedeapsa veni în mod deplin asupra lui Adam.

Biblia nu ne spune că Creatorul a dat lui Adam și mamei Eva o lege săpată în piatră sau în alt chip. Fiindcă legile, din cauza slăbiciunilor omenești, astăzi se dau în scris, de aceea mulți nu pot înțelege în ce chip a fost Adam cel perfect supus unei legi perfecte și condan-

nal prin călcarea ei. Este o greşală a crede că legile trebuie să fie date în scris,—pe hârtie, piatră, etc. Trebuie să ne dăm seama că la creerea omului a existat o formă mai înaltă de a scrie legea divină, şi anume, aceasta a fost scrisă în inima omului, aşa că omul desăvârşit era în deplină armonie cu Creatorul său. În felul acesta, legea lui Dumnezeu este scrisă în propriul său organism, şi totuşi în al îngerilor. Atâta vreme cât Adam şi Eva rămăneau în această stare dreaptă, ei nu erau apelaţi spre păcat ci spre dreptate. Ei erau drepti, încununaţi de condiţii drepte şi desăvârşite, şi conştienţi de datorinţele lor faţă de Creator precum şi de obligaţia de a asculta de orice poruncă a sa; ei cunoşteau pe deplin şi nu numai în parte porunca dată lor. De aceea păcatul lor n'a avut scuză. Compătimirea ar putea spune că e cu dreptul să aibă scuză din cauza că n'au avut experienţe şi de aceea n'au cunoscut natura pedepsei; însă faptul că n'au înţeles natura pedepsei nu i-a împiedecat întru nimic de a cunoaşte deosebirea dintre calea cea dreaptă şi cea păcătoasă. Ei ştiau că este drept a asculta pe Dumnezeu şi nedrept a călca voia sa—indiferent de urmările ce-i vor ajunge din cauza nesupunerii. Apostolul spune clar că „Adam n'a fost amăgit“, el a păcătuit în mod voluntar şi conştient, aducând astfel asupra capului său osândă păcatului, adică moartea, dupăcum i-a spus Creatorul.

Privind acum în jurul nostru, vedem că omenirea, în general, a pierdut chipul lui Dumnezeu în care a fost creată, şi astfel şi puterea de a deosebi între bine şi rău în mod sigur şi imediat. Legea divină care a fost scrisă în mod deosebit în organismul omului, a fost ştearsă în timpul celor 6 mii de ani de domnie a păcatului şi a morţii. Dumnezeu, prin comunicările sale cu anumiţi membri ai familiei omenestii a însufleţit din nou, într-o măsură oarecare, legea originală şi astfel a aşezat în multe inimi diferitele faze ale dreptăţii. Totuşi, chiar şi dintre cei mai civilizaţi oameni din lumea creştină nimeni nu îndrăzneşte să se încreadă în judecata sa proprie în ce priveşte hotărârea dintre bine şi rău, în multe afaceri ale vieţii. De aceea noi avem lipsă de cuvântul lui Dumnezeu, cu ajutorul căruia putem să ne schimbăm judecata şi aprecierea în ce priveşte binele şi răul, şi astfel să ajungem tot mai în armonie cu voia divină. Totuşi şi printre cele mai degradate popoare ale păgânismului,

adeseori se găsesc elemente de conștiință, oameni cari au ideii mult sau mai puțin sănătoase în ce privește deosebirea binelui de rău. Acestea sunt rămășițele întortochiate și pervertite ale omului original, creat la început „în chipul lui Dumnezeu”. Apostolul se referă la această stare de lucruri printre păgâni, zicând: „Gândurile învinuitoare sau și apărătoare dintre dânși”. Astfel Apostolul arată că ei „dovedesc lucrul legii scris în inimile lor”—adică rămășițe ale legii originale, sau dovezi că legea divină a fost odată scrisă în inima omului.—Rom. 2: 15.

Oamenii au făcut anumite legi pentru criminali și pentru cei ce nu sunt criminali. 1. Legile cetățenești care garantează viața, pacea și libertatea celui ascultător, iar pe cel nesupus îl amenință cu pierderea libertății prin diferite pedepse și închisoare. 2. Sunt legile care tratează pe osândiți cu mare asprime afară de cazul când aceștia obțin o sentință de moderare; totuși neavând niciun fel de libertate.

Tot astfel este și cu legea divină. Avem întâi legea originală prin care fu încercat Adam. La început el a avut privilegiul, binecuvântări, viață, pace, fericire și toate cele de lipsă pentru susținerea sa. Acestea îi erau asigurate atâta timp cât va rămânea ascultător față de Creatorul său; iar în caz de nesupunere, era expus pedepsei cu moartea—„cu moarte vei muri”—care în chip natural o va trece ca moștenire și asupra urmașilor săi. Deci din clipa în care a păcătuit, Adam era un condamnat, lipsit de avantajele vieții de care se bucura înainte; lipsit de căminul său din grădina Raiului și de tovărășia sa cu Tatăl ceresc. Pământul nepregătit a fost marele său penitenciar, iar mormântul a fost veșnica sa închisoare. Legea care domnise asupra lui mai înainte, se sfârșise acum, în înțelesul că nu-i mai da nici o speranță de viață, ci îl condamnase la moarte. El nu se mai afla sub legea vieții, și nici unul din copiii săi nu fu născut sub această lege sau cu speranța de a ajunge vreodată la viață veșnică; ei toți erau prizonieri. Vorbind în mod figurativ, moartea și păcatul erau călăii și păzitorii închisorii lor.

Deși legea originală nu mai domnea asupra lor ci pedeapșa aceștia, moartea, ei totuși în același timp stăteau într-o anumită măsură sub legi naturale. Ei au putut să observe, oă fiecare călcare sau vătămare a conștiinței lor, fiecare

cufundare mai adâncă în ceea ce ei recunoșteau ca păcat, îi degrada mai departe și le aducea moartea mai repede; și tot astfel fiecare străduință de a face dreptatea, le ușura viața, fără ca prin aceste să le dea o speranță la eliberare.

Apostolul ne arată că nu era cu puțință ca Dumnezeu să dea rasei decăzute o lege a vieții. Omenirea era condamnată în mod drept, și atâta timp cât dăinuia aceeași sentință, nu i se putea da nici o lege, pe care urmând-o ar fi putut să-i elibereze de la moarte. Deci înainte de a se putea da o astfel de lege familiei omenești, trebuia ca blăstămul sau osânda să fie ridicată; numai atunci se puteau face alte aranjamente, prin care să se ofere omenirii viață veșnică;—mai întâi trebuia să se facă ispășirea păcatului și ștergerea sentinței sale de moarte. Dumnezeu lăsa să se vadă intenția sa de a mântui omul din păcat, pregătind omenirii o altă ocaziune de a câștiga viață veșnică în locul vieții dată tatălui Adam și pierdută de dânsul, atât pentru el cât și pentru toți urmașii săi. Însă făgăduințele divine erau puține și foarte nelămurite pentru a nădăjdui la viața avută de Adam. De aceea, omenirea, prizonieră sub domnia păcatului și a morții, este amintită pe baza făgăduințelor divine ca „prizonieri ai speranței”.—Zah. 9: 12.

Una din aceste preziceri de ispășire, a fost dată de Domnul când a spus că „sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui”. (Facerea 3: 15) În această limbă înțeleasă și figurată, Domnul a vorbit despre nimicirea răului, și despre eliberarea omenirii din păcat și moarte, care are să vie tot prin familia lui Adam. Această sămânță a femeii, după cum cu toții știm, este Christos. Patru mii de ani după căderea omului în păcat, Tatăl ceresc trimise pe Fiul său „născut din femeie” ca el, „prin darul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți oamenii”. Adică, ca el să sufere pedeapsa, să ridice blăstămul sau sentința de moarte—asigurând astfel fiecărui om o stare de drept în care omenirea să poată fi pusă în fața unei legi de viață, pe care îndeplinind-o să-și poată câștiga viața veșnică, ca răsplătă.

Dar înainte de a sosi timpul ca Dumnezeu să trimită pe Fiul său, prin care să răscumpere rasa omenească din osânda morții, el a avut de îndeplinit un lucru deosebit cu Avraam și seminția sa, cunoscută mai târziu sub numele de

Israel. Înainte de toate, Dumnezeu dădu lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob făgăduințe mult sau mai puțin lămurite, informându-i despre intențiile sale de a binecuvânta toate neamurile pământului. Ca o astfel de veste să fie dată din partea marelui Judecător, era un lucru mare. Aceasta însemna, sau violarea dreptății prin ridicarea blăstămului, sau că suprema Curte a Universului avea un plan prin care putea fi dreaptă și totodată să arate milă și iertare față de toți membri rasei omenești, cari se vor dovedi vrednici de ea, prin supunându-se și venind în armonie cu toate așezămintele dreptății. Patriarhii s'au bucurat de aceste făgăduințe, dându-și seama că aceasta înseamnă o viață viitoare prin învierea morților, care va fi dăruită nu numai lor și urmașilor lor, ci în cele din urmă va însemna, probabil, o binecuvântare a fiecărui membru al rasei decăzute.

În vederea acestei făgăduințe, dată lui Avraam, Dumnezeu puse pe poporul lui Israel, urmașii lui Avraam, sub o lege specială, dată la muntele Sinai. Această lege era baza legământului încheiat cu dănsii. Dacă ei vor ținea această lege, atunci vor putea moșteni toate făgăduințele lui Dumnezeu. Această lege a fost recunoscută ca perfectă, bună și dreaptă în toate amănuntele ei; dar fiindcă israeliții erau decăzuți și imperfecti, ei aveau trebuință de Moise ca mijlocitor; apoi trebuiau găsite și mijloacele prin care păcatele poporului față de această lege să fie ridicate odată pe an, îngăduindu-li-se a face mai departe eforturi pentru păstrarea legii din generație în generație. Așezarea lui Moise ca mijlocitor și a jertfelor simbolice pentru păcat, dovedeau că poporul căruia i s'a dat această lege era absolut incapabil de a-i da o ascultare deplină. Aci vedem deosebirea dintre această lege și legea originală din Eden, care n'a avut lipsă de nici un mijlocitor, iar slăbiciunile cărnii nu erau prevăzute. Chiar și numai faptul acesta ne dovedește că primul Adam a fost desăvârșit în chipul și asemănarea Creatorului său, fiind astfel capabil a îndeplini în chip desăvârșit legea divină. Se mai vede lămurit că rasa decăzuse mult până la darea acestei legi, deoarece orânduirile legii lui Moise erau alcătuite în așa fel ca să se potrivească cu oamenii decăzuți și degenerați.

Afară de acestea avem asigurarea Apostolului, că nici un evreu, afară de Domnul nostru Isus Christos, n'a fost în

stare să îndeplinească vreodată prescripțiunile legii, și că astfel numai Domnul Isus putea câștiga răsplata legământului legii dela muntele Sinai, care a fost făgăduită lui Israel. Cuvintele Apostolului sunt: „Prin faptele legii nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu“. Deci, această lege servea două scopuri: 1. Spre a arăta că nimeni din rasa căzută nu putea îndeplini legea divină, și astfel nu putea fi bineprimit înaintea lui Dumnezeu. 2. Ea a arătat că Domnul nostru Isus Christos a fost desăvârșit, prin aceea că el a îndeplinit această lege, pe care nici un om nedesăvârșit n'a putut s'o îndeplinească. Astfel Domnul Isus deveni singurul moștenitor al legământului făcut cu Avraam, și a fost desemnat ca sămânța prezisă a lui Avraam, prin care vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Acest legământ, după ce a fost îndeplinit prin Isus Christos, s'a terminat în ce privește sămânța făgăduită pentru binecuvântarea omenirii. Totuși privind mai cu deamănuntul speranța, vedem că ea, în anumite privințe, era dublă—cuprinzând o sămânță spirituală și una pământească, dupăcum se vede din următoarele cuvinte: „Voiu înmulți seminția ta ca stelele cerului, și ca nisipul de pe țărmurile mării“.—Face-rea 22: 17.

Fiindcă Domnul nostru Isus Christos a îndeplinit condițiunile legământului, el poate dispune acum de orice mijloace pentru a binecuvânta toate neamurile pământului. Dar fiindcă el și până acum a lucrat conform planului divin, va lucra și mai departe tot în armonie cu acest plan, și astfel el va întrebuința cu plăcere pe câțiva Israeliti, pe câțiva membri din sămânța pământească a lui Avraam, ca instrumentele sale pământești, pentru binecuvântarea omenirii. Deaceia, legământul cu Israelul trupesc, nu este cu totul înlăturat, ci din contră, dupăcum spune Apostolul, pe Israeliti naturali li așteaptă o binecuvântare deosebită, după ce împărăția va fi stabilită, la a doua venire a Domnului. Cu privire la acestea Apostolul spune: „Căci fără de părere de rău sunt darurile și chemarea lui Dumnezeu“. „Negreșit după evanghelie sunt urși de Dumnezeu pentru voi, dar după alegere sunt iubiți pentru părinții lor“.—„Căci Dumnezeu închise împreună pe toți spre neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască“. Mântuitorul care va veni din Si-on pentru a binecuvânta omenirea, va înlătura mai întâi

necredința dela Iacob (Israelitii după trup), pentru ca astfel să poată lucra împreună cu Christos la binecuvântarea omenirii.—Romani 11 : 26-32.

Astfel noi vedem că până la întâia venire (prezență) a Domnului, lumea nu era sub legea divină, ci sub legea generală a naturii, sub legea care ne ține încâtușați în decădere, sub care deși ne putem ușura de anumite suferințe, totuși nu ne putem scăpa cu totul de ele; sub legea care ne îngăduie a ne ușura și a amâna urmările și a primile blăstămului, pentru un anumit timp, dar totuși nu putem scăpa cu totul de sentința sigură a acestui blăstăm—moartea. Am văzut că singura lege dată de Dumnezeu, era aceea dată lui Israel, despre care Moise spune lămurit, că ea nu aparținea ș. altor popoare sau națiuni, zicând: „Nu cu părinții noștri încheie Iehova acest legământ, ci cu noi, cu noi aceștia aicea, cu noi cu toți, cari ne aflăm astăzi în viață”. (5 Moise 5 : 3) Această lege n'a putut face drept pe niciun Israelit și deaceia ei n'au putut moșteni binecuvântările făgăduite de această lege celor ce-o îndeplinesc; ei toți au păcătuit, afară de unul—omul Isus Christos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Domnul nostru Isus Christos a ținut și a îndeplinit legea divină, prin moartea sa, așa cum a fost dată la muntele Sinai. Cerințele acestei legi sunt următoarele: „Vei iubi pe Domnul, Dumnezeuul tău, din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea ta; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” O astfel de iubire pentru Domnul nu va întârzia a-și dăruia viața și puterea ca jertfă de bunăvoie pentru scopul lui Dumnezeu. Apostolul declară că Isus, având formă de om, și dându-și bine seama de planul divin, se dădu ca jertfă pentru om. Da, el a făcut aceasta cu bucurie, dupăcum citim: „Îmi place să fac voia ta, Dumnezeu meu, și legea ta este în lăuntrul meu”. (Psalm 40 : 8) Iubirea sa față de oameni, cu care se înrudi prin nașterea sa pământească, era și ea un factor important în îndeplinirea acestei legi; totuși, chiar iubind pe oameni ca pe sine însuși, aceasta nu însemna că el trebuie să se jertfească pentru dânil. O astfel de jertfă înseamnă că a iubit pe oameni mai mult decât pe sine însuși. Ascultarea sa față de prima parte a legii (iubirea sa față de Dumnezeu) cuprindea și jertfa omului Isus Christos. Fără această asou-

tare, el nu putea deveni moștenitorul făgăduinței lui Avraam.

Prin moartea sa însă, Isus nu a îndeplinit numai legea, ci pe lângă aceasta, el s'a dovedit vrednic de a fi sămânța făgăduită a lui Avraam, în stare și vrednic de a binecuvânta lumea. Asta înseamnă mântuirea lui Adam și a rasei sale de sub osânda morții. După orânduirea divină, aceste două lucruri au fost îndeplinite deodată prin acelaș sacrificiu; totuș aceste sunt două lucruri deosebite unul de altul. Domnul nostru nu a îndeplinit numai legământul legii prin ascultarea sa până la moarte, ci prin această jertfă el mai asigură și un nou legământ prevăzut în planul lui Dumnezeu. Legământul legii a dovedit meritul Domnului de a deveni sămânța lui Avraam; dar legământul nou este pregătit pentru toată omenirea. Întreaga omenire sta sub sentința morții, iar binecuvântările veșnice nu-i puteau fi dăruite până când această sentință nu a fost anulată, dupăcum cerea dreptatea divină. Până când această sentință n'a fost anulată, nimeni nu putea binecuvânta rasa omenească sau s'o elibereze de moarte și s'o aducă la viață, căci atâta vreme cât această sentință sta asupra omenirii, Dumnezeu nu putea elibera pe păcătoși în dauna propriei sale legi. Ce frumoasă este economia divină, care printr'un singur act, nu încercă numai meritul lui Isus de a fi Mântuitorul omenirii, ci plăți și prețul de răscumpărare pentru Adam, și astfel pentru toți copiii săi, cari în chip natural au împărtășit osânda sa! Acest subiect l-am mai tratat și în vol. 5, capit. 14 și 15, și deaceia nu intrăm acum în alte amănunte.

Acest studiu al nostru privește legea divină. Am văzut că legea dată pe muntele Sinai privea numai pe urmașii naturali ai lui Avraam, și că restul omenirii era lăsat fără Dumnezeu, fără speranță, fără încurajare, fără promisiuni și deci străini și dușmani lui Dumnezeu. (Efes. 2: 12) Noi am văzut că legământul dela muntele Sinai și-a ajuns scopul său atunci când Mesia l-a îndeplinit, a susținut proba și prin aceasta s'a dovedit vrednic de premiul pus înaintea sa. Am mai văzut că prin sângele lui Christos a fost asigurat un nou legământ (Evrei 7: 22), iar acum ne întrebăm dacă acest legământ a intrat sau nu în vigoare, și dacă da: atunci este el însoțit de un nou statut (lege) sau nu, așa cum a fost însoțit vechiul legământ cu statutul dela Muntele Sinai?

Noi aflăm că, în ce privește lumea, Noul Legământ încă n'a intrat în vigoare. Acest legământ va intra în vigoare pentru lume numai la a doua venire, când Christos își va întindea împărăția sa. Dupăcum am văzut mai sus, Israel va fi atunci cel dintâi dintre toate popoarele care va trage foloase din acest legământ.

Noul Legământ nu va dăruî numai pacea omului condamnat odată, fiind acum răscumpărat de către Mântuitorul său, ci va mai practica și îndurarea față de Israelul trupesc, care, afară de blăstămul din raiu, mai era condamnat și de către vechiul legământ. Acest legământ va face cunoscut tuturor creaturilor, că mântuirea n'a fost pregătită numai pentru greșelile din trecut, ci că toate slăbiciunile și imperfecțiunile de care suferă omenirea vor fi șterse, iar oamenii vor fi tratați conform purtării lor față de acest legământ. Ei vor fi ajutați de legile împărăției lui Christos, ridicându-se din ce în ce tot mai mult din starea de moarte mintală, morală și fizică, în care se află astăzi, până la desăvârșirea naturii omeniești. În această stare, ei vor fi capabili a trece prin proba pusă de Atotputernicul, dovedindu-se vrednici de viață veșnică sub legile împărăției sale. Acest Legământ Nou cuprinde în sine toată mila și favoarea lui Dumnezeu pe care vrea s'o dea omenirii întregi în timpul epocii de o mie de ani. Acesta este legământul iertării, al binecuvântării și al restatornicirii tuturor acelor care, având ochii și urechile deschise, se vor folosi de acest dar al lui Dumnezeu prin Iesus Christos.

LEGEA NOULUI LEGĂMÂNT

La acest legământ nou se va mai adăuga o lege. Aceasta va fi aceeași lege a lui Dumnezeu care niciodată nu se schimbă, și care la diferite epoci a fost exprimată în diferite chipuri mult sau mai puțin lămurite. Este tot aceea lege care declară, că, a se împotrivi lui Dumnezeu este un păcat, iar pentru cei supuși și drepti, favoare și binecuvântare divină. Această lege eternă va fi pusă în fața lumii în tot timpul Mileniului, și fiecare va trebui să-și însușească această lege până la desăvârșire. Căci este scris; „Iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele aceluia, zice Domnul: voi pune legea mea în mințile lor, și voi scrie în inima lor; și eu voi fi Dumnezeul lor, iar

ei vor fi poporul meu...și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor".—Ezrei 8: 10, 12; Ieremia 31: 33, 34.

Aci avem dovada, că păcatele și fărâdelegile din trecut se vor șterge treptat în timpul Mileniului, și că tot atunci legea divină va fi scrisă din nou în inima oamenilor. Această scriere din nou a legii divine în inima oamenilor este deci o dovadă, că „restaurarea tuturor lucrurilor, făgăduită de Domnul prin gura tuturor sfinților săi profeți", se va întâmpla în ziua cea mare a domniei lui Christos. Atunci se va întâmpla, că „orice suflet care nu va asculta de acel profet, nimic nu va fi din popor".—Fapte 3: 23.

Să ne întoarcem acum puțin înapoi. Am văzut ce va îndeplini Noul Legământ în timpul Mileniului—in timpul când acela care răscumpără omenirea își va exercita puterea și autoritatea sa de mare Profet, mare Învățător, binecuvântând lumea prin restaurarea caracterului divin în inimile oamenilor. Acum să vedem ce se întâmplă în timpul de când legământul legii a fost înlăturat, fiind îndeplinit de Domnul nostru Isus Christos, și până la așezarea Noului Legământ al epocii de o mie de ani. Ce se întâmplă în acest interval? Este vorba de vreun alt legământ, urmat poate de vreo lege? Răspundem: În acest timp al evangheliei, Domnul alege pe membri Noului Creafțiuni, și deaceia un legământ este acum în vigoare și are și el legea sa. Pentru a înțelege aceasta trebuie să ne amintim de cuvintele Apostolului: „Legea fu adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină sămânța careia îi fusese făcută făgăduința". Vedem deci că legea dată la muntele Sinai era o anexă la legământul făcut mai dinainte. Privind în urmă, vedem că legământul făcut cu Avraam, era legământul original, și că acest legământ a existat patru sute și treizeci de ani înainte de a i se adăuga legea. Apostolul ne trage atenția asupra acestui fapt, zicând: „Legământul făcut mai dinainte de Dumnezeu nu-l desființează legea venită după patru sute și treizeci de ani".—Gal. 3: 19, 17.

Astfel vedem că, atunci când legământul legii a fost îndeplinit prin Domnul nostru Isus Christos, legământul original, făcut cu Avraam, a rămas în aceeași stare în care se afla înainte de a i se adăuga legea. Acest legământ al lui Avraam este legământul sub care se dezvoltă Noua Creafțiune. Făgăduința dată lui Avraam sună astfel: „În tine și

în seminția ia se vor binecuvânta toate neamurile pământului". Apostolul ne explică că această seminție este Isus Christos, Domnul nostru, și apoi adaugă: „Iar dacă voi sunteți ai lui Christos, sunteți dar sămânța lui Avraam, și moștenitori după făgăduință".—Gal. 3: 16, 29.

Și iară, Apostolul declară mai departe: „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței"—în chip cu totul deosebit decum erau evreii sub lege. Apostolul ne arată lămurit deosebirea dintre Israelii naturali și Israelii spirituali, spunându-ne că urmașii lui Iacob după trup, nu sunt copiii lui Avraam, amintiți în făgăduință, ci copiii credinței sunt socotiți drept seminție. El explică că Avraam simboliză pe Tatăl ceresc, iar Sara, soția sa, simboliza acest legământ original, dela care vor izvorî toate binecuvântările. Fiindcă Sara a fost steapă un timp îndelungat și nu născu sămânța făgăduinței, tot astfel și legământul tipificat prin dânsa, a fost sterp aproape două mii de ani, începând să dea primul său rod după ce Isus Christos a înviat dintre morți. Atunci se născu capul seminției lui Avraam, și în cele din urmă întregul corp al lui Christos, simbolizat prin Isaac, va fi născut („născut din morți") la natura spirituală. Atunci seminția va fi pregătită, iar legământul sau făgăduința va putea fi îndeplinită, pentru ca toate națiunile pământului să fie binecuvântate.

În timp ce legământul făcut cu Avraam era sterp, i se adăugă legea evreească sau legământul legii dela muntele Sinai, care produse copii—o seminție trupestă, nu după făgăduință și nepotrivită pentru îndeplinirea făgăduinței originale. Apostolul ne arată că legământul dela muntele Sinai a fost simbolizat prin servitoarea Sarei, Agara, iar Evreii au fost simbolizați prin Ișmai, fiul ei. Când Dumnezeu zise că fiul roabei (Agara) nu va moșteni împreună cu fiul celei libere (Sara), asta înseamnă că evreul de sub legea veche nu va moșteni făgăduința originală a lui Avraam, care era destinată seminției spirituale. Toate acestea sunt frumos lămurite în epistola lui Pavel către Galateni (cap. 4), unde Apostolul combate învățătura falsă, că creștinii dintre națiuni trebuc să devie evrei, supunându-se legii mozaice, înainte de a putea moșteni făgăduința dată lui Avraam.

Pavel ne arată tocmai din contră, că toți cari sunt sub lege sunt robi, și că sămânța spirituală a lui Avraam trebuie

să fie liberă, cum a fost Isaac, nu cum a fost Ișmael. Cuvintele Apostolului sunt: „Iată eu Pavel vă zic, că dacă veți fi fost tăiați împrejur, Christos nimic nu vă va folosi vouă. Și mărturisesc iară oricărui om tăiat împrejur, că este dator să împlinească toată legea”. Deaceia, el spune Evreilor cari prin moartea lui Christos au fost eliberați din robia legii, cât și păgânilor cari n’au fost niciodată sub lege și cari au primit pe Christos: „Stați dară în libertatea cu care Christos ne-a făcut liberi, și nu vă încarcați iarăși în jugul robiei”.—Gal. 5:1-4.

Vedem deci că Noua Creațiune, în frunte cu Isus Christos, este aceea care constituie sămânța lui Avraam, dupăcum a fost făgăduit lui Avraam, și că ea este aceea care va binecuvânta lumea prin restatornicire. Deaceia nu ne mirăm că, în chip simbolic, cât și în pildă întrebuițate de Domnul și Apostolii săi, această Nouă Creațiune este înfățișată câteodată ca un bărbat bine dezvoltat,—capul reprezentând pe Domnul nostru Isus Christos, iar membrele înfățișând Biserica. (Efes. 4:13; Colos. 1:18) „Voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinții”—membri lui Isaac antitipic, al cărui cap este Isus Christos. (Gal. 4:28) Domnul nostru este înfățișat ca Mire, după care Biserica sa credincioasă așteaptă pentru a fi condusă la nuntă ca Mireasa sa. Apostolul întrebuițează acelaș limbaj, zicând: „V’am logodit unui bărbat ca să înfățișez lui Christos o fecioară curată”. (Apoc. 21:2; 2 Corint. 11:2) Aceeaș icoană, în ce privește legătura căsătoriei, este reprezentată și în umbră când Avraam trimise pe servul său Eliazar (care simboliza spiritul sfânt) să caute o mireasă pentru Isaac. Rebeca a primit bucurioasă propunerea și astfel a fost condusă la Isaac, și deveni soția sa, întocmai dupăcum noi suntem chemați a fi moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Christos, Domnul nostru; moștenitori ai vieții nestricăcioase, nepătată și nemuritoare. Oricare din aceste icoane am cerceta, lecția este aceeaș—că Isus, capul și trupul, Mirele și Mireasa, deveniți una, este moștenitorul făgăduinții lui Avraam, și a tuturor binecuvântărilor cuprinse în această făgăduință.

Apostolul declară că muntele Sinai și Ierusalimul pământesc simbolizează pe Israelul trupesc, care n’a putut ajunge la binecuvântarea spirituală. Israelii trupesti cari au rămas

găsiți vrednici de binecuvântarea spirituală, au fost deosebiți de Israelul trupesc și astfel au devenit membri ai ade-văratului Israel spiritual, moștenitori cu Christos ai lucruri-lor cerești, pe care Dumnezeu le-a păstrat pentru cei ce-l iubesc. Atât Israelitul cât și cealaltă clasă spirituală, pe care Dumnezeu a chemat-o dintre păgâni, au simboluri mai înalte decât Ierusalimul și muntele Sinai. Aceștia au ca sim-bol muntele Sion și Ierusalimul ceresc, a căror descriere simbolică ne este înfățișată în Apocalips 21.

După ce am aflat atât de clar, că Noua Creațiune este deosebită prin orânduire dumnezească de restul lumii în general, cât și de Israelul trupesc, și stabilind faptul că Noua Creațiune nu se află sub legea dată la muntele Sinai, ci sub legământul avraamic, noi întrebăm: Care este legea Nouii Creațiuni? Apostolul răspunde, zicând: „Voi nu sun-teți sub lege ci sub dar”. (Rom. 6:14) Oare este cu puțin-ță așa ceva? Oare noile fapte în Ișus Christos nu sunt puse sub nici un fel de poruncă? Oare cele zece porunci ale decalogului nu sunt obligatorii pentru dănele? Ca răs-puns, punem o altă întrebare: Oare cele zece porunci erau obligatorii pentru Avraam și Isaac? Dacă răspunsul este nu, atunci credem că ele nu privesc nici pe Noua Creațiune, iar toți aceia cari vin în legătură cu Dumnezeu, ca membri ai casei spirituale numită „corpul lui Christos” sau „fapte noi în Christos”, sunt liberi de osândă și de lege.

Această Nouă Creațiune are o stare cu totul deosebită de celelalte creaturi față de Dumnezeu și legea sa. După cum am văzut, Dumnezeu li socotește drepti pe baza cre-dinței. Această dreptate, câștigată prin credința în meritul jertfei lui Christos, le acopere nu numai păcatele din trecut, ci, prin haina dreptății (meritul lui Christos), continuă a le acoperi toate păcatele fără de voe, făcute în gând, vorbe și fapte. Ca fapte noi—vorbind în mod figurativ—ei sunt toți îmbrăcați în haine albe, în dreptatea sfinților, dreptate socotită lor prin meritul Mântuitorului, Capul lor. Aceste fapte noi sunt primite în familia lui Dumnezeu ca membri ai corpului lui Christos pe baza profesiei lor de iubire. Mărturisirea consacrării lor înseamnă că ei apreciază mila și darul lui Dumnezeu, arătate prin moartea Fiului său și prin îndreptățirea lor prin credință într’însul, și iu-besc pe dătorul acestor daruri atât de mult, încât sunt în

stare și plini de bucurie să-și aducă corpurile lor ca jertfă vie conform îndemnului divin.

Această consacrare sau jertfire a intereselor, speranțelor, scopurilor și ambițiilor pământești, nu este făcută de frică sau din iubire egoistă pentru răsplată, ci din iubire curată, din o apreciere înaltă a iubirii lui Dumnezeu, care dorește să se facă cunoscută față de Dumnezeu prin lucrând cu dânsul la planul său minunat. După ce Domnul ne-a primit mărturisirea de iubire și devotament, ne dăruiește apoi spiritul sfânt; unii ca aceștia sunt socotiți ca fii ai lui Dumnezeu, concepuți de spiritul sfânt. „Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și nu s'a arătat încă ce vom fi. Știm că dacă se va fi arătat vom fi asemenea lui, fiindcă îi vom vedea dupăcum este”, (iar gândul acesta ne face fericiți).— 1 Ioan 3:2.

Oare Tatăl ceresc a pus pe fiii săi îngerești sub legea dela muntele Sinai? Oare le-a interzis el ingerilor să nu aibă alți dumnezei, să nu-și facă idoli pe care să-i adore, să nu râvnească, să nu fure, să nu omoare, să nu poarte mărturii mincinoase, etc? Răspundem: nu; de sigur că El n'a dat o astfel de lege fiilor săi îngerești. Atunci de ce să credem că o astfel de lege ar trebui să fie dată Noului Creațiune? Oare Dumnezeu n'a primit aceste Fapte Noi ca pe fiii săi? Și nu le-a dat El spiritul său, iar cel ce a primit spiritul sfânt, în locul minții și voinței sale proprii, mai are oare trebuință de o astfel de lege? Recunoaștem că este potrivit a pune servitori sub paza legilor, deoarece ei n'au un interes mai adânc în ce privește fericirea omeni- nirii în general, și n'au pe deplin spiritul stăpânului lor. Dar să ne presupunem un tată desăvârșit cu fii desăvârșiți, cari sunt plini cu spiritul tatălui lor, și îndeplinindu-l voința cu bucurie, lucrând cu dânsul la toate planurile sale,— cum mai poate fi nevoie ca un astfel de tată să-și pună fiii sub astfel de legi?

„Moise era credincios în toată casa lui ca slugă” (Evrei 3:5), iar această casă a servitor a fost foarte potrivit să fie supusă acelei legi; deoarece legea mozaică „a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „sămânța”, căreia i s'a dat înădăruința”. (Gal. 3:19) Isus fiind în trup nu se înalță, ci luându-și poziția de serv s'a supus legii, pentru ca să dovedească dreptatea legii cât

și desăvârșirea trupului său, prin care a răscumpărat omnia. Când se sculă din moarte și deveni primul născut dintre morți, atunci a devenit și primul născut între mulți frați, Capul Nouii Creațiuni. Când era în trup el era supus legii, dar noua făptură, Domnul înviat, nu stă sub porunca legii, căci el este acela care a devenit Capul casei fiilor. „Christos însă ca fiu este credincios peste casa lui, a-cărui casă suntem noi, dacă vom fi ținut până la sfârșit nesfiala temeinică și cuvântul de laudă al nădejdi”. (Evrei 3:6) Deși mai suntem încă în trup, ca făpturi noi nu suntem ai cărnii și nu suntem tratați de Dumnezeu ca restul lumii, ci ca făpturi noi pentru un timp locuim în trup ca într'un cort, așteptând eliberarea întregului corp (Corpul lui Christos), pentru a deveni asemănători Capului preamărit. „Voi însă nu sunteți în carne ci în spirit, dacă într'adevăr locuiește în voi spiritul lui Dumnezeu”.—Romani 8:8, 9.

Nimeni nu înțelege acest lucru în chip lămurit, dacă nu-l privește din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Aceste făpturi noi, concepute de spiritul sfânt, nu se pot gândi a avea mai mulți dumnezei decât unul singur; ele nu se pot gândi a-și face idoli pentru a se închina lor; ele nu pot lua numele lui Dumnezeu în deșert, nici să fure pe alții—deoarece pentru ele este „mai fericit a da decât a lua”. Ele nu pot purta mărturii mincinoase, deoarece iubirea lor le îndeamnă să acopere și să ascundă nu numai păcatele fraților, dar și pe acele ale lumii. Tot astfel nu s'ar putea gândi să omoare un semen al lor, ci mai bucuroase sunt să dea și altora viața, și aceasta în chip abundent. Ba din contră, spiritul lor sfânt le îndeamnă să-și dea viețile pentru frați, dupăcum același spirit sfânt a îndemnat pe Căpitanul mântuirii noastre să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru toți.

Vedem deci că, dacă Dumnezeu ar fi dat Nouii Creațiuni, casei fiilor, aceeași lege pe care a dat-o casei servilor, ar fi fost un lucru nepotrivit. Membri „casei fiilor” nu puteau trăi sub o astfel de lege, fără a pierde spiritul sfânt, fără a înceta de a mai face parte din Noua Creațiune. „Dacă cineva nu are spiritul lui Christos, acesta nu este al lui”.—Romani 8:9.

Cum e cu putință ca această făptură nouă să fie fără lege, fără anumite regulamente? Răspundem, că cea mai

Înalta lege este iubirea. Poruncile lui Dumnezeu sunt atât de enprinzătoare, şi cercetează inima şi răsună în aşa fel, încât e cu neputinţă a le îndeplini fără iubire. Chiar dacă fiecare cuvânt al legii ar fi îndeplinit cu stricteţe, dar fiind lipsit de spiritul devotamentului iubitor faţă de Dumnezeu, legea divină n'ar putea fi satisfăcută. Dar iubirea, care este împlinirea legii, cercetează toate întîmplările legii lui Dumnezeu şi să şileşte a le împlini cu toată puterea, nu de silă ci cu bucurie.

O astfel de iubire faţă de Dumnezeu şi dreptatea sa, a mărturisit sau a declarat Noua Creaţiune prin consacrarea sa. Astfel iubirea devine legea sa, şi prin aceasta ea este legată de legea iubirii până la moarte. Orice neascultare faţă de această lege este o călcare a legământului ei. Ascultarea faţă de această lege a iubirii înseamnă tăgăduire de sine, învingerea spiritului acestei lumi şi a slăbiciunilor cărnii, precum şi înipotrivirea faţă de atacurile şi ispitele adversarului. Iar darul Domnului nostru Iisus Christos va fi de ajuns pentru toate păcatele fără de voe şi va face pe toţi cari luptă în felul acesta să iasă învingători. Şi tot astfel nesupunerea voită, călcarea intenţionată a legii iubirii, va însemna pierderea spiritului fiesc, stingerea spiritului sfânt, moartea Noului Creaturi, a doua moarte.

În epistola sa către Romani cap. 5, Apostolul ne arată în ce chip acopere darul Domnului nedesăvârşirile noastre. Trecând mai departe la capitolul 6, el răspunde unei presupuse întrebări, zicând: „Ce vom zice dar? Să rămânem în păcat ca să se îmulţească darul? Să nu fie. Noi cari ne-am lepădat de păcat cum vom mai vieţui într'însul?” (Rom. 6:1, 2) Primind iertarea păcatelor noastre prin Domnul nostru Iisus Christos, noi am mărturisit că suntem oboşiţi de păcat şi voinţa noastră este moartă faţă de păcat, iar noi am început o înnoire de viaţă în dreptate. Fiind vii faţă de Dumnezeu şi dreptatea sa ca fapte noi, înseamnă că suntem morţi faţă de păcat. Iar dacă voinţa, inima şi iubirea noastră vor primi din nou păcatul şi nedreptatea, asta de sigur ar însemna că am murit ca creaturi noi că noi nu mai suntem membri în familia lui Dumnezeu ca fapte noi în Christos Iisus pentru care „cele vechi au trecut şi toate s'au făcut noi”.

Este totuşi la loc să ne oprim aici, pentru a vedea deo-

sebiria între o simplă rătăcire a cărnii și o cădere voluntară, după ce am gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, devenind astfel părtași ai spiritului sfânt. De la o astfel de cădere ar fi imposibil a ne mai rădica. (Evrei 6:4-6; 10:26) Ar trebui să facem o deosebire clară între acestea, deoarece sunt cu totul deosebite. O rătăcire a cărnii înseamnă numai că trupul nostru a fost învins de o slăbiciune moștenită, sau de un atac al adversarului, fără ca voința sau inima noastră să aprobe trupul. E adevărat că astfel de rătăcirii sunt regretabile, și trepu-esc încunjurate; totuși prin darul lui Dumnezeu, câteodată ele sunt folositoare pentru dezvoltarea caracterului. Prin astfel de experiențe noi învățăm a nu ne încrede în noi înșine și a nu ne lăuda cu propria noastră putere, și că trebuie să ne dăm seama că victoria care învinge lumea este câștigată prin credință. Deaceia, când Noua Creație constată cu părere de rău că carnea ei s'a rătăcit, ea trebuie să caute a se întări și a fi mai atentă în viitor în această slăbiciune sau în acest punct mai slab, devenind astfel mai încrezută în Domnul și în puterea tăriei sale, pentru ca să nu mai ajungă din nou în același păcat. Astfel ca creaturi noi, noi învățăm pas cu pas să nu ne mai încredem în carnea noastră, ci să privim totdeauna la Domnul de unde vine ajutorul nostru în orice timp de nevoie, amintindu-ne totdeauna de faptul, că noi încă tot făpturi noi suntem, și deoarece credem în meritul jertfei lui Christos, căutând a îndeplini contractul nostru de iubire până la tăgăduire de sine, „Tatăl Iesuși ne iubește“. Trebuie să avem curaj și să ne amintim că noua creație nu păcătu-este, că păcatul nu este socotit nouii creaturi. De aceea, atâta timp cât ne luptăm împotriva păcatului, nimeni nu poate pune ceva în sarcina aleșilor lui Dumnezeu, deoarece „Dumnezeu este îndreptățitor...Isus Christos este acela care a murit“.—Romani 8:33-34.

O APROCHERE SPORITĂ A LEGII PERFECTE

Deși legoa iubirii a fost baza legământului nostru cu Domnul, prin care am devenit creaturi noi, totuși la început n'am înțeles cuprinsul acestei legi. De atunci am fost în școala lui Christos, și învățând adevăratul înțeles al iubirii, am sporit în dar și cunoștințe, adăugând la credința

noastră diferitele elemente şi însuşiri ale iubirii: blândetea, răbdarea, prietenia, iubirea sfătească şi altele. În această şcoală vom fi încercaţi în mod temeinic ori de noi ne-am însuşit iubirea sau nu, şi numai aceia cari ajung iubirea desăvârşită, aceea iubire care se sacrifică pe sine însăşi numai acela vor fi socotiţi vrednici de a face parte din Noua Creştine şi astfel vor deveni membri ai corpului lui Christos.

ALERGAREA LA ȚINTĂ ÎN CARE VOM FI STATORNICI

Într-o altă ilustrare, Apostolul înfăţişează experienţele noastre din prezent ca o alergare la ţintă. El ne sfătuieşte să lăsăm la o parte orice greutate şi orice păcat care lesne ne împresoară, orice slăbiciune a cărnii şi orice ambiţie pământească, pentru a putea alerga cu răbdare la ţinta înfăţişată nouă în evanghelie, spre a putea câştiga premiul chemării cereşti; iar după ce am ajuns la ţinta desăvârşirii în Christos să rămânem statornici. (Filip. 3: 13, 14; Evrei 12: 1; Eies. 6: 13) Aceste îndemnuri ne arată, că alergarea la ţinta este un drum cu multe greutăţi şi piedeci prin care trebuie să trecem cu reuşită. Noi pornim pe acest drum cu dorinţa de-a ajunge iubirea desăvârşită. Ştim că până nu ajungem această ţintă desăvârşită nu vom fi copia adevărată a Fiului iubit al lui Dumnezeu, şi deci nu vom putea fi pe placul Tatălui şi nici moştenitorii împărăţiei împreună cu Isus. Această datorie a iubirii este aceea care la început ne îndeamnă să aducem trupurile noastre ca jertfe vii, spunându-ne că, dacă Dumnezeu a făcut atât de mult pentru noi, şi noi trebuie să ne arătăm recunoştinţa. Christos şi-a dăruit viaţa pentru binele nostru, iar noi trebuie să ne dăm viaţa pentru binele fraţilor.

Această iubire faţă de iubire este potrivită şi adevărată, dar ea nu este încă totul. Ea trebuie să ne îndemne la o iubire mai înaltă, mai măreaţă, la o mai mare apăsare a iubirii dumnezeieşti, dându-ne seama că iubirea lui Dumnezeu în nici un caz nu este egoistă, ci ea este expresia caracterului său mare şi nobil. Astfel ajungem să preţuim apoi într-o măsură oarecare dreptatea, înţelegându-ne, puterea şi iubirea lui Dumnezeu; şi înţelegând aceste însuşiri ale Creatorului nostru, începem a le iubi, iar de aci încolo exercităm sau practicăm şi noi dreptatea, nu numai pentru

că aceasta-i datoria noastră, ci pentru că iubim dreptatea.

Umblând mai departe pe această cale ajungem la a doua fază și vedem că între timp nu am învățat a iubi numai dreptatea, ci am mai învățat a urî și păcatul. Acum simțim o mare simpatie pentru planul lui Dumnezeu care are de scop să înlăture marele val al păcatului care a inunda lumea, aducând cu sine moartea. Aceasta a doua fază ne dăruie, te un fel de energie și activitate în favoarea dreptății și împotriva păcatului.

Iubirea noastră crește și ne grăbim spre a treia etapă. Când am ajuns la a treia etapă, iubirea noastră din datorie și iubirea față de dreptate, a cuprins nu numai caracterul divin, ci la acest punct am ajuns la o iubire mai mare, care cuprinde pe toți aceia cari caută calea dreptății și a sfintenției. Aceasta ne face în stare a privi pe frați într-o lumină deosebită de cea din trecut. Acum putem vedea întru înșii noile fapte, făcând o deosebire între acestea și trupurile lor muritoare, ale căror slăbiciuni ne sunt cunoscute. De aci înainte începem a iubi pe frați ca fapte noi, compătinzând cu dănsii în diferitele slăbiciuni ale cărnii. Iar iubirea noastră pentru dănsii devine atât de mare, încât suntem bucuroși a ne dăruia viața pentru ei, sacrificând zilnic, ceas cu ceas, interesele și plăcerile noastre, timpul și influența noastră spre binele și fericirea lor.

Nu ne oprim la punctul amintit mai sus ci trebuie să continuăm mai departe, căci există o iubire mai înaltă decât aceasta la care trebuie să ajungem—a patra și ultima etapă. Numai când vom ajunge la aceasta a patra etapă vom ajunge la premiul pus înaintea noastră. Ce iubire este aceasta? Cum poate fi o iubire mai mare decât iubirea care se jertfește pentru frați în deplină predare față de Dumnezeu și cerințele dreptății și iubirii sale? Răspundem: o iubire și mai mare este aceea arătată de Domnul, când ne spune că trebuie să iubim și pe dușmanii noștri. Căci în timpul când noi eram dușmanii lui Dumnezeu și despărțiți de dănsul, din cauza păcatelor noastre, atunci Dumnezeu iubi lumea atât de mult încât ne-a dat pe Fiul său unul născut ca să ne scape de păcat și moarte. Aceasta este culmea iubirii deșăvârșite, și nu trebuie să ne oprim înainte de a fi ajuns la această pintă. Cine vrea să fie primit de

Domnul ca un membru al Noului Creațiunii în glorie, acela trebuie să ajungă la această iubire față de dușmani.

Totuși noi nu trebuie să iubim pe dușmani așa cum iubim pe frații noștri, căci nu ei se dă o astfel de pildă. Dumnezeu nu iubeste pe dușmanii săi așa cum iubeste pe fiii sau pe prietenii săi; și nici Isus nu-și iubea dușmanii așa cum iubea pe ucenicii săi. Dar Dumnezeu iubea pe dușmanii săi în așa fel, încât era gata să facă pentru ei tot ce putea fi aprobat de dreptate; iar Isus îi iubea în așa fel încât totdeauna era din inimă dispus să facă bine — el nu le-a răsplătit ura cu dușmănie, ci este gata a le dăruia binecuvântările împărăției sale de o mie de ani, ca toți să ajungă la cunoștința adevărului. Atunci chiar și aceia cari l-au străpuns se vor uita plângând la dânsul, pentru că Dumnezeu va revărsa asupra lor, la timpul cuvenit, spiritul harului și al rugii. (Zah. 12:10) Noi trebuie să avem aceeași iubire față de dușmani, pe care Domnul o descrie, zicând: „Eu zic vouă, iubiți pe dușmanii voștri, și rugați-vă pentru ei cari vă gonesc pe voi”. (Matei 5:44) Noi nu trebuie să permitem în inimile noastre nici un fel de amărăciune față de dușmani. Inima trebuie să ne fie atât de plină de iubirea dumnezească, încât nici un dușman să nu poată sădi întrînsa vreun sentiment de răutate sau înjositor.

Câtă răbdare și bunătate frățească cuprinde în sine un astfel de caracter, pe care nici chiar un dușman nu poate să-l provoace la ură sau la ceartă! Iată, aceasta este ținta la care trebuie să ajungem ca fapte noi. Am recunoscut o apreciere față de acest spirit al iubirii; am recunoscut devotamentul față de acest spirit, și ne-am consacrat viața după cerințele acestui spirit, iar acum suntem încercați spre a se vedea în ce măsură suntem noi ascultători și supuși față de aceste cerințe.

Domnul nostru Isus Christos, Căpitanul mântuirii noastre, nu trebuia să alerge pentru a ajunge la această țintă; el nu avea trebuință să desvolte aceste diferite faze ale iubirii, căci fiind desăvârșit, el avea toate acestea dela început. Încercările sale erau spre a se vedea dacă el rămâne statornic la aceste principii ale iubirii desăvârșite în împrejurări nefavorabile; dacă continuă a iubi pe Dumnezeu și dreptatea sa mai presus de toate, dacă el iubeste pe frați și-și pune viața în serviciul lor și dacă el iubeste pe duș

mani săi în așa fel încât să se bucure a le face binele. Noi știm că el a rămas la țintă în toate aceste încercări, că el și-a dat viața nu numai pentru prieteni, ci chiar și pentru dușmanii săi cari l-au răstignit pe cruce. Noi trebuie să fim încercați la fel. Noi trebuie să ajungem în mintea și inima noastră această iubire desăvârșită, desi carnea noastră nu va fi totdeauna în stare să dovedească sentimentele inimii noastre.

Unii pot ajunge repede la țintă; trecând prin toate acestea patru faze, ei pot ajunge repede la îndeplinirea iubirii desăvârșite. Alții, având mai puțin zel, sau privind mai puțin stăruitor la autorul credinței noastre, la Isus, vor progresa mai încet, mulțumindu-se ani de-a rândul cu iubirea din datorie, înaintând puțin în iubirea caracterului divin și a principiilor dreptății sale. Cei ce au ajuns la o iubire frățească până la tăgăduirea de sine, dacă prin aceasta pot servi fraților, aceia sunt foarte puțini, și încă și mai puțini sunt aceia cari au ajuns la iubirea desăvârșită—iubirea față de dușmanii lor, iubindu-i în așa fel, încât se îngrozesc chiar și de gândul de a le face rău, în cuvânt sau faptă, ci din contră, sunt bucuroși a-i binecuvânta. Dacă Domnul a fost foarte răbdător cu noi, dându-ne multe ocazii și prilejuri de-a ajunge la țintă, atunci ar trebui să ne bucurăm de atâta îndurare față de noi, și să fim cu atât mai zeloși în lupta pentru premiu, amintindu-ne că timpul este scurt și că fără această iubire desăvârșită nu vom putea fi primiți de Tatăl ca membri ai Noului Creațiuni.

Dupăcum Domnul nostru a fost încercat în ce privește iubirea desăvârșită, tot astfel vom fi încercați și noi după ce vom ajunge la această iubire. De aceea trebuie să ne simțim a ajunge la acest punct atât de curând cât ne este cu putință. Gradul iubirii și al zelului nostru va fi arătat Domnului și fraților noștri prin graba cu care vom ajunge această „țintă”.

Cuvintele Apostolului: „După ce veți fi îndeplinit toate să rămâneți statornici” (Efes. 6:13), arată că după ce am ajuns la țintă, la iubirea desăvârșită, vor mai fi destule încercări pentru noi—încercarea credinței, încercarea răbdării, încercarea diferitelor elemente ale iubirii. Lumea nu este potrivită pentru a ne ajuta pe drumul cel drept; Satan este încă adversarul nostru și va născoci o mulțime de piedeci

pentru a ne abate dela poziția la care am ajuns. Această este încercarea noastră. Trebuie să rămânem neclintii în pozițiile la care am ajuns—depunându-ne viața în slujba Domnului și a fraților, și făcând bine tuturor oamenilor dupăcum avem ocaziune. „Credincios este cel ce va chema”; el ne-a promis ajutor în tot timpul călătoriei noastre pe această cale și ni-l va dărui oricâteori vom avea lipsă de dânsul. Darul său ne este deajuns pentru noi.—1 Tesaloniceni 5:24; 2 Corint. 12:9.

Dupăcum am văzut, această lege a iubirii este și legea fiilor îngerești ai lui Dumnezeu. Supunerea lor față de Dumnezeu și armonia dintre dâșii se bazează pe această lege a iubirii. Deși în timpul celor o mie de ani ai domniei lui Isus Christos omenirea va fi pusă în fața diferitelor regulamente pentru a se obișnui cu orânduirile binecuvântate din acest timp, totuși aceia cari la sfârșitul Mileniului vor fi socotiți vrednici de viață vecinică, vor fi trecut de simpla ascultare față de aceste regulamente. Ei vor avea scrisă în inimile lor legea originală a lui Dumnezeu, ascultarea, și legea iubirii, care face parte din caracterul divin. Copiii restauratornicirii, copiii lui Dumnezeu de ordin omeneșc, toți vor avea acest spirit al iubirii, fără de care e cu neputință a plăcea lui Dumnezeu, deoarece el caută închinători cari să i se închine în spirit și în adevăr. Astfel vedem, că în timp ce cerul și pământul trebuie să aibe o singură lege, care trebuie să fie ascultată, cerința ascultării întrece toate închipuirile noastre pământești și imperfecte, încât singurul cuvânt iubire exprimă întreaga lege căreia vor fi supuși toți fiilii lui Dumnezeu—Noile Fapturi, îngerii și oamenii. Ce minunat și cât de glorios este caracterul Dumnezeului nostru! Iubirea este împlinirea legii sale și noi nu putem concepe o iubire mai minunată decât aceasta.

Până aci am tratat acest subiect în mod general. Acuma vrem să arătăm că Noile Fapturi deși mai traesc în trup, fiind mai mult sau mai puțin supuse slăbiciunilor și piedicilor pământești, trebuie totuși să-și reguleze purtarea unii față de alții cât și față de lume după această lege a iubirii, după noua poruncă, pe care Domnul a dat-o tuturor aceluia cari devin urmașii săi. Această poruncă a fost numită

LEGEA DE AUP

Dupăcum noi știm, aurul este un simbol a ceea ce este

divin; deci regula de aur este regula divină, și, dupăcum am văzut, regula sau legea divină este iubirea. Cea mai mare apreciere a acestei legi a iubirii, cel mai înalt îndrumător cunoscut omului, glăsuiește astfel: „Să nu faci aproapei tău ceea ce n'ai vrea ca el să-ți facă ție”. În cel mai bun caz aceasta este bunătate negativă; însă regula de aur a iubirii, pe care Dumnezeu o dă Nouii Creațiuni acum și pe care nimeni altul nu o poate aprecia, sau înțelege măcar, decât Noua Creațiune, este de natură pozitivă: „Fă alțiua ceea ce ai vrea să-ți facă el ție”. Aceasta este bunătate pozitivă, iubire vie și activă. Dacă o călcare a acestei legi ne cauzează părere de rău, atunci avem o dovadă sigură că această călcare n'a fost voluntară, n'a fost din inimă, ci o greșală datorită cărnii, contrară dorințelor sau intențiilor spiritului. Otuși, în măsura în care noua minte și voință este vie față de Domnul, plină de zel pentru îndeplinirea voinții sale, în aceeaș măsură va fi vie și energică pentru păstrarea în curățenie a vasului de lut în care locuiește. Ea va îmbrăca toată armătura lui Dumnezeu pentru a putea lupta contra slăbiciunilor cărnii. Ea va căuta ca greșala comisă, fie prin vorbe sau fapte, să fie îndată reparată. Astfel vasul de lut se va rușina și prin aceasta îi va scădea puterea de împotrivire față de mintea cea nouă.

Această lege a Nouii Creațiuni este baza legăturii ei cu Dumnezeu. Astfel făptura nouă recunoaște și primește înțelesul poruncii: „Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toate puterile tale”. Susținând această lege, egoismul nu mai are loc. Această lege privește și legăturile cu frații, căci cum ar putea iubi pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut (decât cu ochii credinței), dacă nu iubește pe frații cari au spiritul lui Dumnezeu, pe care l-a văzut cu ochii naturali. (1 Ioan 4: 20, 21) Pe măsură ce învață a observa legăturile sale cu frații, purtându-se cu dânsii așa cum ar vrea ca ei să se poarte față de dânsul, el va vedea că faptul acesta îi va aduce o mare schimbare în viață. El va vedea că aceasta nici la un caz nu este legea după care și-a îndreptat viața, cugetele, vorbele și faptele sale înainte de a cunoaște aceasta.

El vede că pentru a câștiga bunătatea fraților față de dânsul, și el trebuie să fie bun și blând față de ei. Dacă

dorește ca ei să fie răbdători față de nedesăvârșirile sale, atunci și ei trebuie să acopere slăbiciunile lor cu haina miliei sale. Dupăcum nu vrea ca frații să vorbească rău de dânsul, chiar dacă răul ar fi adevărat, tot astfel trebuie să fie și el bun și prietenos față de dânsii și „să nu vorbească rău de nimeni“, ci să facă bine tuturor oamenilor, dar mai ales celor de-o credință. El nu va aștepta dela nimeni mai mult decât ceea ce-i stă în putință să-i facă, în-tocmai dupăcum el dorește ca nici dela ei să nu se aștepte mai mult decât e cu putință. După aceleași principii își va îndrepta purtarea și față de lume. Astfel întreaga cale a vieții este schimbată; și dupăcum spune Apostolul, această schimbare vine pe măsura în care „privim mărirea Domnului“—pe măsură ce apreciem și învățăm a copia măreția caracterului divin, stăpânit de această lege de aur a iubirii.—2 Corinteni 3: 18.

Cu cât se desvoaltă mai mult mintea și voința noastră nouă, concepută de spiritul sfânt, cu atât mai mult se vor schimba și însușirile noastre spirituale dela mărire la mărire. Astfel schimbați în inima, mintea, voința și intențiile noastre, noi devenim mai potriviți pentru marea schimbare a învierii, când ceea ce este sămănat în slăbiciune, corupție și stricăciune, va fi înviat și înălțat în putere și mărire, o Nouă Creațiune pe treapta spirituală,—Unsul (Christosul) lui Dumnezeu. Diferite sfaturi bune și folositoare, muștrări și indemnuri ne sunt date de Apostoli și repetate de către diferiți frați spre binele și folosul nostru; totuși legea, întreaga lege, sub care Noua Creațiune este așezată, prin Capul ei, este această lege a iubirii, această regulă de aur. Privită în mod drept, aceasta înseamnă că multe lucruri ce le-am făcut până acuma, acum nu le mai facem, și multe lucruri pe care le-am neglijat, acum le îndeplinim cu un zel și stăruință deosebită.

LEGEA PERFECTĂ A LIBERTĂȚII

Dacă la început cineva ar fi fost aplecat să creadă că Domnul a dat prea mare libertate Noului Creațiunii, lăsând-o fără legi și restricțiuni potrivite, fără îndoială că un astfel de om și-a schimbat această părere, recunoscând lungimea și lățimea și înțelesul cuprinzător al acestei legi a lui Dumnezeu, rezumată în cuvântul: iubire. Apostolul o numește

„O lege a libertății” (Iacob 1:25); dar Dumnezeu întrebă-
 înțeală această lege a libertății numai pentru Noua Creați-
 une, corespunzătoare de spiritului său sfânt. Această lege nu se
 poate aplica și altora din familia omenească. Alții se află
 ca robi sub legea mozaică care încă nu sunt vrednici de
 „liberă cea cu care Christos ne-a făcut liberi”, iar alții sunt
 cu totul străini, fără Dumnezeu și fără speranță în această
 lume, și stau sub legea originală, care a exprimat osândă
 morții asupra lui Adam și a neamului său. Ei nu știu nimic
 despre darul lui Dumnezeu, care la timpul său va ajuta lu-
 mii. *Insa acum* darul acesta a fost cunoscut numai de pu-
 țim oarecând pe când marea mulțime a omenirii este împie-
 decată de adversar de-a auzi ves ea iubirii și a mântuirii
 lui Dumnezeu, el orbește mințile și astupă urechile oame-
 nilor cu învățături diavolești etc.—2 Corint. 4:4; 1 Tim. 4:1.

Libertatea nu este pentru cei cu îndemnuri și aplecări
 rele. Aceasta o mărturisește și societatea omenească, când
 trimite la închisoare pe unii ca aceștia. To așa nu este po-
 trivita legea desăvârșită a libertății pentru cei cu predispo-
 ziții rele, ci numai pentru cei cu minți spirituale (mințea
 divină)—pentru cei desăvârșiți. În timpul Mileniului, lumea
 nu va fi pusă sub legea iubirii, ci ea va fi guvernată cu
 dreptate și îndurare, sub o lege a supunerii față de cerin-
 tele împărăției. Numai la sfârșitul acelei împărății, când
 păcătoșii voluntari vor fi nimiciți prin a doua moarte, și
 când cei ascultători vor fi ajuns la desăvârșire și deplină
 armonie cu legea divină, numai atunci va fi pusă omenirea
 sub legea libertății, sub regula de aur—sub legea iubirii.
 Atâta vreme cât oamenii sunt „minori”, ei vor fi tratați ca
 servitori. (Evrei 13:17) Noua Creațiune, care acum se află
 sub legea libertății este tratată astfel din cauza că pentru
 ei „lucrurile vechi au trecut și toate s’au făcut nou”. Ei
 urăsc păcatul și iubesc dreptatea și se folosesc de liberta-
 tea lor nu pentru mulțumirea cărnii, ci pentru nimicirea ei,
 jertfind interesele pământești și lucrând cu Domnul la nimic-
 irea păcatului și a răsplătii sale, moartea. Numai cei con-
 cepuți de spiritul sfânt și cari umblă în școala lui Christos,
 învățând a călca pe urmele pașilor săi, numai aceia pot fi
 puși sub legea iubirii. Iar dacă ei pierd spiritul adopției
 (spiritul filiesc), ei încetează de a mai fi fiii lui Dumnezeu
 și nu mai stau sub legea libertății.

Aceia cari se folosesc de libertatea cu care Christos ne-a făcut liberi, aceia cari prin consacrare se află sub legea desăvârșită a iubirii, și cari își depun viața pentru frați și pentru adevăr, rămânând în aceasta credincioși până la moarte, aceștia vor fi socotiți vrednici de a fi moștenitori împreună cu Fiul iubit al lui Dumnezeu și uneltele sale pentru binecuvântarea omenirii. Cât de trebuincioasă este această calificare pentru opera lui Dumnezeu. Cât de mare este trebuința pentru cei ce voesc să fie învățători și judecători și conducători ai acestei lumi, să se desvolte și să fie încercați în această calificare a iubirii, pentru a deveni preoți și regi credincioși și îndurători.

CAPITOLUL VIII

ODIERNA SAU SABATUL NOUII CREAȚIUNI

Schimbarea datelor divine după răstignirea lui Christos.—Predica Apostolilor în sinagogi în ziua Sabatului, nu înseamnă aprobarea Sabatului evreesc, care nu este impus Nouii Creațiuni.—Casa în care se predică evanghelia, nu are nimic de aface cu această veste.—Acelaș lucru se poate spune și despre ziua în care se predică.—Originea primei zi a săptămânii ca Sabat creștinesc.—Ea a fost observată cu mult înainte de Constantin.—Aproape toate manifestările Domnului înviaț, erau făcute în ziua dintâi.—Observarea generală a primei și ca zi de sărbătoare, este o chestie de recunoștință.—Totuși nu este o orânduire divină.—Franța și numărul șapte.—Sabatul lui Israel este simbolic.—Când începu Sabatul Nouii Făpturi și cum continuă.

IN capitolul precedent am văzut, că pentru cei ce sunt în Christos Isus nu există altă lege, decât legea atotcuprinzătoare a iubirii. Am văzut apoi în chip lămurit, că Noua Creațiune, Israelul spiritual, în nici un caz nu se află sub legământul legii dela muntele Sinai, „adăugat din cauza păcatului” patru sute și treizeci de ani după facerea legământului sub care Noua Creațiune este primită „în cel iubit”. Este adevărat că Domnul Isus Christos, când era în trup, respecta Sabatul dupăcum cerea legea mozaică, însă nu în armonie cu anumite idei pervertite și sucite ale Cărturarilor și Fariseilor. El a făcut acest lucru pentrucă după trup era evreu, născut sub legea mozaică, și deaceea supus la toate cerințele ei, pe care le îndeplini, dupăcum spune Apostolul, „pironindu-le pe cruce”. Începând dela acest timp, evreii, cari au venit la Tatăl printr’însul, nu mai stau sub această lege. Însă toți evreii, cari n’au primit încă pe Christos, sunt legați de toate prescripțiile legământului legii, și de sub acestea se pot elibera numai dacă primesc pe Christos ca sfârșitul legii, adică crezând într’însul.—Rom. 10:4.

În ce privește păgânii, am văzut că ei niciodată n’au fost sub legea mozaică, și de aceea ei nu pot și nici nu au trebuință să fie eliberați de sub această lege. Am mai văzut

că Domnul Isus Christos—care la bolezul său a fost conceput de spirit ca Nouă Creatură, iar la înviere născut de spirit—a fost anitipical Isaac, sămânţei lui Avram, moştenitorul tuturor făgăduinţelor făcute acestei seminţii. Iar evreii cât şi păgânii, cari vin la dănsul prin credinţă şi la Tatăl printru însul, sunt concepţi de spiritul sfânt şi socotiţi ca membri ai Nouii Creaştiuni, moştenitorii cu Isus în legământul lui Avraam. Deci, deşi omul Isus Christos se afla sub lege, obligat a respecta Sabatul ca o parte a acestei legi, aceste obligaţii au încetat din clipa morţii sale, atât pentru el cât şi pentru urmaşii săi. Astfel, în timp drept, el a pus capăt legii mozaice pentru toţi evreii cari l-au primit pe dănsul şi au murit laşă de această lege, lăvînd laşă de legământul Avraamic.

Totu; nu ne prinde mirarea, văzînd, că însaşi Apostolii au avut nevoie de un timp mai îndelungat spre a-şi da seama de însemnătatea schimbării acestei vîrste (de la lege la dar), —de a înţelege pe deplin că moartea lui Isus a surpat părgolele, despărţîndu-le dintre evrei şi naţiuni (păgâni), şi că de aici înainte naţiunile erau socotite tot atât de curate ca şi evreii, deoarece Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, găsea moartea pentru fiecare om, şi oricine voia să se apropie de Tatăl, evreu sau păgân, putea fi prim în cel jubit. Chiar şi după ce trecură mai mulţi ani, dela conţinerea Apostolilor, amintită în Fapte cap. 15, în care Petru şi Pavel au mărturisit despre darul lui Dumnezeu dăruit păgânilor, prin aceea că le-a dat spiritul sfânt ca şi evreilor la Rusali, îl mai vedem pe Petru şovăind şi îngăduind atât de mult credincioşilor evrei, încât s'a retras dela păgânii convertiţi, tratându-i ca necuraţi. Astfel el îşi provoacă o înustrare din partea apostolului Pavel, care se vede că înţelegea în mod hotărît noua situaţie a darului, introdusă pentru vîrsta eva ghelică. Dacă Apostolul a trebuit să fie muştrat pentru a trece prejudecăţile sale de rasă ne putem presupune că mulţimea credincioşilor (în majoritate evrei), a fost multă vreme în nedumerire din cauza schimbării complete a ceremoniilor divine, desfiinţate cu totul prin răstignirea lui Isus.

Iudeii din Palestina cât şi din toate părţile unde erau împrăştiaţi, aveau obiceiul ca în ziua Săbatalului, care la început avea alt scop decât o zi de odihnă, să cilească ie-

gea și profețiile și să predice în sinagogi. În ziua Sabatului în întreaga Palestină nu se lucra nimic. Deaceia evreii convertiți la creștinism se adunau în ziua Sabatului pentru a studia legea și profețiile, din noul punct de vedere al îndeplinirii lor în Isus Christos, și pentru îndemnare reciprocă la statornicie în credință, cu atât mai mult cu cât vedem ziua apropiindu-se, marea zi a Domnului, ziua de o mie de ani, timpurile restatornicirii tuturor lucrurilor, desprăcare au vorbit toți profeții sfinți din vechime. Apostolii și evangheliștii, cari călătoreau în afară de Palestina, au găsit urechile cele mai ascultătoare, pentru evanghelie, printre evreii ce așteptau pe Mesia; iar în scopul acesta evangheliștii găseau cea mai bună ocaziune în ziua Sabatului, fiindcă în această zi evreii se adunau pentru a învăța legea și profețiile. Căci nici un text nu se găsește în Sf. Scriptură care să oprească predicarea evangheliei în ziua Sabatului sau în orice zi a săptămânii. Putem fi siguri că primii evangheliști au predicat cuvântul neîncetat, oriunde mergeau și oriunde găseau urechi de ascultat.

Apostolul, care a declarat că Christos a pus capăt legii, pironind-o pe cruce, n'a spus nimic Bisericii primitive că ea trebuie să respecte ziua Sabatului, sau o altă zi a săptămânii, în mod deosebit. Din contră, ei susțineau că Biserica este o Nouă Creațiune, supusă legământului original și astfel, ca o casă a fiilor, Noua Creațiune nu se află sub lege ci sub dar. Acești învățători inspirați au arătat în mod clar libertatea Nouii Creațiuni, zicând: „Nimenia dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de sabat, cari sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Christos”.—Colos. 2: 16, 17.

Ei au dorit ca Biserica să înțeleagă, că diferitele orânduiri cu privire la sărbători, posturi, timpuri și zile, sunt părți ale marelui sistem simbolic, instituit de Domnul, pentru Israelitii tipici, cari erau numai umbra lucrurilor mai bune, ce aveau să se împlinească mai târziu cu Israelul spiritual. Faptul că Apostolii se foloseau de sămbetele și sinagogile eвреiești pentru a predica evanghelia lui Christos, nu înseamnă că legea și sistemul evreesc constituie o lege sau un legământ pentru Noua Creațiune. Dacă astăzi ni s'ar prezenta ocaziunea de a predica evanghelia lui Christos în s'

siagogile evreiești, noi am face aceasta nu numai în prima zi a săptămânii, ci am predica cu plăcere chiar și în ziua Sabatului. Ba noi am fi dispuși a predica pe Christos și într'un templu păgân, și într'o zi de sărbătoare păgânească, și nicidecum nu am fi de părerea că făcând aceasta ne-am fi însușit învățăturile sau sărbătorile păgâne.

Cu privire la prima zi a săptămânii, observată în general de creștini ca sabbat sau zi de odihnă, este cu totul greșit a susține, că aceasta a fost sfințită de biserica romană-catolică ca ziua de Sabat a creștinilor. E adevărat că pe vremea lui Constantin, mai mult de două secole după adormirea Apostolilor, formalismul a pătruns în biserică într'o măsură formidabilă, și învățătorii falși încercau să aducă pe urmașii lui Christos în robia clericalismului; iar superstiția și intrigile preoților exercitau o puternică influență asupra creștinilor. E adevărat că pe vremea aceea se dădu un regulament prin care se cerea creștinilor a întrebuița prima zi a săptămânii pentru servicii religioase, oprindu-se în această zi munca manuală, afară de sate, unde adunarea recoltei putea fi socotită ca un lucru de absolută trebuință. E adevărat că această mică obligație a creștinilor de a sărbători prima zi a săptămânii, prin care se înlocui Sabatul evreesc a dus în mod treptat până la credința, că toate orânduirile date de Dumnezeu pentru Sabatul evreesc, trebuiesc aplicate urmașilor lui Christos pentru prima zi a săptămânii.

Observarea Duminicii din partea credincioșilor era un lucru obișnuit încă cu mult înainte de Constantin, dar nu ca obligație ci de bunăvoie, ca o libertate, ca un privilegiu. Și numai faptul că Domnul nostru se sculă dintre morți în prima zi a săptămânii, ar fi destul pentru ca urmașii săi să respecte această zi, ca ziua renașterii speranțelor lor. Dar afară de aceasta, cele mai multe arătări ale Domnului, după învierea sa, s'au întâmplat în ziua dintâi a săptămânii. Chiar în ziua învierii, el se arătă Mariei Magdalena ca grădinar, și celor doi ucenici pe drumul către Emaus, făcând ca inima lor să le ardă de bucurie când le explica Scripturile (Luca 24: 32), apoi Apostolilor adunați în aceeași seară cu ușile încuiate. Ei așteptară apoi o săptămână pentru arătarea Domnului înviaț, însă nimic nu se văzu până în prima zi a săptămânii următoare, când Isus apăru din nou

celor unsprezece, cu care ocazie convinse pe Toma despre învierea sa. Și astfel, întrucât ne putem da seama, aproape toate aparițiile Domnului în fața fraților auură loc în prima zi a săptămânii. Deci nu e de mirare, că fără vreo poruncă din partea Domnului sau a Apostolilor săi, Biserica primitivă obișnuia a se întruni în prima zi a săptămânii, pentru amintirea bucuriilor dăruite lor prin învierea Domnului, și o amintire a zilei când Isus le vorbi pe cale, lămurindu-le Scripturile.

Ei continuară a comemora „împărțirea pâinii împreună”, nu ca Cina cea de taină, ci ca o amintire a binecuvântării celor doi la Emaus, când Isus a frânt pâinea și ochii lor se deschiseră și-l recunoscură pe Isus; și cum au fost iară binecuvântați când Isus a frânt pâinea și a mâncat înaintea lor, dându-le dovezi multumitoare că într’adevăr el este Domnul înviat, deși era foarte schimbat. (Luca 24:30-35, 41-43) Această pâine frântă nu reprezintă trupul său frânt și sângele vărsat, ci adevărul înviorător, prin care el hrăni inimile lor cu speranțele mărețe ale viitorului, asigurate prin învierea sa din morți. (Că aici nu e vorba de Cina Domnului, se vede lămurit din aceea, că păharul niciodată nu este amintit la această frângere de pâine.) Aceste întruniri, din prima zi a săptămânii, erau prilejuri de bucurie, că prin învierea lui Isus Christos din morți se începe o nouă epocă de binecuvântare.

Deoarece cu timpul Biserica s’a eliberat de legăturile ei cu iudaismul, mai ales după distrugerea Ierusalimului și dîsolvarea sistemului evreesc, influența Sabatului ca zi de sărbătoare a dispărut, iar prima zi a săptămânii ca zi de odihnă și improspetare spirituală pentru Noua Creațiune, ce datează dela învierea Domnului nostru la glorie, onoare și nemurire, a câștigat tot mai mulți aderenți.

În ce privește lumea păgână în general, Dumnezeu nu i-a dat legi sau porunci speciale; ei au rămas cu o mică rămășiță din legea originală scrisă în inima lui Adam, dar și această rămășiță este întunecată de păcat și moarte. La această rămășiță Dumnezeu a mai adăos o singură poruncă: „Pocăiți-vă!” (Întoarceți-vă dela păcatele voastre), fiindcă Dumnezeu a rânduit o nouă ocaziune pentru câștigarea vieții, (acuma, sau în timpul Mileniului), și fiecare faptă și cugetare voită va fi odată trasă la răspundere, pentru a se

vedea în ce măsură s'au folosit oamenii de ocaziunea oferită lor. Acelora cari nu sunt în Christos nu li se dă altă poruncă decât aceasta una: „Pocăiți-vă!” Dar celor pocăiți, Dumnezeu le vorbește mai departe, dupăcum ei au urechi de auzit și inimă de a se supune voinții sale.

În ce privește creștinătatea nominală din zilele noastre, ea n'a recunoscut marea favoare oferită de Dumnezeu și nici chemarea prezentă a Nouil Creațiuni, și deaceia ea nu înțelege legea Nouil Făpturi, libertatea și simbolurile ei ș. a. Biserica nominală a învățat lumea cu totul greșit în ce privește Botezul, Cina, Sabatul, legea și legământul divin. E clar că Domnul niciodată n'a avut de gând să descopere creștinătății nominale aceste adevăruri. Dupăcum spune Apostolul: „Cele ce ochiul nu văzu, și urechea nu auzi, și în inimă de om nu se suiră, aceste le găti Dumnezeu pentru cei care-l iubesc”, — tot astfel creștinismul nominal n'a înțeles voința și planul lui Dumnezeu cu privire la „mîca tîrîmă” — „dar nouă (adică acelora cari sunt de credința lui Pavel) ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său; căci spiritul cercetează toate, și cele adînci ale lui Dumnezeu: (adică intențiile sale bune și desăvârșite cu copiii săi, acum și în viitor). Unde înalta chemare și legea desăvârșită a libertății nu se înțelege, din cauza că lipsește spiritul Domnului, acolo se va desvolta formalismul și ceremoniile (zile de post, canoane, înfrînarea în diferite feluri, zile sfinte și de sărbătoare, etc.) și astfel vor încătușa legea creștinismul nominal. Deaceia, nu este de mirare, că unii dintre adevărații urmași ai Domnului, aleși pentru a fi numărați în urma mîcii, prin aceste lucruri au devenit, de, încătușați în_cât sunt lipsiți de o mare parte a libertății de care se bucură fiul lui Dumnezeu.

Prin aceasta în nici un caz nu vrem să ne împotrivim la observarea primei zi a săptămîni. Din contră, noi ne bucurăm că Dumnezeu s'a îngrijit în așa fel, încît această zi este sărbătorită în întreaga lume civilizată; deoarece acest obicei oferă conșacrațiilor Domnului avantaje speciale, pe care le-ar pierde, dacă ziua Duminicii nu ar fi sărbătorită în general. Noua Creațiune se poate deci bucura dacă o zi din cele șapte, li este pusă la dispoziție pentru rugăciune și tovarășie spirituală. Dacă lumea s'ar lăsa de obiceiul de a se odihni în ziua Duminicii, aceasta ar fi o pierdere se-

rioasă și pentru Noua Creațiune. Numai din acest motiv, neamintind și altele, se cuvine ca toți din poporul Domnului, nu numai să se folosească de această zi pentru tovarășie și bucurie spirituală, ci afară de aceasta se mai cuvine să se ferească de orice lucru și de orice cuvânt prin care s'ar putea împiedeca această sărbătoare și zi de odihnă a lumii în general.

Dupăcum este o greșală a cugeta că Sabatul evreesc obligă pe toți oamenii, tot astfel este o greșală a crede, că Duminica creștină este o cătușă, că ea trebuie să fie sărbătorită pe dinafară, dupăcum a fost cazul și cu Sabatul evreesc. Chiar oamenii mai puțin religioși țin foarte mult la această sărbătoare exterioară a primei zi din săptămână, și pierd respectul față de copiii lui Dumnezeu, cari neglijează ocaziunea pentru serviciul divin, ce li se oferă în ziua Duminicii, și întrebuițează această zi pentru afaceri pământești. Pentru acest motiv suntem de părerea, că aceia cari înțeleg în mod lămurit libertatea cu care Christos ne-a făcut liberi, să nu întrebuițeze această libertate pentru a supăra pe alții, ci mai bine să se folosească de această ocazie și să le dea mână de ajutor la creșterea în dar și cunoștință și în toate roadele spiritului sfânt. Noi suntem de părerea că consacrații Domnului, împreună cu familiile lor, să observe în mod credincios această zi. Toți ar trebui să fie învățați, că e foarte la loc ca o zi din săptămână să fie întrebuițată pentru rugăciune și servicii divine, și că o zi de odihnă în săptămână este de trebuință nu numai pentru Biserică ci pentru întreaga omenire.

Deși suntem cu totul liberi de legea evrească, ne putem totuși da seama, că, deoarece orânduirile ei au venit dela Dumnezeu, ele conțin anumite foloase practice. De pildă, în desemnarea unui animal ca hrană curată și potrivită, iar a altor animale ca necurată și nepotrivită, putem vedea o însemnătate simbolică; și deși nu putem înțelege de ce carnea acestora: cum este porcul, iepurele, peștele numit somn, etc., constituie o hrană nesănătoasă, avem tot motivul să credem că acesta este adevărul. Și deși, nefiind evrei, nu vom călca nici o lege mâncând carnea acestor animale, totuși ar trebui să ne păzim și să constatăm sănătatea lor, deoarece suntem obligați a respecta toate legile sanitare.

Tot astfel în odihna din ziua a șaptea a săptămânii, pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru poporul lui Israel, putem vedea nu numai o învățătură simbolică, ci și o orânduire de mare trebuință pentru starea prezentă a omenirii. În general este recunoscut, chiar și de către cei ce n'au nici o cunoștință despre cuvântul lui Dumnezeu, că o zi de repaus pe săptămână este foarte folositoare, nu numai pentru oameni ci și pentru animale. Ba încă unii oameni spun, că odihna este de trebuință chiar și pentru anumite lucruri neînsuflețite. Ziarul „London Express” a scris odată cu privire la acest lucru dupăcum urmează:

„Se pare curios a auzi pe unii oameni vorbind despre „o axă de oțel, obosită”, sau despre „obosirea unei șine de fer”; însă aceste expresiuni sunt obișnuite pentru cunoscătorii căilor ferate, și totașa în depozitele de mașini și fabrici. „Cum se poate ca metalul neînsuflețit să devie obosit!” veți întreba dumneavoastră. Totuși experții obișnuți cu mașinăria spun că metalul se obosește și are lipsă de odihnă, ca și omul. „Ce-a făcut axa de s'a rupt?” întreabă directorul. „Oboseala metalului”, răspunse inspectorul. Acest răspuns este obișnuit și adesea corăspunde cu faptele. Câteodată se rupe o axă sau o roată, și nici cea mai amănunțită cercetare nu poate dovedi vreun cusur sau defect. Atunci inginerii spun că este „oboseala metalului” cu rezultatele sale. Nervii oțelului pot obosi ca și vigoarea mușchilor, iar metalul care nu va fi odihnit, va înceta de a lucra, cauzând poate mari pericole. Cei puțin așa spun inginerii; și tot ei susțin, că fără odihnă, unitatea moleculelor (cele mai mici părți de materie) de metal ar fi slăbită, ajungând la punctul când metalul trebuie să se rupă”.

După Revoluție, Franța a desființat ziua a șaptea de odihnă și a instituit Decada, adică după nouă zile de muncă, o zi de odihnă. Acest sistem s'a dovedit însă nemulțumitor, și francezii își dădură seama că natura își are căile sale, și nu îngăduie decât sistemul cu numărul șapte. Ei au văzut că în a 7, a 14 și a 21 sau în a 28 zi să iveau o criză de friguri, iar dacă boala nu lua o întorsătură spre bine, de obicei era urmată de moarte, în ziua 35-a.

Astfel, departe de-a propovădui desființarea Duminicii creștine, noi îndemnăm lumea s'o menție, spre folosul omului natural, cât și spre folosul spiritual al Noului Creați-

uni. Noi stăluim lumea să nu se lapede de această mare binecuvântare, ce ne-a venit în mod indirect prin legea evreească. Ne-am bucura foarte mult, dacă toată lumea ar recunoaște această zi ca o zi de închinare voluntară lui Dumnezeu. Deoarece însă majoritatea nu recunoaște acest fapt, îl putem îngădui această greșală nevinovată, fiindcă va fi spre folosul ei.

Noua Creațiune nu are lipsă de îndrumări speciale cu privire la întrebuițarea primei zi a săptămânii. Viața ei este consacrată cu totul Domnului, și serviciului său. Fiind călăuziți de spirit, și nu de carne, ei se vor folosi de această ocaziune fericită și vor mări pe Dumnezeu, atât prin corpul cât și prin spiritul lor, ca unele care sînt ale lui Dumnezeu. Ei vor întrebuița ziua Duminicii pentru laudă și mulțumire, pentru cercetarea cuvântului lui Dumnezeu și pentru îndemnare reciprocă în toate lucrurile sfinte. Nu susținem că ziua Duminicii trebuie să servească numai pentru închinare religioasă. Dumnezeu n'a poruncit aceasta, și nimeni altul n'are dreptul s'o facă. Totuși, unde este inima, simpatia și iubirea noastră, acolo vom merge cu bucurie, și credem că fiecare membru al Nouii Creațiuni va găsi cea mai mare plăcere și bucurie în tovărășia și umblarea cu Domnul și frații săi, și deaceia nu va uita să se întunească cu dănsii, după îndemnul, și nu după porunca Sfinței Scripturi.—Evrei 10: 25.

Ceea ce facem de bunăvoie pentru Domnul, fără să ne fie poruncit, este o dovadă cu atât mai clară a iubirii și credincioșiei noastre față de dănsul și ai săi, și fără îndoială că Domnul o va aprecia în mod corăspunzător. Mulți dintre membrii Nouii Creațiuni au copii și supuși; aceștia ar trebui instruiți cu privire la însemnătatea primei zi a săptămânii și foloasele sale, precum și asupra libertății de care se pot bucura. Cuvântul lui Dumnezeu nicăiri nu ne îndeamnă a sărbători ziua Duminicii într-un mod tiran, dupăcum fac creștinii puritani. După înțelesul lor, un zămbet în această zi ar fi un păcat, iar a săruta propriul său copil ar fi o crimă, totuși o plimbare liniștită sau o ședere la umbra unui arbore privind natura și pe Dumnezeu el. E bine ca depărtându-ne de această idee greșită, să nu ajungem la cealaltă răătăcire, dupăcum fac unii, susținând ca bună o purtare sgomotoasă, jocurile, muzica, sau orice fel de mun-

că care ar putea fi făcută în alte zile. Copiii Făpturii Noi ar trebui ca în toate împrejurările și afacerile vieții să dea dovadă de spiritul minții sănătoase, pe care Dumnezeu l-a făgăduit părinților lor prin cuvântul adevărului și prin umplerea cu spiritul său sfânt. O observare adevărată, rațională și cinstită a primei zi din săptămână, ca zi de odihnă, în care se caută și se cultivă progresul spiritual și moral, legăturile familiare și legăturile cu familia lui Dumnezeu, cu Noua Creațiune, va aduce de sigur o mare binecuvântare tuturor. Un alt fapt care trebuie luat în seamă cu privire la observarea Duminicii, este legea statului în care ne aflăm. Anumite state au diferite legi și regulamente cu privire la observarea Duminicii ca zi de odihnă. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se supue legilor, nu mai puțin, ci mai mult decât alții, în toate lucrurile ce nu sunt contra cu conștiința lor. Deaceea, dacă legile civile ar ordona două sau trei zile de odihnă pe săptămână, Noua Creațiune ar trebui să le observe, socotind aceasta ca o ocaziune binecuvântată pentru dezvoltarea lor spirituală. Totuși, dacă aci ar fi vorba numai de o poruncă omenească și nu de una dată de Dumnezeu, atunci nu sunt obligați s'o respecte mai mult decât aceea ce lumea ar vedea de potrivit.

SABATUL LUI ISRAEL ESTE SIMBOLIC

Noi am observat că Sabatul dat prin legea dela muntele Sinai, era dat numai poporului lui Israel și deaceea niciun alt popor nu este obligat a respecta această poruncă. Prima observare a Sabatului, arătată în Scriptură, a avut loc după ieșirea lui Israel din Egipt. Aci în pustiu li s'a poruncit Israelitilor să nu mai strângă mană în ziua a șaptea (sâmbăta), ci să se odihnească în această zi. Lui Adam, lui Enoch, lui Noe, lui Avraam, lui Isaac, lui Iacob, nu li s'a dat nici o poruncă cu privire la Sabat. Singura amintire despre un Sabat, înainte de ieșirea lui Israel din pământul Egiptului, se află în raportul creațiunii, în Facere, unde se spune că Dumnezeu s'a odihnit în ziua a șaptea. Aceasta însă n'a fost o zi de douăzeci și patru de ore, ci, după cum am văzut, o zi de șapte mii de ani.

Prin porunca Sabatului, Dumnezeu a așezat odihna poporului Israel în aceea zi de douăzeci și patru de ore într-o paralelă cu odihna sa proprie, care este așezată pe o scară

mai înaltă; iar aceasta ne face să credem, că, afară de binecuvântarea ce-a avut-o Israel din această odihnă, porunca Sabatului conține o învățătură tipică pentru Noua Creațiune; dupăcum toate lucrurile cari privesc pe Israel și legea sa conțin învățături simbolice.

În legea lui Israel, ziua și luna a șaptea, precum și al șaptelea an, erau lucruri mai importante. A șaptea zi servea pentru încetarea lucrului și odihna corpului; în luna a șaptea era ziua împăcării, în care să făcea ispășire în mod tipic pentru păcatele poporului; iar anul al șaptelea însemna eliberarea lor din robie. Acest an, al șaptelea, repetându-se de șapte ori, duce la anul al cincizelea, sau anul iubileu, când toate datoriile și condamnările erau șterse, și fiecare familie se întorcea la moșia sa, eliberată de toate sarcinile ei de până atunci. Am văzut că anul iubileu al Israelitilor a simbolizat împărăția de o mie de ani, prin care se vor restatornici toate lucrurile despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi profeți, când înfăptuirea va fi mult mai mare și mai măreață decât simbolul, fiindcă ea va cuprinde întreaga omenire.

Să observăm acum Sabatul simbolic și faptul, că după 7 ori 7 zile, adică după șapte sabate, urma a 50-a zi, sau ziua de iubileu, care ne duce la o cugetare mai înaltă despre odihna Sabatului.

Ce este binecuvântarea pentru Israelul spiritual, Noua Creațiune, ilustrat prin a 7-a zi de odihnă, sau Sabatul Israelitilor naturali? Apostolul răspunde la această întrebare în Evrei 4: 1-11, zicând: „Fiindcă rămâne încă fâgăduință spre a intra în repausul lui, să ne temem ca nu cumva să pară cineva dintre voi că a rămas în urmă...Căci intrăm în repaus (în ținerea Sabatului) cei care am crezut...Deci fiindcă rămâne încă să între unii într'insul, și cei mai dinainte care avură fâgăduința n'au intrat pentru neascultare...Deci dar rămâne încă repaus de Sâmbătă pentru poporul lui Dumnezeu. Căci cine a intrat în repausul lui, acela s'a și repausat de lucrurile sale, dupăcum Dumnezeu de ale lui. Să ne sârguim dar ca să intrăm în acel repaus, ca nimenea să nu cadă în aceeaș pildă a neascultării”.

Apostolul ne arată aci o învățătură dublă: 1. Că este privilegiul nostru de a intra acum în odihnă; iar toți aceia cari într'adevăr au primit pe Domnul și au încredere în-

tr'insul, se bucură acuma de Sabatul simbolic, de odihna credinţii. 2. El ne mai atrage atenţia asupra faptului, că spre a putea păstra odihna prezentă, care ne asigură intrarea în Sabatul etern, în „odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu”, în împărăţia cerească, va fi de lipsă să rămânem statornici în Domnul—continuând a-l fi credincioşi şi a-l asculta până la moarte!

Nu e de lipsă să spunem membrilor Noului Creştin, când şi cum au intrat ei în odihna credinţii—când şi cum pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înţelegere, începu să domnească în inimile lor, şi când deplina încredere într'insul începu să le alunge frica şi nemulţumirea. Aceasta s'a întâmplat atunci când au primit pe Domnul Isus ca marel nostru Arhiereu, care se dădu pe sine jertfă de împăcare pentru noi, prin a cărui merit păcatele noastre au fost acoperite. Pacea şi odihna au început să sporească când am recunoscut pe Domnul ca Capul Noului Creştin şi Moştenitorul făgăduinţelor lui Avraam, când am înţeles că noi suntem chemaţi de Dumnezeu să moştenim cu dănsul împărăţia, care va aduce binecuvântare tuturor popoarelor de pe pământ. Dar odihna desăvârşită, bucuria Săbătilui, a venit odată cu predarea noastră şi tot ce am avut Domnului, primind cu bucurie conducerea sa pe calea îngustă spre împărătie. Începând de la acest timp ne-am odihnit de toate lucrurile noastre, de toate străduinţele de a ne face singuri drepti; am recunoscut că noi suntem nedesăvârşiţi, nevrednici şi neînstare a câştiga prin noi înşine favoarea lui Dumnezeu. Atunci am primit cu recunoştinţă mila lui Dumnezeu care ne-a fost oferită în răscumpărarea îndeplinită prin Christos Isus, Domnul nostru; noi am primit ajutorul făgăduit la orice timp de nevoie şi am început a umbla în şcoala lui Isus, urmând în urmele sale până la moarte.

Apostolul spune că noi ne-am odihnit de lucrurile noastre dupăcum Dumnezeu se odihni de lucrurile sale. Am văzut că Dumnezeu se odihni astfel, că întrerupse muncă creaţiunii, după ce făcu pe om în chipul şi asemănarea sa. De atunci el a îngăduit ca păcatul şi moartea să păteze şi să vatăme marea sa creaţiune; el nu şi-a ridicat braţul său puternic pentru a împiedeca mersul acestor lucruri, sau să oprească pe Satan, marele înşelător, dela lucrarea sa netrebnică. Dumnezeu a încredinţat toată judecata Fiului

Odihna Nouii Creațiuni

său iubit și acum se odihnește până când vine timpul ca Mesia să restătornicească totul. Noi am intrat prin credință în odihna lui Dumnezeu, dacă recunoaștem în Christos Isus pe Unsul lui Dumnezeu, care are puterea să restătornicească și să binecuvinteze întreaga omenire, nu numai pe Noua Creațiune, membrele corpului său, ci pe oricine care vrea să primească îndurarea divină printr'insul.

Astfel vedem lămurit unde a început odihna noastră ca membri ai Nouii Creațiuni; totuși ne va fi de folos să facem o privire îndărăpt pentru a vedea începutul acestei odihne pentru Noua Creațiune ca un întreg. Apostolii se bucurau într-o anumită măsură de odihnă și pace, pe când Domnul era încă cu ei în trup. Aceasta însă n'a fost pacea desăvârșită. Ei se bucurau pentru că Mirele era în mijlocul lor; ei se bucurau într'insul, dar ei nu înțelegeau încă mărirea iubirii și a serviciului său prin care se îndeplinea jertfa. Când învățătorul lor muri, odihna și bucuria, adică pacea lor, a dispărut; iar cauza acestei înșelări era aceea, dupăcum ei înșiși au spus, că ei au crezut că El este acela care are să mântuiască pe Israel (de sub domnia Romană). În aceasta deci, ei au fost înșelați. După ce Isus a înviat dintre morți, și arătându-li-se le dovedi învierea sa, frica și invidia au început a da loc speranței. Dar bucuria și pacea lor nu s'a înapoiat încă pe deplin. Mintea și inima Apostolilor nu era încă lămurită. Totuși ei au ascultat îndemnul Domnului și au așteptat în Ierusalim până când au primit putere de sus.

Ei au așteptat—dar până când? Răspundem că ei au așteptat de șapte ori șapte zile, adică 49 de zile, iar în ziua a 50-a, ziua de jubileu, Dumnezeu a îndeplinit făgăduința sa, dăruind spiritul său sfânt tuturor acelor care au primit pe Isus, și astfel au intrat în odihna sa, în marele Sabat al Nouii Creațiuni. Aceasta s'a întâmplat prin binecuvântarea dela Rusalii, care glăsuiește pace prin Isus Christos. Acest spirit i-a învățat, că Isus, care a murit pentru păcătoși, înălțându-se la cer, deși acum este ascuns dinaintea ochilor lor, el totuși a fost aprobat de Iehova și jertfa sa pentru păcătoși era primită; astfel ei se puteau odihni în meritul operii sale înfăptuite de dânsul, și puteau fi liniștiți că făgăduințele lui Dumnezeu sunt toate da și am în într'insul, că păcatele lor sunt iertate și acuma sunt primiți

de Dumnezeu ca fii ai săi. Aceasta i-a asigurat în mod deplin, că făgăduințele peste măsură de mari și scumpe, a căror centru este Isus, vor fi îndeplinite, că ei înșiși vor fi părtași la acea mărire, dacă vor dovedi credincioșie față de legământul lor, făcându-și chemarea și alegerea sigură prin statornicie în Christos și supunere față de voința lui Dumnezeu.

Toate creaturile noi, care au primit spiritul sfânt (adică mintea spirituală), au intrat în Sabatul simbolic și în loc de a ține o zi din cele șapte pentru odihna trupească, pentru ei toate zilele sunt sabbat, o vecinică odihnă a inimii, a minții și a credinței în Fiul lui Dumnezeu. Totuși această odihnă a credinței nu este sfârșitul, ea nu este simbolul deplin al Sabatului evreesc. Marea „odihnă, care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu“, va veni la sfârșit—pentru toți aceia cari își vor termina calea cu bucurie. Într-un timp odihna credinței trebuie să continue, căci ea este arvuna sau asigurarea noastră pentru odihna viitoare și eternă. Pentru păstrarea acestei odihne prin credință, nu se cere numai supunerea în gând, vorbe și fapte, atât cât noi suntem în stare să facem, ci se mai cere și o încredere în darul Domnului. Astfel noi putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei lui, și putem merge pe urmele sale. Trebuie să fim convinși și încredințați că el este în stare și voios să ne facă mai mult decât învingători, și astfel și părtași la marea operă a iubirii antitipice.

CAPITOLUL IX

JUDECATA NOUII CREAȚIUNI

Iehova este marele judecător al Universului.—Toate binecuvântările și favorurile sunt dela Iehová prin Fiul.—Noua Creațiune moștenitoarea și tovarășa viitoare a lui Isus Christos.—„Datu-mi-s'a orice putere în cer și pe pământ”.—Sentința lui Dumnezeu asupra omului este deja pronunțată.—Judecata din timpul Mileniului este una de milă și sprijin.—Judecata din urmă și definitivă va fi dreaptă, fără milă.—Judecata Nouii Creațiuni în decursul vârstei evanghelice.—Noua Creaură se judecă după măsura legii iubirii desăvârșite.—Capul glorios supraveghează întreaga corporațiune.—„Cu judecata cu care judecați veți fi judecați”.—Judecata dreaptă de sine înuși.—„Domnul este care mă judecă”.—Biserica trebuie să pronunțe o sentință la anumite ocaziuni.—„Dacă frațele tău îți greșeste”.—„Iată de șaptezeci de ori șapte”.—Greșeli contra Bisericii.—„Noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată a lui Christos”.

IN volumul 1, capitolul 7, am arătat cum întreaga omenire a fost declarată nevrednică de viață vecinică, prin cea mai înaltă autoritate judecătorească a lui Iehova Dumnezeu, atunci când strămoșul ei Adam a păcătuit în grădina Eden. „Printr'un om intră păcatul în lume, și prin păcat (sentința judecătorească) moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentrucă toți păcătuiră”. (Rom. 5:12) Căderea și condamnarea lui Adam a pecetluit căderea și condamnarea tuturor urmașilor săi. Pierderea, păcatul și vina sa, au fost moștenite de toți urmașii săi pe cale naturală și în continuu s'au tot înmulțit. Sentința asupra omenirii a fost cu totul adevărată și nu se poate revoca. Marele Judecător al Universului, după ce cu dreptul a declarat pe om nevrednic de viață vecinică, nu a mai putut revoca propria sa sentință, adică să mai declare drept pe cel nedrept și vrednic pe cel nevrednic de viață vecinică. Dar el a avut compătimire cu noi, și, conform planului său plin de îndurare, pe care și l-a proiectat înainte de întemeierea lumii, a pregătit o răscumpărare pentru întreg neamul omenesc,* pentru ca fiecare separat să poată fi pus la încercare. În această îngri-

* Vol. 1, cap. 8.

jire, pentru binecuvântarea și restatornicirea neamului nostru, Dumnezeu a însărcinat pe iubitul său Fiul ca mijlocitor, a cărui operă de răscumpărare a făcut cu puțință împăcarea omului cu Dumnezeu. Timpul în care să se întâmple binecuvântarea și restatornicirea celor supuși, este vârsta de o mie de ani, pe care deja am recunoscut-o. Aceasta este ziua în care se va judeca lumea, în care zi fiecăruia i se va da ocaziunea, nu numai de a cunoaște pe Dumnezeu și a se împăca cu dănsul, ci prin supunere sinceră să se poată dovedi vrednici și de viață vecinică, cum este scris: „Dumnezeu a pus o zi în care va judeca lumea în dreptate printr'un bărbat, pe care l-a rânduit, după ce dete tuturor credință prin aceea că l-a înviat din morți”.—Fapte 17:31.

Fară nici o întrebare, Iehova este cel mai înalt domnitor și judecător, și legea sa cea mai înaltă măsură de îndreptare cu care trebuie să se potrivească toate hotărârile cu privire la viața vecinică. De aceea, Apostolul vorbește de „Dumnezeu judecătorul tuturor”; și că prin această expresie se înțelege Tatăl, se vede din aceea, că el în acelaș text să referă la Isus ca Mijlocitor. (Evrei 12:23-24) Iarăși cetim: „Dumnezeu va judeca pe poporul său”, și iară: „a mea este răzbunarea, eu voi răsplăti, zice Domnul”. (Evrei 10:30; Rom. 12:19) În aceste versuri (citate din Psalm 50:4 și din 5 Moise 32:35, 36) este vorba de Iehova; totașa și în Rom. 2:16 și 3:6 unde se spune: „Dumnezeu va judeca cele ascunse ale oamenilor prin Isus Christos”. Iehova a fost legiuitorul și judecătorul dela început și va rămănea în această poziție față de toate creaturile sale. El nu va da mărirea sa altuia. (Isaia 42:8) Tot astfel, prin Scripturi, ne mai arată că el este Păstorul poporului său. „Iehova este păstorul meu, nimic nu-mi va lipsi”. (Psalm 23:1) Într'alt loc se arată pe sine însuși ca răscumpărătorul poporului său: „Și va cunoaște toată carnea, că eu, Iehova, sunt Mântuitorul tău”. (Isaia 49:26) În cel mai înalt înțeles al cuvântului, Iehova însuși este punctul central al planului său de mântuire și a tuturor părților sale. Oricare altă privire despre Dumnezeu este lipsită de înțelesul adevărat.

De asemenea i-a plăcut Tatălui ceresc ca toate lucrurile să le creieze prin Fiul (Ioan 1:1-3), pe care l-a făcut cea mai onorată unealtă a sa. Toate binecuvântările, toată puterea și toată favoarea vin dela Tatăl, totuși prin Fiul, și

fiindcă Noua Creatură trebuie să moștenească împreună cu Fiul, deaceea și ea se va împărtași de puterea dăruită lui, pentru a îndrepta, a pedepsi și a binecuvânta omenirea.— Apoc 20: 4.

Atât de pe deplin s'a odihnit Tatăl ceresc de „toate lucrurile sale” și a întrebuițat pe Fiul său ca reprezentantul său prea onorat, încât scumpul nostru Mântuitor a putut spune: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului”. (Ioan 5: 22) Domnul nostru a spus aceste cuvinte încă înainte de a-și duce la îndeplinire opera sa pe Golgota, rânduită de Tatăl său. El s'a socotit pe sine ca și cum ar fi îndeplinit deja această operă; el a putut face aceasta, fiindcă, începând dela botezul său, el sta pe probă, și pentru că el trebuia să-și dovedească aptitudinea de judecător trecând prin această probă cu reușită până la moarte. Prin jertfa sa în moarte, el și-a dovedit, pe deoparte, capacitatea sa de mare Preot plin de credincioșie și milă, iar pe de altă parte, el a garantat prin sângele său un nou legământ pentru omenire și a deschis o nouă cale la viață și a primit „cheile morții și a locuinței morților”, dreptul de a spune celor din prisoarea morții: „Veniți afară!”, de a binecuvânta și restatornici pe oricine care va asculta de glasul său. Luând lucrul întocmai dupăcum este, judecata a fost dată Fiului numai dela învierea sa; și începând dela acest timp, i s'a dat toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28: 18), iar cea dintâi faptă a sa de guvernare a fost instituirea Apostolilor ca reprezentanții săi, și însărcinarea ea de a începe opera de adunare a membrilor cari vor constitui clasa Miresei, Biserica, membri Nouii Creațiuni.

Sentiința Tatălui a fost deja de mult pronunțată; aceasta era moartea contra neamului omenesc întreg, și nu putea fi altcum, fiindcă toți au păcătuit și au lipsă de mărirea lui Dumnezeu. „Nu este drept nici unul macar”, și înaintea lui Dumnezeu nu poate sta decât ceea ce este drept și desăvârșit. După planul și îngrijirea lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus a devenit Mijlocitorul, garantul, care a plătit vina neamului omenesc decăzut, a mulțumit cerințele puse de dreptatea lui Dumnezeu față de om și prin aceasta a devenit administratorul acestor lucruri înaintea lui Dumnezeu. El va rămânea în această funcțiune până la sfârșitul celor

o mie de ani de judecată, când își va fi îndeplinit misiunea de Mijlocitor, până când va împăca cu Dumnezeu pe toți aceia cari vor fi aduși la o cunoștință deplină a Creatorului și a legilor sale drepte, și vor sta în deplină armonie cu acestea, dorind să le poată îndeplini în mod corăspunzător. Încă mai mult: „Toată judecata”, predată Fiului, cuprinde în sine și executarea sentinței contra acelor „cari strică pământul” (societatea omenească), păcătoșii cu vola; pe toți cari nu vor asculta de vocea, poruncile și învățăturile sale, îi va nimici din popor, când tot păcatul și toată împotrivirea, toți dușmanii, cuprinzând și pe cei din urmă, moartea, vor fi nimiciți.—Fapte 3:23; 1 Corint. 15:25-28; Apoc. 11:18; 2 Tesal. 2:8; Evrei 2:14.

Puterea slujbei Domnului în decursul vârstei de o mie de ani, va fi acea de mijlocitor. În această calitate, el va purta socoteală de slăbiciunile oamenilor, pedepsind sau răsplătind în scopul îmbunătățirii, și astfel în locul lui Iehova, ca locuitorul său, la sfârșitul împărăției de o mie de ani, celor aflați vrednici le va da ca răsplată viață vecinică, iar celor nevrednici nimicire vecinică (a doua moarte) ca pedeapsă pentru neascultare și nesupunere. Această judecată din urmă se va întâmpla după măsura dreptății absolute, fără nici o milă. Ceea ce indulgența (iertarea) a avut de scop mai înainte, împărăția de o mie de ani a lui Christos va fi realizat, în care timp fiecărui membru din familia omenească decăzută i se va oferi milă și ajutor din partea Mântuitorului său.

Corpul lui Christos, Biserica, va avea parte la toate slujbele diferite ale Capului: la ajutor și îmbunătățire, la binecuvântări și pedepse, la judecare și guvernare în tot timpul împărăției de o mie de ani de milă și ajutor și probabil și la recunoașterea și executarea răsplății și pedepsei veșnice.

Înainte de a păși la cercetarea mai de aproape a judecății Noului Creafium din timpul vârstei evanghelice, care se întâmplă înaintea împărăției de o mie de ani, trebuie să ne încreștăm bine în minte, că toate măsurile pentru Mileniu vin dela Tatăl și vor fi executate prin Fiul și Biserica sa. De aceea, nu există nici o contradicție în declarația lui Pavel că dupăcum Dumnezeu a înviat pe Domnul Isus prin propria sa putere, el ne va învia și pe noi, și declarațiile lui Isus: „Tot ce mi-a dat mie să nu pierz ceva din el, ci

să-l înviez în ziua de apoi" (a șaptea zi de o mie de ani); — „Iară voi veni și vă voi lua la mine"; — „Eu sunt învierea și viața". — I Corint. 6: 14; Ioan 6: 39; 14: 3; 11: 25.

Judecarea Nouii Creațiuni (adică proba ei) trebuie să se întâmple înainte de ce împărăția de o mie de ani este ridicată în putere, deoarece Noua Creațiune, Capul și corpul, trebuie să guverneze această împărăție. Judecarea Bisericii trebuie deci să se întâmple în vârsta evanghelică. Deaceea Domnul zice, că ea nu vine la judecată (cu lumea, că în ziua judecății de o mie de ani a lumii nu va fi judecată Biserica), ci a trecut (deja) din moarte la viață (înaintea lumii), fiindcă ea a fost deja îndreptățită prin credință și supunere. (Ioan 5: 24) Deci timpul prezent, viața de acum, a fiecărui consacrat, este ziua judecății sale, în care se probează ori de el este vrednic de viață veșnică sub condițiile chemării și consacării sale, cum spune Apostolul: „Judecata (grecește krima, hotărîrea) trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu". (1 Petru 4: 17) Pentru Noua Crea-tură există o concepție mai înaltă despre cerințele lui Dumnezeu, despre condițiile de care depinde viața veșnică, dacă ea își dă seama că cei ce-și întorc spatele către păcat, iar inimile și le îndreaptă spre cunoașterea și îndeplinirea voinței lui Dumnezeu, trebuie să treacă printr'un timp de probă, pentru ca astfel încercați să-și poată desvolta un caracter în care Domnul să-și poată găsi plăcerea.

CINE JUDECĂ NOUA CREAȚIUNE ȘI DUPĂ CARE LEGE SAU MĂSURĂ VA FI EA JUDECATĂ

Noi răspundem: Tatăl nostru ceresc ne judecă pe noi după măsura legii iubirii desăvârșite—noi suntem îndreptați de dănsul („Dumnezeu este îndreptățitor"); votul nostru de consacrare a fost făcut lui Dumnezeu; și toate creaturile noi, atât capul cât și membrele, sunt răspunzătoare înaintea Tatălui ca Judecător. Faptul că ne prezentăm înaintea Tronului de milă, nu schimbă nimic în situația noastră de mai nainte, dacă nu recunoaștem că suntem primiți în cel iubit, Domnul și Capul nostru; fiindcă numai prin dreptatea lui putem avea intrare și milă înaintea Tatălui ceresc. Toată puterea și autoritatea este dată Fiului; el este unealta și reprezentantul Tatălui; și cu toare că noi avem de a face direct cu Tatăl ceresc, să nu uităm că nu-

mai prin Fiul, ca avocatul nostru, avem intrare înaintea lui (1 Ioan 2:1),—întocmai ca un acuzat prin apărătorul său înaintea unui tribunal omenesc. În timpul Mileniului omenirea nu va avea nici o legătură directă și nici prin vreun mijlocitor cu Părintele ceresc, ci ea va avea de aface numai cu Christos, până când la sfârșitul Împărăției sale, pe cei restatorniciji sau desăvârșiți îi va preda Tatălui.

Toate noile creaturi sunt concepute de Tatăl; aceste creaturi sunt copii Tatălui și nu a lui Christos, și Tatăl este acela care muștră și pedepsește pe fiecare fiu pe care-l primește. Tot astfel noi suntem îndreptați a ne ruga la Tatăl, după ce Isus, Mântuitorul nostru, ne-a deschis calea la tronul său. Deaceia, cuvintele Mântuitorului nostru rămân adevărate: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine“. Legătura Domnului Isus cu Biserica este întocmai ca legătura capului cu trupul: Capul cunoaște, judecă și hotărăște toate trebuințele trupului, îl conduce, îi înlătură piedicile și greutatea din drum, îl ușurează, îl ajută, îl mângăie; ajută și întărește pe fiecare membru și adesea folosește alte membre ale trupului pentru astfel de ajutoare. Toată această operă trebuie să fie recunoscută ca a Tatălui îndeplinită prin Fiul, fiindcă ea se întâmplă în numele său și după îndrumarea sa.—1 Corint. 8:6.

Totașă citim și în 1 Petru 1:17: „Și dacă voi chemați în ajutor ca Tată pe cel care cu nepărtinire judecă“—și iară (Ioan 15:1-2): „Tatăl meu este Vierul. Orice coardă de viță în mine nefăcând rod o desființează, și pe oricare, care face rod o curăță ca să facă mai mult rod“. Cu toate acestea se va recunoaște, că toate îndreptările și curățirile se îndeplinesc asupra noastră prin Domnul Isus, Capul nostru; deoarece Apostolul spune iară: „Înfricoșător este a cădea în mâinile viului Dumnezeu“. Prin aceasta ne învață că noi nu suntem direct în mâinile viului Dumnezeu, nu stăm în directă atingere cu legile sale neînduplecate. Noi suntem îmbrăcați în meritul lui Christos Isus, și tratați ca membri ai corpului său, sub întocmirile pline de îndurare ale legământului avraamic, aplicabile nouă prin credință în sângele său.

SUPRAVEGHEREA CAPULUI GLORIFICAT ASUPRA CORPULUI

Nu putem să ne îndoim de iubirea și îngrijirea Capului nostru glorificat față de Biserica sa,—Corpul său, Mireasa

sa—chiar dacă nu ni s'ar fi dat nici o explicare lămurită în privința aceasta. Totuși în cartea Apocalipsului el dă o asemenea explicare tuturor credincioșilor săi; el le arată, că el este acela care curățește și rafinează (limpezește) pe Leviții antitipici, inclusiv pe Preoțimea regală. Să luăm cuvintele sale adresate celor șapte biserici din Asia mică, reprezentanților celor șapte perioade în experiențele unei singure Biserici:

„Deci adu-ți aminte de unde ai căzut, și pocăește-te; iar dacă nu, vin curând la tine și voi mișca stieșnicul tău din locul lui...Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții...Dar am puțin împotriva ta...pocăește-te; iar dacă nu, vin curând la tine și mă voi război cu dânsi cu spada gurii mele. Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă...Dar am împotriva ta că lași pe femeia Izabela; și i-am dat timp să se pocăiască...Iată o arunc în mare strâmtorare...și pe copiii ei îi voi omori negreșit, și vor cunoaște toate bisericile că eu sunt care cercetez rărunchi și inimi, și voi da vouă fiecăruia potrivit cu lucrurile sale...Și cine biruește, și cine păstrează până la sfârșit lucrurile mele, îi voi da stăpânire peste neamuri...Căci nu am găsit lucrurile tale depline înaintea Dumnezeului meu...Cel ce biruește...numele aceluia nu-l voi șterge din cartea vieții...Aceasta zice Sfântul, Adevăratul, cel ce are cheia lui David, care deschide și nimenea nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide...Iată am să fac pe cei din sinagoga Satanei să vie și să se închine înaintea picioarelor tale, și să cunoască că eu te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării mele stăruitoare, și eu te voi păzi de al încercării ceas, ce are să vie peste lumea întreagă...Biruitorul, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu...Astfel fiindcă ești încropit, adică nici ferbinte nici rece, am să te vărs din gura mea...Te sfătuiesc să cumperi dela mine aur lămurit de foc ca să fii bogat...Eu pe câți îi iubesc îi mustru și-i înțeleptesc, deci râvnește și te pocăește”.—Apoc. cap 2 și 3.

Mai departe ne aducem aminte de cele două pilde cu încredințarea minelor și a talenților, în care Domnul ne arată, că la a doua sa venire el va răsplăti pe credincioșii săi, pe cei ce cu stăruință de bună lucrare caută mărire și cinste și nemurire le va da viață vecinică. Pe ceilalți însă îi așteaptă mânie și apriudere. Din pilda cu minele se înțe-

lege că răsplata va fi după gradul credincioșiei; cu dușmanii se face socoteala după ce credincioșii vor fi răsplătiți. Dacă Apostolul atribue Tatălui atât răsplata cât și pedeapsa, se vede clar că Tatăl și Fiul sunt „una” și lucrează totdeauna în deplină armonie (Tatăl dispune și Fiul îndeplinește).

NU JUDECAȚI CA SĂ NU FIȚI JUDECAȚI, CĂCI CU JUDECATĂ
CU CARE JUDECAȚI VEȚI FI JUDECAȚI

Singurii judecători competenți ai Bisericii sunt Tatăl și Fiul. Fiul ca reprezentantul Tatălui, căruia i s'a încredințat toată judecata. (Ioan 5: 22, 27) Noile Creaturi nu sunt judecători competenți, cari să fie în stare a se judeca unii pe alții, și anume, din două cauze nu: 1. Pentru că numai foarte puțini înțeleg și posed legea divină a iubirii care guvernează toate, și 2. Fiindcă numai foarte puțini își cunosc cum se cuvine propria lor inimă. Unii își judecă inima într'un mod prea blând, iar alții prea aspru, și chiar din această cauză ei ar trebui să respingă cu desăvârșire orice ide e care încearcă a judeca inimile altora, despre a căror cauze de mișcare ei nu știu aproape nimic. Din cauza acestor neputințe de a judeca, Domnul oprește orice judecată singuratică între urmașii săi. Mai târziu, da, când prin întâia înviere vor deveni capabili, judecata va fi slujba lor în împărăția lui Dumnezeu. Iar dacă ei acum ar încerca să se judece unii pe alții, Domnul îi amenință că nu pot aștepta mai multă milă decât arată ei astăzi. (Matei 7: 2; Luca 6: 38) Aceeaș cugetare este exprimată într'un mod foarte puternic în a cincia cerință din Tatăl nostru: „Și ne iartă nouă datoriile noastre, cum și noi iertăm datorilor noștri”.—Matei 6: 12.

Cu aceasta însă nu este zis, că Domnul ne va judeca într'un mod arbitrar, nedrept și fără inimă, cum am făcut noi cu alții. Din contră, Dumnezeu lucră toate după dreptate. Noi dela natură „suntem copii ai mâniei”, „vase ale stricăciunii”; și dacă Domnul în marea sa milă și îndurare este intenționat să ne binecuvinteze și să ne elibereze din păcatele și slăbiciunile noastre, ba mai mult, să ne facă desăvârșiți prin Domnul și Mântuitorul nostru, acestea toate le face numai sub anumite condițiuni și prescripțiuni, și anume, dacă noi recunoaștem legea iubirii ca legea noastră și din inimă suntem în deplină armonie cu ea. Dumnezeu

nici la un caz nu intenționează să primească în familia sa „copii ai mâniei” sau nerenăscuți. Cine voește să intre într-una din multele locuințe (o formă de existență) din casa Tatălui (Ioan 14:2), acela mai întâi trebuie să înceteze de a fi un „fiu al mâniei” și trebuie să devie un fiu al iubirii; el trebuie să se schimbe din mărire în mărire prin spiritul Domnului nostru, prin spiritul iubirii. Cine încetează de a desvolta mai departe acest spirit al iubirii, cine să poartă în contradicere cu acest spirit, judecând pe consoții săi fără iubire și milă, acela dovedește prin aceasta, că el nu crește în dar și cunoștință, că el nu se va schimba din mărire în mărire până la asemănare cu Domnul, că el nu este un adevărat urmaș al Domnului. Unul ca acesta nu poate aștepta ca el să fie împărtășit de mai multă milă, decât a arătat el însuși la încercarea sa de a imita pe Domnul. Gradul asemănării sale cu Domnul să poate cunoaște după iubirea sa, după îndurarea sa față de consoții săi de credință și după caracterul său nobil, dupăcum se poartă în cugete, vorbe și fapte.

O, dacă toți cei concepuți de spirit, dacă toate creaturile noul ar putea să recunoască în prezent, că acest spirit al judecății, care e atât de lăsat, ba care în poporul lui Dumnezeu este cel mai încăpăținat și mai lipicios păcat, înseamnă o lipsă de iubire, lipsă de mintea lui Christos, și trădează pe deplin pe cel ce nu aparține Domnului. (Rom. 8:9) Noi suntem convinși, că, cu cât se va înțelege acest lucru mai repede, cu atât mai repede va înainta și schimbarea „din mărire în mărire”, fără de care nu putem ajunge membri în Noua Creațiune.

Numai foarte puțini din poporul Domnului sunt conștienți de judecata ce o fac asupra altora, și aceasta cu așa asprime încât i-ar exclude dela împărăție, dacă Domnul i-ar rasplăti după faptele lor. Cu toate că Domnul a promis, că cu judecata cu care vom judeca pe alții, cu aceea vom fi și noi judecați, am putea totuși să ne temem că vom fi prea buni și prea miloși în judecată, și că principiul: „nimic rău să nu cugetați” s'ar îndeplini pe o scară prea întinsă și deaceia neîndreptățită. Dar, auzire, cazul este contrar. Toate înclinările naturii noastre decăzute sunt îndreptate în direcția opusă. Mai mult de optsprezece sute de ani, de când Domnul ne face propunerea binevoitoare, să ne

măsurăm cu măsura cu care am măsura pe alții; dar cât de puțini sunt aceia, cari, bazați pe această făgăduință, ar avea dreptul la o milă mai considerabilă. Ar fi foarte folositor, dacă ne-am examina pe noi înșine în ce privește aplecarea noastră de a judeca. Să facem acest lucru înaintea Domnului în rugăciune.

Mintea carnală și decăzută este egoistă, și cu cât se cercetează pe sine mai mult, cu atât mai puțin caută de binele altora. De aceea ea totdeauna e gata să se aprobe și să se scuză pe sine iar pe alții să-i disprețuiască și să-i condamne. Aceasta e atât de natural ca respirația, și cu cât cineva e mai cult cu atât mai tare este aplecat în direcția aceasta. El recunoaște ideale mai înalte, o măsură mai înaltă, și atunci, se înțelege dela sine, că măsurând pe fiecare cu această măsură, la toți le lipsește ceva în unele privințe. Este o plăcere a arăta greșelile și slăbiciunile altora, iar slăbiciunile proprii a le trece cu vederea. Da, de multeori se întâmplă, că un astfel de om fățarnic arată slăbiciunile altora cu scopul de a îndrepta atențiunea dela slăbiciunile sale în altă parte și de a face impresia că în punctul acesta el totuși e un om mai bun. Aceasta este, spusă fără înconjur, cea mai joasă și mai disprețuitoare aplecare a naturii vechi. Mintea nouă, concepută de spiritul Domnului, de spiritul iubirii, dela început stă în luptă cu mintea veche și egoistă; cuvântul Domnului, noua lege a iubirii, regula de aur, conduce mintea contra răului și cu cât înaintăm mai mult în cunoștință și darul lui Dumnezeu, cu atât mai fără cruțare va fi lupta contra egoismului. La început toate „noile creaturi” sunt numai copii în Christos, și de aceea au idei întunecate despre legile noi; iar dacă „noua creaătură” nu crește și nu se învrednicește tot mai mult de legea iubirii, atunci poate fi sigură că va pierde marele premiu.

Legea iubirii spune: „E o rușine ca slăbiciunile și neajunsurile fraților sau ale altora să se facă cunoscute înaintea lumii; e o rușine că compătimirea și mila nu exprimă imediat un cuvânt în favoarea lor, iar dacă aceasta e prea târziu, atunci cu desăvârșire să-i acopere cu mantaua iubirii. Învățătorul nostru nobil și plin de iubire ne-a lăsat o bună pildă în privința aceasta, prin aceea, că atunci când a fost cerut să judece o păcătoasă, el a răspuns: „Cine

dintre voi este fără păcat, acela să arunce cel dintâi piatra asupra ei". Prin aceasta Domnul ne arată, că, dacă cineva ar fi fără nici o greșală, la urma urmei ar putea fi totuși scuzat, când ar pedepsi pe răufăcător, chiar și fără porunca Domnului dată mai dinainte. Dar singurul om care a fost fără greșală, Domnul nostru, a avut o inimă atât de iubitoare încât el mai bine a trecut cu vederea și a iertat decât să pedepsească și să pună pe cineva la stâlpul infamiei. Fără îndoială că toți cei concepuți de spiritul sfânt vor face la fel: cu cât vor fi mai asemănători Domnului cu atât mai puțin vor dori răzbunarea dumnezeiească asupra lui, cu atât mai puțin vor pedepsi cu limba sau în alt chip, până când marele Judecător nu va fi dat porunca în mod formal pentru executarea sentinței. Pentru prezent este valabil cuvântul: „Nu judecați nimic înainte de timp”, și: „A mea este răzbunarea, zice Domnul”.

Minunat a descris Apostolul spiritul iubirii, când spune: „Iubirea este îndelung-răbdătoare, e plină de bunătăți (față de ofensator); iubirea nu rămânește (reușita altora, nu caută să împiedece sau să deosească pe cel cu reușită în ochii altora); iubirea nu este lăudăroasă, nu se îngâmă (și de aceea niciodată nu caută să micșoreze strălucirea altora pentru ca ea să fie cu atât mai strălucitoare); ea nu este necuviincioasă (nu are dorințe egoiste și nu folosește nici un mijloc brutal în ajungerea scopurilor sale); nu caută ale sale (adică ea nu râvnește onoarea sau bogăția sau renumele altora, ci să bucure că ei sunt binecuvântați și e mai bucură să înmulțească binecuvântările altora decât să le micșoreze); ea nu întărește la mânie (nu este răzbunătoare, ci plină de milă cugetându-se la marea cădere ce a suferit-o întreaga omenire prin căderea lui Adam); nu pune la socotă răul (nu numai că nu inventează și nu cugetă nimic rău, dar față de tot cazul îndoelnic ea se poartă cu blândețe, iar presupunerile rele nici nu se apropie de dansa (1 Tim. 6:4); ea nu se bucură de nedreptate, să bucure însă împreună cu adevărul (de tot ce este drept și adevărat; de aceea să bucure când poate face cunoscut orice cuvânt și faptă bună, și să ferește de a descoperi cuvintele și faptele rele ale altora); toate le suferă (e plină de compătimire, pentru că știe că nimeni și nimic nu este desăvârșit. De aceea iubirea totdeauna stă gata să acopere

totul ce dreptatea permite); ea toate le crede (ea nu se îndoiește de intențiile bune ale altora); toate le nădăjduiește (cugetând, că, dacă cineva e de tot rău, atât cât e cu puțință și cu toată puterea să-l acopere); ea toate le rabdă (așa că e cu neputință ca să pună o graniță de neiertare celui ce să căiește). Iubirea niciodată nu cade (alte daruri pot să-și îndeplinească scopul și atunci să se sfârșească, dar iubirea rămâne în etern, de aceea e mai mare decât credința și speranța).—1 Corinteni 13:4-13.

Dacă vorbirea de rău este un păcat contra legii iubirii, contra regulei de aur, chiar și când este adevărat ceea ce să spune, atunci ce să zicem despre obiceiul rău, lipsit de iubire și criminal, de a purta vorbe rele despre oamenii lumesti și creștinii nominali, ba încă despre adevărații creștini, când nici nu suntem siguri despre ceea ce vorbim. O, ce rușine, ca unii din poporul lui Dumnezeu să disprețuiască atât de mult îndemnul Domnului: „Să nu vorbiți rău de nimenea”, și încă unii dintre cei ce cunosc bine legea iubirii și cari nu sunt copii în Christos, să înțeleagă atât de greșit învățătura sa, ca pe simple presupuneri sau din auzite să răspândească vorbe rele de un frate sau de un vecin, pe când nici în baza mărturiilor adevărate: din gura doi sau trei mărtori, n’ar trebui să s’asculte vorbirea de rău, ci ar trebui respinsă cu dispreț!—Titu 3:2.

NOI ÎNȘINE AR TREBUI SĂ NE JUDECĂM

„Dacă însă ne-am judeca pe noi înșine, n’am fi judecați (de Domnul, sau îndreptați de el).—1 Corint. 11:31.

Îndeplinirea regulei de aur ar pune capăt la toate „flecăriile” despre alții. Care calomniator ar dori să fie defăimat? Unde este limbutul care dorește ca să se vorbească în public despre treburile, greutățile sau slăbiciunile sale? Lumea nu are altceva de discutat decât astfel de lucruri; dar noile creaturi fac mai bine dacă tac, până când iubirea și cunoștința planului lui Dumnezeu îi va aduce mai aproape de marele lucru făgăduit, despre care au cântat îngerii: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire”. Atunci cuvintele și cugetele inimii lor vor fi plăcute Domnului și totodată vor fi și o binecuvântare pentru toți cu care vor veni în atingere.

Apostolul ne arată cât de mare este influența limbii. Ea poate răspândi vorbe prietenoase, care să nu se uite niciodată, și care să ne fie spre binecuvântare nu numai la mulți cari trăesc, dar prin aceștia la mai mulți cari încă nici nu s'au născut. Sau ea poate răspândi cuvinte „pline de otravă”, cari unuia să-i amărăscă viața, iar altuia să i-o îngreuneze încât să-i devie obositoare. „Cu dânsa binecuvântăm pe Domnul și Tatăl și cu dânsa blăstămăm pe oameni...Din aceeaș gură iese binecuvântare și blăstăm. Nu trebuie, frații mei, ca aceasta să fie astfel. Nu cumva izvorul aruncă din aceeaș deschizătură dulcele și amarul”.—Iacob 3: 8-11.

„Din prisosul inimii vorbește gura”. Dacă noi flecărăm despre treburile altora, aceasta dovedește, că o mare parte (dacă nu mai mult) a inimii noastre nu e plină de iubirea și bunătatea lui Dumnezeu. Acest cuget ar trebui ca imediat să ne trimită înaintea tronului de milă, pentru a ne umplea inimile cu spiritul din fântâna cuvântului său; fiindcă cel care flămânzește și însetează după dreptate, acela se va sătura, acela va primi, cui li lipsește. Dacă ascultăm cu plăcere sau practicăm vorbirea de rău, ceea ce e cu mult mai rău decât flecărul fără cugetare, atunci inimile noastre stau și mai rău; în cazul acesta ele sunt pline de amărăciune, gelozie, mânie, ură și ceartă—însușiri despre care Apostolul spune că sunt lucruri ale cărnii și ale diavolului. (Gal. 5: 19-21) Cât de cu plăcere am scutura noi și am trezi în mod temeinic pe „noua creatură” în privința aceasta; deoarece, cel ce face aceste lucruri cu siguranță va cădea și nu va putea intra în împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.

Pregătirea noastră pentru împărăție ne conduce tocmai în direcția opusă, dupăcum spune apostolul Petru: „Mai adăugați în credința voastră virtutea, răbdarea și iubirea, căci făcând acestea nu veți greși niciodată, dar vi se va da cu bogăție intrarea în împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos”. (2 Petru 1: 5-10) Iar apostolul Iacob zice: „Dacă aveți rămnire amară și zavistie în inima voastră, nu vă mândriți față de adevăr și minții. Această înțelepciune nu vine de sus, ci este pământească, firească, demonicească”. (Iacob 3: 14-15) Cine are o astfel de minte care să se bucure în vorbirea de rău, ace-

la are-o minte tocmai contrară cu mintea lui Christos, min-tea sfântă, spiritul iubirii: să nu se înșele nici pe sine și nici pe alții; să nu se mândrească cu rușinea lui; să nu susție înfunecul în loc de lumină, să nu susțină spiritul lui Satan în loc de spiritul lui Christos.

Apostolul Iacob ne spune lămurit pentru ce a ajuns po-popul lui Dumnezeu în toate timpurile în încurcături și ne-liniște; aceasta s'a întâmplat din pricina inimilor necurate, care numai în parte au fost sfințite: „Căci unde este ră-m-nire și zăvislie, acolo este neorânduială și orice lucru rău”. (Iacob 3: 15) Dacă această buruiană a naturii vechi poate să crească neimpedecată, nu va fi numai păgubitoare, ci în cele din urmă va nimici toate florile și darurile frumoase și plăcute ale spiritului sfânt.

ADEVĂRATA JUDECARE DE SINE

Despre creșterea noastră ca creaturi noi cât și despre judecarea adevărată a purtării noastre proprii, apostolul Pavel scrie următoarele: „Deci având aceste făgăduințe, să ne curățim pe noi înșine de orice mănjitură a trupului și a spiritului, desăvârșind sfințenie în temere de Dumnezeu”. (2 Corint. 7: 1)—„Fiecare să se examineze pe sine”—fie-care să-și însemne slăbiciunile și greșelile naturii sale de-căzute și să încerce a și le înlătura, să încerce a se des-brăca de lucrurile omului vechiu, pentru a se înnoi și a se schimba din mărire în mărire în asemănare din ce în ce tot mai mare cu Fiul iubit al lui Dumnezeu, care este atât exemplul cât și Domnul și Răscumpărătorul nostru. Totuși, Apostolul ne îndeamnă că nu numai carnea, cât va fi cu puțință, dar și spiritul, adică mintea noastră, să ne-o curățim, pentru ca spiritul sfânt să o stăpânească pe deplin, și voința lui Dumnezeu, așa cum ne-a arătat-o prin Fiul său, să ne cuprindă tot cugetul nostru.

Încercarea de a ne curăți carnea și a înfrâna limba, va rămânca fără rezultat, dacă nu vom fi atenți asupra inimii, asupra minții, asupra spiritului nostru, unde se concep cugetele din care se pot manifesta apoi cuvintele și faptele noastre bune sau rele, dupăcum vor fi cugetele. Această curățire, care ne este de lipsă pentru a putea ajunge în împărăție, se poate face numai prin rugăciune și răbdare; sfințirea se va îndeplini în temerea de Dumnezeu. (2

Corint. 7: 1) Nu că am putea spera în ajungerea unei depline curățiri a cărnii, fiindcă aceasta nici Domnul nu o cere, dar el pretinde o deplină curățire a voinții, a inimii, a spiritului, de care este legată aproape o deplină curățire a cărnii și a limbii. Acolo unde Domnul va afla o inimă curată, care este supusă lui și legii sale de iubire, el o va răsplăti, la timpul convenit, cu un corp potrivit cu dânsa. „Fericiți sunt cei curați cu inima că ei vor vedea pe Dumnezeu”.—Matei 5: 8; 1 Ioan 3: 2.

Cât de potrivite sunt aci cuvintele Apostolului din 2 Tesal. 3: 5: „Iar Domnul să îndrepteze inimile voastre spre iubirea lui Dumnezeu și statornicia lui Christos”—spre acea iubire care e prietenoasă, blândă și răbdătoare; spre iubirea care toate le supoartă și nu caută ale sale; care nu se îngâmă, și nici nu invidiază, care nu vorbește și nu cugeță nimic rău, ci se încrede în Dumnezeu, și e bună și bine judecată, dupăcum spune regula de aur. E de neapărată trebuință ca inimile noastre să fie umplute cu această iubire, deoarece, ca creaturi noi, umblăm pe o cale nouă, nu după carne ci după spirit. Domnul e singurul nostru conducător și cârmuitor, deși poate întrebuinta pe diferiți membri din corpul său ca gurile sale. „Urechile tale vor auzi cuvânt înapoia ta (adică din trecut), zicând: Aceasta este calea, umblați în ea”.—Isaia 30: 21.

„DAR NICI PE MINE ÎNSUMI NU MĂ JUDEC—DOMNUL ESTE CARE MĂ JUDECĂ”

Sunt unii în Noua Creațiune, deși foarte puțini, cari sunt înclinați a se judeca pe ei înșiși fără milă. Aceștia au deplină dreptate, dacă ei fiecare greșală, fiecare slăbiciune și-o tratează singuri și au dorința de a se elibera de aceasta; dar ei nu au dreptul dacă uită, că Domnul nostru nu ne judecă după carne ci după spirit, intenții, voință, dorință și după străduințele noastre. Ei sunt prea atenți la cuvintele Fariseului: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca alți oameni”, și prea puțin atenți la cuvintele Domnului, care ne arată pe ce bază putem fi primiți, și ca meritul sângelui scump al lui Isus ne curățește de toate păcatele. Ei uită, că, dacă ei ar fi desăvârșiți sau ar putea umbla în fapte desăvârșite, atunci nu ar avea trebuință de un Mântuitor, de un aparător; ei uită că sunt mântuiți prin dar și nu prin faptele cărnii.

Unii ca aceștia trebuie să-și însușească cuvîin ele Apostolului: „Pentru mine este ceva foarte neînsemnat ca să fiu judecat de voi sau de vreo zi omenească (adică de vreo judecată omenească), dar nici eu pe mine însumi nu mă judec. Căci în mine însumi nu cunosc nimic, dar nu în aceasta sunt îndreptățit; Domnul este care mă judecă. De aceea nu judecați ceva mai înainte de timp, până ce va fi venit Domnul, care va și da la lumină cele ascunse ale întunerecului și va face cunoscut chibzuințele inimilor”.—1 Corint. 4:3-5.

Deci să ne punem încrederea în Domnul și nu în carnea noastră slabă și decăzută. Noi am auzit despre darul și mila lui Dumnezeu față de toți cari se încred într'însul și caută să umble conform spiritului iubirii, deși nu sunt în stare a umbla pe deplin după cerințele desăvârșite ale acestui spirit. Speranța noastră nu este de-a ajunge desăvârșiți în carne, ci numai desăvârșirea inimii, a intenției. Noi sperăm că credința și zelul nostru, prin meritul Răscumpărătorului, va acoperi lipsurile cărnii noastre, de care ne căim, și contra cărora zilnic ne luptăm. Ne iubește oare Dumnezeu, pe noi, care dela natură suntem copii ai mâniei ca și ceilalți? Este el pentru noi? Ne ajută? Ne scrie în favoarea noastră orice străduință și intenție bună, încă și atunci, când străduințele noastre se îndeplinesc numai în parte sau poate de loc? Da, „Tatăl însuși vă iubește” și: Dacă Dumnezeu ne-a iubit când încă eram păcătoși, încât a dat pe Fiul său unui născut pentru răscumpărarea noastră, „nu ne va dărui împreună cu dănsul toate”, dacă noi ne străduim după premiul făgăduit în cuvântul său? Dacă el ne-a iubit când încă eram păcătoși, cu toată siguranța că acum, de când ne-a primit în familia sa și vede în inimile noastre dorința sinceră de a face voia lui, ne iubește și mai mult. De aceea, cu toată încrederea „să ne apropiem de tronul darului, ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la timp cuvenit!—Evrei 4:16.

Aici însă trebuie să dăm loc unei preveniri. Cu toții am cunoscut împrejurări, în care în loc de umilință și încredere, și neîndoială în mila lui Dumnezeu, am văzut încredere în sine și deplină orbire față de propriile noastre greșeli, și mulțumire farizească, că noi suntem mai buni decât alții. Aceasta e o stare cu totul tristă, și dacă continuă

În felul acesta, este fără nici o speranță. Credința este de neapărată trebuință, dar nu credința în sine însuși, ci credința în Dumnezeu. O astfel de abatere de pe calea cea dreaptă vine de cele mai multeori din nebăgarea de seamă asupra legii iubirii, din nesocotirea regulei de aur. Contrarul iubirii față de Dumnezeu, față de planul său, față de frații Noului Creațiunii și contrarul iubirii față de lume este iubirea de sine, o idee înaltă despre tine însuși, glorificarea de sine. Deci să fim atenți să nu ne abatem de pe calea cea dreaptă pe această cale laturalnică, care ne abate de la Domnul și spiritul său cât și de la împărăția sa. Mulți conducători și conduși ajung în acest pericol. Sunt unii cari își pierd orice capacitate de a învăța, dar cari sunt foarte „îngâmfați în mintea lor carnală”, sunt mândri cu toată necunoștința lor; aceștia sunt „bolnavi de cercetări și lupte de cuvinte, din care naște pismuire, ceartă, defăimări, bânueli (presupuneri) rele, ciocniri întruna de oameni stricați la minte și lipsiți de adevăr... Stăi departe de unii ca aceștia. Dar temerea de Dumnezeu cu îndestulare este un mare câștig”.—1 Tim. 6: 4-6, aseamănă cu 1 Ioan 3: 9, 10.

BISERICA TREBUE SĂ JUDECE ȘI SĂ PRONUNȚĂ SENTINȚE
LA ANUMITE OCAZIUNI

Deși ca ființe singuratiche noi trebuie să ne ferim de a judeca și osândi, până când vine timpul Domnului să facă cunoscut sentința sa asupra fiecărui membru al corpului său, totuși există cazuri când adunarea, ca corporațiune, este obligată să pronunțe o sentință. Apostolul amintește în 1 Corint. 5: 1 un caz din cele mai grave, care a fost recunoscut de cel vinovat și cunoscut întregii adunări, și mustă adunarea pentru că mai ține legături cu dânsul. În îndeplinirea slujbei sale de Apostol, el a exclus pe cel vinovat din adunare, și vorbind în mod figurativ, l-a predat lui Satan spre peirea cărnii (pentru curățirea minții carnale), pentru ca spiritul lui (noua creatură) să fie mântuit în ziua Domnului Isus, în ziua socotelii la sfârșitul vârstei.—1 Corinteni 5: 5.

Numai Domnul singur sau unul din cei doisprezece Apostoli (dintre cari Pavel a fost ales mai pe urmă, în locul lui Iuda Iscariotul) au avut dreptul să trateze pe un vinovat în felul arătat mai sus, dupăcum și lui Petru, slujba sa de Apostol, i-a dat dreptul de a aduce o sentință asupra lui A-

nană şi Săfira. (Fapte 5: 1-11) Apostolul lămureşte apoi poziţia sa mai detaliat, când scrie (1 Corint. 5: 9): „V'am scris în epistola mea ca să nu vă amestecaţi cu desfrânaţii lumii aceştia (spun eu) sau cu cei porniţi spre tot felul de înăvuire şi cu răpitori sau cu idolatri, fiindcă atunci trebuie să ieşiţi din lume. Dar v'am scris să nu vă amestecaţi dacă vreunul numindu-se frate este desfrânat sau pornit spre orice fel de înăvuire sau idolatru sau înfruntător, sau beţiv sau răpitor, cu unul ca acesta (după părerea mea) nici să nu mâncaţi împreună”. Apostolul a voit ca Corinteni să poată face deosebire între afacerile şi legăturile cu cei din afară şi a recunoaşte pe aceştia ca creaturi noi. Micşorarea cerinţelor morale nu i-ar folosi nimic celui vinovat; cu mult mai mult i ar folosi când ar vedea, că necurăţenia sa îl exclude din comunitatea poporului lui Dumnezeu; şi dacă de fapt este conceput de spiritul lui Dumnezeu, cu atât mai repede îi va recunoaşte starea periculoasă în care se află, şi, folosindu-se de învăţătura primită, se va întoarce de pe calea greşită. În cazul corinteanului, amintit ca pildă, adunarea s'a făcut vinovată de o toleranţă vrednică de pedeapsă şi prin aceasta a primejduit situaţia morală a membrilor ei, care ar fi putut cauza stricăciune şi altor adunări, auzind de părerile ce domnesc (stăpânesc) adunarea din Corint. În ce priveşte pe cei din afară de Biserică, Pavel nu are de judecat, acolo Dumnezeu este judecător, dar fiecare adunare să bage de seamă asupra acelor pe cari îi primeşte ca membri ei. Întocmai cum e dreptul lui Dumnezeu să judece pe cei din afară, totaşa e datorinţa adunării să excludă din mijlocul ei persoanele stricate în mod public.—1 Corint. 5.

Cugetul acesta, că adunarea trebuie să se poarte în mod hotărât în judecărilor ei faţă de cei din lume cât şi în legăturile ei cu fraţii, este lămurit mai departe în capitoul şase din epistola întâi către Corinteni. Apostolul ne arată acolo, că sunt porniri rele, sunt certe între fraţi cari ajung înaintea judecăţilor lumeşti, în loc ca nedreptatea, dacă se poate suporta, să se supoarte cu răbdare, iar dacă nu se poate suporta, atunci să se aducă înaintea adunării. Apostolul e de părerea, că, dacă Dumnezeu a rânduit Biserica sa pentru a fi judecătoria lumii, atunci ea trebuie să fie în stare a judeca şi a-şi orânduîi treburile ei acuma totaşa de

bine și de drept ca și oricare judecătorie lumească. În acest punct ar trebui să ne putem încrede și în cel mai simplu membru din adunare. În realitate nu este niciunul în adunarea din Corint, în a cărei părere și curățenie toți să se poată încrede și ca cei învrăjbiți să poată fi chemați la hotărîrea lui? „Pentru ce nu lăsați mai bine să vi se facă nedreptate?” Pentru ce nu suportați cu răbdare, dacă credeți că vi s'a făcut vreo nedreptate? Pentru ce nu mai bine vă mângăiați unii pe alții față de paguba suferită, decât să vă certați și să vă părțiți unii pe alții în fața judecăților lumești? Da, eu văd că voi nu numai că vă împotriviți la suportarea nedreptății, care poate păstra pacea în adunare, dar între voi sunt unii, cari ei înșiși fac nedreptate, și aceasta fraților! Nu doriți voi, ca Biserica a Domnului, să intrați în împărăția sa, sau ați uitat că nedreptății nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu fiți rătăciți! nici desfrânați, nici idolatri, nici făptuitor de adulter, nici moleșiți, nici cei ce au pat cu parte bărbătească, nici furi, nici cei porniți spre orice fel de inavușire, nici bețivi, nici înfruntători, nici răpitori nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și astfel erați unii! Dar v'ați spălat, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în numele Domnului Isus Cristos și în spiritul Dumnezeului nostru”. — I Corint. 6: 1-11.

Aceste greșeli, înșirate aci, cari exclud dela împărăție, sunt arătate cu scopul ca adunarea să știe pe cine să nu primească în mijlocul ei. În toate aceste cazuri se folosește porunca: „Dați la o parte pe cel rău dintre voi înșivă”, oricine ar fi, care în mod public se face vinovat de astfel de lucruri.

„DACĂ-ȚI GREȘESTE FRATELE TĂU”

Oare aceasta nu este în contradicere cu porunca Domnului: „Nu judecați ca să nu fiți judecați?” Nu ar trebui ca mai întâi să recunoaștem pe răufăcător ca atare și să-l judecăm, și atunci să-i vestim faptele rele, să-l vorbim de rău, pentru ca adunarea, ca întreagă, să-l recunoască pe răufăcător ca atare și să-l poată exclude din mijlocul ei?

Nicidecum! Orânduirile lui Dumnezeu nu se contrazic, ci din contră, ele stau în cea mai frumoasă armonie, când se înțeleg în mod adevărat. Când doi au vreo neînțelegere și unuia i se pare că el este înșelat, el nu trebuie să judece

pe celalalt în înțelesul de a-l condamna, ci el trebuie să-și zică: „Eu cred că am dreptate, dar și celalalt poate crede că are dreptate și că mie nu mi s'a făcut nici o nedreptate”. Ruperea legăturilor în cazul acesta ar putea fi privită ca o condamnare. Cel dintâi și-ar putea zice în sine: Lucrul acesta nu prea are vreo însemnătate între frați, mă lipsesc de dreptul meu, fratele n'a fost intenționat să-mi facă nedreptate, și poate că nu el ci eu stau de partea nedreptății”.

Dacă el nu poate vedea lucrul în felul acesta, nici atunci nu are voie să judece. El trebuie să meargă la celalalt și să-l lămurească lucrul, așa cum el îl vede, pentru ca, dacă mai este cu puțință, să se facă o înțelegere, prietenoasă și frățască, prin îngăduind fiecare câte ceva. Dacă aceasta nu se poate face, atunci să se cheme doi sau trei frați dintre cei mai pricepuți membri ai adunării, cari se bucură de o deplină încredere, atât a sa cât și a altora și în prezența celui cu vina să le explice toată neînțelegerea, cu propunerea să primească sfatul lor. Această procedură, între frații cari au spiritul iubirii și cari doresc a trata în mod drept neînțelegerile lor, ar trebui să ducă la o înțelegere pacinică, dupăcum se cuvine între membrii corpului uns al lui Christos. Dacă nici în felul acesta nu se poate ajunge la o înțelegere, încă nici atunci nu se poate pronunța o sentință, deoarece nu doi sau trei au dreptul să „judece”, ci numai singură adunarea.

Dacă frații chemați dau dreptul celui alt și nu celui ce i-a chemat, atunci acest din urmă ar trebui să fie mulțumit; în astfel de împrejurări el nu poate să ducă afacerea în fața adunării; aceasta ar fi o purtare încăpăținată și despotică. Totuși dacă el nu se poate liniști cu hotărîrea adusă, nu vedem un păcat când el ar chema alți trei frați înțelepți, cari încă n'au fost chemați, la contrariul său, pentru a asculta părerea și sfatul lor.

Iar dacă martorii chemați întâi dau dreptul celui ce i-a chemat, și cel vinovat refuză a despăgubi pe celalalt și a aduce lucrul în curăț, atunci cel păgubit, după un timp stabilit în mod înțelept împreună cu martorii săi, poate să pretindă întrunirea Bisericii. Apoi fiecare trebuie să-și spună punctul său de vedere înaintea adunării; deoarece și acum trebuie să ne presupunem, că cel ofensat fiind la

adunare şi e gata să primească sfatul sau îndrumarea ei. Bine înţeles, la o astfel de adunare nu au dreptul să participe şi să voteze decât cei îndreptaţi şi consacraţi, cari sunt convingeţi că ei vor afla şi vor aduce hotărîrea Domnului, aşa cum este arătată în cuvîntul lui Dumnezeu, asupra faptului întîmplat. O astfel de şedinţă nu se ţine cu scopul de a desbina adunarea, ci scopul ei este de a susţine unitatea adunării în legătura păcii. Se înţelege, părţile învrăjbite nu au de votat la această hotărîre; mai departe, dacă cineva simte în inima sa o altă dorinţă decât aceea de a afla sentinţa Domnului, acela de asemenea să se abţină dela vot. Pe cât se poate, hotărîrea să se aducă în unanimitate, chiar şi dacă trebuie să se combată dorinţele unora sau altora. Totdeauna dreptatea trebuie să fie amestecată cu milă, „luând seama asupra ta însuşi, ca să nu fii şi tu încercat”.—Gal. 6:1.

Hotărîrea adunării toţi trebuie s'o recunoască ca valabilă şi cea din urmă, şi dacă cineva nu se poate supune hotărîrii adusă de adunare, în ce priveşte purtarea, nu conştiinţa, cu acela toţi trebuie să se poarte cum se poartă cu un păgân şi vameş, până când va înceta de a se purta în mod înfruntător cu adunarea; iar când încetează cu purtarea sa necuvincioasă, atunci să i se ierte şi din nou să se poarte cu dănsul ca şi mai înainte. Scopul excluderii nu este de a respinge pe cel vinovat. Retragerea favorului frăţesc trebuie să privească mai mult nedreptatea sa, nu pe el însuşi, şi lui să-l ajute a se întoarce de pe calea greşită. A te purta cu un frate cum se poartă cu un păgân şi vameş, nu înseamnă că, după ce a fost exclus din adunare, cineva dintre fraţi să-l defaima şi să se poarte rău şi urît faţă de dănsul. Copiii lui Dumnezeu în nici un caz nu trebuie să umble cu vorbiri de rău; cuvintele „să nu vorbiţi rău de nimeni”, se aplică şi în cazul acesta. Noi nu trebuie să vorbim rău nimic de păcătoşi şi de vameşi, şi nici să ne uităm costiş la ei; deasemenea nu trebuie să ne ferim de a avea afaceri private cu ei; numai în ce priveşte legătura frăţească în care stau noile creaturi, cari au spiritul slănt şi iubirea, bucuria şi pacea acestuia, să nu avem nimic cu dănsi.

Dacă cineva a fost declarat de adunare ca vinovat, care în loc să-şi recunoască vina, mai întîi s'a încăpăţinat şi

numai după aceea s'a călit, unul ca acesta să nu se aleagă ca presbiter, până când nu va fi dovedit mai întâi o purtare exemplară. Deoarece, dacă el și-a permis aceasta e de temut, că la toate afacerile serioase, unde ar fi vorba de interesele sale personale, el nu ar avea o privire sigură pentru ceea ce ar fi drept. Unul care a disprețuit sfatul a trei frați și a cauzat convocarea adunării pentru hotărîrea lucrului, nu este de recomandat încă nici atunci, când în cele din urmă s'a supus și nedreptatea făcută și-a reparat-o după cele mai bune puteri ale sale.

IARTĂ DE ȘAPTEZECI DE ORI ȘAPTE

Iar dacă ofensatorul își recunoaște nedreptatea deja la prima cercetare din partea celui ofensat sau barem la a doua (înaintea martorilor), și încearcă a și-o îndrepta, atunci cel ofensat să-l ierte această nedreptate și anume din inimă, fără a-l da întâi o pedeapsă,—aducându-și aminte de cuvintele: „A mea este razbunarea, eu voiu răsplăti zice Domnul“. Dar de câteori să iertăm celui ce se căiește? întrebă Petru. Domnul îi răspunde la întrebare: „De șaptezeci de ori șapte!“ Noi trebuie să iertăm greșelile altora de atâtea ori, de câteori vrem să ne ierte Tatăl cel ceresc pe ale noastre. Dacă suntem aplecați a disprețui pe un frate pentru slăbiciunile sale, să ne aducem aminte de slăbiciunile noastre și să ne cugetăm, că cine nu exercită milă nici el nu va avea milă.—Iacob 2: 13.

GREȘELI CONTRA ADUNĂRII

Mai sus (și în deoseb în capitolul 6) am arătat cum trebuie să se trateze greșelile făcute unul contra altuia. În cazul amintit la 1 Corint. 5: 1, nu este o ofensă contra unui frate, ci o greșală contra unui obicei pe care Biserica îl respectă în mod deosebit. Ce trebuie să se întâmple în astfel de cazuri?

Dacă greșala nu este cunoscută în public, atunci statul nostru este ca și în cazul acesta să se procedeze întocmai cum se procedează la ofensele sau greșelile personale. Iar dacă greșala este cunoscută în public, atunci e datoria bătrânilor, fără a mai merge doi sau trei la cel vinovat, să-l invite în fața adunării, fiindcă a merge doi sau trei la el nu mai are nici un rost, deoarece cazul e public nu mai e secret, ca ceea ce nu e favorabil să nu se facă cunoscut

la toată adunarea. Tot asemenea să se trateze și cu cel ce vorbește rău de bătrâni, fiindcă cel vinovat a neglijat ocaziunile de a merge la bătrân, întâi singur și după aceea cu doi sau trei martori, ci el a adus lucrul singur în public, așa că o îndreptare intimă nu mai e cu putință. În cazul acesta bătrânul atacat trebuie să cheme pe ceilalți bătrâni, să nege înaintea lor cele vorbite rău despre dânsul și să ceară ca cel vinovat să fie tras la răspundere în fața adunării pentru vorbire de rău și mărturie falsă, fiindcă el a greșit față de regula de purtare dată de Capul Bisericii și a ofensat adunarea ca întregă, care a recunoscut pe bătrânul respectiv vrednic de poziția sa. Calomniatorul trebuie să fie declarat vinovat și muștrat în fața adunării și provocat să-și recunoască vina. După ce toate acestea s'au întâmplat, ar avea un drept, față de bătrânul pe care-l crede în eroare, să procedeze așa cum ar fi trebuit să procedeze de la început.—Matei 18:15-17.

NOI TOȚI TREBUE SĂ FIM DAȚI DE FAȚĂ ÎNAINTEA
SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI CHRISTOS.—2 CORINT. 5:10

Prin cuvântul „noi” din versul acesta, fără îndoială se înțelege Biserica (Noua Creațiune). Această descoperire să nu se confunde cu cea din Matei 25:31-46, unde se vorbește de adunarea tuturor neamurilor înaintea Fiului omului, când vine a doua oră în mărirea sa și toți îngerii cu dânsul. Când Fiul omului va ședea pe tronul mării sale, credincioșii săi, (eclesia, mireasa sa) vor avea parte la tronul și mărirea sa împreună cu el și la judecata de o mie de ani a neamurilor, și a acelor „cari sunt încă în morminte”.

Despre judecata Bisericii se tratează în Matei 25:14-30 și în Luca 19:12-26. Aceasta se întâmplă la sfârșitul vârstei evanghelice și este prima operă a Regelui întors a doua oră. El se răfuește întâi cu servii săi, cărora le-a încredințat diferite bunuri (averi, influență, daruri spirituale și ocaziuni frumoase de a lucra în numele lui), și cari sunt mai mult sau mai puțin credincioși și devotați la întrebuințarea acestor daruri. Cu aceștia trebuie să se răfuiască întâi, ca fiecare să-și primească răsplata, să fie pus peste două sau cinci sau zece cetăți,—„intră în bucuria Domnului tău”. Răsplata nu va fi pentru toți la fel de strălucitoare și de

mare. Dupăcum o stea se deosebește de altă stea în strălucire, așa va fi și cu cei ce vor avea parte de întâia înviere la mărire, onoare și nemurire —1 Corint. 15:41.

Credincioșie, iubire și zel vor fi lucrurile hotăritoare la examinarea acestor servi. Cine a avut daruri și le-a îngropat în pământ (pentru câștig trecător, sau pentru avere, sau din cauza lenevirii nu le-a întrebuințat), prin aceasta a dovedit că i-a lipsit iubirea, că el nu a știut cum să întrebuințeze ocaziunile oferite. Unul ca acesta nu e vrednic de demnitatea regală și nu va intra în bucuria Domnului său și nici nu va putea guverna și binecuvânta lumea împreună cu Domnul.

CAPITOLUL X

BOTEZUL NOULI CREAȚIUNI

Botezul în secolul al doilea.—Nașii botezului.—Ceremonia botezului în Biserica din Roma.—De ce s'a introdus botezul copiilor.—Mărturisirile Sf. Scripturi asupra botezului.—Părerile „Discipolilor”. Părerile „Baptiștilor”.—Păretea adevărată.—Botezul în moartea lui Christos.—Printr'un Spirit suntem toți botezați într'un singur trup”.—Botezul cu foc.—Botezul simbolic, în apă.—Oare botezul simbolic este necesar.—Simbolul adevărat.—Cine-l poate administra.—Forma cuvintelor.—Repetarea simbolului.—Botezați pentru cei morți.

CREȘTINII în general susțin, că Noul Testament învață botezul, deși în ce privește însemnătatea și felul său există mari deosebiri și încurcături.

Marea cădere dela credință, amintită de Apostoli în Noul Testament, a fost atât de înaintată în secolul al doilea, încât biserica nominală din timpul acela avea părerii cu totul superstițioase în ce privește botezul. Se credea că botezul în apă nu numai că șterge păcatele și aduce pe fiecare în legătură cu Dumnezeu, dar pe lângă aceasta, fiecare membru din biserica lui Christos, mai primește dela Dumnezeu anumite daruri sau favoruri, cari nu pot fi obținute pe altă cale. În urma acestei credințe greșite, credincioșii de atunci nu doreau botezul numai pentru dânși, ci și pentru copiii lor. Dar fiindcă copiii nu puteau crede și de aceea nici obține făgăduințele legământului, s'a orânduit pentru copii un fel de nași—„părinți spirituali”. Ei făgăduiau în mod solemn, că copiii vor crede în Domnul și vor umbla pe calea sa obligându-se a supraveghea educația lor religioasă. Acești părinți spirituali erau numiți „naș” și „nașă”.

Atât învățătorii cât și cei învățați din acea epocă, au înaintat repede spre formalism și spre elaborarea simbolurilor și a înțelesului lor. În acest scop, în secolul al doilea, se zideau pe lângă bisericii niște cristelnițe speciale. Aceste cristelnițe erau formate dintr'o odăe ce avea o poartă exterioară, deschisă pentru public, în fața căreia se depu-

nea jurământul, și apoi se îndeplinea botezul în aceste cristelnițe. Preotul care servea alunga mai întâi diavolii din copil prin suflându-i în față de trei ori, înfățișând astfel pe Tatăl, pe Fiul și pe spiritul sfânt. Apa în care se făcea botezul era sfințită prin o formulă deosebită. O parte din această formulă consta în alungarea spiritelor rele din apă. Cel ce se boteza purta o haină vărgată, pe care o lepăda, prin care era simbolizată lepădarea omului vechiu, și apoi era cufundat în apă de trei ori, odată în numele Tatălui, odată în numele Fiului și odată în numele spiritului sfânt. Toate acestea se petreceau înafară de biserică, arătând că cel ce se botează nu era încă membru al bisericii, și nu face parte dintr'însa până nu e botezat. După botez, candidatul purta o haină albă până în Duminica viitoare. Mai târziu separarea botezului de biserică a încetat iar cristelnițele au fost clădite în biserică.

Romano și greco-catolicii mențin într-o mare măsură ceremonia botezului din secolul al treilea, cu foarte puține modificări potrivite zilelor noastre. Iată ceremoniile Bisericii Romană, deși nu sunt întrebuițate toate prelungirile:

1. Copilul este ținut afară de biserică pentru a arăta excluderea sa din cer, care este simbolizat prin biserică

2. Preotul suflă de trei ori în fața copilului, simbolizând prin aceasta că diavolul poate fi alungat numai prin spiritul sfânt.

3. Semnul crucii este făcut pe fruntea și pieptul copilului.

4. Preotul binecuvintează sarea pe care o pune în gura copilului, simbolizând prin aceasta înțelepciunea care-l va păzi de stricăciune.

5. Copilul este binecuvântat.

6. Preotul atinge gura și urechile copilului cu salivă, rostind cuvântul „ephphata“.

7. Copilul este desbrăcat, ceea ce înseamnă că se leapădă de omul cel vechiu.

8. El este prezentat de nași, cari reprezintă Biserica.

9. Nașii rostesc jurământul în numele copilului, că se leapădă de Satana și de faptele sale.

10. Copilul este uns cu unt de lemn.

11. Se face o mărturisire de credință.

12. Se întreabă, ori de copilul poate fi botezat.

13. I se dă numele unui sfânt, care-l va alina de pildă și protector.

14. El este băgat în apă de trei ori, sau udat de trei ori pe frunte.

15. El primește șărutul păcii.

16. Copilul este uns pe cap, arătând că prin botez el devine rege și preot.

17. I se dă o lumânare aprinsă, însemnând că a devenit un copil al luminii.

18. Este învăluit într-o haină albă pentru a arăta puritatea obținută prin botez. (Vezi „Catechismul” englez Romano-Catolic, pag. 252)

Această pervertire a botezului a durat mai mult de o mie două sute de ani, înainte de organizarea diferitelor secte protestante din zilele noastre. Fără îndoială că unii din poporul Domnului și atunci vedeau lucrurile în chip mult mai lămurit, dar în tot cazul, aceștia erau foarte puțini, deoarece istoria nu ne spune nimic despre despărțirea lor de învățătura greșită. Nu este de mirare că protestanții din secolul al 15-lea și al 16-lea, moștenind aceste tradiții, se aflau sub influența lor, și deși s’au lepădat de o bună parte din aceste ceremonii, au menținut totuși părerile și obiceiurile generale. Chiar și astăzi unii oameni, de altfel inteligenți, au o frică superstițioasă cu privire la copiii lor, cari mor fără a fi botezați—adică fără a fi obținut iertarea păcatelor și a fi primiți ca membri ai Bisericii. În armonie cu aceste superstiții vedem, că, deși toate sectele religioase se străduiesc a păstra toată puterea și autoritatea și privilegiile în mâinile clerului, totuși, în cazuri extreme, adică atunci când nu se crede că copilul va rămânea în viață până când sosește preotul, se permite ca el să fie botezat de orice persoană—pentru ca viața vecinică a copilului să nu ajungă în pericol. Dreptul laicilor în astfel de împrejurări, este recunoscut chiar și de biserica romano și greco-catolică; iar biserica engleză din timpul lui Eduard VI. a reglementat această chestiune în felul următor: „Pastorii trebuie să îndemne și să mustre poporul, ca fără un motiv urgent să nu boteze copilul la ei acasă; el pot face acest lucru numai în cazuri de mare nevoie. Cităm următoarea explica-re a botezului din catechismul autorizat romano-catolic (englez pag. 248):

„Primul și cel mai de lipsă sacrament este botezul, deoarece fără botez nu se poate primi nici un alt sacrament, și fiindcă nimeni nu poate fi mântuit fără botez. Prin botez, păcatul moștenit cât și toate păcatele făcute înainte de botez sunt iertate; pedeapsa temporală cât și cea vecinică sunt șterse prin botez. Prin botez nu suntem numai curățiți de păcat, ci și transformați în chip spiritual; suntem sfințiți și astfel devenim copii lui Dumnezeu și moștenitori ai cerului“.

Biserica luterană explică botezul cam în aceleași cuvinte.

Biserica engleză, a cărei ceremonii se deosebesc puțin de cele zise mai sus, dă aceeași importanță botezului pentru copii. Următoarele cuvinte din „Cartea de rugăciuni“ ne dovedesc aceasta:

„Sfințește această apă pentru ca se poată spăla păcatul din acest copil, care va fi botezat într'însa, dându-i deplinul tău dar, ca se poată rămânea printre copiii tăi credincioși și aleși“.

„Primim acest copil în comunitatea turmei lui Christos și-l însemnăm cu semnul crucii“.

„Iubiților frați, văzând că acest copil este acum născut din nou și altoit în trupul lui Christos, să mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste daruri“.

„Îți mulțumim din inimă iubitele Tată ceresc că ți-a plăcut a naște din nou acest copil prin spiritul tău sfânt“.

Principiul presbiterian este mai moderat. Confesiunea-westminster, art. 28, spune: „Botezul este un sacrament,— ca semn și o pecetă a legământului darului, altoirea sa în Christos; este semnul nașterii din nou și a iertării păcatelor, etc.“ Apoi adaugă: „Deși ar fi un mare păcat a condamna sau a neglija această orânduire, totuși darul și mântuirea nu sunt legate de botez în mod nedespărțibil, încât nici un om să nu poată fi născut din nou și mântuit fără de dânsul, sau doară că cei botezați vor fi toți mântuiți“.

Deși acest regulament presbiterian dă mai puțină importanță botezului, totuși el nu îngăduie ca altcineva, afară de preoți, să îndeplinească această slujbă; și fiindcă cei ce cunosc clauza citată mai pe urmă sunt foarte puțini, se vede clar că și Presbiterianii se tem, ca și ceilalți, să lase copiii să moară nebotezați.

Ilustrând această chestiune, vom reda o anecdotă despre un medic care a fost chemat noaptea târziu la patul unui copil muribund. El a ajuns la copil cu puțin timp înaintea preotului, care deasemenea a fost chemat. Văzând că nu mai poate face nimic pentru copil, medicul se retrase la o parte, în timp ce preotul luă o ulcică cu apă și stropi de câteva ori copilul, zicând: „Te botez în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt”. O clipă după aceasta copilul muri, iar medicul, plecând odată cu preotul, zise acestuia: „Ai sosit tocmai la timp; încă două minute, și ar fi fost prea târziu. Îmi dai voie să întreb ce ghețe porți?” „Ghețe de congres”, răspunse preotul! „Ce noroc!” zise medicul. „Dacă purtai ghețe cu șireturi, n'ai fi fost la vreme, și gândește-te, ce nenorocire era aceasta pentru copil!”

E adevărat că mulți dintre creștinii luminați neagă această superstiție, care susține că Dumnezeu va preda pe mâna diavolilor un copil nebotezat pentru a-l chinui pe vecie. Totuși mulți dintre aceștia sunt foarte îngândurați, dacă se întâmplă ca unii din copiii lor să moară nebotezați; iar cei înculți au o credință pozitivă în trebuința acestui rit, și o frică chinuătoare de urmările sale, în caz că nu s'ar îndeplini; atât de puternică este influența din secolele întunecate ce se exercită încă asupra noastră.

Mai târziu, pe vremea lui Constantin, văzându-se că botezul are putere magică de a curăți păcatele făcute înainte de botez, nu însă și cele ce urmau după el, se hotărî ca această ceremonie să fie amânată până în ceasul morții. Sf. Augustin a fost acela care a susținut doctrina, că „afară de Biserică nu există mântuire”. Această doctrină a adus credința că copiii vor fi „pierduți” dacă nu sunt și ei membri ai bisericii; și astfel s'a născut obiceiul de a boteza și pe copil. Spiritul clericalismului nu se opri în fața nici unui obstacol pentru a-și mări influența și numărul adeptilor, și astfel caracterul și felul de guvernare al Creatorului nostru au fost schimonosite, iar mărturia cuvântului său a fost înlăturată, în timp ce adevăratul creștinism a fost insultat și nedreptățit prin această semnare de „neghină” de către adversarul lui Dumnezeu.

RESPINGEREA BOTEZULUI PENTRU COPIL

Acela cari recunosc că botezul este un lucru poruncit

credincioșilor și că nici o persoană nu poate crede în locul alteia, resping botezul pentru copii, ca nescriptural. Și apoi acești oameni în general cred, că numai cufundarea în apă este botezul adevărat, așa cum a fost învățat de Domnul și Apostolii săi. Ei ne fac atenți, că cuvântul grecesc „baptizo” înseamnă cufundare, sau acoperit de tot sub apă, și că în limba greacă, când e vorba de a stropi, a turna sau a ploua se întrebuițează cu totul alte cuvinte. Aceia cari cred în cufundarea în apă, se cufundă de obicei o dată, înapoi, cu fața în sus, în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, iar unii se cufundă de trei ori înainte, cu fața în jos, o dată în numele Tatălui, o dată în numele Fiului și o dată în numele spiritului sfânt. Pentru această din urmă formă, explicația este că Christos și-a aplecat fața înainte când a murit și deaceia urmașii săi trebuie să fie botezați cu fața înainte, în asemănarea morții sale. Acești frați creștini nu-și dau seama, că Christos n'a fost îngropat cu fața în jos și că nici Tatăl și nici spiritul sfânt n'au murit și nici n'au fost înmormântați și deaceia astfel de simboluri n'au nici o însemnătate, iar înțelesul cuvintelor „în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt” se poate tâlmăci prin cuvintele: Cu autoritatea Tatălui, a Fiului și a spiritului sfânt—că Tatăl, Fiul și spiritul sfânt se unesc în orânduirea botezului pentru credincioși.

Printre cei ce practică o cufundare înapoi sunt și două secte mari, „Baptiștii” și „Discipolii”, cari totuși se deosebesc în ce privește înțelesul și rezultatele botezului în apă. Părerea „Discipolilor”, cari se mai numesc și „creștini”, este că botezul are de scop spălarea păcatelor, iar cei ce n'au fost botezați în apă se află încă tot în păcat, „copii ai mâniei”. Această părere, despre botez, exclude marea majoritate a omenirii dela fericirea vecinică, afară de copii (a căror păcate strămoșești s'ar părea a nu se socoti), ba chiar și pe creștinii recunoscuți din toate sectele: presbiteriani, metodști, presbiteriani uniți, luterani, romano-catolici, greco-catolici, etc. După această părere toți aceștia sunt socotiți ca păcătoși, ca neîndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și deaceia ca stând sub mânia sa; iar sub această mânie toți, și discipolii, înțeleg chinul veșnic.

Această susținere trage greu în cumpănă, nu numai în ce privește lumea, dar și în ce privește creștinii mărturisiti;

și nu ne mirăm când prietenii noștri „discipoli” nu voesc să lămurească această chestiune pe deplin, deși urmările acestei învățături le sunt clare, ca tuturor celor ce cercetează această chestiune deamănuntul. Nu putem primi aceasta ca o părere corectă despre botez; pentru noi, ea nu este nici scripturală și nici rezonabilă. Totuși prietenii noștri discipoli se întăresc prin anumite texte scripturale cari nu pot fi trecute cu vederea; de pildă predica de pocăință și iertarea păcatelor, ținută de Ioan Botezătorul evreilor; predica dela Rusali a Apostolilor către evrei, îndemnându-i să se boteze în numele lui Isus Christos spre iertarea și spălarea păcatelor. (Matei 3:6; Ioan 4:1-2; Fapte 2:38-41) Noi vom cerceta aceste scripturi la timpul potrivit și vom vedea cum și de ce se aplică numai evreilor și nicidecum păgânilor. Vom mai vedea cum s'a întâmplat cu câțiva păgâni în biserica din Efes, cari au mărturisit că sunt botezați cu botezul lui Ioan—spre pocăință și iertarea păcatelor—iar apostolul Pavel le porunci să se boteze din nou în numele lui Isus Christos.

Prietenii noștri bapțiști, cari stăruiesc mai puțin asupra cufundării în apă ca singurul botez, au o părere cu totul deosebită despre puterea sa de mântuire. Ei neagă că botezul ar servi la spălarea păcatelor; aceasta, pretind ei, se poate întâmpla numai prin credința în Isus Christos, Mântuitorul nostru. Totuși ei susțin că botezul în apă este poarta de intrare în biserică, și că numai aceia cari au fost botezați în apă pot intra în biserică, fie în viața prezentă sau în cea viitoare.

În armonie cu această părere, bapțiștii refuză a primi la Cina Domnului pe aceia cari n'au fost botezați în apă, zicând că Cina nu este pentru lume ci pentru biserică, și că în biserică nu se află decât aceia cari au trecut prin poarta botezului în apă. Pentru a ilustra acest obiect vom cita dintr'un articol mai nou al lui I. T. Lloyd, apărut în ziarul „Religions Herald”, unde spune:

„Botezul creștin este cufundarea în apă a unui credincios, în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt. Bisericele baptiste sunt singurele biserici creștine. Botezătorii copiilor nu au dreptul la Cina Domnului, și oricând se împărtășesc dintr'însa, ei o fac pe nedrept și astfel mănâncă și beau propria lor osândă”.

Dacă teoria baptistă ar fi cea adevărată, ar însemna că toți creștinii cari n'au fost botezați în apă s'au înșelat crezând că aparțin bisericii lui Christos. Prietenii noștri baptiști spun că cufundarea în apă este poarta de intrare în biserică; și oricine n'a fost botezat în apă nu face parte din biserica lui Christos, care este corpul său. Nu este deci de mirare că prietenii noștri baptiști, și în deoseb. cei mai inteligenți și mai nobili, nu îndrănesc a pune înaintea publicului general aceste idei, ca singurele urmări logice ale credinței lor. Făcând aceasta, ei ar provoca indignarea multora pe cari îi consideră și respectă ca creștini, deși teoria lor se contrazice. Ce-ar însemna însă, dacă această teorie baptistă ar fi adevărată? Răspundem că, în conformitate cu diferitele crezuri ale creștinismului, ea ar însemna că numai persoanele botezate în apă vor fi mântuite, iar restul omenirii va fi pierdut; deoarece învățăturile tuturor crezurilor susțin, că numai biserica va fi mântuită, și toți ceilalți sunt hotărâți nimicirii sau chinului vecinic.

Noi nu ne putem uni cu teoriile și ideile omenești și nedesăvârșite de mai sus, a căror lipsă de temeinicie este vădită tuturor. Nu putem recunoaște că secta baptistă, sau secta „discipolilor“, sau amândouă, formează biserica viului Dumnezeu, a căror nume sunt scrise în ceruri, iar toți ceilalți, cari n'au fost botezați în apă, sunt excluși dela mântuire. Nu putem crede ca atunci când Domnul a semănat sămânța bună a evangheliei pe pământ, rodul bun a ajuns în biserica baptistă și toată neghina a rămas afară. Tot astfel nu putem recunoaște, ea tot grâul se află numai între cei botezați în apă, iar de cealaltă parte toată neghina, și că toate celelalte biserici sunt excluse din parabola Domnului cu grâul și neghina. (Matei 13) Aceste teorii contradictorii sunt neadevărate și neaprobate de Dumnezeu. Noi susținem că toate bisericile și toate sectele sunt contrare cu aranjamentul dumnezeesc, conform căruia nu există decât un „cap“, un corp, o credință și un botez. Totuși nu susținem că biserica Domnului, Noua Creațiune, constă din mulți membri; deoarece se spune clar că aceasta în total va fi numai o „turmă mică“.

Pretenții noștri baptiști, discipoli, cât și presbiteriani, metodisti, luterani și romano-catolici, toți fac parte din creștinătatea generală, numită în Sf. Scriptură „Babilon“. Fial

omului și urmașii săi credincioși au semănat sămânța cea bună, care a produs această creștinătate ca rod, și care în această epocă se privește ca „țarina de grâu”. Adversarul însă a semănat atâta „neghină”, încât grăul a fost aproape nimic, iar țarina, în anumite privințe, ar putea fi numită mai degrabă țarină de neghină decât țarină de grâu. Acum însă, fiindcă „secerișul” acestei vârste a sosit, conform făgăduinței sale, Domnul trimite secerătorii să adune grăul în grănarul său. Este vădit că grăul adevărat nu se găsește numai în comunitățile „baptiștilor” și a „discipolilor”, ci și în comunitățile presbiterianilor, metodistilor, luteranilor, romano-catolicilor și alții. Aceasta este în armonie cu vestea adresată poporului lui Dumnezeu în întreg Babilonul: „Căzu, căzu Babilonul cel mare (sentința divină a fost exprimată asupra acestui sistem, și este respins din fața lui Dumnezeu)... Ieșiți dintr'însa, poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei, și să nu luați din plagile ei”.—Apoc. 18: 2, 4.

Aceste fiind adevărate este clar că baptiștii și discipolii, cât și alții, au făcut greșeli foarte serioase în ce privește botezul cu binecuvântările și privilegiile sale. Am urmărit acest obiect în rezumat, până în timpul nostru, pentru ca toți să poată vedea greșala diferitelor învățături ce domnesc astăzi cu privire la botez, pentru ca să fim mai bine pregătiți, și plini de umilință și rugăciune să trecem la cuvântul lui Dumnezeu, din care vom putea învăța orânduirea dumnezească asupra acestui obiect, dupăcum este arătată de Apostolii inspirați. Numai după ce ne vom da seama de confuzia ce domnește în toate teoriile creștinismului, vom fi pregătiți a aprecia simplitatea explicării dumnezeiești a acestui subiect.

MĂRTURIA SCRIPTURII DESPRE BOTEZ

Ritul evreez cuprindea diferite forme cu privire la curățirea, spălarea și stropirea vaselor și a persoanelor necurate, etc., însă cu privire la botezul care l-a predicat Ioan la sfârșitul epocii iudaice nu conținea nimic. Botezul lui Ioan era numai pentru evreii cari au fost recunoscuți ca curățiți în mod simbolic prin jertfele din ziua ispășirii. Pentru această, botezul lui Ioan însemna pocăire de păcatele cunoscute ca călcări ale legământului legii,—o curățire simbolică, o întoarcere la dreptate. Astfel, evreii pocăiți și curățiți de

păcat în chip simbolic, se înapoiau din nou la armonia cu Dumnezeu de care se bucurau sub legământul legii. Predica și botezul lui Ioan au avut de scop să pregătească poporul pentru împărăția lui Dumnezeu și pentru descoperirea lui Mesia, care, după cum învăța Ioan, era aproape, deoarece poporul trebuia să fie pregătit în mod adevărat pentru a putea primi binecuvântările hotărâte. Fiecare evreu de sub legământul legii era socotit ca un membru al casei lui Moise, fiindcă ei „toți în Moise fură botezați, în nor și în mare”. (1. Corint. 10:2) Casa lui Moise era o casă de servi, dupăcum stă scris: „Și într’adevăr, Moise era credincios în toată casa lui ca slugă”. (Evrei 3:5) Dumnezeu a orânduit în așa fel, că oricine va fi un membru credincios al Israelului simbolic sau al casei servilor sub Moise, mijlocitorul legământului legii, va fi pregătit și cu inima pentru a putea primi pe Moise antitipic, pe Mesia, pe Christos. Iar primirea lui Christos în locul lui Moise, ar însemna că ei sunt în Christos, membri ai corpului său, sub dânsul ca Capul lor și prin această unire cu dânsul „servi ai Noului Legământ”, al cărui mijlocitor va fi Christosul—Capul și corpul—glorificat.

Deaceia Ioan, pe credincioșii săi, nu-i boteza în Christos, ci numai spre pocăință, pentru a-i aduce din nou în armonie cu Moise, într-o stare în care ei, ca ramuri naturale ale maslinului (Rom. 11:16-21), nu aveau trebuință să fie altoiți în Christos, deoarece pentru ei Christos a luat locul lui Moise, care în decursul vârstei iudaice a închipuit pe Christos. Să nu uităm că „botezul lui Ioan” a fost numai spre „pocăință și iertare de păcate”, și a fost valabil numai pentru evreii cari au fost botezați în Moise. Celelalte națiuni niciodată n’au aparținut acestui popor tipic, sau „casei servilor”, și prin urmare, prin pocăință niciodată nu puteau fi aduși la o stare pe care niciodată n’au avut-o. De aceea, păgânii cari au crezut în Christos, au trebuit să fie introdusi în „casa fiilor” în chip cu totul deosebit. După cum spunea Apostolul, ei erau ramuri ale „maslinului sălbatic”, „copii ai mării”, străini, cari niciodată n’au aparținut așezămintelor lui Israel. Niciun fel de pocăință sau reform nu putea să facă din acești străini membri ai casei servilor, cari singuri vor avea privilegiul de a trece, prin credință în Christos, din casa servilor în casa antitipică a fiilor. Alții

cari au voit să devie ramuri ale maslinului (Christos), a cărei rădăcină este făgăduința lui Avraam (Gal. 3: 16, 29), au trebuit să devie altoiți în locul „ramurilor firești” ale maslinului original—ale casei servilor—cari au fost rupte. Aceia, a căror inimi n’au fost într-o stare dreaptă pentru a primi pe Mesia, nu au fost primiți ca membri în casa fiilor. „La ale sale (la poporul lui Israel) veni, și ai săi (ca popor) nu-l primiră (ca pe Mesia). Iar câți îl primiră le dăte dreptul (de sus) să se facă fii ai lui Dumnezeu, adică celor care cred în numele lui, care nu din sânge nici din a carni voință, nici din voință de barbat, ci din Dumnezeu fură născuți” (concepți)—și astfel au devenit membri ai Noului Creațiuni.—Ioan 1: 11-13.

Israelul simbolic a părăsit Egiptul pentru a urma pe Moise și a se încredința conducerii sale. După aceea au fost conduși la Marea Roșie pentru marea încercare, unde ar fi fost nimiciți, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit prin Moise pentru scăparea lor. Aici au fost ei botezați în Moise, în mod simbolic, în nor și în mare—marea de amândouă părțile, iar norul deasupra lor—și astfel au devenit casa sa, familia sa, reprezentată printr’însul ca Capul lor. Părăsind Marea Roșie, ei au fost devotați lui Moise și i-au promis că-l vor urma și-l vor asculta. Ei și mai departe au fost devotați lui, ca mijlocitorul legământului dela muntele Sinai, și toate speranțele lor au fost legate de dânsul, care a declarat: „Proteț din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie, va scula ție Iehova, Dumnezeul tău, pe acest; să-l ascultați”. (5 Moise 18: 15, 18) Pentru fiecare israelit adevărat, consacrat și devotat lui Moise până la moarte, punându-și speranța vieții într’însul, nu era decât o mică schimbare de a primi în locul său antitipul, pe Christos, și a recunoaște că voitul său față de lege, sub orânduirea divină, o fost trecut la Christos, garantul Noului Legământ, căruia s’a obligat să-i servească.—2 Corint. 3: 6.

La celelalte popoare lucrul sta cu totul deosebit; primirea lor de către Christos însemna tot ceea ce evreii se obligară să facă față de Moise, care obligație a fost trecută apoi asupra lui Christos. Să nu ne mirăm deci că Biblia da o însemnătate cu mult mai adâncă botezului acestor credincioși, cari n’au fost evrei, n’au fost sub lege, n’au fost botezați în Moise și de aceea n’au trebuit să treacă dela

Moise la Christos. Botezul pentru acești credincioși înseamnă o schimbare totală dupăcum îl descrie apostolul Pavel în Romani 11, o altoire a ramurilor sălbatice în maslinul adevărat, o deplină transformare.

BOTEZUL ÎN MOARTEA LUI CHRISTOS

„Sau nu cunoașteți că toți cari am fost botezați în Christos Isus, în moartea lui am fost botezați? Deci înmormântați am fost împreună cu dânsul prin botezul în moartea lui, pentru ca dupăcum Christos în sculat dintre morți prin mărirea 'atălui, așa și noi să umblăm în înnoire de viață. Căci, dacă ne-am făcut împreună părtași în asemănarea morții lui, vom fi și în aceea a învierii lui.”—Rom. 6 : 3-5.

Noi, care din fire suntem păgâni (națiuni) nu putem face ceva mai bun decât a primi această lămurire clară despre botez, adresată de apostolul Pavel către credincioșii din Roma, dintre cari mulți, dacă nu toți, au fost păgâni, sau „copii ai mâniei”. În aceste trei versuri, apostolul tratează obiectul botezului în mod foarte lămurit, așa cum aceste ni se aplică nouă. Aceste versuri sunt întrebuițate în general spre a dovedi diferitele învățături ale botezului, și în deoseb de către acei frați cari recunosc că cufundarea odată în apă este botezul adevărat. Să ne însemnăm bine, că Apostolul prin niciun cuvânt din aceste versuri nu se referă la botezul în apă. Botezul în apă este numai un simbol al botezului adevărat. Iar prin aceste versuri, Apostolul ne explică botezul adevărat, din diferite puncte de vedere, fără de care nimeni nu poate fi socotit ca membru al corpului lui Christos, al bisericii sale; deci toți cari primesc acest botez, oricare ar fi numele, culoarea sau sexul lor, vor fi socotiți ca membri ai „eclisiei”, membri ai Făpturii Noului. Apostolul se adresează către aceia cari sunt deja membri ai corpului lui Christos, zicând: „Sau nu cunoașteți că toți cari am fost botezați în Christos”—ne oprim aci pentru a observa că dânsul nu spune: „toți cari am fost stropiți cu apă”, sau „toți cari am fost cufundați în apă”—ci: „toți cari am fost botezați în Christos Isus—ca membri ai corpului său. De sigur că Apostolul este condus aci de aceeași idee pe care o arată și în 1 Corinteni 12: 27: „Voi dar sunteți corpul lui Christos și membre în parte”. Cum intrăm noi în corpul lui Christos? Apostolul

răspunde, că noi am fost botezați într'însul și deaceia suntem socotiți ca membri Domnului, Capul nostru—membri ai Bisericii, care este corpul său.

Să ne întrebăm acum mai amănunțit, prin ce fel de procedeu am ajuns noi la această tovarășie în Isus Christos? Apostolul răspunde la această întrebare prin cealaltă declarație a sa: „Toți cari am fost botezați în Christos Isus, în moartea lui am fost botezați”. Nici un cuvânt nu amintește despre botezul în apă. Este clar că botezul în apă nu ne poate face membri în corpul lui Christos. Dacă însă primim declarația Apostolului, ne dăm seama că unirea noastră cu Christos, tovarășia noastră în biserica sau eclezia sa, a căror nume sunt scrise în ceruri, datează din momentul când am fost botezați în moartea sa. Dar când și cum am fost botezați în moartea Domnului nostru? La aceasta răspundem, că acest botez în moartea lui Christos—această înmormântare a cărnii noastre—care ne unește cu corpul său ca creaturi noi, s'a întâmplat în momentul când ne-am predat voința noastră lui—când ne-am consacrat cu tot ce avem pentru a-l asculta și a-i face voia chiar până la moarte.

Voința reprezintă întreaga persoană cu tot ce are pe acest pământ. Voința stăpânește trupul, mâinile, picioarele, ochii, gura și mintea, cât și tot avutul nostru. Ea dispune de timpul, de talentele și de influența noastră. Noi nu avem nici un lucru care să nu fie supus voinții noastre. Astfel când am predat voința noastră, sau după cum adesea spune Scriptura, când am predat inima noastră Domnului, atunci am predat totul ce suntem și ce avem lui. Astfel îngroparea voinții noastre omenești în voința lui Christos, înseamnă moartea noastră ca ființe omenești. „Căci ați murit și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu”. (Colos. 3:3) Această moarte și înmormântare este botezul nostru în moartea sa. De aci înainte, din punctul de vedere dumnezeesc, nu vom fi socotiți mai mult ca ființe omenești, de natură pământească, ca de pe pământ, plini de scopuri și de speranțe pământești, ci ca creaturi noi în Christos Isus.

Această cufundare a voinții noastre în voința lui Christos, este urmată imediat de conceperea noastră la o nouă viață —la o nouă natură. Și după cum Domnul nostru și-a con-

sacrat natura sa omenească în moarte, pentru a face voia Tatălui, și totuși n'a rămas în moarte, ci a înviat dintre morți la o natură nouă, totașa și noi, cari prin consacrare „murim cu dănsul”, nu suntem lăsați în stare de moarte, ci suntem sculați imediat și prin credință putem recunoaște rudenția noastră cu Domnul ca creaturi noi. Astfel Apostolul declară: „Voi nu sunteți în carne ci în spirit, dacă într'adevăr locuiți în voi spiritul lui Dumnezeu”.—Rom. 8:9.

Pentru lume toate acestea sunt un „mister ascuns”. (Vol. 1, cap. 5) Lumea nu prețuește credința noastră, adică îndreptățirea noastră înaintea Tatălui, ci ne vede ca și pe alți oameni, cari sunt încă în păcatele lor. Tot astfel ea nu vede niciun motiv pentru care să ne consacrăm sau să ne jertfim viața noastră Domnului, murind ca ființe omenești ca apoi să ne putem face părtași la o nouă natură. Noi credem că lumea va vedea oarecări roade în viața noastră, dar nu putem spera că aceste roade, în stările de astăzi, îi vor părea bune sau folositoare, sau înțelepte. „Lumea nu ne cunoaște (ca fapte noi), pentru că nu l-a cunoscut nici pe dănsul”.—1 Ioan 3:1.

În toate acestea, credincioșii urmează în urmele Domnului Isus, purtând crucea sa. Domnul fiind sfânt, nevinovat și deosebit de păcătoși, n'a trebuit să aștepte vreo jertfă pentru păcat, căci „El nu cunoștea păcatul”. Imediat ce a ajuns la vârsta bărbăției, el se grăbi să facă o deplină consacrare, jertfind toate interesele sale omenești: speranțele, dorințele și ambițiile sale, pentru a putea îndeplini numai voința Tatălui. Limbajul inimii sale, când a venit la Iordan, a fost deja de mult profetizat: „Iată, viu; în tuul cărții este scris pentru mine. Îmi place să fac voia ta, Dumnezeule meu, și legea ta este în lăuntrul meu”.—Psalmul 40:7, 8; Evrei 10:7.

Astfel Domnul nostru se consacră voinții Tatălui, și el a înțeles că botezul său în apă este numai simbolul predării (cufundării, îngropării) sale voinții Tatălui, chiar până la moarte. Cufundarea sa în apă a fost numai o prezentare simbolică a botezului sau a îngropării voinții sale, care s'a întâmplat înaintea botezului său în apă. Din acest punct de vedere, botezul său era plin de însemnătate pentru dănsul. Totuși Ioan nu putea să înțeleagă de ce să fie botezat Acela „care nu cunoaște păcatul”, știind că botezul său

se face spre iertarea păcatelor celor cari au călcat legea.

Numai Domnul nostru singur a înțeles pentru ce i se „cădea“ lui să îndeplinească toată această dreptate. (Matei 3: 15) Numai el singur a cunoscut că pentru dânsul această cufundare sau acest botez nu era de trebuință ca pentru un păcătos, dar i se cuvenea lui, „Capului“ probabil al „corpului“ viitor, să așeze un exemplu pentru toți urmașii săi, ca o învățătură plină de însemnătate. I se cuvenea ca în felul acesta să simbolizeze deplina consacrare a voinții sale și a tot ce are până la moarte, pentru ca noi să putem urma în urmele sale.

Că Domnul n'a recunoscut botezul său în apă ca botezul adevărat, ci numai ca simbolul acestuia, se poate înțelege foarte ușor. Ca dovadă observați cuvintele sale cu ocazia Cinei de amintire: „Dar am un botez spre a fi botezat, și cât de neliniștit sunt până se va fi îndeplinit“. (Luca 12: 50) Domnul ne arată aci, că botezul său n'a fost botezul în apă ci botezul în moarte, în armonie cu orânduirea divină ca prețul răscumpărării omului sau jertfa pentru păcat.

După ce, la primul moment când i-a fost posibil (la vârsta de 30 de ani) s'a consacrat acestui botez în moarte, el și-a îndeplinit consacrarea în decurs de trei ani și jumătate—murind zilnic și vărsându-și sufletul său în moarte. el și-a întrebuințat viața, energia, puterea și toate ale sale în serviciul Tatălui, în serviciul urmașilor săi și în mare parte și în serviciul dușmanilor săi. Și când și-a dat seama că sfârșitul botezului său în moarte a venit și încercările și greutățile devin tot mai grele, și nimenea nu compătimește cu dânsul—fiindcă toți l-au părăsit, și nimenea nu-l înțelege în această lucrare, pentru a-l mângâia și încuraja în înfrustarea sa—atunci a dorit după sfârșitul încercării sale, strigând: „Cât de neliniștit sunt, până când se va fi îndeplinit“ (botezul meu în moarte). Nu peste mult după această botezul său a fost îndeplinit, când el, murind pe cruce, a strigat: „S'a sfârșit!“—Ioan 19: 30.

Toată lumea e pe calea morții, nu numai Domnul și biserica sa, adică corpul său; dar lumea nu se împărtășește de moartea lui Christos, cum este cazul cu biserica, corpul său. Aci este o mare deosebire. Toată creația este moartă în tatăl Adam, și săl sub pedeapsa sa, sub blăstămătură sa. Dar Domnul nostru nu a fost din lume, el nu a

fost dintre aceia cari mor în Adam. Noi am văzut deja că viața lui a fost sfântă și deosebită de păcătoși, și cu toate că mama* sa era de pe pământ, el nu a stat sub condamnarea lui Adam. Atunci de ce a trebuit el să moară? Scriptura ne răspunde, că el „a murit pentru păcatele noastre“, că moartea sa a fost o jertfă. Totuși este cazul și cu biserica, corpul său, botezată într'insul, prin botezul în moartea sa. După natură fiind copii ai lui Adam, „copii ai mănii, întocmai ca și ceilalți“, ei sunt în primul rând eliberați de moartea adamică și îndreptățiți la viață prin credința în Domnul nostru Isus și în opera sa de răscumpărare. Scopul acestei îndreptări este ca să poată ajunge la privilegiul de a fi botezați în Christos Isus (pentru a fi membri în corpul său, în biserica sa) ca părtași ai morții sale, ca împreună jertfitori. O, ce mare deosebire este între a fi mort în Adam și a fi mort în Christos!

Taina rudeniei noastre cu Christos prin botezul în moartea sa, și o uniune cu dânsul în gloria viitoare, este un lucru pe care lumea nu-l poate cuprinde cu mintea ei. Dar credincioșii Domnului trebuie să-l prețuiască foarte mult, fiindcă Scriptura ne repetă acest lucru în mod solemn: „Dacă am murit împreună cu dânsul, și vii vom fi împreună cu dânsul; dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu dânsul“. „Iar dacă suntem fii, și moștenitori suntem; moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori ai lui Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul, ca să fim și măriți împreună cu el“.—2 Tim. 2:12; Rom. 6:8; 8:17.

În versul al patrulea din textul pe care-l cercetăm, Apostolul repetă același gând, însă dintr'un alt punct de vedere, zicând: „Deci înmormântați am fost împreună cu dânsul prin botezul în moartea lui“. (Rom. 6:4) Aici iară se vede că nimic nu se amintește despre un botez în apă, ci o lămurire foarte hotărâtă a botezului sau a consacrării în moarte. Arătând cazul botezului nostru în moartea lui Christos, Apostolul continuă: „Pentru că după cum Christos fu sculat dintre morți prin mărirea Tatălui, așa și noi să umblăm în înnoire de viață“. Apostolul se referă aci numai indirect la împărțirea noastră în întâia înviere, când vom împărtași mărirea Domnului nostru în glorie; el se referă mai

* Vezi vol. 5, cap. 4.

cu seamă la viața prezentă. Toți aceia cari și-au consacrat viața lor Domnului pentru a fi morți și jertfiți împreună cu dânsul în slujba adevărului, să se socoată ca despărțiți de lume, deși trăesc încă în lume. Ei au votat că vor fi morți față de toate lucrurile pământești, pe care le vor întrebuița numai ca servitorii Noului Creațiuni. Noile creaturi vor fi însuflețite de Mântuitorul pentru lucrurile și speranțele cerești, pe care lumea nu le poate nici vedea nici înțelege. În armonie cu aceasta, viața noastră în lume trebuie să fie despărțită de cei din jurul nostru, pentru că noi, prin ajutorul spiritului sfânt, suntem însuflețiți de o nouă speranță și noi scopuri—de speranțe și scopuri cerești.

În versul cinci deasemenea nu aflăm nici cea mai mică amintire despre botezul în apă, deși unii explică altfel cuvintele sale: „Căci, dacă ne-am făcut împreună părtași în asemănarea morții lui, vom fi și în aceea a învierii lui“. Dacă cuvintele: „ne-am făcut împreună părtași în asemănarea morții lui“ arată botezul în apă, atunci ar însemna să atribuim mai multă însemnătate botezului în apă decât oricare învățător sau predicator ar fi dispus să recunoască. Care este cea mai arzătoare speranță a noastră ca creștini? Nu este oare aceea ca să ne facem părtași cu Domnul la prima înviere? Apostolul ne arată acest gând ca marea sa speranță și marea său ideal, zicând: „Ca să-l cunosc pe dânsul și puterea învierii lui și împărtășirea patimilor lui, asemănat fiind de-o potrivă morții lui, dacă cumva voi ajunge la învierea cea dintre morți“. (Filip. 3:10, 11) A spune că în versul 5 din Romani cap. 6, se înțelege botezul în apă, și că prin această cufundare în apă putem ajunge la prima înviere împreună cu Domnul în glorie, ar însemna a pune acest text în contradicție cu toate celelalte. Cum e cu putință ca o cufundare sau o îngropare în apă să ne facă părtași la prima înviere? Noi suntem siguri că mii de oameni, dintre cei cari au fost cufundați în apă nu vor avea parte de prima înviere—de învierea lui Christos.

Dacă noi înțelegem că acest vers se referă la botezul în moarte, în asemănarea morții lui Christos, ca și celelalte două precedente, atunci totul e clar și la înțeles. Fiind chemați de Dumnezeu a fi împreună moștenitori cu Fiul său, avem acum privilegiul nostru de a suferi și a muri cu dânsul, a trăi și a domni cu dânsul. Și el ne asigură,

că, dacă noi suntem credincioși acestei chemări, și suntem îngropați în moartea sa, dupăcum a fost și el—ca soldați credincioși ai lui Dumnezeu și servitori ai adevărului—vom primi și noi deplina răsplată pe care Dumnezeu a făgăduit-o celor credincioși, adică: O împărțășire la prima înviere, la mărirea, onoare și nemurire.

Botezul în moarte este adevăratul botez pentru biserică, după cum a fost și pentru Domnul nostru; iar botezul în apă este numai simbolul botezului adevărat. Aceasta este arătat în mod clar în cuvintele Domnului adresate către doi dintre ucenicii săi, Iacob și Ioan, când ei l-au rugat să-i pună în mărirea sa, unul de-a dreapta și unul de-a stânga sa. Răspunsul Domnului nostru a fost următorul: Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat eu? Aprobând voința lor că sunt gata a se împărțăși nu numai de batjocura ei și de botezul său în moarte, Domnul le-a răspuns: „Paharul pe care-l beau eu, îl veți bea, și cu botezul cu care mă botez eu, veți fi botezați”. (Marcu 10:35-39) Fiecărui chemat al său, care este gata din inimă a trece aceste probe, Domnul îi va dăruia acest privilegiu și ajutorul său. Unii ca aceștia sunt de fapt botezați în moartea lui Christos, și prin armare au și parte cu dânsul la prima înviere și la mărirea împărăției sale. Este clar că Domnul nu se referă aci la botezul în apă, deoarece acești doi ucenici au fost dela început cu dânsul, și ca reprezentanții sai au botezat pe mulți în apă—spre „pocăință și iertare de păcate”. Dar acesta a fost încă tot botezul lui Ioan. (Ioan 3:22, 23; 4:1, 2; Marcu 1:4) Întrebarea Domnului nostru, ori de ei sunt gata a se împărțăși de botezul său, a fost bine înțeleasă de cei doi ucenici ai săi. Ei au știut bine că Domnul nu se cugetă la botezul lor în apă; și au înțeles că aci e vorba de botezul voinții lor în voința sa și a Tatălui, și prin urmare și participarea lor la jertfa sa—murind zilnic, jertfindu-și viața pentru frați, până la sfârșit, până la moarte.

„INTR'UN SINGUR SPIRIT NOI TOTI AM FOST BOTEZAȚI SPRE A FI UN SINGUR CORP”.—1 CORINT. 12:12-13.

Să nu înțelegem greșit când Apostolul vorbește de botezul nostru în moarte cu Domnul—„în moartea sa”—

ca și când prin aceasta ar arăta botezul cu spiritul sfânt. Botezul în moarte este un lucru individual, la care, oricine vrea, se poate devota un membru în corpul lui Christos, trebuie să se consacreze și să-și sacrifice voința în mod personal. Dacă jertfa noastră este primită, atunci Domnul este gata să ne dăruiască spiritul sfânt, pentru ca să ne putem pune viața în serviciul adevărului și al fraților—până la moarte. Botezul cu spiritul sfânt a fost un singur botez pentru biserica întreagă. Acesta s'a întâmplat în odaia de sus în ziua Rusalilor, și n'a fost de lipsă să fie repetat, deoarece el n'a încetat de a fi cu biserica de atunci și până astăzi. O repetare a acestui botez, cu manifestări pe dinafară, o aflăm mai târziu numai la Corneliu. Aceasta a fost o dovadă pentru apostolul Petru și pentru credincioșii dintre evrei, cât și pentru Corneliu și credincioșii dintre păgâni, de atunci încolo, că Dumnezeu nu face nici o deosebire între evrei și păgâni. Ni se spune că botezul dela Rusalii a fost înăptuit prin umplerea odăii de sus cu spirit sfânt în așa fel, încât cei o sută douăzeci de frați prezenți au fost „toți umpluți cu spirit sfânt”, iar Apostolii mai primiră și un simbol al favoarei divine prin arătarea limbilor de foc asupra capetelor lor.

Această ungere cu spirit sfânt, corăspunde cu ungerea arhierilor și regilor lui Israel cu oleul sfânt al ungerii. Oleul era turnat asupra capului de unde a curs în jos peste tot corpul. Antifipa acestei ungeri a fost împărtășirea spiritului sfânt Domnului nostru Isus la timpul consacrării sale, când era de treizeci de ani, și când Tatăl îi dăruie spiritul sfânt „fără măsură”. (Ioan 3:34) Când veniră Rusalile și Capul nostru glorificat se prezintă înaintea Tatălui pentru a face ispășire de păcatele „casei” sale, „el turnă” spiritul sfânt al Rusalilor asupra bisericii, făcând-o astfel să înțeleagă că prin acest botez ei sunt primiți de dânsul și de Tatăl ca membri ai bisericii sale, ai corpului său,—membri ai Noului Creafium. Biserica sa, corpul său, a existat de atunci până astăzi, și spiritul sfânt a rămas cu ei în tot timpul; iar fiecare membru care se adăuge bisericii, care este corpul său, se împărtășește de același unu botez al spiritului, care aparține corpului și stăpânește biserica.

Dacă privim botezul cu spiritul sfânt dela Rusalii în le-

gătură cu botezul nostru personal în moarte, atunci vedem că între aceste două este o strânsă legătură. Ca oameni îndreptați vom fi botezați în moarte; ca membri ai Noului Creștinism suntem uniți cu spiritul sfânt și devenim membri ai bisericii, ai corpului lui Christos. După cum am văzut, mai întâi trebuie să fim eliberați de păcat și de moartea adamică și astfel îndreptați prin credință, jertfa noastră nu poate fi primită și noi nu putem fi socotiți morți cu Christos, capul nostru. Tot astfel, întâi trebuie să se întâmple consacrarea sau jertfirea vieții noastre îndreptățite, și trebuie să fim primiți ca membri ai Noului Creștinism înainte de a se începe procesul morții, care prin darul lui Dumnezeu se îndeplinește prin botezul nostru în moarte, întocmai ca și botezul Domnului nostru Isus, și aceasta ne asigură par ea noastră în „prima înviere”. Aceasta este în armonie cu ceea ce deja am văzut, că nu îndreptățirea prin credință ne face membri ai Creștinismului Nou, ai corpului lui Christos, ci botezul în moartea sa, după cum spune Apostolul: „Căci după cum corpul este unul și are multe membre... așa este și Christos... Pentru că într'un singur spirit noi toți am fost botezați, spre a fi un singur corp... și toți cu un singur spirit am fost adăpați”. — 1 Corint. 12 : 12, 13.

Această epocă evanghelică este „anul de bineprimire al Domnului”, în care timp a binevoit să primească jertfa credincioșilor, deplina lor consacrare în moarte. Fiecare, care se consacrează, urmează chemarea acestei vârste (Rom. 12, 1) și este primit ca membru în „biserica întâilor născuți, a căror nume sunt scrise în ceruri”. Această primire nu înseamnă sfârșitul lucrului, deoarece toți cei consacrați trebuie să „moară zilnic”, adică ei trebuie să se dovedească în fiecare zi că sunt pe deplin consacrați, până când în cele din urmă vor putea și ei spune — „s'a sfârșit”. Căci este scris: „Zis-am: sunteți zei (elohimi — pu'ternici), din filii celui Preainalt sunteți voi toți. Dară ca tot omul veți muri și ca unul din mai mari veți cădea” — nu osândiți ca prințul Adam, ci ca prințul Isus, ca părtași în moartea sa (Psalm 82 : 6, 7). Această moarte zilnică este de trebuință pentru a ne face sigură alegerea și chemarea noastră. Numai aceia cari umblă credincioși în urmele Domnului au făgăduința mării, onoarei și a nemuririi. Aceste lucruri sunt păstrate pentru credincioșii învingători, cari vor fi so-

cotiți ca membri ai Noului Creaștism. Domnul zice: „Fil credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. (Apoc. 2: 10) Astfel vedem, că, cu biserica se întâmplă tocmai cum s'a întâmplat cu Capul și Domnul ei, adică: consacrarea aduce primele roade ale spiritului, iar credințioșia zilnică aduce binecuvântările spiritului: bucurie în sporirea darurilor și roadelor. Iar dacă credințioșia va sfârși prin moarte literală, va aduce moștenirea deplină,—împărtășirea deplină la prima înviere în mărirea și gloria sa.—Efes. 1: 12-14; Rom. 8: 16, 17.

BOTEZUL CU FOC

Am atras deja atențiunea în chip amănunțit (vezi vol. 5, cap. 9) asupra declarației lui Ioan Botezătorul, făcută evreilor cu privire la Isus: „El vă va boteza cu spirit sfânt și cu foc”. (Matei 3: 11) Astfel el a arătat binecuvântările de la Rusalii care au venit asupra credincioșilor evrei, cât și focul mănii lui Dumnezeu ce se abătu asupra acestei națiuni. Botezul cu foc nu este o binecuvântare, și nici nu este înțelept ca credincioșii să se roage după un astfel de botez. Dupăcum a fost un botez cu foc la sfârșitul epocii iudaice, tot astfel Domnul nostru ne arată, că la sfârșitul vârstei evanghelice va fi un foc asemănător asupra neghinei creștinătății—un botez cu foc sau „o strămtorare care n'a fost de când stă om pe pământ”.—Daniel 12: 1; Matei 24: 21.

BOTEZUL SIMBOLIC, ÎN APĂ

Am atras deja atențiunea asupra diferitelor botezuri în apă, obișnuite printre creștini, și aproape toți susțin că acest botez este botezul adevărat. Am arătat cât de greșite și ne înemeiate sunt părerile cu privire la acest botez în apă, care, fiind numai un simbol al botezului adevărat, nu are nici o putere de a reforma sau a schimba inima. Susținătorii acestui botez nu-l recunosc ca un simbol, deoarece ei nu înțeleg lămurit adevăratul botez în moartea lui Christos. Cât de simple și totuși sigure sunt aceste dovezi cu privire la botezul adevărat al bisericii—al corpului lui Christos—al comunității acelor, a căror nume sunt scrise în ceruri, și cu totul neatrănătoare de tradițiile omenești. Botezul adevărat este poarta de intrare în adevărata biserică. Fără acest botez al voinții și al inimii în moartea lui

Christos, nimeni nu poate fi primit în comunitatea aceloră a căror nume sunt scrise în ceruri, și ei „completează lipsurile suferințelor lui Christos“. (Colos. 1:24) Dai toți credincioșii cari s'au consacrat în felul acesta și s'au botezat în moartea lui Christos, sunt „grâu“ adevărat—nicu-nul din aceștia nu este „neghină“. Poarta botezului în apă nu poate opri intrarea neghinei în biserica baptistă; dar prin poarta botezului în moarte, nu poate intra decât clasa-grăul în biserica adevărată, deoarece nimeni altul nu se va strădui să intre prin această poartă, deși sunt unii cari încearcă să imite această străduință, întocmai dupăcum „neghina“ (tăci,nele) este o imitație a „grăului“.

Privind lucrul din acest punct de vedere, vom vedea că membri bisericii adevărate, botezați în Isus Christos și în moartea sa, se pot găsi și printre presbiteriani, metodști, luterani, romano-catolici etc., cât și printre discipoli și baptiști. Pe de altă parte însă este sigur, că marea majoritate a tuturor sectelor nu sunt părtași ai corpului lui Christos, adevărata eclesie, din cauza că niciodată n'au intrat prin poarta adevărată—prin adevăratul botez „în moartea sa“—în biserica adevărată. Această concluzie nu se poate contesta.

După ce am văzut că toată legătura noastră cu Christos și biserica sa depinde numai de botezul adevărat, dupăcum arată și Apostolul, ne îndreptăm acum la simbolul acestui botez, botezul în apă, și întrebăm: Oare simbolul este potrivit și de lipsă aceloră cari au făcut botezul adevărat? Dacă da, atunci care este simbolul potrivit?

OARE BOTEZUL SIMBOLIC ESTE NECESAR?

Mărturia Domnului și a Apostolilor săi ne arată aprobarea botezului în apă, deoarece nu numai că ei înșiși au fost botezați în apă, dar și pentru alții au propovăduit botezul în apă; nu numai pentru evrei, ci și pentru păgânii convertiți. Am arătat deja că botezul lui Isus Christos era deosebit de botezul lui Ioan, care era numai pentru evrei, și că Ioan n'a înțeles această deosebire. Am mai arătat că, instituind simbolul morții sale, Isus Christos n'a încercat să lămurească lui Ioan și altora însemnătatea acestui botez, deoarece și așa nu-i puteau înțelege, din cauza că spiritul sfânt încă nu era dat, fiindcă Isus nu plătise încă prețul răscumpărării în favoarea noastră.

În Matei 28: 19 și 20, vedem însărcinarea dată de Domnul Apostolilor săi și prin ei și nouă, și anume: „Mergând faceți ucenici toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului sfânt“. Această însărcinare a fost dată pentru tot timpul evangheliei, și toți servitorii adevărului ervaesc sub îndemnul acesta. Domnul nu se referi aci la botezul cu spiritul sfânt dela Rusalii, deoarece Apostolii nu erau împuterniciți să boteze cu spirit sfânt. Această autoritate o are numai Domnul singur și o menține numai pentru sine. Totuși Domnul a dat dreptal Apostolilor și tuturor învățătorilor credincioși ai cuvântului divin, să învele poporul cu privire la darul lui Dumnezeu în Christos Isus—îndreptățirea prin credință și sfântirea sau consacrarea lor, sau botezul în moartea lui Christos, dacă ei voesc să devie părtași la noua natură și la gloriă viitoare. Botezarea cuprinde în sine și simbolul, adică cufundarea în apă, care trebuia să fie semnul pe dinafară al consacrării credinciosului, dupăcum și Domnul însuși se consacră Tatălui întâi cu inima, și apoi simboliză această consacrare prin cufundare în apă.

Că Apostolii au înțeles această însărcinare (atât a lor cât și a noastră), se vede lămurit din toate învățăturile lor. Ei au învățat întâi poporul despre darul lui Dumnezeu în opera de mântuire, încurajându-l să creadă în îndreptățirea la viață. Apoi îl îndeamnă la o deplină consacrare, zicând: „Vă îndemna dar, fraților (nu mai mult ca străini și păcătoși, ci ca îndreptățiți, prin credință în Isus Christos, și de aceea membri ai „casei credinței“ sau „frați“), prin îndurările lui Dumnezeu (pe care în parte deja le-ați primit în îndreptățirea voastră prin credință), să aduceți trupurile voastre ca o jertă viă, sfântă (îndreptătită), bineplăcută lui Dumnezeu, care este serviciul vostru înțelept“. Aceasta este invitarea la consacrare sau jertfire sau la „botezul în moartea sa“. Toți cari au primit cuvântul cu bucurie de inimă, au fost botezați, nu numai prin votul consacrării lor în moarte, ci și în chip simbolic, în apă, ca un semn pe dinafară.

Observați următoarele mărturii, care dovedesc că botezul era întrebuințat de toți Apostolii—nu numai pentru evrei ci și pentru păgâni. Citim despre locuitorii din Samaria următoarele: „Dar când crezură lui Filip, care binevestea des-

pre împărăția lui Dumnezeu și despre numele lui Isus Hristos, fără botezați atât bărbați cât și femei" (nu copii). (Fapte 8: 12) Eunucul din Etiopia, care s'a pocăit la predica lui Filip, a fost deasemenea botezat în apă. (Fapte 8: 35-38) După ce Petru a predicat lui Corneliu și casei sale „spiritul sfânt căzu peste toți cari au ascultat cuvântul... și el orându-i ca să fie botezați" (Fapte 10: 44-48) Apoi iară cetim: „Lidia, temătoare de Dumnezeu, o vânzătoare de purpură din Tiatira, asculta, a cărei inimă o deschise Domnul ca să ia aminte la cele vorbite de Pavel. Ea și casa ei fu botezată". (Fapte 16: 14, 15) Și păzitorul închisorii din Filipi, după ce a crezut, a fost botezat de Pavel și Sila la închisoare. (Fapte 16: 33) Mai departe cetim: „Și mulți dintre Corinteni auzind crezură și fără botezați". (Fapte 18: 8) Și Pavel mai zice: „Am mai botezat și casa lui Ștefana". — 1 Corinteni 1: 16.

E adevărat că în acest caz din urmă, Apostolul amintește că el a botezat foarte puțini. El a mulțumit lui Dumnezeu că a botezat foarte puțini credincioși. Asta nu înseamnă că el și-a schimbat părerea cu privire la botezul adevărat sau simbolul său. Dar în vederea faptului că în biserică s'au făcut desbinări, din cauza spiritului de sectă și partid, care a intrat într'înse, făcând pe unii să zică: „Eu sunt al lui Pavel", pe alții „eu sunt a lui Apoline", sau „eu sunt al lui Petru" ș. a. m. d. — Apostolul a fost bucuros că a putut spune, că el însuși a botezat un număr foarte mic de credincioși, pentru că nimeni să nu poată spune că el a botezat pe cineva lu numele său și astfel să-și facă ucenici, în loc de a-l face ucenicii lui Hristos, botezându-l în numele lui Hristos.

În lumina acestor declarații lămurite ale Sfintei Scripturi, cu privire la regulile Domnului și a Apostolilor săi, ar fi o îndrăsneală a susține că botezul simbolic, cufundarea în apă, nu este învățată în Sf. Scriptură. De sigur că există o bună cauză pentru care toți creștinii respectă botezul în apă ca o instituție dumnezească. Dacă totuși mai există cineva, care să fie aplecat a contrazice această formulă, noi nu ne vom certa cu dânsul, deoarece credem că, fiind cinstit și îndeplinit în inima sa adevăratul botez al voinții sale în voința Domnului, Dumnezeu îi va descoperi acest lucru la timpul potrivit. — Filipeni 3: 15.

Între timp ne bucurăm de aceia cari au găsit adevăratul botez și s'au făcut părtași acestuia; îi felicităm pentru recunoștința acestui adevăr. Este cu mult mai bine a înțelege și a practica botezul adevărat, și a fi orb față de simbolul acestuia, decât a vedea numai simbolul și a fi orb față de realitate. Cu toate că fim foarte mult la botezul simbolic, totuși nici o comunitate creștină nu putem întemeia în baza acestui botez, ci numai în baza botezului în moartea lui Isus Christos. De aceea, pe toți aceia cari vestesc pe Domnul ca Mântuitorul lor, dovedind aceasta prin deplina consacrare a vieții lor în slujba sa, îi recunoaștem ca frați în Isus Christos, membri ai bisericii a căror nume sunt scrise în ceruri,—ca creaturi noi în Christos, fie evrei sau păgâni, robi sau liberi, bărbați sau femei, fie că sunt botezați în apă sau nu.

Pe de altă parte însă nu trebuie să uităm, că orice adaus în cunoștință, nu numai că sporește privilegiile și bucuria, ci aduce cu sine și o mai mare răspundere. De aceea, oricine vine să vadă frumuseța și autoritatea botezului simbolic, în același timp el este pus și la o încercare, cu privire la moartea voinții sale—cu privire la adevăratul botez în moartea Domnului său. În astfel de împrejurări, nesupunerea față de botezul simbolic, ar însemna retragerea sacrificiului și o neputință de a ne face sigură chemarea și alegerea noastră.

ADEVĂRATUL SIMBOL AL BOTEZULUI

Nu vom încerca o discuție pentru și contra stropirii și cufundării în apă—întrebându-ne care era felul și chipul original de a îndeplini botezul simbolic. Vom spune totuși că nici un copil nu putea fi într-o stare de inimă și de minte, care să-i ajute a înțelege cum trebuie să-și boteze voința în voința lui Christos, ca astfel să devie mort față de lume. Vom mai insista apoi asupra faptului, că botezul simbolic nu putea fi îndeplinit înainte de botezul adevărat, deoarece botezul simbolic trebuie să fie expresia sau mărturisirea pe dinafară a celor petrecute în ascuns în inima și voința noastră față de Domnul nostru Isus Christos.

Aceste lucruri fiind adevărate, se vede clar, că marea majoritate a creștinilor niciodată n'a primit botezul în apă, deoarece acesta se poate primi numai după ce am făcut votul consacrării în mod conștient. Se cuvine deci ca toată

lumea să cunoască care este adevăratul botez în apă, adevăratul simbol întocmit de Domnul nostru. Iar fiecare inimă consacrată sau „moartă față de lume” se va strădui să cunoască și să îndeplinească voința Domnului în această chestiune, ca și în toate celelalte. Această trezvie este cuprinsă în textul: „Vii față de Dumnezeu, în Isus Christos, Domnul nostru”.—Rom. 6; 11.

Presupunând că confuzia asupra felului de a boteza este foarte mare, și mărturia cu privire la procedura bisericii primitive ar fi respinsă, așa că nu s'ar putea dovedi că botezul în apă al Apostolilor s'a făcut prin stropire, sau prin cufundare în apă, totuși acum vedem clar care este adevăratul botez și putem deosebi între simbol și realitate. Din toate formele practicate, se pare că numai una zugrăvește moartea și îngroparea lui Christos. Nici în stropirea câtorva picături de apă asupra frunții și nici asupra întregului corp nu putem vedea un simbol care să arate moartea față de lume, și nici moartea cu Christos. Dar când privim cufundarea în apă, dintr'odată putem vedea un chip minunat și foarte potrivit al adevăratului botez în moarte. Acela care servește la botezul simbolic reprezintă pe Domnul. După cum candidatul merge la dânsul, tot așa mergem și noi, în inima noastră, la Domnul pentru a fi botezați. Mărturisind că din propria noastră putere nu putem muri față de noi înșine și față de lume, ne predăm în mâinile Domnului, rugându-l să ne primească voința ca drept faptă și prin renunțarea la voința noastră să ne îngroape în moartea sa—să ne supună la acele încercări, discipline și pedepse, cari ne vor face în stare a îndeplini legământul consacării noastre. Când candidatul a renunțat la voința sa proprie, atunci preotul oficiant îl cufundă în apă cu fața în sus, arătând prin aceasta un chip desăvârșit al neputinței noastre de a ne ajuta pe când suntem în moarte. Iar când preotul îl ridică din nou în picioare, vedem chipul făgăduinței Domnului—adică scularea din morți la timpul cuvenit prin puterea sa. Nu încercăm o forțare a conștiinței altora, care este deosebită de a noastră; dar exactitatea acestui simbol ni se pare atât de convingătoare, încât suntem siguri că numai Domnul este autorul său. Cine altul decât Domnul ar fi putut orândui un astfel de chip sau simbol al întregii chestiuni?

Acela care a îndeplinit botezul adevărat și s'a predat în mâinile lui Christos pentru a fi mort cu dânsul, îngropat în asemănarea morții lui și, apoi vede frumusețea acestui chip simbolic, acela trebuie să simtă o dorință arzătoare de a îndeplini realitatea acestui simbol. Limbajul inimii sale de sigur trebuie să fie acesta: „Îmi place să fac voia ta, Dumnezeu! meu”.—Psalm 40: 8.

Ce foloase putem trage din supunerea noastră față de acest simbol? Noi răspundem, că avantajul sau câștigul nostru nu depinde numai de îndeplinirea în parte a votului nostru de consacrare, ci de dorința ferbinte de a îndeplini toate cerințele acestui legământ, atât cele dintâi cât și cele din urmă—totul ce se cuprinde în deplina predare a voinții noastre Domnului, cât și de străduința continuă de-a umbla în urmele sale. Mulțumirea spiritului, pacea inimii, faptul că noi, asemenea Domnului, ne străduim a „împlini toată dreptatea”—toate acestea contribuie la aceea pace a lui Dumnezeu, care curge ca un râu, regulat și puternic, prin viața acelor care sunt ai săi—la pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere omenească. Apostolul ne spune că există „un singur Domn, o singură credință, un singur botez... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor”. (Efes. 4: 4-6) De aci se vede clar, că, deoarece există numai un singur botez, de aceea acesta nu poate avea decât un singur simbol potrivit; iar creștinii în general sunt de acord, că cufundarea în apă este cel mai potrivit simbol, care corespunde cu limbajul Scripturilor. Pentru a ilustra acest acord, notați următoarele explicații dela anumite persoane, cari, probabil, fiind botezate în moartea lui Christos, au devenit atât pe încurcate, încât n'au știut cum se îndeplinească simbolul, și de aceea l-au socotit fără însemnătate.

CÂTEVA MĂRTURII ASUPRA ACESTUI PUNCT

Ioan Calvin, presbiterian, spune: „Cuvântul „baptizo” înseamnă a cufunda. Este adevărat că biserica primitivă practica cufundarea în apă. (Vol. 4, cap. 15) Dr. Macknight, presbiterian, zice: „Prin botez, persoana botezată este îngropată sub apă; Christos s'a supus botezului, adică s'a îngropat în apă”. Dr. Philipp Schaff, presbiterian, spune: „Fără îndoială că cufundarea și nu stropirea a fost forma originală și normală a botezului. Aceasta se vede și din

tălmăcirea cuvintelor grecești baptizo, baptisma, baptis-mos".—Istoria Bisericii Apostolice, p. 568.

Într-o publicație de mai târziu, el scrie mai departe asupra acestor „comparații, cari toate sunt în favoarea cufundării și nu a stropirii cu apă, dupăcum susțin cei mai buni exegeți catolici și protestanți, englezi și germani".—Învățăturile celor 12 Apostoli, p. 55-56.

Martin Luther spune: „Baptizo" este un cuvânt grecesc, și poate fi tradus prin cufundare".

Ioan Wesley, metodist, spune: „Îngropați cu dânsul prin botez, se referă la vechea metodă de cufundare".

Dean Stanley, episcopalian, zice: „În primele 13 secole, practica universală a botezului a fost aceea despre care cetim în Noul Testament, și care corespunde cu însemnătatea adevărată a cuvântului grecesc „baptizo"—adică cufundarea sau intrarea cu totul sub apă a celor botezați".—Instituțiile creștine, p. 17.

Brenner, romano-catolic, spune: „Timp de 13 secole, botezul a fost o cufundare în apă a candidatului".—Expunerea istorică a administrării botezului, p. 366.

„Tot trupul candidatului era cufundat în apă".—Enciclopedia lui Kitto.

„Botez înseamnă a se cufunda, a se aprofunda în apă".—Enciclopedia Americană.

„La început botezul a fost oficiat prin cufundare".—Enciclopedia lui Brande.

„Botez înseamnă cufundare".—Dicționarul biblic de Smith.

„Baptizo înseamnă a se cufunda în apă sau sub apă".—Lidell și Scott—Dicționar grec.

„A se cufunda, a se acoperi cu apă".—Dicționar grec de Robinson.

„A se cufunda, a se prăvăli, a se cobori în apă".—Lex. de Greenfield.

CINE POATE ADMINISTRA BOTEZUL ÎN APĂ

Deoarece toți consacrații, toți cei botezați în moartea lui Christos, constituie preoțimea împărătească, membri corpului uns al Domnului, înseamnă că ei, prin orânduirea dela Matei 28; 19, nu sunt însărcinați numai a învăța poporul și a-i arăta cum se îndeplinește consacrarea, ci mai înseamnă

că ei au dreptul să îndeplinească şi simbolul acestei consacrarî, botezul în apă. Iar dacă nu se găseşte o persoană consacrată, potrivită pentru administrarea simbolului, atunci acesta poate fi îndeplinit de un credincios neconsacrat, sau chiar de către un necredincios. Deoarece contractul adevărat este între Domnul şi candidatul care se consacră, şi deoarece botezul în apă nu este botezul adevărat, ci numai simbolul acestuia, tot astfel şi administratorul nu este Domnul ci numai un om. Fie că acest act este îndeplinit de un om bun sau rău, el serveşte numai pe candidatul botezat. Totuşi este o regulă generală, care e bine să fie observată în aceasta ca şi în toate celelalte chestiuni ce aparţin bisericii; asta ar însemna, că persoanele cele mai potrivite pentru această slujbă ar fi presbiterii aleşi.

FORMULA SLUJBEI

Sf. Scriptură nu ne arată nici o formă specială pentru această slujbă, şi totă lumea poate vedea că cuvintele ce sunt rostite, sunt de o importanţă secundară; că botezul ar fi tot atât de variabil şi fără întrebuintare de cuvinte; căci, dupăcum am arătat, adevăratul legământ se face între cel ce se botează şi Domnul, iar actul botezului în apă este numai mărturia pe dinafară a acesui legământ. De aceea, lucrul de căpetenie nu este ceea ce crede sau nu crede, ceea ce spune sau nu spune cel ce botează, ci ceea ce gândeşte şi crede în inima sa cel ce se botează în chip simbolic. Totuşi, bazându-ne pe cuvintele Domnului din Matei 28:19 şi pe cuvintele Apostolului din Romani 6:3, recomandăm ca cea mai simplă formulă pentru această împrejurare următoarele cuvinte:

„Frate N. N., în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, te botez în moartea lui Christos”.

BOTEZUL PENTRU MORŢI

„Fiindcă ce vor face cei care se botează pentru cei morţi, dacă morţi nu învază?—I Corinteni 15:29.

O neînţelegere a cuvintelor de mai sus ale Apostolului, a iacut ca în „timpurile întunecate” să se obișnuiască un fel de botez prin substituire: Creştinii, al căror prieten murise fără a fi botezaţi, erau botezaţi în locul lor. O înţelegere lamurită a adevăratului botez, ne arată numaidecât, că această procedură nu are nici un înţeles. Nimineea nu se poate

consacra în locul altuia, fiindcă nimenea nu-și poate pune inima și viața sa în altă persoană. Totuși această înțelegere greșită a cuvintelor Apostolului a cauzat o mare confuzie în mintea multora, cari nu și-au dat seama de marea cădere dela credință ce s'a întâmplat îndată după moartea Apostolilor, și nici de lipsa de logică a celor mai multe teorii și obiceiuri ce s'au introdus după această cădere de la credință.

În 1 Corinteni 15, Apostolul tratează învierea morților, și el susține și elaborează aci această doctrină. Este clar că credința bisericii din Corint, cu privire la învierea morților, a fost atacată. În versul pe care-l cercetăm ca o parte a argumentării sale, Apostolul trage atențiunea bisericii asupra faptului, că ei toți au fost botezați, și că botezul lor, după cum am văzut, simboliza moartea. Apoi, pentru a arăta lipsa de logică a noii teorii, Apostolul întreabă, care ar fi valoarea sau înțelepciunea unei astfel de consacrări în moarte, dacă noua teorie, care susține că morții nu înviază, ar fi adevărată? În credința și speranța învierii, ei s'au consacrat pentru a deveni membri lui Christos și a muri unul pentru altul în tovărășia lui Christos. Fiind astfel morți cu dânsul, ei sunt membri ai corpului său, membri ai marelui sacrificiu Ispășitor, pentru eliberarea lumii din moarte, deoarece au sperat în învierea făgăduită.

Apostolul susține, că, dacă nu este o înviere a morților, atunci cei cari au adormit în Christos sunt pierduți, întocmai ca și restul lumii. Iar dacă aceasta este așa, atunci nu mai este nici o speranță pentru învierea bisericii, și nici pentru a lumii prin biserică; și atunci ce rost mai are consacrarea vieții noastre în moarte? Noi suntem botezați în moarte pentru cei morți în Christos, pentru ca odată să fim toți uniți cu dânsul, și ca să ne putem împărtăși cu dânsul ca Dătătorul de viață pentru întreaga omenire—ca „sămânța lui Avraam”.

CAPITOLUL XI

PAȘTILE NOUII CREAȚIUNI

Robia din Egipt și eliberarea din aceasta în tip și antitip.—„Biserica întâilor-născuți”.—„Noi, deși mai mulți, suntem un singur trup”.—Comemorarea este încă potrivită.—Cine se poate împărtăși.—Cine poate oficia.—Cum să fie sărbătorită.—Mielul de Paști.—Creațiuni din Mac Clinckock și Enciclopedia lui Strong.

CURĂȚIȚI bine aluatul cel vechiu, ca să fiți frământătură proaspătă, dupăcum sunteți fără aluat; căci și Paștile noastre Christos înjunghiat fu. Deaceia să sărbăm nu cu aluat vechiu nici cu alut de răufate și viclenie, ci cu azime de curăție și adevăr.—1 Corint. 5: 7-8.

În experiențele Israelului simbolic, sărbătoarea Paștilor a fost un lucru de mare însemnătate. Célébrată în fiecare an timp de șapte zile, ea începea în ziua 15-a din prima lună a anului. În chip general, Paștile însemna eliberarea israeliților din robia Egiptului; dar în chip special, aceasta era sărbătorirea trecerii sau a rămănerii în viață a primilor născuți din poporul lui Israel, în timpul celei din urmă plăgi, care veni asupra Egiptului, obligându-i pe egipteni să de-a drumul evreilor din robia lor. Salvarea celor întâi născuți ai lui Israel a fost o prevestire a eliberării întregului Israel și trecerea lui în siguranță prin Marea Roșie din robie în libertate. Astfel putem vedea lămurit însemnătatea acestei întâmplări, și că sărbătura ei din an în an, a fost o amintire sfântă a nașterii națiunii lor, pe care evreii o sărbătoresc până în ziua de astăzi.

Membri Creațiunii Noui—creștinii adevărați, concepuți de spiritul sfânt, sunt interesați în aceste întâmplări, precum și în toate lucrurile și aranjamentele Tatălui lor ceresc cu privire la experiențele poporului său tipic, cât și la experiențele lumii întregi și ultima ei eliberare din robia păcatului și a morții. Nela Creațiune însă este inte-

resată în mod deosebit în aceste lucruri întâmplate în Egipt, deoarece Domnul i-a descoperit „misterul”, că aceste lucruri, întâmplăte cu Israelul trupesc, preambreau și arătau lucruri mai mari și mai bune în planul lui Dumnezeu, cari privesc pe Israelul spiritual, pe Noua Creațiune.

Cu privire la aceste lucruri spirituale, antitipice, Apostolul spune că „omul firesc (trupesc) nu primește cele ale spiritului lui Dumnezeu (însemnătăți spirituale, tipificate de aceste întâmplări literale), căci nebunie sunt pentru dânsul, și nu poate să le cunoască, fiindcă se îndecă (explică) spiritual; dar nouă ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său”. (1 Corint. 2:14, 10) Astfel numai cei cu mintea spirituală pot să aprecieze și să fie interesați din inimă în aceste lucruri.

Dumnezeu se folosi de Apostolii săi pentru a ne da anumite staturi sau chei, cari sub călăuza spiritului sfânt, ne vor ajuta la înțelegerea unor lucruri adânci ale lui Dumnezeu. Una din aceste chei se află în textul dela începutul acestui capitol. Folosindu-ne de această cheie, arătată de Apostol, că cele întâmplăte acolo au fost numai umbre și tipuri la lucrurile viitoare, noi vedem lămurit, că Israelul trupesc a tipificat pe poporul lui Dumnezeu—pe toată omenirea care la sfârșitul Mileniului va ajunge în deplină armonie cu Dumnezeu și legile sale, iar egiptenii au tipificat pe toți împotrivitorii lui Dumnezeu: Faraon, cărmătorul lor, a tipificat pe Satan, prințul întunerecului, înscăvătorul și apăsătorul omenirii, iar servii și calareții lui Faraon au tipificat pe ingerii căzuți și pe oamenii cari se unesc cu Satan pentru a se împotrivi poporului lui Dumnezeu—creaturilor noi, și în general la toată casa credinții. Dupăcum poporul lui Israel dorea să fie eliberat din robia egiptenilor și gema sub mâna lor grea apăsătoare, dar neputincios a se elibera singur, ci a trebuit să aștepte până când Dumnezeu a trimis pe Moise ca eliberatorul lor, totașa e și omenirea, care de șase mii de ani genie și suspină sub jugul și robia lui Satan, prințul acestei lumi, și domnia lui de păcat și moarte. Aceste sute de milioane de robi ai omenirii însetează după eliberare și doresc să fie scăpați din robia păcatului cât și din urmările acestuia: durere și moarte. Dar fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea este cu totul neputincioasă a se elibera. Unii se luptă eroic și re-

ușesc întrucâtva, dar niciunul nu scapă liber. Întreg neamul omenesc este robul păcatului și al morții și singura lui speranță este în Dumnezeu și antitipul lui Moise, Christos, care va elibera pe poporul său, trecându-l prin Marea Roșie,—care reprezintă moartea a doua—în care Satan și toți cari se asociază cu el și sistemul său corupt, vor fi nimiciți pentru totdeauna, întocmai dupăcum a fost tipificat prin nimicirea lui Faraon și oștirea sa în Marea Roșie. Dară poporul lui Dumnezeu „nu va fi vătămat de a doua moarte”.—Apoc. 2: 11.

Cele descrise mai sus, sunt o figură generală; totuși o parte din această figură nu se referă la omenire în general și eliberarea ei din păcat și moarte, ci numai la o anumită clasă, la biserica celor întâi-născuți, a căror nume sunt scrise în ceruuri—la Noua Creașione. În umbră, întâi-născuții ocupau o poziție specială—ei erau moștenitorii, și erau supuși unei încercări speciale înainte de frații lor. Înainte de ieșirea din Egipt ei au fost puși pe probă de viață sau moarte; iar după eșire, ei au ocupat o parte însemnată în legătură cu eliberarea lor, fiindcă deveniră o clasă separată, înlocuită prin sămânța lui Levi. Conform orânduirii dumnezești, ei au fost separați de frații lor, și n'au primit nici o moștenire în pământul Canaan, pentru ca să poată deveni învățătorii fraților lor.

Această sămânță a lui Levi reprezintă foarte bine casa credinții sau familia credincioșilor din care se alege preoțimea regală, care renunță la moștenirea lucrurilor pământești în favoarea fraților lor, și astfel, dacă se vor dovedi credincioși până la moarte, vor forma adevărata Preoțime Regală, a cărei mare Preot este Isus Christos, care va cărmui, instrui și binecuvânta omenirea în timpul epocii milenare. După cum întâi-născuții lui Israel, în Egipt, au fost supuși morții, dar au fost scăpați prin sângele mielului stropit pe stâlpii ușii, și, prin aceasta pierzând dreptul la moștenirea pământească, au devenit o preoțime, totașa biserica întâilor-născuți, scriși în ceruri, e supusă în timpul evangheliei pericolului de a două moarte, și în felul acesta sunt puși pe probă de viață sau moarte înainte de restul omenirii. Ei „trec din moarte la viață” prin credința în sângele Răscumpărătorului—Mielul lui Dumnezeu.—1 Petru 1: 18-19.

Devenind astfel părtași la darul Domnului, ei abzie sau

jertfesc împreună cu El moștenirea în lucrurile pământești, viața pământească, ca să câștige împreună cu El moștenirea cerească, cu lucrurile și viața ei glorioasă—mult mai presus decât cea pământească. Deși biserica întâilor-născuți, moare ca toți oamenii (Psalm 82:6-7), și în ce privește lucrurile pământești s'ar părea că pierde mai mult decât alții, totuși ei sunt scăpați, mântuiți de moarte, și vor fi făcuți părtași, împreună cu marele lor Preot, la gloria nemuririi în zorile Mileniului, când antitipul lui Moise, Christosul, se va arăta în mărire, ca să elibereze omenirea. (Colos. 3:4) Aceștia, a căror scăpare și mântuire se întâmplă în decursul acestei nopți a vârstei evanghelice—înainte de zorile Mileniului și înainte de ce răsare soarele Dreptății—vor fi conducătorii oștiri lui Iehova, ca s'o elibereze din robia păcatului și a morții. Observă cum se unește la aceasta limbajul Apostolului (Rom. 8:22, 19): „Căci toată făptura suspină și este în dureri până acum“, „așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu“—așteaptă completarea și înălțarea bisericii întâilor-născuți, prin învierea dintâi, la putere, onoare și nemurire.

Acum să cercetăm o altă trăsătură importantă a tipului. Pentru ca cei întâi născuți, cât și întreg Israelul, să poată fi scăpați, a trebuit să se înjunghie mielul—Mielul de Paști—și cu sângele lui să se stropească amândoi stâlpii uși și pragul de sus, și carnea lui să fie mâncată împreună cu ierburi amare și azime în aceeași noapte. În felul acesta fiecare casă sau familie israelită a reprezentat casa credinții, și fiecare miel a reprezentat pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1:29); iar întâi născutul fiecărei familii a reprezentat pe Christos, capul și corpul, Noua Creațiune. Ierburile amare au reprezentat probele și suferințele din epoca prezentă, care dau credincioșilor mare poftă pentru Miel și azime. Și dupăcum fiecare a trebuit să mănânce pasca cu toiagul în mână și gata de drum, aceasta a reprezentat că cei întâi născuți, casa credinții, cari astfel se împartășesc de Mielul lui Dumnezeu în decursul nopții vârstei evanghelice, vor fi străini și călători în această lume, așa cum spune Apostolul.—1 Petru 2:11.

Data la care Israeliiți au înjunghiat și mâncat un miel, ca amintire a eliberării lor din robia egipteană și scăparea de moarte a celor întâi născuți, a fost calculată de Israeliiți

după metoda întocmită de Dumnezeu. (1 Moise 1:15) În loc să împartă lunile în mod matematic, dupăcum le împărțim noi, ei le-au calculat după lună. De fiecare dată când se arată lună nouă, este începutul unei luni, iar diferența dintre timpul solar (după soare) și timpul lunar (după lună) a fost egalizată totdeauna prin începând anul nou cu arătarea lunii noi, la echinoxiul de primăvară (timpul când soarele trece ecuatorul eclesiastic, sau zis mai simplu, când soarele trece pe la mijlocul cerului—când ziua și noaptea sunt egale). Și fiindcă Domnul, Apostolii și biserica primitivă au sărbăt „Cina de pe urmă” după această metodă de calculare, urmăm și noi la fel.

Israelitilor li s'a ordonat ca „în ziua a zecea din această lună (luna întâi—Nisan) fiecare să ia câte un miel după casele părinților”, pentru Pască. (2 Moise 12:3) Mielul a trebuit să fie „păstrat” patru zile,—dela a zecea până la a patrusprezecea, și „în ziua a patrusprezecea (când era lună plină) să-l junghie între amândouă serile” (la oricare timp între ora 6 d. a., 13 Nisan, și ora 6 d. a., 14 Nisan) și astfel să-l mănânce. (2 Moise 12:6) În armonie cu această umbră a înjunghierii mielului, în ziua patrusprezecea a lunii Nisan—chiar în ziua înainte de începerea sărbătorii Paștilor—Domnul Isus a murit ca Mielul de Paști antitipic, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Deci Isus a murit tocmai la data arătată în umbră, și a fost cu neputință ca el să-și completeze jertfa sa în moarte înainte de data rânduită de Dumnezeu. Și deaceia cetim, că, deși ludeii adeseori căutau să-l prindă, totuși nimenia nu puse mâna pe dânsul pentru că nu venise încă ceasul lui.—Ioan 7:8, 30.

Dupăcum am văzut, toate acestea au fost umbre la lucruri mai mari și mai bune. Alegerea mielului în a zecea zi, a tipificat că Israelii, dacă voesc să fie binecuvântați și recunoscuți ca biserica întâilor născuți în antitip, trebuie să primească pe Isus cu cinci zile înainte de sărbătoarea Paștilor și cu patru zile înainte de înjunghierea (crucificarea) sa ca mielul antitipic. Și Isus tocmai în ziua a zecea se oferi Israelitilor ca Mielul de Paști, când, cu cinci zile înainte de moartea sa, a intrat în Ierusalim călare pe asin, și când poporul a strigat: „Osana, Fiul lui David! binecuvântat e cel ce vine în numele Domnului”. (Matei 21:9)

„El a venit la ai săi (ca Mielul adevărat) și ai săi nu l-au primit. Dar tuturor cari l-au primit le-a dat dreptul să fie fii ai lui Dumnezeu”—membri bisericii întâilor născuți. (Ioan 1:11-12) Națiunea lui Israel, prin reprezentanții și conducătorii ei orbi, în loc să-l primească l-a respins, unindu-se astfel pentru moment cu adversarul. Totuși, prin darul lui Dumnezeu, sângele Noului Legământ este vărsat și are putere și pentru casa lui Iacob, pentru toți aceia cari doresc armonia cu Dumnezeu, deși au refuzat să mănânce din Mielul antitipic—pierzând astfel ocaziunea de a deveni, ca națiune, întâii-născuți, preotimea regală, națiunea sfântă, poporul ales al lui Mesia. Ei pierdută ocaziunea de a deveni membri ai Noului Creațiun, cu viață mai bogată în glorie, onoare și nemurire. Dar noi ne bucurăm, știind din Scripturi, că ei vor avea o altă ocaziune fericită de a primi pe Mielul lui Dumnezeu, însușindu-și meritul jertfei sale, și astfel vor scăpa din robia păcatului și a morții, sub călăuza Domnului și a fraților săi credincioși, Israelul spiritual, biserica antitipică a întâilor născuți.—Romani 11:11-32.

Domnul a îndeplinit toate întocmai după cum a fost arătat în umbră. La sfârșitul serviciului său pe pământ, în a patrusprezecea zi a lunii întâi, în aceeași „noapte în care fu dat prins”, și chiar în aceeași zi în care a murit ca Mielul antitipic, Domnul a mâncat Pasca simbolică a evreilor împreună cu ucenicii săi—deci împreună cu cei doisprezece a mâncat mielul simbolic care îl reprezenta pe dânsul, jertfa sa pentru păcatele lumii, „hrana adevărată”, prin a cărei singură putere se poate câștiga viața, libertatea, fericirea și binecuvântarea fiilor lui Dumnezeu. Măncarea acestui miel, chiar în noaptea înainte de moartea Domnului, nu a fost o întâmplare ci o orânduire dumnezească, care a condus pe evrei să înceapă ziua odată cu apunerea soarelui, și astfel a fost cu putință ca Cina și moartea Domnului să se întâmple tot în aceeași zi. Matei (26:20) ne spune că: „făcându-se seară” (în a 13-a zi a lunii întâi), „Domnul se puse la masă cu cei doisprezece”, etc. În Luca 22:14, cetim: „Și când sosi ceasul se puse la masă”, etc. Astfel se poate vedea clar, că mâncarea mielului a luat loc chiar în aceeași zi în care el a și murit. După mâncarea mielului a urmat instituirea Cinei de amintire a morții Domnului.

Ca indei „născuți sub lege”, Domnul și Apostolii săi erau obligați să observe această umbră și să o serbeze la timpul ei. După ce au mâncat mielul cu pâinea nedospită, numită azime, și ierburii amare, și cu rodul viței, Domnul a instituit pentru Apostolii săi și pentru întreaga biserică (Ioan 17:20) un lucru nou, care pentru dânsi, ca biserica întâilor născuți, va lua locul Paștilor evreiești. Domnul a făcut capăt la serbarea umbrei, fiindcă el trebuia să moară ca Mielul antitipic, și astfel să îndeplinească umbra, murind ca „Mielul înjunghiat de-a întemeierea lumii”. El a devenit Paștile noastre, dupăcum spune Apostolul: „Căci și Christos, Paștile noastre, înjunghiat fu”. (I Corint. 5:7) Și în loc ca serbarea înjunghierii mielului să se facă în Egipt, s’a început serbarea înjunghierii Mielului lui Dumnezeu la Calvar; și în loc de a stropi cu sângele mielului stăpîii ușii, s’a început stropirea inimilor prin credință cu sângele lui Isus ca Mielul adevărat. Astfel fiind „stropiți la inimă pentru curățirea de știința rea” (Evrei 10:22), aceștia trebuie să mănânce, să primească prin credință meritul Mântuitorului lor—meritul sacrificiului omului Christos Isus, care s’a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți. Într’adevăr, Domnul ne asigură: „Dacă nu veți fi mâncat trupul Fiului omului (Mielul antitipic) și nu veți fi băut sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă”. (Ioan 6:53) Ei trebuie să mănânce carnea și să bea sângele Domnului prin credință, și să recunoască că precum păcatele lor au fost ridicate de Domnul, care a murit pentru ei, totașa meritul și dreptatea sa sunt socotite lor. Acestea trebuie să le mănânce ei prin credință.

A primi Mielul—Paștile noastre—și a comemora (a aminti) moartea sa în felul acesta, înseamnă a aștepta după eliberarea promisă poporului lui Dumnezeu, înseamnă deci că cei ce prelușesc și comemorează acest mare fapt, deși sunt în lume, ei nu fac parte din lume, ci sunt numai călători și stăini pe acest pământ, și deaceia ei caută locașuri mai bune și libere de arșiță și înfrustare, și de robia păcatului și a morții din timpul prezent. Ei se împărtășesc din pâinea antitipică nedospită, și se silesc a o găstra în curățenia ei, neacrită de teoriile și învățăturile omenești, de egoism și păcat, etc., ca ei să fie totdeauna tari în Domnul și în puterea țării lui. Ei deaceemenea se împărtășesc de ierbu-

rile amare a persecuțiilor, în deplină armonie cu cuvintele Domnului, că servul nu e mai presus decât Domnul său, și dacă pe stăpânul casei (credincioasa) l-au înfruntat, persecutat și respins, totuși vor fi tratați și ei; pentru că „lumea nu ne cunoaște, dupăcum nu l-a cunoscut nici pe dânsul“. Ba încă Domnul ne mai asigură, că aceia cari nu se poartă în așa fel, ca prin credințioșia lor față de dânsul să-și atragă persecuțiunile asupra-și, nu sunt bineprimiți de el în timpul acesta. Cuvintele sale sună: „Și toți cari voesc să trăiască cu temere de Dumnezeu în Christos Isus, vor fi persecutați“. „Vă vor muștra și vă vor goni și vor zice împotriva voastră orice rău minșind pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri; căci așa goniră pe profeții cei mai înainte de voi“.—2 Tim. 3: 12; Matei 5: 11-12.

Când Domnul nostru Isus Christos a instituit Cina de amintire, numită „Cina de pe urcă“, aceasta a avut un nou simbol, care deși sta în legătură cu Paștile vechi, totuși nu era o parte din aceasta. Aceasta a fost introdusă spre amintirea îndeplinirii antitipului. Dupăcum cetim: „Și luând pâine mulțumind frânse și dădă ucenicilor zicând: Acesta este trupul meu care se frânge pentru voi (ca și cum ar fi zis, această pâine mă reprezintă sau mă simbolizează pe mine ca Mielul antitipic; ea reprezintă carnea mea); aceasta faceți spre amintirea mea“. E clar că intenția Domnului a fost ca să fixeze cugelul în mintea ucenicilor săi, că el e Mielul antitipic pentru întâi-născuții antitipici, pentru casa credincioșilor. Cuvintele: „aceasta faceți spre amintirea mea“ înseamnă, că pentru urmoșii Domnului s'a introdus un nou obicei în locul celui vechiu, care, prin îndeplinirea antitipului, trebuie să fie înălțurat. „Tot astfel, după ce au mâncat, a luat păharul, și l-a dat, zicând: „Acest păhar este legământul cel nou, făcut în sângele meu (sângele legământului—sângele care pecetluiește noul legământ); aceasta faceți, ordecâteori îl beți, spre amintirea mea“. Noi nu înțelegem aceste cuvinte ca și cum ele ar însemna, că Cina Domnului s'ar putea serba oriunde, fără a ține seama de timp și loc, ci înțelegem că, dacă pâinea și păharul servesc de aici înainte la serbarea Paștilor, aceasta trebuie să se întâmple ca o amintire a antitipului și nu mai mult ca o amintire a tipului. După cum nu ar fi fost potrivit a

serbători Paștile la un alt timp, decât la timpul hotărât de Domnul, care amintește eliberarea celor întâi-născuți, tot astfel amintirea prețului de răscumpărare nu poate fi serbătorită la un alt timp, decât la ziua anuală, când s'a întâmplat.

Astfel noi ne bucurăm că sângele Domnului vărsat pe Golgota nu numai că aduce mântuire întâilor născuți din vârsta evanghelică, „fructele dintâi ale creaturilor sale” (Iacob 1: 18), dar pe lângă aceasta mai garantează și aceea, că un Nou Legământ are să fie „încheiat cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda” și prin ei cu toate popoarele pământului. Speranța lumii e în stabilirea acestui Nou Legământ, sub care omenirea va fi binecuvântată, eliberată din păcat și moarte și ridicată la perfecțiunea umană și astfel va câștiga viață și fericire eternă. Ce prospect glorios e înaintea omenirii în acest Legământ Nou! Dar acest legământ nu poate fi stabilit până la a doua venire a Răscumpărătorului, și până ce „fructele dintâi” nu sunt alese și glorificate împreună cu dânsul. Atunci, după cum e de sigur că Domnul a murit pe cruce și și-a vărsat sângele, tot așa de sigur se va încheia și Noua Legământă.—Vezi Romani 11: 25; Ieremia 31: 31-34; Evrei 8: 8-12.

Apostolul mai adaugă: „Pentru că de câteori mâncați pâinea aceea și beți paharul acela, moartea Domnului vestiți, până când va fi venit”. (I Corint. 11: 26) Aceasta ne arată că Apostolii au înțeles lămurit, că de aci înainte serbarea Paștilor în fiecare an, pentru urmașii lui Isus, are o însemnătate nouă: că pâinea frântă reprezintă corpul Domnului frânt, iar paharul sângelui său vărsat. Pentru mintea curată nu e de lipsă a discuta ce se înțelege și ce nu prin expresiunea „moartea Domnului”. Dar mulți au idei foarte slabe și greșite despre moartea Domnului, și aceasta e așa pentru că în zelul lor suportând învățăturile greșite ale chinului veșnic, treimei, suflet nemuritor și altele, resping învățătura frumoasă a Sfintei Scripturi despre Răscumpărare. Iată însă ce spune Sf. Scriptură despre acest mare fapt: „Căci unul este Dumnezeu, unul este și mijlocitor între Dumnezeu și oameni, un om Christos Isus, care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți, dovada (va fi dată) pentru timpurile sale cuvenite”. (I Tim. 2: 5-6) O răscumpărare pentru toți,

înseamnă o ocaziune pentru toți. Aceasta e clar pentru orice minte neinfluențată de prejudecată și învățături false. Așa dară, a vesti moartea Domnului, înseamnă a vesti mântuirea nu numai a bisericii, a celor întâi născuți, ci a întreg neamului omenesc—înseamnă a vesti „timpurile cuvenite”, când omenirea va fi eliberată din robia păcatului și a morții din timpul prezent. Că Domnul a murit, dându-se pe sine ca „preț de răscumpărare pentru toți”, e recunoscut de toți ca fapt îndeplinit; dar că timpurile cuvenite, în care toți să fi avut ocaziunea „să vină la o deplină cunoștință a adevărului” n’au fost încă și nici în prezent nu sunt, ci vor fi în viitor, aceasta o cred foarte puțini. (1 Tim. 2: 3-4) Nu toți au avut ocaziunea să audă de singurul nume dat sub cer prin care trebuie să fie mântuiți (Fapte 4: 12), și deaceea e clar, că a tăgădui „timpurile cuvenite”, „Timpurile de Restatornicire” pentru întreaga omenire, cari vor fi introduse la a doua venire a Răscumpărătorului (Fapte 3: 19-21), înseamnă a tăgădui moartea Domnului, fiindcă Domnul a murit chiar în scopul acesta, ca să aducă aceste timpuri pentru toți. Domnul însuși ne spune lămurit, că sângele său e „sângele legământului nou”; o garanție că un Nou Legământ, cu toate aceste binecuvântări, are să fie pus în lucrare. Astfel vedem că mulți cari vestesc moartea Domnului, dar tăgăduesc timpurile cuvenite—timpurile în care omenirea va avea ocaziunea să-și câștige viață și fericire vecinică—în loc să fie spre lauda și onoarea numelui său, ei îl defaimă și sunt spre vătămarea cauzei Domnului.—Matei 7: 22-23.

„NOI CEI MULȚI SUNTEM UN SINGUR TRUP”

„Păharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm nu este oare împărțășire cu sângele lui Christos? Pânea pe care o frângem nu este oare împărțășire cu trupul lui Christos? Pentrucă o singură pâine este, un singur trup suntem noi cei mulți; căci toți ne împărțășim dintr’o singură pâine”.—1. Corint. 10: 16-17.

Călăuzit de spiritul sfânt, Apostolul ne mai înfățișează un gând cu privire la serbarea Cinei Domnului. El nu tăgăduiește ci susține, că în primul rând pânea reprezintă trupul Domnului nostru Isus Christos, care s’a jertfit pentru binele nostru, iar păharul reprezintă sângele său, care ne asigură iertarea păcatelor noastre. Afară de aceasta, el ne

mai arată că noi, ca membri ai bisericii sale, ca membri ai corpului lui Christos, ca întâi-născuți, ca fapți noi, devenim pătași cu Domnul nostru în moartea și jertfa sa; și că aceasta este o parte a legământului nostru pentru a îndeplini cu totul „lipsurile suferințelor lui Christos” cu corpul nostru. (Colos. 1:24) Același gând este arătat și în cuvintele: „Suntem botezați în moartea sa”. Astfel, în timp ce corpul Domnului a fost frânt pentru lume, credincioșii din vârsta evanghelică, credincioșii aleși, noile fapți, sunt socotiți ca pătași al aceluiaș corp, ca membri ai trupului lui Christos. De aceea, în frângerea pâinii, întâi trebuie să vedem consacrarea Domnului spre binele nostru, iar apoi consacrarea bisericii întregi, care trebuie să fie frântă și jertfită împreună cu Domnul și astfel să se împărtășească de suferințele sale.

Toate acestea sunt cuprinse în cuvântul „împărtășire”. De aceea, serbarea anuală a cinei de amintire nu este numai o recunoaștere a temeliei speranței noastre, care se bazează pe jertfa Răscumpărătorului pentru iertarea păcatelor noastre, ci totodată și o înnoire a votului nostru de a suferi și muri cu dânsul, pentru ca să putem trăi și domni împreună cu dânsul. Cât de minunată este însemnătatea acestei serbări orânduită de Dumnezeu! Noi nu întrebuițăm simbolul în locul realității; nimeni nu ar fi mai departe de Domnul ca acest lucru, și nimic nu ar fi mai nepotrivit pentru noi. Adevărata împărtășire cu Domnul este împărtășirea inimii și a cugetelor noastre, în nutrirea inimilor noastre dintr’însul, în împărtășirea inimilor și a cugetelor noastre cu membri corpului său, în deplina înțelegere a însemnătății votului nostru, pe care trebuie să-l îndeplinim zi de zi și an de an; ca zilnic să fim frânți împreună cu Domnul și să ne nutrim din meritul său, ca astfel să creștem în Domnul și puterea tăriei lui. Ce binecuvântare zace deci pentru noi în serbarea Cinei de amintire a Domnului nostru! Cum ne arde inima în dorința de a crește în cunoștință și în favoarea lui Dumnezeu pentru a ne împărtăși și mai departe de serviciul la care suntem chemați, nu numai acum în timpul umilinței, ci și în gloria viitoare!

Apostolul amintește și paharul, pentru care binecuvântăm pe Domnul, zicând: „Nu este oare (el, paharul) împărtășire cu sângele lui Christos?” Ce cuget minunat—că adevărata

consacrați, mica turmă a Noului Creațiunii în tot timpul evangheliei a fost Christos în trup; că suferințele, încercările, batjocura și moartea acestora, pe care Domnul i-a primit și recunoscut ca membri trupului său în carne, vor fi socotite ca părți ale jertfei lui Christos, pentru că membri s'au împărtășit de suferințele sale. Cine este acela care, înțelegând și prețuind această chemare a lui Dumnezeu la membrărie în biserica sa—la împărtășire în jertfă până la moarte acum, și la opera măreață a viitorului, dincolo de perdeă—să nu se bucure a suferi batjocura pentru numele lui Christos și a-și pune viața în serviciul adevărului, ca carne din carnea sa și os din oasele sale? Ce le pasă acestora dacă lumea nu-i cunoaște, după cum nu l-a cunoscut nici pe Domnul (1 Ioan 2:1); când ei de bunăvoie se despart și pierd cele mai alese binecuvântări ale acestui pământ, și când singura lor dorință este de a suferi acum împreună cu Mântuitorul, ca apoi să poată fi părtași și la mărirea sa cu dânsul.

Cu cât vor spori mai mult în daruri și cunoștințe cu atât mai mult le va spori și zelul pentru Christos, și astfel vor fi în stare a judeca lucrurile din punctul de vedere al Apostolului, când vorbește despre avantajele pământești: „Într-adevăr și socotesc că toate sunt pagubă pentru înălțimea cunoștinții lui Christos Isus, Domnul meu, pentru care toate îmi fură păgubite și le socotesc ca gunoaie ca să dobândesc pe Christos”. „Căci socotesc că suferințele timpului de acum nu sunt de acelaș preț față de mărirea ce are să fie descoperită pentru noi”. Filip. 3:8; Rom. 8:18.

Un alt gând al Apostolului ce zace în împărtășirea comună la această cină de amintire este iubirea reciprocă, care trebuie să stăpânească pe diferiții membri ai acestui „singur corp”—al Domnului. În măsura în care spiritul Domnului va stăpâni inimile noastre, în aceeaș măsură ne vom bucura a face bine tuturor oamenilor, la fiecare ocazie ce ni se prezintă, și în deoseb. celor din casa credinței. Și pe măsură ce iubirea noastră crește față de omenire, cu atât mai mult trebuie să crească ea față de Domnul și față de cei ce au spiritul său și caută să umble pe urmele sale. Apostolul arată că iubirea noastră față de Domnul, va fi dovedită prin iubirea noastră față de frați, față de membri corpului său. Dacă iubirea noastră este de felul care

poate să rabde și să supoarte totul dela cei dinafară; atunci cu atât mai mult ar trebui să fie în stare a răbda din partea fraților de care suntem legați atât de strâns prin Domnul nostru! Nu e mirare când apostolul Ioan spune, că una din dovezile noastre că am trecut dela moarte la viață, este iubirea față de frați (1 Ioan 3:14), și când Pavel, vorbind despre umplerea suferințelor lui Christos, spune: „Pentru corpul lui care este biserica”.—Colos. 1:24.

Aceiaș cuget este exprimat iarăși în cuvintele: „Și noi datorî suntem să ne punem viața pentru frați”. (1 Ioan 3:16) Unde mai putem spera să găsim o astfel de iubire care să-și dăruiască viața pentru binele fraților? Noi susținem împreună cu Apostolul, că, întrucât ne privește pe noi, jertfa vieții noastre trebuie depusă acum în serviciul fraților, deoarece serviciul pentru lume are să fie făcut în vârsta viitoare, în Mileniu. În împrejurările de acum, timpul, talentele și mijloacele noastre aparțin, mult sau mai puțin, cerințelor altora, (ca femeie, copii și părinți bătrâni, sau alții care depind de noi), și noi suntem obligați a ne îngriji pentru cele trebuincioase vieții noastre. Astfel din toate darurile ce le avem ne rămâne numai o foarte mică rămășiță pe care am putea-o pune în serviciul fraților, iar asupra acestei rămășițe se ridică lumea, carnea și adversarul ca să ne întoarcă dela jertfa pentru care am făcut acest legământ.

Alegerea bisericii în acest timp, când răul domnește, are de scop să arate Domnului gradul nostru de iubire față de dânsul și frații săi. Dacă iubirea noastră este rece, atunci pretențiunile lumii, ale cărnii și ale adversarului vor învinge și astfel ne vor opri de a ne cheltui timpul, influența și banii noștri în serviciul fraților. Dar cu cât va fi iubirea mai ferbinte față de Domnul, cu atât mai mare ne va fi plăcerea de a ne jertfi această rămășiță; nu numai că ne vom pune toată puterea și influența, și toate mijloacele noastre în serviciul fraților, la toată ocazia ce ni se prezintă, ci afară de aceasta, în ce privesc trebuințele noastre proprii, vom cheltui numai strictul necesar pentru ca cu atât mai mult să fim în stare a le pune pe altarul Domnului. Dupăcum Domnul nostru și-a frânt trupul și și-a vărsat sângele (viața) trei ani și jumătate, terminând această jertfă pe cruce, totașa trebuie să ne îndeplinim și noi jertfa

noastră, punându-ne, treptat, viața în serviciul fraților, atât în lucrurile materiale cât și în cele spirituale, fie ele oricât de neînsemnate. Deși cele spirituale sunt mai importante, totuși reținerea unui ajutor în lucrurile temporale sau trupеști față de o lipsă a unui frate, va dovedi că spiritul Domnului nu domnește în inimile noastre în chipul adevărat.

SERBAREA ESTE ÎNCĂ POTRIVITĂ

Mântuitorul nostru a așezat serbarea Cinei de amintire pe ziua de 14 a lunii întâi după calendarul evreesc. Această dată este potrivită și acum pentru toți cari voesc a căuta „cărările vechi” și a umbla într’insele cu bucurie. Această serbare anuală a morții Domnului, instituită de Isus Christos și observată de biserica primitivă, a fost înființată și respectată din nou de către toți aceia cari au ajuns la lumina adevărului prezent.

Nu e de mirare, că pe măsură ce înțelesul adevărat al Cinei de amintire s’a pierdut din vedere, în aceeași măsură s’a neglijat și serbarea anuală a morții Domnului. Istoria ne prezintă această chestiune în felul următor :

„După ce Apostolii și imediații lor urmași adormiră, influențele rele au devenit tot mai puternice și astfel au dus la împrejurările și stările din secolul al treilea, când romano-catolicii au devenit puternici în biserică. Una din doctrinele lor false susținea, că, deși mărtea lui Christos șterge păcatele din trecut, totuși ea nu poate șterge păcatele personale după ce credinciosul vine în legătură cu Christos—adică după botez. Pentru astfel de păcate este de lipsă o nouă jertfă. Aceasta idee a condus la întocmirea liturghiei, care era socotită drept o nouă jertfă a lui Christos pentru păcatele individuale ale credinciosului. Această jertfă a fost întocmită în așa fel, ca preotul oficiant se credea că are puterea de a schimba pâinea și vinul în adevăratul trup și adevăratul sânge al lui Christos”.

Noi am arătat (Vol. 2, cap. 9 și vol. 3, cap. 4), că această învățătură cu obiceiul ei este respinsă de Dumnezeu, iar Domnul nostru, pe baza textului din Daniel (11:31; 12:11), o numește (Matei 24:15) „uriciunea pustirii”, pentru că în urma ei s’au introdus în biserică o mulțime de învățături greșite, și astfel s’a cauzat marea cădere dela credință, care, în biserica română, s’a arătat în chipul ei

mai desăvârșit—cel mai însemnat dintre toate sistemele lui Anticrist. Timp de mai multe secole această vedere a stăpânit așa numitul creștinism, până ce în secolul al 16-lea, marea mișcare a reformației a început să găsească adevărurile cari au fost ascunse în timpurile întunecate, prin învățăturile false și practicile sistemului anticrist. Deoarece reformatorii au primit lumină specială din cuvântul lui Dumnezeu, cu ajutorul căreia au început a vedea că teoria papală și practica liturghiei era într'adevăr „uriciunea pustiirii”—ei au respins aceste învățături cu mai multă sau mai puțină siguranță. Biserica engleză, revizuiind cartea ei de rugăciune, în anul 1582, a înlăturat dintr'însa cuvântul liturghie.

Liturghia a luat locul serbării anuale a cinei Domnului, și era repetată de mai multeori în an, cu scopul de a curăți pe credincioși de păcatele lor. După ce reformatorii au văzut greșala acestui sistem, ei au încercat să se înapoieze la simplitatea serbării cinei de amintire, și astfel au respins liturghia romană ca o celebrare nepotrivită a cinei Domnului. Totuși, nevăzând legătura apropiată dintre simbolul Paștilor și moartea Domnului, ei nu înțeleseseră adevărata însemnătate a serbării sale anuale. Deaceia vedem că printre protestanți unii serbează în fiecare lună, alții la fiecare trei luni, alții la patru luni, iar „Discipolii” serbează în fiecare Duminică, schimbând serbarea cinei cu obiceiul arătat în Faple 2: 42, 46; 20: 7.

Am mai arătat că aceste serbări săptămânale nu erau o amintire a morții Domnului nostru, ci din contră, erau numai serbări ale iubirii, în care-și aminteau de învierea sa și de frângerea pâinii împreună cu dânsul în câteva rânduri, în timpul celor patruzeci de zile înainte de înălțarea sa la cer. Amintirea acestor frângeri de pâine, cu care ocazie li se deschideau ochii ca să cunoască pe Domnul, îi îndemna să se întrunească în prima zi a fiecărei săptămâni, și să aibă o masă comună (o frângere de pâine împreună). Pentru o deosebire de cina de amintire, la aceste frângeri de pâine niciodată nu se amintește pînă, pe când la cina de amintire, pînă ocupă un loc tot atât de important ca și pâinea.

CINE SE POATE ÎMPĂRTĂȘI

La tot cazul nimeni nu se poate împărtăși în mod adevărat

vărat, dacă nu crede în sângele scump al lui Christos ca jertfă pentru păcatele noastre. Nimeni nu trebuie să serbeze această cină simbolică, dacă nu are în inima sa adevărata serbare și nu l-a primit pe Christos în inima sa ca Dătătorul de viață. Mai departe, nimeni nu trebuie să se împărtășească dacă nu este membru al aceluiaș trup, și nu și-a socotit viața jertfită împreună cu a Domnului în acelaș pahar. Avem deci aci o linie despărțitoare foarte clară, nu numai pentru credincioși și necredincioși, ci și pentru consacrați și neconsacrați. Nu e lucrul a nici unui credincios să judece pe altul, și nici chiar al bisericii, numai în cazul când chestiunea i se prezintă într'o formă descrisă de Sf. Scriptură. Alții presbiterii sau reprezentanții bisericii, trebuie să arate celor adunați condițiunile următoare:—1. Credința în sângele scump al lui Isus; și a doua, o deplină consacrare pentru a face voia lui Dumnezeu până la moarte. Apoi să invite pe toți cari cred în felul acesta și sunt consacrați, să se împărtășească de această cină de amintire a morții Domnului cât și a lor proprie. Toți cari sunt în deplină armonie cu aceste două puncte fundamentale sunt bineprimiți la această împărtășire, indiferent de părerea lor în celelalte puncte ale credinței. Aci este la loc să amintim cuvintele Apostolului:— „Deaceia, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului”.—1 Corint. 11 : 27-29.

Amenințarea Apostolului din aceste texte, se pare că e adresată contra acelor cari se împărtășesc de această cină de amintire în mod nepotrivit, numai de formă. Această cină de amintire nu este o serbătoare publică, ci o serbătoare sfântă. Ea este hotărâtă numai pentru membrii corpului lui Christos. Și oricine nu-și dă seama de aceasta, cine nu recunoaște că pâinea reprezintă carnea lui Isus și paharul sângele său, și să împărtășește dintr'insele în mod necuvenit, va fi judecat (nu osândit) de Domnul și de propria sa conștiință. Deci înainte de a se împărtăși de aceste simboluri, fiecare trebuie să se cerceteze pe sine ori de el crede sau nu în trupul frânt și sângele vărsat al Dom-

nu-lu ca Prețul Răscumpărării noastre, și că este pe deplin consacrat Domnului, pentru a putea fi socotit membru al aceluiaș trup!

Din cele zise mai sus se vede lămurit, că fiecare membru adevărat al bisericii are dreptul să se împărtășească de această cină de amintire, dacă acest drept nu i-a fost interzis din partea bisericii întregi, conform regulei stabilită de Domnul în Matei 18: 15-17. Toți a căror inimă este adevărată, și doresc, se pot împărtăși, primind cu bucurie invitarea Domnului: „Luați, mâncați...și beți din acesta toți”. Ei își vor da seama că numai dacă mâncăm carnea sa și bem sângele său vom avea viață în noi înșine. Iar dacă inima noastră și-a însușit meritul și jertfa Domnului în mod adevărat, atunci ne vom da seamă că este un privilegiu și o bucurie a ne împărtăși de această cină de amintire, mărturisind astfel credința noastră înaintea Domnului și a celorlalți frați ai săi.

CINE POATE SERVI

Doctrina liturghiei și stabilirea unei clase în biserică, numită preoțime, care să administreze această cină de amintire și alte slujbe asemănătoare, a impresionat atât de mult mintea poporului, încât protestanții și astăzi cred, că prezența unui astfel de preot este de neapărată trebuință pentru a servi la cina de amintire, și că orice alt procedeu ar fi un păcat. Cât de greșită este această teorie, se poate vedea ușor, dacă ne amintim că toți cari au dreptul a participa sau a se împărtăși de această cină, sunt membri consacrați ai „Preoțimii Regale”. Și fiecare membru din această preoțime este pe deplin împuternicit de Domnul să predice cuvântul său, conform talentelor sale, și să îndeplinească orice slujbă, de care este capabil, în numele său. „Voi toți sunteți frați” zice Domnul, și această zisă nu trebuie uitată când serbăm cina de amintire împreună cu dănsul și opera sa de mântuire și comunitatea noastră cu dănsul și cu toți membri corpului său.

Totuși, după cum am arătat, în fiecare grupă a poporului lui Dumnezeu, în fiecare „eclezie”, trebuie să domnească ordinea, iar „în fiecare biserică trebuie să fie presbiteri”. Aceștia au datoria să aranjeze această serbare, ca o slujbă pentru care am fost aleși de biserică. Cuvintele

Domnul nostru: „Căci unde sunt doi sau trei adunați în numele meu, acolo sunt eu în mijlocul lor”, ne arată că unde este cu puțință a serba cina de amintire, ea trebuie serbată împreună cu ceilalți membri ai trupului. Unde nu se pot întâlni decât doi sau trei pentru a cere îndeplinirea acestei făgăduințe, sunt totuși îndreptățiți a serba ca o biserică, ca o comunitate întreagă. Iar dacă din cauza unor anumite împrejurări, un credincios nu se poate duce la întrunirea celorlalți, noi credem că el poate serba și numai el împreună cu Domnul. O astfel de izolare nu trebuie să împiedece pe nimeni dela serbarea anuală a marelui sacrificiu, împreună cu Domnul. Sfătulm deci pe credinciosul izolat să pregătească pâine nedospită (azime) și rodul viței (must dulce sau vin), și să serbeze și el, în comunitate spirituală cu Domnul și cu ceilalți membri ai trupului său, de care este despărțit prin forța împrejurărilor.

O REGULĂ PENTRU SLUJBA

Fiindcă Domnul n'a așezat nici un regulament sau ordin pentru această slujbă, deaceia nici noi nu suntem în drept a înființa un astfel de regulament. Totuși credem că putem arăta anumite lucruri care se impun pentru a serbători în chip moderat și rezonabil această cină de amintire. Ceea ce noi spunem aci se poate modifica după cum vor cere împrejurările:

1. Serviciul se va deschide printr-o cântare sau mai multe, potrivite cu această împrejurare—cântări cu caracter serios, care îndreaptă cugetele participanților în direcția serbării.

2. Rugăciunea pentru binecuvântarea divină a adunării, amintind și pe ceilalți membri ai aceluiaș corp, fie cunoscuți sau necunoscuți, mai ales pe aceia cari serbează în ziua serbării anuale.

3. Membrul care servește poate celi darea de seamă asupra înființării originale a acestei serbători.

4. Acesta sau un alt presbiter poate da o explicație a acestei chestiuni și simbolul ei, citind apoi o explicație asemănătoare, cum este de pildă aceasta din acest capitol.

5. Atragând atenția asupra faptului, că Domnul a binecuvântat pâinea înainte de-a o frânge, conducătorul ar putea chema pe un frate competent pentru această binecuvântare; iar în cazul când nu se află nici unul, trebuie ca el însuși

să ceară binecuvântarea divină asupra pâinii și asupra celor cari se împărtășesc, ca toți să aibă o împărtășire binecuvântată cu Domnul în întrebuițarea acestui simbol al cârnii sale, reînnoindu-și consacrarea pentru a fi frânți cu dânsul.

6. Se poate frânge apoi o bucată de pâine, rostind cuvintele: „Acesta este trupul meu, frânt pentru voi, mâncați toți din acesta”. Farfuria cu pâine poate fi dusă apoi de un frate, sau de fratele care servește, la toți cari voesc să se împărtășească; iar dacă adunarea este mare, atunci mai multe farfurii cu pâine ar putea fi duse de doi, patru, șase sau mai mulți dintre frații consacrați.

7. Ar fi de dorit să se păstreze liniște în timpul distribuirii acestui simbol, iar conducătorul sau un alt vorbitor să deie pe scurt o explicație generală a însemnătății serbătoririi, însoțite de distribuire, pentru ca împărtășirea participanților să nu fie stingherită.

8. Rugăciunea pentru binecuvântarea păharului, după cum cetim, că Domnul „luă păharul și-l binecuvântă”, dându-l apoi ucenicilor săi. Un frate ar putea rosti apoi o rugăciune de mulțumire, cerând binecuvântarea Domnului pentru toți participanții, după care ar trebui deasemenea să se fie liniște.

9. Serviciul fiind astfel terminat, suntem de părerea să se urmeze calea Domnului până la sfârșit, cântându-se o cântare și apoi comunitatea să se împrăștie în liniște fără rugăciune. E la loc ca frații să se abțină la această împrejurare de salutările și obiceiurile obișnuite, fiecare mergând spre casa sa, încunjurând cât este cu putință totul ce le-ar putea conturba cugetele dela suferințele Domnului din Ghetsemane până la Golgota.

Despre Domnul este scris: „Și nimenea din popor nu era cu dânsul”—nimenea nu era în stare a compătimi cu dânsul în ceasul încercării sale. Cu noi însă nu este așa. Avem tovarăși, membri ai trupului, botezați și ei în moarte pentru a fi frânți ca membri ai singurului trup, și primiți și unși cu același spirit sfânt. Amintindu-ne aceasta, trebuie să fim cu atât mai folositori membrilor acestui corp, știind că aceea ce facem pentru cel mai mic membru din acest corp, facem pentru Capul său și va fi mult apreciat de dânsul. Totodată ne putem aminti și de pilda lui Petru

—oricât a fost de zelos și credincios în serviciul Domnului, totuși în ceasul încercării a fost slab și neputincios, și a avut lipsă de ajutorul și rugăciunea Domnului, după cum este scris: „M'am rugat pentru tine, ca credința să nu te părăsească". Amintirea acestor cuvinte ne poate fi de mare ajutor, după cum credem că a fost și pentru apostolul Petru, îndemnându-ne și mai mult să cerem dela Domnul „darul său în orice timp de nevoie".

Este bine ca în acelaș timp să ne amintim de Iuda și căderea sa, care a fost cauzată de egoismul și ambiția sa; și amintindu-ne că prin această poartă a egoismului, Satan a pătruns din ce în ce mai mult în inima sa, ne vom păzi de a nu cădea într-o astfel de cursă, întinsă de adversar. Deaceia e bine să păstrăm în memorie toate încercările Mântuitorului nostru, nu numai pentru a putea compătimi cu dânsul, ci pentru a nu înțelege ciudate și nelaloc încercările teribile la care putem fi expuși. Astfel îl vom putea urma până la sfârșit, amintindu-ne mereu de cuvintele sale, rostite în ultima clipă: „S'a sfârșit". Și ne vom da seama, că acestea însemnau îndeplinirea completă a jertfei sale pentru noi; ne vom mai da seama că el trăește veșnic pentru a fi Mijlocitorul nostru, ajutându-ne în orice timp de nevoie.

PAȘTILE

Introducând aici subiectul acesta, ne-am gândit mai ales să atragem atenția asupra înțelesului mai larg datorit de Catolici cuvântului „Paști", care cuprinde vinerea mare cât și Duminica Paștilor, și este întrebaințat ca sinonim al epocii pascale. Introducerea liturghiei și observarea sa regulată, ar fi putut desființa serbarea anuală a morții Domnului în ziua aniversării sale; totuși nu se întâmplă astfel. Obiceiul original al bisericii primitive de a serbători marele eveniment, continuă mai departe, deși serbarea cinei la timpul cuvenit încetă, fiind înlocuită de numeroasele sacrificii ale liturghiei—și astfel aceasta serbare specială își pierde însemnătatea.

Data răstignirii Domnului nostru s'a socotit secole de-a rândul după calendarul evreesc, dupăcum am mai explicat; dar în urmă, dorindu-se pe cât a fost posibil despărțirea de instituțiile evreești, s'a introdus o schimbare în metoda de a calcula data morții lui Christos, Paștile noastre. „Con-

siliul Ecumenic" din Nicea a hotărât ca de aci înainte Paștile să se serbeze în vinerea ce urmează în prima lună după echinoxul de primăvară. Prin aceasta s'a hotărât nu numai serbarea universală a morții Domnului pentru ziua de vineri, numită Vinerea-Mare, ci totodată s'a mai orânduit ca serbarea noastră să nu se întâmple decât foarte rar deodată cu Paștile evreilor. Trebuie să ne amintim, că deosebirea în metoda de a calcula consta în aceea, că evreii, atunci cât și acum, își încep luna în ziua întâi a luni noi după echinoxul de primăvară, și serbează Paștile după ce luna nouă este plină, în ziua 14-a. Această schimbare adeseori cauzează o deosebire de aproape o lună între aceste metode de calculare.

Nu e lucrul nostru de a spune, care din aceste două sisteme este mai bun, dar noi vom urma pe acela practicat de Domnul: iar dacă s'ar întâmpla să greșim în calculare, nu trebuie să credem că am făcut un păcat, serbând cina la o dată falsă, dar totuși trebuie să ne simțim mulțumiți atunci când ne-am străduit a urma, pe cât a fost cu putință, modelul sau instituția divină. Cineva ar putea spune că ar fi mai bine a fixa data conform calendarului nostru modern—de pildă la 15 sau 1 Aprilie, sau altă dată—și în cazul acesta nu am mai avea trebuință de nici un calcul. Noi credem însă că Domnul a avut un motiv sigur pentru orânduirea Calendarului evreesc, așa cum se făcu, și deaceia noi vom să urmărim această întocmire.

Și în mod deosebit noi mai vedem, că după cum soarele este simbolul împărăției spirituale a lui Dumnezeu, totașa luna este simbolul legământului legii și a poporului care trăia sub orânduirile acestui legământ. Deaceia vedem că trebuie să fie un înțeles deosebit în răstignirea lui Isus tocmai când luna era plină, rânduită astfel de Dumnezeu, pentru ca evreii să nu-l poată omori mai înainte, deoarece „ceasul său nu venise încă". (Ioan 7:30; 8:20) Răstignirea sa în timpul luni pline, și faptul că luna începu îndată apoi să scadă, ne arată că Israel singur și-a cauzat respingerea sa, ca națiune, simbolizată prin dispariția luni, ceea ce înseamnă declinul lor național.

Adăugăm aci câteva citate dintr'o autoritate cunoscută, care susține cele de mai sus:

Enciclopedia lui Mac Clintock și Strong, zice: „Bisericiile

din Asia mică au serbat moartea Domnului în ziua care corespunde cu 14 Nisan, zi în care, conform părerii bisericii întregi, avu loc răstignirea. Dar biserica din Roma a fost de părerea că cina de amintire trebuie serbată chiar în ziua când s'a întâmplat răstignirea, adică Vinerea. Biserica din Roma privea ziua morții lui Isus ca o zi de doliu, și membri săi nu terminau postul până în ziua învierii. Iar biserica din Asia mică considera ziua morții lui Christos ca răscumpărarea omenirii, și termina ziua postului în ceasul morții lui Christos, la ora 3 d. m., și imediat după aceea serba agapa și cina Domnului. Atât ortodocșii cât și catolicii au primit cuvântul Paști, prin care se înțelegea zilele de serbătoare ale acestei săptămâni, și chiar întreaga săptămână de amintire a Paștilor.

„Prima neînțelegere mai serioasă a bisericii, izbucni la anul 196 d. Chr., când episcopul Victor din Roma a trimis o circulară tuturor episcopilor conducători ai bisericii, prin care cerea să introducă prefațindenii serbarea de amintire în ziua de Vineri și de Duminică, în loc de ziua exactă, adică 14 și 16 Nisan. Unii s'au supus acestor cerințe, dar sinodul ținut de episcopul Polycrat din Efes, refuză cu îndârjire această propunere și susține scrisoarea lui Polycrat, care, pentru apărarea obiceiului asiatic, se referi la autoritatea Apostolilor Filip și Ioan, la a lui Polycarp și la alți șapte frați cari au fost episcopi în Efes înainte de dânsul...

„Până aci, cearta dintre biserica asiatică și cea romană cuprindea numai două puncte: 1. Dacă moartea lui Christos trebuie să se serbeze în ziua săptămânii sau în ziua lunii. Dacă postul trebuie terminat și când. Acum însă se ivi un al treilea punct de ceartă: cu privire la socotirea exactă a zilei de 14 Nisan. Mulți din părinții bisericii au fost de părerea că conform calculării originale a evreilor, până la timpul distrugerii Ierusalimului, data de 14 Nisan, era totdeauna după echinoxul de primăvară, și numai din cauza unei calculări greșite de mai târziu a evreilor, data de 14 Nisan cădea și înainte de echinoxul de primăvară. De aceea ei stăruiră ca data de 14 Nisan, care pentru ambele părți era hotărâtă ca data Paștilor să fie totdeauna după echinox.

„Deoarece 14 Nisan cade în ziua lunii pline, și anul evreesc fiind un an lunar, creștinii cari au primit vederea astronomică de mai sus, vor serbători moartea lui Christos

cu o lună mai târziu decât Paștile evreiești, atunci când data de 14 Nisan cade înaintea echinoxului de primăvară. Și fiindcă creștinii nu se mai puteau baza pe calendarul evreesc, ei au trebuit să-și calculeze singuri data Paștilor. Aceste calcule se deosebeau adeseori, fie din motivele amintite, fie că data echinoxului era fixată de unii pe ziua de 18 Martie, de alții la 19, iar de alții la 21 Martie. Consiliu de arles, din anul 314, se strădui să stabilească uniformitatea, însă decretul său nu avură mare efect. Deaceia chestiunea a fost pusă din nou în discuție de consiliu ecumenic din Nicea, care hotărî ca Paștile să fie sărbătorite de întreaga biserică, după echinox, în vinerea ce urma după 14 Nisan. Se mai hotărî ca biserica din Alexandria, care avea multe cunoștințe astronomice, se informeze în fiecare an pe biserica din Roma în ce zi a calendarului trebuie sărbătorite Paștile, iar biserica din Roma să facă cunoscut aceasta la toate bisericile din lume. Dar nici aceste hotărîri ale consiliului din Nicea n'au putut face să înceteze deosebirea de păreri; și abea calculul lui Dionisiu de mai târziu introduse uniformitatea în practica bisericii în ce privește calculația. Unele țări, ca Marea Britanie, nu părăsiră vechea lor practică, decât după o rezistență îndelungată. În timpul lui Carol cel Mare, uniformitatea (observarea vinerii, fără a ține seamă de socoteala evrească a lunii pline) pare a fi fost stabilită, și după aceea nu se mai vede nici o urmă a serbării în ziua de 14 Nisan, decât după echinoxul de primăvară.

„Revizuirea calendarului de către papa Grigoriu al XIII, ocupă întreaga eră dionisiacă; dar stabili precis observarea Paștilor în ziua când luna era plină, căutând să încununeze orice abatere viitoare a calendarului dela vremea astronomică. Totuși, prin aceste calcule amănunțite, contra hotărîrilor consiliului din Nicea, Paștile creștinești coincid (se întâlnesc) câteodată cu Paștile evreiești“.

Aceeaș autoritate spune cu privire la cuvântul Paști:— „Sărbătoarea Paștilor simbolice a fost sărbătoarea anuală a Israelitilor; și din povestirea că Iosua, cu ocazia adunării poporului la Ghilga, poporul a fost întâi circumcis, iar după aceea a sărbătorit Paștile, se pare a înțelege, că Paștile, într-o anumită privință, au stat în legătură cu semnul circumcisiunii. (2 Moise 12:44) Dar legătura dintre aceste două rituri nu s'a putut vedea clar până la îndeplinirea antitipului, când Cina de amintire a morții Domnului a luat locul Paștilor.

CAPITOLUL XII

DATORINȚELE ȘI DREPTURILE NOUII CREAȚIUNI CU PRIVIRE LA CĂSĂTORIE

Diferite datorințe ale Nouii Creațiuni.—„Toți una în Christos Isus”.—Totuși cu această nu sunt presupuse căsătoriile nepotrivite.—Bărbat și femeie după ordinul divin.—Bărbatul capul femeii, nu tiranul ei.—Căsătoria Noilor Creati.—Sfaturi pentru Noua Creațiune cu privire la conducerea căminului.—Cazul despărțirii.—Nu contra conștiinții.—Eunuchi, teocioare, celibat.—„Numai în Domnul”.—Responsabilitatea părintească.

NU este iudeu nici Elen, nu este rob nici stăpân de sine, nu este parte bărbătească și parte femeiască, căci voi toți una sunteți în Christos Isus. Căci câți în Christos ați fost botezați, în Christos v'ați și îmbrăcat”.—Gal. 3: 28, 27.

Făptura nouă constă numai dintr-o voință concepută din nou, căreia îi este făgăduit un corp nou, spiritual și desăvârșit, pe care trebuie să-l primească la înviere, dacă va fi aflată credincioasă față de legământul ei cu Dumnezeu până la moarte. Legea iubirii o obligă, în primul rând, la supunere din inimă față de voința lui Dumnezeu în toate lucrurile, iar în al doilea rând la facerea de bine față de toți oamenii, atât cât este cu putință față de amândouă aceste prime datorințe. Cu toate că noua făptură, noua voință, deocamdată nu are un corp potrivit al ei propriu, totuși ea nu este fără de corp, ci poartă un corp natural, un corp adamic cu voință de carne, deaceia are și anumite obligațiuni față de dânsul. Corpul adamic este locuișța vremelnică a nouii făpturi, iar altă unealtă pentru a se manifesta făptura nouă nu are la dispoziție. Chiar și atunci când acest corp ar fi desăvârșit în orice privințe, totuși noua făptură ar da de greutate în întrebuințarea lui. Deoarece corpul adamic, chiar desăvârșit fiind, el este din pământ, pământesc, potrivit împrejurărilor de pe pământ, cu finte și dorințe pământești, i.e. ele oricât de curate și drepte. Dar fintele și dorințele voinții sau făpturii noi sunt cerești,

trezite și ascunse în făgăduințele peste măsură de mari și scumpe ale cuvântului lui Dumnezeu. Acesta a fost cazul și cu Domnul Isus, a cărui corp a fost desăvârșit, deosebit de păcătoși. Consacrarea și condițiunile sub care noua voință poate fi născută la înviere într'un corp potrivit ei în toate privințele, au cerut crucificarea sau răstignirea cărnii lui Isus, răstignirea dorințelor cărnii, deplina subjugare și punerea ei în serviciul sfânt sub noua voință; unde dorințele îndreptățite ale cărnii sale veneau în conflict cu intențiile mai înalte ale Tatălui ceresc, trebuie ca cele dintâi să dea loc celor din urmă, iar aceasta a cauzat jertfirea cărnii sale, pentru ca noua făptură ce se afla într'insul să poată moșteni mărirea dumnezească.

Pentru subpreoții Noului Creațiuni cazul se schimbă, deoarece ei au corpuri nedesăvârșite, a căror jertfire nu poate forma o jertfă bineprimită înaintea lui Dumnezeu, fiindcă ei sunt degrădați de păcat. Ei trebuie întâi să fie îndreptați prin jertfa ispășitoare a Domnului nostru Isus. Prin meritul jertfei de ispășire păcatele și nedesăvârșirile corpurilor lor muritoare vor fi acoperite, și în această stare corpurile lor vor putea fi primite ca jertfe. Apostolul lămurăște îndreptățirea zicând: „Vă îndemn dar, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu (cari vă sunt dovedite în acoperirea păcatelor voastre prin credința în Christos), ca să înfățișați corpurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, care este serviciul vostru înțelept”.—Rom. 12:1.

Conceperea noastră de spirit sfânt pentru a ne face părtași la natura dumnezească s'a întâmplat atunci când ne-am predat corpurile noastre adamice, îndreptate prin credință, ca jertfe pe altarul lui Dumnezeu. Atunci, voința noastră consacrată (mintea, simțul), a fost primită ca creatură nouă, și aceasta a început existența ei; începând dela acest moment, ea a trebuit să crească în măsură cu credințioșia ei față de Dumnezeu și cu primirea obligațiunilor legământului ei, ceea ce înseamnă jertfirea corpului omenesc și interesele sale pământești. Corpul muritor jertfit în felul acesta și socotit mort în Christos, trebuie ca prin noua voință, noua făptură, să fie atât de însuflețit și pus în mișcare, încât restul vieții adamice să poată fi privit ca o viață a învierii. Căci despre noua făptură, despre noua voință, care-și dovedește meritul sau valoarea în și prin ace-

ste corpuri muritoare se spune, că ea, vorbit în mod figurativ, este înviată cu Christos, ca să caute cele de sus.— Colos. 3: 1.

La această înnoire de viață sau înviere, în care voința nouă întrebuințează corpul muritor în serviciul divin, se referă Apostolul în Romani 8: 11, unde scrie: „Dacă dar spiritul celui care sculă pe Isus dintre morți locuiește în voi, cel care sculă pe Christ s Isus dintre morți va face vii (vrednici a servi, a fi activi), prin spiritul său care locuiește în voi, și corpurile voastre muritoare“. Atât cât mintea nouă câștigă și exercită stăpânirea asupra corpurilor noastre muritoare și în viața prezentă se servește de dânsule ca de singura și cea mai bună răsplată pentru corpul spiritual, care nu se poate primi înainte de înviere, atâta vreme, corpurile muritoare ale noilor făpturi, pot fi privite ca locuitorile vremelnice ale mult speratelor corpuri spirituale.

Numai metoda atribuirii sau socotirii meritului lui Isus Christos este spirituală și numai de aceia este înțeleasă și prețuită cari sunt concepuți de spirit și prin aceasta sunt în stare să privească lucrurile din punct de vedere dumnezeesc. Din punctul de vedere lumesc toate acestea sunt neadevărate, o „nebulie“. Lumea vede cu totul alte străduințe la copiii lui Dumnezeu, alte dorințe, altă purtare, dar toate acestea nu le poate explica. Ea poate să vadă în acestea o fățarnicie, etc. Noi nu putem tăgădui, că în noua creatură se întâmplă și unele schimonosiri; există grâu fals (tăciune, neghină), care pe dinafară samănă cu grâul, dar în inimă se deosebește de el. Creatura nouă nu trebuie să se simtă înșelată și nici să i se pară ciudat, dacă lumea nu o înțelege, ci să-și aducă aminte de cuvântul Domnului, dat spre mângăierea ei: „Lumea nu vă cunoaște pe voi, înțocmai cum nu m'a cunoscut nici pe mine“. Și în aceasta există o probă a credincioșiei noastre față de Dumnezeu, că umblarea în urmele Domnului Isus, ne aduce dispreț de la aceia pe care noi îi iubim, și de la care am fi îndreptățiți a dori ca ei să ne respecte. Faptul că prietenia și respectul față de lume înseamnă dușmănie față de Dumnezeu și neținerea legământului de jertfă, trebuie să fie hotărîtor pentru noua creatură.

Scopul examinării noastre prezente este pentru a se cunoaște, care este purtarea sau ținuta adevărată a noii făp-

turi (a voinții noi, care este activă în iubirea ei consacrată) în afacerile ei cu toți oamenii, cu care stă în anumite legături, și față de care, în privința celor trupești, este răspunzătoare. Este voința lui Dumnezeu, ca noua creatură să-și recunoască datorințele cărnii ei muritoare în toată cinstea. În împrejurările prezente noua făptură nu poate face totdeauna ceea ce ar dori, ci e de lipsă ca în anumite lucruri să îngăduie după datorințele cărnii. Deoarece regula lui Dumnezeu sună: „Purtați grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor“ (Rom. 12:17), și iară: „Dacă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai ales de ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios“.—1 Tim. 5:8.

Fața de aceste fapte e ușor a recunoaște, că noua minte stă în fața unei grele datorii: 1. Ea trebuie să se facă plăcută lui Dumnezeu prin o deplină jertfă a cărnii; 2. ea trebuie să cunoască lămurit cari sunt pretențiunile îndreptățite în legăturile ei cu carnea pentru a le putea îndeplini; 3. până la ce punct pot fi recunoscute și îndeplinite aceste pretențiuni, fără ca prin aceasta legământul de jertfă să fie călcat. Prin acest legământ suntem puși să alegem între viață și moarte: „Căci dacă viețuiești potrivit cărnii, aveți să muriți; iar dacă în virtutea spiritului omorâți lucrurile corpului, veți fi în viață“ (adică veți ajunge desăvârșirea în înviere). Aici se naște o nouă greutate. Carnea nu vrea să moară de bunăvoie; trebuie ca voința, mintea, noua creatură, să omoare carnea. Și deoarece carnea observă, că, după voința lui Dumnezeu, are dreptul la anumite pretențiuni, deaceia ea este foarte iscusită în a-și mări aceste pretențiuni cât se poate de mult, nu numai în a cere mai mult decât cele trebuincioase, ci pe lângă acestea încă și alte libertăți și drepturi, pe care noua creatură, fără ca să-și retragă o parte din jertfa sa consacrată, nu este nici îndreptățită și nici în stare a i le îndeplini.

Încercările corpurilor noastre muritoare de a se scuza, când pentru păcat, când pentru a încunjura jertfirea, adeseori cauzează noilor făpturi nedumerire și nu rareori o duc în treacăt la cădere. Dar în mod treptat ea învață a-și recunoaște tot mai mult nesiguranța și slăbiciunea cărnii sale și așa crește în darul și înțelepciunea ce vine de sus, și prin aceasta devine tot mai capabilă de a-și ține corpul în supunere.—1 Corint. 9:27.

În felul acesta, câștigând unele experiențe amare, creatura nouă învață a recunoaște, că inima naturală, sau voința cărnii, chiar și după subjugarea ei, rămâne cu totul nesigură și uneori se poate dovedi din cale afară de rea, hotărâtă în mod disperat să răstoarne cu desăvârșire stăpânirea voinții celei noi, și astfel să nimicească creatura nouă, pentru ca vechiul Adam să-și poată ocupa din nou locul, și în felul acesta sa poată umbla potrivit cărnii înloc de a umbla conform spiritului.

LEGĂTURI NEPOTRIVITE

Domnul prin Apostolii săi ne învață, că el nu va judeca pe creaturi noi după starea lor socială, după naționalitate sau după sex, ci numai după zelul lor, după iubirea lor față de el și dreptatea sa și totuși le va și răsplăti. Tote creaturile noi trebuie să se privească din acest punct de vedere; ele trebuie să se recunoască unele pe altele ca frați și ca atari să se iubească din inimă; toți trebuie să caute a se servi unii pe alții și unei deosebire să nu facă între ei, decât aceea ce Domnul însuși o face prin aceea că el favorizează în deoseb pe aceia, cari dovedesc mai mult zel pentru cauza sa. Dar nepartinirea, trecând cu vederea starea socială, naționalitatea, sexul, etc., privește numai pe creatura nouă, și are numai o influență mărginită asupra corpurilor noastre omenești și asupra legăturilor dintre ele cât și față de lume. Și cu atât mai mult noua făptură trebuie să susțină bunăcuvința în putare și în legăturile dintre ambele sexe.

Dela sine înțeles că, în privința aceasta, ea va arăta o mai mare măsură de înțelegere și pricepere decât lumea. Ea va fi conștientă că în strădănițele ei nu e cu dreptul să umble conform cărnii, ci numai conform spiritului, dacă ea se poartă cu mai multă băgare de seamă decât lumea, decât omul natural; ea va purta socoteală de slăbiciunile cărnii și în conformitate cu acestea va lua măsurile necesare. Cu cât va căuta mai mult viața spirituală, cu atât mai mult va observa, că trebuințele sexuale sunt contra cu interesele noului crea-turi, și cu atât mai mult se va sili să-și croiască drum liber pentru picioarele sale, iar în ce privește ispita va căuta să o îndepărteze dela sine prin cât mai multe și mai puternice mijloace.

Asemenea considerațiuni există și în privința stării socia-

le şi a naţionalităţii. Relaţiunile şi legăturile spirituale sunt cu totul deosebite de relaţiunile şi legăturile cărnil. Interesele noilor creaturi rămân garantate, credem noi, prin păstrarea unei anumite despărţiri de câtră carne, deoarece idealul, plăcerea, trebuinţele, dispoziţiunile naturale, etc. nu sunt la fel în toate cercurile familiare. Această despărţire nu va pune nici o piedică în drum, acolo unde deosebirea dintre legăturile spirituale şi cele omeneşti este înţeleasă în mod clar. Pe cât de puţin îndreptăţeşte Gal. 3:2 comunitatea bărbaţilor sau a femeilor între fraţii creaturilor noi, pe atât de puţin foloseşte textul la amestecul nepotrivit al diferitelor părţi ale omeniului. Dar cu atât mai mult ne învaţă, ce fel de legături spirituale trebuie să fie între creaţiunile noi, care trebuie să fie măsura preţului sau respectului nostru unul faţă de altul, şi ce fel de datorinţe avem faţă de semenii noştri, atât în cele spirituale cât şi în cele pământeşti.

BĂRBAT ŞI FEMEIE DUPĂ ORDINUL DIVIN

Apostolul ne explică „că Christos este capul oricărui bărbat, iar bărbatul este cap al femeii şi Dumnezeu este cap al lui Christos”. (1 Corint. 11:3) În toată Scriptura se învaţă acest lucru. Deja prin aceea că Adam a fost întâi plămuit, apoi Eva, ca o parte dintr'însul, a voit Dumnezeu să ne arate, după cum ne spune Apostolul, care este ordinul intenţionat de dănsul. „Bărbatul”, spune Apostolul, „este chipul şi mărirea lui Dumnezeu; iar femeia este mărirea bărbatului. Pentrucă nu este bărbatul din femeie, ci femeia din bărbat, şi pentrucă n'a fost făcut bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat (pentru a fi ajutorul lui). De aceea femeia trebuie să aibă stăpânire (un semn de supunere) asupra capului ei”.—1 Corint. 11:7-10.

Se va observa că aceste cuvinte nu se referă numai la împrejurările ce privesc legăturile de căsătorie dintre bărbat şi femeie, ci ele regulează rangul sau înălţimea dintre bărbat şi femeie după voinţa lui Dumnezeu. Atât Apostolul cât şi Scriptura nu voesc ca prin aceasta să dea de înţeles, că bărbatul este stăpânul, iar femeia este sclava lui, ceea ce se susţine într-o mare măsură; nu în felul acesta cugetă cei ce au spiritul (minţea) lui Christos, cel puţin aşu sperăm noi. Conform voinţii lui Dumnezeu, familia este unitatea din timpul păcatului (celor 6 mii de ani), şi fleca-

re bărbat adult are dreptul să-și formeze o familie, a cărei cap (îngrijitor) și locțiitor responsabil, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, trebuie să fie el.

STĂPÂNIREA BĂRBATULUI NU ÎNSEAMNĂ ABSOLUTISM

Că această poziție a bărbatului în familie nu a fost cugată de Apostol ca o domnie a bunului plac, se vede chiar din cuvintele sale, când spune că Christos este capul adunării, capul bărbatului, și Dumnezeu este capul lui Christos. Noi nu aflăm tiranie nici în legăturile Fiului cu biserica și nici în legăturile Tatălui cu ale Fiului. Poziția de a fi cap înseamnă răspundere, înseamnă luarea obligațiunilor de îngrijitor. Așa a îngrijit Tatăl ceresc de Fiul său; și ce pregătire minunată a făcut pentru el! Se înțelege, planul lui Dumnezeu a prevăzut pentru Fiul și suferințe și jertfirea vieții, totuși nu mai multe și nici mai grele decât au fost de trebuință pentru ajungerea scopului înalt și măreț, la care fiind ajuns, Fiul este așezat mai presus de orice stăpâniri și puteri, i i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume. Fiul s'a bucurat mai întâi ca și în suferințe să fie supus Tatălui; dar acum se bucură în poziția de onoare în care se află, cât și de onoarea care încă îl așteaptă în vârsta viitoare de a restatornici omenirea.

Așa dar, domnia Domnului Isus asupra bisericii nu este o domnie a bunului plac. Dacă cei aleși trebuie să treacă prin anumiți strămătorări, aceasta nu înseamnă că Domnul Isus se poartă față de ei fără o îngrijire plină de iubire și gata de a ajuta pe toți cari fac parte din Noua Creațiune.

Tot asemenea trebuie să fie și capul familiei în poziția sa plină de răspundere, ca îngrijitor, apărător, conducător, ba ca un exemplu pentru femeie și copiii săi, primind și apreciind pe deplin toate datorințele pe care poziția sa, conform voinței lui Dumnezeu, i le-a impus ca cap de familie!

* Sentința rostită asupra Evei și a fiicelor ei în grădina Eden: „Și după bărbatul tău vor fi dorințele tale, și el te va stăpâni“, în mare parte s'a îndeplinit într'un mod barbar sau crud, din cauza că omul decăzut nu rareori și-a întrebuițat inteligența sa mai înaltă și puterea sa mai mare spre paguba și nu spre folosul și avantajul femeii și copiilor săi. Toți bărbații și femeile cu cugete bune trebuie

să desaprobe o astfel de purtare, ceea ce de sigur și în ochii Creatorului este o rușine, ba încă vătămător.

Abuzul indeplinit prin superioritate s'a dovedit totdeauna spre paguba sexului mai tare și de regulă a ajutat foarte mult la decăderea omenirii; acest abuz a făcut să dispară orice aplecare naturală a femeii de a se răzima pe bărbat ca pe o autoritate în aparență dreaptă, deși această aplecare este contrară la toate însușirile ei. Rezistența la care au silit-o pretențiunile iraționale ale egoismului și ale patimei de stăpânire ale bărbatului, a păgubit întreaga omenire în modul cel mai grav și a dus-o atât de departe, încât astăzi, deși se recunoaște aproape în general că regula Scripturii este regula naturală, totuși, atât bărbatul cât și femeia, în starea lor decăzută din prezent, nu sunt în stare să vada cum trebuie să se potrivească acestei ordini sociale.

Deaceia vedem bărbați căzuți ostenindu-se după o stăpânire pentru care sunt absolut incapabili, și de care, pentru interesele lor egoiste, totuși abuzează. Ei au lăsat cu totul, ce fel de ținută sau purtare este onorabilă pentru ei, și ce răspundere li se impune prin poziția de cap al familiei. La femeie, care deasemenea a suferit prin cădere și a devenit egoistă, observăm că rezistența la care a provocat-o exercițiul neînțelept al drepturilor de stăpânire din partea bărbatului, a trezit într-însa spiritul de contradicere în așa fel că la fiecare obiecțiune ce i se face ea are de zis ceva; și voind să fie fără de îngrijitorul familiei, ea se străduiește după poziția capului, după dispunerea liberă asupra mijloacelor, după stăpânirea familiei. Unde domnesc astfel de stări, contrare cu regula dumnezească, mai curând sau mai târziu se arată urmări rele, chiar și atunci când în anumite cazuri aceste stări se par înțelepte sau de lipsă. Fructele pacinice ale dreptății se coc numai pe pomul ordinului dumnezeesc sau natural. Dar o abatere dela aceasta, așa s'ar putea spune, dupăcum stau lucrurile astăzi, este cu totul inevitabilă. Egoismul împinge atât pe bărbat cât și pe femeie să calce peste regulile impuse lor. În felul acesta pacea și regula și binecuvântarea ce rezultă din acestea, hotărâte pentru omul de-ăvârșit, nu le poate împărtăși rasa decăzută, și singurul leac de vindecare pentru pagubele de care suferă viața familiară în urma căderii lui Adam și în urma disprețului general al planului divin, este restaturni-

cirea. Cu aceasta suntem în deplin acord; deaceia ne şi rugăm din inimă: „Vie împărăţia ta, facă-se voia ta cum în cer aşa şi pe pământ”.

Obiectul cercetării noastre nu este numai pentru a şti cum să putem intra în situaţia desordonată a ordinii omeneşti, ci vrem să ştim care este ţinuta sau purtarea adevărată a noului făpturi în astfel de împrejurări, şi anume, mai întâi între soţii de căsătorie, apoi (în capitolul următor) între părinţi şi copii şi în sfârşit (într'un alt capitol) faţă de toţi oamenii. Noi vorbim despre datorinţele bărbaţilor şi femeilor creştine; dar cuvântul „creştin” (ca şi cuvântul *Isus*) în general şi-a pierdut înţelesul lui original şi serveşte pentru a arăta pe toţi aceia, cari după mărturisire nu sunt evrei sau păgâni. Deaceia încunjurăm această expresiune şi vorbim de creaturile noi, după felul de vorbire al Apostolului, care spune: „Dacă este cineva în *Christos* este făptură nouă”.

„Femeile fie supuse bărbaţilor lor ca Domnului. Pentru că un bărbat este cap al femeii sale, dupăcum şi *Christos* este cap al bisericii („*eclesia*”), el însuşi este mântuitorul corpului. Dar după cum biserica este supusă lui *Christos*, aşa şi femeile fie supuse bărbaţilor în tot. Bărbaţilor, iubiţi femeile voastre, după cum şi *Christos* a iubit biserica şi s'a dat pe sine însuşi pentru dânsa, ca s'o sfinţească prin cuvânt după ce a curăţit-o prin spălare de apă, ca s'o înălţeze şi-o biserica măreaţă, neavând pată sau încreşitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă şi desăvârşită. Astfel dar bărbaţii sunt datori să-şi iubească femeile ca corpurile lor însăşi. Cine iubeşte pe femeia sa pe sine se iubeşte; pentrucă nimeni nu şi-a urit vreodată trupul său însuşi, ci fiecare îl hrăneşte şi-l încălzeşte, după cum şi *Christos* biserica, fiindcă suntem membre ale corpului său. Deaceia bărbatul va lăsa pe părintele său şi pe mama sa, şi se va lipi de femeia sa, şi vor fi un corp”. Taina aceasta este mare, dar eu zic cu privire la *Christos* şi biserica. Însă şi voi fiecare astfel să-şi iubească femeia sa ca pe sine însuşi, iar femeia să se teamă de bărbat”.

Împrejurarea că legătura tipică a celor căsătoriţi este deosebit de nemulţumitoare şi nedesăvârşită, nu deslănţează întru nimic intenţia lui Dumnezeu ca din căsătorie să facă o icoană sau o umbră, înlocuind dupăcum nici ne-

desăvârşirea şi neputinţa jertfei lui Israel nu a putut împiedeca ca aceasta să fie o icoană a jertfei adevărate. Noua creaţie ar trebui să aprecieze căsătoria tipică pământească şi datorinţele şi responsabilităţile ce rezultă din aceasta, cu atât mai mult cu cât este în stare să recunoască în aceasta o icoană a căsătoriei antitipice între Christos şi biserica sa. Bărbatul află cel mai bun exemplu ce se poate cugeta al datorinţelor şi responsabilităţilor sale faţă de femeia sa în îngrijirea Domnului pentru biserică în ce privesc trebuinţele ei pământeşti şi spirituale, atât în prezent cât şi în viitor, o îngrijire ce a mers până la jertfirea vieţii sale. Tot asemenea vede şi femeia un ideal mai înalt în poziţia care se află ca tovarăşa bărbatului ei, dacă ea recunoaşte şi se uită bine la datorinţele şi responsabilităţile bisericii faţă de Domnul. Se înţelege că pentru această recunoaştere este trebuinţă de mintea lui Christos. Deşi îndemnul de a forma căsătoria după cum Dumnezeu a voit este valabil pentru toţi, totuşi, observăm, că numai aceia sunt în stare să înţeleagă pe deplin exemplul dat lor în toate amănunţele sale, cari, concepuţi de spirit, sunt făpturi noi, fiindcă numai aceştia au mintea lui Christos.

Se poate susţine că nu toţi oamenii sunt la fel de căzuţi, şi deaceia se întâmplă că femeia, în unele însuşiri spirituale stă mai presus decât bărbatul. Ar fi cu dreptul ca femeia să ocupe locul capului de familie, iar bărbatul să fie privit ca tovarăşul ei în cazul acesta? Părerea noastră este că nu. E destul de contrară cu ordinul dumnezeesc această greşală, când o femeie se mărită după un bărbat care e mai puţin capabil decât dânsa şi pe care nu-l poate privi ca capul ei, sau ca un bărbat în căsătorie o femeie mai capabilă decât dânsul. Nu este la loc ca o singură greşală să o susţină dealungul vieţii. Pentru o faptură nouă în Christos, afară de aceasta, mai există şi acest principiu, că ea să nu încheie o căsătorie dacă cealaltă parte este încă pământească, fie ea oricât de cuminată şi cinstită. Nu puţini din poporul Domnului au ajuns în greutăţi serioase din cauza că nu au respectat sfatul, ca „numai în Domnul“ să se căsătorească.

CĂSĂTORIA NOILOR FĂPTURI

Totuşi după ce contractul de căsătorie a fost semnat este

prea târziu pentru regrete, și copilul lui Dumnezeu nu are altceva de făcut „decât să îndeplinească obligațiunile contractului, atât în cele trupești cât și în cele spirituale, după puterile sale mai bune. Dacă ambele părți sunt creaturi noi, și căsătoria este potrivită, atunci nu se vor ivi greutăți cu privire la orândurea și aranjarea căminului. Totuși trebuie luate în considerare și compatibilitățile (lucrul care poate fi exercitat deodată cu altul) predispoziției firești. Adevăratul bărbat creștin, având spiritul lui Christ's, își va iubi femeia, îngrijindu-se pentru dânsa nu numai de trebuințele trupești, ci și de cele sufletești. El nu va fi mulțumit ca timpul femeii să fie cheltuit numai pentru datoriile și grijile casei, ci cât va fi cu putință va căuta să-i cultive mintea și inima, folosindu-se de supremația sa în familie, pentru a orândui treburile ei în așa fel, încât să-i mai rămână timp destul și pentru tovărășie spirituală și studierea adevărului. Un astfel de soț nu va uita că egoismul este, mult sau mai puțin, inerent trupului său muritor, și ca făptură nouă el va căuta ca această predispoziție să nu fie dăunătoare celorlalți—in deoseb. soției și copiilor săi, cari sunt carne din carnea sa și sânge din sângele său.

Supremația în familie, exercitată astfel pentru binele celor cari se află sub călăuza capului, va fi departe de a sămăna cu tirania. Spiritul iubitor al unui astfel de soț, va ținea seamă de dorințele și sfatul potrivit al femeii sale. El va recunoaște că deși, prin orânduire divină, puterea morală și trupească este a bărbatului, făcându-l astfel capul familiei, totuși sunt anumite calități cari aparțin în chip deosebit femeii. El nu va uita că Adam în desăvârșirea sa, atâta vreme cât a fost singur, a avut toate însușirile omenești în sine, iar când Eva a fost luată dintr'insul, aceste însușiri au fost împărțite între amândoi. În măsura în care bărbatul are „spiritual minții sănătoase“, în aceeași măsură va dori a ajuta pe soția sa, dorind în schimb ajutorul, simpatia și iubirea soției sale, mult apreciată de dânsul.

Nu înseamnă însă că dorind a auzi sfatul soției, vederile ei vor fi urmate în toate cazurile; bărbatul este acela care cântărește faptul și decide—interpretând sentimentele femeii sale în chip binevoitor și înțelept. Răspunderea supremației în familie aparține bărbatului și el nu trebuie s'o încunjure, căci este o poruncă dumnezească, care face parte din

slujba sa şi pentru care poate fi tras la răspundere. Tot astfel femeia, care este o „făptură nouă“, şi care s'a „căsătorit în Domnul“, trebuie să-şi recunoască datoriile şi răspunderile, precum şi privilegiile situaţiei sale pământeşti. „Femeia trebuie să-şi respecte bărbatul“, spune Apostolul. Ea nu trebuie să aştepte ca străinii s'o mustre pentru lipsa de respect faţă de soţul ei, şi nici ca bărbatul însuşi să găsească că ea nu-i dă respectul potrivit contractului de căsătorie, cât şi potrivit cerinţelor Scripturii faţă de datoriile femeii. Respectul faţă de bărbat înseamnă mult, şi într'adevăr el este cuprins în toate afacerile vieţii, atingând şi influenţând fiecare faptă şi fiecare cuvânt şi gând cu privire la cămin şi interesele sale.

Întocmai ca Pavel, Petru descrie situaţia femeii, zicând: „Deasemenea, voi femeilor, supuneţi-vă bărbatilor voştri, ca chiar dacă unii nu ascultă cuvântul să fie dobândiţi prin purtarea fără vorbă a femeilor, văzând de aproape a voastră purtare curăţită în temere de Dumnezeu; a căror podoabă să fie nu cea din afară a împletirii părului şi a punerii de scule de aur sau îmbrăcării de haine, ci omul ascuns al inimii în neperitoarea podoabă a spiritului blând şi liniştit, care este de mult preţ înaintea lui Dumnezeu. Pentru că astfel altădată şi sfintele femei, care nădăjdau în Dumnezeu, se împodobeau, supunându-se la bărbatii lor, după cum Sara asculta de Avraam, numindu-l domn“. (I Petru 3: 1-6) După cum bărbatul, care cinsteşte pe femeia sa, se cinsteşte pe sine însuşi, tot astfel şi femeia, care respectă pe bărbatul ei, se respectă pe sine însăşi. A respecta însă pe bărbat ca stăpân sau cap de familie, nu înseamnă robie, căci nici biserica nu are o situaţie de robie faţă de Domnul, ci un respect compus din iubire şi devotament.

Respectul faţă de bărbat nu înseamnă că femeia nu are dreptul să se folosească şi de judecata ei, atrăgând atenţia bărbatului asupra încercărilor sau sarcinilor cari sunt prea grele pentru dânsa. Dar această înfăţişare a vederilor, speranţelor şi dorinţelor sale, nu trebuie prezentată în chip poruncitor, ci în chip respectuos, recunoscând supremaţia bărbatului, şi căutând a fi mulţumită cu hotărârile sale. Femeia trebuie să caute a orândui treburile familiei atât de înţelept, încât bărbatul să-i încredinţeze din ce în ce mai mult stima sa, îndeplinind în cămin, fie el mare sau mic,

datoriile importante ale unei adevărate tovarășe. Dupăcum în orânduirea bisericii ar fi o crimă, dacă nu s'ar ține seamă de Domnul, de Cap, cu privire la opera și interesele sale, tot astfel și femeia, ar trebui să-și dea seama, că calea ei ar fi criminală, călcând totodată și contractul, dacă ea ar încerca să orânduiască căminul pământesc, fără a ținea seamă de acela căruia a jurat că-l va respecta ca șef al familiei.

În cazul când două fapte noi nu se potrivesc una cu alta, femeia fiind vădit superioară—se vor ivi multe greutăți în orânduirea casei. Dacă femeia are o judecată mai dreaptă în ce privește conducerea casei, a bugetului (cheltuielile casei), ea totuși nu trebuie să-și asume supremația în familie, poruncind și conducând pe bărbatul ei ca și când ar fi un copil sau o slugă. O astfel de călcare a orânduirii dumnezeiești, va cauza de sigur o pagubă în lucrurile spirituale, dar e posibilă că și în cele pământești, nu numai bărbatului ci și femeii.

În astfel de împrejurări, bărbatul și-ar pierde bărbăția pe care o posedă, lăsând toate în mâna femeii, devenind unealta și robul ei, pentru a produce cele trebuincioase vieții și a îndeplini poruncile sale. Această situație va fi dăunătoare bărbatului ca faptură nouă; o astfel de degradare a trupului său, va împiedeca creșterea sa în dar și cunoștințe și în slujba adevărului. Ea va avea o urmare păgubitoare și asupra femeii. În cazuri extreme, când femeia își asumă toate răspunderile bărbatului—ea va suferi sub povara lor, la care se vor mai adăuga și datoriile ei maternel; și în încercarea de a deveni atât bărbat cât și femeie, ea va deveni o „femeie de afaceri”,—mult sau mai puțin încăpăținată. Se poate ca prietenii să-i admire tăria caracterului, socotind că această cale nu se poate încununa; însă nimenea n'o va iubi cum ar fi iubit-o dacă ar fi rămas în limitele adevăratei feminități. Încă mai mult, însușirile trupești, cultivate prin o astfel de purtare, vor lucra spre paguba ei ca faptură nouă în Isus Christos, căci ea va deveni mai puțin spirituală și mai increzută în sine, chiar și în lucrurile ce aparțin bisericii.

În cazul unei astfel de mezalitanțe între noile fapte, bărbatul trebuie să-și zică; Am luat o soție care nu este în armonie cu așteptările dumnezeiești, riscând astfel feri-

cîrea mea casnică. Acum nu am ce face decât să mă străduiesc a ajunge idealul cel mai înalt al unui adevărat soț, urmînd pe cât îmi va fi cu putință pilda Domnului. Trebuie să fiu mai atent la cuvintele și faptele mele, căutînd mereu înțelepciunea de sus, spre a putea îndeplini datoriile capului de familie pentru care-mi lipsesc însușirile naturale.

Tot astfel și soția, ar trebui să-și zică: N'am ținut samă de porunca dumnezească și am contractat o căsătorie nepotrivită, prin faptul că nu pot respecta pe soțul meu, căci instinctiv îmi dau seama de superioritatea mea. Acum însă trebuie să orînduiesc lucrurile cum se poate mai bine. Trebuie să-mi îndeplinesc rolul cu credință, și dîndu-mi seama de lipsurile bărbatului meu, voi fi plină de prevedere, cerînd ajutorul celui de sus spre a-i putea înălța, făcînd din el un om nobil, pe care să-l pot iubi și respecta. Această este datoria mea de soție, pe care o voi îndeplini cu credință în Domnul. În ceea ce privesc slăbiciunile și lipsa sa de logică, nu voi căuta ale ascunde numai față de străini ci și față de mine însumi; și amintindu-mi aceste lipsuri, voi căuta să ascund superioritatea mea. Cred că nu va trece multă vreme și bărbatul meu îmi va cere sfatul în toate afacerile vieții, și astfel zi de zi, an de an, vom crește împreună, în armonie cu pilda divină a legăturii dintre Christos și biserica sa. Ca femeie, eu voi fi binecuvîntată prin umilința și supunerea mea; bărbatul meu va fi binecuvîntat prin influența mea înălțătoare, și astfel această mezialanță poate să ducă—prin darul Domnului, și învățăturile cuvîntului său—in apropiere de pilda divină, așa cum este arătată de Apostol.

Un caz deosebit de cel precedent este acela, când fapți noi, potrivite după trup, după mai mulți ani de convingere și tovarășie, devin cu totul deosebite una de alta. Un astfel de rezultat, după un început atît de favorabil, arată pierderea spiritului de iubire din partea unuia dintre soți; înseamnă că unul n'a ținut samă de îndemnul Apostolului, nici de regulamentul cu privire la datoriile bărbatilor față de soțiile lor, și nici de ale soților față de bărbatilor lor. Dacă vina este a bărbatului, din cauza lipsei de grijă față de soția sa, sau lipsa de iubire, atunci înseamnă că s'a depărtat mult de Domnul, de călăuza spiritului sfînt și de înțelepciunea cerească, „care este curată, împăciuitoare,

blândă, și ușor de întreținut, plină de milă și roade bune". În cazul acesta nu putem crede că un astfel de bărbat va fi „aprobat de Domnul și învingător“, până ce nu schimbă această situație.

Greșala poate fi și a femeii. Ea poate fi încăpăținată, încrezută, fără respect față de bărbat, părăsindu-l sau calomniindu-l. Aceasta ar dovedi o stare sufletească greșită, departe de aceea arătată de cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de femeie nu se va putea prezenta în fața Mirelui ceresc, pentru a fi aprobată de dânsul; căci o astfel de purtare față de mirele pământesc, ar însemna că biserica nu prețuiește cum se cuvine obligațiile ei față de Domnul. Fiind necredincioasă față de soțul pământesc pe care l-a văzut, arată dela sine necredincioșia ei față de Mirele ceresc.

Legătura căsătoriei între două ființe dintre care numai una este creatură nouă, a cauzat o mare nedumerire, și mulți sunt cari se află în această situație. Unde amândoi sunt potriviți după trup, problema eșue destul de grea; dar greutățile devin și mai mari când nu se potrivesc nici în trup și nici în spirit. Dacă bărbatul face parte din Noua Creațiune, iar femeia este stăpânită de spiritul acestei lumi, atunci adevărata sa credință și „spiritul minții sănătoase“ ar trebui să-l înalțe din ce în ce mai mult în stima soției sale pământești, dacă ea are un caracter nobil și un suflet binevoitor. Purtarea lui frumoasă și libertatea ca ea să-și urmeze conștiința proprie, în ce privește credința, pot face ca această căsătorie să fie fericită. Rugăciunile sale în favoarea unei astfel de soții nobile, pilda sa, înfățișarea adevărului, o vor câștiga probabil pentru Domnul, făcând din ea nu numai o tovarășă naturală ci și una spirituală. Astfel răbdarea cât și credincioșia sa față de obligațiile maritale, îi pot aduce o mare răsplată, în timp ce credința soției îi poate aduce acesteia binecuvântarea și fericirea vieții.

Dacă femeia este membră a Noului Creațiuni și bărbatul stăpânit de spiritul acestei lumi, fiind însă potrivit unul altuia, problema va fi ușor de aranjat. Bărbatul care are un caracter nobil, va recunoaște libertatea de conștiință a soției sale; iar dorința sa de-a o îngriji în chip moral și spiritual, conform datoriei sale de soț, va mulțumi în toate pe soția sa, afară de dorința tovarășiei spirituale cu soțul său. Pentru un astfel de soț, credincioșia soției față de Domnul, cât

și față de toate datoriile vieții, poate constitui o pildă, care va fi binecuvântată prin aceea, că și el se va consacra Domnului. Femeia poate avea dorințe și ambiții vrednice de laudă în chestiunile religioase, pe care bărbatul, oricât ar fi de nobil, tot nu le-ar putea aprecia. Acest lucru ar putea să împedecă pe femeie de a lua parte la anumite întruniri ale bisericii; totuși, femeia trebuie să se ferească de a-și călca conștiința, căutând să placă bărbatului, și astfel să încunjure răspunderea și supunerea ei față de Domnul, Mirele ei ceresc. Ea trebuie să-și amintească indemnul Domnului de a nu părăsi întrunirile bisericești. Toate sfaturile noastre o îndeamnă la moderație, la respectul datorit soțului, împărțindu-și timpul în așa fel ca soțul să poată beneficia de o bună parte dintr'insul.

Iar unde legătura dintre soți—un necredincios și o făptură nouă—este nepotrivită, cazul este mult mai complicat, cerând multă înțelepciune din partea credinciosului. Apostolul mustră pe cei cari se află în această situație, zicând: „Și dacă vreo femeie are bărbat necredincios și acesta încuviințează să șază cu dânsa, să nu-și lase bărbatul... Dar dacă necredinciosul se desparte, să se despartă; nu este robit fratele sau sora în unele ca acestea. În pace ne-a chemat Dumnezeu. Căci ce ști tu, femeie, dacă vei scăpa pe bărbatul tău sau ce ști tu, bărbatule, dacă vei scăpa pe femeia ta?”—1 Corint. 7: 13-16.

În ce privește pe cel credincios, vedem lămurit, că el este obligat a-și face datoria, căutând a menține pacea și liniștea căminului, îngăduind totul ce-i permite conștiința și principiile sale de credință. Având spiritul lui Christos, el trebuie să devină mai blând, mai umil, mai prudent, mai înțelept, mai răbdător, mai iubitor și mai bun în fiecare zi. Totuși necredinciosul are câteodată o fire atât de josnică, pe care n'o poate stăpâni, devenind violență ce nu se poate suporta; și dupăcum purtarea binevoitoare a lui Dumnezeu față de Faraon nu-i folosi nimic, decât îi împetri inima, —tot astfel spiritul Domnului, arătat prin copiii săi, se poate lovi câteodată de acea ură, pe care o are întunerecul față de lumină, și la care se referă Domnul nostru, zicând: „Iar osânda este aceasta, că lumina a venit în lume și oamenii iubiră întunerecul mai mult decât lumina; pentru

că faptele lor erau rele. Căci oricine făptueşte rele urăşte lumina şi nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie mustrate". (Ioan 3: 19-20) În astfel de cazuri despărţirea poate urma, fie că e însoţită sau nu de un decret legal de divorţ. Totuşi noua făptură nu este liberă să se căsătorească din nou, numai în cazul când divorţul legal a fost pronunţat, şi acesta pe baza singurului motiv amintit de Domnul—necredinţioşie adulteră a soţului.—Matei 19:9.

Când Apostolul declară: „Dacă necredinciosul se desparte, să se despartă“, prin aceasta el nu înţelege că credinciosul părăsit are dreptul să se căsătorească din nou. El vrea să dea numai de înţeles, că această părăsire aparţine acelor lucruri cari sunt permise de Domnul, cu scopul de a putea servi mai bine cauza adevărului. Deşi Apostolul ne arată în chip lămurit, că un credincios nu va părăsi căminul său, totuşi credem că justiţia omenească a luat o hotărâre înţeleaptă instituind „dezertarea constructivă“, adică părăsirea soţului sau a soţiei, fără o despărţire completă şi definitivă. În multe cazuri femeia necredincioasă e o adevărată tirană, transformând căminul într'un adevărat purgatoriu, distrugând literatura religioasă a soţului ei, împiedecându-l de a citi, de a studia sau a gândi, şi îndemnând copiii la nesupunere faţă de cuvântul tatălui lor, îi sfătuşe a se purta necinstit faţă de dânsul.

Se poate întâmpla ca o astfel de femeie să nu-şi părăsească bărbatul, ci dintr'un spirit josnic să dorească a-l întrebuinţa ca robul ei, uşurându-şi astfel viaţa, graţie moniciei lui. O astfel de femeie devine o piedică, o stavilă, în loc de a fi o tovarăşă. Într'un astfel de caz, credem că soţul este pe deplin îndreptăţit a se considera părăsit, şi a-şi face un alt cămin, unde şi-ar putea lua pe aceia dintre copiii săi, cari n'au fost otrăviţi pe deplin de spiritul mamei lor.

Datorinţele soţului faţă de o astfel de femeie au încetat. Ea este aceea care prin purtarea ei s'a depărtat şi a călcat contractul de căsătorie. Totuşi, dacă la un oarecare timp se pocăieşte, bărbatul ar trebui să fie generos, şi iertându-i păcatele, să stabilească din nou viaţa familiară, pe o baza potrivită. Iubirea cere ca orice tratament ce se poate suporta să fie suportat; iar dacă răul a fost răsplătit cu rău,

ile în vorbe sau în fapte, atunci trebuie socotit ca răscum-părat și iertat.

Sunt cazuri când despărțirea se face din partea soțului necredincios. Depravarea poate face dintr'insul un tiran brutal, nepăsător față de fericirea soției sale, și în deoseb- dușman față de vederile ei religioase. Dupăcum am ară- tat, credinciosul trebuie să caute a câștiga darul spiritului de iubire, care-l va face în stare să îndure „toate lucruri- le“. În aceasta ar trebui să vadă ocaziunea oferită de Du- mnezeu, prin care să-și desvolte roadele păcii și ale drep- tății. Există însă o limită pentru toate lucrurile, și nu este la loc a trece această graniță, deoarece în cazul acesta, în loc ca încercarea să fie folositoare, ea ar fi păgubitoare. Fiecare ar trebui să hotărască pentru sine gradul de supu- nere în astfel de cazuri. Cu cât va fi mai mare creșterea în dar, cu atât mai aspre vor fi și încercările; dar atunci ar trebui să avem o mai mare putere de îndurare, și spiritul minții sănătoase, care să ne ajute a hotări, când am ajuns la punctul suferințelor cari nu se mai pot suporta. În astfel de cazuri avem trebuință de mult dar și înțelepciune de sus. Dumnezeu ne-a făgăduit ajutor pentru toate trebuințele noastre și noi trebuie să-l căutăm în astfel de împrejurări.— 2 Corint. 12:9; Iacob 1:5.

Există bărbați mizerabili și brutali, cari n'au idei sănă- toase despre datoriile unui soț, sau despre libertățile cuve- nite soției; singura lor concepție față de soție este aceea a unei roabe, care muncește din greu, mai mult decât o slu- gă plătită—sau aceea de locțiitoare ieftină a unei prostitu- ate. Un astfel de tratament înseamnă dezertare din partea bărbatului, iar legea lui Dumnezeu, arătată aci de către Apostol, este în deplină armonie cu legile omenești, care declară că numele de soț este nepotrivit pentru un astfel de om, care a călcat în așa fel contractul de căsătorie. În astfel de împrejurări, femeia se poate considera părăsită, căutând a-și îmbunătăți situația pe cât este cu putință; însă nici legile divine și nici cele pământești n'o îndreptătesc a se mărita din nou. Într'un astfel de caz trebuie să caute scăparea prin ajutorul Domnului. Dacă situația sa este su- portabilă, atunci să rămână, nădăjduind că prin umilință, blândeță, răbdare și iubire, va putea câștiga inima soțului ei, câștigându-l poate pentru Domnul.

Am tratat acest subiect mai pe larg, dându-ne seama printr'o vastă corespondențe particulară, că foarte mulți dintre cei mai credincioși copii ai Domnului sunt foarte nenorociți în căsătorie. Nimeni nu trebuie să aștepte, ca sub condițiile chemării la Noua Creațiune, viața să devie un vis plăcut și fericit, căci Domnul nostru declară: „Vrășmași ai omului sunt casnicii lui”. (Matei 10:36) Ei nu trebuie să se mire de suferințele în folosul adevărului, dovădindu și astfel credincioșia față de Domnul și cuvântul său. Mai trebuie să-și dea sama că nu-și pot alege singuri încercările, care să-i pregătească pentru împărăție, ci întreaga afacere trebuie să o lase în mâinile Domnului. Totuși este datoria noastră să spunem celor suferinzi, că după ce vor fi încercați în chip rezonabil, să caute a obține mântuirea divină, care-i va salva de cele insuportabile. Aceasta este în conformitate cu sfatul și pilda Domnului: „Și când vă gonesc pe voi din acest oraș, fugiți în celalalt.—Matei 10:23; 2:13; 4:12; 12:15.

CONȘTIINȚA

Fiindcă mai înainte am amintit că conștiința este un judecător în acest subiect, deaceea suntem datori a lămuri ce se înțelege prin aceasta. Noi înțelegem prin aceasta convingerea că este ceva drept, că este o datorință. La un om desăvârșit conștiința ar fi un conducător infalibil și instinctiv ar putea deosebi binele de rău; dar în timpul celor șase mii de ani de cădere, omenirea s'a degradat atât de mult, încât nici conștiința nu mai este sigură; din cauza părerilor neadevărate ea a devenit un compas influențabil. Baza sau temelia conștiinței creștine este credința în Dumnezeu, și primirea voinții sale ca singurul îndreptar, și recunoașterea absolută a datorințelor și supunerii noastre voioasă. Deaceea conștiința are trebuință de educația și conducerea care i-o oferă cuvântul lui Dumnezeu, iar creatura nouă, dezvoltată în felul acesta, trebuie să aibă spiritul minții sănătoase, prin care capacitatea sa de a deosebi drept și nedrept, să devie cu atât mai mare cu cât crește mai mult în dar și cunoștințe și în spiritul iubirii. Pentru ea, a proceda conform conștiinței, înseamnă a proceda așa după cum ea crede că este voia Domnului; iar hotărîrea asupra ceea ce este plăcut Domnului, să nu se facă pripit sau în mod ușuratic, ci mai întâi trebuie să se facă o cer-

cețare îngrijită asupra ceea ce susține mărturia cuvântului lui Dumnezeu. Când aceasta s'a făcut, atunci fapta trebuie să urmeze conform hotărârii. Există oameni, cari de frică sau pentru a plăcea oamenilor, permit o influență asupra conștiinții lor; unii ca aceștia își falsifică compasul propriu. Poporul Domnului nu are dreptul să permită nici o influență asupra conștiinții sale, decât numai ceea ce aprobă regula de aur pentru iubirea deaproapelui și față de tot ce învață Scriptura în legătură cu aceasta.

EUNUCHI, FECIOARE ȘI CELIBATUL

Problema sexuală aparține acelor lucruri, cari dau mult de gândit creaturii noi, și deaceia nu poate să rămână nediscutată. Acei cari sunt concepuți de spirit pentru gustul și comunitatea spirituală, simțesc că comunitatea trupească nu este spre înaintarea lor spirituală, ci mai degrabă o piedică. Consacrații Domnului ar trebui să cumpănească bine acest lucru, înainte de a încheia o căsătorie și prin aceasta a-și lua asupra-le responsabilitățile legate de dânsa. Se pare că Domnul aprobă starea celui necăsătorit, când (la Matei 19:12) spune:

„Căci sunt fameni cari așa au fost născuți din pântecul mamei lor; și sunt fameni pe cari oamenii i-au făcut fameni; și sunt fameni cari (vorbind figurativ) s'au făcut pe sine înșiși fameni“. Aceasta înseamnă că unii, după ce s'au consacrat, prin oțelirea voinții lor, au ajuns la convingerea să nu se căsătorească, ci să rămână feciori. Domnul nostru a aparținut acestei clase, și este cel mai excelent exemplu pentru noi, în ale cărui urme ar trebui să umblăm cât se poate de aproape. Cu toate acestea, apostolul Pavel, departe de a opri căsătoria (1 Tim. 4:3) dă sfaturile următoare în privința aceasta:

„Iar despre fecioare (fecioria bărbătească și femeiască), n'am poruncă dela Domnul, îmi dau însă cu părerea ca un umilit de Domnul ca să fii credincios. Deci socotesc că pentru nevoia de acum (pentru imperfecțiunea noastră cât și pentru a altora, și pentru datorințele și privilegiile consacraților) este bine aceasta, că este bine pentru om astfel (cum a fost, când l-a aflat adevărul, june sau căsătorit). Ești legat cu femeie? Nu căuta desfacere; ești fără femeie? Nu căuta femeie. Dar și dacă te vei fi căsătorit, n'ai gre-

șit; și fecioara dacă se va fi măritat n'a greșit; dar unii ca aceștia suferințe vor avea în trupul lor, eu însă vă cruț.

„Dar aceasta zic, fraților, timpul este scurt de tot, ca de aci înainte și cei cari au femei să fie ca și cum n'ar avea (cât este cu putință să uite legăturile pământești și să-și îndrepte inimile asupra lucrurilor cerești), și cei cari plâng ca și cum n'ar plânge, și cei care se bucură ca și cum nu s'ar bucura (cari sunt în năcazuri pământești, să încerce a le uita în așteptarea bucurioasă a lucrurilor mai bune și mai înalte, față de care bucuria pământească nu are nici o valoare), și cei cari compără ca și cum n'ar stăpâni (să nu-și lege inima de ele), și cei cari se folosesc de lume ca și cum n'ar avea folos de dânsa (noua făptură să nu abuzeze de nimic ci în toate lucrurile trebuincioase vieții să aibă o influență hotărâtoare); căci fața acestei lumi trece. Voesc însă ca să fiți fără griji (în afacerile pământești), și deaceea, după ce v'am îndemnat să vă păstrați mintea cea nouă, vă trag atențiunea la unele fapte indiscutabile:) Neînsuratul (dacă e deplin consacrat) poartă grijă de cele ale Domnului, cum să plăcă Domnului; iar care s'a înșurat poartă grija de cele ale lumii, cum să placă femeii. (El va fi totdeauna în pericol, că inima lui este împărțită, și deaceea trebuie să steie bine pe picioare, ca nu cumva legăturile pământești sa-i ocupe tot timpul, toate interesele, toată iubirea, încât pentru datorințele legământului său față de Domnul abia sa-i mai rămână timp. Interesele adevărului trebuie să țină cuapana, dacă el voește să devină un învingător și un moștenitor al împărăției). Împărțite sunt și femeia și fecioara: nemăritată (dacă e deplin consacrată) poartă grija de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu corpul și cu-spiritul (mintea); iar care s'a măritat poartă grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului.

„Și aceasta o zic spre folosul vostru chiar (nu pentru a vă lega sau să vă măresc greutatea, ci pentru ca cei necăsătoriți între voi bine să se cugate și să fie clari în ceea ce privește pierderea privilegiilor prin căsătorie), nu ca să arunc asupra voastră laț (pentru a vă răpi libertatea de a hotări cum vedeți voi de bine), ci pentru a spori bunăcuviință și stăruință la Domnul, nefiind trași în multe griji. Iar dacă cineva gândește că se poartă urit (rămânând necăsătorit) față de fiica sa (față de o persoană apropiată,

ta care, prin purtarea sa de pân' acum, i-a deşteptat dorinţa de căsătorie, atunci căsătorească-se), dacă este peste floarea vârstei nemăritată (dacă l-a aşteptat atâta timp, încât acum nu mai are speranţă de a se căsători cu altcineva), şi dacă trebuie să fie în astfel de împrejurări măritată (dacă are trebuinţă de un apărător sau îngrijitor), facă ce voeşte (căsătorească-se sau nu); nu greşeşte, căsătorească-se (dacă situaţia lucrurilor cere aceasta). Cine stă însă neclintit în inima sa, neavând nevoie, dar are stăpânire peste voinţa sa (de a se stăpâni pe sine şi a rămâne necăsătorit, pentru ca astfel să se poată pune mai bine la dispoziţia Domnului) şi în a sa inimă a găsit cu cale aceasta, ca să ţină pe fiica sa, bine va face. Astfel şi cel care mărită pe fiica sa face bine, şi cel care n'o mărită mai bine va face. (Originalul englez cu Elberf. se citeşte „căsătorit” şi să explice: „a-şi părăsi fecioria pentru căsătorie”).

„Femeia pe cât timp este în viaţă bărbatul ei este legată de dânsul; iar dacă va fi murit bărbatul este de sine stăpână ca să se mărite cu cine voeşte, numai (să se facă aceasta) în Domnul să se mărite. Dar, după părerea mea, mai fericită este dacă rămâne astfel; şi gândesc şi eu că am spiritul lui Dumnezeu (adică felul de gândire al Domnului în privinţa acestui lucru, după cum am arătat deja în 1 Corint. 7: 25. Eu nu poruncesc şi nu scriu sub inspiraţie directă, decât spun convingerea mea şi felul cum eu înţeleg voinţa lui Dumnezeu).—1 Corint. 7: 25-40.

După ce căsătoria a fost încheiată e prea târziu de a hotări singur în privinţa rămănerii necăsătorit. Apostolul spune lamurit, că nici bărbatul şi nici femeia nu sunt stăpâni peste corpurile lor, ci că a se căsători înseamnă mai mult o deplină predare unul altuia, încât refuzul cerinţelor raţionale şi moderate în legăturile căsătoriei ar însemna o violare a acestora, o răpire reciprocă, şi deci o nedreptate. Despre aceasta fiecare trebuie să fie clar înainte de căsătorie. Tot atât de puţin trebuie să se oblige o parte faţă de cealaltă, ba nici ambele părţi, de a rămânea feciori în tot timpul vieţii lor căsătorite. A ţine o măsură în privinţa aceasta trebuie să fie o regulă prin care noua făptură caută să-şi menţină stăpânirea asupra cărnii. (Iidovii erau obligaţi prin lege (3 Moise 20: 18 şi 15: 25) să ţină seamă de acest lucru.) Noua făptură va căuta să-şi stăpânească

chiar și cugetele în privința aceasta. Reținerea deplină, de ar fi oricât de dorită, să nu fie impusă unu altuia, pentru ca să nu ajungă un laț și apoi să ducă la călcarea obligațiilor conjugale. Pavel scrie: „Bărbatul dea femeii datoră (intrucât cere judecata sănătoasă, natura și dreptatea), asemenea și femeia bărbatului ei. Femeia nu este stăpână pe corpul ei ci bărbatul; asemenea bărbatul nu este stăpân pe corpul lui ci femeia. Nu vă lipsiți unul pe altul, afară numai dacă este ceva din învoială pentru un timp convenit ca să vă indelefniciți cu postul și rugăciunea, și iarăși să fiți la un loc, pentru ca satana să nu vă întărate la păcat din pricina necumpătării voastre. Iar aceasta o zic din îngăduință, nu din poruncă. Doresc ca toți oamenii (în lucrul acesta) să fie cum sunt și eu însumi (în stare a se stăpâni și a fi liberi, eunuchi voluntari)... Iar celor necăsătoriți le zic și mai ales văduve or: bine este pentru dânși dacă vor fi rămas ca și mine. Dar dacă nu se înfrânează căsătorească-se, căci mai bine este a se căsători decât a se aprinde (ceea ce ar îngreuna urmarea în urmele Domnului și ar putea deveni un laț)”.—1 Corint. 7:3-9; aseamănă cu 1 Petru 3:7.

NUMAI ÎN DOMNUL

Ce înțelepte și raționale sunt toate sfaturile Domnului! Și cât de avantajoase pentru cei ce au urechi de auzit și urmează aceste sfaturi. Ca cei din poporul Domnului să se căsătorească numai în Domnul (1 Corint. 7:39), la prima vedere s'ar părea o poruncă care nu corăspunde cu libertatea fiilor lui Dumnezeu. Acesta însă este numai un sfat. Cine-l urmează, sau cine-l disprețuește, ambii vor experiența cât de potrivit este acest sfat; câtă binecuvântare aduce urmarea lui, și cât de neînțelept a fost a nu urma acest sfat.

Nici o afacere în viața pământească nu este atât de importantă ca încheierea unei căsătorii, și totuși se întâmplă, că oameni cari sunt obișnuiți a judeca lucrurile, câteodată tratează această afacere cu o ușurătate de neînchipuit. Sunt părinți cari dau mai multă importanță când e vorba de a cumpăra o moșie sau de a crește diferite animale domestice, decât a se interesa de propagarea neamului omenesc. Astfel de nebunii ar fi cu totul neînțelese, dacă părerea că căsătoria este o loterie, nu ar fi atât de răspândită, la care

rezultatul depinde de întâmplare în loc să depindă de rațiune, sau chiar că Dumnezeu este creatorul fiecărui individ, în loc să recunoască că acțiunea creerii lui Dumnezeu, cu privire la omenire, s'a mărginit la creerea primei părechi, înzestrând-o cu puterea de propagare în așa chip, încât și urmașii săi au fost capabili de a-și propaga neamul. Părerea adevărată în această privință este că omul se aseamănă animalului, că Creatorul și lui i-a dat „sămânța după felul său“. Prin urmare, Dumnezeu nu este creatorul direct al fiecărui om care trăiește astăzi pe pământ, și de aceea dacă omul suferă de vreo infirmitate, aceasta nu se poate atribui lui Dumnezeu. La aceasta e de vină mai mult căderea și înrăurirea naturală a păcatului, care tot mai mult a condus spre nedeșăvârșire și cădere.

Aceasta ar trebui s'o știe bărbatul și femeia înainte de a se căsători, pentru ca ei, atât cât le este posibil, să poată lucra contra cu influențele degradatoare. Adică, ei ar trebui să recunoască folosul legilor cari opresc căsătoria între rudele apropiate. Astfel de legi la început nu erau necesare. Fiicele și fiii lui Adam s'au căsătorit laolaltă fără ași vătăma copiii în mod deosebit, deoarece oamenii erau atunci încă aproape de perfecțiune. Dar acum, când bolile și defectele de caracter au devenit lucruri moștenite, nu este numai înțelept a încunija astfel de căsătorii, dar este chiar datorința față de copiii lor, ca aceștia, în urma rudenii de sânge a părinților lor, să nu moștenească aceste boli și defecte de caracter. Tot din această cauză ar trebui ca două caractere prea asemănătoare să nu se căsătorească, chiar dacă nu sunt rudenii de sânge. Natura ajută puțin pe linia aceasta; s'a observat că oameni cu părul blond sau brunet luând în căsătorie o persoană cu înfățișare exterioară și un temperament deosebit de al lor a fost preferabil.

Pe lângă aceste considerațiuni, care sunt valabile atât pentru omul natural cât și pentru noile făpturi, dacă acestea au ajuns la convingerea, că a se căsători în felul acesta este un lucru foarte folositor, li se mai impune și un alt îndemn al Apostolului, și anume, ca soțul de căsătorie să fie „în Domnul“. Prin îndeplinirea acestui sfat nu va fi o legătură de căsătorie numai naturală ci și una spirituală. S'ar putea susține, că, după cum rudenii prea apropiată dintre soți este dăunătoare copiilor, totașa și rudenea spi-

rituală ar putea să dea copiilor o moștenire spirituală pocită. Noi nu putem susține această părere, deoarece mintea lui Dumnezeu (spiritul sfânt) este o moștenire, care oferă o îndoită apărare contra anomaliei (slăbiciunii spirituale). Apostolul ne spune: „Noi avem spiritul (mintea) lui Christos”, „spiritul minții sănătoase”—„noi” judecăm lucrurile din punctul de vedere al lui Christos. Noua creatură este concepută de spiritul său, oricât de nedeșăvârșită ar rămănea după carne; ea în toate afacerile va fi condusă de cuvântul lui Dumnezeu, pentru a cunoaște voința dumnezească. Se înțelege că această minte nouă, pentru a se manifesta, are trebuință de corpul muritor și de aparatul său de gândire (crecrul) nedeșăvârșit. Și chiar dacă nedeșăvârșirile cărnil, zicând așa, până la un anumit grad pot să păteze sau să schimonosească (pocească) mintea cea nouă, totuși voința este mai tare și va curăți, va conduce și va reforma carnea (sau aparatul de gândire) în mod gradual, așa că fiecare, care primește spiritul (mintea) lui Christos, poate fi sigur, că judecata sa, în toate afacerile vieții, va deveni tot mai sănătoasă.

Și cu toate acestea, lumea nu totdeauna va susține pe un astfel de om mai înțelept decât înainte, deși el de fapt este mai înțelept. Și dacă lumea nu recunoaște, aceasta se întâmplă din cauza orbirii în care zace, din cauza că ea este nelățeleaptă, și nu are spiritul (mintea) lui Christos; și toate lucrurile le privește prin ochelarii egoismului. „Înțelepciunea” de care „noi” avem trebuință, vine de sus, și Apostolul ne spune, că această înțelepciune ne face mai curăți, mai pașnici, mai miloși și mai buni față de frați, față de semenii noștri, față de omenire în general, ba și față de lumea animalelor. Apostolul arată că înțelepciunea acestei lumi este pământească, senzuală, demonicească. Cu aceasta însă nu este zis, că toți bărbații și femeile lumesti sunt senzuali și diavolești; prin aceasta este arătată numai direcția generală a înțelepciunii acestei lumi. Și cu toată orbirea ei, omenirea luptă contra urmărilor egoismului, pe care le simte ca niște lanțuri; și aceste lanțuri îi apar ca o înjosire și umilire, încât ea caută să le ascundă nu numai față de alții ci și față de ea însăși.

Expresia: „În Domnul” nu ar trebui înțeleasă ca însemnând numai o credință nominală, ca o dependență exteri-

oară la o oarecare biserică nominală. Bărbații lumești ar trebui să se căsătorească cu femei lumești, creștinii nominali cu femei creștine nominale, iar cei îndreptați prin credință în sângele scump a lui Isus deasemenea cu femei îndreptate prin credință. Totuși copiii consacrați ai lui Dumnezeu, membri nouii creațiuni, concepuți de spiritul sfânt, să se căsătorească numai cu de aceia, cari sunt primiți „în Domnul” ca membri în corpul lui Christos și părtași ai spiritului sfânt. Afară de aceasta, ei trebuie să mai vadă și aceea că genurile sunt potrivite (că femeia își ia un cap, iar bărbatul o tovarășă). Femeia trebuie să fie atentă, să ia în căsătorie un bărbat care e „în Domnul”, pe care să-l poată privi, atât în cele morale cât și în cele spirituale, ca cap de familie și pe care să-l poată respecta și onora ca atare. Totuși și bărbatul, el trebuie să vadă, atât cât se poate judeca, că femeia pe care o ia în căsătorie să fie „în Domnul”, o adevărată tovarășă, cu o minte curată, plină de iubire, prietenoasă, gata pentru orice serviciu, să nu fie superioară lui, ca el să fie forțat de împrejurări a l se impune ca cap de familie. Aceste precauțiuni totdeauna trebuie să fie observate de noile făpturi, care posed spiritul minții sănătoase. Că lumea nu respectă aceste reguli, aceasta nu înseamnă o scuză pentru noile făpturi. Lumea nu e condusă de spiritul lui Dumnezeu; din contra, ea merge pe căile ei proprii; ea se lasă condusă de propriile ei dorințe și nici nu se înspăimântă de înșelăciunile reciproce. Dacă o nouă creatură ajunge în nedumerire în ce preveste încheierea unei căsătorii, sau în ce priveșe alegerea unei soții sau a unui soț, atunci trebuie s'aștepte până când situația se va lămurii și astfel va scăpa de această nedumerire.

La obiecțiunea, că atâta băgare de seamă la încheierea unei căsătorii, ar micșora numărul căsătoriilor, răspundem, că mulți dintre cei căsătoriți acum, în deoseb aceia, cari prin mila lui Dumnezeu au ajuns la o cunoștință mai clară, devenind creaturi noi și învățând a cunoaște intențiile sau scopurile ei în interesele dezvoltării spirituale cât și în lucrurile trupești, astăzi nu s'ar mai căsători cum s'au căsătorit odată; ei sunt acum mai deștepti. Oamenii lumești, îngăduind divorțul legal, prin aceasta se îndreptălesc a fi mai puțin precauți la încheierea căsătoriei. Dar noile

creaturi trebuie să-și aducă aminte, că a lor căsătorie să face pentru tot timpul cât vor trăi pe pământ, după cum se face căsătoria între Domnul și aleasa sa, pentru toată viața. Noile făpturi nu pot fi eliberate de sub această poruncă a lui Dumnezeu prin judecări omenești și nici nu se pot îndreptăți de a se căsători din nou (vezi Matei 19:9, unde e amintit și cazul excepțional). Pentru poporul lui Dumnezeu căsătoria „în Domnul” este deci un lucru foarte important, la care să se ia o hotărâre numai după multă rugăciune și cugetare și o cumpănire conștiințioasă a tuturor amănunțelor cu privire la căsătorie.

Noua făptură, în această privință, are un scut sau o apărare, prin faptul că ea, în legământul ei de consacrare, a abzis de voința sa și în locul acesteia a primit voința Domnului ca Capul ei. Dacă și la această întrebare, mai importantă decât toate alte probleme ale vieții, rămâne în această stare de inimă, că ea nu se căsătorește, sau dacă o face, pe cine ia în căsătorie, atunci noua creatură, după ce toată această afacere a judecat-o cu băgare de seamă, va pune chestiunea înaintea Domnului și-l va ruga să ducă aceste lucruri la îndeplinire, după cum înțelepciunea sa vede de bine, fiind ea, înainte de toate, mulțumită cu conducerea sa, fie că aceasta se unește cu hotărârea ei sau nu. În nici un alt chip poporul lui Dumnezeu nu poate fi sigur a urma drumul adevărat, decât așa. Deaceia, cât este de important pentru noile creaturi, ca învățăturile cuvântului lui Dumnezeu, care tratează chestiunea căsătoriei, să le ajbă totdeauna înaintea lor, ca să poată avea spiritul adevărului și să-și amintească, că ele sunt creaturi noi, a căror țință nu este ca a celor din lume, de a se bucura de această viață și de a fi ții ai cărnii, ci a căror țință și scop este cu mult mai mare, este a umbla conform spiritului și a primi îndrumările Domnului atât în lucrurile pământești cât și în cele spirituale și a învăța a le urma pe acestea. Ca consacrați Domnului și botezați în moartea lui Christos, ei sunt morți față de lume. Deci scopul existenței lor poate fi ajuns numai prin o predare înțeleaptă a vieții lor prezente, a vaselor lor pământești, pentru înaintarea și pregătirea făpturii noi, în serviciul și gloriificarea Domnului, în edificarea lor și a consoților lor de credință în lucrurile spirituale! Cât de important este aceasta pentru căsătoriți

și necăsătoriți și pentru cei ce cugetă la căsătorie, ca ei bine să se cugete, că ei tot ce au și ce sunt au pus pe altar, și că vor putea fi învingători și părtași la lucrurile glorioase, numai dacă jertfa lor va fi mistuită pe altarul Domnului. De aceea, toate afacerile vieții prezente, atât cât este posibil, să fie orânduite în așa fel ca să se poată trage din ele cel mai mare bine posibil pentru natura spirituală proprie, pentru a fraților și pentru gloriificarea Domnului și Capului nostru Isus Christos.

Ce deșert e tot ce-i sub cer,
Sărmane-s orice legături;
Chiar orice comori pământești,
Ce ne-ar lega de celi lumești.

Nori, roua de dimineată,
Floarea mândră veștezeită,
Ne 'ntreabă, cu glasul lor blând:
Ce-i gloria de pe pământ?

Dar chiar de trec plăcerile,
Cum trec de pe câmp florile,
Timpul strălucit e-aproape
Va 'nghiți griji, durerile.

Veniți speranțe, bucurii,
Izgoniți frica și grijuri,
Dumnezeu ne va petrece.
Valea de lacrimi vom trece.

CAPITOLUL XIII

DATORINȚELE PĂRINTEȘTI ALE NOUII CREAȚIUNI

Mari obligațiuni sunt legate de exercitarea puterilor procreatoare.—Influența părintească.—„Creștești copilul pe calea cea bună”.—Importanța școlilor duminicale.—Încrederea copiilor.—Puterea de sugestie în educația copiilor.—Jocurile potrivite și nepotrivite.—Căsătoria copiilor Nouii Creațiuni.

DDATORINȚELE părințești sunt cele mai importante din viața omenirii. Puterea de procreare, și toate posibilitățile ființei adusă astfel în existență,—formează un lucru minunat; aceasta e cea mai mare apropiere a omenirii de puterea divină. Posibilitățile cuprinse în nașterea fiecărui copil pot fi bune sau rele, și pot aduce onoare sau desonore părinților. Dacă omenirea ar privi acest lucru din punctul de vedere adevărat, atunci actul de concepere ar fi înălțat dela faptul pasional la un act sfânt, și responsabilitățile de tată și de mamă ar fi luate în considerație într'un chip cu totul deosebit, care până astăzi a fost practicat numai de un număr foarte mic de oameni. Noi suntem responsabili nu numai față de copiii noștri, a căror sănătate spirituală, morală și fizică depinde de părinți, ci și față de Creatorul nostru, care a dăruit omenirii această minunată putere de propagare, pentru care ne poate trage la răspundere.

Aceste simțăminte de responsabilitate sporesc când ne dăm seama, că, prin orânduire divină, părinții au o influență puternică asupra copilului, nu numai în clipa concepției, ci în tot timpul dezvoltării sale, până la naștere. În această perioadă gândurile, dispoziția și sentimentele mamei lasă urme asupra copilului embrion. Dar nu numai atât; în această perioadă mama însăși poate fi ușor influențată de împrejurările ce o înconjură, dintre care multe depind de grija soțului. Dacă mama este totdeauna cu voce bună, având mulțumire sufletească, acestea vor avea o in-

influență bună asupra copilului embrion; și din contră, dacă ea este apăsătoare, năcăjită, cuprinsă de supărări, acestea vor avea o influență rea asupra copilului, dând naștere unui temperament melancolic și trist.

Prin aceasta nu vrem să zicem că tot răul din lume se trage din păcatele și slăbiciunile moștenite dela părinți și din cauza creșterii și educației rele. Am văzut bărbați și femei cari au fost născuți în împrejurări bune și favorabile, și au avut parte de educație bună, și totuși au devenit ființe rele. Chiar și Satan a fost creat desăvârșit și a stat sub adăpostul Creatorului, și totuși a căzut în păcat. Totuși, ca regulă generală, suntem în deplină armonie cu declarația Scripturii: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să umble, și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea”. (Prov. 22:6) Prin aceasta nu vrem să spunem, că în împrejurările rele de astăzi, copilul se poate naște perfect. Din contră, Domnul spune: „Cine poate scoate un lucru curat din cel necurat? (Iov 14:4) De asemenea recunoaștem ca adevărate cuvintele Psalmistului, care se pot atribui tuturor oamenilor: „Iacă, intru fărădelegi m'am născut, și în păcate m'a conceput mama mea”. (Psalm 51:7) Vrem însă să arătăm, că oricare ar fi părerea lumii despre acest subiect, poporul lui Dumnezeu, Noua Creațiune, trebuie să-și dea seama că e cu puțină ca omul să se elibereze de o bună parte a păcatelor și slăbiciunilor în care se află. Ei ar trebui să caute ca cel puțin copiii lor să fie născuți cu înșușiri atât de nobile, cât e cu puțină a le dăruî prin crânduirea dumnezească. Totuși ei vor fi încă decăzuți și vor avea trebuință de un Mântuitor, fără de care niciodată nu vor putea ajunge la desăvârșire și viață veșnică. Dacă omul firesc poate trage foloase din aceste îndemnuri, cu atât mai mult noua faptură. Oricât s'ar strădui însă omul firesc, el este încă tot pământesc, și deaceia bărbatul poate influența pe soția sa și aceasta pe copilul ei numai ca acele gânduri și sentimente cari le au ei înșiși, gânduri cari nu pot ajunge la lucrurile spirituale. Noua creatură însă înțelege speranțele spirituale, tăgăduințele și idealurile cerești, și se silește a le răspândi printre cei chemați de Dumnezeu, căutând în chip special a desvolta pe copiii lui Dumnezeu mai mult ca pe copiii lor proprii. Chiar dacă noua creatură vede de bine să se căsătorească și să-și

creeze o familie, ea are un mare avantaj în această direcție față de bărbatul și femeia naturală, deoarece ea are idealuri mai înalte, aspirații mai nobile și bucurii mai curate. Dându-și seama de influența gândurilor și a sentimentelor lor asupra copilului embrion, noile creaturi pot face mai mult decât ceilalți oameni pentru binele și fericirea copiilor lor.

Lumea arată o înțelepciune egoistă în această privință. Așa de pildă, cei cari sunt interesați în cal, vite, oi, etc., se ocupă în chip special de creșterea lor, dând o îngrijire deosebită părții feminine. Toate lipsurile sale sunt îndeplinite: grajduri curate și luminoase, hrană potrivită, etc. etc.

Oamenii însă n'au același interes când e vorba de copiii lor proprii, deși ar trebui să-i intereseze cu mult mai mult acest lucru. Ei ar trebui să dorească ca copilul lor să fie înzestrat cât se poate de bine cu însușirile mintale și morale. Deși noua creatură nu poate nădăjdui a concepe un copil la firea spirituală, ea poate totuși năzui a-i da o moștenire pământească care să fie în simpatie cu lucrurile spirituale. Aceasta ar trebui să fie dorința, speranța și ținta creaturilor noi. Mulți copii, concepuți de părinți cinstiți și temători de Dumnezeu, au avut o mare binecuvântare prin aceasta. Iar această binecuvântare s'a răspândit pretutindeni, unde a ajuns evanghelia lui Christos. Deaceia, caracterelor superioare sunt mai multe în țările civilizate decât în țările păgâne, deși creștinii în general n'au apreciat după cum se cuvine privilegiile și răspunderile față de copiii lor proprii.

Rezumatul acestei argumentări este următorul: Dacă noua creațiune se căsătorește și intenționează să nască copii, ea ar trebui să-și cultive mintea și dorințele în așa fel, încât momentul conceperii să nu fie numai o clipă de iubire și respect reciproc, ci și un respect față de Creator și o preluire a puterii de procreare dăruită lor de Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie și un prilej de rugăciune pentru binecuvântarea dumnezească, iar în tot timpul următor ar trebui să se poarte grijă de interesele copilului în toate afacerile vieții. Aceasta ar trebui să se socotească ca cel mai important lucru, deoarece este o ocaziune deosebită pentru exercitarea darurilor spirituale, care și înainte de aceasta au trebuit să fie cultivate: adică credința în Dum-

nezeu și în făgăduințele sale, speranța, încrederea, răbdarea, iubirea frățască, blândețea, umilința și iubirea în general. De sigur că aceste însușiri stăpânesc totdeauna pe cei cari fac parte din Noua Creațiune; iar aceștia ar trebui să fie foarte prevăzători, dânduși seama că aceste însușiri influențează mult generația viitoare.

Pe cât e cu putință, viața în cămin ar trebui să fie plăcută și veselă, iar mintea să fie îndrumată pe căi folositoare prin citire, scriere, matematică și datoritiile practice ale vieții. Trebuie amintită și cultura sufletească, în armonie cu principiile dreptății, ale iubirii și înțelepciunii, și o deplină recunoaștere a Domnului în toate afacerile vieții. Dacă bunăvoința, dreptatea și iubirea ar fi asociate în toate afacerile vieții, situația ar fi cu mult mai bună. Însă o astfel de situație favorabilă nu poate fi obținută fără concursul bărbatului și fără îngrijirea și supravegherea sa; căci după cum am arătat, într-o astfel de stare, femeia nu poate lua conducerea casei, nici chiar în lucrurile cari fac parte din domeniul ei. Apoi soțul trebuie să mai fie prevăzător și în ce privește hrana sufletească și naturală potrivită,—și mai presus de toate, să îndrumeze mintea curată a soției sale la planul lui Dumnezeu și la toate laturile caracterului său divin: la înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea sa.

Mulți părinți creștini ar putea spune că împrejurările nu le îngăduie confortul și lipsa de griji într-o astfel de perioadă. Răspundem: noi am arătat numai, că acesta este idealul propagării neamului, iar fiecare dintre copiii lui Dumnezeu trebuie să caute a-l atinge cât se poate de aproape. Noua faptură niciodată n'ar trebui să uite, că în aceasta, ca și în toate celelalte încercări ale vieții, Domnul o va răsplăti pentru toate suferințele și lipsurile sale pământești prin darul și spiritul său. Acela care trăiește oarecum într-o situație nefavorabilă, ar trebui, prin rugăciune, să-și umple inima cu pacea lui Dumnezeu, care e mai presus de orice înțelegere, și care trebuie să domnească mereu în sufletul său. El trebuie să fie mai puțin nervos și morocănos, mai stăpân pe sine și mai împăciuitor, și totdeauna gata la dreptate, atât în cuvânt cât și în faptă.

INVATA PE COPIL CALEA PE CARE TREBUE SA UMBLE-

„Cel ce cruță varga sa, urăște pe fiul său“. (Prov. 13:24)

„Căci care fiu este pe care nu-l înțelepțește Tatăl? Iar dacă sunteți fără înțelepciune, atunci nu sunteți fii adevărați”. — Evrei 12:7, 8.

Nimic nu-i mai departe de intențiile noastre decât a îndemna la o întrebuintare continuă a vergii în educația copiilor. Am citat totuși aceste texte scripturale, pentru a arăta cât de greșiți sunt acei cari susțin că pedepsirea corporală a copiilor, chiar trebuincioasă fiind, este totuși nedreaptă. Căminul care este condus cu varga este de sigur un cămin nefericit. Casa noilor făpturi ar trebui să fie condusă de iubire nu de biciu; iar noile creaturi, conduse de spiritul minții sănătoase, învăță cu timpul, că ordinea este una din primele legi ale cerului, și deaceea ordinea ar trebui să fie un lucru obișnuit în casele lor.

Totuși, prin ordine nu se înțelege o liniște absolută; în felul acesta pustiu și cimitirele morților ar fi singurele locuri unde domnește ordinea. Ordinea poate însemna bucurie cât și pace, fericire cât și odihnă, libertate cât și lege. Pentru noua creațiune ordinea înseamnă lege, legea iubirii, legea de aur, care conduce pe capul familiei cât și pe tovarășa și copiii săi, făcând din părinți pilda copiilor în toate darurile creștinești. Legea, fie chiar legea iubirii, înseamnă răsplată și pedeapsă, iar în familie părinții sunt cei ce le distribue. Ținând sama de slăbiciunile lor, au și ei lipsă de călăuza Tatălui ceresc, pentru a-l glorifica nu numai prin spiritul și viața lor, ci pentru a face din căminul lor și o pildă a dreptății pentru cei cari au spiritul lui Christos.

Răsplata pentru copiii lor va consta din acelea binecuvântări și plăceri cari sunt îngăduite de împrejurări. Pedepsele vor fi mult sau mai puțin aspre, după încălținarea copilului, însă niciodată în conformitate cu dreptatea, — deorece nici noi nu suntem tratați conform dreptății, ci cu îndurare, și deaceea trebuie să arătăm îndurare, în deosebire față de copiii noștri, ale căror greșeli și slăbiciuni se trag mult sau mai puțin dela noi. Iubirea poate pedepsi câteodată prin refuzul unui sărut, precum poate și răsplăti printr'un sărut. Legea iubirii poate întrebuinta câteodată varga disciplinei prin retragerea cinei, sau prin dăruirea numai a celor strict necesare, pâne și apă; ea poate întrebuinta varga înțeleptirii chiar și în înțelesul adevărat al cuvântului pentru a obține ascultarea, menținând astfel ordinea și

binecuvântarea casei, nu numai pentru copiii ascultători ci și pentru cel pedepsit.

Noile fapte niciodată nu trebuie să folosească cuvinte aspre sau brutale față de copiii lor. Felul lor de vorbire trebuie să fie totdeauna cu bunătațe și iubire, chiar și când muștră și pedepsesc. Noile fapte mai trebuie să se fe-rească de orice lovitură grăbită, care ar putea dăuna copi-tului nu numai în înțelesul trupesc—atingând poate auzul—ci rănind și inima sa, și astfel să desvoalte în sufletul său frica de părinte în loc de iubire, care trebuie socotită ca baza pe care sunt clădite ascultarea și ordinea căminului. A lovi pe neașteptate și aspru, dovedește o stare de inimă nedreaptă a părinților, în care e cu neputință ca ei să tra-teze și să judece conform iubirii. Părinții sunt deasemenea nedesăvârșiți, și deaceea niciodată nu trebuie să pedep-sească pe copiii lor până nu au judecat mai întâi faptul și l-au aflat vrednic de pedeapsă. Mai departe trebuie să facă pe copil să înțeleagă pentru ce este el pedepsit și că ordi-neă trebuie să stăpânească căminul, și ca fericirea și binele întregii familii depinde de aceasta. Copilul trebuie făcut să înțeleagă că părintele nu-l dușmănește și nu are nici o in-tenție rea față de dănsul, decât numai simpatie, iubire și dorința de a-i face tot binele posibil.

Și părinții lumești ar putea încerca o astfel de stăpânire asupra căminului lor; ei însă vor fi lipsiți de un mare a-jutor în practicarea acestei stăpâniri. Nefiind pe deplin consacrați Tatălui ceresc și cuvântului său, ei nu se pot referi la legea divină și nici la străduințele lor de a i se supune. Astfel, părinții creștini au un mare avantaj în educația copiilor lor. Ei ar trebui să citească copiilor din cuvântul lui Dumnezeu textul care se referă la autoritatea părintească: porunca cerească ca părintele să-și crească copilul pe calea ce trebuie să umble. Apoi ei ar trebui să stăruiască în ce privește trebuința acestei creșteri—deoare-ce toți suntem căzuți, iar toate aceste mijloace sunt trebu-incioase pentru a putea învinge pornirile rele în care sun-tem născuți. Este cu totul greșit a presupune că mintea copiilor nu poate deosebi între drept și nedrept și nu poate înțelege când merită pedeapsă și când merită răsplă-tă pentru faptele sale.

Mulți părinți uită să-și aducă aminte de vârsta la care ei

au început să înțeleagă principiile dreptății și grija părinților de a-i îndrepta și pedepsi când era de trebuință. Să ne amintim cât de adânc era sentimentul dreptății în noi când eram copii,—cum aprobam în inima noastră pedeapsa când era meritată, și cu ce înverșunare și desgust o primeam când eram convinși că suntem cu totul nevinovați. Acest simț de dreptate al copiilor este cel mai bun mijloc pentru educație: el ne ajută a învăța pe copii deosebirea dintre drept și nedrept, adevăr și neadevăr, și a le desvolta un caracter într'un timp foarte potrivit pentru influența părintească, deoarece conștiința și judecata lor sunt pe cale de dezvoltare. Dacă educația caracterului este neglijată în copilărie, lucrul acesta va fi cu mult mai greu mai târziu, cauzând multe neplăceri părinților și copiilor vecinilor și străinilor, până când mijloacele de educație mai puternice, prin experiențe, vor lua stăpânire asupra lor.

Apoi mai este important de observat ca educația copilului să nu fie numai o politeță, curătenie, supunere etc. pe dinafară... ci trebuie să se țină seama că, în primul rând, aceste principii de dreptate trebuiesc cultivate în inima sa. Legea de aur, legea iubirii, din care se naște generozitatea, umilința, răbdarea și blândețea, trebuie să fie infiltrată în spiritul copilului pentru ca să știe cum trebuie să se poarte față de ceilalți membri ai familiei și față de toți tovarășii săi de joc, etc. Copilul care este îndemnat spre egoism sau este egoist, dacă nu e mustrat în mod binevoitor, el va pierde o învățătură de mare importanță, tocmai la momentul când aceasta i se putea da în chipul cel mai favorabil.

Părintele care pierde ocaziunea de a instrui și corecta mintea și judecata copilului, nu pierde numai prilejul cel mai favorabil copilului său, ci îngăduie neghinei să crească acolo unde ar trebui să înflorească numai darurile spiritului; astfel el însuși sădește năcazurile și piedecile viitoare dintre el și copilul său. Multe din durerile sufletești și lacrimile părinților, cauzate de încăpăținarea și egoismul copiilor, s'ar fi putut încunjura, dacă acești părinți și-ar fi făcut deplina datorie față de fii lor, când aceștia erau încă copii mici. Afară de aceasta, acești părinți pierd o mare binecuvântare în experiențele lor proprii; căci, fără îndoială, este adevărat că părintele care-și crește copilul în altruism, iubire, ascultare și respect față de Domnul, va

prograsa și el în cunoștință și iubire, în timp ce se străduiește a stabili aceste principii și în copilul său. Astfel el va fi mai îngrijit în cuvintele și purtarea sa; iar această îngrijire și prevedere va desvolta într'un astfel de părinte multe daruri spirituale, făcându-l din ce în ce mai plăcut lui Dumnezeu, pregătindu-l și desăvârșindu-l pentru împărăție.

Căminul, chiar și a celui mai sărac, trebuie să fie stăpânit de o atmosferă curată. O curățenie desăvârșită în gânduri, vorbe și fapte nu este cu puțință în împrejurările prezente, întocmai după cum nici aerul nu poate fi cu totul curat când este plin de praf și tot felul de gunoaie. Fiecare casă creștină ar trebui să fie atât de curată de greșelile și păcatele morale, cât este cu puțință vaselor de lut, pentru ca fiecare copil să poată privi înapoi la căminul său, oricât de modest, oricât de săracăcios mobilat, ca la o casă dumnezească, ca la un loc sfânt. El ar trebui să-și poată aduce aminte de vocea și rugăciunea părinților săi pe altarul familial, de cuvintele blânde și prietenoase ale tatălui și mamei sale, rostite în diferite împrejurări, și de spiritul păcii și al liniștii, câștigat prin supunere față de Providența divină; de mirosul dulce al iubirii, care a umplut toată atmosfera căminului, binecuvântând pe fiecare membru al familiei cu blândețe și bunătate și pregătindu-l pentru tot lucrul bun.

Copilul crescut într-o astfel de atmosferă a iubirii, va dori și el, chiar din primele zile ale înțelegerii sale, să fie plăcut lui Dumnezeu. Iar la vârsta de zece sau doisprezece ani, ar trebui îndemnat să cugete la o deplină consacrare față de Domnul; apoi să cugete, că, până când n'a fost în stare să judece, el a fost reprezentat înaintea lui Dumnezeu prin părinți, iar acum, când înțelege, Domnul așteaptă ca el însuși să caute a plăcea lui Dumnezeu și a se consacra. Dacă copilul, crescut în felul acesta, refuză totuși să se consacreze Domnului, putem fi siguri că influența părintească va trăi și mai departe într'insul. Dacă până la vârsta bărbăției nu a făcut un legământ cu Dumnezeu, atunci el se va feri de a se apropia de tronul dărilor, se va feri să ceară de la Domnul binecuvântarea făgăduită acelor care sunt ai săi, deoarece el l'a refuzat să se consacreze lui Dumnezeu. Totuși ei vor păstra o amin-

tire prețioasă de timpul când se apropiau de tronul ceresc, și de paza ce plutea asupra căminului și asupra copilăriei lor. Atunci vor râvni mereu la protecția divină, dorind să se apropie de Creator cu strigătul „Abba, Tată”. Dacă un astfel de om, la rândul său, devine și el părinte, instinctiv, va simți dorința de a-și crește copiii așa cum a fost și el crescut, și e posibil ca acum să se consacreze și el lui Dumnezeu. În orice caz, influența casei părintești va fi pentru dănsul o apărare față de greșelile mai mari, care altfel l-ar fi biruit.

Comparați o astfel de casă în care domnește spiritul iubirii, al blândeței și al răbdării, cu o casă unde spiritul Domnului lipsește, unde egoismul este lege, unde copilul observă certurile dintre părinți, reproșurile și cuvintele urâte, etc. Aceste apucături sunt imitate de către copii, și la rândul lor se ceartă și ei în jocurile lor; vorbesc urit unul către altul, și fac o veșnică zarvă în casă.

Dacă părinții înfruntă pe copil în mod disprețuitor, zicându-i „netrebnicul”, atunci simțimentele copilului, care pentru primată au fost ofensate în felul acesta, se vor tâmpi în mod treptat, iar cu timpul va ajunge să se laude cu această denumire disprețuitoare. Când pentru primată copilul este amenințat de mama sa nerăbdătoare, cu o bătaie strașnică, atunci de sigur va avea o oarecare frică; nu va trece însă multă vreme până când va afla, că aceste nu sunt decât niște amenințări goale, de care nu trebuie să se teamă. Iar pe măsură ce învață că legile țării nu îngăduie ca părintele să-și lovească copilul în mod serios, mintea copilărească își va presupune că părintele a voit să-i lovească, dar n'a avut dreptul și de aceea n'a făcut-o. O astfel de cugetare va alunga o bună parte din iubirea sa instinctivă. Pe lângă aceasta mai vede că părintele său face multe făgăduințe pe care nu le îndeplinește și astfel află că el este mincinos. Văzând toate acestea, copilul învață să mință, să amenințe, să făgăduiască cu scopul de a înșela pe alții în ce privesc adevăratele sale intenții ș. a. m. d. Este oare de mirare că într'un astfel de copil se dezvoltă un caracter netrebnic? Nu, mai curând trebuie să ne mirăm, că printr-o astfel de educație proastă, sau lipsă completă de educație, lumea civilizată n'a devenit mult mai rea de cum este.

COPIII NĂSCUȚI ÎN ÎNDEPTĂȚIRE

În toate aceste probleme, noua făptură are un avantaj hotărâtor față de ceilalți oameni în ce privește copilul său. Aceștia trebuie să fie născuți sub ocrotiri mai fericite, să fie mai bine înzestrați dela naștere. Iar această înzestrare premergătoare nașterii, ar trebui să fie dezvoltată din cea mai fragedă copilărie. Copilul ce are numai câteva zile va fi de sigur nervos și iritabil, dacă și mama este astfel; copilul este influențat de mamă nu numai prin laptele ei, ci prin telepatie de întreaga ei făptură. Ce mare avantaj pentru un copil al noului făpturi, a cărei mamă are spiritul lui Dumnezeu: iubirea, bucuria și pacea sa! Ce mari sunt posibilitățile sale spre bine în comparație cu a celorlalți oameni! Iar vorbind din punct de vedere dumnezeesc, cât de mare este avantajul acestor copii, prin faptul că părinții lor sunt consacrați lui Dumnezeu și astfel stau sub supravegherea dumnezească în toate împrejurările vieții lor. Deci ei stau sub făgăduința că „toate lucrurile vor lucra spre binele lor”.

Nu este greu de văzut că copiii Noului Creațiunii, prin faptul că părinții lor stau în legătură cu Dumnezeu, vor avea și ei o stare dreaptă față de Dumnezeu. Dupăcum nesupunerea lui Adam și a Evei față de Tatăl ceresc a crizat decăderea urmașilor lor, tot astfel împăcarea credincioșilor cu Dumnezeu, prin meritul de ispășire nu-i va aduce numai pe dânsi în armonie cu Dumnezeu ci printr'înși și copiii lor vor fi socotiți drepti înaintea sa, până la vremea când copilul va avea o inteligență și voință proprie. Chestiunea este puțin mai complicată atunci când numai unul dintre părinți este în legătură cu Dumnezeu iar celalalt contrar cu dânsul. Totuși Apostolul ne asigură, că într'un astfel de caz copilul este socotit drept în fața lui Dumnezeu, oricare dintre părinți ar fi urmașul Domnului. Influența părintelui credincios nimicește și învinge influența celui neconsacrat asupra copilului. În această privință, Apostolul spune:

„ALTCEL COPIII VOȘTRI AR FI NECURAȚI”

„Căci bărbatul necredincios sfințit este în femeia sa, și femeia necredincioasă este sfințită prin fratele bărbat; fiind ca altfel copiii voștri sunt necurați, iar acum sunt sfinți”. — I Corint. 7: 14.

Educația potrivită a copiilor, nu totdeauna poate fi un lucru ușor; totuși, pentru orânduirea Domnului, ea nu este grea. Deaceia, părintele care a devenit creștin, se poate aștepta la tot ajutorul Domnului în afacerile sale, și cu atât mai mult ar trebui să ceară înțelepciunea și sfatul de sus, pentru a-și putea face datoria în ce privește creșterea copiilor și în cele mai grele împrejurări. Darul Domnului este totdeauna desul pentru noi.

Faptul că numai unul dintre părinți este o făptură nouă, iar celalalt este necredincios, nu schimbă nimic în orânduirea dumnezeiască cu privire la supremația în familie. Aceasta aparține bărbatului, care trebuie să conducă treburile în familie cum poate mai bine, fiind călăuzit de înțelepciunea de sus. Dacă femeia este făptură nouă, mintea ei sănătoasă și devotamentul față de principiile dreptății, blândețea, umilința și îngrijirea ei, ar trebui să facă dintr'însa un giuvaer al familiei, încât soțul să fie bucuros a-i dărui deplină autoritate asupra copiilor. Dar fiecare autoritate sau poruncă, exercitată de dânsa, trebuie să fie înconviințată de soțul ei, care, fie credincios sau necredincios, este capul răspunzător al familiei sale.

În mod drept, bărbatul se poate aștepta ca într'o bună zi, soția și copiii săi să recunoască spiritul său iubitor, blândețea și bunătatea sa, și ce mare deosebire este între ei și cei necredincioși. Totuși, dacă aceasta nu se întâmplă, să ne aducem aminte de prevenirea Domnului, care zice: „Nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare“. Și apoi iară: „Vrășmași ai omului sunt membri casei sale“. Apoi iară zice: „Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun, nu; ci mai degrabă desbinare“. Cuvântul meu, deși este un cuvânt de pace și binecuvântare, totuși adeseori cauzează desbinare, deoarece copiii întunerecului urăsc lumina, și slăbiciunile naturii lor decăzute vor duce un veșnic războiu în contra ei. Deaceia, nu vă mirați de lucrul acesta, ci mai bine socotiți-l ca o parte a încercării voastre, a voinței divine, până când Domnul vă va deschide o ușă de scăpare.

Unii dintre cei ce s'au consacrat Domnului, devenind astfel făpturi noi, cer un sfat, zicând: Înainte de a veni la adevăr nu am înțeles calea creștinului așa cum este arătată în cuvântul lui Dumnezeu. N'am primit nici o învățătură

din care să înțeleg că păcatul și egoismul și orice rău din mine trebuiesc distruse și înlocuite cu spiritul lui Dumnezeu, cu bogăția iubirii și cu toate roadele spiritului sfânt. Îmi cheltuiam tot timpul pentru a ajuta pe soțul meu în afaceri, spre a ajunge la vază lumească. Apoi am născut copii, cari, dupăcum văd, toți au moștenit aceste trăsături, cultivate de mine în timpul sarcinei, și numai abia acum mi-am dat seama, că copiii mei n'au primit educația potrivită, fiindcă eu nu mi-am făcut datoria de părinte ca creatură nouă în Isus Christos. Copiii mei sunt acum răi, egoiști și neascultători. Ei nu sunt lipsiți numai de respectul față de Dumnezeu, ci și față de mine și părerile mele religioase. Ce pot face eu acum cu dânși? Îmi dau bine seama că nu recoltez decât ceea ce am sămănat, și că experiențele mele din prezent nu sunt decât o dreaptă răsplată a neglijenței mele din trecut. Unde îmi era capul? Ce lipsă era de învățătorii și călăuzele mele religioase, cari nu m'au învățat nici măcar cele mai simple datorințe părintești față de copiii mei? Ah, îmi dau seama că mi-am cheltuit banii pentru ceea ce nu satură! (Isaia 55: 1-3) Care este însă acum datoria mea? Ce cale să apuc? Cum aş putea îndrepta intrucâtva neglijența mea din trecut?

Răspunsul nostru la aceasta, cât și la alte întrebări, este ca poporul Domnului, să nu se întristeze ca și ceilalți cari n'au nădejde. Fără îndoială, Domnul va fi mulțumit văzând că ne întoarcem și-i cerem iertare pentru greșelile noastre, făgăduindu-i că de aci înainte ne vom strădui a îndeplini datorințele noastre față de cei ce depind de noi cum vom putea mai bine. Apoi i-ar mai plăcea să ne vadă răbdători față de copiii neascultători, deoarece această încercare va constitui pedeapsa noastră pentru neglijența educației lor. Astfel primite, aceste încercări pot servi la lustruirea și pregătirea noastră pentru împărăție.

În ce privește datoria unui astfel de părinte față de copiii săi, el imediat ar trebui să înceapă a-i învăța lecțiile ce n'au fost învățate dela început: să-i învețe că Domnul îi va trage la răspundere cu privire la supunerea lor față de cerințele dreptății și ale iubirii, atât între ei cât și față de toți oamenii. Această învățătură trebuie dată cu mare iubire, răbdare și prevedere, pentru ca copilul să poată observa puterea influenței darului lui Dumnezeu asupra inimii părinților. Ținând seama de vârsta copilului și de alte

diferite împrejurări, rezultatul acestui lucru trebuie așteptat cu răbdare; iar în ce privesc restricțiunile ce sunt de neapărată trebuință, ele trebuie aplicate cu răbdare și blândețe, și totdeauna explicate. Autoritatea părintească trebuie stabilită și susținută cu blândețe, nu în chip brutal. Pentru orânduirea și conducerea casei, trebuie să cerem înțelepciunea de sus, fiindcă nimenea nu poate cunoaște pe deplin afacerile din casa altuia, și deaceia nu-i poate da nici sfaturile potrivite.

Principiile conducătoare în această privință ar trebui să fie următoarele: Întâi, iubirea față de Domnul și față de copii; iar în al doilea rând, această iubire trebuie să fie îndrumată de cuvântul lui Dumnezeu, care este singurul izvor de instrucție și autoritate. Mai departe, părinții trebuie să învețe a-și trata copiii cu un oarecare respect. Fie că copiii sunt crescuți bine sau nu, ei totdeauna trebuie să vadă că părinții respectă conștiința și judecata lor și se străduiesc a umbla cu dânsi în armonie cu caracterul lor. Și pe măsură ce copiii ajung la putința de înțelegere și judecată proprie, în aceeași măsură trebuie să se folosească și părinții de judecata lor și să încunjure cât e cu putință orice tratament cu forța și pedeapsa trupească.

Sințul dreptății se află, mult sau mai puțin, în fiecare om. Astfel, când copilul ajunge vârsta femeității sau a bărbăției, el simte, în mod instinctiv, că a trecut de vârsta copilăriei, și de aceea nu mai trebuie tratat ca un copil. Părinții drepi și iubitori, nu vor încerca să împiedece libertatea ce o dă vârsta bărbăției, ci de aci înainte vor trata pe fiii lor ca pe niște frați și surori mai tinere, ca pe niște sfătuitori și prieteni buni. Câteodată chiar părinții buni sunt nedrepi și neînțelepi în această privință, și încearcă să se folosească de autoritatea pe care copilul a recunoscut-o până la vârsta bărbăției. Ei nu țin seama de faptul, că oamenii ajunși la vârsta bărbăției, chiar tineri fiind, nu mai sunt copii, și câteodată le reușește să mențină această autoritate, care însă nu poate fi nici spre folosul lor și nici spre al copiilor. Ei știu tot atât de bine, ca și copilul, că această supunere va dura numai până când se va prezenta ocaziunea ca copilul să se răzbune și astfel să schimbe întreaga situație. Ei ar trebui să țină seama de faptul, că purtarea lor este dăunătoare iubirii copilului,

fiindcă îi sapă rădăcina; și chiar dacă această purtare momentan este încununată de succes, totuși părinții, încă înainte de moarte, au să se convingă de această greșală. Prin aceasta nu vrem să spunem că obligațiile copilului față de părinți încetează odată cu vârsta bărbăției lor. Chiar din contră, în armonie cu legile lumii, suntem și noi de părerea, că copilul este obligat a susține pe părinții săi până când aceștia sunt în viață. Susținem însă că, în timp ce copilul este încă mic, părinții trebuie să aibă o deplină autoritate asupra sa, dar care trebuie să înceteze când copilul devine o personalitate proprie; și acest lucru nu trebuie trecut cu vederea. Copiii sunt obligați a îngriji de părinții lor la orice timp de nevoie; cerându-li-se sprijinul în cuvinte potrivite, ajutorul va fi cu atât mai grabnic și mai iubitor. Ajutorul dat părinților la bătrânețe, corăspunde cu îngrijirea dată copiilor în tinerețe. Părinții cari au fost drepecți și iubitori față de copiii lor, vor avea și ei toate cele trebuincioase, dacă copiii vor putea munci.

Cercetând obligațiile părinților față de copii, vrem să știm care ar fi cea mai potrivită educație în ce privește lectura cu care își hrănesc mintea. Noi prețuim foarte mult educația, fiindcă ea se aseamăna cu lustruirea, și deaceea trebuie să fie tratată cu mare înțelepciune.

Educația se poate asemăna cu lustruirea pietrelor. Aproape fiecare piatră se poate lustrui, ca să aibă o înfățișare frumoasă, dar nu fiecare piatră merită o lustruire îngrijită. Pietrele scumpe, cum sunt diamantele, rubinele, etc., pot deveni prețioase numai dacă se lustruiesc; fără această lustruire ele nu-și pot revărsa strălucirea și lumina lor ca să poată fi apreciate. Dacă am lustrui o piatră de pe stradă, ar însemna să pierdem energia înzădar; deoarece oricâtă lustruire i s'ar da, ea tot nu ar câștiga o valoare mai mare; în schimb însă ea ar deveni mai puțin valoroasă pentru scopul ei ca piatră pe stradă.

Acelaș lucru se întâmplă și în ce privește educația, lustruirea minții prin diferite școli mai înalte: licee și universități. Pentru unii, aceste școli sunt foarte folositoare, iar pentru alții sunt păgubitoare. Cine n'a văzut oameni educați astfel, încât educația i-a împiedecat de a ocupa în viață locul potrivit talentelor lor naturale? Aceștia se potrivește cu omul din parabolă, care n'a putut să sape și a

cerși îi era rușine; dar nici pentru a-și folosi educația nu sunt în stare. Dacă, prin îndurarea lui Dumnezeu, părinții văd că copilul lor are o inteligență strălucitoare, și mijloacele financiare le îngăduie a-și cultiva copilul în școli mai înalte, ei trebuie să judece sfaturile Domnului pentru a găsi care ar fi îndemnul său cu privire la datorințele părinților în cazul acesta, și apoi să procedeze conform convingerii lor. Totuși, trimițându-și copilul la școală, ei trebuie să fie cu mare frică, ca nu cumva această lustruire pe dinafară, în înțelepciunea lumească, să șteargă educația credinței și a caracterului, pe care ei, ca părinți și învățători adevărați, s'au străduit a le desvolta în sufletul copilului chiar din frageda copilărie.

Poporul lui Dumnezeu, noile făpturi, ar trebui să prețuiască educația sufletească, educația caracterului și a credinței în Dumnezeu, mai presus de orice cunoștințe ce se pot câștiga prin școlile acestei lumi; ei ar trebui să prețuiască înțelepciunea de sus, care „întâi este curată, apoi pacinică, învoitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune”. Ei trebuie să bage de seamă ca copilul să aibă un caracter atât de bine întemeiat și că este atât de credincios Domnului, încât necredința școlilor de astăzi, și învățătura lor rațională, numită criticism înalt, evoluție, etc... să nu-i poată distruge credința în Dumnezeu și în cuvântul său. Într'adevăr, pericolul este atât de mare, încât suntem înclinați a ne mulțumi cu cultivarea ce se poate câștiga în școlile primare.

Suntem convinși că celor ce fac parte din lume, acest sfat li se va părea o nebunie, sau mai rău decât atât. Totuși, noi am învățat a privi lucrurile din punct de vedere divin și deaceea sfătuim pe toți consacrații Domnului să se străduiască a privi toate lucrurile din acest punct de vedere. Am mai putea adăuga, că în aceste zile grele, pline de sgomot și nervositate, o persoană care a cercetat școlile până la vârsta de 21 ani, pregătindu-se pentru ocupațiuni mai delicate, este totuși lipsită de experiența practică a unui copil ce n'a stat în școală decât până la vârsta de 14 sau 15 ani, și apoi a făcut practică la vreo fabrică sau atelier sau casă comercială.

Un cuvânt în ce privește jocul este potrivit să-l spunem aci. În jocuri este un mare avantaj, dacă exercițiul (mîinii

și al trupului) se face într-o formă înveselitoare, și este un fapt sigur că exercițiul făcut cu plăcere este cu mult mai folositor decât acelaș exercițiu îndeplinit cu forță. Printr-o alcătuire clădită a organismului nostru, mintea și dispoziția sufletească au o mare înrăurire asupra funcțiunilor vieții. Dispoziția noastră bună lucră în chip fericit cu toate forțele și funcțiunile naturii noastre. A crede că în exercițiul lucrurilor folositoare nu se găsește plăcere și că numai lucrurile nefolositoare produc plăcere sau joc, este o idee cu totul greșită. Suntem de părerea că o mentalitate greșită asupra acestei chestiuni, a îndemnat pe mulți oameni înțelepți să cultive jocul și lenea, când ei ar fi trebuit să se impotivească impulsului firesc în această direcție. Grădina de copii este o instituție foarte recentă, și vedem că străduința ei de a face ca învățătura să fie plăcută copilului, este foarte laudabilă. Toți părinții ar trebui să favorizeze educația voioasă și să respingă totul ce este numai risipă de timp și energie.

Odiina și recreația ar trebui să fie obținute prin schimbarea ocupațiunii, și nu prin nefăcând nimic sau prin jocuri fără de nici un folos. Fetița are bucurie îngrijind și îmbrăcând păpușa, și orânduind „o casă”. Băiatul se joacă de-a „prăvălia”, făcând din nisip și alte lucruri articolele ce se vând acolo; sau se joacă de-a „cail”, sau se transformă într-un medic, predicator, misionar, învățător, mecanic, etc... Toate aceste jocuri sunt foarte potrivite, și copiii ar trebui să fie încurajați în acest înțeles. Pe măsură ce devin mai mari, vor recunoaște ca o recreație orânduirea casei, sau ajutorul dat părinților, angajaților sau muncitorilor în prăvălie, în atelier sau în orice alt lucru. Dacă vor fi învățați a se bucura ajutând pe alții, și că lenea este o rușine și un păcat pentru oricine, și o risipă de energii folositoare, ei vor putea apoi îndeplini cu plăcere toate datoriile vieții, fără a învidia pe cei cari risipesc timp și bani, privind sau participând la diferite jocuri nefolositoare.

Economia de timp, energie și mijloace ar trebui să fie obișnuită încă din copilărie, dar o economie în armonie cu voința dumnezeiască. După ce a hrănit mulțimea, Domnul a poruncit ca rămășițele să nu fie risipite, ci să fie adunate, arătând astfel că el nu aprobă risipa. Astfel noi simțim o răspundere față de dănsul pentru fiecare zi și fiecare

ban. Aceasta nu este o răspundere care să ne cauzeze frică, ci o răspundere care ne face bucuroși a respecta voința divină, și a fi în deplină armonie cu dânsa, dându-ne seama că aceasta este calea bineplăcută lui Dumnezeu, și deaceea trebuie s'o urmăm.

EXERCITIUL POTRIVIT MINȚII COPILULUI

Când copilul a crescut mai mare, și începe a-și da seama câte sunt de învățat în lume, el ar trebui îndemnat să citească; dar chiar dela început el ar trebui învățat să facă deosebire între învățăturile false și „merele” științei. El trebuie să știe că toate poveștile și învățăturile false, înmagazinate în creierul său, sunt nefolositoare și dăunătoare, ba chiar o povară a creierului și o risipă de timp, care putea fi întrebuințat în chip mai folositor, pentru câștigarea cunoștințelor folositoare în viață. Copilul ar trebui îndemnat să citească cărți ce-l sporesc cunoștințele, și nu romane. El ar trebui să cunoască în mod considerabil istoria țării în care s'a născut și unele cunoștințe din istoria lumii. Aceste cunoștințe și le poate câștiga din cărțile istorice cari conțin dezvoltarea omenirii cu privire la starea socială, morală și spirituală, pe care le credem mai folositoare decât istoria războaielor și a generalilor viteji. Într'un chip mișcător și prietenos, copilul ar trebui făcut să înțeleagă importanța acestui fel de educație pentru viitorul său; trebuie să se facă apel la rațiunea și judecata sa, și astfel să i se îndrepte voința către aceste învățături folositoare pentru educația sa, și cu totul contrare literaturii visătoare și fără valoare, care nu poate decât să-l păgubească, lăsându-l nepregătit pentru datoriile vieții.

DEZASTRUL CAUZAT DE IDEI RELE

Iată o critică asupra unui roman, critică apărută nu de mult în coloanele ziarului „Pilda Bisericii”, care ilustrează cea mai rea parte a lecției pe care am vrea s'o răspândim:

„...În legătură cu acest subiect, unul din cele mai teribile gânduri, este permanența gândurilor rele în memoria omenescă. Cu mulți ani în urmă—nu importoartă unde și cum—o doamnă se afla pe patul de moarte. Era încă foarte tânără și trăise o viață foarte liniștită, și în toate faptele și vorbele ei era de o curățenie exemplară. Nu s'ar fi crezut că în viața ei să fi auzit vreun cuvânt urât. Însă în delirul

ei, ea vărsă în auzul prietenilor un torent de injurături urite, spre marea mirare a celor ce o încunjurau. Niciodată nu s'a putut afla de unde le-a auzit. Probabil însă că auzindu-le cu mulți ani în urmă, într'un ceas rău, ea le-a disprețuit cu totul, și în sforțarea de a le uita, ea și le-a fixat în memorie, încât au rămas cu dânsa până în ceasul morții. Aceasta însă nu este numai o părere binevoitoare ci și dreaptă și rezonabilă. Ce se întâmplă însă când multe din ceaurile zilei se petrec cu astfel de gânduri necurate și cu contemplarea picturilor obscene—cine poate spune câtă depravare produce o astfel de asociere mintală?...Dintre toate relele acestei lumi, nimic nu cauzează o influență atât de nefericită ca o carte proastă, scrisă de un om de geniu*...

Elementul religios din mintea copilului, cere o educație deosebită, iar în această chestiune părintele credincios ar trebui să fie învățătorul său. Dreptatea cere ca în școlile publice, instrucțiunea religioasă, formulele și ceremoniile să fie desființate. Cu tot respectul nostru față de Biblie, ca cuvântul lui Dumnezeu, credem că din cauza împotrivirii evreilor la învățăturile Noului Testament, și din cauza opunerii unor necredincioși față de vechiul cât și față de noul Testament, apoi împotrivirea Budiștilor, teozofilor, scepticilor, față de orice învățătură a Bibliei,—este potrivit și înțelept a înlătura din școli orice învățătură religioasă; iar în caz că Biblia este totuși dată copiilor, ea să fie considerată ca o istorie veche, pentru ca astfel să se încunjure ofensarea celorlalte credințe.

Având în vedere respectul nostru cunoscut față de Biblie, ca față de cuvântul lui Dumnezeu, îndemnul de mai sus poate părea ciudat unora; noi însă credem că aceasta este calea potrivită în armonie cu legea de aur. Făpturile noi au o chemare mai înaltă și mai mare, decât să încerce a îmbunătății starea lumii de astăzi; deaceia reformele morale ale lumii din prezent, să le lase la o parte până când va veni împărăția. Totodată spiritul minții sănătoase trebuie să-i îndemne a fi în armonie cu tot ce este drept și bun, chiar dacă lor nu li se prezintă ocazia de a da lumii mână de ajutor la îmbunătățirea situației prezente.

În tot cazul este sigur, că în timp de șase ani, șase ore la zi este prea puțin timp pentru ca copiii să-și poată însuși toate cunoștințele trebuincioase unei vieți omenești. În

felul acesta le rămâne deci părinților și călăuzelor spirituale destul timp pentru a orândui o educație religioasă după placul lor.

INFLUENȚA ȘCOLILOR DUMINECALE

În toată creștinătatea școala duminicală este socotită ca o instituție foarte importantă. Dacă o judecăm din punct de vedere al unui club social pentru copii, care li adună odată pe săptămână, îndrumându-le mintea într-o direcție religioasă, deosebită de atmosfera zilelor de lucru—atunci putem socoti că școala duminicală a făcut mult pentru lume—mai ales pentru clasele de jos ale societății. În ce privește însă influența școlilor duminicale asupra copiilor de credincioși, o socotim dăunătoare acestora. Ne dăm seama că această idee se va părea ciudată, până când motivele sale vor fi pe deplin cunoscute. Iată-le:

1. Școlile duminicale au fost dăunătoare părinților creștini, pentru faptul, că, prin aceste școli, ei s'au socotit eliberați de răspunderea părintească, orânduită de Dumnezeu. Învățătorul școlii duminicale adeseori este cu totul incapabil pentru o astfel de slujbă,—fiind adesea prea tânăr pentru a da copiilor o educație potrivită—și numai foarte rar se întâmplă ca el să fie pe deplin consacrat Domnului și uns cu spiritul sfânt. Pierderea pe care o încearcă părinții creștini din această cauză, nu se poate socoti, căci acei ce-și călăuzesc copiii, din punct de vedere moral și spiritual, sunt și ei binecuvântați prin această slujbă. Dar părinții creștini, cari se deparță de orânduirea dumnezeiască, sunt lipsiți de această binecuvântare.

2. Școala duminicală are scădere pentru copiii creștini, deoarece învățătorii acestei școli nu le pot da educația ce le-ar putea-o da un părinte credincios și inteligent.

3. Școala duminicală slăbește legăturile dintre părinte și copil; copilul își pierde încrederea și respectul față de părinți, iar părinții își pierd demnitatea față de copii. Fără îndoială că aceasta este cauza la marea răspândire a nesupunerii copiilor față de părinți și desordinea în familie, de care se plânge toată lumea creștină. Când copilul vede că părintele se închină în fața lui Dumnezeu și a cuvântului său și este instruit de dânsul, el primește o lecție care-i va fi foarte folositoare dealungul vieții, și va trece și

asupra copiilor săi. Însă, dacă el vede că respectul pe care părinții trebuie să-l dea lui Dumnezeu și cuvântului său, îl dau unei clase preoțești, atunci copilul se va obișnui a se teme de oameni în loc de a se teme de Dumnezeu, ceea ce este un lucru foarte nesănătos pentru dezvoltarea spirituală. Dacă copilul este trimis să învețe la un învățător de școală duminicală, el își închipue că părintele său nu este în stare a-l învăța din Biblie, și din această cauză își pierde stima și respectul față de părintele său. Din contră însă, copilul care a fost instruit din punct de vedere spiritual, adică în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu, și al cărui părinte este un preot autorizat de Domnul—în familia sa, —acesta va respecta pe părintele său în mod cuvenit, potrivit dorinței Domnului. În felul acesta, părintele va avea asupra copilului o înrăurire binefăcătoare în tot timpul vieții sale. Apoi părintele care a dat copilului său învățătura Scripturii, atrăgându-i atenția asupra pildelor de viață și de cugetare, și asupra faptelor arătate în cuvântul lui Dumnezeu, va afla că prin aceasta și el însuși a fost întărit în practicarea cuvântului. El se va simți obligat a fi o pildă a învățăturii sale proprii, dându-și seama că și mintea copilului poate întrebuința aceste reguli religioase în afacerile vieții sale.

Un astfel de părinte va căuta a fi aproape de pilda dumnezească, pe care el însuși a învățat-o; iar în cazul unei greșeli, va primi binecuvântarea prin mărturisirea acestei greșeli față de cei ce au luat cunoștință de dânsa,—chiar dacă aceștia ar fi copiii săi. Astfel de părinți și copii vor învăța a aprecia din ce în ce mai mult pilda dumnezească, căutând a obține mila și iertarea Domnului; în felul acesta, chiar greșelile părinților pot constitui o pildă de umilință și supunere față de legea divină.

4. Mulți sunt greșiți în ceea ce privește funcțiunea potrivită a școlii duminicale, cât și în privința părerii, că Domnul și Apostolii au fost greșiți, prin faptul că n'au împărțit biserica în diferite grupe. Ei își închipue că prin împărțirea bisericii lui Christos în diferite secte, au înfăptuit o operă de înțelepciune, și prin această diversitate de denumiri și de credințe, vor obține rezultate mai mari de cum ar fi obținut urmând planul strict al Domnului: „Un Domn, o credință, un botez“, o Biserică.

La început școala duminicală a fost un lucru destul de potrivit. Ea a fost instituită ca „școală săracă” în 1781, în Gloucester, Anglia, de către Robert Raikes, editorul ziarului „Gloucester Journal”. El a întrebuințat la început patru femei care dădeau lecții de scris, citit și cusut, unor copii între 10-14 ani, iar Duminica după amiazi era întrebuințată pentru studiul catehismului și asistarea la slujba bisericească. Din acest început modest a luat naștere marea instituție a școlilor duminicale. Se înțelege, planul era bun, și era în armonie cu așezămintele Domnului și ale Apostolilor săi. Greșala a început însă în momentul când școala duminicală a luat locul părinților în educarea religioasă a copiilor.

Sfătuim pe fiecare membru al Noului Făpturi, că oricare ar fi greșelile trecutului în privința educației religioase a copiilor lor, oricât ar fi încercat să se sustragă de sub răspunderea ca învățători religioși, să înceapă acum imediat să îndeplinească această datorie. În ce privește „cum”? aceasta trebuie s'o hotărască ei înșiși: vârsta copiilor, lipsa de supunere și de respect față de părinți, vor cere de sigur diferite măsuri. Greșelile introduse în viața copiilor ar trebui să se înlăture cu prietenie și iubire, și totdeauna să se țină seama de greșala proprie în ce privește neglijența datorințelor ca învățător religios. Nimeni nu este mai înțelept ca Dumnezeu, și de aceea nimenea să nu-și presupună că el va îndeplini acest lucru mai bine decât Capul Bisericii și decât cei doisprezece Apostoli, dăruiți nouă ca învățători și conducători. De aceea, noi nu trebuie să respectăm și să menținem așezămintele omenești, oricât de mari și impunătoare ar fi pretențiile lor. Măsura noastră este cuvântul lui Dumnezeu, și „dacă ei nu vorbesc după cuvântul acesta, o fac pentru că nu este lumină într'înși”, — pentru că nu sunt dela Dumnezeu. — Isaia 8 : 20.

ÎNCREDEREA COPILOR

Dacă încrederea copilului în părinte se bazează pe faptul că părintele este un membru al Preoțimii Regale, un copil al lui Dumnezeu, și că e-te în comunitate cu Dumnezeu prin rugăciune, fiind instruit de cuvântul său, încrederea copilului în părintele său va rămânea neclintită dealungul vieții sale; în scopul acesta trebuie ca spiritul iubirii și ferite sale daruri de blândețe, îndurare și răbdare să

pânească în casă, iar părinții să aibă înțelepciunea de sus, care este curată, împăciuitoare și plină de roade bune. În felul acesta toate problemele ce se pun în mintea tânără a copilului,—probleme religioase, morale, sociale și fizice, vor fi supuse, în chip firesc, părinților.

Aceste întrebări trebuiesc așteptate și provocate, dându-li-se răspunsurile potrivite vârstei copilului. Întrebările confidentiale niciodată n'ar trebui tratate cu ușurință, și nici să se facă abuz de încrederea copilului. Mulți părinți și-au pierdut încrederea copilului, tratând cu ușurință sentimentele sau secretele sale. Nu vrem să spunem că toate întrebările pot fi răspunse pe larg. Un răspuns în parte este câteodată foarte înțelept, și s'ar putea formula în felul acesta: „Îți voi explica această chestiune când vei avea treisprezece ani, când mintea ta pentru a înțelege acest lucru va fi destul de dezvoltată. Atunci vei putea să-mi faci această întrebare, până atunci alung-o din mintea ta“

Copilul bine educat, va înțelege imediat aceasta, știind că vorba părintelui său este adevărată, și că n'a fost rostită fără a fi bine chibzuită. Cuvântul Domnului: „Faceți ca ,da' să rămâie ,da' și când ziceți ,nu' să rămâie ,nu'“—ar putea scăpa pe părinți de multe năcazuri, ajutând mult la pacea și ordinea în cămin. Copilul ar trebui să învețe a asculta din frageda copilărie, fără a mai aștepta să i se repete porunca. Aceasta însă arată că părinții sunt conștienți de obligațiile și datorințele lor părintești, și sunt însuflețiți de dorința de a mulțumi toate cerințele înțelepte ale copiilor lor, atât cât permit împrejurările. Iubirea, înțelepciunea și dreptatea trebuie să lucreze în armonie, pentru ca puterea și autoritatea părinților să fie folositoare căminului.

PUTEREA DE SUGESTIE ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

Sunt puțini acei ce recunosc importanța voinței omenești în ce privește sănătatea și boala, bucuria și durerea, ascultarea și nesupunerea, binele și răul, adică orice cuvânt, faptă și gândire a voinței omenești. Iar voința copilului este foarte primitivă de impresii și sugestii la timpul când înțelegerea sa se deschide pentru lucrurile vieții, și se pun bazele caracterului. Sugestia este în legătură cu clădirea, hipnotismul, etc... Noi însă susținem numai sugestia care este adevărată, folositoare și întăritoare pentru voința

copilului, și în deplină armonie cu cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia este plină de tot felul de sugerări, care ne arată că gândurile și faptele egoiste și păcătoase nu sunt aprobate de Dumnezeu, și sunt spre păguba noastră; iar gândurile iubitoare, faptele și cuvintele bune, vor produce roade binecuvântate pentru noi și pentru alții, atât pentru viața prezentă cât și cea viitoare. E bine să fim atenți la felul cum Apostolul—după ce ne arată că păcatul cu voia cauzează a doua moarte—declară în chip sugestiv și deaceea folositor multora: „Dar noi nu suntem ai sfiei spre pieire, ci ai credinței spre dobândirea sufletului“. (Evrei 10: 39) Sugerările „Științei Creștine“ sunt însă false; aceasta zice: „Nu există păcat, nici boală, nici durere, nici moarte“. Dacă aceste sunt adevărate, atunci dela sine înțeles că nu există nici o mântuire, nici Mântuitor, nici restatornicire. Este o mare deosebire între aceste sugerări false și cele adevărate, arătate de cuvântul și trimișii Domnului. Sugerările adevărate ne vorbesc despre iubirea și îngrijirea lui Dumnezeu în Isus Christos, pentru restatornicirea tuturor cari de bună voie se vor supune așezămintelor lui Dumnezeu, stabilite în împărăția sa. Întrebuințarea acestor sugestii bune și adevărate în educația copiilor este secretul prin care părinții vor reuși să dea o creștere bună copiilor lor. Așa de pildă, mama care în fiecare dimineață își scoală copilul cu o voce veselă și blândă, îl sugestionează în chip fericit, mai ales dacă continuând a-l îmbrăca îi vorbește despre păsărelele de-afară, despre soarele care intră prin fereastră, îndemnând pe fiecare să se scoale pentru a învăța multe despre Dumnezeu și a fi folositori unii altora, etc...

Dacă afară în loc de soare este ploaie și vreme întunecată, va fi rău dacă și noi vom fi întunecați, și astfel vom sugera și altora aceste gânduri întunecate. În cazul acesta, mama ar trebui să anticipeze desamăgirea copilului, atrăgându-i atenția asupra folosului ploii, pe care Dumnezeu a trimis-o spre a liniști setea florilor, a arborilor și ierburilor, pentru a le înveseli și a le face să crească mai bine; cu această ocazie se poate arăta copiilor fericirea de-a avea o casă unde să ne adăpostim de ploaie. Apoi le poate vorbi în felul următor: „Micii mei copii trebuie să bage de seamă și să încunjure noroiul și băltoacele, ca să fie tot-

deauna curăți și să nu care noroiul în casă sau în școală. Porcilor le place noroiul și deaceea trebuie ținuti în grajd; dar nouă ne-a dat Dumnezeu minte și pricepere de a prețui ceea ce este frumos și curat. A ne întina, a ne murdări este permis numai atunci când trebuie să facem un lucru folositor; dar nimenea nu se murdărește dacă nu e de lipsă, și nici nu se pune la odihnă până când nu se spală și se curățește. A face ca porcii și ca celelalte animale, înseamnă a ne desonora pe noi și pe Creatorul nostru.

Nu e de lipsă să mai arătăm cât de folositoare vor fi aceste sugeriți nu numai copilului, ci și părintelui. Această metodă ar trebui folosită și la tratamentul unui copil bolnav. Niciodată nu trebuie să i se sugereze o durere oarecare, căci mintea sa se va acăța de această sugerare și astfel o va face și mai mare. Tot astfel durerile nu trebuie să fie un subiect de conversație—mai ales la masă, când totul trebuie să fie plin de voe bună și bucurie. Calea cea bună trebuie sugerată din vreme și repetată adeseori: „Copilașul meu se simte bine în dimineața aceasta? Iubește el pe tatăl, pe mama și pe frații săi? Îți este foame, și vrei să iai un dejun gustos? Nu trebuie să uiți că azi n'ai voe să mănânci castraveți și nici fructe necoapte, fiindcă ele îți produc dureri de stomac. Iar astăzi la prânz, când se vor servi bucatele nepermise, tu vei zice: nu, mulțumesc! și în schimb eu îți voi da ceva pregătit special pentru tine. Așa vei rămânea sănătos și te vei face tare, după cum dorește Dumnezeu și părinții“.

Aceasta va fi o lecție bună pentru stăpânirea de sine, iar tatăl și mama vor fi fericiți văzând că micuțul lor învață această mare lecție, atât de trebuincioasă în viață. Dumnezeu dorește ca toți creștinii să practice tăgăduirea și stăpânirea de sine, și chiar cei lumești recunosc că cel ce este robul poftelor sale, este o făptură slabă și neputincioasă. Cât de mult apreciază Dumnezeu stăpânirea de sine, se vede lămurit din următoarea declarație: „Cel ce știe a stăpâni sufletul său, este mai mare decât cel ce ia o cetate“. —Prov. 16: 32.

În chestiunile morale, sugestia este tot atât de puternică pentru rău ca și pentru bine. „Să facem răul“ este un îndemn puternic pentru faptele rele; „să facem binele“ este un îndemn puternic pentru faptele bune. Deaceea, răul și

binele, adevărul și minciuna, ar trebui pomenite copiilor în fiecare zi, arătându-se adevărata măreție a faptelor bune, adevărate și nobile, cari sunt aprobate nu numai de Domnul și Creatorul nostru, ci de toți oamenii buni și nobili, pe care ar trebui să-i urmărim în toate faptele noastre. Astfel mintea copilărească, învățată din vreme să admire și să prețuiască ceea ce este nobil și adevărat, se va împotrivi la toate faptele josnice și rele. Și chiar dacă nu va fi sfințit prin adevăr, și nu va fi conceput și uns de spiritul sfânt, el va avea totuși o temelie bună pentru un om nobil. Iar dacă va fi conceput și uns de spiritul sfânt, el va avea mulți sorți de izbândă în serviciul Domnului, atât în viața prezentă cât și în cea viitoare.

În cazul când copilul este neascultător, și trebuie muștrat și corectat, acest lucru trebuie să fie făcut cu simpatie și încredere în intențiile sale bune. „Știu că mica mea copilă, pe care o iubesc atât de mult și pe care caut s'o fac fericită, crescând-o după voința Domnului, nu m'a supărat cu voia. Sunt sigură că această nesupunere este cauzată de pilda altora, și de faptul că nu și-a exercitat destul voința, urmând sfatul mamei. De astădată te voiu ierta și nu te voiu pedepsi, decât te voiu lipsi de sărutul meu în astă seară, ca să te fac să fii minte lucrul acesta. Sunt sigură că altădată vei avea mai multă voință, și vei face așa cum te învăț eu! Nu-i așa?” Când se întâmplă iarăși o nesupunere, chestiunea trebuie tratată mai serios, fără însă a întreba cari sunt dorințele și intențiile adevărate ale copilului. „Sunt atât de năcăjită că mica mea fetiță a greșit iară. Nu mă îndoiesc de bunele tale intenții, îmi pare însă rău că tu nu-ți întrebuințezi voința așa cum a-i putea-o face, și cum sper c'o vei face în viitor. Acuma însă trebuie să te pedepsesc, draga mea, căci tot viitorul tău este în pericol, dacă nu ști să te împotrivești ispitei, și vei greși poate și în cele mai importante lucruri ale vieții. Am însă încrederea că iubirea și sfaturile mele vor da roade. Amintește-ți copilă mea, că însăși greșelile noastre ne pot fi folositoare, dacă ne străduim a face binele cu toată voința noastră. Din aceste învățăm a ne feri tocmai în ceea ce știm că suntem slabi. Să ne plecăm acum înaintea lui Dumnezeu și să-i cerem binecuvântarea ca aceasta să fie o lecție folositoare și să te ajute a avea o putare mai potrivită înaintea sa, atunci când ispita se va ivi iară în calea ta“.

Toate aceste sugerări trebuie să fie seamă de Domnul. „Temerea de Dumnezeu, este începutul înțelepciunii“. În toate odăile casei ar trebui să fie texte Scripturale, cari în continuu să amintească părinților, copiilor și prietenilor că în aceasta casă numai voința Domnului este recunoscută, că Domnul la cunoaștință de toate faptele noastre, și că Dumnezeu este „pentru noi“—pentru unii săi, și pentru toți cari caută dreptatea cu umilință.

COPIII NOȘTRI ÎN MARE STRĂMTORARE

Acei membri ai Noului Creștinism, cari sunt convinși că noi ne aflăm în epoca „secerișului“, că grâul se strânge acum în grânar, și că nu va trece multă vreme până când marea strămtorare va cuprinde lumea întreagă și în deoseb pe creștinii nominali—acești membri se ocupă foarte mult de copiii lor și au o mare dorință de a-i îngriji cu toate cele trebuincioase pentru acest timp de mare strămtorare. Având în vedere faptul arătat de Sf. Scriptură, și anume, că strămtorarea va cuprinde toate clasele și toate instituțiile prezente, financiare, sociale și politice, nu ne putem aștepta ca copiii făpturii noi să fie scutiți de aceste strămtorări. Când va veni vremea ca oamenii să-și arunce aurul și argintul pe stradă (Ezek. 7: 19; Zef. 1: 18), atunci toate acestea nu vor avea nici un preț și nu vor putea apăra și nici îngriji pe nimenea cu cele trebuincioase vieții. Dacă însă credem că la țară totuși am putea câștiga barem hrană, Sf. Scriptură declară, că disperarea din acele zile va cuprinde atât satele cât și orașele: „Nici cel ce ieșea, nici cel ce intra, nu avea pace de neamic; ci am rânduit pe toți oamenii unii asupra altora“.—Zaharia 8: 10.

Există totuși o făgăduință ce se poate aplica acestui timp de mare strămtorare pentru toți aceia cari sunt umiliți și iubitori de dreptate. Această clasă ar trebui să cuprindă pe toți copiii maturi ai celor consacrați, cari au învățat așezăminte Domnului după cum sunt arătate în cuvântul său. Iată făgăduința: „Căutați pe Iehova, toți săracii pământului voi cați împliniți legea sa! Căutați dreptatea, căutați umilința! Poate veți rămânea ascunși în ziua mâniei lui Iehova“.—Zefania 2: 3.

Parinților creștini le pare rău când sunt obligați să-și părăsească pe iubii lor, deși au deplină încredere că ime-

diat ce vor trece vălul vor fi împreună cu Domnul și cu sfinții săi, și se vor împărtăși de puterea și mărirea sa. Astfel de grijiuri îi îndeamnă să rămână cu iubiții lor, ca și mai departe să le poată da sfaturi și ajutor. Unii ca aceștia ar trebui să cugete, că după ce toate și le-au consacrat Domnului, Domnul se va și îngriji de toate ce stau în legătură cu viața acestui pământ. Pe măsură însă ce vor cunoaște mai bine lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii dumnezeiești, și vor ști că marea operă de mântuire se va întinde asupra fiecărui membru din neamul lui Adam, ei vor avea o mai mare încredere în Domnul cu privire la scumpii lor. Apoi ar trebui să-și mai amintească, că chiar și dincolo de vâl se vor putea îngriji de interesele iubiților lor, călăuzindu-i în toate afacerile prin înțelepciunea dumnezească, pe care atunci o vor avea în deplină măsură.

Care este însă cea mai bună îngrijire pe care Noua Creațiune o poate da copiilor săi trupești? Răspundem că cea mai bună îngrijire este educația potrivită și la timp, care constă din școala primară și o învățătură deosebită și temeinică în lucrurile lui Dumnezeu, adică respectul față de Dumnezeu și cuvântul său, credința în făgăduințele sale și cultivarea însușirilor arătate de Sf. Scriptură ca voința divină. Astfel de copii, când sunt lăsați fără cel mai mic bun pământesc, sunt totuși bogați, pentru că ei au în capul și sufletul lor un fel de bogăție pe care nici moliiile, nici rugina și nici anarhia n'o pot distruge. Ei vor fi bogați în Dumnezeu, dupăcum zice Apostolul: „Ținerea de Dumnezeu cu indestulare este un mare câștig”. Străduindu-se prin darul lui Dumnezeu, a pregăti și educa pe copiii lor în felul acesta—atât pentru viața de astăzi cât și pentru cea viitoare—noile fapte se pot simți libere de orice grijă în ceea ce privește interesele lor temporale, amintindu-și că Dumnezeu, care până acuma le-a ajutat, este în stare și voios a se îngriji în orice împrejurare de cei ce-l iubesc și se încred într'insul.

PETRECKERILE CUVENITE

Veselia și glumele sunt elemente ale firii noastre omenești. Acestea însă adeseori sunt cultivate peste măsură, rapind timpul trebuincios pentru lucrurile serioase și folositoare. Pentru copiii mici este o mare pagubă a-i face într-una să rădă, deoarece aceasta strică mulțumirea și face

pe copil să plângă, dacă nu este în continuu întreținut cu glume. Acest obicei continuă în tot timpul copilăriei, când copilul ar trebui să-și petreacă timpul cercetând lucrurile care sunt de folos în viață, cerând explicații părinților sau cărților. Dorința de petreceri, cultivată prin glume, duce la râvna de teatru, etc. Membri creațiunii noi ar trebui să-și crească copiii pentru a fi actori în marea dramă a vieții, cântând a îndeplini pe scena lumii faptele ce le sunt îngăduite de împrejurări și talentele lor.

CĂSĂTORIA COPIILOR NOULUI CREAȚIUNI

Am arătat deja părerea Apostolului în ceea ce privește căsătoria Noului Creațiuni. Totuși acest sfat nu este aplicabil copiilor lor neconsacrați, căci nu lor le spune că cei ce se căsătoresc fac bine și cei ce nu se căsătoresc fac și mai bine. Iată ce le spune lor Apostolul: „Deci hotărâsc ca văduve mai tinere (ale comunității, nu însă ale Bisericii, credincioși ce nu sunt consacrați sau sfinți) să se mărite, să nască copii, să fie stăpâne de casa lor, să nu dea împotrivitorului niciun cuvânt de înfruntare” — 1 Tim. 5: 14.

Credem că mulți membri ai noului făpturi comit greșeli serioase, deși nu intenționate, față de acest îndemn. Ei își dau seama că în cele mai multe cazuri, căsătoria nu aduce ca sine numai o mare răspundere, ci și o mare desamăgire și dureri sufletești. Dacă însă fiii și fiicele lor au ajuns la vârsta căsătoriei și nu s’au unit din inimă cu Isus Christos, înseamnă că nu sunt în stare a vedea înțelepciunea conținută în sfatul Apostolului, dată numai Noului Făpturi — că este mai bine să te căsătorești decât să „arzi” de dorințe nestăpânite.

Să ne amintim că Dumnezeu a prevăzut căsătoria pentru bărbatul și femeia naturală — Adam și Eva — înainte de a intra păcatul în lume; și deși se abuzează câteodată de legătura conjugală, aceeași nu este vina căsătoriei, ci a abuzului. „De cinstite să fie căsătoria și patul curat; căci pe desfrânați și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu”. — Evrei 13: 4.

Este cu totul natural ca copiii maturi să nu fie înclinați a asculta sfatul în această privință nici chiar a celor mai buni părinți. Dacă copiii nu ascultă sfatul prin care sunt îndemnați să se consacre Domnului, ci doresc să învețe lecția vieții prin experiența proprie, atunci este bine să în-

ceapă cât mai de vreme. Multe din lecțiile vieții pot fi învățate mai bine în viața căsătorită; și din această cauză e bine ca tinerii căsătoriți să-și stabilească un cămin propriu, deosebit de părinți. Astfel ei vor învăța mai curând a aprecia independența, răbdarea, cooperarea, îndurarea, etc.

Prin ceea ce Domnul arată ca „nevoia de acum” (I Corinteni 7:26)—noi favorizăm ideea căsătoriei de timpuriu: bărbatul de douăzeci și unu de ani și fata de optsprezece ani, deoarece aceasta ni se pare mai potrivită decât căsătoria la o vârstă mai înaintată, când obișnuința în gândire și faptă a fost fixată definitiv. Părechea căsătorită ar trebui să se obișnuiască laolaltă, și deaceia este de trebuință o înădieră a caracterului, mai ales din partea femeii, care n’ar trebui să ia în căsătorie decât pe acela pe care-l poate respecta și căruia i se poate supune. Să nu uităm apoi experiențele folositoare, câștigate de orice părinte prin încercarea de a-și educa și îngriji copiii. Aceste învățături îi pot atrage către Tatăl ceresc mai curând decât altceva și acesta este un lucru pe care noua creatură trebuie să-l dorească mai presus de toate pentru copiii săi.

Părinții înțelepți nu vor încerca a împiedeca dorința firească a copiilor lor de a se căsători, ci din contră îi vor ajuta a se întovărăși cum se cuvine. Totuși, în astfel de împrejurări, părintele inteligent nu trebuie să uite că cei căsătoriți trebuie să fie în aceeași situație, adică necredincios cu necredincioasă, îndreptățit cu îndreptățită, consacrat cu consacrată—după cum am mai arătat în capitolul precedent. Cu alte cuvinte, dacă fiii și fiicele lor sunt neconsacrați, părinții nu trebuie să se străduiască a-i împreuna cu cei consacrați, cu membri Noului Făpturi, cari trebuie să se căsătorească „numai în Domnul”. Ei trebuie să-și dea seama, că o astfel de unire, între naturi diferite, poate fi spre paguba ambelor părți, și în tot cazul este contrară cu sfatul Domnului ca poporul său să se căsătorească „numai în Domnul”.

CÂTEVA REGULI SANITARE

E bine ca părinții să-și amintească, că, după cum curățenia trupului ajută copiilor să-și păstreze inima curată, totuși și sănătatea trupei ajută la păstrarea unei minți sănătoase. Fiecare făptură nouă, având „spiritul minții sănătoase”, ar trebui să-și călăuzească copiii în așa fel încât

să le poată păstra o deplină sănătate trupească. Aer și apă curată, hrană și exerciții curate, atât mintale cât și fizice, sunt baza celei mai bune întrebuințări a însușirilor pe care le-am primit dela părinți și le-am transmis copiilor noștri.

Orice părinte ar trebui să știe că aerul stricat nu e tot una cu aerul curat, deaceea ar trebui ca odăile să fie aerisate cât se poate mai des. Tot astfel ar trebui să știe că un copil mai slăbuț nu trebuie lăsat să stea afară nici dimineața prea de vreme și nici seara prea târziu, fiindcă în timpul acesta atmosfera este prea umedă. Apoi ar trebui să vegheze ca toate lucrurile de bucătărie să fie curate, obligând pe fiecare să păstreze cu îngrijire această curățenie. Apoi ar trebui să caute ca fiecare copil să fie ocupat după puterea și vârsta sa, iar această ocupație să fie atât trupească cât și spirituală. Materialul de citire și studiu, cât și exercitiul trupesc, ar trebui să fie supravegheate de aproape și schimbate din timp în timp; aceasta ajută la dezvoltarea diferitelor însușiri spirituale și trupesti. Copilul ar trebui să-și dea seama că îngrijirea părintească se face din iubire și pentru binele său viitor, conform orânduirii dumnezeiești.

Puțini oameni înțeleg proprietățile diferitelor alimente, și aceasta este cauza multor boli, mintale și fizice. Fiecare părinte ar trebui să știe că hrana se împarte în trei clase, și anume:

1. Acele alimente cari conțin mult azot și se transformă în carne, mușchi, etc., și din care fac parte: carnea, pește, ouăle, linte, fasolea. Un sfert de kgr. în mijlociu la zi din aceste alimente, formează o hrană îndestulătoare pentru un adult; pentru copii porția va fi redusă după vârstă. Aceste alimente sunt dăunătoare când se gătesc prea mult.

2. Alimentele compuse în mare parte din amidon și zahăr, cari înlocuiesc energia nervoasă și ne dau vigoare, activitate, căldură. Din acestea fac parte grâul, cartoful, orezul—și diferitele lor produse: pâinea, pesmeți, prăjiturile, etc. Acestea trebuiesc bine coapte și pregătite pentru a fi mai nutritive și ușor de mistuit. În această epocă a mașinării, se consumă mai multă putere nervoasă decât musculară, și deaceea ar trebui să ne hrănim mai mult cu acest fel de alimente, decât cu cele citate în prima categorie.

3. În această categorie intră fructele și legumele, cari, compuse mai ales din apă, sunt bogate în săruri bio-chimice, și deaceea sunt de mare preț. Aceste săruri, conținând potasiu, folosesc la formarea oaselor, hrănesc nervii, ajută la curățirea intestinelor, și a. m. d. Unele dintre acestea, cum sunt dovleacul, sfecla, au și o putere nutritivă, în proporție cu dulceața lor, iar unele aciduri puternice, subțiază și purifică sângele. Din acestea fac parte strugurii, merele acre, lămâile, portocalele și altele. Iar în ceea ce privește lichidul — laptele, supa, fructele apoase, și chiar apa, fiecare dintre noi trebuie să consume cel puțin două kgr. și jumătate zilnic, iar copiii în proporție cu vârsta lor. Cea mai mare parte dintre oameni consumă prea puțină apă și legume. Mai departe trebuie să amintim că anumite alimente ce conțin amidon, conțin și elemente azotice, așa că din motive de economie sau dietă, s'ar putea orândui o hrană vegetală, care cu puține cheltuieli ar hrăni bine o familie, dându-i energie și vigoare.

Dacă nu potrivim aceste alimente, suntem expuși bolilor. Mâncând o hrană prea abundentă, sângele se îngroașă, cauzând eczeme sau gută, migremă, etc. Iar hrana neîndestulătoare produce slăbiciune, nervositate. Copiii ar trebui îndemnați să fie atenți asupra sănătății, și la masă să se poarte în așa fel, ca dela început să poată încunjura boala. Asta înseamnă a ține o măsură adevărată la mâncare. Dar fiindcă nu toți copiii înțeleg aceasta, deaceea părinții, cari prin darul Domnului au primit „spiritul minții sănătoase”, ar trebui să orânduiască și să varieze hrana lor în așa fel, încât cei ce se împărtășesc de dânsa, să nu aibă lipsă de o grijă specială în această privință.

Dând aceste sfaturi, nici prin minte nu ne trece a îndepărta mintea Noului Creațiuni dela hrana spirituală, îndreptând-o asupra sănătății trupesti, și asupra întrebării „ce să mâncăm”, „ce să bem?”, lucru de care se ocupă păgânii. Dar în timp ce mintea și conversația noastră se adresează în chip special lucrurilor spirituale, este totuși datoria noastră să ne folosim de toată judecata sănătoasă pentru a îngriji de copiii ce ne-au fost dați în pază de către Proviđența divină.

Încă un cuvânt la această chestiune a alimentării. Căi și vitele în general se pare că mănâncă fără socoteală, fie bun

sau rău; iar unii oameni fac la fel. La fiecare masă se găsește ceva care să cauzeze sentimente plăcute sau neplăcute: iubire, bucurie, pace, speranță, etc., sau întristare, ură, ceartă, etc. Este recunoscut că dispoziția mintală are o influență puternică asupra digestiei. Prin o oarecare alchimie, necunoscută nouă, afățarea nervoasă împiedecă digestia în timp ce o dispoziție veselă și mulțumită, reacționează în înțeles contrar. Noua creatură își poate menține pacea lui Dumnezeu chiar și în împrejurări nefavorabile; ceilalți însă nu pot. Deaceia capul responsabil al familiei este dator să vegheze ca în casă să fie pace, căutând a menține conversația la masă numai asupra subiectelor plăcute și folositoare, dacă nu religioase.

Dacă grija sănătății copiilor cât și a noastră, am îndreptat-o Domnului, ar trebui să fim convinși că toate mijloacele și binecuvântările ce le primim dela dănsul, le întrebuițăm în chipul cel mai înțelept posibil. Atunci, și numai atunci putem fi siguri că toate lucrurile lucrează spre binele nostru.

CAPITOLUL XIV

DIVERSE DATORINȚE PĂMÂNTEȘTI ALE NOUII CREAȚIUNI

„Purtați grijă de cele bune, înaintea tuturor oamenilor”. — „Nu fiți datori nimănui”. — „Împrumutați fără a mai spera că veți căpăta înapoi”. — „Poftiți creștină”. — „Nu te gândi la ziua de mâine”. — „Ținta mea este Christos, și numai Christos”. — „Este mai ușor pentru o câmilă să treacă prin urechea acului decât pentru un avut să intre în împărăția cerurilor”. — „Asigurare”. — „Organizații pentru folosul reciproc, etc.”. — „Amestec conștient”. — „Binecuvântând pe Dumnezeu, și blăstâmând pe oameni”. — „Datoriile sociale”. — „Cinstiți pe toți oamenii”. — „Noua făptură și reformele morale”. — „Îmbrăcămintea scumpă”. — „Să așteptăm podoaba „gloriei, onoarei și nemuririi”.

PURTAȚI grijă de cele bune, înaintea tuturor oamenilor”. — Romani 12: 17.

În timp ce noile făpturi sunt arătate ca moarte față de lume, și vii față de Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos, asta privește în întregime numai speranțele, străduințele și dorințele minții celei noi. Până când mintea nouă este obligată a se manifesta prin trupul omenesc, așteptând noul trup la prima înviere, această minte trebuie să-și recunoască răspunderea față de concetățeni și față de lume. Și dupăcum din zi în zi ea se înțește, totașa îi sporesc și răspunderile față de familia omenească și față de „casa credinții”.

Fiecare om ar trebui să recunoască cerințele dreptății în afacerile sale cu semenii săi; dar noua făptură trebuie să fie și mai zeloasă în practicarea acestor cerințe, deoarece ea a primit aceste instrucțiuni în școala lui Christos, din legea divină. Este oare drept și la loc ca toți oamenii să poarte grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor? Desigur că da; și din această cauză, răspunderea făpturii noi, în această direcție, este cu mult mai mare decât a celorlalți oameni. Dacă dela ceilalți oameni se așteaptă ca ei să fie drepți, onorabili, sinceri și nobili, cu atât mai mult se cu-

vine ca noua făptură să se străduiască a practica aceste însușiri în gând, vorbe și fapte, cât se poate mai aproape de măsura cerințelor dumnezeiești.

„Nu datorim nimănui cu nimic, decât numai cu a vă iubi unii pe alții”, zice Apostolul. (Rom. 13:8) Ar fi bine dacă toată lumea ar cunoaște această regulă, urmând-o de aproape; și noi știm că lumea va fi odată silită să facă acest lucru: în împărăția de o mie de ani. Dar pentru Noua Creațiune această poruncă există de acum; chiar dacă ceilalți oameni n'o urmează, ea trebuie să i se supună. Chiar și casei servilor, Israelului trupesc, Dumnezeu i-a poruncit să împrumute multe popoare, dară ei să nu se împrumute. (5 Moise 15:6) Acest principiu ar trebui urmat de orice persoană cu judecată, deoarece face parte din înțelepciunea lui Dumnezeu—înțelepciune pe care toată lumea ar trebui s'o urmeze; dar numărul acelor care se străduiesc a o urma, este foarte mic.

Cu alte cuvinte, fiecare membru al noului creațiune, în ce privește bunurile pământești, ar trebui să trăiască în conformitate cu mijloacele sale. Chiar dacă nu câștigă mai mult decât 50 de lei la zi, în nici un caz n'ar trebui să se gândească a cheltui mai mult decât atât, până când nu se va putea bucura de o situație mai bună. După ce s'a consacrat cu totul Domnului, el ar trebui să fie pe deplin convins, că îngrijirea lui Dumnezeu planează asupra sa, pentru ca toate bunurile ce le-a primit dela Dumnezeu, să le întrebuințeze după cea mai bună pricepere a sa, și apoi să creadă, că prin aceste daruri, câteodată mai multe, atâtăta mai puține, Dumnezeu vrea să-i facă cel mai mare bine posibil. De aceea, el ar trebui să fie mulțumit, oricât de greu i-ar fi, așteptând cu răbdare până când Domnul, prin iubirea și înțelepciunea sa, va vedea de bine să-i ușureze situația. Iar dacă venitul său este mare, el și atunci ar trebui să fie moderat în folosirea bunurilor câștigate. „Moderația voastră să fie cunoscută de toți oamenii”. (Traducerea lui Karoli) Economia face parte din însușirile prevăzute de orânduirea dumnezească. Domnul și Apostolii săi ne-au dat cea mai bună pildă în această privință, atunci când a săturat cinci mii de oameni, și a poruncit să se strângă fărâmurile, când el avea puterea, din nimica, să creeze hrană pentru o mulțime de oameni.—Ioan 6:10-13.

Oricât de puține ar fi mijloacele ce le avem la dispoziție, cheltuielile trebuie să fie împărțite în așa fel, încât să nu înghiță tot venitul nostru; o parte a acestui venit trebuie păstrat pentru trebuințele noastre viitoare, sau pentru a le oferi ca jertfă de mulțumire Domnului, sau, după cum spune Apostolul, ca să le putem dăruia aceluia care au și mai mare lipsă decât noi. Să ne amintim că încrederea în Domnul cuprinde în sine mulțumirea, iar aceasta înseamnă pacea sufletească. În astfel de împrejurări pâine și apă, sau cartofi cu sare, vor avea un gust mai bun și vor da rezultate mai fericite decât o hrană bogată, consumată în altfel de spirit. Mulțumirea și încrederea cuprinde în sine totdeauna și recunoștința, și deaceia, copilul lui Dumnezeu, care trăiește chiar în cea mai modestă stare, ar trebui să fie plin de recunoștință față de Dumnezeu, dătătorul tuturor darurilor bune, bizuindu-se pe înțelepciunea sa în toate împrejurările vieții.

Îndemnul: „nu datoriți nimănui cu nimic, decât numai cu a vă iubi unii pe alții”—înseamnă că, atunci când am călcat această poruncă, să căutăm prin toate mijloacele posibile a plăti datoriile noastre. Totuși, dacă acestea datorii au fost contractate pentru afaceri, creditorii știind oare cum că există un risc, și totuși l-au acceptat, pentru a putea avea beneficiile sale, datoriile fiind cauzate de pierderi în afaceri, nu este nici un păcat ca noua făptură să se folosească de prevederile legii asupra falimentului, care prevede că o datorie este anulată după cinci ani, dacă nu este reînviată de lege sau de o făgăduință personală.

Iertarea datoriilor era prevăzută și în legea lui Dumnezeu; ea se făcea la șapte ani și în anul iubileu. Lumea a recunoscut înțelepciunea acestei orânduirii dumnezeiești, și multe națiuni le-au adoptat pentru legile lor civile. Noile creaturi, folosindu-se de aceste orânduirii pământești, în armonie cu voința divină, pot fi liniștite în ce privește asemenea datorii. Dacă prin îndurarea lui Dumnezeu vor ajunge la o stare mai bună, fără îndoială că legea de aur îi va îndemna să-și plătească toate datoriile, fără a ține seama că acestea au fost anulate prin lege.

Totuși, dacă nu este vorba de o datorie de afaceri, ci de o obligație prietenească, sau de un împrumut sau credit de la care prietenul nu aștepta și nici n'a primit vreun câștig,

atunci cazul este cu totul diferit. O astfel de datorie rămâne valabilă toată viața. Însă, dupăcum am mai arătat, după ce am devenit membri ai noului creștin, fiind călăuziți de Spiritul sfânt și cuvântul său, Sf. Scriptură, nici unul dintre noi nu ar trebui să mai devie dator, ci trebuie să caute a trăi în limita venitului său. Îndemnul de a „nu datori nimănui cu nimic“, nu se aplică și asupra trebuinței noastre de a face câteodată o ipotecă asupra unei proprietăți, pentru o sumă mai mică decât cea adevărată. Asta nu înseamnă a împrumuta în înțelesul oprit, ci înseamnă numai o vânzare temporară a unei părți din proprietate, până vom avea puțința de a o răscumpăra.

Văduvele și orfanii nu sunt responsabili pentru datoriile fostului cap de familie, nici față de legea dumnezească și nici față de cea omenească. Marfa vândută unui soț sau tată, este vândută pe baza propriei sale răspunderi, iar alții nu pot fi răspunzători pentru datoriile sale. Creditorii aveau un drept asupra averii sale (afară de partea rezervată familiei de către lege); dar prin moartea sa, acest drept cade, afară de cazul când un membru al familiei ia asupra sa toate obligațiunile. Amintim acest lucru, pentru că am auzit de cazuri când biata văduvă și copiii ei orfani, s'au simțit obligați de legea divină, dacă nu de cea omenească, să plătească datoriile unui soț și tată, suferind mizerie din cauza acestor străduințe, mulți ani de-a rândul.

Sfatul Domnului pentru poporul său, este cât se poate de lămurit. Dacă frații lor sunt în lipsă, ei trebuie să facă binele, împrumutându-i, fără a spera în schimb la un câștig oarecare, sau favoruri similare. Îndemnul de a împrumuta unui frate trebuie să-l înțelegem împreună cu celalalt sfat, de a nu face datorii; asta înseamnă că fratele care se împrumută are mijloace și va fi în stare să plătească datoria, dar acum se află într-o lipsă temporară și ne dă o garanție oarecare pentru datoria sa. Un astfel de împrumut nu trebuie să producă nici o dobândă, căci este numai un ajutor, o expresie a iubirii frățești.

Dacă fratele se află într-o situație în care să nu poată plăti datoria și nici să dea vreo garanție, atunci trebuie să i se facă un dar în bani, cât ar fi cu puțință și cât ar cere trebuințele sale. Chiar dacă mai târziu situația sa se va schimba în așa fel, încât să poată ușor înapoia darul, fra-

tele creditor trebuie să-i spuie: „Nu mă voi simți mulțumit de voi lua înapoi darul; deaceia te rog să-l treci asupra altuia care poate se afla în lipsă, acum sau pe viitor“.

Chestiunea să schimbe însă, dacă frațele, sau oricare altă persoană, dorește să împrumute bani pentru a-și mări afacerile, cu scopul de-a câștiga pe urma lor. A lua dobândă într'un astfel de caz, nu mai înseamnă „camătă“ în înțelesul obișnuit, ci este în armonie cu cuvintele Domnului din parabola sa: „Trebuia ca tu să fi pus argintul meu la schimbători, și venind eu aș fi luat cu dobândă ce este al meu“.—Matei 25: 27.

În deplină armonie cu aceste porunci, mai găsim una, care poate fi luată în seamă nu numai de noua creațiune, ci de toată omenirea, adică: „Lipsit de minte este cel ce dă mâna, cel ce cheazăște pentru aproapele său“. (Prov. 17: 18) Conformându-ne acestei sugerări, garanțiile și cheazășite pentru alții ar dispărea, și ar fi înțelept ca toți din poporul Domnului să urmeze sfatul său. Chiar în cel mai urgent caz, când este absolută trebuința a da cheazășie pentru un frate, să băgăm de seamă ca suma pentru care garantăm să nu întrecă suma pe care am voi s'o împrumutăm fratelui, sau chiar să i-o dăruim—altfel niciodată nu trebuie să riscăm propria noastră afacere, sau sărăcia familiei noastre.—Vezi Prov. 22: 26; 11: 15; 6: 1-5.

Într-o altă apoi un fel de împrumut care privește lucrurile mici ca săpun, sare, zahăr, unelte, etc.—Noile făpturi, având spiritul minții sănătoase, trebuie să disprețuiască astfel de plictiseli, regulându-și afacerile în așa fel, încât să nu împrumute decât în cazuri foarte rare și urgente, atunci când este vorba de o boală, etc. Sfinții Domnului trebuie să fie hotărâți a nu obosi pe semenii lor, și dacă, de pildă, au rămas fără unt la masă, să se lipsească mai bine de unt, decât să obosească pe vecini, arătând prin aceasta o pildă rea.

Acei ce urmează aceste sfaturi, se vor simți de sigur plictisiți, dacă întruna vor fi conturbați de acestea cereri neînsemnate. Totuși, poporul Domnului să se facă cunoscut în această direcție—întodeauna dispuși a împrumuta de bunăvoie, având dorința de a servi—și încunjurând totdeauna a se împrumuta. De sigur că astfel de oameni vor fi socotiți „vecini buni“ chiar dacă vor trece drept „oameni

ciudați" în ceea ce privește devotamentul lor față de Domnul și cuvântul său. Este adevărat că se poate întâmpla ca articolul împrumutat să nu fie totdeauna înapoiat, mai ales când e vorba de vreun aliment. Dacă împrejurările ne îngăduie, este mai bine să nu pretindem înapoierea articolului împrumutat. Trebuie să considerăm aceasta ca un privilegiu fericit de a sacrifica josnicile interese pământești, ca prin aceasta să obținem o mai mare influență morală și spirituală asupra vecinilor noștri.

Considerând acest subiect, am putea arăta și un altul care este în strânsă legătură cu acesta, adică obiceiul unora de a-și lua libertatea să vie mereu în vizită la prietenii lor—împrumutând astfel timpul vecinului. Ospitalitatea face parte din spiritul generos al iubirii, și toți din poporul Domnului ar trebui să cultive această dispoziție, ca un lucru bineplăcut Domnului, și care va ajuta foarte mult la creșterea lor spirituală. Ospitalitatea nu înseamnă însă o cheltuială mai presus de mijloacele noastre, ci înseamnă numai bunăvoința de a împărți cu musafirul cele ce avem.

Să considerăm însă cealaltă parte a chestiunii. Consecrații Domnului niciodată n'ar trebui să fie intruși. Ei trebuie să fie siguri de invitație, înainte de a primi ospitalitatea pentru o masă sau pentru o noapte. În privința aceasta Domnul ne-a dat cea mai frumoasă pildă, când mergea cu cei doi ucenici spre Emaus! Dorința sa era ca să se ducă la casa lor și să cineze împreună cu ei, ca să-i poată binecuvânta. Totuși, când ajunseră la casa lor, Isus „făcu ca și când ar fi vrut să meargă mai departe", și așteptă până ce ei îl poftiră, ba chiar stăruiră să rămâie la ei. Asta nu constituie o înșelăciune și Domnul nostru n'ar fi rămas la dânsi, dacă nu l-ar fi rugat să rămâie; tot astfel nici noi nu trebuie să rămânem decât acolo unde suntem poftiți, în orice împrejurare ne-am afla.

Idea unora că au dreptul să locuiască, să se impue rudelor, naturale sau spirituale, este o mare greșală. Acest drept nu există. Avem dreptul să dăm și să fim generoși, însă nu suntem autorizați a cere, sau a pretinde astfel de lucruri dela alții. Ei au dreptul să ne dea sau să ne refuze ceea ce le aparține lor. Gazda are deplină dreptate să spuie unui vizitator, care are astfel de păreri greșite:— „Trebuie să-ți spun că nu este potrivit, ... că nu te pot pri-

mi pentru mai mult de X zile". Se mai poate găsi și o altă formă pentru a spune unor astfel de oameni, că nu pot rămânea decât până la o anumită dată, sau invitându-i pentru o masă, o zi, sau o săptămână, dupăcum este cazul. O astfel de atitudine se pare de trebuință în interesul casei, a veniturilor familiare, pentru slujba Domnului, etc.; apoi mai este folositor și pentru marele număr de oameni cari au păreri nesănătoase în această direcție. Totuși nu trebuie să vorbim acestor oameni cu răutate. Trebuie să fim generoși și buni față de dâni, hotărându-ne a încunajura cu atât mai mult această cale condamnabilă.

„NU VĂ ÎNGRIJIȚI PENTRU ZIUA DE MÂINE".—MATEI 6:34.

Această declarație a Domnului, cât și cealaltă: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molie și rugină le strică, și unde furii le desgroapă și le fură,—ci adunați-vă comori în cer",—au fost greșit înțelese de mulți dintre serioșii și binevoitorii săi urmași. Mulți au crezut că prin aceasta Domnul a voit să spună că ar trebui să trăiască „dela mână la gură", fără a ține seamă de viitor. Din contră, vedem că Tatăl ceresc nu ne-a dat o astfel de pildă; căci el se îngrijește mereu de noi, orânduind anolimpurile, cerealele, legumele, fructele, etc. Mai vedem că Domnul dorește ca și noi să recunoaștem aceleași principii, orânduind natura în așa fel încât noi trebuie să semănăm dacă vrem să avem hrană, și să țesem pentru a avea îmbrăcăminte, pregătind dinainte oleiul care va lumina noaptea. Acelaș principiu se poate aplica în toate afacerile vieții, și trebuie să respingem gândul că Domnul nostru Isus Christos intenționa să contrazică această orânduire divină a naturii.

Atunci, ce-a cugetat Domnul nostru? Răspundem că în textul original el glăsuiește astfel: „Nu vă îngrijiți pentru mâine; căci ziua de mâine va îngriji dela sine; destul este zilei răutatea ei". Poporul Domnului nu trebuie să aibă frică de viitor. Ei nu trebuie să fie „leneși în afaceri, ci trebuie să aibe un spirit credincios, slujind Domnului". Semănând și lucrând, ei trebuie să recunoască prin credință că toate afacerile lor sunt supuse supravegherii divine, și că Dumnezeu a făgăduit că toate lucrurile vor lucra spre binele acelor care îl iubesc. Ei ar trebui să creadă în așa fel făgăduințele prețioase ale îngrijirii dumnezeiești, încât inima lor să fie liberă de orice frică.

Trebue să facem o mare deosebire între lipsa de grijă și îngrijorările fricoase. Dacă Domnul nostru ar fi fost fără grijă, risipitor, fără a se gândi la ziua de mâine, el n'ar fi spus ucenicilor săi să adună fărâmbăturile, rămășițele hranei cu care s'a săturat mulțimea; ci prin acest fapt el a ilustrat trebuința de a ne gândi și la hrana zile de mâine. El însă nu era îndemnat de frică. Ucenicii trebuiau să se tolo-sească de ceea ce li se da în mână, fără a risipi nimic. Dacă însă veniturile lor s'au sfârșit, fără vina lor, ei trebue să aibă deplină încredere în Domnul, încunjurând astfel orice frică, ca să nu-și piardă curajul și energia. Acest gând este ilustrat prin cazul lui Iosif în Egipt, care, prin îndemnul divin, pregăti comori de grâu în timpul celor șapte ani de belșug,—proviziunea trebuincioasă celor șapte ani de foamete.

Nici al doilea text („nu vă adunați comori“ etc.) nu arată o neglijare a afacerilor zilnice ale vieții—ale intereselor familiei noastre, etc. Atunci ce înseamnă acest text? Înseamnă că nimic din ceea ce este pământesc n'ar trebui să devie o comoară pentru noi,—ci mai presus de toate trebue să prețuim comorile cerești; ele trebue să umplă inima și mintea noastră; având astfel de bogății, vom avea pacea spirituală prin credință, încrezându-ne în făgăduințele divine. Lumea nu cunoaște nici una din aceste mari și prețioase daruri, câștigate de noile făpturi prin credință.

Alegând pe Christos, nu alegem numai gloria, onoarea și nemărirea, ci alegem și suferințele vieții prezente, probele și ispitele speciale, făgăduite aceloră cari calcă pe urma prișilor săi, ca o educație și pregătire specială pentru gloria viitoare. Mai mult chiar, acei cari astfel îl caută pe Christos, consacrându-i-se pe deplin, nu au nici un bun pământesc pe care să-l susție ca al lor propriu. Atunci când erau pământești, ei socoteau bunurile lor pământești ca bunuri personale; când au devenit însă ai Domnului, ei i s'au dăruit lui împreună cu tot avutul lor. Case, moși, copii, bărbat, soție, frați, surori—totul a fost consacrat Domnului. Nimic din toate acestea nu poate deci constitui bunul Noului Creațiunii.

Asta nu înseamnă că bărbatul nu-și poate iubi soția, sau soția pe bărbatul ei, prețuindu-se mult unul pe altul. Tot astfel nu înseamnă că nu-și pot iubi copiii, apreciind însu-

șirile lor sufletești și intelectuale, dupăcum pot iubi și prețui frumsețele Naturii, și pot avea o casă, un animal, etc. Însămnă însă că nimic din aceste bunuri pământești nu poate constitui comoara lor, sau să fie în conflict cu Domnul pe care l-au primit „ca pe cel mai înalt între zecile de mij, dem de a fi iubit“.

Banul nu este un lucru vrednic de iubire, respect, sau adorare; noi nu trebuie să fim robii sau servii săi. Noi ne-am angajat ca fii și servitori ai Atotputernicului Creator, iar banul este unul din uneltele sale, pe care trebuie să-l privim ca atare. El a fost dat în păstrarea noastră, pentru a fi întrebuințat în serviciul său.

Să nu uităm cuvintele Domnului către tânărul care veni la dânsul, zicându-i: „Ce-mi lipsește încă? și Isus îi răspunse: Dacă vrei să fii desăvârșit, mergi, vinde averea ta și dă săracilor, și vei avea comoară în ceri, și vino, urmează-mi. Iar tânărul, auzind cuvântul, plecă întristat, căci avea avuții multe“. (Matei 19:20-22) Oare aceasta nu ne învață că toți din poporul Domnului ar trebui să devie săraci? Răspundem: Da. „Cu greu va intra un avut în împărăția cerurilor“. (Matei 19:23) Bogații sunt ispițiți de lucrurile bune ale acestei vieți, ce tind să le atragă inimile, devenind idolul și comoara lor. În această privință, situația bogaților este mai puțin favorabilă decât a săracilor, cari n'au bunuri pământești cari să le umple inima, fiind astfel mai înclinați a auzi vestea bună despre darul Domnului, despre marile bogății pe cari le-a pregătit pentru credincioșii săi. Este însă o mare greșală a crede că nu este cu putință a avea aceste bunuri pământești fără a abuza de ele, fără a le adora și socoti ca adevărate comori. Tot astfel este o greșală a presupune, că cei ce sunt lipsiți de bunuri pământești, nu le pot adora și socoti drept comori. Cine n'a auzit de săraci cari adorau și râvneau după bunurile pământești, fiind veșnic nemulțumiți că nu pot pune mâna pe ele, socotindu-le ca adevărate comori.

Toți aceia cari vin la Domnul, fie săraci sau bogați, trebuie să vie cu scopul de a face o deplină consacrare, o deplină predare a voinții și a inimii și a întregului lor avut; altfel nu pot fi primiți. Săracul care vine la Domnul, trebuie să renunțe la idolii închipuirii și ambiției sale, la râvna după bunurile pământești pe care nu le are. Tot astfel bo-

gaful care vine la Domnul trebuie să-și jertfească voința sa, renunțând la planurile sale pământești; el trebuie să jertfească nu numai ceea ce are, ci și toate lucrurile la care a sperat, toate lucrurile dorite de dânsul; toate acestea trebuie să fie depuse pe altarul Domnului, altfel el nu poate deveni ucenicul său.

Tânărul bogat ar fi înțeles mai bine pe Domnul, dacă ar fi avut o stare sufletească potrivită. Dacă el ar fi spus: „Domnul meu, eu primesc aceste condițiuni. Îți jertfesc fie tot ceea ce am, ca reprezentant al Domnului. Dar cum să pun în practică instrucțiunile tale? Să-mi vând turmele și moșile, și casele, și adunând toți săracii, să azvârl banii în aer ca ei să-i adune? Dă-mi, te rog, învățătură cum trebuie să procedez.

Ne putem închipui pe Domnul, vorbindu-i astfel: Ai ajuns acum la punctul, unde am dorit să ajungi, și îți voi explica mai lămurit indemnul meu. Tu ai consacrat acum tot ceea ce ai lui Dumnezeu, supunându-te pe deplin voinții sale. Îți voi spune; voința sa este ca tu însuși să devii locuitorul său, cheltuind și întrebuințând banii, așa cum ști mai bine. Și cred că ar fi la loc să începi prin a lua banii ce-i ai la bancă și să-i întrebuințezi. Dacă vrei, poți începe cu Apostolii și urmașii mei, și fă-le atâta bine cât este posibil. După ce ai terminat acești bani, vinde o casă, un pământ, sau o turmă, întrebuințând apoi banii pe care Dumnezeu ți i-a dat în stăpânire; deoarece țe-ai consacrat Domnului, așteaptă-te a fi chemat să-i dai socoteală. Atunci de vei fi în stare să arăți că ai întrebuințat în chip înțelept ceea ce i-ai consacrat, te poți aștepta a auzi cuvintele binecuvântate: „Bine ai făcut, serv bun și credincios; intră în bucuria Domnului tău“.

Consacrarea avutului nostru pentru Domnul, nu înseamnă că toate bunurile noastre trebuie să fie întrebuințate numai pentru așa numitele opere religioase. Ca servitori ai Domnului, trebuie să căutăm ceea ce-i place lui, instruindu-ne cu privire la aceasta din cuvântul său. Cuvântul ne învață a preamări pe Dumnezeu; și pentru aceasta nu trebuie să ne folosim numai de vocea și pana noastră, ci și de talentele noastre, inclusiv banii și avutul nostru. Deoarece suntem ai Domnului, toate obligațiunile noastre sunt împotriva timpului și a avutului nostru pe care l-am consacrat în in-

regime. De pildă, a avea o soție, înseamnă a avea o obligațiune față de dânsa; tot astfel copiii sunt stăpâni asupra avutului și a timpului nostru.

Este voința Domnului ca să recunoaștem acești creditori, îndeplinindu-le zilnic cerințele lor rezonabile. Insistăm asupra acestui punct, deoarece grija de soție și de copii, sau părinți bătrâni, este recunoscută de Domnul ca o întrebuintă potrivită a unei părți din ceea ce i-am consacrat lui. Nu trebuie însă să îngăduim ca risipa, în această direcție, să ne împiedece a întrebuinta mijloacele noastre pentru cea mai însemnată operă a vieții—pentru vestirea Evangheliei, vestea bună a împărăției.

Nu numai că trebuie să ne ferim de a răpi familiilor noastre cele ce le sunt de lipsă, dar Sf. Scriptură ne mai învață, că grija lor este o parte a datoriei noastre, îngrijindu-le oarecum viitorul. Auziți cuvântul înțeleptului: „Mergi la furnică, leneșule; vezi căile ei, și fii înțelept”. (Prov. 6: 6) Vedem că furnica pregătește o proviziune de hrană pentru urmașii ei; iar Apostolul ne spune că și noi trebuie să facem la fel pentru copiii noștri. (2 Corint. 12: 14) Conform predispoziției firești și tendinței firei noastre egoiste și decăzute, numărul celor ce trebuie muștrați în această direcție, este mai mic decât al celor ce cad în extrema opusă. Păreră Sf. Scripturi asupra acestui subiect este exprimată din nou în cuvintele Apostolului: „Purtați grijă de cele bune, înaintea tuturor oamenilor”; apoi iară: „Dacă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai ales de ai casei sale, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios”.—Rom. 12: 17; 1 Tim. 5: 8.

Credem că fiecare părinte este dator a mai da copilului său și altceva decât micul trup, imperfect și muritor, cu care s'a născut în lume. Aducând copil în lume, părinții își asumă datoria de a veghea asupra soartei lor. Asta nu înseamnă numai îngrijirea cu hrana și îmbrăcăminte în timpul adolescenței și tinereții lor, ci și îngrijirea cu hrană intelectuală și morală, despre care am vorbit; toate acestea înseamnă a economisi din trebuințele personale, pentru folosul copiilor. Văzând nesiguranța vieții, n'ar fi o înțelegere greșită a indemnului scriptural, de a strânge ceva pentru trebuințele familiei, pentru cazul unei eventuale morți, înainte ca ei să fi atins vârsta maturității. Copilul bine năs-

cuf, care primește o educație și o conducere înțeleaptă, este bine îngrijit, având o moștenire bogată în sine însuși; iar părintele care s'a îngrijit astfel de copilul său, are tot motivul să simtă că a fost îndemnat de spiritul minții sănătoase, de spiritul sfânt, aprobat de Dumnezeu, chiar dacă nu lasă nici o avere familiei sale. Un astfel de om și-a îndeplinit datoria, și astfel de copii vor aprecia de sigur credința părinților lor.

ORGANIZAȚIILE PENTRU FOLOSUL RECIPROC, ETC.

Trăim în epoca organizațiilor, și trebuie să admitem că unele din acestea sunt într'adevăr orânduirii înțelepte și folositoare. Societățile de asigurare, pe bază comercială, se înțelege că nu sunt pe bază filantropică. Ele sunt, simple străduințe omenești de a se ridica asupra nesiguranțelor și greutăților vieții actuale. Nu trebuie să facem descrierea sau să intrăm în amănuntele diferitelor moduri de asigurare; putem însă spune dela început, că este o simplă judecată comercială, și nu o afacere religioasă, dacă e vorba ca poporul Domnului să se folosească, sau nu, de aceste asigurări.

Am cunoscut împrejurări, când tatăl de familie a procedat în chip înțelept, plătind polița de asigurare pentru folosul copiilor și soției sale. Dacă judecata soțului se unește cu a soției, credem că această asigurare este nimerită. Noi nu propagăm asigurarea, ci arătăm numai că nimic în Sf. Scriptură nu arată purtarea noilor, făpturi în această privință, ci fiecare trebuie să procedeze după judecata sa, și în armonie cu situația sa, pentru a hotărî în această chestiune.

Dupa așteptările noastre, marea epocă de strămătorare va sosi în curând, în care toate societățile de asigurare și instituțiile financiare se vor nimici, formând o trasătură importantă a marelui strămătorări. Iar inimile celor ce n'au altă asigurare, cari n'au comori cerești, vor fi pline de întristare și durere.

Fiecare să hotărască după cunoștința și conștiința sa cea mai bună, cum să-și întrebuințeze bunurile ce le are. Însă nici una din noile creaturi, care se lasă condusă de Domnul prin credință, nu va privi viitorul în așa fel cu inima să i se umplă de frică: ea nu-și va pune încrederea

în nici una din întocmirile omenești, pentru ca atunci, când se vor prăbuși, să rămână cu inima plină de durere.

Astfel ni se înfățișează întreaga chestiune a societăților de asigurare, etc., și ne gândim la privilegiile de cari se bucură noua creațiune, în legătură cu aceste organizații. Oare este drept ca noua creațiune să facă parte din astfel de societăți? Răspundem că, în timp ce sunt o mulțime de asociații secrete, numai religioase, iar organizațiile muncitorești și producătoare, sunt numai profane, există și alte societăți, cari combină caracterul religios și profan. Așa de pildă, francmasonii îndeplinesc anumite rituri și ceremonii și învățături religioase, considerându-le ca părți ale Babilonului, dintre cari unele sunt mai curate, iar altele mai puțin curate. Toate însă sunt pline de confuzii și eroare, contrarii intenției divine, care este înfățișată prin organizația bisericii primitive și prin învățăturile și pildele ce i-au fost date de către Christos, Fondatorul inspirat al creștinismului adevărat și de cei doisprezece Apostoli ai săi.

Noua Creațiune nu trebuie să aibă nimic de a face cu vreuna din aceste societăți, secte, sau cluburi, semi-religioase: „leșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți, zice Domnul, și necurat să nu atingeți”. (2 Corint. 6: 17) Atât lucrurile cât și închinarea, învățătura și doctrinele lor, sunt necurate pentru noi, deși nu sunt necurate pentru dânsii. Ochii înțelegerii noastre au fost deschiși și toate lucrurile le vedem acum într-o lumină nouă, astfel că lucrurile pe cari le-am iubit odată, acum le urim, și pe care le-am urit, le iubim.

În ceea ce privește însă alte societăți și ordine, cari sunt lipsite de orice caracter, doctrină, învățătura sau practică religioasă, ci sunt numai societăți de asigurare cu beneficiu mutual; sau când este vorba de asociații muncitorești, asociații pentru protejarea muncitorului împotriva nedreptății, pentru menținerea unui salariu rezonabil,—atunci nu avem nimic în contra lor. Toate acestea pretind a fi organizate pe baza principiilor de dreptate, așa cum le putem aproba. Propria noastră alegere și statul nostru pentru alții este: să rămânem liberi de orice organizație omenească, unindu-ne numai cu Domnul și cu aceia cari au spiritul sau. Cunoaștem însă suferința din care au luat naștere organizațiile muncitorești, și că fără ele, lefurile muncitorilor ar fi probabil mult mai scăzute, iar situația lor generală și mai rea încă.

Totuși, deși simpatizăm cu scopul acestor organizații, nu putem aproba toate metodele întrebuițate de dăsele, căci oricine trebuie să admită, că adesea se folosesc de puterea organizației în chip tiranic. Trebuie să simpatizăm cu scopul lor general, adică rezistența la opresiunea ce însoțește adunarea de bogății. Sfatul nostru pentru frații ce trăesc în comunități, unde organizațiile muncitorești sunt în floare, este ca ei să contribuie în chip voluntar la cheltuelile organizației, și cu aceeași regularitate, ca și când ar fi membri, evitând însă a deveni membri în aceste asociațiuni.

Totuși, dacă vor fi obligați a se înscrie ca membri, nu cunoaștem nici o poruncă a Sf. Scripturi, care să le ceară contrarul, mai ales când de aceasta înscriere ar depinde pâinea lor. În astfel de împrejurări nimeni nu se poate exclude, ci trebuie să-și plătească regulat contribuțiunea, evitând însă de a asista la întruniri, până ce vor putea rosti un cuvânt la timp, cuvânt care trebuie să fie folositor la menținerea ordinii în armonie cu legile păcii și ale dreptății. În cazul unui ordin de a înceta lucrul, ei trebuie să se supue, fără însă a lua parte la acte care ar fi contrare cu dreptul și libertatea altora; această atitudine trebuie comunicată conducătorilor societății, ca ei să nu se gândească a le cere astfel de servicii.

INTERVENȚIE CONȘTINCIOASĂ

„Amestecul în treburile altora” este o faptă vădit desaprobată de Apostol, faptă care nu este în armonie cu mințea nouă a noii făpturi. (1 Tim. 5: 13; 1 Petru 4: 15) Supărători sunt acei oameni cari se amestecă în treburile altora, cu care n’au nici o legătură. Chiar „copiii acestei lumi” sunt destul de înțelepți spre a-și da seama, că în scurta durată a vieții prezente, un om înțelept are destulă treabă ocupându-se cum se cuvine de afacerile sale proprii; și că amestecându-se în treburile altora, el va trebui să neglijeze pe ale sale. Cu atât mai mult se cere ca noile creațiuni, unse de Domnul cu spiritul minții sănătoase, să-și dea seama de acest adevăr, precum și de faptul că ele au și mai puțină vreme decât restul lumii, pentru a se amesteca în treburile altora, deoarece ele și-au consacrat timpul, talentul și influența lor Domnului și slujbei sale.

Chiar dacă noile făpturi sunt lipsite de spiritul minții să-

nătoase, ele vor fi îndrumate pe calea cea bună de îndemnările Sfintei Scripturi, dându-și sama, că timpul este scurt pentru îndeplinirea ierției lor. De sigur că nimeni nu este mulțumit când alții se amestecă în treburile sale, și de aceea trebuie să bage de seamă ca nici el să nu facă altuia ceea ce lui nu-i place. Văzând însă că spiritul lumii, în general, lucrează în înțeles contrar, Apostolul îndeamnă pe sfinți să studieze, să practice și să se întrunească în această direcție. Cuvintele sale sunt: „Căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburile, și să lucrați cu mâinile voastre.” — 1 Tes. 4:11.

Dispoziția firească de a purta grija de afacerile altora, și de a scoate paiul din ochii altora, fără a vedea bârna din ochiul său, după cum a zis Domnul (Matei 7:3-5), atacă câteodată Noua Creaștinie în chip special. Închipuindu-și că este „datoria” sa de a sfatui, de a cerceta, de a reproșa și mustra, i se pare că procedând altfel, ar comite un păcat; și astfel creatura nouă devine adesea supărătoare prin amestecul său în treburile altora, amestec care este cu atât mai paternic și agresiv, cu cât este călăuzit de o conștiință greșit informată. Fiecare trebuie să poarte grija de sine însuși, practicând legile dreptății și ale iubirii. Noua creatură ar trebui să-și cultiveze conștiința în așa fel, ca să poată face deosebire între adevărata datorie frățească și o intervenție nepoftită; iar după observația noastră, majoritatea poporului lui Dumnezeu, s’ar certa și și-ar găsi mai puține cusururi, dacă ar ajunge să pretuiască regulile dreptății și ale iubirii, așa cum sunt înfățișate în Legea de Aur, și aplicate în afacerile vieții.

În orice chestiune, este bine să ne întrebăm: Oare asta mă privește? În legăturile noastre cu lumea, vom găsi, după o cercetare amănunțită, că nu este treaba noastră a-i mustra sau desaproba. Noi am fost chemați de Domnul și ne-am întors din calea lumii spre a urma pe calea îngustă; aceasta este treaba noastră. Lumea, care încă n’a fost chemată de Domnul și n’a ajuns pe „calea cea îngustă” are dreptul să-și aleagă drumul ei, și are dreptul să pretindă că noi să nu ne amestecăm în treburile ei, după cum nici noi nu dorim ca alții să se amestece în treburile noastre. O astfel de procedură nu va împiedeca ca lumina noastră să strălucească, și în felul acesta vom exercita o influență

îndirectă asupra lumii, chiar fără a ne amesteca în treburile altora.

Acolo unde este vorba de afaceri în care suntem amestecați cu bani, înseamnă că ne interesăm de bunul nostru, dând atenția cuvenită unei astfel de chestiuni. Tot astfel nu se poate socoti ca un amestec nepotrivit, dorința părintelui de a cunoaște și îndruma toate interesele familiei și ale casei sale. Dar și aici, drepturile personale ale fiecărui membru din familie, ar trebui luate în considerație. Bărbatul fiind recunoscut ca șeful familiei, ar trebui să se folosească de această autoritate în chip moderat și înțelept. Individualitatea femeii, gusturile și dorințele ei, ar trebui luate în seamă, și ca reprezentanta sa, ea ar trebui să aibă deplină putere și autoritate în domeniul său special, ca tovară și stăpâna casei sale; iar în absența bărbatului, ea ar trebui să reprezinte autoritatea sa, în toate afacerile familiei. Chiar și copiii ar trebui să li se dăruiască un oarecare grad de individualitate și independență, după vârstă, părintele exercitându-și autoritatea și supravegherea numai în ceea ce privește ordinea și pacea casei, și dezvoltarea mintală, morală și fizică a copiilor.

Nicăiri nu este atât de important a observa prevenirea Sf. Scripturi, cu privire la amestecul în treburile altora, ca în Biserică. Frații ar trebui să învețe repede, atât din cuvântul lui Dumnezeu cât și din învățăturile și pildele presbiterilor, că nu este intenția divină ca ei să se amestece în afacerile celorlalți, nici să discute unul de celalalt; căci, ca și în alt loc, se poate aplica legea divină: „Nu vorbi rău de nici un om”. Gândind și vorbind despre treburile particulare ale altora, ne duce și la calomnie, ură, pismă, cearță, după cum ne arată Apostolul. (Colos. 3: 5-10) Astfel se seamănă calomnia și se dezvoltă sămânța amărăciunii, de care mulți sunt atinși. Cei ce au spiritul lumesc, își pot da seama că hoția și crima sunt fapte nelegiuite; este însă nevoie de o mai înaltă concepție de dreptate spre a putea înțelege spiritul legii divine—că calomnia este o asasinare a caracterului, și ca a fura numele bun al aproapelui, sub orice pretext, este o hojie. Cei cu mintea lumească își dau seama întrucâtva de acest fapt, iar sentimentele lor sunt înfățișate prin cuvintele poetului: „Cei ce-mi fură punga, fură gunoi; dar cine-mi pătează renumele, acela fură ceea ce pe dânsul nu-l îmbogățește, dar pe mine mă face sărac.”

„BINECUVÂNTÂND PE DUMNEZEU ȘI BLĂSTÂMÂND PE OAMENI“

Nu e de mirare dacă apostolul Iacob spune că limba este un organ pe care nimeni nu poate să-l domolească; este un rău fără încetare, plin de venin, aducător de moarte. Nu este surprinzător când spune, că limba arde în flacăre roata firii (Iacob 3) Cine n'a fost încercat în această direcție? Cine nu știe că cel puțin jumătate din mizeriile vieții se datoresc limbutei; că aceasta este la baza unei sumedenii de procese și de certuri casnice, de care suferă rasa noastră, timp de șase mii de ani! Apostolul spune cu privire la limbă: „Cu dânsa binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru, și cu dânsa blestemăm pe oameni, cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaș gură iese binecuvântare și blăstăm. Nu trebuie frații mei, ca aceasta să fie astfel“. (Vers 9) Creștinul care a ajuns numai la punctul să nu fure pe aproapele său, și să nu-l omoare, care însă îl ofensează sau îi pătează renumele, reputația sa, — este un creștin care a progresat foarte puțin pe calea cea dreaptă, și este încă foarte departe de împărăția cerească.

Toată lumea știe cât de greu este a-și stăpâni limba, chiar și când ne dăm seama de acest păcat al firii noastre decăzute. Deaceia, atragem atenția asupra singurului mijloc de a înfrâna limba: Umplerea inimii cu cunoștința adevărului și cu iubire de bine. Cuvântul inspirat al Domnului, declară: „Din prisosul inimii vorbește gura“. Acestea fiind adevărate, înseamnă că gura care vorbește întruna rău de alții, dovedește că este plină de mândrie, închipuire și vanitate sufletească. Buzele cari ofensează mereu pe semenii noștri, fie direct sau indirect, arată că inima ce se ascunde în dosul acestor buze, nu este curată, nu este plină de spiritul iubitor al Domnului, căci—„iubirea nu caută răul aproapelui“, nici măcar în gând, „nu se gândește la rău“. Ea nu-și permite nici măcar o presupunere rea față de aproapele ei.

Mulți oameni au o iubire de sine destul de puternică spre a-i împiedeca de a vorbi rău de sine însăși; iar iubirea potrivită, altruistă, care iubește pe aproapele său ca pe sine însuși, se va feri a rosti cuvinte dăunătoare aproapelui sau fratelui său, întocmai cum dorește și pentru sine. Vedem deci, că, din oricare punct am privi chestiunea, lu-

crul cel mai important pentru noua creațiune, este atingerea iubirii desăvârșite în sufletele noastre. Ea ne va îndemna la mai mult zel și energie, și sacrificiu față de Dumnezeu, lucrând împreună cu dânsul la slujba divină, slujba Adevărului; iar față de oameni, nu ne însuflețește numai la o purtare dreaptă și iubitoare, ci ne mai îndeamnă a vorbi și gândi binevoitor față de toți. Acesta este Spiritul sfânt (mintea sfântă), pentru care trebuie să ne rugăm, după cum ne-a învățat Mântuitorul nostru, și despre care spune că Tatăl ceresc este mai dispus a-l dăruia copiilor săi, decum sunt dispuși părinții trupești a dăruia bunuri pământești copiilor lor. Iar rugăciunea sinceră pentru obținerea acestui spirit de sfințenie, de iubire, arată dorința și străduința serioasă de-a răspândi iubirea prin toate cuvintele și faptele noastre. Astfel vom fi copii Tatălui nostru care este în cer, devenind vrednici de iubirea sa, și de toate lucrurile prețioase pe care le-a făgăduit și pe care le păstrează pentru cei ce-l iubesc.

DATORII SOCIALE

Până când noua creațiune trebuie să poarte aceste trupuri muritoare, este în legătură cu oameni naturali, și astfel are anumite datorii sociale. Dela sine înțeles, că mintea cea nouă dorește tovărășia altor minți noi; și pe măsură ce se dezvoltă mai mult în darurile adevărului, în aceeași măsură pierde și simpatia pentru asociațiile, scopurile, ambițiile și literatura lumească. Pentru mulți se naște întrebarea: În ce măsură mai poate făptură nouă, care se socoate moartă față de interesele și bunurile pământești, să se întovărășască cu prietenii săi firești,—cu cei neconsacrați. Această chestiune merită atențiune serioasă din partea tuturor; nu sunt doi oameni cari să se afle în împrejurări egale, și nici un sfat nu poate fi potrivit tuturor cazurilor. Apostolul ne sfătuiește să nu ne întovărășim cu răufăcătorii, ale căror acțiuni le recunoaștem ca necurate; tovarășii noștri trebuie să fie în armonie cu mintea cea nouă. Este indiscutabil că această cale va fi spre folosul nostru, deoarece ne va ajuta în străduințele noastre de a urma îndemnul Apostolului, gândind, vorbind și practicând „câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt foarte de iubit, câte sunt bine de auzit...”—Filipeni 4: 8.

Totuși, trebuie să avem mai mare interes pentru acei cu cari suntem înrudiți prin legături de sânge, decât pentru omenire în general. Astfel dacă spiritul Domnului ne îndeamnă să fim darnici și buni față de toată omenirea, trebuie să fim cu atât mai mult față de rudele noastre, ajutându-le pe măsura posibilităților noastre. Nu vorbim aici de acele rude apropiate, cari au un oarecare drept asupra noastră, în conformitate cu cuvintele Apostolului: „Acela care nu îngrijește de ai săi... a tăgăduit credința”. (1 Tim. 5:8) Ca un sfat general să ne servească cuvintele Apostolului: „Să facem bine tuturor oamenilor, dupăcum avem ocaziune, dar mai ales celor de-o credință cu noi”. Iar după cei de o credință cu noi, ar trebui să vie rudele noastre mai îndepărtate, rudele firești.

E clar că intenția Domnului era să adune laolaltă pe toți urmașii săi, ca o familie nouă, „o nouă casă a credinții”. Deaceia ni se repetă mereu îndemnul și încurajarea la tovrășie, ajutor reciproc și asociere regulată, făgăduindu-ni-se că acolo unde se întrunesc doi sau trei în numele Domnului, Domnul va fi cu dânși; apoi ni se mai spune că poporul Domnului nu trebuie să uite a se întruni laolaltă. Procedura Domnului nostru era în deplină armonie cu aceea, că la „casa credinții” să i se dea o atenție specială; vedem că la serbarea celor din urmă Paști, pe care fiecare familie trebuia să le sărbeză separat (2 Moise 12: 1-21), Domnul se întâlnește cu cei doisprezece Apostoli ai săi ca o familie separată, deosebită de toate cunoștințele lor și ale sale. Acela, gând îl găsim și în răspunsul dat celor ce l-au informat că mama și frații săi îl așteaptă afară, dorind să-i vorbească, zicându-le: „Cine este muma mea, și cine sunt frații mei? Și întinzând mâna sa spre ucenicii săi, zise: iată muma mea și frații mei; căci oricine va fi făcut voia Tatălui meu care este în ceruri, acela îmi este frate, și soră și mamă”.—Matei 12: 47-50.

Urmând această pildă divină ne vom simți atrași mai mult către „membri corpului lui Christos”, membri Noului Creaștini. Totuși, prin aceasta nu se înțelege desființarea deosebirii de sex în Noua Creaștere; și nici nu înscamnă că soția sau soțul necredincios trebuiesc neglijați, pentru a ne înfăvărăși cu acei ce fac parte din Noua Creaștere. Din contră, datoria fiecăruia este de a căuta ca soțul sau

soția să nu fie lipsit de niciun privilegiu, confort, societate, etc. Asta nu înseamnă totuși că trebuie să ne supunem tiraniei, care ne-ar împiedeca a urma porunca divină: „Nu părăsiți adunarea voastră,...cu atât mai mult cu cât vedeți ziua apropiindu-se”.—Evrei 10: 25.

„CINSTIȚI PE TOȚI”

„Ca stătători de sine, și anume nu ca cum ați avea starea de sine drept acoperemânt al răutății, ci ca robi ai lui Dumnezeu. Cinstiți pe toți, iubiți frăția, temetivă de Dumnezeu, cinstiți pe împăratul”.—„Dați tuturor datorile, celui care cere darea, dați-i darea, celui care cere vama, vama, celui care cere teama, teama, celui care cere cinstea, cinstea. Nu datoriți nimănui nimic, decât numai a vă iubi unii pe alții”.—1 Petru 2: 16, 17; Rom. 13: 7, 8.

Noua creatură, liberată de luptele și ambițiile cărnii, și inspirată de îndemnul generos și darnic al spiritului sfânt, nu are prilej de mândrie sau gelozie, care să împiedice aprecierea calităților sufletești și intelectuale ale celorlalți oameni. Noua făptură ar trebui să recunoască pe deplin drepturile și cerințele pământești ale altora,—deoarece ea a abzis de drepturile și cerințele ei pământești, ca să poată câștiga pe cele spirituate și cerești. În chip firesc, noua creațiune va recunoaște în mod sincer pe mai marii acestei lumi, se va supune tuturor cerințelor legii, afară doar de cazul când aceasta ar fi în conflict cu cerințele și poruncile cerești. Noua faptură trebuie să facă parte dintre supușii legii—nu dintre agitatorii gălăgioși, dispuși la ceartă. Este adevărat că ei găsesc mai curând cusururile, și văd mai bine imperfecțiunile tuturor orânduirilor prezente, bazate pe legea egoismului. Ei mai văd însă cu ochii înțelegerii și luminați de cuvântul divin, că agitația și revoluția omenească este neputincioasă a aduce schimbarea dorită; că cea mai bună realizare omenească va fi încă departe de perfecțiunea pe care o va dărui Domnul prin împărăția sa—de situația când voința lui Dumnezeu va fi împlinită pe pământ, așa cum este în ceruri.

Dându-și seama de neputința sforțărilor omenești, noua creațiune are spiritul minții sănătoase mai mult decât alții în ceea ce privește situația vremurilor de azi. Ea a învățat că marele Iehova se interesează de aceste chestiuni, și că

calea sa este singura înțeleaptă și potrivită, pentru îndepărtarea rezultatelor dorite. Deaceea, noua creațiune este răbdătoare, veselă, plină de speranță, dupăcum spune apostolul Iacob: „Fiți răbdători, fraților... Sosirea Domnului se apropie”. (Iacob 5: 7, 8) Împărăția sa va aduce dreptate și binecuvântare întregii omeniri. Noua creatură ascultă vestea Domnului: „Nu te aprinde cu răufăcătorii, ... căci în curând vor fi cosiți ca fânul”. (Psalm 37: 1, 2) Deaceea, în timp ce alții socot că este important a discuta diferitele întâmplări politice, financiare, etc... ea își dă seama că Dumnezeu a prevăzut situația actuală, luând hotărîre în contra actualelor instituțiuni egoiste: „Mene, Tekel, Ufarsin—ești cumpănit în cumpănă și aflat prea ușor”. (Daniel 5: 25-28) Noua creatură observă că judecata Domnului în această direcție, este corectă și nu se schimbă, și deaceea așteaptă cu răbdare ca Dumnezeu să aducă schimbarea conform voinții sale și a grațioaselor sale făgăduințe. Deși observă că aceasta va aduce mare turburare în lume, noua creațiune se bizue pe făgăduințele divine, „lăsând în mîna lui Christos cheia zilei de mâine”. Vorbind de noua creațiune în legătură cu apropiata vreme de turburări, Profetul a spus: „Ea (Sion) nu se va clăti”—încrederea și fidelitatea sa sunt bine stabilite, nu în ignoranță și credulitate, ci în cuvântul viu și statornic al lui Dumnezeu.—Psalm 46: 5.

Noua creațiune găsește că nu este de lipsă, nici înțelept a alarma lumea cu privire la dezastrul viitor. Ea își amintește că Dumnezeu a declarat: „Nimenia din nelegiuîți nu va înțelege”. (Daniel 12: 10) „Destul este zilei răutatea ei”. —Deaceea, deși „nu se vor feri a spune tot adevărul lui Dumnezeu”, aceloră cari dovedesc că au urechi de auzit, ei totuși nu vor risipi energia vestind adevărul aceloră cari nu prețuiesc pe Dumnezeu și cuvântul său. Ei nu-și vor arunca mîrgăritarele înaintea porcilor, ci înțelepciunea care vine de sus, va fi în ei—întîi curată, apoi împăciuitoare, plină de îndurare și roade bune.—Iacob 3: 17.

A cinsti pe oameni, a-i respecta potrivit caracterului sau slujbei lor, și a se supune legilor, nu înseamnă numaidecât participarea la slujbele guvernamentale. S'a dat o lege prin care toți oamenii sunt obligați să voteze. Noua creatură trebuie să i se supună, fără a șovăi. Practicînd această cerință, ei ar trebui să-și întrebuiințeze toată judecata, votînd

pentru acei cari îi consideră ca cei mai potriviți candidați. Acolo însă, unde votul nu este obligatoriu, îi slătuim să mențină o strictă neutralitate în ceea ce privește politica. Iată din ce motive:

1. Nu putem spera a găsi pe nicio listă electorală, persoanele competente pentru slujbă după criteriul nostru de judecată.

2. Nu putem spera ca voturile noastre să aibă o influență prețioasă asupra rezultatului alegerilor.

3. Membri noului creațiuni, cari intră în politică, află că ea nu consumă numai timpul, ci și energia și mijloacele lor—cari sunt pe deplin consacrate Domnului, lucrurilor cerești, pentru vestirea vestilor de bucurie. Apoi, mintea lor va fi ocupată de aceste interese politice în așa măsură, încât va împiedeca meditațiunile lor sfinte, unirea și tovărășia lor spirituală cu Domnul.

4. Acei cari votează pentru un om sau pentru un partid, devin mult sau mai puțin obligați a susține rezultatul alegerilor, fie chiar prin arme și sabie. Și, deși este adevărat că fiecare cetățean poate fi chemat prin lege, să apere prin sabie instituțiile sub care trăește, totuși, luând parte activă în alegeri, asumăm o obligație și răspundere mai mare pentru guvernul pe care am ajutat a-l forma. Deaceea, situația noastră cea mai preferabilă, este aceea arătată de Sfânta Scriptură, situația de străini. Și străinii trebuie să se supue legii; tot astfel și noi. Străinii trebuie să plătească dările cerute de lege; la fel și noi. Străinii nu sunt iusă obligați a lupta în contra regelui lor propriu, și am prefera să ne aflăm și noi în aceeași situație, căci „nu suntem noi oare strămutați din stăpânirea acestei lumi, în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu?”—Colos. 1: 13.

Oare nu suntem noi supușii Marelui Împărat? Și nu sunt toate împărățiile acestei lumi, mai mult sau mai puțin, identificate cu „prințul acestei lumi” și legea sa egoistă? Nu suntem noi deci străini și călători aici? Este nimerit ca noi să iubim toate legile bune, apreciind pe toți slujitorii legilor pământești, bucurându-ne că majoritatea noului creațiuni trăește sub cea mai înaltă formă de guvernământ ce există în zilele noastre. Să apreciem aceasta ca o favoare și binecuvântare divină. Fără a trăda țara, domnitorii sau legile ei, noi nu ne socotim obligați a lupta pentru acestea cu

arme ucigăse, și nici nu trebuie să mărim responsabilitatea noastră prin vot.

Este adevărat că guvernele nu scutesc de război pe acei cari sunt în contra lui, însă în trecut o lege binevoitoare scutea pe acei cari, ca și noi, socoteau că războiul este o nedreptate. Putem fi obligați a face serviciul militar, fie că votăm sau nu; în cazul acesta trebuie să ne supunem legilor în vigoare, considerând că Providența divină a îngăduit mobilizarea, pe care o va îndruma spre binele nostru. Într'un astfel de caz, nu este nepotrivit a da o explicație lămurită ofițerilor superiori, cerând transferarea noastră într'un serviciu medical, într'un spital... unde serviciile noastre ar putea fi îndeplinite cu consimțământul conștiinții noastre. Chiar dacă suntem obligați a sluji pe câmpul de luptă și a ne folosi de tunuri, nu trebuie să ne simțim obligați a împușca pe semenii noștri.

NOUA CREATURĂ ȘI REFORMELE MORALE

Fiecare membru al nouii creațiuni, va simpatiza de sigur cu morala, dreptatea, curățenia și bunătatea, de oricare natură ar fi. Fiecare va dori a fi curat nu numai în sufletul său, ci și în persoana și obiceiurile sale, cuprinzând nu numai haina exterioară, ci și gura sa. Curățenia sufletească va cauza curățenie și adevăr pe buzele sale; apoi el va purta grijă de ceea ce trebuie să bea, cu ce trebuie să se îmbrace, etc.; cu scopul ca să-l poată preamări pe Domnul, prin trupul și spiritul său cari sunt ale Domnului. Fiecare membru al nouii făpturi, trebuie să-și dea seama că consacarea sa privește fiecare faptă a vieții sale. Deaceea, dacă este dispus spre lăcomie, beție etc. el trebuie să se întrebe dacă în toate lucrurile preamărește pe Dumnezeu, întrebuințând-și influența sa asupra semenilor săi. Suntem siguri că puțini membri ai nouii creațiuni, vor socoti că preamărec pe Dumnezeu, mâncând și bând ceea ce ar împiedeca influența lor bună asupra însușirilor mintale, morale și spirituale. De sigur că majoritatea își va da seama, că puterile și talentele noastre sunt slăbite prin cădere, și au trebuință să fie întărite, și nu subminate prin excese de tot felul.

IMBRĂCĂMINTEA SCUMPA

Am putea susține cu tărie, că nimic nu e prea bun pen-

tru un copil adevărat, nobil și credincios al lui Dumnezeu, care și-a consacrat viața și tot avutul său în slujba divină. Am mai putea spune că, deoarece îngerii din cer, și toate orânduiri cerești sunt splendide și strălucitoare, chiar și exteriorul lor, înseamnă că această strălucire și splendoare este dorită de Domnul și pentru poporul său. Privind chestiunea din acest punct de vedere, la început am putea fi aplecați a spune, că membri noului creațiuni, își pot împodobi trupurile lor muritoare cu aur, giuvaere și lucrurile cele mai scumpe; înainte însă de a hotări astfel, să privim o altă latură a chestiunii—motivele pentru care noua creațiune n'ar trebui să-și împodobească trupul muritor cu lucruri prețioase:

1. O găteală prețioasă ne îndeamnă la mândrie; și știm cu toții că luxul, dorința de a străluci în fața altora, este o ispită specială pentru carnea noastră decăzută, și foarte nefavorabilă pentru cultivarea spiritului de blândete și umilință. Deaceea, orice ne îndeamnă la mândrie, este contrar cu interesele noilor creaturi.

2. Marca majoritate a omenirii este împiedecată de sărăcie a purta haine luxoase, și atâta vreme cât ea va fi călăuzită de mintea firească, va fi geloasă, din această cauză, pe cei bogați. Deaceea, spiritul iubirii trebuie să îndemne noua creațiune a ține seama de situația și sentimentele altora, pentru a nu provoca invidie, gelozie etc., și astfel făcând ca viața sau soarta lor să le pară crudă și amară.

3. Fiecare membru al noului făpturi și-a consacrat tot avutul Domnului și slujbei sale, întrebuintându-l în conformitate cu modelul aceleia care a devenit Mântuitorul și Domnul nostru. Această pildă înseamnă sacrificiu, nu numai de timp și mijloace, ci și de influență, etc. „Acela care fu bogat, deveni sărac pentru noi”. Deaceea, fiecare membru al Făpturii noi, poate găsi o mai bună întrebuintare pentru banii cari au fost dați în păstrarea sa, decât a-i risipi pentru haine luxoase, care nu-i sunt dăunătoare numai lui, ci și altora. El va dori să se folosească de fiecare ban, pentru a-l cheltui în slujba Domnului. Poate facem bine, atrăgând aci atenția asupra faptului, că consacrarea, care nu îngăduie să cheltuim banii pe haine luxoase și scumpe, nu ne îngăduie nici să investim capitaluri în acțiuni, bănci, moșii, etc. Banul este folositor atâta vreme cât ne folosim de dânsul, și fiecare membru al noului creațiuni,

care posedă avuții, ar trebui să fie seama de răspunderea lor, grăbindu-se a-i întrebuința conform judecății sale asupra voinții divine. Dacă un om lumesc, având principii înalte, fără a fi creștin, susține că „este o rușine pentru orice om să moară bogat”—cu atât mai mult ar trebui să susțină acest lucru creștinii adevărați. Ar fi o rușine pentru dânsii, ca, după ce s’au consacrat pe deplin Domnului, să risipească bani consacrați pentru propria lui persoană, sau să adune averi, când sunt atâtea împrejurări în viață ca acești bani să fie întrebuințați în chip mai folositor. Întreaga creațiune geme sub muncă grea, după cum declară Apostolul; iar Domnul a spus că săraci sunt totdeauna în jurul nostru. Cu toată siguranța că toți acei cari au suflet bun, vor găsi multe ocazii de a face bine în toate direcțiile. Cu cât mai mult trebuie ca noua făptură să-și dea seama de o întrebuințare înțeleaptă a bunurilor pământești, fiind moderată în trebuințele ei personale, pentru a răspândi în jurul său bogățiile spirituale, pe care i le-a dăruit Dumnezeu. Poate vor fi în stare a dărui și altora haina dreptății lui Christos, și pâinea care vine din ceruri; poate prin această slujbă vor putea cânta mai bine lauda Aceluia care ne-a chemat din întunecare la lumină sa minunată. Fără îndoială, este nimerit a da aproapei sale ocaziune de a sluji în această direcție, arătând devotamentul și credincioșia de servitori; mai arătând apoi că Domnul și-a lăsat cauza în așa situație, încât este nevoie de tăgăduirea de sine a consacraților săi, cari își vor lua crucea și-l vor urma pe dânsul, pe care Dumnezeu l-a trimis ca să ne servească drept pildă.

Prin aceasta nu indemnăm pe nimeni să se despoaie, să dea tot ceea ce are în slujba Domnului, ca apoi să depindă de mila altora. Tot astfel nu indemnăm la sacrificii extreme, ca din această cauză poporul Domnului să se înfățișeze jerpelit și sărăcăcios la vedere. După înțelegerea noastră, îmbrăcămintea potrivită este aceea care este curată, potrivită mediului și împrejurărilor care trăim, care nu este bătătoare la ochi și în deplină armonie cu mijloacele financiare. De sigur că noua creațiune ar trebui să fie o pildă pentru lume în această direcție. Ea trebuie să bage de seamă să nu se îmbrace mai presus decât îi îngăduie mijloacele sale, așa ca să mai poată face economie pentru trebuințele obișnuite ale vieții, și să fie în stare a mai practica însușirile dumnezeiești de binefacere și caritate față de cei cari sunt în lipsă.

CAPITOLUL XV

DUȘMANII ȘI ISPITELE NOUII CREAȚIUNI

„Omul cel vechiu”.—Lumea, dușmană nouii creațiuni.—Marele Adversar.—El dela început este un mincinos și un ucigaș.—Tovarășii lui Satan în nelegiuiri.—Legiunile de demoni.—Cum este perpetuată prima minciună a lui Satan.—Știința creștină și teozofia.—„Noi nu ne luptăm cu carnea și cu sângele”.—Răspândirea răului.—Atacurile Adversarului.—„Rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav”.—„Dacă Satan scoate afară pe Satan, împărăția sa dispare”.—Iubiți dreptatea.—Uriți nelegiuirea.—Marcu 16:9-20.—Biserica nominală un dușman al nouii creațiuni.—Armătura lui Dumnezeu.

CEL mai însemnat dintre dușmanii nouii creațiuni, este „omul cel vechiu”—vechea voință. Să nu facem greșala obișnuită cu privire la acest subiect, și astfel să credem că noua creatură are două minți, două voinți. „Un om cu două voinți este nestatornic în toate căile sale”, nu poate să placă Domnului. Noua creatură nu are decât o singură minte, un singur spirit, o singură intenție și o singură voință; și aceasta este voința cea nouă, Spiritul lui Christos, Spiritul sfânt. În loc de a primi numai în parte voința lui Christos, noua făptură s'a consacrat cu totul Domnului, iar voința cea veche a fost socotită moartă, fără putere în afacerile sale. Astfel ea a fost primită ca membru în corpul lui Christos,—neavând voință proprie, ci supunându-se voinței Capului—și deveni o făptură nouă în Isus Christos, aflând că „lucrurile vechi au trecut, și toate s'au făcut noi”. Acei ce nu s'au supus astfel, n'au devenit membri ai „eclesiei”, ai corpului lui Christos, deși ei sunt poate membri ai „casei lui Christos”—„casa credinței”, de unde se trag toți membri „trupului”, „aleșii”.

Deși vechea voință și vechiul trup sunt socotite moarte, (de cătră Domnul și de cătră toți acei ce privesc lucrurile din acest punct de vedere) în ce privește păcatul, și vii față de Dumnezeu,—totuși această moarte, a voinței și a

cărnii, și această înviere a trupului, ca slujbași ai voinții noul, al Domnului și al Adevărului, sub Legea de Aur, sunt numai chestiuni probabile. Situația de „viu” și „mort” trebuie menținută mereu, prin opoziția „voinții noi” contra „voinții vechi”. Dacă noua voință devine nepăsătoare și nu întrebuițează trupul muritor în slujba idealurilor mai înalte, spirituale, atunci în curând trupul va începe a-și manifesta propriile sale dorințe, cari sunt contrare cu noua voință și cu interesele noului creaturi. Apostolul ne explică aceasta zicând despre sine: „Îmi învințesc corpul cu pumnul, și mi-l târăsc ca pe un rob, ca nu, după ce am fost altora vestitor, eu însumi să mă fac neprimut”.—I Corint. 9:27.

Cuvântul lui Dumnezeu declară, că, inima omului natural este mai înșelătoare decât totul, și foarte stricată”. (Ieremia 17:9) Noua creatură va căpăta o inimă nouă, o nouă voință, un nou criteriu de conducere, în care Dumnezeu și dreptatea, planul și voința sa, vor ocupa primul loc; iar toate celelalte lucruri vor ocupa un loc de onoare în măsura armoniei lor cu Dumnezeu și cu dreptatea sa. Pentru acei ce posedă aceeași inimă nouă, membri noului creațiunii sunt cei mai apropiați; căci, dupăcum spune Apostolul, iubirea de frați este una din cele mai bune dovezi că suntem în legătură cu Domnul ca făpturi noi. Dupăcum am arătat însă, această iubire nu trebuie să împiedice recunoașterea dreaptă a datoriilor față de alții.

Noua creatură, voința, inima cea nouă, este mereu ispitită de dușmanii săi, de inima și iubirea cea veche, de pornirea egoistă, care, văzând că noua creatură este obligată prin porunca divină a fi îngăduitoare și generoasă față de alții, caută s'o înșele, zicând: M'ai socotit moartă, te-ai lepădat de mine, și trecutul meu este mort. Nu mai sunt aceea care am fost și trebuie să fii seamă de mine. Nu trebuie să mă tratezi cu prea mare asprime, căci trebuie să recunoști că și eu am progresat intrucâtva. Și într'o măsură oarecare egoismul este trebuincios. Ar trebui să te interesezi de familia ta, câștigându-i ceva mai mult decât cele strict necesare; trebuie să cauți a-i câștiga ceva avere și ranguri sociale, jertfindu-te pentru dânsa.

Ce înșelătoare este această inimă veche! Câți n'au fost înșelați și mintea lor cea nouă încătușată de cea veche! Câți n'au devenit robi din cauza acestei înșelăciuni a inimii

vechii. Unul din argumentele ei plăcute este, că noua creațiune a primit porunca de la Dumnezeu: „În ceea ce te privește, trăiește în pace cu toți oamenii”. Căutând a ridica acest sfat general al Apostolului, mai presus de intenția sa, ei îl fac superior poruncii divine: 1. să iubești, să cinstești și să ascuți pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea ta; 2. trebuie să iubiți pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Aceasta nu îngăduie pacea cu orice preț. Dacă inima și voința cea veche o vor putea face pe cea nouă să se abată puțin de la adevăr, de la datorie, pentru a avea pace, atunci acest fel de cereri nu vor mai avea sfârșit. Rezultatul va fi, că, în scurtă vreme, noua creatură va călca însăși legământul său cu Domnul, numai ca să aibă pace, și se va supune pe deplin voinții vechi, deși n-o dorește; oricât se va strădui atunci în contra voinții vechi, va fi încălțată de dânsa prin înșelăciune și prin neînțelegerea cuvântului divin.

În acest caz, noua voință ar trebui să declare lămurit, că, deși pacea este un lucru de dorit, în casă și pretutindeni, totuși ea nu este prima condiție în făgăduințele Domnului. Din contră, Dumnezeu a spus, că, atâta vreme cât noua creațiune va dori să trăiască cu temere de Dumnezeu, ea va trebui să sufere persecuție:—iar persecuția nu înseamnă pace, ci tocmai contrarul. Domnul însă ne asigură, că acestea sunt încercări pentru noua creațiune, care trebuie să știe, că pacea, care are valoare înaintea sa, nu este pacea trupească, ci pacea sufletească, „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere”. Noua făptură trebuie să știe că poate avea pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, chiar și atunci când condițiile exterioare sunt nefavorabile; iar deplina armonie cu Domnul este o răsplată pentru credința noastră, oricare ar fi sacrificiul prin care am obținut-o. De aceea, când va fi ispitită de dorințele cărnii, și de argumentele acelor cari prin legături pământești îi sunt aproape și dragi, noua făptură trebuie întâi să fie seama de datoria sa primordială, adică să iubească pe Domnul din toată inima, din toată puterea, și cu toată ființa sa; iar toate legăturile sale cu familia sau cu vecinii săi, trebuie să fie supuse acestei iubiri mai presus de toate față de Dumnezeu.

Pe de altă parte, noua făptură trebuie să încunjure fana-

tismul, trebuie să se ferească a face anumite lucruri, numai pentru că li sunt neplăcute ei sau altora. Este nevoie de un studiu serios și amănunțit asupra cuvântului divin, a spiritului și principiilor cuprinse în cerința divină, pentru ca noua creatură să fie capabilă a aplica îndrumările Cuvântului divin în chip potrivit în toate afacerile vieții. Este însă mic numărul acelor care sunt îndemnați în această direcție. Majoritatea este ispitită de dorințele cărnii și de aceea au nevoie de pază specială în această direcție—ca să fie feriți de a umbla pe calea cărnii, mulțumind-o și slujindu-i, și astfel umblând pe calea contrară consacrării. Sau dacă nu umblă conform trupului, în înțelesul de a fi sluga sa, ea trebuie totuși să se ierească ca trupul să n'o împiedece a umbla conform spiritului, pentru a progresa în cele spirituale. Altcum credința, creșterea și desvoltarea lor ar fi împiedecate, și noua făptură n'ar mai putea învinge și câștiga marele premiu al tovarășiei cu Christos în împărăția sa, ca membri ai turmei mici.

Gândul care trebuie să ne însoțească pretutindeni, este că noua făptură și-a consacrat toate interesele sale trupesti și pământești ca jertfă Domnului, și că nimic mai puțin nu va fi acceptat, pentru ca ei să fie părtași la prima înviere, în glorie, onoare și nemurire, ca membri ai corpului lui Christos. Singura restricțiune pe care trebuie s'o recunoaștem pe calea jertfei depline, este numai atunci când și interesele altor vieți sunt cuprinse în jertfa noastră; atunci Legea de Aur permite limitarea jertfei, și cere să facem anumite îngăduințe pentru dragii noștri, cari nu s'au unit cu noi în deplina consacrare spre jertfă.

LUMEA ESTE DUȘMANĂ NOULI CREAȚIUNI

Tot ceea ce face parte din „lumea rea de azi“, este, mult sau mai puțin, lipsit de dreptate, și de aceea, mult sau mai puțin, opus făpturii noi și căilor sale drepte. Legea care stăpânește lumea, ar putea fi rezumată sub numele de Egoism. Noi nu suntem dintre acei ce cred că legile și regulamentele lumii civilizate sunt toate rele; din contră, adeseori ne-am mirat văzând cât de mari, cât de înțelepte și cât de nobile sunt legile creștinismului, și cum multe din aceste legi aveau menirea să protejeze, să apere interesele celor slabi împotriva celor tari, făcând dreptate

tuturor. Totuși, fiindcă egoismul este amestecat în fiecare gând și faptă a oamenilor, nu este surprinzător dacă concepțiile lor cele mai înalte despre dreptate sunt anihilate, dîstruse.

Din contră, noi suntem surprinși văzând că omenirea decăzută a ajuns la un sistem de legi atât de înalt, cum e de pildă al Angliei și al Statelor-Unite, și a altor țări. Nu ne putem îndoi că legea dată de Moise și exemplificată și mărită de Domnul nostru Isus Christos și de Apostolii săi, a fost baza acestor legi omenești. Totuși trebuie să recunoaștem, că egoismul omului se luptă în continuu cu propriile sale definiții despre dreptate; iar acest egoism, care în continuu este în progres, formează una din cele mai mari piedeci și lupte ale nouii creaturi. Lumea și spiritul ei de mândrie și egoism, trebuie să fie recunoscută ca unul dintre cei mai mari dușmani ai nouii creațiuni. Noua creațiune, prin consacrarea sa, prin spiritul minții sănătoase, este obligată a umbla pe o cale contrară cu sentimentul popular, cu teoria și tradițiile sale, și pentru această cauză, se află într'un veșnic antagonism (dușmănie) cu restul lumii cu care vine în atingere. Acest antagonism nu se poate încunjura; însă acest conflict exterior, poate însemna pace și bucurie interioară, deoarece aprobarea divină a fost realizată.

Ținta și scopul omenesc nu sînt totdeauna nedrepte și nelegiuite; însă chiar cele mai nobile ținte ale sale sînt contrare cu cele ale nouii creațiuni, deoarece lumea lucrează sub impulsul înțelepciunii omenești, în timp ce noua creațiune este îndrumată de înțelepciunea cerească. Înțelepciunea lumească are idei proprii asupra moralei, generozității, credinței, asupra iubirii și a speranței, și nu poate înțelege punctul de vedere deosebit al nouii creațiuni; neînțelegând planul divin, lumea nu-și poate da seama de neînsemnătatea vieții prezente, în comparație cu cea viitoare.

Deaceia, noua creațiune nu trebuie să fie surprinsă dacă este urită de lume, chiar de cei ce au sentimentul moralei și al religiei. Această ură și dușmănie din partea lumii, câteodată atât de supărătoare pentru noua făptură, trebuie primită cu umilință, amintindu-ne că lumea este încă orbită de „dumnezeul acestei lumi” și nu vede „lucrurile mari și prețioase”, „cele adânci ale lui Dumnezeu”, în lumina că-

noastră noi, prin darul Domnului, suntem împuterniciți a socoti toate lucrurile drept „pierderi și nimicuri”—ca să putem câștiga lucrurile minunate făgăduite de cuvântul lui Dumnezeu. A îngădui spiritului acestei lumi, înseamnă că nu apreciem pe deplin Adevărul, pe Dumnezeu și privilegiile slujbei sale. Îndemnul strict al Apostolului glăsuiește: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile cari sunt în lume. Acela care iubește lumea, dovedește că iubirea Tatălui nu este într'însul”. Deaceea trebuie să ne ferim de a dovedi simpatie sau unire cu spiritul acestei lumi. Asta nu înseamnă că trebuie să fim lipsiți de simpatie pentru prietenii noștri pe cari îi numim „lumești”; ci înseamnă numai că deși trebuie să ne îndeplinim datoria față de cei lumești, dând darea celui care cere darea, celui care cere vama, vama, celui care cere teama, teama, celui care cere cinstea, cinstea,—trebuie totuși să facem deosebire între prietenii și vecinii noștri, cari se află încă sub influența adversarului, și între spiritul și dispoziția care îi îndeamnă și înșală.

Noi nu trebuie să ne întovărășim cu nici una din instituțiile prezente, cari sunt bazate pe egoism, și mult sau mai puțin contrare legii divine, Legii de Aur. Se poate întâmpla ca să fim obligați a conduce afacerile noastre conform legilor egoiste ce stăpânesc lumea; însă fără a ne opri să discutăm mereu chestiunea, sufletul nostru trebuie să fie lipsit de principiile egoiste, și doritori de-a respecta Legea de Aur în afacerile vieții, cât și în legăturile noastre cu lumea.

Noi nu încercăm să transformăm lumea, nici să revoluționăm societatea și obiceiurile sale. Domnul a păstrat pentru sine această operă herculeană, care va fi pe deplin realizată în „ziua cea mare”, care se apropie. Între timp poporul Domnului, călăuzit de cuvântul său, deși trăiește în lume, totuși nu trebuie să simpatizeze cu obiceiurile ei. Din contră, ei trebuie să-și dea seama că a fi în atingere apropiată cu Domnul, și iubind așezămintele sale, înseamnă a ne opune, ca și Dumnezeu, ori cărei nedreptăți și nelegiuiri,—în biserică, politică, finanțe și obiceiuri sociale.

Văzând acestea în chip mult sau mai puțin clar, unii au mers atât de departe încât să desmintă instituțiile prezente, într'un chip pe care nici Domnul și nici Apostolii săi nu l-au aprobat și nici ilustrat, prin cuvintele și faptele

lor. Ar trebui să ne amintim că lumea, ca un întreg, trăește așa cum poate, iar a căuta cusururi pe cari și alții sunt neputincioși a le înlătura, întocmai ca și noi, este absolut nefolositor, deoarece cauzează numai nenorocire, supărare, etc.,—fără a ajunge la rezultatele dorite. Ioan Botezătorul dădu un sfat înțelept, când niște soldați romani îl întreabă care este calea cea potrivită: „Nu asupriți pe nimeni, și fiți mulțumiți cu lefurile voastre”. Spiritul și influența noului creaturi totdeauna trebuie să incline spre pace; și dacă nu putem prețui prea mult instituțiile actuale, nu trebuie nici să le condamnăm.

În astfel de cazuri putem urma calea arhanghelului Mihail, care nu ridică nici o acuză împotriva lui Satan, ci spuse numai atât: „Certe-te Domnul”. (Iuda 9) Deaceia trebuie să spunem, împreună cu Apostolul: „Fiți răbdători, fraților, sosirea Domnului se apropie”;—adică apropiata stabilire a împărăției sale, va îndrepta toate aceste greutăți. Agitându-ne mai înainte pentru aceste chestiuni, este un lucru nefolositor. ba chiar dăunător, atât pentru agitator cât și pentru cel agitat. Până la venirea Domnului, toți membri noului creațiuni vor da dovadă de înțelepciune, încunjurând toate chestiunile cari tind spre luptă și nemulțumire. Iar în ceea ce privește stabilirea împărăției sale, etc.,—acestea sunt teme cari trebuie discutate numai față de poporul Domnului, față de acei ce au „urechi de auzit”.

Noua creațiune, Preoțimea Regală, trebuie să înfăptuiască opera sa departe de lume și elementele ei agitatoare. În epoca prezentă ea trebuie să sune din trompete de argint, vestind adevărul planului divin pentru acei ce au urechi de auzit, pentru acei ce nu sunt orbiți și asurziți de înșelăciunile lui Satan. Misiunea lor este mai ales în poporul Domnului, terminând astfel epoca evangheliei, adunând recolta. —Matei 13:37-43.

Printr-o altă ilustrare, opera prezentă a bisericii, este înfățișată ca lucrul unei mirese care se gătește pentru nuntă. —2 Corint. 11:2; Apoc. 19:7.

Având astfel de chemări urgente pentru timpul și mijloacele sale, noua creațiune n'are nici iubire pentru lume ca să perpetueze orânduirile și instituțiile sale, și nici dispoziția a anticipa orânduirile înțelepte și folositoare, cari vor transforma această lume „rea” în „lumea viitoare” „în care va domni dreptatea”.—Evrei 2:5; 2 Petru 3:13.

MARELE ADVERSAR—SATAN

Apostolul scrie: „Adversarul vostru, diavolul”, ca și când ar fi vrut să ne facă să înțelegem, că avem mai mult de luptat cu dănsul decât cu slăbiciunile propriului nostru trup și imperfecțiunile semenilor noștri. El ar vrea să ne dăm seama că în Satan avem un dușman foarte viclean, și deaceea trebuie să ne ținem mereu de Păstorul nostru, dacă vrem să fim scăpați de ispită și de puterea celui Rău. Vom nota aci câteva texte scripturele cari se referă la acest Adversar, a cărui existență este negată acum de mulți:

„Adversarul vostru, diavolul, umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită”.—1 Petru 5:8.

„Apoi Isus fu dus în pustiu spre a fi ispitit de către diavol”.—Matei 4:1.

„Atunci va zice și celor din stânga: duceți-vă dela mine, blestemaților, în focul cel vecinic care este gătit diavolului și îngerilor săi”.—Matei 25:41.

„Iar cele de lângă care sunt cei ce auziră, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor”.—Luca 8:12.

„Voi sunteți din tatăl, diavolul, și voiți să faceți poftele tatălui vostru. Acela dela început era omoritor de oameni și nu stă în adevăr, pentru că într'insul nu este adevăr. Când vorbește minciuna, vorbește din ale sale; pentru că este mincinos și tată al minciunii”.—Ioan 8:44.

„Și pe când era la cină, diavolul își puse în gând ca luda Iscariotu să-l dea prins”.—Ioan 13:2.

„Nici nu dați loc diavolului”.—Efeseni 4:27.

„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți voi sta împotriva uneltirilor diavolului”.—Efes. 6:11.

„Și să se trezească spre voința lui scăpând din lațul diavolului”.—2 Timotei 2:26.

„Ca prin moartea sa să distrugă pe acela care are puterea morții, adică pe diavolul”.—Evrei 2:14.

„Împotriviți-vă diavolului și el se va îndepărta de voi”.—Iacob 4:7.

„Cine săvârșește păcatul este din diavolul, pentru că dela început diavolul păcătuiește. Pentru aceea s'a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să sfărâme lucrurile diavolului... În aceasta sunt învederați fiii lui Dumnezeu și fiii diavolului; oricine

care nu făptuește dreptate nu este din Dumnezeu, adică cine nu-și iubește pe fratele său".—1 Ioan 3:8, 10.

„Mihail arhanghelul, când pricinuindu-se cu diavolul se certă despre corpul lui Moise, nu îndrăzni să aducă o judecată de defaimare și zise: certe-te Domnul".—Iuda 9.

„Diavolul are să arunce dintre voi în închisoare, ca să fiți ispitiți".—Apoc. 2:10.

„Și fu aruncat balaurul cel mare, șarpele cel din început, care se numește diavolul și satana, care rățăcește lumea întreagă, fu aruncat pe pământ, și îngerii săi cu dansul fură aruncați".—Apocalips 12:9.

„Și apucă pe balaur, șarpele cel din început, care este diavolul și satana, și-l legă pe timp de o mie de ani... ca să nu mai rățăască neamurile până vor fi sfârșiți cei o mie de ani".—Apoc. 20:2, 3.

„Și diavolul care-i rățăcește fu aruncat în lacul focului și al pucioasei... Aceasta este a doua moarte".—Apoc. 2:10, 14.

„Acuma este judecata acestei lumi; acum va fi aruncat afară prințul acestei lumi".—Ioan 12:31.

„Nu voi mai vorbi multe cu voi; căci vine stăpânitorul lumii, și în mine nu are nimic".—Ioan 14:30.

„Și venind acela va muștra lumea... pentru judecată, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat".—Ioan 16:8, 11.

„Ați umblat oarecând potrivit veacului lumii acesteia, potrivit domnului stăpânirii aerului, spiritului care lucrează în fiii neascultării".—Efes. 2:2.

„Iar Fariseii ziseră: acesta nu scoate afară demoni decât prin Belzebul, ca stăpân peste demoni. Iar Isus zise:... Dacă Satan scoate afară pe Satan, s'a desbinat în sine; deci cum va sta împărăția lui?"—Matei 12:24-26.

„Cum ai căzut din cer, Lucifer, fiu al aurorii".—Isaia 14:12-14.

„Însuși Satan ia chip de înger al luminii".—2 Cor. 11:14.

„Acela a cărui venire este în orice putere, și în orice semne și minuni ale minciunii potrivit lucrării lui Satan".—2 Tesal. 2:9, 10.

„Ca să nu fim dobândiți de Satan, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute".—2 Corint. 2:11.

„Că nu avem luptă împotriva sângelui și a trupului, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor, împotriva stă-

pânilor în întunecul veacului acestuia, împotriva spiritelor răutății în locuri cerești".—Efes. 6: 12—Diaglot.

"Știm că oricine care a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci care fu născut din Dumnezeu se păstrează pe sine și cel Rău nu-l atinge. Știm că din Dumnezeu suntem, și lumea întreagă zace în cel Rău".—1 Ioan 5: 18, 19.

"A fost o zi când fiii lui Dumnezeu veniră să se înfățișeze înaintea sa, și veni și Satan în mijlocul lor".—Iov 1: 6-12; 2: 1-7.

"Și el mi-a arătat pe Iosua arhiereul, care sta înaintea îngerului lui Iehova, și Satan sta la dreapta sa ca să-l părăscă. Și zise Iehova către Satan: „Certe-te Iehova Satano! Da, certe-te Iehova, care și-a ales Ierusalimul".—Zaharia 3: 1, 2.

"Zăriam pe Satan, ca un fulger căzând din cer".—Luca 10: 18.

"Pentru aceasta m'am arătat ție, ...ca să le deschizi ochii, spre a se întoarce dela întunec la lumină, și dela stăpânirea lui Satan, la Dumnezeu".—Fapte 26: 16, 18.

"Iar Dumnezeul păcii va zdrobi îndată pe Satan sub picioarele voastre".—Rom. 16: 20.

"Să dați pe unul ca acesta Satanei spre peirea cărnii".—1 Corinteni 5: 5.

"Să nu dea nimeni împotrivorului nici un cuvânt de înfruntare; pentru că unii sau abătut după Satana".—1 Timotei 5: 14, 15.

Când Domnul zise: „Mergi, Satano", și când spuse iar lui Petru: „Mergi înapoia mea, Satano; sminteală ești pentru mine, căci tu nu ai în gând cele ce sunt ale lui Dumnezeu",—el înțelese că fiind în opoziție față de Dumnezeu, el avea această atitudine față de toate lucrurile ce aparțin neamului. Iar declarația lui Petru că diavolul „umblă ca un leu mugind, căutând pe cine să înghită"—pare a ne învăța că el nu este „numai vrășmașul bisericii", ci al întregii omeniri.—Domnul nostru face o afirmație clară în această direcție.—Ioan 12: 31; 14: 30; 16: 11.

Declarația Domnului nostru, că Satan este marele Adversar, nu numai al lui Dumnezeu, ci al omenirii întregi, nu este numai o închipuire, ci este o realitate. El este Adversarul nostru în alt înțeles decât lumea și trupul nostru de-

căzut. Trupul nostru se opune noului creașuni, nu dintr'o amărăciune sau ură oarecare, ci numai din cauza că poștele cărnii decăzute sunt într'o direcție contrară cu cele mai bune interese și speranțe ale noului făpturi. Tot astfel nici lumea nu se opune din răutate făpturii noi, ci numai din egoism, deoarece ea vede lucrurile într'o altă lumină, și are interese egoiste. Singur Satan este acela care urzește complotul inteligent și viclean, folosindu-se de o inteligență și putere supraomenească, pentru a încăușa carnea noastră decăzută, prin poște depravate, etc.; el este acela care se folosește adesea de cei lumefi ca de instrumentele sale inconștiente, făcându-i să se împotrivească dreptății și adevărului și aceora cari sunt în Adevăr.

„DELA ÎNCEPUT EL ERA MINCINOS ȘI OMORÎTOR DE OAMENI”
IOAN 8: 44.

Narațiunea inspirată susține în chip stăruitor și continuu, că Satan a început răvrătirea în contra legii divine, seducând părinții noștri la nesupunere, din cauza propriei sale răvne după putere. După căderea omului, acelaș Adversar a fost vrășmașul neînduplecat al Domnului, al dreptății și al Adevărului, înălțuind omenirea și opunându-se marelui plan de mântuire pe care Dumnezeu îl urmărește prin Isus Christos. Din Sf. Scriptură nu reiese că Satan avea adepți sau tovarăși conspiratori printre îngerii, pe vremea încercării sale de a stabili propria sa împărăție pe pământ, luând ca supușii săi ultima creașune a lui Dumnezeu—omenirea. Dupăcum suntem de siguri că Satan era o parte a creașunii generale a lui Dumnezeu, totașa de siguri putem fi că el a fost creat perfect și drept, în asem'narea lui Dumnezeu, deoarece toată opera lui Dumnezeu este perfectă. (Efes. 3: 9; 5 Moise 32: 4) Dumnezeu nu are decât o singură măsură de dreptate, adevăr și perfecțiune, și el însuși este această măsură.

A fi însă creat perfect, și a rămânea perfect, sunt două lucruri cu totul diferite. Dumnezeu n'a fost mulțumit de a crea ființele sale inteligente ca simple mașini, neputincioase de a-și schimba ținta și conduita. Din contră, el a creat toate făpturile sale inteligente după chipul și asemănarea sa, dându-le deplină libertate de a urma adevărul, carătenia și bunătatea, conform pildei și preceptelor sale; ele aveau

însă și puterea de a schimba această cale, răsvrătindu-se în contra legii sale drepte. Totuși, Dumnezeu a fost prevăzător, păstrând sub controlul său puterea vieții veșnice; astfel el este stăpân pe situație, și poate distruge pe oricare din creaturile sale, care refuză a recunoaște și a se supune cerințelor sale drepte.

Printre îngerii de rang înalt, (dintre care făcea parte și Satan, la început) au existat probabil, și mai există încă, diferite ordine sau ranguri, cari toate se află sub legea iubirii și lucră în armonie, conform voinții Creatorului. Timp îndelungat ei n'au cunoscut decât bunătatea, iubirea, blândetea și respectarea tuturor poruncilor divine. La timpul convenit însă a fost dezvoltată o altă latură a caracterului divin: Dumnezeu creă pe om, cu fire deosebită de cea a îngerilor, oreșcum inferioară, omenească nu îngerească, pământească nu cerească, carne, nu spirit. Apoi omenirea avu și un cămin deosebit, pământul, și oamenii au fost împerecheați, bărbat și femeie, având putere de procreare.—posibilitate de a propaga propria lor specie. În toate acestea, oamenii erau deosebiți de îngeri, cari n'au sex diferit, n'au familie și nu procrează propria lor specie. Fără îndoială, ultima creațiune a lui Dumnezeu a fost o minune în ochii îngerilor, prilej de a-și exercita facultățile lor mintale.

Atunci unul dintre cei de rang înalt, judecând toate posibilitățile problemei și combinând tot felul de gânduri ambițioase, hotărî că, dacă ar putea într'un chip oarecare captura noua pereche omenească, depășind-o de Dumnezeu, atunci ar putea stabili prin acești doi oameni o împărăție a sa proprie, al cărei stăpânitor ar fi el, uzurpând astfel locul și onoarea lui Iehova cu privire la omenire și pământ. Urmărind această ambiție criminală, Satan își câpătă numele său actual—Satan, adversarul lui Dumnezeu. El nu încercă să răstoarne stăpânirea lui Dumnezeu asupra îngerilor. O astfel de încercare ar fi fost absurdă, deoarece toți îngerii îl cunoșteau bine pe Dumnezeu, și știau că Satan este unul de-ai lor. Deaceia ei n'ar fi consimțit niciodată să devie slujitorii și urmașii săi, fiind pe deplin mulțumiți cu stăpânirea dreaptă, iubitoare și înțeleaptă a Atotputernicului Iehova.

Îndată ce aceste țeluri ambițioase și egoiste găsiră loc în inima sa, Satan începu a măsură pe Dumnezeu după propria sa măsură falsă, presupunând că în toate înfăptuirile sale, Iehova nu căuta decât îndeplinirea unor scopuri ambițioase și egoiste. Astfel cei nelegiuți sunt totdeauna gata a atribui altora gânduri rele, oricât de curate, cinstite și binevoitoare ar fi ele. Odată ce a permis ca aceste gânduri învidioase și nelegiuite să pătrundă în sufletul său, era numai o întrebare de timp ca răul să se desvolte mai departe, prin manifestarea fățișă a păcatului și opunerea față de orânduirile divine.

Se poate ca Satan să fi fost călăuzit de idea falsă că face dreptate celor oprimați, când s'a apropiat de mama Eva în Raiu, sugerându-i că poruncile aspre ale decretului divin, cu privire la unul din arborii grădinii, nu erau decât exercitarea unei puteri autocrate din partea lui Dumnezeu, care astfel voia să le restrângă anumite libertăți ce le aparțineau și cari le-ar fi fost de mare folos. El sugera mamei Eva că Dumnezeu i-a mințit când le-a spus că gustând din pomul oprit, vor fi pedepsiți cu distrugerea, cu moartea. Satan nu văzuse încă moartea la nici una din creașurile lui Dumnezeu, ce aveau chipul și asemnă area sa, și erau înzestrate cu rațiune; deci el nu atribuia Domnului numai scopuri primejdioase pentru creașunea sa, ci sustinu că Dumnezeu chiar mințise fapturilor sale, spre a putea înainta în planul său de a le ține într'o oarecare ignoranță și, dupăcum credea Satan, sub autoritatea sa despotică.

Această sugestie vicleană, reuși. Mintea mamei Eva—care până atunci fusese recunoscătoare lui Dumnezeu, apreciind toate binecuvântările sale, ca fântâna darului, a adevărului și a iubirii—fu otrăvită de gândul că a fost păcălită, și lipsită de libertățile cuvenite, pentru a putea dobândi mai multe cunoștințe, și Dumnezeu dorește s'o țină în robia ignoranței. Iar acest nou prieten, Satan, care-i iubia mai mult, dorind binele și libertatea lor, îi asigură că gustând din rodul oprit, nu numai că nu va cauza moartea lor, ci le va aduce un spor de cunoștințe, libertate și putere. Otrava avu un efect imediat; egoismul și ambiția au fost trezite în sufletul Evei, care niciodată mai înainte nu poseda-se astfel de însușiri, deoarece nimeni nu-i mai sugerase astfel de gânduri sau sentimente.

Bineînțeles că prin această purtare Satan se despărțir de Dumnezeu. El își puse în joc toate puterile sale spre a captura, noua rasă omenească ca slujitorii săi; sau, după înțelesul său, el caută din toate puterile să libereze noua familie omenească de sub despotismul divin. Când văzu însă rezultatul neascultării,—perechea omenească izgonită din raju, și dela arborii vieții, atunci el fu deziluzionat, ca și mama Eva. Suntem informați că Adam nu s'a înjelat; el știa ce putea aștepta ca rezultat al nesupunerii sale. El împărțir păcatul în chip voluntar, și acțiunea sa am putea-o asemăna cu o sinucidere. Călăuzit de gândul că soția sa trebuie să moară, deoarece a mâncat din rodul oprit, și simțind că odată cu dânsa va pierde și toată fericirea sa, el se hotărî să moară cu dânsa. Dacă ar fi înțeles mai bine caracterul divin, care în urmă s'a manifestat prin purtarea lui Dumnezeu în legătură cu ispășirea, Adam ar fi avut încredere în ajutorul divin, și s'ar fi supus cu orice preț poruncii dumnezeiești.

Revenim însă la Satan: Alegând calea cea rea, de atunci și până acum fiecare pas pare a-l îndepărta de principiile dreptății. Astfel, în timp ce prima sa minciună: „Voi nu veți muri“ a fost rostită cu oarecare credință, de atunci și până astăzi el caută prin toate mijloacele să perpetueze această afirmație falsă, făcând pe oameni să creadă că nu există moarte,—că atunci când vor muri, vor fi mai vii ca oricând. Nimeni nu cunoaște mai bine decât Satan realitatea morții; și nimeni nu știe mai bine decât dânsul că, dacă oamenii ar fi înțeles în chip lămurit problema păcatului, pedeapsa și răscumpărarea sa, atunci influența adevărului, ar atrage omenirea către Creatorul său drept și îndurător.

Satan caută însă să împiedece aceasta. Deaceia el caută să orbească pe oameni cu privire la adevăratul caracter și plan a lui Dumnezeu, sugerându-le, din contră, gânduri false și injurioase cu privire la planul și caracterul divin. În loc de a-i face pe oameni să vadă că moartea, și toate suferințele ce-i sunt inerente, mintale, morale și fizice, sunt numai urmarea nesupunerii lor; din contră, Satan a reușit să convingă pe mulți că marele Iehova, care declară că este întru chiparea dreptății și a iubirii, avu totuși intenții răuvoitoare față de marea majoritate; și încă înainte de a începe creațiunea, Iehova a hotărît în sufletul său ca

milioane de oameni să fie supuși chinului veșnic, și numai „o mică turmă” să fie înălțată la glorie, ca pildă a ceea ce el putea face pentru toți, dacă ar fi fost bine dispus. Apostolul ne explică aceasta, zicând: „Dumnezeul veacului acestuia a întunecat gândurile necredincioșilor, ca să nu dea raze luminarea evangheliei măririi lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu”; adică să nu fie luminați, văzând adevăratul caracter și planul darnic al Tatălui ceresc.—2 Corinteni 4:4.

Oriunde pătrunde lumina cuvântului divin, ea înseamnă mult sau mai puțin pericol pentru întunecul minciunii lui Satan. Adevărul este de o mie de ori mai rațional decât eroarea lui Satan, pe care ar putea-o stăpâni ușor; însă prin tactica sa vicleană, Satan inventă mereu noi înșelăciuni pentru susținerea minciunii dela început, „înșelând, dacă ar fi cu putință, chiar pe cei aleși”. Una din primele și cele mai reușite sfaturi ale sale de a nimici adevărul, fu desvoltarea marelui sistem al lui anticrist, Papalitatea. Printr'insul exercită o mare putere în întreaga lume, astfel că, în lumina zilei de astăzi și după o oarecare liberare dela această instituție monstruoasă, omenirea privește înapoi la această domnie și o numește „epoca întunecată”;—întunecată de nedreptate, eroare, superstiție, și de teribilă persecuție în contra acelora cari voiau să se închine lui Dumnezeu, după convingerea conștiinței lor proprii. Atât de diabolică era această mare instituție prin metodele și influența sa, și reprezenta în așa chip violența și ambiția lui Satan, încât ea este descrisă de Domnul în mod simbolic, ca și când ar fi Satan însuși. Era într'adevăr, în cel mai larg înțeles al cuvântului, reprezentanta lui Satan, deși pretindea a înfățișa pe Domnul. Dealungul profesiilor găsim această denunțare între Satan și cel mai de seamă reprezentant al său printre cei luminați. Așa de pildă, după ce descrie înfrângerea Babilonului,—descriere ce este aplicabilă în parte și Babilonului adevărat și robiei lui Israel, dar mai ales robiei mistice a Babilonului mistic, asupra Israelului spiritual,—Profetul continuă cu o descriere care la început se potrivește căii lui Satan, iar în alt înțeles este aplicabilă căderii și înălțării Babilonului natural, cât și înălțării și căderii Babilonului mistic, zicând:—

„Cum ai căzut din cer, Lucifer, fiu al aurorii! Iacă-te a-

runcat la pământ, călcătorule al popoarelor! Căci tu ziceai în inima ta: „Sui-mă-voiu în cer, înălța-voiu tronul meu mai presus decât stelele lui Dumnezeu. Și voi ședea pe muntele întrunirii zeilor, pe nordul cel mai depărtat. Sui-mă-voiu pe înălțimile norilor, voiu fi asemenea celui Preainalt“. Dară în infern iacă-te aruncat, în groapa cea mai adâncă! Cei ce te văd, căutând la tine, așintindu-te vor zice: „Iacă omul care făcu să se cutremure pământul! Care făcu să se clatine împărății, care prefăcu lumea într'un pustiu, și nimici cetățile ei! Care nu dădea drum prinșilor săi“.—Isaia 14: 12-17.

Dupăcum este adevărat că Babilonul se înălță însuși asupra împărățiilor acestei lumi, tot astfel este adevărat că Papalitatea, Anticristul, se înălță ca o împărăție asupra națiunilor acestei lumi, încercând să le stăpânească în numele lui Christos. Și dupăcum una fu adusă la pieire, cu atât mai mult va veni căderea finală a marelui Babilon, mama desfrânatelor, ca o piatră aruncată în mare, ce nu se va mai scula niciodată. Dacă ambiția acestora de a stăpâni pe ceilalți era mare, mai mare era ambiția lui Satan de a fi superior celeilalte creațiuni a lui Dumnezeu,—având propria sa împărăție, rivala împărăției lui Iehova. Totuși nici acest plan nu va reuși, și Satan însuși va fi încătușat mai întâi, în timpul domniei de o mie de ani a Mântuitorului, când va binecuvânta omenirea. Dupăcum ne arată Sf. Scriptură, Satan va fi distrus, împreună cu toți îngerii săi, trimișii săi, toți acei cari urmează călauza și calea sa".—Matei 25: 41; Evrei 2: 14; Apoc. 20: 10.

TOVARĂȘII LUI SATAN—LEGIUNI DE DEMONI

După cum am văzut, și după cum arată Scriptura, Satan nu avea tovarăși îngerești în conspirația și răsvrătirea sa. Din contră, putem înțelege că toți sfinții îngeri erau în perfectă armonie cu guvernamentul divin, și că unii dintre acești îngeri erau însărcinați să domnească asupra omenirii decăzute, căutând a o readuce la armonie cu Domnul, și a o reține dela alte păcate. Aceasta se întâmplă înaintea de potopul lui Noe. Aceasta era prima încercare a îngerilor, și le sugera posibilitatea unei conduite rele, contrară voinții divine, prin plăceri și foloase nepermise; astfel a fost încercată credincioșia și supunerea lor față de Iehova. Sfânta

Scriptură ne informează că prin această încercare, unii dintre îngeri, cari înainte au fost sfinți și ascultători, au călcat legea lui Dumnezeu, fiind molipsiți de păcat. Atât Iuda cât și Petru vorbesc de „îngerii cari au păcătuit și cari nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”, din care cauză Dumnezeu le-a restrâns libertățile, ținându-i în lanțuri, la întuneric, până la ziua mare a judecății, când cazurile lor vor fi ascultate.—2 Petru 2:4; Iuda 6.

Izolați de îngerii sfinți, acești îngeri decăzuți, sau demoni, sunt cunoscuți de atunci ca diavoli, iar Satan este recunoscut ca „principele demonilor”—conducătorul lor, cu care lucrează împreună la faptele lor nelegiuite. După cât se pare, imediat după potop, acești îngeri decăzuți, demonii, începură să pervertească omenirea, sub masca religiei. Fiind încătușați, adică opriți de a se arăta între oameni în trupuri omenești, ei găsiră îndată în rasa omenească oameni cari să-i reprezinte ca agenții lor sau medii, și lucră prin trupurile acestora, în loc de a lucra prin trupul lor propriu. Astfel de „medii” sau căi de comunicație omenească între demoni și omenire, erau cunoscute în vechime ca „fetișe”, „vrăjitorie”, „necromanție”, „preoții” unor religii false. Diferitele lor sforțări de a câștiga puterea asupra poporului lui Israel, pe care Dumnezeu l-a ales ca reprezentantul său în lume, pentru un timp oarecare, sunt lămurit menționate în Sfânta Scriptură, și poporul este prevenit în contra lor.

Fiindcă omul este făcut după chipul lui Dumnezeu, deaceia el este o ființă liberă și independentă. Oricât și-ar pierde omul libertatea, fiind înălțuit de alții, sau de puterile sale, totuși el este liber de a-și întrebuiința inteligența după placul său. Dacă vrea să se supună Domnului, el poate s-o facă: și dacă vrea să rămână independent, atât de Dumnezeu cât și de influențele rele, el n'are decât să rămână independent, pe măsură ce acest lucru îi va fi îngăduit de puterile sale fizice și judecata sa morală. Însă din cauza căderii și a slăbiciunilor moștenite, judecata și știința sa sunt micșorate, și deaceia independența sa morală este în pericol, fiind atacată de „spirite amăgitoare și învățături de demoni”; chiar Sf. Scriptură prevestește această influență rea lucrând în inima de astăzi. (1 Tim. 4:1) Deaceia nu este surprinzător că acești îngeri căzuți, sau

demoni, au găsit pretulindeni posibilitatea de a stăpâni multe „medii”. Pentru aceasta, ei aleg pe acei cari posedă o oarecare capacitate intelectuală, ca prin aceste însușiri și posibilități naturale, să-și poată asigura stăpânirea maselor. În timpurile moderne, în lumea creștinismului, aceste medii demonice, sunt cunoscute prin acest nume particular de „medii”; așa sunt numiți de spiritiști. Este una din cele mai corecte denumiri ce-a fost aplicată vreodată, căci într’adevăr, acei ce se supun acestor influențe rele, sunt numai medii prin care comunică spiritele rele, fie prin cuvinte, fie prin scrieri sau altminterlea.

Metodele și învățătura generală a acestor demoni, prin mijlocirea acestor medii, au fost aceleași în toate timpurile și în toate țările. Ei întrușchipează morții—afară de cazurile când sunt atât de îndrăzneți să spună că sunt demoni, cum fac de pildă printre chinezi. (Vezi 1 Corint. 10; 20) Trecând drept ființe umane moarte, ei îndeplinesc o operă multilaterală și anume:

1. Ei susțin minciuna originală, întrebuintată de Satan în Raiu: „De sigur că voi nu veți muri”.

2. Prin această minciună, omenirea are o prejudecată în contra evangheliei și a prevederilor ei.

3. Prevederile divine pentru mântuirea omului din păcat și pedeapsa sa, moartea, sunt astfel desconsiderate, socotite neraționale. Negând că rasplata păcatului este moartea, și pretinzând că păcatul este pedepsit prin chinuri veșnice, teoria lor nu este numai înjurioasă pentru caracterul divin, ci mai ba jocorește și doctrina scripturală a răscumpărării; căci și mintea decăzută își poate da seama că moartea Domnului nostru pe Calvar nu putea mântui rasa de chinurile veșnice, și că atunci n’ar exista nici o legătură între pedeapsă și prețul de răscumpărare.

4. Ei fac ca doctrina învierii să pară nefolositoare și nerațională, căci dacă nu există morți, cum ar putea fi o înviere a morților? Dacă toți, murind, devin mai vii decât au fost vreodată înainte, și să află într’o situație mai bună decât cea precedentă, care ar fi atunci scopul învierii? De ce să fie ea înfățișată ca speranță, și singură speranță ce ne-o înfățișează evanghelia?

5. Aceste medii pregătesc calea pentru diferite ercri. Printre păgâni, aceasta dă naștere la credința în transmite-

tea sufletelor—că acei cari mor ca oameni, imaterializându-se pentru un timp oarecare, vor fi iară născuți în lume ca câini sau pisici, cai sau vaci, guzgani sau șoareci, și vor trece prin diferitele încercări ale acestor dobitoace; sau dacă vor fi vrednici, vor trece la o situație mai nobilă.

6. În epoca creștină, acest rău a luat forma cea mai satanică, și această doctrină falsă deveni baza tuturor erorilor și superstițiilor cu cari au de luptat creștinismul. Teoria chinurilor vesnice n'ar fi putut exista, dacă nu s'ar bi-zui pe această doctrină a demonilor, că morții sunt vii—capabili de suferințe. Fără această învățătură n'ar fi putut exista nici teoria purgatorului; prin urmare n'ar fi existat rugăciunea pentru morți, nici nu s'ar fi plătit slujbe pentru morți. Astfel, marile instituții preoțești cari s'au îngrășat pe baza acestor minciuni, nu s'ar fi putut desvolta, încâtușând omeneirea prin falsa reprezentare a caracterului și planului divin.

7. Deși puterea papalității fu zadărnicită prin marea mișcare a Reformațiunii din secolul al 16-lea, totuși această minciuna fundamentală, răspândită și susținută de demoni prin diferite dovezi și manifestări, fu încă păstrată. Astfel ea pricinui și în Protestantism multe dificultăți și erori, cu cari se luptă de atunci încoace diferitele secțe. Orbindu-i față de lumina cuvântului divin, i-a împiedecat de a „întelege împreună cu toți sfinții lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea iubirii dumnezeiești”.—Efeseni 3:18.

8. Adaptându-se noii situații, spiritismul și-a asumat în ultimii cincizeci de ani, rolul de luminător al bisericii, prefăcându-se a călăuzi pe toți acei ce doresc adevărul. Într-aceasta este credincios cuvântul divin, unde Apostolul spune: „Satan însuși se prefăce în inger de lumină”.—2 Corinteni 11:14.

9. Spiritismul n'a reușit să captureze majoritatea creștinilor. Deși prinși în falsa teorie că prietenii lor morți se afla tot în viață, creștinii și-au dat totuși seama, în chip instinctiv, că mediere acestea nu puteu fi trimise de Dumnezeu ca informații, și nici nu puteau fi calea de comunicație între dânsii și prietenii lor, pe cari în chip fals îi socoteau vii și în apropierea lor, deși erau adesea nevăzuți. Deaceia, marele Adversar, în timp ce îngăduia Spiritismului să adune și să adună pe atâția câți va putea, a văzut că

e de lipsă să înfrunzeze ispite și mai viclene, și mai apropiate de imitațiunea adevăratului creștinism, sub numele de

ȘTUNȚA CREȘTINĂ ȘI TEOZOFIA

Aceste sisteme, pretinzând că se închină în fața cuvântului divin, și luând numele lui Christos în deșert, fără a avea credință într'însul ca Mântuitor, sunt întrebuințate pentru a atrage în cursă pe toți creștinii cari se trezesc în epoca prezentă,—spre a satisface dorința lor după ceva mai nou și mai bun decât tradiția omenească cu care s'au hrănit atâta vreme. Ei spun că hrănesc pe adepții lor cu adevărul științific, în timp ce nu cunosc de fel adevărul.

10. Văzând că restituirea este planul viitorului apropiat, Adversarul încearcă să înlăture atenția omenească dela planul divin, prin cură mentală a „științei creștine“, a teozofilor și a vizionarilor. În timp ce aceste imitațiuni ale Adevărului, neagă însăși baza adevărului scriptural (Răscumpărarea), avem dovezi că puterea lui Satan de a înșela creștinătatea, este pe cale de a dispărea, că casa sa va cădea. Lumina epocii milenare va răsări și pentru omenire, iar marele apărător al eroarei va fi nimicit. Lăudat să fie Domnul care-l va încăușa în curând, impledecându-l de a înșela lumea în timpul domniei milenare a lui Christos, când știința lui Dumnezeu va acoperi întreg pământul, după cum apele acoper fundul mării!

Privind păgânii, vedem clar opera teribilă și degradantă înfrântă de demoni,—fakirii indieni, de pildă. Sf. Scriptură ne arată efectul evangheliei asupra acestor fapte ale diavolului, susținând că lumina adevărului divin, este „lumina lumii“ care singură poate împrăștiă întunerecul Adversarului. De notat este lupta dintre lumină și întunerec, povestită de apostolul Pavel: „Mulți dintre cei care crezuseră veneau, mărturisindu-se și spunând faptele lor. Și mulți dintre cei cari făcuseră lucruri fără de nici un folos, aducând cartile le ardeau înaintea tuturor; și socotiră prețurile lor împreună, și găsiră în argint cincizeci de mii de drahme. Așa de puternic sporea și se întărea cuvântul lui Dumnezeu“.—Fapte 19: 18-20.

Apostolii erau mereu în conflict cu aceste spirite rele, cari adesea căutau a se opune evangheliei, dar cari își dădură seama că nu erau în stare să lupte cu înaltele puteri

spirituale, ce lucrau prin Apostoli. Cătim că, odată, spiritul cel rău căuta să se asocieze cu evanghelia, îndemnând mediul să urmeze pe Apostol și pe cei cari erau cu dănsul, strigând: „Aceștia sunt servitorii lui Dumnezeu cel Preaînalt, care ne arată calea vieții veșnice. (Fapte 16: 17) Tot astfel, în timpul slujbei Domnului nostru, spiritele rele găsiră mulți evrei, gata a-i primi; aceștia erau „posedați de diavoli”. Când persoana era posedată de mai mulți demoni, atunci nu se mai putea controla pe sine. Gândurile, cuvintele și faptele ei, erau supravegheate de aceste spirite rele, iar conduita ei, era ca a unui dement. Mulți dintre acești posedăți de diavoli au fost vindecați în timpul Domnului nostru, atât de dănsul cât și de acei trimiși de dănsul, înarmați cu spiritul său, cu puterea și influența sa. Un caz interesant cu privire la această izgonire a spiritelor rele, este relatat în Luca 4: 34-37; Matei 8: 28-33, unde demonii nu numai că nu încercară a-și nega propria lor identitate când discutară cu Domnul, ci au recunoscut suveranitatea și puterea sa asupra lor, așteptând sfârșitul încătușării lor, o judecată anume a cazului lor.

„NU NE LUPTĂM CU TRUPUL ȘI CU SÂNGELE”

Din cele de mai sus vedem că Satan însuși și demonii, asociații săi în nelegiuiri, constitue marea putere ce lucrează prin omenire, în opoziție față de Dumnezeu și planul său de ispășire, care începu să fie pus în aplicare la prima venire a Domnului nostru, ca preț de răscumpărare al păcătoșilor. Chiar și numai din acest punct de vedere putem înțelege însemnătatea cuvintelor apostolice: „Nu ne luptăm împotriva sângelui și a trupului, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor, împotriva stăpânitorilor întinericului veacului acestuia, împotriva spiritelor răutății în locuri cerești”. (Efes. 6: 12) Și văzând că omul decăzut este atât de neputincios să se apere în contra acestui Adversar josnic, și că poporul Domnului poate scăpa de mașinațiunile sale numai dacă sunt credincioși Domnului și atenși față de tot cuvântul său,—ne vine în minte întrebarea: De ce îngăduie Dumnezeu ca acest mare Adversar să inducă astfel pe oameni în eroare cu doctrinele sale false, și câteodată cu miracole, cari sunt adevărate de spirițiști?

Singurul răspuns mulțumitor ce-l putem găsi este acela,

că, în epoca prezentă, Dumnezeu nu caută împăcarea în-
tregii omeniri, nu încearcă să readucă toată lumea în ar-
monie cu dânsul, ci din contră, el alege din omenirea răs-
cumpărată numai o mică turmă, predestinată ca Noua Cre-
ațiune, care își va face chemarea și alegerea sigură prin
ajutorul divin, devenind în inimă copia exactă a Fiului iu-
bit al lui Dumnezeu, a Mântuitorului lor, Domnul și Mirele
lor. Numai în decursul Mileniului va fi lumea în stare să
cunoască înșelăciunile lui Satan. Toți vor vedea atunci cum
au fost atrași în cursă și încătușați de voința lui Satan,
cum au fost orbiți de dumnezeul acestei lumi, în contra a-
devăratei lumini a caracterului dumnezeesc, care strălucește
prin Isus Christos; atunci vor putea învăța: 1. Că Dum-
nezeu este adevăratul prieten al tuturor creațiilor sale, și
că toate legile sale sunt în interesul și spre binele lor. 2.
Ei vor fi luat cunoștință de caracterul viclean al diavolului,
exemplificat în Satan, în îngerii căzuți, și în experiențele
lor personale. 3. Ei vor fi învățați că nu pot avea încredere
în propria lor judecată; și că prin cunoștința sa limitată,
omul poate lua lumina drept întuneric, și întunericul drept
lumină.— Această lecție va fi de o valoare veșnică, așa că
întreaga omenire va învăța să aibă încredere în înțelepciu-
nea, bunătatea și puterea divină.

SCOPUL DOMNIEI RELE

Între timp aceste erori și superstiții îi tin pe oameni în
sclăvie, într'o epocă când ei ar fi incapabili de a întrebui-
nța libertatea cum se cuvine; deoarece numai oamenii per-
fecți, numai aceia ce au „chipul lui Dumnezeu“ și sunt că-
lăuziți de dânsul, sunt pregătiți cum se cuvine pentru o
stăpânire de sine care este spre folosul lor propriu. Dom-
nul nostru, cel mai credincios servitor al lui Dumnezeu, a
declarat aceloră cari vreau să calce pe urma pașilor săi:
„Dacă lumea vă urăște pe voi, cunoașteți că m'a urit întâi
pe mine decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi
ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci v'am
ales mie din lume, deaceia lumea vă urăște“. (Ioan 15: 18,
19) În urma acestui fapt, am putea spune că „toți cari vö-
esc să traeașcă cu temere de Dumnezeu în Christos Isus,
urmăriți vor fi“. (2 Tim. 3: 12) Aceste persecuții și împo-
triviri din partea lumii, a cărnii și a diavolului, sunt unelte-

le Domnului, de care el se folosește pentru dezvoltarea noului creațiuni. Acestea sunt uneltele prin care sunt formate, lustruite și pregătite pietrele vii ale marelui Templu divin conform planului marelui Arhitect, cu scopul ca în și prin acest templu viu, toate familiile pământului să poată fi binecuvântate și aduse la împăcare cu Dumnezeu. Când își vor da seama că împotrivirea lumii este urmarea decăderii, a erorii și a orbirii ce i-a cuprins prin mașinațiunile marelui vrășmaș a lui Dumnezeu, atunci poporul Domnului va avea poate o mai mare simpatie pentru lume în general, și chiar pentru vrășmașii lor. În loc de a se răzbuna, ei pot iubi pe dușmanii lor, făcându-le tot binele posibil, cât și acelora cari îi persecută, dându-și seama, că „ei nu știu ce fac“.

Printre acei ce se opun ispășirii, recunoaștem mulți cari, în diferite chipuri și din diferite motive, lucrează împreună cu marele Adversar. Dacă am menționa pe antreprenorii săliilor de joc, mediile, vrăjitoarele, preoții, etc... am dovedi lucrurile, așa cum ele par marelui majorității. Însă din punct de vedere divin, pe care ne străduim a-l avea și noi, chestiunea apare tocmai în sens contrar, adică, că acei ce sunt conducătorii gândirii în țările civilizate, și cari se opun luminii adevărului, deși sunt slujitorii săi nominali, aceea au cea mai mare răspundere față de Dumnezeu, și ei sunt cele mai însemnate unelte ale lui Satan, pe pământ. —Fapte 3: 17.

Speranța noastră pentru mulți dintre cei ce au venit în contact cu lumina adevărului, dealungul vârstei evanghelice, și acum la sfârșitul veacului,—este că opunerea lor a fost cauzată în parte de orbire, dupăcum declară Apostolul cu privire la cei ce au răstignit pe Domnul nostru: „Știu că din neștiință ați făcut, precum și mai marii voștri“. (Fapte 3: 17) Din acest punct de vedere putem nutri oarecari speranțe pentru unii dintre cei mai violenți vrășmași ai Adevărului —evoluționiști, teozofi, spiritiști, protestanți, etc... Speranțele noastre însă scad când este vorba de cei ce au fost luminați de adevărul prezent, și din ambiție, gelozie, sau mândrie au devenit totuși vrășmașii operii divine. Noi nu suntem puși să judecăm pe aceștia, dar totuși ne este teamă, ca următoarea declarație scripturală, să nu fie aplicabilă și cazului lor: „Căci este cu neputință pe cei care au

fost luminați odată și au gustat darul ceresc, și s'au făcut părtași ai spiritului sfânt, și au gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și totuși au căzut, — este cu neputință a-i înnoi iarăși spre pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu și-l dau de pildă". (Evrei 6:4-6) Considerând acest subiect al atacurilor Adversarului, este bine să ne amintim că ispitele Domnului nostru în pustiu, au ilustrat în chip lămurit, toate ispitele la cari sunt expuse noile făpturi.

ISPITELE ADVERSARULUI

O ispită a Adversarului care se potrivește bine cu cerințele cărnii, este argumentul care sugerează că noua creațiune ar trebui să fie în așa fel protejată de Domnul, încât interesele sale temporale să prospere mereu. Aceasta este însă judecata omului natural, și nu este susținută de cuvântul divin. Mintea cea veche crede că „adoptarea” și făgăduința de a moșteni împreună cu Isus Christos, trebuie să aducă cu sine binecuvântare și protecție, pentru toate afacerile vieții prezente. Cea mai obișnuită întrebare este aceea privitoare la sănătate:—De ce trupurile noastre muritoare, fiind consacrate, să fie atinse de boale sau suferințe? De sigur că nu Dumnezeu este acela care trimite durerile și suferințele; deci ele vin probabil dela Satan. Prin urmare nu este aceasta o dovadă că Dumnezeu și-a tras favoarea dela noi; și nu ar trebui să ne rugăm ca să fim scăpați de aceste suferințe?

Prin diferite mijloace, Adversarul sugerează aceste întrebări, cu multă stăruință; apoi sugerează un răspuns afirmativ, pe care mulți nu cu bucurie l-ar recunoaște că vine de la dânsul, și anume: că boala de care sunt atinse trupurile poporului lui Dumnezeu, este o dovadă că nu stăm sub favoarea divină; că a întrebuița leacuri înseamnă lipsă de credință în Dumnezeu, și că ar trebui să recurgem la rugăciune și nu la leacuri, pentru a ne păstra în favoarea divină; că și israeliții naturali aveau aceste privilegii și le întrebuițau, și deaceia cu atât mai mult israeliții spirituali ar trebui să se încreadă în leacul dumnezeesc. Toate secele se folosesc de aceste argumente spre a induce în eroare „dacă ar fi cu puțință chiar și pe cei aleși” depărtându-i de pe calea adevărului.

Dar în toate acestea adevărul este că interesele noului creațiunii, și interesele corpului în care locuiește, sunt adevărate în conflict. Noile creaturi—nu trupurile lor muritoare—sunt fiii adoptivi ai lui Dumnezeu. Într'adevăr, dupăcum am văzut, Dumnezeu a orânduit planul său în așa fel, ca toți cari voesc să fie concepuți de spirit și astfel primiți ca fii în familia sa, mai întâi trebuie să facă din trupul lor (îndreptătit prin credință) o jertfă. Acesta nu era cazul cu Israelul trupesc, ale cărui daruri trupești și binecuvântări temporale, simbolizau condițiile ce vor stăpâni dealungul vârstei milenare, când Împăratul și împărăția vor domni.—2 Moise 15:26; 3 Moise 26:3-13; 5 Moise 28:1-14.

Din contră, una din încercările creaturilor noi, cu privire la cele pământești, este că ei trebuie „să umble prin credință și nu după cele ce se văd”. Ba chiar mai mult, ei trebuie să sufere persecuție, să practice tăgăduirea de sine, etc., în așa fel, încât descrierea profetică despre Domnul, să se poată aplica în mare măsură tuturor cari urmează calea sa: „L-am socotit lovit, bătut de Dumnezeu, și smerit”. Profetul declară: „Pedeapsa, care ne dă pace, era asupra sa, și prin rănilor sale suntem vindecați”. Să nu uităm că vindecarea, sau îndreptățirea noastră, s'a întâmplat înainte de a fi primiți ca membri ai corpului lui Christos, și că această primire se baza pe condiția specială „ca să suferim cu dânsul”, sau dupăcum este arătat în alt loc, ca „să umplem cu totul lipsurile suferințelor lui Christos”.—Isaia 53:4,5; Rom. 8:17; Colos. 1:24.

Este adevărat că Domnul nostru nu suferea de nici o boală, deoarece era desăvârșit; însă este scris că „era atins de slăbiciunile noastre omenești” și deaceea luă el în-suși „slăbiciunile noastre” și vindecă pe toți.

Noi, ca subpreoți jertfitori, trebuie să fim „atînși de slăbiciunile omenirii” ca și Dânsul, înainte de a fi regi, preoți și judecători. Însă nouă nu ne este cu putință a cheltui puterea noastră fizică, sau a lua slăbiciunile și bolile altora. Cheltuirea puterii de viață a Domnului nostru era în folosul bisericii; căci aceasta nu putea fi recunoscută până ce jertfa sa nu a fost completată și primită de Tatăl, ceca ce s'a întâmplat numai la Rusalii. Până ce spiritul sfânt nu veni asupra urmașilor săi, nu era de folos să li se vorbească despre lucrurile cerești. (oan 3:12; 16:13; 1 Corint. 2:

10-12) Deaceea Domnul nostru cheltui o mare parte din energia sa, rostind parabole și cuvinte misterioase ce trebuiau înțelese prin ajutorul spiritului sfânt; apoi se ocupă de vindecarea slăbiciunilor trupești, ilustrând astfel lucrarea și vindecarea mai însemnată la care sperăm să luăm parte și noi în împărăția sa. Isus deschise ochii înțelegerii, și făcu ca cei morți moralicește să audă vocea Domnului, începând apoi o viață nouă. Astfel, Apostolul declară că suntem chemați a depune viața noastră „pentru frați”, „ca să umplem cu totul lipsurile suferințelor lui Christos, pentru trupul său, care este biserica”.—1 Ioan 3 : 16; Colos. 1 : 24.

Nu este drept să luăm acestor cuvinte adevăratul lor înțeles, susținând că a depune viața pentru frați, nu înseamnă a sacrifica puterea vieții trupești, și că „suferințele lui Christos” n’au fost dureri trupești. Oboseala și pierderea vitalității Domnului nostru, care era atins de simțământul slăbiciunilor noastre, contrazic orice gând de felul acesta. De ce oare nu pot toți înțelege că „desele slăbiciuni” ale lui Timotei și „ghimpele în carnea” lui Pavel, cât și „boliile” lui Epafrodit, erau suferințe trupești, asemănătoare celor de care sunt cuprinși acum credincioșii Domnului? Este adevărat că toate acestea erau dela diavolul, în înțelesul că păcatul fu născocit de Satan și că aceste suferințe rezultă din păcat. Satan era probabil în chip indirect, dacă nu direct, cauzatorul tuturor acestor dezastru trupești, obișnuite în toată omenirea. Totuși, trecând prin astfel de încercări, Apostolul nu socoti că Dumnezeu s’a lepădat de dănsul, ci se bucură de ele, socotind că fac parte din sacrificiul ce-i fu îngăduit să-l facă, și din suferințele ce le îndura pentru Domnul și pentru adevăr; cu cât aceste suferințe întreceau pe ale altora, cu atât mai mult credea el că gloria sa va fi sporită prin ele.

Totuși, trebuie să facem deosebire între suferința pentru adevăr și suferința pentru nelegiuire. Apostolul ne arată ca multe suferințe sunt cauzate de amestecul oamenilor în treburile altora; am putea arăta lăcomia și lipsa de a se stăpâni pe sine ca rele ce cauzează suferințe ce nu pot fi socotite ca suferințe pentru adevăr și dreptate. Nimeni nu trebuie să se bucure de astfel de suferințe, ci mai curând trebuie să se roage și să postească din cauza lor. Atunci însă, când noua făptură intră plină de zel și jertfire pe ca-

lea deschisă de Providență, și totuși este atinsă de dureri trupești, nu trebuie să se rușineze de ele, ci trebuie să preamărească pe Domnul, bucurându-se că este socotit „vrednic de a suferi” pentru cauza lui Christos.

Dacă durerile nu vin din vreo cauză păcătoasă sau egoistă, ele trebuiesc îndurate cu răbdare, învățând astfel a compătimi cu creașinea gemândă, și sperând că blăstămii va fi ridicat îndată ce va răsări soarele dreptății. Darul spiritului exercită de sigur o influență foarte bună asupra tuturor funcșionilor vieții; însă acest dar nu poate schimba trupurile noastre, decât doar printr’o minune, și Dumnezeu nu intenționează să înfăptuiască astfel de miracole, cari ar atrage în biserică o clasă pe care Dumnezeu n’o caută acum. Am văzut că în loc de asta, el ne îndreaptă prin credință—ne socotește desăvârșiți, deși ne lasă tot atât de imperfecti ca și înainte.

Oare aceasta înseamnă că, în timp ce lumea își poate căuta leacuri pentru bolile sale, noua creașine să nu caute și să nu se folosească de acestea, ci trebuie să indure suferințe pentru ași arăta credința? Nicidecum. Să ne amintim că Dumnezeu să poartă cu copiii săi în timpul acestei epoci evanghelice, nu conform trupului, ci conform spiritului; el îi socotește drept făpturi noi. „Carnea nu folosește nimic”—în orice caz, ea este consacrată la moarte și distrugere; iar grija noastră specială sunt interesele noastre ca făpturi noi. Totuși, cu privire la trupurile noastre muritoare, avem privilegiul de a face totul pentru a le menține în bună stare, socotind că trupul este slujitorul nostru care ne va împuternici a înfăptui legământul de jertfă. Ne cere el hrană și băutură? Putem mulțumi cererea sa, în chip rezonabil, pregătindu-i astfel de alimente pe care credem că Domnul le-ar aproba. Îi este frig? Este privilegiul nostru de a-i putea dăruia acea îmbrăcăminte pe care ar aproba-o Domnul. Are greutate, sau este zguduit de durere? Este privilegiul nostru de a-i reduce greutatea și a înlătura durerile prin întrebuițarea acelor leacuri pe cari le socotim folositoare. Nu trebuie să ne supunem vizionarilor, hipnotiștilor, etc.... cari, cu ajutorul Adversarului, se folosesc de vrajă pentru a îndepărta răul, care astfel ne-ar putea încălța mîntea. Noua creașine se bucură de toate privilegiile îngăduite omului natural, cu privire la trupul

său plăpând și muritor. Ba chiar mai mult; este datoria fiecărei creaturi să se îngrijească de trupul său; și această datorie este sporită în cazul creaștunii noi, din cauza că trupurile lor au fost dăruite Domnului spre jertfă, și noua creaștune trebuie să caute a obține prin ele sacrificii cât de mari.

Cum a procedat Isus? Și care a fost calea adoptată de Apostoli, călcând pe urma pașilor săi? Răspundem că nicăiri nu este arătat că Isus sau Apostolii ar fi vindecat vreodată pe vreunul din membri bisericii. Ni se spune că vindecarea bolnavilor de cătră Domnul arată voința divină asupra acestui subiect?—Răspundem că nu cei vindecați, ci lecuitorul este pilda noastră. Domnul nostru sătură mulțimea în chip miraculos; trebuie oare să așteptăm ca și noi să fim săturați în chip miraculos? Nu. Din contră, dupăcum stăpânul noului creaștuni refuză să se folosească de puterea divină pentru binele său personal, tot astfel trebuie să procedăm și noi. Fiind flămând, el a trimis pe ucenicii săi să-i cumpere pâine; iar atunci când era obosit se odihnea; și deși pierderea sau sacrificarea vitalității sale îl „atingea“, totuși Isus niciodată nu se rugă ca să fie mântuit de aceste suferințe naturale, ci le îndura voios, ca o parte a sacrificiului său.

Mai mult decât atât: Domnul nostru spune că ar fi fost un abuz de putere, dacă el s'ar fi folosit de ajutorul spiritului sfânt pentru ușurarea unor astfel de nevoi temporale, deoarece acesta era la dispoziția sa pentru un alt scop. Dacă chema în ajutor puterea divină, ar fi fost un păcat din partea sa, deoarece el a făcut un legământ spre jertfă, și orice retragere dela această jertfă ar fi însemnat ruperea legământului. „Cel care se va fi dat la o parte, sufletul meu nu binevoește într'insul“.—Evrei 10: 38; Matei 26: 53.

Problema se pune în același fel și pentru biserică, căci noi urmăim pe Căpitanul nostru. Dacă noi am apela la ajutorul divin pentru trupurile noastre muritoare, pe cari le-am consacrat spre moarte, ar însemna o călcare a legământului nostru, prin care am dăruit toate foloasele pământești și drepturile noastre omenești, în schimbul privilegiului de a ne strădui a obține, ca fapături noi, marele premiu la „glorie, onoare și nemurire“. A cere înapoi ceea ce am jertfit, înseamnă dorința de a ne da la o parte dela sacrificiu,

a strica legământul, renunțând la moștenirea noastră ca fapțiuri noi. Acest punct de vedere asupra rugăciunii este cu totul nou pentru unii, iar alții vor fi loviți gândindu-se că fără voia lor, ei au făcut acest lucru, și că Dumnezeu a răspuns rugăciunii lor. Oare asta înseamnă că ei au fost respinși dela marele premiu? Credem că nu. După cum un tată pământesc va avea multă îndurare pentru copilul său neștiutor, tot astfel și Domnul este răbdător față de poporul său, scuzând erorile lor neintenționate, și mulțumindu-se cu intenția în locul cuvintelor. Și dupăcum un părinte ar putea îndeplini o cerere nepotrivită a copilului său, tot astfel credem că și Domnul a cinstit credința poporului său, chiar atunci când ea s'a manifestat în chip nepotrivit. Căzul însă să schimbă, pe măsură ce creștem în daruri și cunoștințe; atunci această rugăciune ar fi un păcat, și ar putea însemna o retragere a favoarei divine—o lepădare a legământului.

„RUGĂCIUNEA CREDINȚII VA SCĂPA PE CEL BOLNAV”
IACOB 5: 14-16.

Acest text, cât și cei din Marcu 16: 17, 18, sunt întrebuintate ca argumente doveditoare, că este intenția divină ca noua creațiune să se bizue pe puterea divină pentru vindecarea bolilor sale. Textul din Marcu 16, nu se găsește în cel mai vechiu manuscris grecesc, și deaceia trebuie privit ca o intercalare, făcută prin secolul al V-lea. În ceea ce privește afirmația dela Iacob 5, se vede clar din versul 16, că boala pomenită este recunoscută ca o pedeapsă pentru păcate; nu este o boală ușoară, ci una serioasă, care cauzează o înfrînire a presbiterilor bisericii. Se pare că păcatul se afla atât de aproape de ușă, încât păcătosul bolnav, fu tăiat dela orice tovarășie cu Dumnezeu. Credem că în astfel de împrejurări, păcatele vor fi mărturisite, și se va cere iertarea lor, dupăcum scrie și în relatarea pomenită: „Rugăciunea credinței va scăpa pe cel bolnav, și Domnul îl va scula; chiar dacă a făcut păcate, i se vor ierta”.—Vezi versul 15.

„DACĂ SATAN SCOATE AFARĂ PE SATAN, ÎMPĂRĂȚIA SA VA PIERI.”
MATEI 12: 26.

Când Fariseii îl acuzară pe Domnul nostru că izgonește demonii prin putere satanică, el răspunse clar, că o astfel de faptă din partea lui Satan ar fi posibilă, însă nu putea

fi considerată probabilă. Iar dacă s'ar întâmpla, ar fi o dovadă că împărăția sa este pe punctul de a pieri; că Satan este grăbit, și că de aceea se folosește de acest ultim mijloc. Noi nu suntem de părerea că toate rugăciunile pentru vindecare și minunile de felul acesta trebuiesc respinse ca fiind satanice; dar noi vom o cercetare amănunțită a oricărei sisteme, și a oricărei persoane, care caută să lucreze prin miracole. Noua faptură ar trebui să-și amintească îndemnul inspirat: „Încearcă spiritele dacă sunt dela Dumnezeu”, sau dela Satan. Încearcă-le și apoi lucrează dupăcum ai aflat adevărul.—1 Ioan 4: 1.

Este potrivit să amintim că miracolele au fost întrebuințate la începutul acestei vârste pentru a stabili biserica; însă acest pretext nu mai poate fi întrebuințat acum, după ce biserica a fost stabilită de 19 secole, și este aproape completată. Este bine să ne mai amintim că Apostolul se referă la sfârșitul acestei vârste, când a spus că Satan se va prefăce în înger de lumină, căutând să înșele și să inducă în eroare prin toate mijloacele posibile. Apostolul arată că Dumnezeu îngăduie ca această faptă să fie oarecum încununată de succes, așa încât să înșele pe toți acei ce locuiesc pe pământ, și al căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului. El spune: „Chiar deaceia le trimite Dumnezeu lucrarea rătăcirii, ca ei să creadă minciunii, ca să fie judecați toți care nu crezură adevărului, ci incuviințară nedreptatea”. (2 Tesal. 2: 9-12) Tot astfel nu trebuie să uităm cuvintele Domnului nostru: „Mulți imi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, nu în numele tău am profetizat, și în numele tău am scos afară demoni, și în numele tău am făcut multe minuni? Și atunci voi mărturisii lor că niciodată nu v'am cunoscut; „depărtați-vă dela mine care lucrați fărădelegea”.

Cum putem fi însă siguri că toate acestea sunt înșelăciunile lui Satan? Că niciuna nu vine dela Dumnezeu? Răspundem prin cuvintele inspirate: „Dacă ei nu vorbesc după cuvântul acesta, aceasta se întâmplă pentru că nu este lumină într'înșii”. Abaterile lor dela cuvântul divin, sunt diferite; unele într'un fel, și altele într'altul. Totuși, efortarea lor de a înșela nu va zăpăci multă vreme pe acei ce știu că cuvântul grecesc pentru ispășire este „anti-lutron” adică „prețul corăspunzător”. Această piatră de încercare a adevăru-

lui răvin, ne va arăta repede că evoluția este opusă adevărului, deoarece evoluția neagă căderea, pe când cuvântul spune că toți au nevoie să fie mântuiți de dânsa. Astfel „știința creștină” este condamnată ca absolut anti-creștină, prin faptul că neagă păcatul și moartea, și tot răul, pretinzând că aceste sunt numai înșelăciuni mintale. Apoi această piatră de incercare (prețul răscumpărării) mai condamnă teoria că Dumnezeu a fost instigatorul sau autorul păcatului și al răului, arătând că el s'a opus totdeauna păcatului, și a plănuit eliberarea omului din robia păcatului, prin răscumpărare, a cărei roade vor veni încetul cu încetul prin restatornicire.

Ce vom spune însă de acei ce blasfemează numele sfânt al Domnului, propovăduind învățături diavolești? Așa de pitidă acești blasfematori susțin că o eternitate de chinuri așteaptă marea masă a omenirii, chinuri de cari suferă cei 50,000,000,000 de oameni, despre care Scriptura declară că se află în mormânt, așteptând binecuvântarea făgăduită pentru toate neamurile pământului. Dacă astfel de oameni vor încerca a vindeca „în numele meu”, înșurubându-ne oare asta că Domnul aprobă învățăturile lor false? Apostolul a scris: „Fraților, voi nu sunteți în întunec, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț”. Nu are nici o importanță că prin operele lor miraculoase ei vestesc credința în Hristos ca Regele lor, care se apropie. Cu astfel de doctrine în inima și gura lor, trebuie să știm că vindecările lor prin credință, cât și minunile lor, nu sunt decât fapte diavolești, ca și vindecările prin spiritism, știință creștină etc.

Să presupunem totuși, spune cineva, că ei ar dovedi un zel mare prin trimiterea misionarilor în țări păgâne? Răspundem că faptul acesta nu trebuie să schimbe părerea noastră generală asupra mișcării lor. Să ne amintim părerea Domnului asupra sfortărilor misionarilor din vremea sa. El spuse către Farisei: „Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici, că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un proselit, și când s'a făcut, îl faceți fiu al gheenei îndoit decât voi”. (Matei 23:15) Ce foloase pot trage păgânii din doctrine false ale Adversarului? Pușinii cari vor fi atinși, vor avea cu atât mai mult de învățat, atunci când va veni timpul restatornicirii. Este tot atât de adevărat astăzi, ca și pe vremea Domnului, că „sunteți servitorii aceluia, căruia

și faceți servicii". Deci, Satan de sigur face multe treburi în biserica creștinismului nominal. Nu este de mirare că preoții superiori, cărturarii și doctorii divinității, din zilele noastre, urăsc Adevărul—urăsc lumina și o combat în orice chip posibil. „Ieșiți dintr'nsa (din Babilon) poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei, și să nu luați din plăgile ei".—Apoc. 18: 4.

Satan se află tocmai la extremitatea arătată de Domnul prin cuvintele de mai sus. Ridicarea vâlului ignoranței, face ca vechile superstiții să-și piardă valoarea. Trebuie inventate noi minciuni, altfel lumea ar cunoaște adevărul și s'ar lepăda de Satan. Deaceia el este foarte ocupat a lucra ca „înger de lumină"—ca predicator al evoluționismului pentru unii, ca misionar al chinurilor veșnice, pentru păgâni,—ca un Elie ce se proclamă Mântuitorul omenirii; ca un cercetător (?) ce face pe oameni să-și renege durerile și suferințele, vindecând astfel durerile lor trupești, în timp ce această denaturare a adevărului îi face incapabili a mai deosebi adevărul din minciună. Satan poate crede că va reuși; însă după cuvintele Domnului nostru, casa sa va cădea în curând. Lăudat să fie Domnul care în curând îl va lega și încătușa în așa fel, ca să nu mai poată înșela lumea!—Apoc. 20: 3.

IUBIȚI DREPTATEA, URÎȚI NELEGUIREA

Dumnezeu procedează cu noua creațiune din această vârstă evanghelică în așa fel, ca toți acei ce voesc să se facă părtași la natura divină, nu numai să dorească a face binele, dar prin o experiență proprie, ei trebuie să învețe a înțelege și a prețui foloasele binelui și ale dreptății, cât și confuzia și dezastrul nedreptății. Iată cauza pentru care noua creațiune este supusă unor încercări și ispite deosebite, mai însemnate decât acelea la care au fost supuși îngerii și decât acelea la care va fi supusă omenirea în timpul zilei sale de judecată, adică în Mileniu. Dnpă cât știm, sfinții îngeri n'au fost încercați în chip special decât după căderea lui Satan, prin încercarea sa de a-și însuși domnia asupra pământului; avem însă tot motivul să presupunem, că păcatul lui Satan și decăderea omenirii au fost un prilej pentru încercare, nu numai pentru îngerii cari nu și-au păstrat locuința, ci și pentru cei ce au rămas sfinți. Cre-

dința lor în puterea lui Iehova a trebuit să fie pusă la încercare; ei au trebuit să vadă calea dezastruoasă a răului, fără ca, în aparență, Dumnezeu să poată opri și distruge răul. Văzând aceasta, fiecare trebuie să fi fost ispitit de gândul că poate păcătui, fără a se teme de pedeapsă; faptul însă că au rămas credincioși lui Dumnezeu, dovedește că inimile lor au fost într-o stare potrivită; că inima lor a fost umilită și ascultătoare față de principiile dreptății. Ei văd acum realizarea planului divin prin Christos, și în curând vor afla că încrederea lor în înțelepciunea, iubirea, dreptatea cât și în puterea lui Iehova, este mai mult decât îndreptățită prin înfăptuirea măreșului său plan, prin Isus Christos și biserica sa.

Totuși, încercarea ingerilor sfinți, în anumite privințe nu este atât de aspră, ca încercarea la care sunt supuse noile făpturi în Isus Christos, cari întruna vin în atingere cu imperfecțiunile omenești. Acestea vor fi încercări de credință și răbdare, iubire și zel,—chiar până la moarte. Tot astfel încercarea lumii, în timpul Mileniului, deși va fi definitivă și completă, și va dovedi cine este și cine nu este pe deplin credincios lui Dumnezeu și cerințelor dreptății sale, va fi totuși deosebită de încercarea la care este supusă biserica în epoca prezentă, deoarece, fiind înconjurată de împrejurări favorabile, ea va fi în stare să aprecieze dreptatea și deaceea i se va supune. Din contră însă, noua făptură vede că în vârsta prezentă este adevărată declarația Apostolului, că „toți cari voesc să trăească cu temere de Dumnezeu, vor suferi”. Această voință de a suferi pentru credința în Domnul și împărăția sa, este primită de Dumnezeu ca o mărturie a unui caracter special. Acest tratament al noilor făpturi din epoca prezentă, are de scop să perfecționeze aceste caractere în sfințenie,—până la punctul cel mai înalt, adică suferința voioasă pentru adevăr, căutând a servi adevărului prin toate greutățile și neplăcerile vieții, și pierzând orice onoare și favoare pământească, ba chiar și viața. Din cauza că această învățătură a planului divin nu este înțeleasă clar, deaceea mulți sunt incurcați în ceea ce privește purtarea Domnului plină de îngrijire față de mica turmă. Nelegiuirea nu este niciodată bună, și Dumnezeu nu este niciodată autorul răului moral, sau al păcatului, în nici un înțeles al cuvântului. Totuși, Dumnezeu

prin înțelepciunea și puterea sa, poate schimba rezultatele răului în bine. Așa de pildă, dupăcum am văzut, Dumnezeu nu l-a îndemnat pe Satan să păcătuiască. El l-a creat perfect, drept și curat; iar una din binecuvântările ce i le-a dăruit, era libertatea de voință, care fiind întrebuințată contra ordinului divin, făcu din îngerul sfânt de altădată, un Adversar, pe Satan. Dumnezeu avea puterea să distrugă imediat pe Adversarul său; el însă a prevăzut că permisiunea răului va aduce învățături foarte folositoare cu privire la bine și rău, atât pentru îngeri cât și pentru oameni. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă în ce privește învingerea din urmă a Domnului asupra păcătoșilor și asupra păcatului în general; ei pot fi convinși că nici Adversarul și nici urmașii săi, nu vor câștiga supremația. Planul lui Dumnezeu e atât de înaintat, încât astăzi ne descopere misterul cu privire la îngăduirea răului și a păcatului; la prosperarea sa și a păcătoșilor și împotrivirea lor față de Domnul și credincioșii săi.

Să nu uităm că, deși bolile și păcatul cari domnesc în lume, trebuiesc atribuile marelui Adversar, prin care păcatul se strecură în inima omului,—totuși, Dumnezeu supraveghează diferitele elemente ale păcatului în așa fel, încât ele să servească atât spre binele lumii cât și spre binele noului făpturi. În ceea ce privește lumea, întreaga făptură gemândă, ea învață ce înseamnă păcatul și urmările sale. Iar în ceea ce privește biserica, noua creațiune, permisiunea ca ea să se împărtășească de suferințele lui Christos, cuprinde în sine o parte din suferințele de care suferă întreaga omenire. În cazul Domnului nostru, suntem informați că era nimerit ca el, Marele Arhiereu al omenirii, să fie atins de simțământul slăbiciunilor noastre, și asta trebuie să fie adevărat pentru fiecare membru al trupului său. De sigur că în corpul lui Christos nu există nici un membru nesimțitor; ei toți au fost încercați, și știu foarte bine cum să compătimească cu biata omenire, când va veni ziua judecății ei, ziua restatornicirii, cu diferitele probe de supunere și ascultare. Domnul nostru, fiind desăvârșit în trup, nu putea fi atins de slăbiciuni, dacă nu și-ar fi cheltuit viața pentru vindecarea bolnavilor; dar el simți slăbiciunile și suferințele acelor pe cari i-a ușurat, dupăcum stă scris: „El luă slăbiciunile noastre, și boalele noastre le purtă“.

(Matei 8:17) Acei ce sunt chemați la tovarășie în corpul lui Christos, în general au prea puțină vitalitate de dăruit în chip miraculos. Împartășind însă experiențele obișnuite ale lumii, în legătură cu propriile lor organisme imperfecte, sunt și ei atinși de simțământul slăbiciunilor rasei, ceea ce-i împuternicește a simpatiza pe deplin cu mizeria omenească.

Din cele de mai sus se poate vedea, că nu aprobăm gândul acelorora, cari susțin că corpul lui Christos ar trebui să fie scutit de încercările trupesti, sociale și morale ale omnirii. Este adevărat că așa se întâmplă cu israeliții trupesti. Răsplata lor pentru credincioșia față de Domnul și legea sa, consta în aceea că ei erau scutiți de împotriviri și suferințe, etc. Cu noua creațiune însă, chestiunea se schimbă, deoarece ei nu sunt israeliți după trup, ci după spirit—ei fac parte din sămânța spirituală a lui Avraam. Pentru ei toate se lucră spre binele lor spiritual. Binecuvântarea lui Dumnezeu rămâne asupra lor până când ei rămân credincioși în Christos. În cazul acesta nimic nu se poate atinge de noua făptură; ea este ferită de orice pericol (ca orice embrion). Dar credința și aprecierea lor față de această îngrijire dumnezească, este mereu pusă la încercare, pentru a se vedea, ori de ei prețuiesc cele spirituale mai mult decât cele pământești, ca astfel să poată fi născuți ca făpturi noi, când sacrificiile lor pământești vor fi pe deplin mistuite.

Deaceea, când noile făpturi în Christos Isus, sunt supuse la multe încercări, ele trebuie să privească aceste încercări ca dovezi ale credinței lor, dovada că Dumnezeu îi consideră ca fii, și deaceea sunt încercați conform legământului lor, și împuterniciți pentru a putea ajunge desăvârșiți în gloria viitoare. Deci dacă Domnul le trimite năcazuri, ele nu trebuiesc privite ca și acelea care vin asupra lumii. Dumnezeu îngăduie ca mânia lui Satan și a oamenilor să se reverse într-o anumită măsură asupra lumii; în ceea ce privește însă biserica sa aleasă, chestiunea este deosebită. Nimeni din ceea ce se întâmplă membrilor bisericii, nu este o simplă întâmplare. „Prețioasă este, în ochii Domnului, moartea cuvioșilor săi”. (Psalm 116:15) Nici un fir de păr nu poate cădea din capul lor, fără de știrea sa. (Matei 10:30) Dupăcum declară Domnul nostru lui Pilat, când acesta întrebă: „Oare nu ști că eu am putere?”—„Nu poți avea

nici o putere decât aceea dată de Tatăl meu". (Ioan 19: 10, 11) Și aceasta este la fel de adevărat despre fiecare membru al corpului lui Christos, din clipa ungerii ca făptură nouă. Da, avem tot motivul a crede, că într-o măsură oarecare, providența divină să extindă și dincolo de creațiunea nouă, asupra aceloră a căror viață este strâns legată de viața fapturii noi. Astfel, dacă creațiunea nouă trece prin grele încercări, ei nu trebuie să se mire ca și cum li s'ar întâmpla un lucru străin, ci trebuie să știe că toți membrii corpului lui Christos s'au împărtășit de astfel de încercări. Deci, începând cu Capul, toți, până la cel din urmă membru, trebuie să fie încercați, lustruiți și primiți. Dacă aceste încercări vin sub forma de persecuție în cămin, sau dela prietenii de altădată și vecini,—sau dacă vin sub forma unui dezastru financiar și al sărăciei, sau ca boală, suferință, accident fizic, etc.,—în orice caz, toți din poporul Domnului trebuie să fie mulțumiți de iubirea Tatălui și de grija sa providențială pentru toate interesele lor. Deplina încredere în această procedură face parte din încercarea credinței. Deaceia, să primim cu încredere și iubire, orice ne-ar trimite Providența divină, folosindu-ne de aceste învățăminte, conform voinței Domnului.

Dându-ne seama de toată această îngrijire divină, pentru afacerile noastre pământești și cerești, nu ar trebui totuși să ne facă nepăsători față de interesele noastre temporale? Din contră, trebuie să ne amintim că suntem păzitorii unor privilegii și răspunderi sociale și financiare. Deaceia datorită noastră este să facem tot ce putem pentru a vindeca orice desbinări sociale din jurul nostru. Trebuie să încunjurăm în chip înțelept orice lucru ce s'ar părea superstiție și fanatism, recomandând astfel și altora pe Dumnezeuul nostru, Cartea și biserica sa. Iată felul în care trebuie să lăsăm lumina noastră să luccască. În chestiuni financiare trebuie să ne folosim de prevedere și economie, să fim harnici, ca și când nu am avea pe Dumnezeu, ca și când totul ar depinde de străduințele noastre. Totuși, în sufletul nostru trebuie să ne dăm seama și să ne exprimăm încrederea noastră în Domnul, care veghează asupra intereselor noastre. Dacă totuși, în darna înțelepciunii și a prevederii noastre, suntem urmăriți de sărăcie, de pierderi financiare, trebuie să fim convinși că Tatăl nostru cerească a văzut că aceste

Încercări vor fi mai folositoare pentru noi, ca făpturi noi, decât o prea mare prosperitate. Trebuie să recunoaștem supraviețuirea sa binecuvântată asupra afacerilor noastre, oricare ar fi îndrumarea sa și experiențele noastre. Tot astfel când este vorba de sănătatea noastră, suntem datori a înțelegi toate remediile ce stau în posibilitatea noastră. Dacă eforturile noastre reușesc, atunci recunoștința noastră sufletească trebuie să se îndrepte către Domnul. Dacă însă acestea sunt nefolositoare, nu trebuie să ne îndoim de puterea divină, ci trebuie să căutăm a obține mai multe binecuvântări, în urma încercărilor suferite. Pentru orice suferințe sau calamitate, noile fapte ar trebui să-și înalțe inima cu încredere către Dumnezeu, dorind a afla ce învățături pot trage din încercările lor; astfel vor ști dacă aceste încercări constituie o pedeapsă pentru greșelile comise, sau dacă sunt menite a readuce turma de pe calea răului, de pe calea opusă pașilor marelui Păstor. Poporul Domnului se poate simți fericit nu numai când îi merge bine în cele trupești, dar el se poate bucura de pacea lui Dumnezeu în tot timpul, fie că e condus de toiagul Domnului, fie că e îndreptat cu nălașa disciplinei. Împreună cu Profetul din vechime, noua creatură poate spune: „Mai înainte de a fi umilit, greșit-am”. (Psalm 119:67) Mulți dintre membrii Nouii Creațiuni au învățat că întristările aduc cu sine și mari binecuvântări.

Citim despre biserică și despre supraviețuirea Domnului asupra ei: „Care vindecă toate boalele tale”. (Psalm 103:3) Orice încercare de a aplica această biserică din vârsta evanghelică, cu privire la starea trupestă, trebuie să pară slabă și nefolositoare. Cine nu știe că începând cu Capul bisericii și până la cel din urmă membru al ei, Dumnezeu n’a vindecat toate durerile lor fizice? Cine nu știe că mulți dintre sfinți au murit din cauza unor suferințe fizice? Conform științei medicale, scumpul nostru Mântuitor, deși era desăvârșit, fu totuși atacat de o boală, cunoscută savanților, atunci când transpiră sânge în grădina ghetsemani. Conform aceleiași științe, și în deplin acord cu faptele, El, care era om desăvârșit, muri mai repede decât cei doi tâlhari răstigniți cu dânsul, din cauza unei bătaii de inimă. Cine nu știe că apostolul Pavel suferi până la moarte de „un ghimpe în carne” și că Domnul refuză a-l îndepărta, asi-

gurându-l că îndurarea sa îi va aduce mai mult decât cuvenita binecuvântare a darului? Cine nu știe că mulți dintre cei mai nobili sfinți ai Domnului au suferit mereu de boală, și că în loc de a fi vindecați, ei au murit din această cauză? Noua creațiune se luptă cu boli și suferințe spirituale, iar textul Scripturii, pomenit mai sus, îi asigură că aceste suferințe pot fi lecuite de marile și prețioasele făgăduințe ale cuvântului divin; ele pot fi vindecate de pacea și bucuria pe care lumea nu o poate da, dar nici lua, în așa fel, încât neliniștea și suferința sufletească nu mai pot avea loc acolo unde domnește și veghează iubirea, bucuria și pacea spiritului sfânt.

MARCU 16:9-20 ESTE FALSIFICAT

Toți învățații recunosc că aceste versuri sunt o intercalare. Ele nu se găsesc în niciunul din vechile manuscrise grecești, și de sigur nu sunt autentice. Nu este adevărat că toți cari cred în Isus Christos pot bea otrăvuri și pot umbla cu șerpi veninoși, cu boli molipsitoare, fără ca acest lucru să dăuneze sănătății lor; tot astfel nu este adevărat că toți credincioșii au avut puterea de a vindeca bolile și de a alunga diavolii. Este de notat că acest text este pus în paranteză în traduceri mai noi ale Bibliei. Deaceia, citind acest text, ar însemna a adăuga ceva la cuvântul divin, și a contribui la confuzia generală asupra acestui subiect.

Gândul că poporul Domnului este special favorizat de dânsul în ceea ce privește sănătatea lor fizică, este o cursă înșelătoare, și deaceia contrară cu așteptările cuvenite ale noului creațiunii. Domnul și Apostolii săi sunt pildele noastre; și ei în nici un caz n'au așteptat să fie scăpați de împotrivirile și greutatea sub care suspină toată făptura; din contră, legământul lor de consacrare i-a îndemnat să supoarte toate cu bucurie, ca astfel să se poată împărtăși de slăbiciunile omenești. Domnul respinse ispita lui Satan, care-l îndemnă să se folosească de puterea divină spre a-și ușura foamea, în timpul celor patruzeci de zile de post în pustiu. (Matei 4:3,4) Fiind obosit, se odihni lângă fântâna din Samaria, în timp ce discipolii săi se duseră să cumpere hrană, când ar fi putut apela la puterea divină spre a-și restaura forțele. (Ioan 4:6) Nu ni se spune ni-

căiri că Isus ar fi suferit de vreo boală cronică, dar nu ne îndoiim că ar fi fost liber a întrebuița orice rădăcini sau ierbururi, sau alte remedii, întocmai cum se folosea și de hrana obișnuită. Durerea nervoasă care-l făcu să transpire sânge, și boala sa de inimă, se manifestară abia la sfârșitul slujbei sale. El știa că ceasul său venise. Acela care refuză să ceară protecția puterii divine (Matei 26:53) și care refuză a apela la această putere, pentru liniștirea foamei și ușurarea oboseții sale, avu însă libertatea a cere ajutorul acestor puteri în interesul ucenicilor și a urmașilor săi; așa de pildă, când hrăni mulțimile și liniști furtuna, sau când plăti birurile lor.—Matei 14:15-21; Marcu 4:36-41; Matei 17:24-27.

Tot astfel vedem că nici Apostolii nu s'au folosit de privilegii și binecuvântări speciale, pentru ușurarea durerilor și trebuințelor lor temporale. Este adevărat că nu ni se poame, te despre boala vreunuia dintre cei doisprezece, afară de ochii slăbiți ai lui Pavel (Fapte 9:8, 18; Gal. 4:15; 6:11) pe care Dumnezeu nu-i lecuî nici în urma rugămintelor sale, asigurându-l că aceasta era o încercare din partea lui Satan, pentru răbdarea și umilința sa. (2 Corint. 12:7-9) Credincioșia Apostolului, și încrederea sa în Domnul, au constituit o mângâiere pentru toți acei ce se aflau pe calea îngustă de atunci și până astăzi. Apos.olul nu s'a rugat lui Dumnezeu pentru bunuri temporale, bani, case, moșii, pământuri, etc... Însăși cuvintele sale ne dovedesc că adesea se afla în lipsă, și atunci muncea cu mâinile sale, la facerea de covoare pentru corturi. Unii mai puțin sfinți decât dânsul, și mai puțin apropiați de Domnul, nu ar fi disprețuit numai o ocupație atât de umilă, ci ar fi căutat „a trăi prin credință” dupăcum o numesc ei, adică a trăi fără lucru, fapt pe care acelaș Apostol îl dezaprobă în chip hotărât, zicând: „Dacă cineva nu voește să lucreze, nici să nu mănânce”. Acela care a furat, să nu mai fure, ci să muncească cu mâinile sale la lucruri bune, ca astfel să-și acopere nevoile”. (Efes. 4:28; 2 Tesal. 3:10) Mulți sunt greșiți în felul acesta, gândind că este voința divină ca ei să trăiască prin credință, în timp ce alții trăesc prin muncă și îi susțin; adesea ei sunt destul de îndrăzneți spre a se ruga să obție dela Cel de sus bani, hrană și îmbrăcăminte, pentru care nu voesc să muncească. Prin aceasta nu vrem

să zicem că toți aceștia sunt oameni răi; credem că mulți din poporul Domnului au această părere greșită din cauza unor învățături false și a neînțelegerii procedurii dumnezeiești și a caracterului chemării lor. Nu vom nega că Domnul ascultă și mulțumește câteodată rugăciunea acestora, chiar dacă aceste rugăciuni nu sunt în deplină unire cu voința divină. Credem însă că cea mai potrivită cale pentru noile fapte și care este mai bineplăcută Domnului,—este aceea care urmează de aproape instrucțiunile și obișnuințele Domnului și ale Apostolilor săi. Fiind socotiți ca fapte noi, arată că ei au recunoscut faptul, că binecuvântările pământești aparțin omului natural în armonie cu Creatorul său, adică credinciosului îndreptat în fața lui Dumnezeu prin credința în Isus Christos. Apoi mai arată că ei au consacrat, jertfit, aceste drepturi omenești pe altarul Domnului, în schimbul înaltei și spiritualei binecuvântări cerești și a privilegiilor noului creștin, prin care credincioșii sunt chemați în timpul acestei vârste evanghelice. Dacă aceste drepturi pământești au fost astfel devotate Domnului, schimbate pentru privilegiu și speranțe spirituale, în ce înțeles mai pot noile fapte să ceară înapoi ceea ce a fost odată jertfit? În toate rugăciunile noastre, iubirea și înțelepciunea Domnului trebuiesc recunoscute ca superioare nouă. Noua faptură, bine instruită de cuvântul divin, și prețuind spiritul său, trebuie să socotească interesele spirituale cu mult mai presus decât cele temporale, dorind numai astfel de experiențe trupești, care ar putea fi folositoare dezvoltării și pregătirii omului nou pentru împărăție. Noul Testament se ocupă mai mult de Apostolul ales de Domnul spre a lua locul lui Iuda, decât de toți ceilalți împreună, și începe cu timpul primirii lui de către Christos, pe drumul Damascului. Privind diferitele sale experiențe, observăm că practicând minuni, cu biserica, el a înfăptuit minuni și cu cei ce veneau la Adevăr. După cât se poate vedea din relatarile Scripturii, această putere de vindecare nicodată n'a fost întrebuințată spre ușurarea sa, și nici spre ușurarea acelor care ne sunt înfățișați ca sfinți. Asta nu se întâmplă pentru că sfinții din acele vremuri erau scutiți de boale; din contră, știm că Timotei suferea de ceea ce am numi noi astăzi dyspepsia cronică, sau indigestie, iar Epafroditi era bolnav nu din cauza păcatului, ci, după cum spune Apostolul, „din cauza lucrului pentru Christos, el era

aproape de moarte", periclitându-și viața. (Filip. 2: 25-30) Vinul era recomandat nu ca băutură, și nici ca toxic, ci numai ca leac. Nu cunoaștem alimentele sau hrana și leacurile speciale întrebuițate de Domnul; dar în ce privește cazul de mai sus, Apostolul nu se rugă, și nici nu trimise vreun remediu, ci scrisese lui Timotei, zicându-i: „Întrebuițează puțin vin pentru durerile tale de stomac, și pentru deseale tale suferințe".—1 Timotei 5:23.

Ceea ce este vrednic de însemnat, este că, după cât știm, puterea divină n'a fost nici cerută și nici întrebuițată, în folosul acestor doi frați consacrați. Ei au suportat slăbiciunile și durerile lor, cari le-au adus binecuvântări, folosindu-se între timp de cele mai potrivite alimente și leacuri, pe cari le cunoșteau. Credem că aceasta este o ilustrare potrivită a drumului pe care ar trebui să-l urmeze toți cei consacrați, toate făpturile noi; ele nu trebuie să ceară vindecare trupească, și nici asigurare pe viață, etc. Dacă Domnul va găsi de cuviință a le dăruî numai strictul necesar în hrană și îmbrăcăminte, va fi pentru dânsii o încercare a iubirii, răbdării și credinței lor în Isus Christos. Dacă le va dăruî îmbelșugare, va fi iară o încercare a credinței și a iubirii lor, dându-li-se prilejul a arăta cât din acest belșug sunt dispuși a sacrifica în interesele cauzei sale, și în slujba fraților lor. Tot astfel, dacă înțelepciunea divină găsește potrivit a dăruî sănătate robustă și vigoare, încercarea constă în dovedirea dacă iubirea și devotamentul vor sacrifica această vigoare și sănătate în slujba cauzei divine, sau dacă va fi absorbită de interese egoiste. Pe de altă parte, dacă providența divină ne dăruiește o vigoare și sănătate mai slabă, încercarea credinței se pune din punct de vedere opus, cerându-ne manifestarea iubirii și eșuării, și îndurării, care caută mici privilegii, folosindu-ne mereu de ele.

BISERICA NOMINALĂ DUȘMANĂ FĂPTURII NOUI

Deoarece prima lor cunoștință despre Domnul, le-a venit în timp ce se aflau în biserica nominală, sau prin reprezentanții și agenții săi, mulți membri ai noului creafism înclină a privi sistemele sectare ca mama lor spirituală, și deaceia se simt obligați a le iubi și respecta. Ei au-și pot da seama că acestea sunt sisteme pământești--babilonice--ca totuși opuse creațiunii noului. Greșala lor se naște din

cauza că privesc chestiunea în chip foarte limitat. Ei trebuie să-și ridice ochii în sus, dându-și seama, că din punct de vedere divin, există o mare deosebire între biserica nominală și cea adevărată, între neghină și grâu. Neghina nu poate concepe grâu, și nici creștinismul nominal nu poate produce creștini adevărați. Tendințele sale sunt în direcție opusă. Sf. Scriptură declară că este puterea Domnului care lucrează în noi, spre a face după „buna sa voință”; puterea vieții noul, care se dezvoltă sub îngrijirea divină. Biserica nominală, deosebită de cea adevărată, este aceea clasă de oameni, cari au văzut și auzit anumite fapte ale Adevărului divin, cari au fost, mult sau mai puțin, luminați în privința binelui și a răului. Dar cari totuși sunt indiferenți, nepăsători față de voința divină, și cari sunt dispuși a se folosi de binecuvântarea divină numai pentru interesele lor personale. Din contră însă, adevărata biserică, este compusă din acei ce au auzit adevărul, și cari s’au consacrat pe deplin aceluia care i-a iubit și i-a răscumpărat; sunt acei oameni cari au urmat a cunoaște pe Domnul și a-l asculta, pe măsura posibilității lor, și cari nu-și prețuiesc prea mult viața lor. Biserica nominală nu este lumina lumii, ci numai o clasă de oameni cari doresc lumina, în locul întunecării, și cărora le place ca o mică părticică din lumina adevăraților creștini să lucească alături de lumina păgânismului și a diferitelor științe. Membri adevăratei biserici sunt fiecare o lumină vie și arzătoare, oriunde s’ar afla.

Cu cât este mai mare deosebirea între aceste două clase, cu atât mai bine este pentru adevărata Biserică; într’adevăr, făclile credincioșilor au strălucit cu atât mai puternic, cu cât sistemul nominal era mai cufundat în întuneric și superstiție, și în măsura în care biserica adevărată era persecutată de sistemul nominal,—de unde se trag toate persecuțiile.

Odată ce recunoaștem că Dumnezeu este la cârmă, dirigând afacerile noului creațiunii în toate amănuntele, rolul jucat de instituțiile umane în acest plan divin, este micșorat. Domnul n’a organizat și nici n’a ordonat organizarea acestor instituții, cari, după zisa Domnului, sunt trupești, materiale, și deaceia opuse spiritului sfânt. Prin aceasta nu susținem că adevărata biserică n’a fost, într’o măsură oarecare, asociată cu sistemele nominale; susținem însă că,

Oseși membri bisericii erau în aceste sisteme, erau totuși deosebiți de ele, în înțelesul că totdeauna au fost călăuziți de un spirit deosebit. Conceperea acestor copii spirituali ai lui Dumnezeu, prin cuvântul darului său, copii hrăniți și educați oarecum de aceste sisteme de neghină sectară, este bine ilustrată de anumite insecte, ale căror larve sunt injectate în spatele dușmanilor lor, unde sunt încălzite, hrănite și dezvoltate, până la vremea nașterii lor, care, de obicei, înseamnă moartea insectei care i-a purtat în chip temporal. Tot astfel, noile făpturi, concepute și unse de Dumnezeu, sunt mult sau mai puțin înrudite cu instituțiile Babilonului, și au fost educate contra voinții Babilonului, sub supravegherea și orânduirea divină, până ce punctul liberării a fost atins; iar acela care a conceput noua creațiune, o strigă zicând: „Ieșiți dintr'însa, poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei, și să nu luați din plăgile ei”. — Apocalips 18: 4.

Biserica nominală constituie o ispită continuă pentru noua creațiune, nu numai prin doctrinele ei false, ci și prin formalismul și ipocrizia sa, prin care se apropie de Domnul cu buzele, în timp ce inima le este departe de dânsul, iar gândurile, sentimentele, cuvintele și faptele lor, sunt cu totul opuse spiritului adevărului. Față de creațiunea nouă, ispitele lumii ar fi neputincioase, dacă biserica nominată n'ar combina spiritul lumesc, ambițiile și scopurile sale, cu numele lui Christos și cu slujba sa. Cinstea oamenilor, liberarea dela sacrificiu, și siguranța de a obține cele mai bune lucruri pe acest pământ, — iată cursa pe care Babilonul o întinde mereu noului creațiuni. Nici una din celelalte curse ale Adversarului nu este atât de înșelătoare, atât de puternică, ca aceasta.

ARMĂTURA LUI DUMNEZEU

Îmbrăcați-va cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți voi sta împotriva uneltirilor diavolului... În ziua cea rea”. — Efeseni 6: 11-13.

În acest text, Apostolul ne previne din nou, că ziua noastră, sfârșitul acestei vârste, va fi „ziua cea rea”, când Satan își va exercita cu înversunare puterile sale — spre a înjela, dacă ar fi cu putință, chiar pe cei aleși”. El ne vorbește despre o armătură care va ținea piept tuturor înșelă-

ciunilor lui Satan. Aceasta nu este o armătură pentru apărarea trupului, ci pentru apărarea spiritului, pentru noua creațiune. Dumnezeu pregătește această armătură prin mijlocirea omenească. Această armătură este Cuvântul său, vestea și Adevărul său. Nici o altă armătură nu va putea învinge în această „zi rea”, iar pentru această învingere, va fi nevoie de toată armătura.

Cingătoarea dela mijloc înfățișază consacrarea pentru slujbă; iar Apostolul mai spune că trebuie să căutăm a nu fi înrolați în slujba eroarei, ci în slujba Adevărului. Fiecare trebuie să-și cerceteze încingătoarea, spre a vedea dacă este potrivit pentru a deveni un slujitor al Adevărului, sau a avea cel puțin spiritul slujbei.

Platoșa dreptății (sau a îndreptățirii) vine în al doilea rând. Dumnezeu nu poate recunoaște ca soldați ai crucii, pe acei ce nu înțeleg și nu recunosc dreptatea sa, sau cari resping darnica sa orânduire pentru îndreptare (prin credință) prin sângele prețios al Fiului său.

Picioarele trebuie încălțate cu evanghelia păcii. Soldatul crucii, care pornește la luptă fără pacea lui Dumnezeu, care să-l ajute în lucrurile grele, va înfăptui mai puțin decât acela care caută să fie în pace cu toți oamenii—trăind în pace, atât cât e posibil fără a compromite Adevărul. Acel ce pleacă neluarmăși, vânează de sigur numai întristare.

Scutul credinței este indispensabil pentru apărare în contra atacurilor furioase ale Adversarului,—scepticismul, criticismul înalt, evoluție, etc.... „Fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu”. „Aceasta este biruința care învinge lumea, adică credința noastră”.—Evrei 11:6; 1 Ioan 5:4.

Coiful mântuirii reprezintă înțelegerea și aprecierea intelectuală a planului divin. După cât se vede, coiful mântuirii, în trecut, era mai puțin trebuincios decât acum; acum însă, în epoca secerișului, când Adversarul atacă adevărul în chip furios, făcând din tot ceea ce are legătură cu știința, o armă de distrugere—acum coiful este indispensabil. Acum, și numai acum, se poate găsi acest coif în așa formă și în așa măsură, încât fiecare soldat al crucii să-l poată îmbrăca. Dumnezeu ținu pe Adversar destul de departe de ai săi, când scutul credinței le putea servi drept apărare; acum însă, toată armătura este pregătită, și nu este prea curând ci tocmai la timp pentru nevoile credincioșilor.

Spada spiritului—cuvântul lui Dumnezeu—este singura armă ofensivă a micii trupe. În lupta sa dreaptă, Căpitanul învinse pe Adversar, spunând: „Este scris“. Și acesta este strigătul de luptă al urmașilor săi. Alții, dar nu adevărații soldați, au luptat pentru Domnul cu arme ucigașe, cu filosofie și înțelepciune omenească, cu consilii și sinoade, însă noi trebuie să ne biziim în lupta din aceste „zile rele“ pe cuvântul Domnului—„Este scris“. Nu trebuie să ne folosim de aceleași arme ca Satan—ură, supărare, ceartă și luptă. Iar „spada spiritului“, se poate câștiga numai prin studiul și călăuza spiritului, după consacrare—după înrolare în această armată.

CAPITOLUL XVI

MOȘTENIREA NOUII CREAȚIUNI ÎN VIAȚA PREZENTĂ

Primele roade ale spiritului.—Speranțe lașe.—Speranța noastră.—Tălharul în Raiu.—Dorința sinceră a stăntului Pavel.—„Casa noastră pământească”, și „casa noastră din ceruri”.—Schimbarea la față”.—„Primii cari ar trebui să se scoale dintre morți”.—Bucuriile actuale ale făpturii noi.—„Cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”.—Credința, rod al spiritului și o parte din moștenirea nouii creațiuni.

NU toate binecuvântările făpturii noi aparțin viitorului —dincolo de vâl. Primele roade ale spiritului, gustul binecuvântărilor viitoare, este dăruit noilor creaturi în viața prezentă. Printre acestea pot fi socotite primele roade și daruri ale spiritului sfânt—credința, speranța, bucuria, pacea, iubirea, etc. Unii pretind că acestea sunt nepipăibile și ireale; noi însă răspundem că sunt tot atât de reale ca și făpturile noi. Și pe măsură ce făptura nouă crește, aceste elemente ale experienței sale, adică binecuvântarea și dezvoltarea, sporesc. Se va recunoaște că însușirile cari aparțin lucrurilor pământești, sunt cea mai însemnată binecuvântare a omului natural, însușiri cari îi dau mare binecuvântare și privilegii. Noile făpturi în Isus Christos, schimbând speranțele, iubirea și privilegiile pământești pentru cele cerești, găsesc că acestea din urmă sunt mult mai prețioase decât cele sacrificate. Iubirea pământească este nestatornică și în general egoistă. Speranțele pământești sunt trecătoare. Bucuriile pământești sunt, în cel mai bun caz, de scurtă durată și deșerte. Ambițiile pământești rareori aduc mulțumire, iar când aceasta se întâmplă, este amestecată cu amarăciunea că sunt trecătoare. Cu toate acestea, toată lumea se străduiește a obține aceste bucurii, ambiții, speranțe, iubiri, și cu toții suntem martori că principala plăcere o formează străduința, iar când aceasta a fost atinsă, și desamăgirea a fost acolo.

Nu tot astfel se întâmplă cu noua creațiune. Speranțele, bucuriile, iubirea și ambițiile lor cresc mereu, hrănite de marile și prețioasele făgăduințe ale cuvântului divin. Aceste făgăduințe nu sunt înșelătoare, ci ele aduc numai mulțumire și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, iar ochii credinței lor se deschid din ce în ce mai mult pentru lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea înțelepciunii și iubirii dumnezeiești, ai căror moștenitori sunt prin Domnul nostru Isus Christos.

Această țară a făgăduinței, în care noile creaturi intră în clipa consacrării lor depline, când primesc spiritul adopției, este un pământ unde curge lapte și miere. Cu toate că și acest pământ își are încercările sale și trebuie cucerit și păstrat prin lupte interne și externe, totuși, fiecare învingere înseamnă bucurie și pace, ba chiar și înfrângerile sunt transformate în speranță, credință și bucurie de Cel ce este în stare a face ca toate să se lucre spre binele lor.

SPERANȚE ADEVĂRATE ȘI FALSE

Apostolul ne atrage atenția asupra faptului, că Satan caută să strice făptura nouă, înfățișându-i-se ca un inger de lumină. Când cineva mărturisește că a fost conceput de lumină, de adevăr, de spiritul sfânt, Adversarul își dă seama că unul ca acesta este pe drumul eliberării din întunec, superstiție și înșelăciune, în care el ține legată întreaga omenire, atunci el se transformă, arătându-se a fi o călăuză spre mai multă lumină. Noi însă, cu toate că acum avem mai multă lumină, totuși trebuie să fim atenți și să nu uităm, că diavolul a fost persistent în această înșelăciune, în tot timpul de când Apostolul a scris aceste cuvinte de prevenire. Acest lucru ni se arată prin diferitele crezuri ale creștinismului, cari toate se străduiesc a scăpa de întunec, dar totuși rămân cuprinse de teorii și speranțe false și amăgitoare. Printre aceste speranțe false, mai există și speranța, că atunci când oamenii mor, ei nu sunt morți, ci sunt mai vii decât totdeauna. Această speranță a fost infiltrată de către Adversar, pentru a contrazice speranța scripturală a învierii morților. Sau una sau alta din aceste speranțe trebuie să fie falsă. Adversarul a reușit a infiltra „creștinătății” această speranță falsă, pe care cuvântul lui Dumnezeu n-o îndreptățește, și care este în conflict direct cu învățăturile Cuvântului, privitor la învierea

morților; căci dacă oamenii nu sunt morți, nu poate fi vorba de „o înviere a morților”.

O altă speranță falsă se referă la timpul răsplătirii credincioșilor Domnului. Adversarul a reușit să înșele biserica nominală, făcând-o să creadă că în loc de a aștepta o înviere a morților, în loc de a spera la o tovărășie cu Domnul în prima înviere, ca timpul răsplătii, ei ar trebui să creadă că morții nu sunt morți, ci vor câștiga răsplata prin ușa morții, și nu prin ușa învierii, așa cum se citește în Sf. Scriptură. Aceste speranțe false, ca și celelalte lucruri false, sunt foarte dăunătoare, oricât de plăcute ar fi în aparență. Cuvântul Domnului trebuie să fie călăuză noastră, și acest cuvânt ne învață, că speranțele noastre, privitoare la binecuvântările divine, sunt cuprinse în învierea morților. Așteptările greșite din trecut, că în clipa morții vom ajunge în gloria cerească, au fost foarte dăunătoare poporului lui Dumnezeu, prin faptul că l-au îndepărtat de Cuvântul său și de adevăratele speranțe cuprinse într'însul, speranțe ce sunt în deplină armonie cu mintea sănătoasă și cu faptele din jurul nostru. Speranța că în clipa morții vom fi schimbați și înălțați la gloria cerească, se poate susține numai pentru cei din urmă membri ai noului creștiun; din contră, noi credem mărturia Sfintei Scripturi, că toți au adormit în sus Christos, și speranța lor este în învierea făgăduită de Domnul, care va avea loc la venirea sa a doua, în epoca milenară. Speranța noastră, bazuindu-se pe mărturia Cuvântului divin, este că ne aflăm deja în aurora acestei zile noi; că Emanuel este prezent, stabilindu-și împărăția; că prima parte a lucrării sale, dupăcum ne-a arătat-o în parabolele sale, ilustrează opera ce va fi înfăptuită la inapoierea sa, când va lua domnia asupra pământului. Problema arată că el își va chema servitorii cărora le-a încredințat talentele și argințul, și că se va socoti cu dânsii, înainte de a se socoti cu lumea.—Luca 19 : 15; Matei 25 : 14.

Opera aceasta a Domnului începe întâi cu casa lui Dumnezeu, Biserica, Noua Creațiune; și dupăcum am mai arătat (vol. 2, cap. 7) anul 1878, d. Chr. era însemnat ca anul când „cei morți în Isus Christos vor învia întâi”. Deaceia, suntem în deplină armonie cu Domnul când credem, că Apostolii și sfinții din tot timpul evangheliei, până în zilele noastre, sunt deja glorificați și în posesia trupurilor spiri-

țuale cari le-au fost făgăduite. Și fiindcă sunt „schimbați” în asemănarea Domnului, ființe spirituale, deaceia sunt nevăzuți de omenirea de pe pământ. Bizuindu-ne pe această speranță scripturală, și în deplin acord cu dânsa, susținem că fiecare membru al noului creațiuni, care se mai află în trup, nu va trebui să „doarmă”, așteptând stabilirea împărăției, deoarece Regele și Împărăția se află deja aci, și opera dătătoare de viață a fost începută, cea mai mare parte a Creațiunii Noi fiind deja glorificată. Membri aflați în viață au primit numai ultimele perfecționări și încercări ce-i pregătesc pentru prima înviere—spre a fi „schimbați” într-o clipă, cât ai clipi din ochi, ca în clipa morții trupului lor, să fie dăruiti cu casa cea nouă, trupul spiritual.—2 Corint. 5: 1; 1 Tesal. 4: 17.

Totuși, considerând acest subiect, nu trebuie să avem în fața noastră numai speranțele speciale ale acestei epoci de „seceriș”,—ci mai întâi trebuie să avem în vedere speranțele tuturor membrilor creațiunii noi, din toate generațiile—speranțe ce ne sunt înfățișate prin evanghelie. Este adevărat că „lumea creștină” se arată că crede în a doua venire a lui Christos, și în învierea morților; dar acestea sunt numai vorbe, prin care caută a-și menține anumite legături cu Sf. Scriptură. Acestea însă nu sunt speranțele lumii creștine, a bisericii nominale, ci mai curând teama sa. Ei mai degrabă se tem de a doua venire a lui Christos, decât să nădăjduiască într’însa. Tot astfel se tem și de învierea morților, din cauza că au fost înșelați de marele Adversar, în neînțelegerea caracterului și planului divin, crezând că a doua venire a lui Christos înseamnă sfârșitul oricărei speranțe, sfârșitul îndurării divine; pe când Sf. Scriptură arată lămurit, că a doua venire a lui Christos înseamnă numai începutul binecuvântării, care are să se reverse asupra tuturor popoarelor pământului, și pe care Dumnezeu a pregătit-o timp de patru mii de ani.

Învierea este privită cu teamă, deoarece învățăturile false au dus la presupunerea, că spiritul sau suflarea vieții este conștientă și fără trup, și că trupul este un fel de închisoare, din care spiritele doresc să scape. Astfel, tradițiile omenești au luat în deșert cuvântul lui Dumnezeu, din cauza că se aflau sub influența marelui Adversar, dumnezeul acestei lumi care acumina orbește aproape pe toți. Să privim

Însă mărturia Scripturii asupra acestui subiect, spre a vedea chipul clar prin care se referă mereu la a doua venire a lui Christos și la înviere, care întâi este speranța bisericii, a noului creștin, și apoi speranța lumii întregi.

„Pentru aceea incingându-vă mijloacele gândirii voastre, fliți deștepți, nădăjduiți desăvârșit în darul ce vi se aduce la descoperirea lui Isus Christos”.—1 Petru 1:13.

„Dar nu numai toată făptura, ci și noi, deși avem pârğa spiritului, și noi chiar suspinăm în noi înșine, așteptând cu nerăbdare înfierea, răscumpărarea corpului nostru; căci în nădejde am fost mântuiți” (de fapt încă nu, dar sperăm încă să fim mântuiți).—Romani 8:23-24.

„Binecuvântat este Dumnezeu și al Domnului nostru Isus Christos Tată, care după marea sa milă, ne născu iarăși spre nădejde vie, prin învierea lui Isus Christos dintre morți. Spre moștenire neperitoare, și fără pată și nevestezită, păstrată în ceruri pentru noi, care suntem în puterea lui Dumnezeu păziți spre mântuire, gata să fie descoperită în timpul de apoi. De care vă veseliți, deși puțin timp acum, dacă se cuvine, sunteți întristați în felurile ispite. Pentru ca a credinței voastre lămurire mai prețioasă decât a aurului peritor, lămurit însă prin foc, să fie aliată spre laudă și mărire și cinste, la descoperirea lui Isus Christos”.—1 Petru 1:3-7.

În sfârșit îmi este păstrată a îndreptăririi cunună, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, dreptul Judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor cari au lubit arătarea lui”.—2 Timotei 4:8.

„Nu mă rușnez, pentru că știu cui m'am încrezut, și sunt încredințat că puternic este să păzească ce mi s'a încredințat pentru ziua aceea”.—2 Timotei 1:12.

„Învățându-ne, ca lepădând necucernicia și poftele lumești, să trăim înțelepte și drept și cu temere de Dumnezeu în veacul de acum, așteptând fericita nădejde și arătarea măririi marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Christos, care s'a dat pe sine, pentru noi”.—Tit 2:12-14.

„Dar îi mărturisesc aceasta (eu Pavel, île, Felix), că potrivit cu calea pe care dânsii o numesc erezie, slujesc într-adevăr Dumnezeului părintesc, crezând toate cele scrise în lege și în profeții; având (și eu) în Dumnezeu nădejde,

pe care și accepția însăși o au, că are să fie o înviere a dreptilor și a nedreptilor".—Fapte 24: 14-15.

"Pentru nădejde și înviere dintre morți sunt cercetat eu".—Fapte 23: 6.

"Eu sunt învierea și viața. Ați zis Isus. Cine crede în mine, viu va fi, chiar dacă va fi murit. Și oricine care este viu și crede în mine, nu va muri în veac; crezi aceasta?—Ioan 11: 25-26.

"Nu vă minunați de aceasta, că vine ceasul când toți cari sunt în morminte, vor auzi glasul lui. Și care vor fi lucrul cele bune, vor ieși spre înviere de viață, iar care vor fi făptuit cele rele, spre înviere de judecată".—Ioan 5: 28-29.

"În casa Tatălui meu sunt multe locuințe; iar dacă n'ar fi, v'ași fi spus; pentru că mă duc să vă găsesc loc. Și dacă mă voiu fi dus, și voiu fi găsit voua loc, iar vin și vă voiu lua la mine însumi, pentru că unde sunt eu să fiți și voi".—Ioan 14: 2, 3.

"Căci Fiul omului are să vie în măria Tatălui său, cu toți îngerii săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după fapta sa".—Matei 16: 27.

"Iată viu curând, și răsplata mea este cu mine".—Apoc. 22: 12.

"Iată, mântuirea te vine; iată, plata lui este cu dănsul".—Isaia 62: 11.

"Ded fiți îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului;—întăriți inimile voastre că s'a apropiat venirea Domnului".—Iacov 5: 7-8.

"Spuneți către cei slabi de inimă: Fiți tari, nu vă temeți; iată, Dumnezeuul vostru vine cu răzbunare, Dumnezeu vine cu răsplătire, el vine și vă mântue. Atunci ochii orbilor se vor deschide, și urechile surzilor se vor destupa. Atunci ologul va sări ca cerbul, și limba mutului va cânta; căci în pustii vor izbucni ape, și râuri în deșert".—Isaia 45: 4-6.

"Mulți din cei ce dormeau la țărâna pământului se vor scula: unii spre nemurire, alții spre ocară și rușine eternă. Și înțelepții vor străluci ca strălucirea bolții cerești, și cei ce au întors pe mulți la dreptate ca stelele, în etern și perpetuu. Dar tu, du-te până la sfârșitul tău; și te vei repausa, și vei rămânea în soarta ta, până la sfârșitul zilelor".—Daniel 12: 1-3, 13.

„Și se scrie carte de amintire înaintea lui Iehova, pentru cei ce se tem de dânsul, și se gândesc la numele lui. Și vor fi aceștia, zice Iehova, Dumnezeuul oțirilor, tezaurul meu în ziua pe care o pregătesc”.—Malchi 3: 16, 17.

Teoriile încurcate și închipuirile false, vin numai dela învățătorii omenești, cari nu sunt călăuziți de lumina Cuvântului divin și cari au socit în așa fel judecata multora dintre sfinții lui Dumnezeu, în ceea ce privește speranțele adevărate ale poporului său, încât le-au răpit toată frumusețea și tăria. Înlocuindu-le cu alte declarațiuni scripturale, cari sunt cu totul contrare cu declarațiile de mai sus atât de lămurite. Trebuie să examinăm aceste texte pentru ca credința, speranța și ascultarea noastră să rămână pe calea cea dreaptă. Apoi vom discuta diferite alte privilegii și binecuvântări referitoare la speranțele noastre, ce ne aparțin în viața prezentă, ca primul rod al moștenirii noastre.

TĂLMĂRII ÎN RAIU

„El zise: Isuse, adu-ți aminte de mine, când vei fi venit întru împărăția ta. Și Isus îi spuse: Adevăr zic ție, astăzi vei fi împreună cu mine în raiu”.—Luca 23: 42, 43.

Acei ce cred că mântuirea în Isus Christos este o scăpare dela chinurile veșnice, o mântuire care depinde numai de o favoare întâmplătoare, susțin că această narațiune înfățișează doctrina „alegerii”. Adică, Domnul nostru Isus Christos, fiind mulțumit cu cuvintele de mângâiere ale unuia dintre tâlhari, îi alese pentru raiu, și în același timp hoțari ca ceilalți să sufere chinuri veșnice, fără ajutor și fără mângâiere. Dacă Dumnezeu a făcut din mântuire o loterie, un lucru întâmplător, atunci cei ce o socot ca atare, nu trebuie să spuie nimic contra loteriilor din biserică și lume.

Cazul însă nu este așa. Acest verset scriptural a fost foarte greșit înțeles; spre a-i da importanța cuvenită, să cercetăm puțin împrejurările în care s'a petrecut această întâmplare.

Domnul nostru Isus Christos fusese tocmai osândit, fiind acuzat de răsculare contra guvernării Cesarului, prin faptul că zise că el este rege, deși a spus că împărăția sa „nu face parte din lumea aceasta”. Pe cruce, deasupra capului său, sta scrisă, în trei limbi, crima de care a fost acuzat:

„Acesta este Împăratul Iudeilor”. Acel ce se aflau în jurul său îl batjocoreau mereu, afară de unul dintre tâlhari ce a fost răstignit alături de dânsul. Fără îndoială, tâlharul auzise de Isus și de caracterul și faptele sale minunate, și-și zise în sufletul său: „Într-adevăr; acesta este un om ciudat și minunat. Cine poate ști dacă spusele sale nu sunt adevărate? El de sigur trăiește aproape de Dumnezeu. Îi voi vorbi cu simpatie; asta nu poate să-mi strice. Apoi el respinse pe tovarăzul său, arătând nevinovăția Domnului; și apoi avu loc convorbirea citată mai sus.

Nu putem presupune că acest tâlhar avea idei precise și drepte despre Isus; nu era nimic mai mult decât simțământul că, fiind aproape de moarte, orice licărire de speranță era mai bună decât nimic. A spune că el a înțeles mai mult decât atât, ar însemna că el a fost în credință mai presus decât Apostolii și ceilalți urmași ai Domnului, căci, pe vremea aceea, toți l-au părăsit, și cari, după trei zile, ziseră: „Și noi credeam că el este care avea să scape pe Israel—Luca 24:21.

Nu ne putem îndoi despre importanța rugămintii sale. El dorea ca oricând ar ajunge Isus în împărăția sa, să se gândească la dânsul și să-i poarte de grijă. Să observăm acum răspunsul Domnului nostru. El nu spune că nu ara împărăție, ci din contră, prin răspunsul său arată că cererea tâlharului era o cerere potrivită. „Adevăr zic ție astăzi, vei fi împreună cu mine în rai”. Substanța acestei făgăduințe este că la timpul când Domnul își va stabili împărăția, aceasta va fi un Rai în care și tâlharul va avea parte. De observat că noi am schimbat virgula punând-o după, în loc de a o pune înaintea cuvântului „astăzi”.

Aceasta face ca cuvintele Domnului nostru să fie perfect de clare și rezonabile. Dacă ar fi vrut, ar fi putut spune tâlharului mai multe. I-ar fi putut spune că va fi în rai cu dânsul, pentru că tocmai acum plătește prețul răscumpărării. Apoi l-ar mai fi putut spune că prin moartea sa mântuiește și pe celalalt tâlhar, cât și pe întreaga omenire, atât milioanele de oameni cari sunt în morminte, cât și pe cei nenăscuși încă. Aceasta o știm pentru că „prin darul lui Dumnezeu, Isus Christos gustă moartea pentru toți oamenii”, el se dădu pe sine ca preț de răscumpărare pentru toți, ca la timpul cuvenit toți să aibă ocazia să se înpaola în Rai.

lui pierdut prin păcatul primului om, și recâștigat prin jertfa dreaptă a lui Isus Christos.—Evrei 2:9; 1 Tim. 2:5,6; Fapte 3:19.

Dupăcum am arătat, grădina Raiului era numai o icoană a ceea ce avea să fie tot pământul, când va fi pe deplin scăpat de blăstăm. Cuvântul „paradis” este de origine arăbă, și înseamnă „grădină”. Când Christos își va fi stabilit împărăția sa, legând pe Satan, acest pământ va deveni un paradis, și cei doi tâlhari și toți cei cari sunt în morminte vor intra în Raiu, unde vor putea trăi veșnic, dacă se vor supune legilor sale. În Sf. Scriptură paradisul este întrebuintat spre a descrie situația binecuvântată a omului, în armonie cu Creatorul său, înainte ca blăstămul și păcatul să intre în această lume. Acest paradis pierdut va fi dat din nou omenirii, așa este făgăduit. Iar această făgăduință zace în speranța, mult sau mai puțin clară, a creaturii care suspină după o epocă de aur ce va fi stabilită în viitor. Sf. Scriptură ne arată că paradisul a fost câștigat din nou pentru omenire, prin moartea lui Isus Christos, restituindu-i-se „ceea ce a fost pierdut.”—Matei 18:11; Efec. 1:14; Apoc. 2:7.

Avem noi însă dreptul de a achiimba virgula? De sigur că da, deoarece punctuația Bibliei n'a fost inspirată. Scriitorii Bibliei nu s'au folosit de punctuație. Ea a fost inventată cu vreo patru sute de ani în urmă, și este numai o convenție modernă, ce ar trebui folosită numai în așa fel ca să aducă mai multă lămurire în armonie cu celelalte versuri scripturale. În literatura modernă, cuvântul „astăzi” este adesea întrebuintat; iar în Scriptură atragem atenția asupra următoarelor cazuri:

„Deaceea îți ordon eu lucrul acesta astăzi”,—5 Moise 15:15.

„Eu astăzi pun înaintea ta, viața și binele, moartea și răul”.—5 Moise 30:15.

„Astăzi îți ordon să iubești pe Iehova, Dumnezeuul tău”,—5 Moise 30:16.

„M'ăș ruga lui Dumnezeu ca și cu puțin și cu mult, nu numai tu, ci și toți cari mă ascultă astăzi, să fiți astfel cum sunt și eu, afară de aceste legături”.—Fapte 26:29.

Nu numai înțelesul acestui text cere punctuația amintită, ci și armonia sa cu celelalte versuri scripturale; astfel nu

găsim nici o obiecțiune rezonabilă în contra sa. A presupune că Domnul nostru se duse imediat în Raiu, ar fi o imposibilitate, căci Paradisul nu fusese restabilit. Sf. Scriptură ne spune clar, că Domnul când a înviat nu s'a pogorât din ceruri (ceea ce după părerea unora este egal cu paradisul), ci că el „a înviat a treia zi dintre morți”. (1 Corint. 15:4) „Că așa este scris și că așa trebuia, ca Christos să sufere și să învieze dintre morți a treia zi”. (Luca 24:46) El a spus apoi Mariei: „Încă nu m'am suit la Tatăl meu; du-te la frații mei și le spune: Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru; la Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru”.—Ioan 20:17.

DORINȚA SINCERĂ A APOSTOLULUI PAVEL

„Căci pentru mine a trăi este Christos și a fi murit câștig. Dacă dar a trăi în trup, aceasta chiar îmi este un folos de lucru, și pe care din două să-mi aleg nu știu. Sunt ținut însă de amândouă: dorința având (după înapoierea lui Christos) ca să mă despart de (să plec din) corp și să fiu împreună cu Christos, căci este cu mult mai bine. Dar a mai rămânea în trup este mai trebuincios pentru voi”.—Filipeni 1:21-24. (Traducerea Diaglot)

Vom observa că deosebirea esențială între traducerea de mai sus și traducerea obișnuită engleză, este înlocuirea cuvântului „plecare” prin cuvântul „înapoiere”. Spre a justifica aceasta, traducătorul spune: „Cuvântul „analysai” care aci este tradus prin cuvântul „despart” (plec), nu poate fi înțeles astfel, căci atunci înțelesul lui Pavel ar fi fost că el dorește moartea, pe când el spune că nu știe pe care din două să aleagă (moartea sau viața). Ceea ce el doria, este a treia, care este mai bună decât cele două. Aceasta a treia este „analysai”. Acest cuvânt se mai află în Noul Testament numai în textul dela Luca 12:36, unde (în traducerea engleză și în Biblia Elberfeld) este tradus prin cuvântul „întoarcere”: „Fiți asemenea oamenilor care așteaptă pe Domnul lor, când se' va întoarce”. Isus a învățat pe ucenicii săi, că el se va întoarce (Ioan 14:3, 18); tot astfel au spus și ingerii, când s'a înălțat la cer. (Fapte 1:11) Așa a crezut Pavel, și așa a învățat și pe alții; el a nădăjduit și a așteptat întoarcerea Domnului din cer (Filip. 3:20; 1 Tesal. 1:10; 4:16, 17), când apoi va fi cu Domnul pentru totdeauna.

Cuvântul „anályo” este întrebuințat de scriitorul grec Plato în două înțelesuri: „a pleca iară” sau „întoarcere”. Dupăcum am văzut, în Noul Testament, acest cuvânt este tradus în două locuri (Filip. 1:23 și Luca 12:36). La Luca trebuie să fie tradus prin cuvântul „întoarcere”, pentru că Domnul a învățat pe nimeni săi să aștepte întoarcerea sa; dar și la Filipeni credem că cuvântul grec are același înțeles, ceea ce prin cuvântul „despărțire” nu este cazul. Prima silabă „ana” înseamnă „înapoi”, ceea ce dă de înțeles: a pleca la un loc, unde am mai fost, de unde am venit. Prin urmare, aci nu poate fi vorba de „analysai” a lui Pavel, deoarece el încă n'a fost la Domnul în mărire, ca despărțindu-se de corp să poată merge iară acolo. Însă cu privire la Domnul, cuvântul „întoarcere” se potrivește foarte bine cu speranța vie a primilor creștini.

Să examinăm împrejurările cari au dat naștere textului citat mai sus. Apostolul a fost ca prizonier în Roma, și dispoziția împărătească, care câteodată îi asigura un tratament mai prietenos, putea să se schimbe în tot momentul și să fie condamnat la moarte. El a scris această epistolă pentru a confirma primirea unui dar însemnat din partea bisericii din Filippi, și se folosi de acest prilej spre a le da amănunte despre soarta sa, despre răspândirea adevărului în Roma, etc., încurajându-i a rămâne neclintii până la urmă. Deoarece ei voiau să cunoască speranța sa cu privire la eliberare, el le spune că dușmanii (cari l-au văzut predicând doi ani Fapte 28:30) explică evanghelia în așa fel, încât să-i mărească durerea, care poate fi urmată de moarte. (Filip. 1:16-19) El își dădu însă seama de rugăciunea bisericii în folosul său și aștepta ca încercarea sa de către Nero, să se termine prin eliberarea sa,—fie prin achitare sau prin moarte. Apoi le spune că, în ceea ce privește propriile sale suferințe, îi este greu să aleagă între moarte și viață, dar că are dorință vie pentru un lucru despre care a vorbit Tesalonicenilor (2 Tesal. 2:1-8), un lucru pe care-l știa departe—adică înapoierea lui Christos, spre a fi împreună cu dânsul. Apoi, știind că aceasta nu se poate acuma, a vorbit despre ceea ce se poate; el îi asigură despre convingerea sa că Dumnezeu mai are o însărcinare pentru dânsul, și deaceia speră că va fi achitat. Deși Sf. Scriptură nu ne spune nimic despre aceasta, tradiția spune

că Pavel a fost achitat de Nero, și a mai avut cinci ani de libertate și slujbă, înainte de a fi fost din nou arestat și executat.

Pentru acei ce tot mai susțin cuvântul „plecare” în loc de înapoiere, dăm explicația următoare: Fără îndoială că Pavel ar fi dorit să plece în cer sau oriunde spre a fi imediat împreună cu Domnul. El știa însă că o astfel de dorință nu-i poate fi îndeplinită, în armonie cu planul divin; deaceia, deși aceasta ar fi fost dorința sa sinceră, aceasta nu se poate socoti ca un lucru posibil. El se afla într-o stare de șovăială asupra dorinței sale față de cele două posibilități— a trăi și a sluji biserica prin suferințe, sau a muri și a se odihni de muncă,—așteptând „speranța binecuvântată, și arătarea glorioasă a marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Christos”, „care va schimba trupul nostru dejosit, și-l va face asemenea trupului său glorios”.—Titu 2: 13; Filip. 3: 21.

„CASA NOASTRĂ PĂMÂNTEASCĂ” ȘI „CASA NOASTRĂ DIN CERURI”
2 CORINTENI 5: 1-10.

Apostolul scrie făpturii noi despre situația sa—care nu cuprinde pe acea a omului natural. El recunoaște voința cea nouă ca o nouă făptură, și vechiul trup ca „cortul” său. Noua făptură nu se poate simți bine într'insul, ci dorește în chip sincer un trup desăvârșit, care să-l aparție la înviere.—„Știm că dacă casa noastră pământească (ca o locuință temporală) va fi distrusă, avem o clădire veșnică dela Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână (nu este produsă de puterile omenești) ci una cerească și veșnică”.—Vers 1.

Este adevărat că în trupul actual suspinăm mereu,—apăsăți nu numai de influența rea a lumii și a diavolului, ci și de slăbiciuni'e trupului nostru. Când am vrea să facem binele, răul stă înaintea noastră, împiedecându-ne; și deși nu-l aprobăm, el ni se impune mereu, astfel că trebuie să ne luptăm spre a-l învinge. Dupăcum declară Apostolul în altă parte, noi, „cari avem părga spiritului, însăși noi suspinăm înlăuntrul nostru, așteptând cu nerăbdare înfierea, adică eliberarea trupului nostru”—în asemănarea glorioasă a Domnului nostru Isus Christos.—Rom. 8: 23.

Spiritul nostru însă nu conține dorința de a fi desbră-

cați de trup, căci asta ar însemna ca dealungul vârstei evanghelice să fim „adormiți”, așteptând dimineața învierii spre a „fi îmbrăcați cu casa cerească”,—noul nostru trup, desăvârșit și permanent, care se cheamă locuința noastră. Ceea ce dorim este ca slaba lăcrare a vieții prezente să nu fie stinsă, ci să fie înghițită, absorbită, de starea perfectă a vieții desăvârșite, pentru care suntem concepuți. Dorim o naștere prin înviere, cu trupul său desăvârșit.

„Acela care ne-a conceput pentru acest lucru, este Dumnezeu, care ne-a dat și arvuna spiritului”. (Vers 5) Această situație perfectă, la care vom ajunge prin înviere, va fi desăvârșirea noastră măreață, făgăduită de Dumnezeu. Iar noua minte, voința cea nouă, concepută de cuvântul adevărului, este socotită ca începutul acestei făpturi noi, care va fi desăvârșită la natura divină, când va fi născută la prima înviere. Spiritul sfânt, dăruit nouă în prezent, este o arvună a speranței, că străduințele, suspinurile și rugăciunile noastre pentru atingerea rezultatului glorios, pe care Dumnezeu ni-l păstrează în bunătatea și îndurarea sa, nu vor fi înzădar. „Așa dar, noi totdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup (câtă vreme ne simțim acasă în trup, câtă vreme stările și împrejurările prezente ne mulțumesc pe deplin) pribegim departe de Domnul”. (Vers 6) Iar dacă trăim în apropierea sa, atunci nu putem fi pe deplin mulțumiți cu starea prezentă, ci ne simțim ca străini și călători pe pământ, căutând o odihnă mai bună, o mai bună locuință, „pe care Dumnezeu o păstrează pentru cei ce-l iubesc. Apostolul însă spune, că aceasta este adevărat numai pentru cei ce umblă prin credință, și nu prin vedere.

„Da, suntem plini de încredere (plini de credință în Dumnezeu, plini de bucurie că putem umbla prin credință) și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta (să fim străini și călători pe pământ), ca să fim „acasă la Domnul”, înaintea căruia umblăm conform spiritului.—Vers 8.

Deaceia ne și simțim să-i fim plăcuți în orice împrejurare, să avem favoarea și binecuvântarea sa, dându-ne seama, că tovarășia și prezența sa cu noi, ne va face în stare, ca în cele din urmă să fim primiți de dânsul.

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos, pentru ca fiecare să-și primească

răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup". (Vers 10) În tot timpul călătoriei noastre, noi ne aflăm la bara judecății lui Christos; el ne ascultă și ne probează, spre a vedea dacă noi îl iubim pe dânsul și lucrurile drepte și pacifice, și dacă da, atunci cât suntem gata a jertfi pe altarul dreptății. El ne măsoară iubirea după măsura tăgăduirii și jertfirii noastre pentru cauza adevărului.

A vorbi despre trupurile noastre ca despre case, se potrivește numai pentru noile fapte în Isus Christos. Cealaltă membri ai omenirii nu au două feluri de naturi și nu-și pot aplica cuvinte ca cele din Romani 8: 10, 11: „Și dacă Christos este în voi, trupul este mort față de păcat, iar spiritul este viață față de îndreptățire". Firea cea nouă a sfinților, concepută de cuvântul adevărului, în realitate este numai voința cea nouă, care singură este recunoscută (judecată) de Dumnezeu; el nu ne cunoaște (judecă) după corp, ci după spiritul minții noastre noi. Observați versetele din Romani 6: 3, 4. Aceste „fapte noi" au și un om vechiu, omul din afară, care acum se nimicește, iar omul nou, omul dinlăuntru, se înnoiește din zi în zi.—2 Corint. 4: 16; Colos. 3: 9, 10; Efes. 4: 23, 24; 1 Petru 3: 4.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Apostolii nu și-au putut închipui că declarația Domnului nostru, după care unii dintre dânsii nu vor gusta moartea până ce nu vor fi văzut pe Fiul omului venind în împărăția sa, va fi îndeplinită în timp de șase zile pentru Petru, Iacob și Ioan, pe muntele schimbării la față. Acest fapt făcu asupra lor o adâncă impresie, încât Petru la adânci bătrânețe a putut scrie: „Pentru că noi, nu urmând istorisirilor închipuite născocite cu iscusință, v'am făcut cunoscut puterea Domnului nostru Isus Christos și venirea lui, ci fiind singuri văzători ai măreției aceleia. Adică luând dela Dumnezeu Tatăl, cinste și mărire când i se aduse acest glas de cârmă mărirea cea măreață: „Acesta este Fiul meu iubit, în care eu am binevoit". Și acest glas noi l-am auzit adus din cer, fiind noi împreună cu dânsul pe muntele cel afânt".—2 Petru 1: 16-18.

Această schimbare nu era cu totul așa cum se părea că este. Aceasta era numai o „viziune", dupăcum o explică

Domnul nostru ucenicilor, atunci când au coborât de pe munte. În această viziune, ca și în toate viziunile, trealul se pare real. Tot astfel s'a întâmplat și cu viziunea lui Ioan, pe insula Patmos, descrisă în cartea Apocalipsului. El văzu, auzi, și vorbi; totuși lucrurile ce i-au fost arătate prin viziune nu erau realități. Această viziune însă era, în orice caz, tot atât de bine, ba poate și mai bine potrivită scopului decât oricare realitate.

„PRIMII CARI AR TREBUI SĂ ÎNVIE DINTRE MORȚI”

Moise și Ilie n'au fost de fapt pe munte, ci au fost numai înfățișați ucenicilor prin viziune. Că aceasta era numai „o viziune” o știm nu numai din declarația Domnului nostru, ci și din afirmarea sa că nici un om nu se înălțase încă la ceruri. Mai știm apoi că Moise și Ilie nu puteau fi acolo, deoarece ei încă nu erau înviați dintre morți, fiindcă Domnul nostru a fost cel „întâi născut dintre morți, ca să se facă dânsul în toate cel dintâi”.—1 Corint. 15:20; Coloseni 1:18.

Afară de aceasta, Apostolul mai amintește Evreilor pe Moise și pe profeți (între care este și Ilie) și credința lor din trecut, cât și primirea lor de către Domnul. El însă arată că ei nu și-au primit încă răsplata, și că nu o vor primi până când noi (biserica) nu vom primi mai întâi răsplata noastră ca moștenitori cu Christos în împărăția sa. „Și aceștia toți, deși primiră în puterea credinței lor bună dovadă, nu luară cu sine făgăduința; Dumnezeu rândulind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, ca să nu fie ei desăvârșiți fără noi”.—Evrei 11:39, 40.

Deci, dacă arătarea lui Moise și a lui Ilie erau numai o viziune, atunci întrebăm: Care era însemnătatea sau scopul acestei arătări? Răspundem: Era un tablou care ilustra glorioasa împărăție a lui Isus Christos, așa cum o prezise Domnul, și cum a înțeles-o și a exprimat-o apostolul Petru. În acest tablou cei trei ucenici nu figurau nimic; ei erau numai martori. Christos era figura centrală; trăsăturile și hainele sale, strălucind în chip miraculos, înfățișau gloria naturii spirituale, pe care Domnul nostru o primi la învierea sa, „chipul exact al Tatălui”. Aceeași glorie a spiritului este înfățișată în viziunile Apocalipsului. La cea de a doua venire a sa, Domnul nostru nu va mai fi carne, deoarece

dupăcum însuși a spus, „carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu“. El este și va fi totdeauna, o glorioasă făptură spirituală, de gradul cel mai înalt—firea divină. Iar schimbarea la față avea de scop să dea ucenicilor o idee despre gloria naturii dumnezeiești. Moise înfățișa pe învingătorii vechiului Testament, pe Profeții dinaintea de Christos, cari nu pot fi desăvârșiți înainte de stabilirea împărăției. Iar Ilie înfățișă pe învingătorii din vârsta evanghelică.—Vezi vol. 2 cap. 8.

BUCURIILE PREZENTE ALE FĂPTURII NOUI

„Acestea vi le-am spus ca bucuria mea să fie în voi, și bucuria voastră să fie deplină“.—Ioan 15: 11.

Toți acei ce privesc numai dinafară „casa fiilor“—acei ce nu s'au consacrat și deci n'au devenit membri ai noului făpturi, ai Preoțimii Regale, văzând că membrii corpului lui Christos, au consacrat, întocmai ca Domnul, tot avutul și toate interesele lor personale pentru Domnul și cauza sa, socot că prin acest sacrificiu ei au pierdut orice bucurie. Dar fiecare membru al noului făpturi știe, că faptele sunt tocmai din contră, și poate mărturisi că aceasta este o părere foarte greșită; căci, deși unele bucurii pământești foarte prețuite altădată, sunt sacrificate una câte una, în locul lor vin bucuriile cerești, cari răsplătesc această pierdere. Dupăcum spuse Domnul nostru: „Veți fi întristați, dar întristarea voastră va fi schimbată în bucurie“. (Ioan 16:20) Noua creațiune trebuie să guste din paharul amărăciunii pe care Domnul l-a băut până la sfârșit; ea trebuie să învețe a compătimi cu slăbiciunile cărnii. Credincioșia lor față de Tatăl, cât și dorința de a sacrifica cele pământești pentru interesele cauzei sale, trebuiesc încercate. Însă aceste lacrimi și întristări aduc o mulțime de binecuvântări, prin câștigarea aprobării divine; aceasta este o bucurie mai înaltă decât bucuria omului natural; este bucuria Domnului, bucuria tovarășiei și împărtășirii sale cu Tatăl.

Aceste bucurii n'ar putea exista dacă n'ar fi pricinuite de speranțele noastre binecuvântate. Dacă bucuriile noastre ar deplinde numai de împrejurările acestei lumi, atunci n'am avea nici o bucurie; și, dupăcum spune Apostolul, „am fi cei mai nenorociți dintre oameni“. (I Corint. 15: 19) Și dupăcum bucuriile noastre depind de speranțele noastre,

tot astfel ele depind și de activitatea noastră. Nu e destul că am primit o făgăduință, și că speranța noastră se bizue pe această făgăduință. După orânduirea divină, bucuria izvorită din speranțe și perspective, trebuie să fie hrănită printr'o mare activitate în slujba Domnului. Domnul nostru arată legătura apropiată dintre rugăciune și perpetuarea bucuriilor noastre, zicând:

„CEREȚI ȘI VEȚI PRIMI, PENTRU CA BUCURIA VOASTRĂ SĂ FIE DEPLINĂ.—IOAN 16: 24.

„Înainte de feți tale este bucurie deplină; căci la dreapta ta, sunt desfătări fără de capăt”, declară Profetul. (Psalm 16: 11) Din cauza că rugăciunea pregătește binecuvântările și desfătărilor divine, deaceea, ea aduce sufletul în prezența Domnului. Este clar că netezirea căii ca poporul Domnului să se poată apropia de tronul darului, nu are de scop schimbarea voinții sau a planului divin. Un astfel de gând nu este în armonie cu o judecată sănătoasă a chestiunii. Deaceea, Domnul nostru ne învață că rugăciunea potrivită nu este aceea care cere înlăptuirea voinții noastre, în opoziție cu voința divină, ci aceea care se supune pe deplin voinții dumnezeiești. Apostolul spune despre unii: „Voi cereți și nu primiți, din cauza că cereți greșit”—adică conform dorințelor voastre, și nu conform orânduiri și planului divin.—Iacob 4: 3.

Tot astfel a spus și Domnul: „Deci nu vă îngrijiti zicând: ce să mâncăm sau ce să bem sau cu ce să ne îmbrăcăm. Căci toate acestea păgânii le caută; căci știe Tatăl vostru cel ceresc că aveți trebuință de toate acestea. Căutați dar mai întâi împărăția și dreptatea lui, și toate acestea se vor adăuga vouă”. Apoi Domnul spune din nou: „Dacă veți fi rămas în mine, și cuvintele mele vor fi rămas în voi, cereți orice ați voi, și se va face vouă”. (Ioan 15: 7) Următoarele condițiuni sunt de mare importanță:

1. Acela care rostește rugăciunea trebuie să fie în Christos—trebuie să fie intrat în legătură cu dânsul prin acceptarea meritului jertfei sale ispășitoare, consacrandu-se voinții și slujbei sale. Mai mult decât atât, el trebuie să rămână în Christos, ca membru al corpului său, ca membru al noului creașuni, spre a avea privilegiul rugăciunii aminată mai sus.

2. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să locuiască într'insul; el trebuie să se împărtășească de cuvântul darului și al adevărului, dacă vrea să aibă destulă înțelepciune pentru a cere numai lucrurile ce sunt în armonie cu voința Domnului. Altfel, deși este în Christos, deși este o făptură nouă, rugăciunile sale adesea pot rămânea nerăspunse. Numai acei ce au aceste două însușiri se pot apropia de tronul darului divin, având convingerea că cererea lor va fi mulțumită la timpul cuvenit. Numai aceștia pot avea bucuria deplină.

După cum explică Sf. Scriptură, rugăciunea este încercarea de a ne apropia de Dumnezeu, de a comunica și a sta în legătură cu dănsul. Deci cine este acela care se poate apropia de tronul darului „spre a obține îndurare și ajutor la vreme de nevoie?” (Evrei 4:16) Răspundem cu Apostolul, că lumea în general nu are intrare la Dumnezeu și nu are acest privilegiu de rugăciune. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-l caută”. (Evrei 11:6) Corneliu era unul din aceștia, care recunoștea pe adevăratul Dumnezeu și care îl respecta, căutând a cunoaște și a împlini voința sa; și imediat ce a sosit timpul, hotărât în planul lui Dumnezeu, ca favoarea sa să se poată întinde și asupra Păgânilor, rugăciunile și milosteniile sale au fost ascultate. Totuși nu-i fu îngăduit să comunice cu Dumnezeu, în înțelesul deplin și adevărat. Dar i s'a spus să cheme pe Petru care-l va învăța „cuvinte” prin care va putea trece dela situația sa de păgân, într'o situație de armonie cu Dumnezeu, care-i va dăruia privilegiile unui fiu—privilegiul de a avea intrare la tronul darului ceresc.

Ideile ce domnesc în această privință, idei cari presupun că orice persoană, oriunde, oricând și în orice împrejurări, se poate apropia de tronul darului ceresc, fiind primită, sunt foarte greșite. După cum Corneliu, înainte de a se folosi de acest privilegiu de rugăciune și comunicare cu Dumnezeu, a trebuit să asculte, să creadă și să primească cuvintele lui Petru,—tot astfel e de lipsă ca fiecare să aibă aceste cunoștințe.

Apostolul Pavel exprimă acelaș gând, declarând că Christos ne-a „deschis o cale nouă și vie”, „o nouă cale a vieții” prin perdea, adică prin trupul său, ca să putem avea

Indrăsneală a intra în Sf. Sfințelor prin sângele lui Christos. Astfel de „fratîi”, având un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, sunt îndemnați „a se apropia cu o inimă curată, cu credință deplină”, recunoscând că păcatele și nelegiuirile lor au fost pe deplin acoperite, și că au fost bineprimiți de Tatăl. (Evrei 10:17-22) Apoi același Apostol declară, că noi nu avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. La el aflăm milă și ajutor, la orice timp de nevoie”.—Evrei 4:15, 16.

În timp ce numai clasa consacrată, noua creațiune, este astfel îndemnată a se apropia cu încredere și îndrăsneală de tronul darului, este clar că toți acei ce fac parte din „casa credinței” se pot bucura întrucâtva de privilegiul rugăciunii, al binecuvântării și al intervenției, cât și de pacea lui Dumnezeu, obținută prin meritul jertfei lui Christos. Totuși ei nu se bucură de privilegiul de a intra cu îndrăsneală sau altfel, în locul cel Preasfânt. Numai cei consacrați, noua creațiune, membrii corpului lui Christos sunt privilegiați a intra în prezența Domnului prin rugăciune specială; și deaceia numai ei pot gusta deplinătatea bucuriei făgăduită de Domnul. Decl., în timp ce nu putem îndemna la rugăciune pe necredincioși, înainte de a-i fi instruit prin „cuvinte”, dupăcum Petru a învățat pe Corneliu, —putem totuși încuraja pe toți cari au crezut în Isus Christos să se roage Tatălui. Totuși aceștia din urmă trebuie să înțeleagă, că, fiind îndreptați prin credință, nu înseamnă că voința divină este îndeplinită într’înși, ci este numai începutul apropierii lor de Dumnezeu,—primul pas al acestei apropieri,—iar al doilea pas, pasul consacării depline față de voința divină, trebuie făcut de toți acei ce voesc să se bucure de privilegiul comunității cu Dumnezeu prin rugăciune, și al bucuriei depline cuprinsă în această comunitate.

Ar trebui să li se arate că a, nu face pasul al doilea, înseamnă a primi darul lui Dumnezeu înzădar. Dupăcum clasa consacrată este arătată în Sf. Scriptură ca soția lui Christos, tot astfel întreaga casă a credinței reprezintă pe toți cari au privilegiul căsătoriei. Noua creațiune, Mireasa lui Christos, puindu-și toate puterile și energiile la dispoziția Domnului și a slujbei sale, poate primi cu recunoștință

binecuvântările, privilegiile, protecția, supravegherea și darurile pe care a binevoit să i le făgăduiască ca Miresei sale.

Dupăcum o femeie, care respingând un adorator al ei, a refuzat a-i dăruia mâna și inima și deaceia nu mai poate pretinde darurile, protecția, bucuriile și privilegiile pe care acesta i le-a oferit în chip binevoitor,—tot astfel și acei ce resping mereu favoarea divină, refuzând a-și jertfi Domnului puținul lor avut, nu pot cere binecuvântările făgăduite aceloră care-l iubesc și cari își arată iubirea prin devotamentul și deplina lor consacrare. Ar trebui să se facă o deosebire între cei ce au primit numai iertarea păcatelor și între cei ce s'au folosit de îndreptățirea prin credință spre a face o deplină consacrare Domnului. Deosebirea între credincioși și necredincioși ar trebui să fie bine lămurită. Primii, spre deosebire de ceilalți, ar trebui recunoscuți ca „frați”, ca biserică, ca creaturi noi, cărora le aparțin marile și prețioasele făgăduințe divine.

Recunoașterea acestei deosebiri ar aduce folosul următor: 1. Lumea ar fi îndemnată la o cercetare mai amanunțită și la dezvoltarea unei credințe mai pipăibile. 2. Ar mai fi de folos și pentru credincioșii neconsacrați, cari și-ar da seama că fără o deplină consacrare nu pot moșteni împreună cu sfinții, nici gloriile viitoare și nici bucuriile și privilegiile prezente. 3. Recunoașterea acestei deosebiri ar fi un stimulent și pentru cei neconsacrați, îndemnându-i la o hotărâre definitivă. În felul acesta, închipuirea lor fără niciun temel, că într'un fel sau altul, prin simpla credință în Hristos, fără consacrare, ei sunt fii și moștenitori ai lui Dumnezeu, ar fi înlăturată.

Prin aceasta nu voim să distrugem trestia zdrobită și nici să stingem mukul fumegând, ci voim numai să aducem la cunoștința trestiei zdrobite, că, pentru a deveni părtași la binecuvântările lui Dumnezeu, atât a celor prezente cât și a celor viitoare, aceasta e favoarea lui Dumnezeu pe care toți trebuie să o câștige sub condițiile puse de Dumnezeu, care condiții cer o deplină consacrare, dacă voesc să nu rămâie o trestie zdrobită, ci folositoare în serviciul Domnului; iar mukul fumegând, voim să-i așătam flacăra iubirii ca să strălucească mai clar, și care l-ar conduce la o deplină consacrare, la făgăduirea de sine, la primirea chemării cerești și la împărțirea bucuriilor prezente și viitoare.

Dupăcum am mai observat, Apostolul declară pe copiii credincioșilor ca pătași ai îndreptățirii. Această stare îndreptățită și legătura sa cu providența și paza divină, continuă dela naștere, până la vârsta majorității. Din cea mai trăgedă copilărie, ei ar trebui să fie instruiți a privi pe Atotputernicul, pe Dumnezeuși părinților lor, ca pe Dumnezeuși lor. Tot din trăgeda copilărie ar trebui făcuți să înțeleagă, că, dupăcum părintele și-a aranjat situația sa față de Dumnezeu, prin Christos, tot astfel este aranjată și situația și legătura lor cu Christos, prin părintele lor. Deaceia, părinții consacrați, în fiecare cămin creștin, sunt socotiți ca preoții căminului; și deși copilul trebuie îndemnat la rugăciune, totuși nu trebuie să se neglijeze a-l învăța că familia și toate interesele și grijile ei se află sub supravegherea divină numai pe baza părinților consacrați, și membri ai Noului Creștin. Copilul ar trebui învățat să aștepte cu nerăbdare timpul, când mintea și judecata sa îi vor îngădui să se consacreze și ei pe deplin Domnului, bucurându-se de privilegiile fătăduite.

În timp ce noile fapte în Isus Christos sunt îndemnate prin textul de mai sus, a nu se îngriji și a nu se ruga pentru cele pământești—ce veți mânca, ce veți bea, cu ce vă veți îmbraca,—ele sunt sfătuite să se roage pentru un singur lucru, o rugăciune pe care Tatăl ar îndeplini-o cu plăcere.

Acest singur lucru, pentru care ar trebui să se roage în chip special, este spiritul sfânt—spiritul sfințeniei, spiritul Domnului, spiritul lui Christos, spiritul adevărului, spiritul minții sănătoase, spiritul iubirii. Cuvintele Domnului nostru sunt: „Deci, dacă voi răi fiind știți să dați lucruri bune copiilor voștri, cu cât mai vărtos Tatăl vostru care este în cer va da din cer spirit sfânt la cei cari cer dela dânsul”.—Luca 11:13.

Aci ni se lamărește clar căre ar trebui să fie baza rugăciunilor noastre, dacă dorim ca ele să fie ascultate. Inima noastră trebuie să caute lucrurile cerești și nu cele pământești, să caute haina drepții a lui Christos și gloria viitoare, când vom fi asemenea Domnului nostru, și-l vom vedea așa cum este. Noi trebuie să stămânzim după hrana spirituală—după pâinea care se pogoară din ceruri, și după toate făgăd înțele mătete ale lui Dumnezeu, a căror centru este

Isus Christos: Pe acestea trebuie să le căutăm; acestea trebuie să le înșușim; și acestea trebuie să formeze baza rugăciunilor noastre. În felul acesta cercetările și rugăciunile noastre zilnice vor fi în deplină armonie. Apoi, rugăciunile noastre trebuie să cuprindă o mare parte de mulțumire către Atotputernicul, din clipa când am aflat lungimea și lățimea, înălțimea și adâncimea prevederilor divine, nu numai pentru noua creațiune și pentru cel ce-l aparțin după trup, ci pentru toate familiile pământului. Ce putem cere mai mult, decât cele făgăduite de Domnul?

De sigur că nu putem cere nimic mai mult decât cele ce ne-au fost deja făgăduite cu privire la gloriile viitoare ale Noului Făpturi; și nici cu privire la bucuriile sale prezente nu putem cere mai mult. Tot ce ne putem închipui, toate lipsurile și trebuințele noastre ne-au fost dăruite și mulțumite. Ceea ce ne mai lipsește, este numai înțelepciunea de a ști cum trebuie să ne folosim de aceste daruri dumnezeiești. Deaceia, în timp ce mulțumim iubitelui nostru Tată ceresc pentru toate cele primite, să cerem o mai mare măsură a spiritului sfânt,—a înțelepciunii cerești.

Ce am putea cere mai mult pentru lume, decât cele orânduite de providența divină? Glorioasele „timpuri de restatornicie” vor aduce mai mult decât și-a putut închipui vreodată mintea omenească, și astfel fiecare inimă va fi mulțumită peste toate așteptările. Deaceia nu putem decât să mulțumim lui Dumnezeu și să recunoaștem bunătatea sa, căutând a ne câștiga înțelepciunea de sus, pentru a-l putea servi după voința sa. „Dacă cineva dintre voi are lipsă de înțelepciune, ceară dela Dumnezeu care dă tuturor deadreptul și nu înfruntă, și i se va da”. (Iacob 1:5) Prin această înțelepciune vom fi în stare a ne conduce, a vorbi și să fim folositori altora. Deaceia, rugăciunea noastră trebuie să se îndrepte în această direcție, pentru a putea fi împreună lucrători cu Domnul la îndeplinirea planului său plin de bunătate și îndurare.

Marele privilegiu de a ne prezenta în fața lui Dumnezeu, intrând prin credință în locul cel Preasfânt, și apropiându-ne de tronul darului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie, se poate întrebuița în toate împrejurările vieții. Acest privilegiu ne este dăruit pentru întrebuițare personală, ca să putem în-

tra, împreună cu Domnul, în camera din lăuntru și astfel să comunicăm cu dânsul. Unde acest lucru nu este cu putință, și unde nu avem nici o ocaziune de a ne pleca genunchii și a ne ridica vocea, este privilegiul ca noua creațiune să se apropie de Tatăl prin gând și astfel să comunice cu dânsul. Fiind pe stradă, încunjurați de zarvă și zgomot, inima se poate înălța la tronul darului și astfel să ceară înțelepciunea și tăria trebuincioasă. Ce binecuvântate sunt aceste privilegii! Acei ce se folosesc mai mult de aceste privilegii, se și bucură mai mult. Contrar celor pământești, ele devin cu atât mai prețioase, cu cât sunt mai familiare.

Rugăciunea în cerc familiar, înseamnă adunarea familiei în „camera liniștită”—în prezența Domnului, departe de lume. Acest lucru nu este totdeauna posibil; acolo însă unde există această posibilitate, ea n’ar trebui neglijată. Totuși, dacă nu există prilej favorabil pentru aceasta, Domnul va lua voința drept faptă, dăruind binecuvântarea sa corăspunzătoare. Influența altarului familiar, tămâia rugăciunii, cât și recunoașterea darului, îndurării și puterii divine, vor aduce de sigur multă binecuvântare nu numai Preotului care slujește astfel familia sa, ci și fiecărui membru al acestei familii. Simțământul de respect și responsabilitate față de Dumnezeu, cât și îngrijirea sa iubitoare, sunt o pază binecuvântată asupra familiei în tot cursul zilei. Iar dacă seara este cu putință ca familia să se adune din nou spre a mulțumi pentru binefacerile primite, atunci binecuvântarea va fi înmulțită ca oleul din vasul văduvei, care a tot curs până s’au umplut toate vasele vecinilor.—2 Regi 4:1-7.

Rugăciunea în biserică, înseamnă adunarea familiei Domnului în „camera liniștită” a prezenței divine, departe de lume. Acest lucru este de absolută trebuință pentru sănătatea, progresul și dezvoltarea sa spirituală. Neglijând această datorie, ar însemna o pierdere de putere, de privilegii și de bucurii. Sf. Scriptură nu incurajează numai rugăciunea publică în poporul Domnului, ci mai spune că acela care se roagă, ar trebui să-și amintească și de cei ce ascultă în legătură cu slujba, îndeplinind-o în așa fel, ca cei ce aude să poată spune „Amin”.—1 Corinteni 14:15, 16.

Înțelepciunea divină, Spiritul sfânt, îl îndemnă pe sfântul Pavel ca, intrând cu evanghelia într’un oraș străin, să cau-

te pe cei adunați acolo „unde era obiceiul de a face rugăciuni”. (Fapte 16: 13) Este un fapt sigur că atât înțelepciunea cât și iubirea Domnului, se revarsă în chip abundent, asupra aceloră din poporul său, cari se roagă unul pentru altul și unul cu altul, ca bucuria lor să fie deplină. Oricâte întruniri ar face poporul Domnului pentru studiul cuvântului său, și pentru educația reciprocă în credință, nici una nu trebuie începută fără a cere binecuvântarea divină asupra întregii comunități. Și nici o întrunire nu se poate socoti terminată, până ce nu s’au adus mulțumiri Domnului pentru privilegiul și binecuvântarea primită, făcând ca cuvântul darului său să fie hrană adevărată pentru sufletul celor ce-au ascultat cu sincera dorință de a cunoaște și în-deplini voința sa.

CREDINȚA, ROD AL SPIRITULUI ȘI O PARTE DIN
MOȘTENIREA PREZENTĂ A NOULUI CREAȚIUNI

Credința trebuie să ne fie călăuză înainte de a putea deveni fii ai lui Dumnezeu, ba chiar înainte îndreptățirii, căci suntem îndreptați prin credință înainte de a primi pacea lui Dumnezeu și iertarea păcatelor noastre. Deaceea, credința care am avut-o înainte de a primi spiritul sfânt, nu poate fi credința care este rod al spiritului,—darul spiritului. Credința este practica minții noastre, cu privire la Domnul și darurile sale. Acei ce nu practică credința în Dumnezeu, fie din cauza ignoranței sau din cauza decăderii minții lor, sunt într-o stare în care nu pot primi binecuvântările din timpul evangheliei, dar care totuși nu-i înlătură dela binecuvântările epocii viitoare. Chemarea din vârsta evangheliei se adresează aceloră cari voesc și cari pot umbla conform credinței și nu după vedere; iar cine nu poate sau nu voește să umble astfel, acela nu poate umbla acum cu Domnul. „Fără credință este cu neputință a fi plăcut lui Dumnezeu”. Cine nu are această credință, nu poate începe acum; și chiar dacă are credință cu care să înceapă, dacă aceasta nu crește și nu se desvoltă, el va fi lipsit de puterea trebuincioasă spre a fi un învingător; deaceea, „aceasta este biruința care a biruit lumea, adică credința noastră”.—1 Ioan 5: 4.

Ar trebui să facem o mare deosebire între credință și credulitate. Milioane de oameni sunt creduli și superstițioși,

și cred într-o mie și unul de lucruri neraționale, fără a avea vreo bază. Milioane din aceștia poartă numele de „creștin”, cu un adaus oarecare. Superstiția și credulitatea sunt condamnabile și trebuie încunjurate și respinse. Adevărata credință trebuie încurajată, înălțată și întărită. Credința adevărată este încrederea întemeiată pe făgăduințele divine și nu pe filosofia, tradiția și închipuirea omenească.

Dacă credem că Dumnezeu este ceea ce înseamnă numele său: atotputernicul, atotînțeleptul, atotdreptul și iubitorul Creator, atunci urmarea va fi că-l vom căuta mereu, căutând a înțelege și cunoaște cuvântul său. Cunoscând și înțelegând acest cuvânt, vom avea încredere într'insul; având încredere într'insul, ne vom îndrăma mersul vieții în conformitate cu acest cuvânt. Acest început de credință, este amintit prin favoare divină, ca o nouă cale de unire cu Dumnezeu. Sporind mereu, această credință înțelege făgăduințele lui Dumnezeu, după care credinciosul este împreună moștenitor cu Isus Christos, Domnul și Mântuitorul nostru. Rezultatul acestei credințe este binecuvântarea spiritului, conceperea, ungerea și primirea lor ca fii.

O urmare mai departe a acestei credințe, este o iluminare crescândă prin lumina candelabrului de aur, care împuternicește ochiul credinței să vadă lucruri ce nu se pot vedea cu ochii naturali. Pe măsură ce credința vie și ascultătoare înțelege aceste diferite laturi ale favoarei și binecuvântării divine, descoperite în cuvântul divin, ea se întărește mereu, și devine din ce în ce mai clară, devenind totodată o parte elementară a minții noi. Din acest punct de vedere, ea vede lucruri pe care mai înainte nu le putea vedea, și despre care Apostolul declară: „Cele ce ochiul nu văzu, și urechea nu auzi și la inimă de om nu se suiră, aceste le găti Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc”.—1 Corințeni 2:9.

Prin cuvântul făgăduinței, ilustrat prin spirit, credința vede lucruri mari și prețioase, lucruri cerești, gloriile ce se pot câștiga la prima înviere. Împărăția ce va fi stabilită atunci, va fi o domnie a dreptății care va aduce binecuvântare la toate neamurile pământului, nimicind păcatul și distrugând orice individ și orice lucru care nu va fi spre gloria lui Dumnezeu, în conformitate cu legea divină a iubirii. Noua creașună toate acestea le vede cu ochiul credinței, cu

ochiul înțelegerii; iar Apostolul ne asigură că acest ochi poate vedea multe lucruri ce nu sunt vizibile ochiului natural, deoarece „nouă ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său; căci spiritul cercetează toate, și cele adânci ale lui Dumnezeu”.—1 Corint. 2:9, 10.

Această credință, concepută de spirit, este un lucru nevăzut până acum, deoarece face parte din moștenirea prezentă a noului creațiuni, și este asociată cu fiecare din bucuriile și speranțele sale. Într-adevăr, după cum spune Apostolul, ea este fundamentul pe care sunt clădite toate speranțele și bucuriile noastre. „Credința este o încredere necălinită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cără nu se văd”. Prin această credință, lucrurile nevăzute încă sunt atât de pipăibile minții noastre, ca și cele văzute; ba dupăcum spune Apostolul, printr-nsa aflăm că cele ce le vedem cu ochiul natural, sunt trecătoare, pe când lucrurile nevăzute de ochiul natural, ci numai de ochiul credinței noastre, sunt adevărate și eterne.

Cât este de trebuincioasă credința pentru a putea ajunge moștenirea noastră prezentă, este arătat lămurit de apostolul Iacob, care zice: „Dacă cineva dintre voi are lipsă de înțelepciune, ceară dela Dumnezeu care dă tuturor deadreptul și nu înfruntă, și i se va da”. Apoi adaugă: „Ceară însă în credință, neîndoindu-se de nimic; pentrucă cine se îndoește seamănă cu valul mării mișcat de vânt și arancat încoace și încolo. Adică să nu gândească că va lua ceva dela Domnul acel om.—bărbat îndoeinic, nestatornic în toate căile sale”. (Iacob 1:5-8) Astfel Apostolul ne arată cât de imposibil este ca cineva să fie învingător, fără a fi statornic în credința sa. Deaceea, Sf. Scriptură ne îndeamnă să sporim în credință, și toți copiii lui Dumnezeu ar trebui să se roage ca Apostolii: „Doamne, sporește-ne credința”; iar rugându-se astfel, ei trebuie să se folosească de toate mijloacele arătate de Domnul pentru îndeplinirea acestei rugăciuni.

Dacă rugăciunea lor este sinceră, ei se vor folosi serios de aceste mijloace, căutând pe Domnul, cōutând a cunoaște cuvântul său, a-l asculta și a se bucura de slujba sa, îmbrăcând toate darurile spiritului său. Aceasta fiind atitudinea lor, ei vor avea o credință puternică și deplină, căci „astfel li se va da cu bogăție intrarea în împărăția veșnică a Domnului nostru și Mântuitorul Isus Christos”, la timpul cuvenit.—2 Petru 1:10, 11.

CAPITOLUL XVII

ÎNVIEREA MOȘTENITĂ DE NOUA CREAȚIUNE

Ochiul și urechea credinței trebuie educate pentru a învăța să aprecieze și să deosebească lucrurile spirituale. — După cum toți la Adam mor, tot astfel toți la Christos vor învia. — Învierea spre viață. — Ananias. — Nu judecarea sau osândirea greselilor trecute, ci o altă încercare spre viață. — Socotit demn de a fi părtaș la înviere. — Pedepsirea păcatelor în această viață. — Păcatele unora sunt judecate dinainte. — Aceasta este principala înviere a morților. — Nu se știe încă ce vom fi. — Vom fi asemenea Domnului.

NUMAI pe măsură ce ochiul și urechea credinței sunt educate prin cuvântul divin, sunt noile creaturi în stare să aprecieze dupăcum se cuvine grandoearea și gloria moștenirii lor viitoare. Ca oameni naturali, ei nu pot nici măcar să înceapă ale aprecia, până ce nu s'au consacrat pe deplin și au primit spiritul sfânt. Până la aceea vreme, cunoștința lor despre viitor, chiar după ce au intrat în legătură cu Dumnezeu prin credință și îndreptățire, este înfățișată prin Leviți, cari, deși erau slujitori credincioși ai Tabernacolului, nu aveau voie să pătrundă într'însul, nici să jertfească tămâie pe altarul de aur, și nici măcar să-l privească măreștia. Cunoștințele ce le putea avea Levitul despre măreștia din „sfânta“, despre sfeșnicul de aur și lumina acestuia, despre masa cu pâinea punerii înainte, despre altarul de aur și tămâia ce se ardea pe acesta, erau numai acelea ce le învăța dela preoții consacrați, cari singuri aveau dreptul să intre în sfânta.

Adresându-se preoților noii creațiuni, Apostolul arată, că, chiar dacă ei ar ajunge la cel mai înalt grad de credință și de înțelegere spirituală, tot nu vor fi în stare, în viața prezentă, să înțeleagă lămurit lucrurile viitorului, ci vor trebui să le primească prin credință. Cuvintele sale sunt: „Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și nu s'a arătat încă ce vom fi. Știm că dacă se va fi arătat, vom fi

asemenea lui, fiindcă îi vom vedea așa dupăcum este". (1 Ioan 3:2) Acest lucru este multumitor pentru poporul Domnului, cari, deși curioși a cunoaște toate amănuntele ce privesc trupurile lor spirituale, adică forma, mărimea și elementele acestor trupuri, îi pot totuși închipui că noua condiție va fi atât de diferită de cea de acum, încât se află dincolo de înțelegerea creierului omenesc. Întreaga chestiune este însă clarificată prin asigurarea că biserica va fi asemenea Domnului ei, și-l va vedea—nu ca în zilele umilinții sale, omul Isus Christos, și nici așa cum se arată ucenicilor săi după învierea sa, îmbrăcat în carne și diferite veșminte—ci îi vor vedea „așa cum este”, privind și împărtășindu-se de gloria sa. Asta le este destul.

Totuși suntem mulțumiți că Domnul ridică oarecum vălul, îngăduindu-ne o scurtă privire asupra moștenirii noastre viitoare, prin descrierea primei învieri de către apostolul Pavel. (1 Corint. 15:41-44) Întregul capitol este foarte interesant pentru fiecare membru al făpturii noi—nu numai versetele cari se referă la prima înviere, prin care biserica, mica turmă, Preoțimea Regală, va fi desăvârșită, intrând în bucuriile Domnului, ci pentru că acesta arată și speranța lumii în viitor. Căci deși Apostolul își adresează epistola către sfinți și nu către alții, totuși o descriere numai a primei învieri ar fi îndreptățit pe unii să-și presupună, că pentru lume nu mai este nici o binecuvântare vrednică de amintit, sau alții s'ar fi putut cugeta, că învierea lumii va fi ca și a bisericii, dar mai târziu. Deaceia, amintirea ambelor învieri este foarte folositoare ca dovadă a mărturiei scripturale, că Dumnezeu a păstrat pentru biserică un loc special în cer—un loc spiritual—și că el are și un loc pământesc, care la timpul său va fi descoperit și oferit lumii. Din cauza legăturii ce există între prima înviere a celor binecuvântați și sfinți, a bisericii (Apoc 20:6), și cea de a doua înviere a tuturor oamenilor, cîri în cele din urmă vor primi favoarea lui Dumnezeu, este nimerit să cercetăm acest subiect întocmai dupăcum ni-l înfățișează, Apostolul, considerând ambele învieri.

„DUPĂ CUM ÎN ADAM TOȚI MOR, ASTFEL ÎN CHRISTOS TOȚI
VOR ÎNVIA”.—1 CORINT. 15:22.

Această declarație este înfățișată ca concluzia argumentului Apostolului, care o precedează. Apostolul combate pe

cei ce făgăduesc învierea morților, pe care el o susține. El arată că susținerea lor nu este logică, căci dacă morții nu pot învia, atunci nici Christos n'a înviat dintre morți. Iar dacă Christos n'a înviat dintre morți, atunci n'avem Mântuitor, n'avem Salvator, și atât Biserica cât și lumea se află într-o stare de plâns și fără speranță. Pedepsa păcatului fiind moartea, era de lipsă ca Christos să moară pentru păcatele noastre, conform Scripturii. Dacă însă Christos niciodată nu s'a sculat dintre morți, atunci situația noastră este, cu totul fără speranță, ca și când el niciodată n'ar fi întreprins mântuirea noastră; căci dacă omenirea ar fi chiar eliberată de blestemul păcatului lui Adam, liberată de sentința morții, ea s'ar afla totuși fără speranță și ar avea trebuință de o refacere. Și spre a se putea reface, ea ar avea nevoie de marele Medic, de marele Reformatore.

După ce subliniază necesitatea învierii lui Christos, zicând: „Dacă Christos n'a înviat, atunci credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce-au adormit în Christos, sunt pierduți”, Apostolul urmează mai departe cu lămurirea acestui subiect, zicând: „Acum însă Christos a înviat dintre morți, devenind primul rod al acelor care au adormit”.

Astfel dovedind și stabilind credința cetitorilor săi în adevărul general, că învierea nu este numai posibilă, ci este necesară, și că dovada este în faptul că Domnul nostru nu s'a făcut numai că este mort, ci că el într'adevăr a murit pentru păcatele noastre, și totuși de sigur a înviat dintre morți, Apostolul arată apoi că numai pe baza acestei credințe suntem îndreptățiți a socoti rasa noastră moartă în Adam,—nu stinsă sau moartă într'adevăr, ci numai adormită. Suntem îndreptățiți a spera că Domnul își va îndeplini făgăduința față de dânsii, și în dimineata învierii toți vor fi sculați din somn, spre o viață mai bună decât cea din prezent. Atunci moartea și păcatul nu vor mai domni, atunci Satan nu va mai avea puterea morții ci va fi legat, iar Mântuitorul va avea deplină putere, pe care o va întrebuința spre eliberarea prizonierilor din marea închisoare a morții. Vor fi eliberați acei ce vor asculta de vocea sa, înălțându-se mereu pe calea sfinteniei spre deplină desăvârșire a vieții și a păcii, pregătite pentru dânsii de către Creatorul lor, și pierdute prin nesupunerea tatălui Adam,

dar pe care le vor câștiga din nou prin al doilea Adam. Aceasta îndemnă pe Apostol să susțină (vers 21), că este planul lui Dumnezeu, că „dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților”. Cuvântul Apostolului nu poate fi interpretat altfel, decât că primul om prin care veni moartea era Adam, și al doilea om prin care vine învierea este „omul Isus Christos”, care în timpul când a fost în trup, a declarat: „Îmi voi da trupul pentru viața lumii”. Apoi, vorbind despre rezultatele acestui sacrificiu, el mai zise: „Eu sunt învierea și viața”.—Ioan 6:51; 11:25.

Declarația Bibliei noastre obișnuită, că: „După cum toți mor în Adam, tot astfel toți vor învia în Christos”, de sigur este o traducere greșită. În această formă, ea este în conflict cu acele declarații scripturale, cari, în chip lămurit, mărginesc numărul acelora cari vor fi înviați prin Christos. Prin această traducere greșită, doctrina mântuirii universale pare a fi favorizată, deoarece ea sugerează idea, că favora și binecuvântarea lui Dumnezeu în Christos, în nici un înțeles nu vor ține seama de caracterul acelora cari vor intra în viață veșnică. Totuși, alte declarații scripturale arată că nu toți „vor intra în viață”, ci numai acei ce „îndeplinesc voinea Tatălui care este în ceruri”. O afirmație clară se mai află și în cuvintele Domnului: „Acela care are pe Fiul, are viață; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață”.—1 Ioan 5:12.

Citind acest text, mulți vor neglija a recunoaște țăriia cuvintelor: „Vor fi înviați”. Ei socot că textul înseamnă numai o trezire din somnul morții; însă înțelesul său este mult mai lămurit și mai prețios. Moartea care veni prin Adam nu înseamnă numai pierderea rămășiței de viață pe care lumea o are astăzi, ci înseamnă pierderea vieții în înțelesul ei cel mai complet și deplin, așa cum a avut-o Adam ca reprezentantul întregii familii umane. Considerând acest text, este nimerit să ne dăm seama de înțelesul deplin al cuvântului „viață”, amintindu-ne că din punct de vedere divin, toată rasa lui Adam este moartă; nu numai cari au mers în groapă, ci și acei ce se află în drum spre dânsa. Aprecierea vieții și a morții de către Domnul nostru este ilustrată prin cuvintele sale: „Urmează-mi, și lasă morții să îngroape pe morții lor”. (Matei 8:22) Necredincioșii sunt pomeniți aci ca morți, ca neavând nici o legă-

tură cu Dătătorul de viață; iar credincioșii sunt socotiți vii, deși deocamdată ei sunt eliberați de moarte numai prin speranță, și nu pot ajunge la o deplină eliberare din puterea morții până la înviere.—2 Corint. 1 : 10; Rom. 8 : 24.

ÎNVIEREA SPRE VIAȚĂ

Traducerea potrivită a acestui text este: „Dupăcum toți în Adam mor, tot astfel toți în Christos vor fi înviați”. Numai acei ce erau în legătură de viață cu Adam, au murit din cauza păcatului său. Deși dela început Satan era un ucigaș și tatăl minciunii, el nu muri din cauza păcatului lui Adam, deoarece el nu era în Adam când acesta fu osândit la moarte. Tot astfel îngerii cari nu și-au „păstrat locuința” n’au împărtășit moartea adamită, deoarece nici ei nu erau în Adam. Apostolul spune că Adam era tatăl unei rase, și că prin neascultare atât el cât și rasa sa, care se afla în coapsele sale, moșteniră moartea. Astfel, dupăcum toți cari erau în Adam, se împărtășiră de judecata și condamnarea sa, tot astfel, toți cari sunt în Christos, se împărtășesc printr’însul de favoarea divină.

Rasa lui Adam se afla într’însul în chip firesc, fără nici o alegere sau voință din partea sa. Cei ce sunt în Christos, vin într’însul prin dar, — individual și prin anumite condițiuni. Prin orânduirea divină, răscumpărarea lui Adam din osânda morții se va întinde în cele din urmă asupra întregii omeniri, eliberându-l pe toți dela moarte, și oferindu-le lumina, cunoștința și prilejul de a primi pe Christos. Însă numai acei ce se vor folosi de acest prilej și vor primi pe Christos, vor fi înviați în adevăratul înțeles al cuvântului. Soția lui Adam era dintr’însul și era reprezentată printr’însul, dupăcum și copiii săi era într’însul. Tot astfel se întâmplă și cu Christos. Mireasa sa, sau biserica, este întâi dezvoltată și primește viață din viața sa. Mai târziu lumea, trezită din „somnul” morții și adusă la cunoștința adevărului în timpul Mileniului, va fi privilegiată a veni prin consacrare într’însul, ca „tatăl” lor. (Isaia 9 : 6) Dacă vor menține această legătură, ei se vor dezvolta până la restituirea deplină a naturii omenești — posedând din nou tot ceea ce a fost pierdut prin întâiul Adam. Astfel toți „în Christos” vor fi aduși la o viață desăvârșită, — „înviați” în adevăratul înțeles al cuvântului.

Aceasta este explicarea potrivită a textului și a contextului, și nu alta. Apostolul urmează argumentarea sa. După ce spune: „Tot astfel în Christos toți vor învia”, el adaugă: „Dar fiecare la rândul celei lui”. El amintește că în prima ceață, prima înviere, va fi biserica, mireasa, corpul lui Christos, „Christosul”, pârga învierii. (Filip. 3: 10) Aceștia se înrudesesc cu Christos în timpul evangheliei prin „chemarea lor înaltă”, și formează „tesaurul” special al lui Christos; lor li se va dăruia viața pe o treaptă deosebită, împreună cu gloria, onoarea și nemurirea arătate aici, și cari, mai târziu, vor fi înfățișate mai pe larg.

„Apoi”, declară Apostolul, „la venirea lui, cei ce sunt ai lui Christos”, — o altă ceață, — adică cei găsiți vrednici de viață, vor fi înviați sau eliberați cu totul de păcat și moarte. O excepție de la această regulă se va face numai cu învingătorii cari au trăit înainte de Christos, cu Profeții și vrednicii din vechime, pomeniți de apostol. (Evrei 11:39, 40) Fiind aprobați de Dumnezeu și „primind o bună dovadă”, nu va fi de lipsă ca învierea lor din moarte la viață să se întâmple în mod treptat. Păcatele lor au fost judecate dinainte. Deaceia, învierea lor va fi imediată, dar totuși diferită de cea a bisericii, capul și trupul lui Christos.

După această înviere a eroilor din vechime, la deplina perfecție trupească și mintală, ne putem aștepta ca învierea în timpul stabilirii împărăției să se întindă asupra popoarelor pământului, care în realitate nouă zecini sunt morți. Deși nu se vor afla în mormânt, totuși din punct de vedere divin ei sunt morți, și procesul de înviere sau restituire va începe îndată cu dâșii. Ei vor avea în fața lor împărăția Domnului, care va guverna lumea prin legile dreptății și ale iubirii; iar înțelepciunea Domnului se va revărsa asupra pământului pentru luminarea lor. Atunci vor avea ocazia de a alege dreptatea, supunerea și viața vecinică, sau nedreptatea, nesupunerea și a doua moarte. Numai acei ce aleg viața, ascultând de vocea Fiului, și cari respectă cerințele împărăției pentru ridicarea lor, numai aceia vor ajunge restituirea deplină, viața.

După ce aceștia vor fi pornit pe drumul vieții, alții dintre cei ce se află în închisoarea morții, vor fi chemați și treziți spre a fi tratați în același fel. Pe măsură ce lumea este pregătită a-l primi, alții și iar alții vor ieși din groa-

pă spre a se bucura de ocaziunile restituirii și învierii, pregătită de Dumnezeu prin răscumpărarea ce este în Isus Christos, Domnul nostru. Însă în fiecare caz, încercarea va fi aceeași. „Orice suflet care nu va asculta de acest profet (Christos) va fi nimicit din popor” (prin a doua moarte). (Fapte 3:23) Din contră însă, acela care ascultă de acest Profet, va fi înălțat pas cu pas din starea de moarte, până ce, fiind în Christos, va câștiga deplinătatea vieții.

Se vor întreba unii: Oare nu va fi de lipsă ca fiecare membru al familiei omenești să coboare în mormânt, înainte de a încerca puterea învierii? Răspundem că, va fi de lipsă ca toți acei ce voesc să fie părtași la prima înviere să coboare în mormânt, înainte de a se face părtași la binecuvântarea acestei învieri, deoarece așa a fost legământul lor, și aceasta era făgăduința făcută de Domnul: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”. Era de lipsă ca Domnul, Capitanul mântuirii noastre, să facă consacrarea nu numai până la moarte ca jertfă vie, ci să desăvârșească această consacrare prin moartea adevărată. Același principiu se aplică bisericii întregi, care este trupul său, și care trebuie să umple cu toți lipsurile suferințelor lui Christos, spre a se face părtași cu dânsul în gloria și binecuvântarea acestei învieri, „prima înviere”. În ceea ce privește însă omenirea în general, nu este de lipsă ca toți să moară înainte de a se putea face părtași la restituire și înviere.

După cum am văzut, din punct de vedere divin toată omenirea a fost socotită moartă dela păcatul lui Adam și până acum. Întreaga omenire se află în închisoare, suferind de slăbiciuni mintale, fizice și morale. Domnul însă nu ne explică cum vor fi scoși cei ce au intrat în închisoarea mormântului, spre a auzi cuvântul Fiului omului și ascultând să trăiască. (Ioan 5:25) Deaceia nu putem hotări în chip arbitrar felul acestei proceduri. Este vădit că nu este de lipsă ca noi să cunoaștem toate amănuntele acestei chestiuni. Totuși este interesant a ne gândi și la aceasta, și ne putem presupune că nu ar fi o ofensă pentru Domnul dacă vom încerca a ne închipui intrucâtva această procedură a învierii. Am mai arătat pe scurt convingerea noastră, că oricine care a primit favoarea lui Dumnezeu, pe măsură ce crește în cunoștință și iubire, va dori să lucreze în-

premă cu Domnul la binecuvântarea celorlalţi, mai ales a celor ce sunt mai aproape de dănsul; iar calea pe care ne putem apropia de Domnul este rugăciunea şi reformarea, cari vor fi răspândite prin înviere. Presupunem că lumea se va apropia atunci de „Preoşimea Regală” cerându-i ajutorul pentru orice trebuinţe, dupăcum evreii se adresau preoşimii mozaice. Deci rugăciunea va fi calea obişnuită pentru obţinerea binecuvântărilor.

ANASTASIS—REÎNVIERE SAU ÎNVIERE

Adevăratul înţeles al cuvântului înviere, dupăcum este arătat în Sf. Scriptură, a fost în general trecut cu vederea, fiind întrebuinţat în diferite feluri, mult sau mai puţin corecte. Mulţi creştini vorbesc de învierea lui Lazăr, de învierea fiului văduvei din Nain, de învierea fiicei lui Iair, etc., şi cu acelaş gând vorbesc şi de făgăduinţele învierii arătate în Sf. Scriptură, făgăduinţe ce vor fi îndeplinite în dimineaţa Mileniului. Această mare greşală a întunecat orice cugetare asupra acestui subiect important. Nu este adevărat că Lazăr şi ceilalţi despre care am vorbit, au fost înviaţi. Ei au fost numai treziţi, reînsufleşiţi. Este o mare deosebire între o simplă trezire, sau reînsufleţire, şi o deplină şi desăvârşită înviere din moarte la desăvârşirea vieţii. A trezi înseamnă numai a pune din nou în mişcare maşinăria vieţii;—şi asta este tot ce s'a făcut pentru Lazăr sau pentru fiul văduvei din Nain, sau pentru fiica lui Iair. Ei se aflau încă tot sub osânda morţii, şi n'au încercat decât o prelungire a vieţii în aceeaşi situaţie de muribunzi. Ei n'au fost înălţaţi sau înviaţi din moarte la o stare desăvârşită.

Cuvântul „înviere”, care în traducerea engleză a Noului Testament este întrebuinţat de 43 de ori, se trage de la cuvântul grec „anastasis”, şi înseamnă a se scula, a se îndrepta din nou. Acest cuvânt niciodată nu se întrebuinţează pentru a arăta scularea unui corp din mormânt la o stare dreaptă, şi nici simpla reînsufleţire a maşinăriei vieţii. Înseamnă ceva mult mai important. El este întrebuinţat ca contrariul morţii—adică eliberarea de moarte. Pentru a înţelege cum se cuvine cuvântul „anastasis”, mai întâi trebuie să înţelegem ce înseamnă viaţa din punct de vedere divin. Apoi trebuie să vedem ce constituie moartea, şi având lămu-

rife aceste două puncte, putem înțelege ce înseamnă învierea la viața desăvârșită, pierdută de Adam.

Numai doi oameni au posedat viața: întâi, Adam înainte de păcat, înainte de a-și atrage asupra sa blăstămii sau sentința morții, și al doilea, omul Isus Christos. În clipa când sentința morții a fost rostită în contra lui Adam, viața sa a fost pierdută, procesul morții a început, și el se afla în moarte. El căzu din ce în ce mai mult, până când în cele din urmă a fost cu totul mort, deși din punct de vedere juridic era mort din clipa condamnării. Urmașii lui Adam niciodată n'au avut viață; scânteia vieții care licărește numai câțiva ani n'a fost recunoscută de Dumnezeu, deoarece sentința morții a stat asupra tuturor. Dupăcum am mai arătat, din punct de vedere al dreptății întreaga omenire este moartă, și Dumnezeu recunoaște ca vii numai pe acei ce s'au unit cu Fiul său, cu Mântuitorul oamenilor, cu Dătătorul de viață.

Dacă păstrăm în minte ce înseamnă viața și ce înseamnă moartea—dacă ne amintim din ce stare înaltă și desăvârșită a căzut omul în degradarea prezentă și în moarte,—atunci, și numai atunci putem aprecia înțelesul cuvântului „anastasis”, care înseamnă o sculare, o înălțare din nou la starea desăvârșită în care fu creat tatăl Adam. La această stare desăvârșită vrea Dumnezeu să aducă întreaga omenire prin Isus Christos. Pentru ca să poată ajunge la această stare, ea trebuie să îndeplinească o condiție, și anume: atunci când va fi adusă la cunoștința adevărului, să primească favoarea divină, arătându-și credințioșia prin supunere față de spiritul legii divine.

Cuvântul „anastasis” niciodată nu este întrebuințat pentru a arăta simpla reînsufletire a morților. O cercetare amănunțită a celor 43 de texte scripturale, unde survine cuvântul „anastasis”, ne arată că toate sunt în deplină armonie cu explicarea pe care o dăm aci cuvântului—adică o reînălțare, o reînvie din moarte la viață desăvârșită.

Un singur text din cele 43 este socotit de unii cam întunecat. Acesta se află în Evrei 11:35. În acest loc cuvântul anastasis este tradus prin „învie”, lăcă întreaga propoziție: Femeile primiră prin înviere pe morții lor”. Presupunerea generală cu privire la aceste cuvinte, este că Apostolul vorbea de cele două femei a căror fii au fost reînsuflețiți,

unui de profetul Ilic și celălalt de profetul Elisei. Contrazi-
căm această părere din două motive:

1. Ea nu este în armonie cu înțelesul cuvântului „anasta-
sis”, arătat de 42 de ori în Noul Testament.

2. Fiindcă o astfel de interpretare n'ar fi în deplină ar-
monie cu argumentul Apostolului din Evrei 11. Acolo ni se
arată credința în Dumnezeu și într'o înviere viitoare a evre-
ilor din vechime,—credința care va fi rasplătită după ce
biserica va fi glorificată, dupăcum este arătat în versul 40.
Apostolul amintește pe Ghedeon, Barac, Samson, Ieftai,
David și Samuel și pe profeți, cari în puterea credinței lor
înfăptuiau lucruri miraculoase, riscându-și viața și în multe
cazuri chiar jertfind-o pentru serviciul Domnului. Femeile
aveau mai puține ocazii de felul acesta, și totuși Aposto-
lul a voit să ne facă cunoscut, că soțiile, mamele și fiicele
lui Israel, a căror credință în Dumnezeu le îndemnă să
compătimească și să lucre împreună cu bărbații la jertfele
și luptele lor, au participat la încurajarea și sacrificiile so-
ților, fiilor și taților lor. Privind viitorul cu ochiul credinței,
ele au primit prin înviere pe morții lor. Și cine nu va cre-
de, că, fiind gata a-și jertfi pe fiul său Isac, credința lui
Avraam a fost bineprimită înaintea lui Dumnezeu? Tot ast-
fel și credința soților, a mamelor și a fiicelor lui Israel,
cari prin suferințe și jertfe au intrat în spiritul bărbaților
credincioși, a fost bineplăcută Domnului. Oare aceasta nu
dă de înțeles, că, dacă femeile ar fi avut putere bărbăteas-
că, și ele ar fi fost viteze în luptă și pline de credință în
diferitele încercări de bajocură și suferințe? Astfel de fe-
mei (puține la număr, ca și bărbații descriși de Apostol) au
fost fără îndoială aprobate și de Domnul, și desigur vor
avea parte și de „înviere mai bună”, pregătită de Domnul
pentru acești vrednici din vechime.

În timp ce „anastasis” înseamnă învierea complexă din
moarte, înțelesul acestui cuvânt nu este mărginit în așa fel
încât să nu poată însemna o înviere momentană sau una
graduală, sau treptată. Ca un exemplu, observăm că învie-
rea Domnului a fost o înviere momentană dela moarte la
viața desăvârșită, pe când lumea în general va avea o învi-
ere graduală, sau treptată, care va dura o mare parte din
mii de ani, hotărâtă pentru această lucrare. „Anastasis” nu
va schimba nici natura ființei care va fi înviată, fiindcă cel

înviaț va avea aceeaș natură ca și atunci când a murit. Apostolul ne arată aceasta în discursul său asupra acestui subiect, asigurându-ne că prin înviere Domnul va da fiecăruia dintre semințe (natura) corpul ei potrivit. (1 Corint. 15:35-38) Dacă o ființă omenească a murit, procesul învierii nu-i va schimba natura, conform înțelesului acestui cuvânt „anastasis”.

Notăm aci armonia învățăturilor scripturale cari spun, (1) că Domnul nostru Isus Christos își schimbă natura când părăsi gloria Tatălui și deveni om, însușindu-și natura noastră; (2) că Isus își schimbă natura din nou când se jertfi ca om, și a fost conceput ca creatură nouă când se bolează la vârsta de treizeci de ani. Această făptură nouă, care nu mai era pământească, ci cerească, a fost reînviațată a treia zi și a primit un trup după placul Tatălui—un trup spiritual, potrivit naturii divine. El a fost pe deplin înviațat din moarte la viață desăvârșită, la condiția pentru care a fost conceput și uns mai dinainte. Tot astfel biserica, noua creațiune, asociată cu Domnul, Capul ei, se va împărtăși de aceeaș înviere; și deoarece membri bisericii sunt socotiți ca membri trupului său, ei se vor împărtăși de „învieirea sa”—de prima înviere, care este cea mai importantă. Ei deasemenea sunt concepuți din nou și „unși cu spiritul sfânt” ca făpturi noi—de aceea și ei sunt părtași la o înviere specială.

Omul natural, care nu devine o făptură nouă, care nu încearcă o nouă concepere la o natură nouă, rămâne un om natural, iar învierea sa înseamnă deșteptarea lui din somn pentru a fi ridicat până la desăvârșirea naturii omenești, dela care căzu întreaga rasă reprezentată prin persoana lui Adam. „Învieirea mai bună” la care au sperat credincioșii din vechime, nu va fi prima înviere, care este mărginită la cei chemași în timpul evangheliei—Christos, capul, și biserica, trupul său. „Învieirea mai bună” pe care o vor primi acești eroi din vechime, și care este mai înaltă decât a celorlalți oameni, va fi o înviere momentană la desăvârșirea omenească, în loc de a fi o înviere graduată „prin judecată” în timpul Mileniului. Acest lucru le va îngădui a fi servitorii onorași ai lui Christos, servitorii împărăției în timpul Mileniului, iar ca oameni perfecți vor fi făcuți „domnitori peste tot pământul”. (Psalm 45:16) Pr. vi-

legiul acestor sfinţi eroi va fi să administreze legile împărăţiei, ca agenţi şi reprezentanţi speciali ai Christosului glorificat, nevăzut de oameni. Deaceia, binecuvântarea lor, mai presus decât a celorlalţi oameni, va fi dublă; întâi, fiindcă timpul încercării lor aparţine trecutului, că răsplata lor la viaţa desăvârşită va fi imediată, şi că astfel aproape cu o mie de ani vor fi binecuvântaţi înaintea celorlalţi oameni; a doua, fiindcă acest fapt le va îngădui să participe la marea operă de restituire şi binecuvântare, ca faza pământească a împărăţiei, devenind agenţii prin care va lucra Christos.

Învierea lumii în general va depinde, în cazul fiecărui individ, de progresul său propriu pe „calea sfinţeniei”. (Vezi Vol. 1, cap. 11) Dupăcum a spus Domnul: „Toţi cari sunt în morminte, vor auzi vocea Fiului omului, şi vor ieşi afară”. Înşă aceasta va însemna numai trezirea aceloră a căror judecată sau încercare n’a avut încă loc. Şi deoarece numai învingătorii acestei vârste evanghelice se vor trezi la prima înviere, şi învingătorii din vechime la o înviere mai bună, pe treapta pământească, deaceia restul omenirii va ieşi din mormânt dupăcum a declarat Domnul, la o înviere spre judecată.—Ioan 5: 29.

În Ioan 5: 25, Domnul nostru arată cum se va face trecerea dela moarte la viaţă, zicând: „Vine ceasul, când morţii vor auzi vocea Fiului lui Dumnezeu, şi care vor fi auzit, vor trăi”. Pornind dela idea că toată lumea este moartă din punct de vedere divin, vedem că Apostolii şi biserica primitivă au fost chemaţi afară din această lume moartă; şi ca membri ei, li s’a dăruit ocaziunea să audă vestea vieţii din gura Fiului lui Dumnezeu. Pe măsură ce au fost atenţi la această veste, ei au intrat în legături din ce în ce mai apropiate cu Dătătorul de viaţă; tot astfel toţi, care de atunci şi până astăzi, au auzit vocea sa şi s’au supus vestirii sale, unindu-se cu dânsul, au câştigat favoarea sa şi vor fi părtaşi ai răsplătii sale. În acelaş chip se va proceda şi în vârsta viitoare: „Cunoştinţa de Dumnezeu va umple tot pământul” şi „nu vor mai învăţa fiecare pe aproapele său, sau pe fratele său, zicând: „Cunoaşte pe Domnul”, căci toţi mă vor cunoaşte, dela cel mai mic al lor până la cel mai mare al lor”. „Toţi acei ce se află în mormânt vor ieşi”—vor fi treziţi—spre a auzi vocea Fiului lui Dumnezeu, iar acei ce vor auzi, vor trăi”.

Dupăcum biserica din vârsta evanghelică a auzit vocea Domnului în chip gradual sau treptat, tot astfel va fi și cu lumea în timpul epocii milenare. Cel supuși și ascultători vor primi o înțelegere din ce în ce mai clară a înălțimii și adâncimii, a lungimii și lățimii iubirii și dreptății dumnezeiești. Însă cei ce vor asculta atunci de poruncile marelui învățător, nu vor fi persecutați și nu vor avea nici un împotrivitor, pentru că Satan va fi legat și legile împărăției vor fi în vigoare: iar acei ce vor trăi în armonie cu dreptatea, vor fi binecuvântați și înălțați, pe când cei ce vor lupta contra împărăției, opunându-se legilor ei, vor fi socotiți ca unii cari disprețuiesc darul divin, și vor fi distruși din popor.—Fapte 3:23; Isaia 65:20.

Vedem deci că declarația Domnului despre o trezire generală a morților, înseamnă o mare binecuvântare, înseamnă rodul operii sale de răscumpărare. Noi vedem că acei ce au făcut binele și vor ieși spre înviere de viață, pot fi numai clasele învingătoare: Biserica, vrednicii din vechime și turma mare. Numai aceștia pot fi socotiți că au făcut cele bune și astfel au câștigat aprobarea divină. Prin aceasta însă nu se înțelege că ei au făcut binele în mod desăvârșit în gând, vorbe și fapte, după măsura dumnezeiească, deoarece Apostolul ne explică că „nici unul nu este drept, nici unul măcar”, în toate amănuntele vieții. Cea mai mare apropiere de dreptate, ce ne este posibilă, este curățenia inimii—dreptatea și curățenia intenției.

Restul omenirii este cuprins în cuvântul „acei ce au făcut răul”—cari n’au fost primiți de Dumnezeu. Acest cuvânt nu cuprinde numai pe acei ce n’au fost primiți dintre păgân, fiindcă n’au cunoscut pe marele Mijlocitor, și deacea n’au fost în stare a se apropia de Tatăl printr’însul, ci cuprinde și pe toți acei ce au auzit de Isus și cari au înțeles ceva despre opera de împăcare, și totuși nu s’au folosit de privilegiile și ocaziunile ce le-au fost oferite—cari nu s’au consacrat pe deplin. Din punctul de vedere divin, toți aceștia „au făcut răul”—ei n’au fost aprobați de Domnul.

Trebue să notăm că această clasă cuprinde mulți dintre cei ce „sunt foarte apreciați de oameni”, atât înăuntrul cât și înafară de sistemele bisericești nominale—mulți dintre cei nobili, înțelepți, bogați și învățați. Inimile noastre se vor umplea de bucurie știind că Domnul a purtat grijă și de în-

vierea acestora, cari, deși nu vor fi treziți la înviere spre viață, vor fi totuși sculați pentru a se împărtăși de învierea graduală prin judecată, pentru ca în timpul de o mie de ani de judecată, să poată fi încercați și probați, dupăcum arată cuvântul lui Dumnezeu.

Ei vor auzi vocea Fiului lui Dumnezeu; nu jargonul crezurilor ce sunt în conflict, arătate în diferitele crezuri ale creștinătății și ale lumii. Aceasta va fi o limbă curată, o veste curată, pe care oricine va putea s'o înțeleagă. Ochii lor orbi se vor deschide, și urechile astupate vor auzi, și va fi numai vina lor dacă nu se vor fotosi de această veste bună pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu dăruită prin Christos, ca astfel, pas cu pas, în mod treptat, să poată învinge slăbiciunile proprii, și să câștige desăvârșirea mintală, trupească și morată, până când în cele din urmă vor fi ajuns starea vieții desăvârșite—desăvârșirea pierdută de Adam și câștigată din nou prin sângele scump al lui Christos.

NU O JUDECATĂ A PĂCATELOR TRECUTE, CI O ALTĂ ÎNCERCARE PENTRU VIAȚĂ

Trebue să ne amintim că încercările și judecata la care va fi supusă lumea, nu va fi în asemănare cu judecata la care sunt supuși criminalii din timpul nostru, când curtea cu juri și tribunalele caută a stabili dacă acuzatul este vinovat sau nu, și dacă este vinovat, ce pedeapsă să i se dea.

Judecata din timpul epocii milenare va fi cu totul deosebită, și va corăspunde mai de grabă cu tratamentul unui copil pe care părinții l-au găsit vinovat și vrednic de pedeapsă, și care, după primirea acestei pedepse, ar fi întrebat de părinți: Recunoști greșala pe care ai făcut-o? Recunoști dreptatea arătată prin pedeapsa ce ai primit-o, și ve-ești ca de acum înainte să fii un copil cuminte? La răspunsul afirmativ al copilului, părintele ar putea spune: Vom vedea! Te voi judeca sau încerca în cursul zilei de astăzi, și dacă văd că te calești și dorești în chip serios a-mi îndeplini voința, atunci te voi aduce din nou la deplină tovrășie și-ți voi da toate privilegiile avute înainte de păcat. Acesta este felul judecării epocii viitoare—adică o încercare prin care să se dovedească care din membri omenirii vinovate au învățat lecția despre marea nelegiuire a

păcatului, și marea binecuvântare ce însoțește dreptatea, dorind a se conforma voinței lui Dumnezeu în toate lucrurile vieții. Ascultarea va fi obligatorie dela început, și numai acei ce vor refuza a înainta pe această cale, vor fi nimiciți din popor, chiar după o sută de ani de judecată. Însă la sfârșitul epocii de o mie de ani, va avea loc o încercare generală, a tuturor, nu în ceea ce privește starea lor pe dinafară, ci o încercare cu privire la credincioșia inimii lor față de principiile dreptății. Toți vor fi încercați în această direcție; și toți acei ce nu vor fi credincioși și ascultători în mod perfect, vor fi nimiciți în a doua moarte, neîngăduindu-li-se a se mai bucura de favoarea dumnezească. Cât de darnică este această prevedere divină! Cât de răbdător este Tatăl ceresc și Mântuitorul nostru față de copiii oamenilor! De sigur că această răbdare și îndurare va atrage la Domnul pe toți cei ce sunt vrednici de viață vecinică, iar în ceea ce privește distrugerea celorlalți, toți cari sunt în armonie cu Domnul vor fi gata a spune în limbajul inspirat: Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, adevărate și drepte sunt judecățile tale".—Apoc. 16:7.

SOCOTIȚI VREDNICI DE ÎNVIERE

Din acest punct de vedere aflăm un înțeles în cuvintele Domnului: „Aceia cari se vor fi învrednicit să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre morți”. (Luca 20:35) Un foarte mic număr, o mică turmă, sunt socotiți vrednici de veacul acela, și de învierea mai bună dela începutul Mileniului. Marea majoritate a omenirii, cuprinzând și pe aceia la care se adresează aceste cuvinte, vor fi treziți la „înviere spre judecată”, și atunci va depinde numai de dănsii ca să se dovedească vrednici de viața perfectă, care va fi îngăduită să treacă dincolo de Mileniu și să rămână în toate eternitățile. Numai celor supuși și ascultători li se va permite să ajungă învierea, deplina ridicare din moarte. Acesta este un proces treptat, o ridicare graduală. După cum am văzut, acei ce voesc să umble pe calea înaltă a sfințeniei, trebuie să urce mereu; iar această urcare cere o mare efortare din partea acelor cari voesc să câștige din nou ceea ce a fost pierdut de Adam—desăvârșirea umană.

Cercetând de aproape această latură a planului divin, ne mirăm de logica și consistența sa, și de avantajele ce le

oferă aceloră pentru care s'a pregătit. Putem deci ușor vedea, că oricare altă orânduire ar fi spre desavantajul aceloră pentru care sunt pregătite aceste orânduirile ale împărăției milenare. Să luăm de pildă pe Nero. Să presupunem că el ar fi dăruit cu o imediată înviere spre viață; să presupunem că el ar ieși din groapă ca om perfect, atât din punct de vedere moral cât și din punct de vedere fizic: atunci n'ar mai fi Nero. Această ființă perfectă în nici un caz nu ar mai putea fi asemănată cu fostul Nero. Tot astfel nu ne putem închipui că el ar putea fi trezit cu un trup perfect, dar cu un caracter și o minte imperfectă. Toți acei ce au învățat chiar numai primele principii ale legilor fiziologice, trebuie să vadă îndată absurditatea unei astfel de presupuneri. Aceste legi ne învață lămurit, că organismul și caracterul sunt una; că un organism perfect arată și un caracter perfect.

Mai departe, dacă ne-am închipui o lume perfectă, am fi obligați să ne închipuim că ea este supusă unei legi perfecte. Și dacă ar fi fără slăbiciuni, atunci ar fi și fără apărător, și deci s'ar afla în aceeași situație în care se afla Adam la începutul judecății sale. Privind lucrurile din acest punct de vedere, atunci n'ar mai fi nevoie de împărăția lui Christos de o mie de ani; deoarece legile perfecte reprezintă dreptatea dumnezească, aceeași dreptate care condamnă pe Adam, și sub care va fi încercată. Întreaga omenire la sfârșitul împărăției de o mie de ani, înainte de a putea fi primită în eterna favoare a lui Dumnezeu. Vedem deci că aceste păreri omenești sunt cu totul deosebite de orânduirile dumnezeiești.

Să notăm acum frumusețea și armonia, logica și consistența planului divin, cu privire la o înviere spre judecată.

1. Dacă oamenii ar învia în aceeași stare mintală, morală și fizică, în care au intrat în groapă, ei imediat și-ar cunoaște personalitatea și ar continua legăturile dinainte. „Încotro cade arborele acolo rămâne”; iar trezirea, ieșirea din groapă, va fi ca și sfârșitul unui somn. Și după cum acela care se scoală din somn, se află în aceeași situație în care s'a culcat, plus o ușoară înviorare, fiind în stare a-și aminti toate întâmplările și împrejurările în care se afla înainte de a adormi, totașa va fi și cu omenirea în general, când vor auzi vocea Fiului lui Dumnezeu și „vor ieși afară”.

Firele vieţii vor fi luate din nou tocmai de acolo de unde au fost întrerupte prin moarte, şi experienţa omenească va continua mai departe, potrivit-se noilor stări schimbate; iar între timp individul nu-şi va pierde nici însuşirile şi nici el nu va fi pierdut pentru lumea şi societatea din care face parte. Astfel încercările trecute cu privire la păcatul şi egoismul omenească, vor face ca cei înviaţi să aprecieze pe viitor foloasele ce izvorăsc dintr-o domnie a dreptăţii şi a vieţii, în contradicţie cu domnia trecută a păcatului şi a morţii. Această experienţă va fi bine gravată în memoria lor, şi ea îi va pregăti pentru încercarea din urmă dela sfârşitul epocii milenare, când încrederea inimii va fi de neapărată trebuinţă pentru a intra în viaţă. Totuşi, nedeşăvârşirile lor nu-i vor împiedeca în această cale, căci cerinţele judecătorilor vor fi în asemănare cu slăbiciunile sau tăria caracterului lor.

Această părere este în deplină armonie cu afirmarea divină, făcută prin gura profetului Daniel, cu privire la înviere: „Mulţi din cei ce dormeau în ţărâna pământului, se vor scula: unii la viaţă vecinică, iar alţii la ocară şi ruşine vecinică”. (Daniel 12:2) Aci vedem aceeaşi deosebire între cei treziţi din somn, deosebire pe care Domnul ne-a explicat-o mai lămurit. O clasă este înviată spre viaţă—viaţă deplină şi vecinică, iar cealaltă clasă este numai trezită din somn, dar nu cu viaţă desăvârşită. Deşi trezită, ea se află încă în moarte, nefiind aprobată de Domnul şi neavând legătură de viaţă cu Fiul. „Cine are pe Fiul, are viaţă; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viaţă”. (1 Ioan 5:12) Deci, lumea în general, „iese din groapă” spre a lua cunoştinţă de faptul, că viaţa şi restatornicirea au fost pregătite de Dumnezeu prin marea jertfă de ispăşire, dată de Domnul nostru Isus Christos; că Dătătorul de viaţă şi-a luat puterea şi gloria de Profet, Preot şi Rege, şi că, intrând în aşezămintele sale, ei vor putea ajunge, treptat, la viaţă desăvârşită.

Declaraţia Profetului cu privire la aceasta a doua clasă—care se va scula spre ocară şi ruşine vecinică—este foarte importantă. Dacă ei s’ar scula desăvârşiţi, atunci nu s’ar afla într-o stare de ocară şi ruşine, deoarece desăvârşirea este totodată admirabilă. Deaceia, aceste cuvinte dovedesc că se vor scula nedeşăvârşiţi, şi apoi explicaţia Dom-

nului nostru ne asigură că ei se vor scula nedesăvârșiți, ca prin voința lor să poată câștiga învierea, desăvârșirea, prin încercarea și judecata la care vor fi supuși; ascultarea va fi răsplătită, iar nesupunerea va fi aspru pedepsită.

Mai sus ne-am folosit de pilda cu Nero; și deoarece el va fi unul dintre cei ce se vor scula spre ocară și rușine, el poate să ne servească și mai departe ca o ilustrație a acestui principiu. Amintindu-ne că trezirea lumii adormite nu va începe până când generațiunea actuală va fi trecută sub puterea împărăției, ne dăm imediat seama că Nero, sculându-se, se va afla în mijlocul unor stări sociale cu totul diferite de cele ce existau pe vremea sa. Pacatele practicate și cultivate de dânsul, vor fi cu totul disprețuite, iar virtutea, persecutată de dânsul, va fi atunci apreciată de toată lumea. El va afla că este bine cunoscut din istorie, și de aceea este disprețuit de toți din cauza abuzului de putere săvârșit de dânsul, nu numai ca ucigaș al mamei sale, ci și ca un vrășmaș și călău al creștinilor. Orice om cu însușiri bune și virtuozitate este obligat a disprețui un caracter ca al lui Nero, și de aceea va trebui să sufere multă rușine și ocară. Totuși el se va scula la înviere spre judecată—spre a avea ocaziunea să se ridice din starea depravată în care ae află, la deplina desăvârșire a naturii omenesci. În ce măsură va ajunge viața, iată un lucru ce depinde numai de dânsul. Înainte de toate, el trebuie să cunoască adevărul; el trebuie să vadă contrastul sau deosebirea dintre dânsul și omul perfect, înfățișată prin vrednicii din vechime, „prinții aceluia timp”. El trebuie să vadă că domnia dreptății este contrară cu domnia păcatului și a morții. Dacă totuși va refuza să asculte, și va menține influența sa nenorocită, atunci va trebui să fie nimicir în a doua moarte—deoarece a respins privilegiile oferite de Domnul, atât lui cât și întregii omeniri.

Din contră însă, dacă Nero se va umili și-și va recunoaște păcatul, supunându-se legilor împărăției el va începe imediat calea spre viață, învierea sau înălțarea spre desăvârșirea vieții. Și astfel, în măsura care se va înălța pe calea sfințeniei în aceeași măsură se va desbrăca și de rușine și ocară. Căci dacă credem că pocăința unui singur păcătos cauzează bucurie în cer, tot astfel va fi și pe pământ, printre oamenii drepți, văzând din timp în timp păcătoși

ce se lapadă de greşelile lor spre a se supune Domnului. Deci, dacă Nero s'ar supune pe deplin Domnului, ajungând viaţa večnică la „Înviearea prin judecată”, el ar fi foarte respectat şi trecutul său pe deplin uitat; întocmai dupăcum a fost cazul cu apostolul Pavel. Ne amintim că jertfele sale nobile şi credincioşia sa faţă de Domnul l-au deosebit cu totul de Saul, persecutătorul de altădată, pe care dănsul l-a numit „întâul dintre păcătoşi”.

PEDEPSELE PENTRU PĂCATELE VIETII DE ACUM

Dacă cineva ar întreba: Oare pentru păcatele din timpul de acum nu va fi nici o pedeapsă? Răspundem, că, justiţia va distribui de sigur o pedeapsă pentru fiecare păcat. După cum cu toţi ştim, păcatul lui Adam a fost pedepsit timp de o mie de ani, şi sub această pedeapsă întreaga creaţiune umană a suspinat în dureri şi munci grele, şi astfel s'a cufundat în moarte. Acest păcat şi toate celelalte, cauzate de slăbiciunile şi nedreptăţile ce au rezultat din păcatul lui Adam, sunt cuprinse în ispăşirea înfăptuită prin marea jertfă pentru păcate. Păcatele care ar trebui pedepsite ar fi acelea care nu rezultă direct din căderea lui Adam—acelea care într-o anumită măsură sunt făcute cu voia. Toate aceste păcate voite trebuie pedepsite; iar noi nu suntem în stare a judeca acum care ar fi pedeapsa logică şi dreaptă pentru acest fel de păcate.

Fără îndoială că aceasta era una din cauzele pentru care Domnul ne-a instruit „să nu judecăm nimic înainte de timp”. La timpul cuvenit judecata va fi în mâinile noastre, după cum este scris: „Sau nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?”—Domnul nostru Isus Christos fiind capul acestor judecători. Domnul nostru declară, că sluga care a ştiut voia stăpânului său şi n'a făcut după voia lui, va fi cumplit bătută. Şi care n'a ştiut, dar a făcut fapte vrednice de bătaie, puţin va fi bătută. (Luca 12:47-48) Aceasta ne arată că pedeapsa pentru păcatele voite va fi dată în mare parte după măsura cunoştinţii ce o avem despre Domnul şi voinţa sa. Deaceea, biserica, şi acei ce în timpul evangheliei s'au aflat sub lumina şi influenţa sa, vor avea o mai mare răspundere decât ceilalţi. Deşi Nero nu făcea parte din biserică şi nu era uns cu spiritul sfânt, a avut totuşi atingere cu fii luminii; deaceea putem presupune că el a avut o mare răspundere pentru crimele sale.

„PĂCATELE UNORA MERG ÎNAINTE SPRE OSÂNDĂ”

Cercetând pedepsele păcatelor voite, pe baza cunoștințelor câștigate, nu trebuie să uităm afirmarea Apostolului, că „păcatele unor oameni sunt prea învederate, mergând înainte spre osândă, iar ale altora le și urmează de aproape”. (1 Tim. 5:24) Nu cunoaștem în ce măsură au fost păcatele lui Nero pedepsite; nu știm ori de ei a îndurat suferințe morale și fizice; deaceia nu putem ști în ce măsură va fi el pedepsit pentru păcatele sale în timpul judecății. Nu suntem în stare a răspunde fără rezervă la aceste întrebări, dar cu toții recunoaștem un principiu general care lucrează în fiecare om, arătând rezultatul violării înțelegerii și conștiinței sale. Vedem că pe măsură ce adevărul, lumina și conștiința sunt violate, în aceeași măsură va fi degradat și caracterul acelui om; și pe măsură ce aceasia se continuă, restatornicirea va fi cu atât mai grea pentru dânsul.

Putem deci vedea, că Nero și-o fi stricat și pervertit caracterul și conștiința într-o măsură foarte mare. Deci, dacă la înviere „se va scula” așa cum a murit, spre a se folosi de ocazia desvoltării, atunci putem ușor vedea, că fiecare vătămare a conștiinței sale din trecut, fiecare rezistență conștientă contra dreptății, i-a vătămat caracterul. Spre a se putea desbrăca de aceste slăbiciuni și degradări, și a se îmbrăca în dreptatea și sfințenia adevărului, el va trebui să facă o mare efort. Nu ne aparține nouă să spunem că aceasta va fi singura pedeapsă pentru păcatele sale din viața de acum; credem însă că așa ar trebui să fie. În orice caz ne oprim aci, fiind convinși că hotărârile bisericii glorificate, vor fi pe deplin aprobate de toți acei ce au spiritul Domnului.

Nu putem crede că Domnul nostru și-ar face o plăcere răsplătind rău tot cu rău, sau cauzând suferințe nefolositoare chiar și celor mai nelegiuți. Credem însă că hotărârea Curții supreme, explicată în altă parte, va rămânea neschimbată: „Plata păcatului este moartea”—a doua moarte

„ASTFEL ESTE ȘI ÎNVIEREA MORTILOR”.—1 COR. 15:42.

Învierea bisericii este numită prima înviere, nu numai în înțelesul întâietății, ci în înțelesul că este cea mai însemnată, cea mai bună, cea mai superioară. Dupăcum am văzut, există diferite feluri de învieri—dintre care trei sunt la

viață desăvârșită, însă cu grade deosebite. Biserica ocupă primul loc, apoi urmează „turma mare” și vrednicii din vechime; iar după acestea va veni învierea generală a lumii, deschisă întregii omeniri, tuturor acelor care vor voi să primească prevederile și orânduirile dumnezeiești. Învierea prin judecată va fi deplină abia la sfârșitul Mileniului. În acest înțeles este foarte adevărat, că restul morților nu vor trăi până nu vor fi sfârșiți cei o mie de ani; până atunci ei nu vor fi pe deplin ridicați din moarte. Privit astfel, textul greșit din Apoc. 20:5, este în deplină armonie cu înțelesul general al Sfintei Scripturi. Toate învierile ce vor urma după prima și cea mai însemnată înviere, fără îndoială se vor îndeplini sub puterea și controlul bisericii preamărite, a cărei cap glorios a primit toată puterea și autoritatea dela Tatăl.

După ce am văzut opera învierii făcută de biserică pentru alții, să cercetăm acum ce ne arată Sf. Scriptură cu privire la prima înviere. Cu ce trupuri se vor scula membri Noului Creațiuni? Căi vor fi însușirile și puterea lor?

Apostolul declară: „Ce fel este cel de lut, astfel sunt și cei de lut; și ce fel este cel ceresc, astfel sunt și cei cerești”. (I Corint. 15:48) Asta înseamnă că lumea în general, care va încerca restatornicirea la desăvârșirea umană, va fi fără din pământ—adică asemenea pr. mului Adam, înainte de păcat și asemenea „omului perfect Isus Christos”, înainte de a fi conceput și uns pentru o nouă natură. Împreună cu lumea ne bucurăm și noi de acest plan măreț, că ea va deveni chipul pământesc și desăvârșit al Creatorului divin. Dar ne bucurăm și mai mult de prețioasele făgăduințe făcute bisericii din timpul evangheliei, adică „celor chemați”. Conform intenției dumnezeiești, aceștia vor fi chipul Creatorului într’un înțeles și mai înalt: ei nu vor fi chipul trupesc ci chipul spiritual al Creatorului. „Știm că atunci când se va arata El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este”. El este o ființă spirituală, „chipul exact al Tatălui”, „mai presus de ingeri și de toate puterile acestei lumi”, prin urmare mult mai presus decât omenirea desăvârșită. Dacă vom fi cu dănsul, împărtășindu-ne de gloria și natura sa, înseamnă că și noi vom fi chipul Tatălui „pe care nici un om nu l-a văzut și nici nu-l poate vedea, trăind în lumina de care nu te poți apropia”, dar de care noi

ne putem apropia şi pe care îi putem vedea, deoarece am fost „schimbaţi”.— 1 Ioan 3:2; Evrei 1:4; 1 Tim. 6:16 1:17; 2 Moise 33:20.

Pentru ca să nu înţeleagă cineva greşit cuvintele sale, Apostolul adaugă: „Dupăcum noi (biserica) am purtat chipul celui de lut, vom purta şi chipul celui ceresc”. Părerea Apostolului nu este că toţi vor avea chipul celui ceresc; pentru că nu aceasta a fost intenţia Creatorului nostru. Când Dumnezeu îi făcu pe om, el l-a făcut o fiinţă de carne şi lut, în asemănarea sa (mintală şi morală). Această fiinţă avea să fie stăpâna şi conducătoarea întregii omeniri, ca reprezentanta Creatorului ceresc. (1 Moise 1:26-28; Psalm 8:4-7) Alegerea Noului Creaştinism, este cu totul deosebită de creaţiunea pământească. Ei sunt aleşi din această lume şi formează numai o „mică turmă”, care este chemată să formeze clasa împărăţiei Domnului, pentru a binecuvânta lumea în timpul Mileniului—iar mai târziu să ocupe o situaţie de răspundere şi mai înaltă, înfăptuind şi alte planuri divine—poate în legătură cu alte lumi şi alte creaştinismuri.

Apostolul se ocupă apoi mai departe de această chestiune, zicând: „Aceasta însă o zic, fraţilor, că trup şi sânge nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu”. Astfel el face o deosebire între starea noastră actuală când suntem în trup, şi situaţia noastră viitoare ca fiinţe spirituale; el declară în mod precis, că, atâta vreme cât suntem în trup, în nici un înţeles nu putem constitui adevărata împărăţie a lui Dumnezeu, deoarece această împărăţie va fi spirituală, compusă numai din fiinţe spirituale. Însuşi Domnul nostru, Capul, Conducătorul, pilonul bisericii sale, este o fiinţă spirituală, pe care o văzu apostolul Pavel şi Ioan în viziune apocaliptică. (1 Corint. 15:8) „Vom fi asemenea lui”—nu trup şi sânge, ca restul omenirii din care am fost aleşi, şi a cărei înviere prin judecată o va aduce din nou la desăvârşirea trupului pământesc.

Apostolul însă a recunoscut că va fi greu pentru noi a înţelege această „schimbare” deplină a bisericii, dela starea trupească şi pământească la o stare spirituală şi cerească. El a văzut că schimbarea celor vii şi rămaşi în prezenţa Domnului, vom înţelege-o mai greu decât a celorlalţi cari au adormit în moarte. Cugetul că cei adormiţi vor fi schim-

bați în trupuri noi și spirituale, așa cum a făgăduit Domnul, îl putem înțelege mai ușor decât aceea, că sfinții, cari la a doua prezență a Domnului sunt în carne, vor fi schimbați și primiți de dânsul în împărăția sa spirituală. Domnul ne lămurește aceasta prin Apostolul său, zicând: „Iată taină vă spun, toți nu vom adormi, dar toți vom fi schimbați, — într'un moment, într'o clipeală de ochiu, la cea din urmă trâmbiță“. — I Corint. 15:51, 52.

Deși Domnul a clarificat intrucâtva această taină, totuși și această explicație este oarecum întunecată. Căci mulți din poporul Domnului au confundat cuvântul „somm“ cu cuvântul „moarte“, presupunând că mulți dintre sfinții cari în prezența Domnului se află în carne, vor fi schimbați fără a muri. Totuși nu acesta era înțelesul afirmării divine. Să luăm de pildă cazul Apostolilor; ei au murit, și din clipa morții lor au fost socotiți „adormiți“, până în clipa învierii. Moartea lor a fost un act momentan, pe când somnul sau inconștiența, a durat mai multe sute de ani.

Iată înțelesul ce trebuie să-l atribuim cuvântului somm din declarația Apostolului: aceia din poporul Domnului, cari la a doua prezență a sa se află în carne, nu vor trebuia să doarmă sau să fie inconștienți nici măcar o clipă în moarte. Totuși ei vor muri, dupăcum declară Domnul prin Profetul său, vorbind de biserică: „Zis-am: Sunteți zei, din fiii celui Prealnalt sunteți toți, dar ca tot omul veți muri și ca unul din mai mari veți cădea“. Lumea în general moare ca prințul Adam, ca copiii săi, ca părtași osândeii sale; însă credincioșii în Isus Christos mor cu dânsul — cu prințul Isus. (Isaia 9:6; Fapte 3:15; 5:31) Îndreptați prin credință într'insul, ei mor cu dânsul, ca părtași ai jertfei sale. Ei cad în moarte ca și al doilea Prinț, Isus. „Dacă am murit împreună cu dânsul, vom și trăi împreună cu dânsul“. (2 Tim. 2:11) Însă, dupăcum ne arată Apostolul, moartea acestora nu va însemna somnul inconștienței, deoarece clipa morții lor va fi clipa „schimbării“, sau a imbrăcării casei cerești, a trupului spiritual.

Deoarece schimbarea bisericii se va întâmpla odată cu prezența Domnului, deaceia, ea face parte din prima înviere. Singura deosebire între membri acestui corp al lui Christos, va fi aceea arătată de Apostol, că ei nu toți vor „adormi“. Acești din urmă membri ai corpului, cari trăesc

În prezența Domnului, nu vor avea trebuință să doarmă—adică nu vor avea trebuință să aștepte până la venirea împărăției, căci atunci ea va fi stabilită. Ei vor trece dela slujba pământească la slujba cerească, dincolo de vâl, ca creaturi noul desăvârșite, membri ai lui Christos.

„NU SE ȘTIE ÎNCĂ CE VOM FI”

Cu privire la puterea și însușirile noulor creaturi desăvârșite, Apostolul ne spune că nu vor avea toți acelaș grad de glorie, deși vor avea toți acelaș fel de glorie—fiind toți făpturi cerești sau spirituale. O glorie va fi comună tuturor acestor ființe spirituale, și o altă glorie va fi comună ființelor umane și pământești. Fiecare va fi perfect în gloria sa, însă gloria celor cerești va fi superioară. Sf. Scriptură ne spune că biserica, ca întregă, „va străluci ca soarele”. (Matei 13:43) Această descriere a gloriei viitoare, făcută de Domnul, se aplică tuturor acelor cari fac parte din „clasa grâului”; totuși în lumina explicațiilor apostolice observăm că individual vor exista deosebiri între situațiile și onorurile bisericii. Toți vor fi perfecți, toți vor fi fericiți; însă dupăcum Tatăl este mai presus de toți, și dupăcum a înălțat pe Fiul său alături de dânsul—fapt care ne dovedește că există deosebiri de glorie, maiestate și onoare,—tot astfel și în poporul Domnului, cari sunt primiți de dânsul, vor exista deosebiri de condiție, „căci stea de stea se deosebește” în frumusețe și strălucire.—1 Corint 15:41.

În două din parabolele sale, Domnul sugerează aceeași deosebire între urmașii săi glorificați. Acela care a fost credincios cu cinci talente, se va bucura de o favoare specială la întoarcerea Domnului, pe când ceilalți credincioși, cari aveau un număr mai mic de talente, vor fi tratați în proporție. Acela care a fost credincios în întrebuințarea minei sale, încât a câștigat zece mine, era sortit să primească domnia asupra a zece cetăți; și acela care era credincios cu mina sa, câștigând cinci mine, va câștiga talente, binecuvântări, privilegii, în proporție cu câștigul său.—Matei 25:14-30; Luca 19:11-27.

Nu trebuie să ne mirăm de lucrul acesta, căci privind în urmă vedem că, deși Domnul alege doisprezece Apostoli, iubindu-i pe toți, pe trei dintre dâni îi iubea în chip deo-

sebit; aceștia la multe ocazii erau mai aproape și în legătură mai intimă cu dânsul decât ceilalți. Putem fi siguri că atunci când va fi deschisă „Cartea Vieții”, cei din dreapta și din stânga Domnului, vor fi recunoscuți de toți ca vrednici de onoare și distincțiunea dăruită lor. (Matei 10: 41) Nu ne-ar surprinde de loc dacă am vedea pe apostolul Pavel de-o parte a Domnului, iar pe apostolul Ioan de cealaltă. Putem fi siguri că toți acei ce vor constitui „mica turmă” vor fi atât de plini de spiritul Domnului, încât nu va exista gelozie, iar judecata divină va fi pe deplin aprobată de toți membrii Nouii Creațiuni. Astfel se întâmplă în timpul de față, și deci cu atât mai mult în viitor. Acum citim că „Dumnezeu a pus pe fiecare membru în corp după cum a voit”, și toți acei ce sunt în armonie cu Domnul nu caută să schimbe orânduirea divină, ci s'o recunoască și să lucreze în armonie cu dânsa. De sigur că tot astfel va fi și în viitor.

Descriind deosebiriile dintre situația actuală și cea viitoare, Apostolul spune: „Este semănat în putrezire și înviază în neputrezire”. Aci este vorba de noua creatură, a cărei existență începu la timpul consacrării și ungerii cu spiritul sfânt, aceea făptură nouă care s'a dezvoltat, căutând a subordona carnea, în armonie cu voința divină. Apostolul declară că acest trup spiritual, în care va fi sculată noua făptură, va fi un trup incoruptibil—ce nu se poate strica, ce nu poate muri.

Declarația că trupurile noastre spirituale vor fi incoruptibile, nemuritoare, este o declarație foarte importantă, deoarece suntem precis informați, că acest fel de nemurire aparține numai lui Iehova. În același timp ni se declară de către Domnul nostru Isus Christos, că înălțarea sa consta în parte din aceea, că i s'a dăruit viața în sine, dupăcum Tatăl avea viața în s.ne. Cugetul este acela, că gloriosul Cap al bisericii încercă totmai aceeași „schimbare” la nemurire, la incoruptibilitate, la nstura divină. Nu ne miră deloc că planul lui Dumnezeu este atât de darnic față de scumpul nostru Mântuitor; ne miră că această însușire a naturii divine, dăruită numai Domnului nostru, să fie făgăduită membrilor trupului său, cari calcă pe urma pașilor săi, căutând gloria, onoare și nemurirea.—2 Petru 1:4; Romani 2:7.

„Este semănat în ocară, și înviază în glorie”; aci iară este vorba de făptura nouă. În timpul vieții prezente lumea nu ne cunoaște; ea nu-și dă seama că suntem uniți de față pentru a deveni fii lui spirituali, locuind în acest trup numai un anumit timp, ca să putem fi încercați în credincioșia noastră față de legământul sacrificiului. „Acum suntem fii ai lui Dumnezeu”, însă lumea nu ne cunoaște; iar din cauza consacrării noastre față de Domnul, nu putem ocupa acelea situații onorabile printre oameni la care ne îndreptălesc talentele noastre naturale. În orice caz, atât individual cât și colectiv, biserica în trup este „în desonoare”, disprețuită; sau după cum spune Apostolul în alt loc, trupul nostru este acum un trup al umilinței. (Filipeni 3:21) Care va fi însă situația noastră viitoare? Oare desonoarea va trece? Oare biserica—capul și trupul—va fi astfel, încât atât oamenii cât și îngerii o vor aprecia și onora? Va avea noua creațiune o astfel de glorie? Avem asigurarea Domnului că aceasta așa va fi.

„Este semănat în slăbiciune, și înviază în putere”. Tot despre noua făptură este vorba aci.—slăbiciunea pomenită fiind aceea a trupurilor noastre muritoare, nedesăvârșirile lor, de care toate făpturile noi se plâng. Că aceste slăbiciuni nu vor mai exista în trupurile înviate ale celor „aleși”, este lucru clar. „Este învial în putere”—puterea desăvârșirii, puterea naturii noi, puterea lui Dumnezeu.

„Este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual”. Tot despre creatura nouă vorbește și aci. Este un trup natural acum, și singurul lucru pipăibil este carnea. Numai prin darul lui Dumnezeu suntem îndreptățiți a socoti mințea nouă ca o nouă creatură, așteptând vremea când această minte nouă va căpăta un trup spiritual potrivit ei. Ce speranță glorioasă este aceasta! Este aproape de neînțeles pentru noi, cari nu avem alte experiențe decât cele obișnuite oamenilor naturali, ca mințea noastră să primească prin credință făgăduințele și descoperirile Domnului, intrând astfel în spiritual „lucrurilor nevăzute încă”.

Dacă numai gândul gloriilor viitoare ne-a ridicat deasupra lumii și a grișilor, încercărilor, nebuniilor și a plăcerilor sale, cu cât mai mult va însemna realitatea pentru noi, când vom fi perfecți, asemenea Domnului și părții sale! Nu este de mirare că Domnul nostru

a spus lui Nicodim: „Dacă ți-am vorbit de lucruri pământești și nu le crezi, cum vei crede când îți voi vorbi de lucruri cerești? „Nu ne surprinde declarația că, înainte de a putea înțelege măcar cât de puțin lucrurile cerești, mai trebuie să fim concepuți de spiritul sfânt. Deaceea, tăria noastră în lupta arătată de evanghelie, străduința de a învinge spiritul lumii și atacurile Adversarului, vor fi în asemănare cu ascultarea noastră, și cu respingerea păcatului. Tot astfel nu trebuie să uităm a ne întruni mereu, a cerceta zilnic Sf. Scriptură, folosindu-ne de privilegiile și binecuvântarea ce ni s'a dăruit ca fii ai lui Dumnezeu. „Dacă îndeplinim acestea, nu vom greși niciodată, și astfel ni se va darui o intrare deplină în împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.“—1 Ioan 3:2,3; Romani 8:17; Ioan 3:12; 1 Corint. 2:14. 1 Ioan 2:15; Efeseni 6:10-18; Evrei 12:1,2; 10:25; Ioan 5:39; Fapte 17:11; 2 Petru 1:4-11.